

824E

A M M O N I V S
DE DIFFERENTIA
ADFINIVM VOCABVLORVM.

A C C E D V N T

OPVSCULA NONDV M EDITA,

ERANIVS PHILO DE DIFFERENTIA SIGNIFICATIONIS,
LESBONAX DE FIGVRIS GRAMMATICIS, INCERTI
SCRIPTORES DE SOLOECISMO ET BARBARISMO, LEXICON
DE SPIRITIBVS DICTIONVM EX OPERIBVS TRYPHONIS,
CHOEROBOSCI, THEODORITI ETC. SELECTVM.

AMMONIVM OPE MS. PRIMÆ EDITIONIS ALDINÆ ET ALIVNDE
EMACVLAVIT ET NOTIS ILLUSTRAVIT, RELIQUA EX CODD. MSS.

BIBLIOTHECAE LVGDVNO-BATAVAE NVNC PRIMVM

VVLGAVIT

LVDOVICVS CASPARVS VALCKENAER.

NOVA EDITIO CORRECTIOR

E T

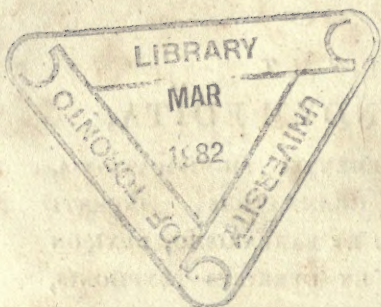
APPENDICE NOTARVM INPRIMIS E SCHEDIS L.
KVLENKAMPPII DEPROMTARVM CAROLIQVE SEGAARII
EPISTOLA CRITICA AVCTA.

L I P S I A E,

APVD IOANN. AVG. GOTTL. WEIGEL.

MDCCCXXII.

PA
3864
A68V3
1822

ILLVSTRISSIMIS
ACADEMIAE LVGDVNO-BATAVAE
CVRATORIBVS,
D. IOANNI HENRICO
COMITI WASSENARIO,

DOMINO WASSENARIAE, OPDAMI, HENS BROEKAE, SPIERDYKI,
ZVIDWYKI, KERNHEMI, LAGAE, ETC. ETC. ETC. EQVITI
ORDINIS IOHANNITICI, EQVESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS
MEMBRO SPLENDIDISSIMO, EIVSDEMQUE PROVIN CIAE NOMINE
CELSIS AC PRAEPOTENTIBVS BELGII FOEDERATI ORDINIBVS
ADSCRIPTO, ETC. ETC. ETC.

D. AËTIO VANDER DVSSSEN,
BRVNONIS F. I. C.

CIVITATIS DELPHENSIS SENATORI, VIRO CONSVLARI, SOCIE-
TATIS INDIARVM ORIENTALIVM MODERATORI,
ETC. ETC. ETC.

D. IOANNI VAN DE POLL, I. C.

CIVITATIS AMSTELAEDAMENSIS CVM MAXIME CONSVLL,
ETC. ETC. ETC.

EORVMQVE COLLEGIS,
AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,
CIVITATIS LVGDVNO-BATAVAE
C O N S V L I B V S,

D. PETRO GYS, I. C.

ETC. ETC. ETC.

D. GERHARDO AEMILIO
VAN HOOGEVEEN, I. C.

ETC. ETC. ETC.

D. DIDERICO DE RAET, I. C.

ETC. ETC. ETC.

D. PETRO VAN HOOGMADÉ,

ETC. ETC. ETC.

NEC NON

VIRO SPECTATISSIMO,
D. DAVIDI VAN ROYEN,

REIPUBLICAE LVGDVNENSI A SECRETIS, ET ILLVSTRI
CYRATORVM CONSVLVMQVE COLLEGIO AB ACTIS.

Posteaquam bonarum artium culturam per aliquot annos in Academia patria fueram profectus, in Batavam, quam Vos, VIRI ILLUSTRISSIMI, cum maxime moderamini florentissimam, ante biennium deveni, eo tantum proposito, ut praesentem colerem et observarem, cuius absentis admirator esse a praceptoribus meis didiceram, et in celebri Magni Viri Alberti Schultensi schola nobilem viam sectarer, et pulchra eruditorum hominum consensione probatam, qua cum ad reliquas scientias feliciter, tum ad Sacrae Scripturae intellectum rite atque decenter penetrari posset.

Id autem literarum genus, quocum paulo familiariter confueveram, cupidinem animo iniecit non illiberalem veteres membranas contrectandi, quarum ingens copia, necdum etiam pro meritis vulgo cognita, in Lugdunensi Bibliotheca recondita custoditur.

Metus, quem rei desiderium incusserat, Vestra auctoritate omnis fuit ademptus, et verecunde.

roganti thesaurus librarius mox totus patuit. Itaque ego sitim, qua flagrabam incredibili, levare laboravi; occasionem liberali manu oblatam laetus occupavi, et brevi elapsuram oppressi. Nihil habui, quod me a dulci librorum Vestrorum contubernio avocare adeo potuerit.

E multis ut unum nominem, quo nihil olim erat divinius, Homeri scriptum Codicem, egregio excellentis hominis, Porphyrii, commentario illustratum, sedula manu versavisse iuvat. Ad huius bonitatem quoties me converto, mirari subit, ne unum extitisse, qui praestantissimum laborem, araneoso situ squalidum, edaci tempori eripere studuerit.

Huius et aliorum operum, quae necdum sunt in lucem emissa, usurpandorum Vos mihi fuistis auctores, VIRI PERILLVSTRES, tanti adeoque beneficii, quo mea opinione maius illi obtingere non potest, qui ad quantulamcunque eruditionis partem acquirendam viam adfectat.

Vestram erga me voluntatem sanequam prolixam saepenumero mecum reputans, quo gratum animum testificarer, nihil reperiebam praeter eam viam, qua Principibus Viris nosmet commendare solemus. Maiora quidem mente agitavi, uti consuevimus fere primulum literarum limen ingressi; postea Ammonium idoneum credidi, in quo tenues ingenii vires periclitarer. Res sic satis ex voto cecidit.

Itaque Ammonium Vobis, VIRI NOBILISSIMI, venerabundus dico atque dedico, cui si quid huius opera accesserit ornamenti, id omne Batava Bibliotheca suppeditavit, atque adeo Vestrum est. Grammaticus is quidem est, sed prae ceteris eruditus, cuius exiguus labor plurima recondit, quae homines in Veterum scriptis quantumvis exercitati penitus ignorarent, si non Ammonius fastidiosae librariorum ignaviae subductus ad nostra usque tempora permanisset. Is tandem est Ammonius, quem aeterna Vestrae Academiae lumina, Scaliger et Salmasius, sua laude non indignum censuerint. Et qua parte illis fuit, Vobis item erit acceptissimus. Quotus enim quisque ex Vobis est, VIRI ILLUSTRISSIMI, cui non sit exploratum, Romanarum legum originem Athenis esse repetendam, quique non id omne gratus excipiat, quidquid ad laceras Romani Iuris reliquias componendas et illustrandas olim fuit ex Attici fori consuetudine comportatum, et hodie ab iis adferri solet, qui in Vestra Sacra castra pedem intulerunt? Inter eos, qui ad hanc rem conducunt, primum sibi locum vindicat Ammonius, vel eam ob rationem dignus, qui in honorificam clientelam suscipiatur, et sub Illustrium Nominum splendore in vulgus prodeat.

Quos propter materiae adfinitatem Ammonio comites adiunxi, Eranius Philo, Lesbonax, et reliqui, nunquam in lucem editi, ubi ad Vos redeunt, pristinum sibi locum recuperant.

Plura et meliora, Vestra liberalitate concessa, seposui, aliquando proferenda, si Optimum Maximum Numen coeptis meis fauerit, et per parentis indulgentiam ingenio obsequi porro licuerit.

Interea parvus labor Vobis gratus fit, et si qui postea, aliorum et meo exemplo moniti, Leidenfium Codicum usum desiderent, ita, obsecro, cogitatote, GENEROSI VIRTVTIS ET ERVDITIONIS CVSTODES, has opes tum demum celebrari, quum, Vestra auctoritate in aperta luce positae, studiosorum hominum commodis inserviunt. Id unum submitte peto,

ILLVSTRISSIMORVM NOMINVM
VESTRORVM

Dabam Lugduni Batav.
III Idus Octobreis
1699.

CVLTOR PERPETVVS
L. C. VALCKENAER.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LVD. CASP. VALCKENAER.

Ammonii, qui ornatior in publicum prodit, libellus, indigno loco, neque ullo suo merito pene abiectus, in hunc usque diem delituerat.

Accidit inopinanti, quum Adversaria Isaaci Vossii versabam, quae Lugduni sunt Batavorum, ut varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e scripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Ammonii cognoscendi invasit me cupido. Ubi animum huc converti, protinus non vulgares libelli dotes perspicere occoepe, et praestantissimi auctoris sortem leviter dolui, qui cum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum scriptis infident, procreatrix, inconsulta correctorum temeritas, seu veterum librariorum inscitia invexerant, deturpatus etiamnum iaceret, gravissimam quoque ab Henrico Stephano iniuriam perpessus, dum alii meliuscule habebant, et finitimae materiae scriptor, ad huius bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela; ante hos centum et septuaginta circiter annos ad hunc modum scriptum est a Paulo Leopardo in libro X. Emendat. c. vi. *Extat de differentiis utilissimus libellus, quem*

quidam Ammonio tribuunt. — Sed dolendum est eum tot in locis mendosum esse. quin etiam in multis esse illum prodigiose mendosum, adseruit XI. Emend. c. xv. Leopardi admonitio adeo quidem neminem commovit, ut operam suam publice Ammonio commodare quisquam voluerit. Doctorum hominum labores in Ammonio etiam positi, sed privatis fere usibus destinati, ad nostram memoriam non pervenerunt, nisi quod Henricus Valesius ad Harpocratiouem suas in Ammonium notas uno in loco commemorat. De Ammonio edendo hoc potissimum seculo cogitaverunt Vir Celeberrimus Carolus Andreas Dukerus, et Ornatissimus Emmanuel Martinus. In huius vita, praeter cetera Martini opera MSS. §. 174. Ammonii nostri versionem notis et commentariis illustratam recensuit Gregorius Maianius. De Dukeri consilio certior factus ex Miscell. Observ. Vol. V. p. 51. postea ab aliis percepi, priorem istam cogitationem penitus abiicisse Cl. Dukerum, et gravioribus curis invigilare. Itaque ego pulcrum esse existimabam, rem in medio omnium positam mihi vindicare, et in Ammonio emaculando istius artis, quae pulcherrima iudicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia instructus, sine quorum adiumento, quae Veterum scriptis admovetur medicina, in multis periculosa censeretur: verum tamen ea erant ad manum subsidia, quae scriptorum Codicum vices in Ammonio emendando sustinere posse viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem sustuli; et in Ammonio plusculos menses substi. Sub huius anni initium eo processeram, ut opellae meae specimen typis describi curarem: descriptum ad illos misi, qui in his literis primarii, et me benevolentia videbantur prosequuti. Hi omnes ex voto responderunt, atque, credo, ut ingenuam cupiditatem foverent adiutarentque, etiam perbenigne. Clarissimum Dukerum super hoc meo proposito verecunde compellavi. Ex iis, quae ad literas meas perhumaniter Vir Eruditissimus

respondit; ea demum cum bona ipsius venia hic deponam, quae ad hunc locum maxime pertinere queant. En itaque Cl. Dukeri verba: „Anni sunt „non multo minus XXX, quum cogitans me studio- „fis linguae Graecae rem non ingrati facturum, si „Phrynichum, Ammonium, Erotianum, Thomam „Mag. et Moschopulum uno volumine, quo mihi „concludi posse tum videbantur, ederem, unum „alterumque mensẽ Ammonio impendi et in char- „tam conieci, quae ad eum illustrandum usui futura „credebam. Ad Thomam iam ante sparsim quaedam „adnotaveram; ad Phrynichum autem non multa „post Nunnellii diligentiam animadvertenda superesse, „et in Erotiano ac Moschopulo levi opera defungen- „dum esse arbitrabar. Sed quo minus tum hoc con- „siliũ exsequerem, alia ex aliis impedimenta, et „non provisae occupationes intercesserunt. Deinde, „quum, postquam Traiectum veneram, cognovissem „Sallierium et Sevinum paratos conscriptosque in „Phrynichum et Thomam commentarios habere, „quorum inspiciendorum copiam mihi ante aliquot „annos fecit Bibliopola Hagienfis P. de Hondt, me- „que vana spe promissae collationis Codd. MSS. „Herennii Philonis, qui in Biblioth. Reg. Paris. sunt, „duci viderem, totum consilium et Ammonii, et „ceterorum, quos dixi, edendorum abieci. Ex his „intelligis, quam me non invito — manum Ammo- „nio admoveas, et, quod a me pro derelicto habi- „tum est, occupes ac Tibi vindices. Quin potius „Te hortor, ut, quo coepisti pede, pergas, ac de „omnibus, quibus studium literarum Craecarum cordi „est, utilissimo libello illustrando bene merearis. „Specimen utrarumque Animadversionum tuarum „valde placet,“ etc. etc. Sub hoc tanto iudice facile tutus, opusculum, varia licet valetudine iactatus, tandem tamen peregi. Nunc in eum locum deveni, quo in libelli nostri auctorem, scopum, atque utilitatem foret inquirendum; sed materiam

copiosam, et a me pro viribus tractandam, tum demum explicare decrevi, quando prius super huius in Ammonio adornando opera candidum Lectorem monuero.

Ammonium recudi curavi secundum literarum seriem dispositum, qualem nobis tradidit Aldus Manutius, quem hac in parte reliqui Editores sunt sequuti. Par est, ut credamus, ea ratione extitisse Ammonium in scripto, quem Aldus usurpavit, Codice: neque etiam aliter hunc libellum legit Moschopolus; nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge alibi parce Ammonium describit, ex litera autem *K* plurimas Amm. observationes proposuit. Eo haec a me dicuntur, quod persuasus sum, Ammonium Lexicon conscripsisse, quod vocant *ἄτακτον*, et, quas tradit, verborum differentias in certas potius classes disparasse, neque ullam habuisse ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat consuetudini; deinde, libelli naturae. Adde, quod eadem frequenter recurrant, quae manifesto recentioris curam produnt, qui lectoris, ut putabat, commoditati servire voluerit. Clarissimum denique huius rei argumentum ex Animadversionum nostrarum II. c. x. peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita est secundum literas concinnatus Ammonius, ut binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum nulla. Hunc ordinem non migravi. Frisicam, quam vocat, Blancardi in Harpocr. disponendo diligentiam, saepequam inutilem (et in Glossariis antiquis periculo non vacuum) satis vituperavit Vir Clariss. Iacobus Gronovius. In Thoma autem Mag. hac in parte adeo etiam se exercuit Blancardus, ut, quod expertus dico, verecundiae, quam aliorum scriptis debemus, modum adhibuerit nullum. Phrynichum, quem primus Editor literarum quoque seriei adligaverat, hac parte meliorem, scripto libro adiutus, *ἄτακτον* nobis restituit Nunnesius: eamque

scribendi methodum, quoad primas vocum literas indigestam, huiusec moduli scriptores adeo frequentaverunt, ut ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Ascalonita, ab ea sese abstinuerit.

Deinde versionem Ammonio non adieci. Ob vulnera, quae Ammonio inflixerunt, nihil ego in librarios veteres gravius dicendum censuerim; primum, quoniam auctorum loca describere non fastidiverunt, deinde, quia errorum, quos commiserunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt, qui olim in huiusmodi etiam libris Latine vertendis obscuram operam collocarunt. Saepius animo observatur calidum hominis venustissimi, Mureti dictum, sed in hanc rem oppido opportunum ex Var. Lect. III. c. xv. *Convertunt, aut invertunt potius et pervertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, ut verti possint, non habent.* Ex uno Scaligero peti potest aliquid pro talibus versionibus praesidii, nam Phrynichi versionem subinde corrigere non est aspernatus, et Nunnesium interpretem vocat doctum et accuratum. Quare Emmanueli Martino nihil detraho, qui pro singulari in utraque lingua peritia unus forte par fuit Ammonio Latine interpretando, quod tamen rite fieri vix posse contendo. Martini versionem Maianus, ut superius dixi, commemorat; nusquam suis in epistolis Martinus, aut, qui amici opera bene multa enumerat, Caesar Laurentius Bulpho. Quod autem praeclarum optimi Hispani ingenium in exiguae frugis versionibus et Eustathii et Ammonii conficiendis elaborare potuerit, sola sine dubio fecit librorum penuria, istic locorum maxima, ubi superstitio et sacerdotum fraudes regnum obtinent. Ego de versione Ammonii adornanda nunquam cogitavi, eam potissimum ob rationem, quam iuvenis Mauffacus protulit, et plerisque approbavit, quamque, ut levissime dicam, imprudenter ab Harpocrationis versione omissam reprehendit Gronovius. Quibus absque versione ad Grammaticos aditus non

patet, hos volo rogatos, ut manus suas libello nostro non admoveant. Si quis porro hic criminari velit, sive rei difficultatem (quam talium etiam versionum osoribus obiecat Io. Alb. Fabricius Biblioth. Gr. L. IV. c. xxxvi. §. 12.) a me pulcre obiectam, seu quomocunque demum solus hac in re multum disputare, per me equidem licet, ut ingenio suo non adverfetur.

Quid itaque praestiterim scire si desideres, haec habeto. Inter editiones Ammonii, quae plurimae circumferuntur, illa suo merito censetur optima, quam Thesauri Graeci Appendici inseruit H. Stephanus. Ab hac editione non discessit Bonav. Vulcanius. Stephani editionem recentavi. In notis id mihi fuit propositum, ut huius editionis, quam vulgatam voco, mendosas lectiones detegerem et emacularem. Subsidia, quibus eum in finem usus sum, haec fuerunt. Primum Doctorum coniecturae; deinde collatio MS. et variarum Editionum; tandem Grammatici, qui Ammonii notas descripserunt. Sine adminiculis etiam fuit coniectandum.

Inter virorum doctorum coniecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate sua, tum auctoris nomine elucent Scaligeranae. Eas debes exemplo Thesauri Vulcanii, quod ex Vossiana Bibliotheca in Batavam delatum nobis inserviit. Non quidem Scaligeri, verum Il. Vossii nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas deprompsi. Literarum tractum Scaligero proprium probe calleo; itaque emendationes ab huius manu profectas agnovi; ad Scaligerum proinde eas referre penitus non dubitavi. Vulcanii castigationes editas suis locis fere memoravi, integras notas adicere commodum non erat. Aliorum autem, qui sparsim suis in operibus, occasione invitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitatas habuerim, universas huc retuli. Verum hac in parte sine dubio pernitium deficit.

Deinde ex variis in Amm. lectionibus, quas e MS. Adversariis inferuerat Il. Vossius, suis etiam emendationibus interpolitis, multum profeci. Etiam leviores, et nulli forte usui futuras, omnes produxi. Utinam molestum laborem peregisset Vir Clarissimus! qui ad vocem *Εμπειρία* ab incepto desistit.

Prima Ammonii editio ab Aldo procurata pro meritis satis a me laudari non potest. Ab hac editione postea operarum negligentia et mala correctorum sedulitate in plurimis fuit recessum: id enim scriptorum Codd. auctoritate factum non fuisse, clarissimum in modum mihi adparuit. Post Aldum nunquam ad scriptum librum Ammonius a quoquam Editorum fuit collatus. Stephanus, cuius nos hic editionem sequimur, unus omnium Editorum ab Aldina recessit quam longissime. Is Homeri et aliorum scriptorum loca, quae minus plene adferri videbantur, suo periculo ex editis supplevit et correxit, malo instituto, sed satis tum vulgato. Ne tamen ob leve peccatum debita laude careret Stephanus, veterum editionum lectionem in notis advocavi. Per vet. edd. non omnes intelligo, quae Stephani editione sunt anteriores, sed Venetas tantum, quarum prima, Dictionario Graeco-Lat. et Cyrilli opellae subiecta, Aldi opera prodiit anno 1497. altera anno 1524. cum Phrynicho, Thom. M. et Moschop. iunctis Aldi et Andreae Afulani operis. Hanc editionem, ubi a prima dissidet, secundam voco: interim non ignoro, habita temporis ratione, secundam Venetam praecessisse Lexici Graeco-Lat. atque adeo Ammonii editionem Parisinam anni 1521. quam Fabricius memorat, et, quam vidi, eleganti typorum forma nitidam Valentini Curionis, Basileae anno 1522. vulgatam. Ego primae editionis atque adeo secundae etiam Venetae rationem habui; hinc scripturae varietates sedulus exhibui. Plures quidem editiones contuli, e quibus ubi insigniores scriptionis differentias adnotavi, singulas nominatim discerno. Sunt

autem hae: Basileensis Valentini Curionis anni 1525. quam mihi suppeditavit Cl. Io. Alberti. Parisinae ann. 1530. et 1552. quarum illa operarum vitii inquinatissima, haec multo melior, (quam fere expressit Stephanus) Lexico Gr. Lat. subiacet a Iacobo Tufano locupletato. Omnium editionum (si primam excipias) ante Stephanum optima fuit a Ioanne Frellonio Lugduni anno 1553. vulgata, quam nimis fero, ubi ad literam *I* iam erat perventum, mihi comparavi. In hac editione non pauca legebantur emendate, quae in reliquis omnibus vitiose; nisi quod Basileensis anni 1554. ab hac latum unguem vix discedat. Ita autem in Frelloniana editione multa erant emaculata, ut non difficulter adpareret, viri esse haud indocti coniecturas. Utrum harum auctor Frellonius sit, an alius, latet.

Post Aldinam editionem principem insignem operam in Ammonio emendando praestitit Thomas Mag. Hunc descripsisse Ammonium, plus semel monuit ad Pollucem Cl. Hemsterhuisius, et ad Poll. VIII. 38. n. 54. *Plura, inquit, sunt apud Ammonium, ex quibus Thomam, apud Thomam, ex quibus Ammonium emendes: qui utrumque conferre non dedignabitur, mutuam sibi in vices opem praestare reperiet.* Thomae Mag. successit Ptolemaeus Aiscalonita, e cuius Schedis, quas e Gudiana Biblioth. acceperat, non pauca Bibliothecae Graecae inseruit Cl. Fabricius L. IV. c. xxxiii. §. 5. eo consilio, ut hinc Ammonio aliquando medela fieret. Optimo viro morem gessi. Praeter Thomam et Ptolemaeum varias Ammonii observationes descripserunt Eranius noster Philo, et Cyrillus in Lexico inedito imprimis bono, (cuius usurpandi copia mihi fuit ex Bibliotheca Leidensi). Praeterea ad Homerum longe frequentissime Eustathius, parcius Moschopulus, et Phavorinus Camers. Dubito, si ad hanc classem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca derivavit Scholiastes Luciani. His omnibus antiquior

Schol. Aristophanis uno in loco, postea nobis usui futuro, disertam Ammonii mentionem iniecit.

Plus nimio forte verbosus eam alicui cogitationem inieci, nunc tandem Ammonium, serio castigatum, et omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum suum inducit. Quae MS. aut prima editio meliora suppeditabant, ea in textum (quem vocamus) recepi, et vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco posui. Eadem etiam cedere debuit Virorum Doctorum coniecturis, si verae videbantur, sive illae ad Ammonii verba pertinerent, seu ad Veterum fragmenta. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentleii emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum sunt, e quibus melior fieri potuerit Noster. Meas, quas dico, emendationes, quas coniectandi calor et aliorum Grammaticorum collatio subministrarunt, etiamsi veras, Ammonio non restitui. Formidolosam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, ut nulla etiam sit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravae quorundam consuetudini nunc quidem obsecundandum credidi, et in hanc partem peccare adolescentior malui.

Plurima remanserunt in Ammonio etiamnum eruditioris manus indiga, talia quinimo, quae mendosa esse ne suspicatus fuerim; idque nuper admodum egregio documento didici ex Emendationibus Henrici Valesii, quo pulcherrimo incremento criticam nostram suppellectilem ditare voluit, qui maiorum suorum famam digne tuetur, Petrus Burmannus Fr. F.

Praeter coniecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, et aliorum Grammaticorum cum nostro consensum nihil est, quod in notis mihi proposuerim. Ad severam cotem universa Grammatici placita exigere neque volui neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos sibi sum-

ferit, quo in Luciani Soloecista versatus est Io. Ge. Graevius V. C. nae is literis operam navaret commodam et utilem.

Quando itaque in notis brevis esse volui, et nihilo secius lectionis qualiscunque specimen edere, conscribere coepi Animadversiones; si quis eas Digressiones vocare mavelit, sive Dissertationes, equidem recte est. In his Ammonii loca selegi, quae emacularem, et copiosius etiam illustrarem. Aliorum errores caute et modeste detego. Non pauca ex MSS. Codicibus Bibliothecae Lugduno-Batavae inedita produco. Emendationes proferendi, quas in aliis Scriptoribus detexisse mihi videbar, occasionem oblatam occupavi, saepe etiam quaesivi. Id alii item fecerunt. Vereor autem, ne interdum in rebus protrititis nimius fuerim. Errores sine dubio multos commisi, et in locis Veterum sollicitandis forte maximos. Nonnullas coniecturas, quae primo scribendi inpetu adblandiebantur, repetita meditatio reiecit et reprobavit. Eas revocare tanti non videbatur. Qui alios reprehenderim, ut vicissim corrigar, aequo animo, uti par est, feram. Censurae candidae et eruditae semper videbuntur amabiles; reliquas, etiamsi ab illis proficiantur, qui quorundam opinione censentur nobiles, despiciere didici. In iis, quae ab aliis forte ante nos fuerunt occupata, nolo quisquam cogitet, quod me sit indignum.

Nunc de iis opusculis, quae Ammonio subieci, quam potero brevissime dicam. Typis ea, quod sciam, antea nondum erant descripta. Ad priora notulas etiam congesti. Hinc peti velim, unde Eranii Philonis Excerpta, et Lesbonactis libellum hauserim; quorum illa exigui momenti, et unam ob rationem non indigna, quae Ammonio accederent. Multo melior Lesbonax, qui creditulus talia tradit, quorum antea vel nulla vel saltem perexigua habebatur cognitio. Edere illum voluit Leo Allatius, monente Fabricio, Biblioth. Graecae L. IV. c. xxx. §. 14. et L. V. c.

vii. p. 45. et 46. Salmafius, qui eundem, quem nos tractavimus, libellum usurpavit, De Hellenist. p. 148. *Tractatum*, inquit, *ipsum Lesbionactis aliquando fortasse in lucem edet eruditissimus et praestantissimus Isaacius Vossius, summo viro dignissimus filius, qui ex Florentina Bibliotheca descriptum nuper ad me eum submisit.* Quod ad initium Eranii a me positum est, a Parisino Codice descriptum Lesbionactem, etiamnum vero videtur similis.

Lesbionactem excipiunt capita de Soloecismo et Barbarismo, quae in Adversariis etiam If. Vossii legebantur, ex praestanti Codice a Vossio descripta. Is liber (namque id praetermitti non potest) continebat Dionysii Thracis Artem Gramm. et in eam Commentarios sive Scholia Diomedis, Stephani, Porphyrii, et incerti scriptoris librum, qui definitionibus fere Grammaticis constabat. Subiiciam nunc, quod his capitibus adscripserat If. Vossius. „Capita de „Soloecismo et Barbarismo, quae in MS. dehinc“ (id est incerti auctoris operi subiecta) „sequebantur, „an eiusdem, an vero alius sint auctoris, adfirmare non „possum. Ut ut sit, sunt utilissima: quamvis Ho- „merum et alios aliquoties Barbarismi et Soloecismi „perperam accuset.“ Non iniuria itaque mireris, priorum capitum auctorem, quamvis dubitanter, Diomedem vocari a Vossio ad Catull. p. 226. posteriorum vero Stephanum Grammaticum Byzantium ad Melam p. 201. Priora, ut in notis monui, Du Cangii indicio potius ad Herodianum referri queunt; etsi, quae hanc suspicionem movent, desint in libro Vossiano apographo, quem in istis capitibus, ubi materia *κατὰ πλάτος* tractatur, unum ducem habuimus, dum priora vulgamus paulo meliora ex binis Codd. MSS. Batavis, quorum prior antiquissimus inter Vossianos Gr. in 4. Nr. 76. post Dionysii Thracis Grammaticam et incerti auctoris tractatum de metris haec etiam capita complectebatur. Alter Cod. B. idem ille est, qui Lexicon de Spiritibus

dictionum nobis suppeditavit. Sola autem scriptio finitima materies me permovit, ut Lesbouacti haec etiam adiungerem. De utilitate cum Vossio idem sentio. Et ne cui forte videar eorum probare temeritatem, quos in lucem emitto, quid de hac Grammaticorum agendi ratione sentiam, dicere non dubitabo. Soloecismi, quos vocant Grammatici, rariores sunt sermonis veneres, potissimum in huius illiusve Dialecti sinu reconditae; harum elegantiarum rationem istis hominibus non constituisse mihi quidem pulcrum videtur. Grammatici scilicet, ea in arte, quam solam didicerunt non ad simplicem veterum scriptorum usum constructam et castigatam, sed tortuosis tricis difficilem, et vanorum hominum deliramentis inquinatam, stulte superbi, invocati sententiam dicunt, bonos scriptores severe vituperare non formidant, et illa loquendi genera, ad quorum nativam pulcritudinem et mirificam excellentiam humiles animi non adsurgunt, Soloecismos esse, insulse clamitant. Hanc arrogantiam in luce collocavit atque egregie repressit, quem vanae Grammaticorum irae non territabant, Sextus Empiricus. Ipfius dictis nonnulla adieci, quia haec Grammaticorum consuetudo per equidem mihi semper visa fuit ridicula, et eam ob rationem castiganda, quod his suis commentis efficiunt, ut elegantioris ingenii homines Grammaticorum studium in univcrsum contemnant et irrideant. Hoc temere fit et inconsiderate: nam, quae scripsi, non usque eo in Grammaticorum contumeliam accipi velim. Pleraque omnis veterum rerum cognitio Grammaticis continetur; sed, dum bona in iis laudamus, et inprimis probamus, a Soloecismis tantum scriptores antiquos vindicamus, et ipforum etiam commenta non ultimi ridemus.

Tandem accessit Lexicon *περὶ πνευμάτων* e Cod. Voss., inter Gr. MSS. in 4. vicesimo, qui aetatem fert annorum circiter 400, a me descriptum. In variorum libellorum farragine, quae subiacet Lex.

Graeco-Lat. Valentini Curionis, Basilcae 1525. edito, extat etiam tractatus *περὶ πνευμάτων*. qui videri possit ex simili libro excerptus. Quod Cl. Fabricius inter opuscula, quae Thesauri Stephani constituunt Appendicem, Biblioth. Gr. Vol. VII. p. 56. libellum *περὶ πνευμάτων* recenseat, error est. Sunt in nostro libello multae voces, quas Glossas vocamus; plurima, quae Graecae Linguae studiosis usui esse queant, et quae semel legisse neque doctos poeniteat. Scripti Codicis, quem titulus ad varia exemplaria collatum et emendatum pollicetur, lectionem nitidis typis exhibere contentus, voces mendosas subinde † virgula distinxit; rationem non vidi, cur hunc etiam notis onerarem.

AD ALTERAM PRAEFATIONIS PARTEM, quae Ammonium propius spectat, perveni. Hic primum eam quaestionem pono, utrum libelli auctor sit Ammonius, nec ne. Postquam, quae huc spectent, pertractavero, libelli argumentum indagabo, et de inscriptione dicam atque auctoris proposito. Tandem libelli dotes in luce collocabo, et adversus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum nostrum sub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius auctor fuit habitus; sed non multo post super hac re a nonnullis dubitari coeptum est. Vel enim incertum auctorem esse crediderunt, vel Philoponum: utramque sententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suspicionem de Philopono iniecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen c. VIII. Verum tandem opusculi conscripti laudem Ammonio pene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec sententia veritatis similitudine commendabilis magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego noverim, primus in libris Emendationum monuit, auctorem libelli de verborum differentiis a quibusdam Herennium Philo-

nem vocari, veluti libri I. cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. horum opinionem satis fortiter tuetur Leopardus libri XI. capite 15. ubi ita scribit: *Bonus imprimis est auctor Herennius Philo', quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam sine dubitatione posuerit, neminem novi praeter Menagium, cuius sententiam commemorant Baylius in Lexico, et Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter positam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae, dum haec scribo, plurima obversantur, satis pudenter proferri non posse autumo; neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda sunt. Eustathius, quem in sententiae suae patrocinium praeter Leopardum unus et item alter advocaverunt, me in dubitationis societatem pertraxerat. Sed libelli editor, et aliorum iudicio non nimium tribuens, explorandum putavi, utrum ratione niteretur nostra illa haesitatio, nec ne. Quae super hac re cogitavi, ita coarctabo, ut nemini sim molestus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum versavisse Eustathium, et indidem plurima in Commentarios ad Homerum retulisse. Verborum, quae tradit, discrimina ita plerumque proponit, ut satis indicet, ab aliis fuisse observata, his ad eam rem usus loquendi formulis: *Κατὰ τὸν παλαιόν. Διαφέρειν φασι. Φαθὲν οἱ παλαιοί. Σημειοῦνται οἱ παλαιοί. Διαφέρουσι κατὰ τοὺς παλαιούς.* Interdum tamen eos nominat, quorum fide utitur Noster. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miscellaneorum Didymi adnotavit Ammonius, sub Alexionis testimonio producit Eustathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae sub nomine Didymi apud nostrum. Qui verborum differentias data opera exsequuti fuerint, Philoponum *ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρων τονουμένων*, et Herennium Philonem *ἐν τῷ περὶ διαφορῶν σημαινομένων*

memorat Eustathius, et, quae ex Herennio promit, eadem esse videntur cum illis, quae apud Ammonium prostant; ut adeo non leve sit universum Ammonii librum ad auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam prave iudicetur, eas observationes considerari velim, quas Herennio acceptas refert Eustathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant *Αἶνος* et *Παροιμία*, *Ἀρρώδειν* et *Ὀρρώδειν*, *Ἀσφοδέλος* et *Ἀσφοδέλος*, *Ἄστῆρ* et *Ἄστρον*. Ad primam differentiam vocum *αινου* et *παροιμίας* Eustathius (loca alibi indicata ut hic repetam, necesse non est) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Hesiodi, et Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhaecum, universa autem se accepisse testatur ab Herennio Philone, subiungens: *καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἑρηνίου Φίλωνος*. Itane vero? Agē fuerit Herennio vetustior Lucilius; hunc descripserit Herennius; licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non sententiam Herennianae observationis, sed ipsa Herennii verba *ῥητῶς* nobis tradidit Eustathius: *Ῥητῶς δὲ κατὰ τὸν παλαιὸν εἰπεῖν, (Ἀἶνός ἐστι) λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παροιμῆσαι*. Quaero nunc, utrum ea in Ammonio legantur, an ad verbum cum illis convenient, quae ex Eranii Philonis Schedis pag. 162. vulgavimus? Secunda observatio de verbis *Ἀρρώδειν* et *Ὀρρώδειν* iisdem pene verbis apud Eustathium sub nomine Herennii et in Ammonii libello prostat. Sed ponamus, ante Ammonium extitisse huiusce moduli opus ab Herennio confectum; an non ea in nota inuit Ammonius, vetustiorum se ad eam rem declarandam verbis uti? *οὕτως γὰρ, inquit, ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν*. Quod porro ad firmandam vocum *ἀσφοδέλου* et *ἀσφοδέλου* differentiam ambitiose Herennium Philonem *ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων* advocet Eustathius, uti et ad voces *ἀστῆρ* et *ἄστρον*, admi-

rabile vidēri possit atque ridiculum. In re pervulgata, et a multis ante Eustathium tradita, adeone alterius laudem sibi tribuere formidavit Thessalonicae Archiepiscopus, ut sancte Herennium nominet? Crederemus, si eandem ubique diligentiam adhibuisset. Ita igitur statuo, Eustathium legisse eundem, quem habemus, Ammonii libellum, et simile etiam opusculum sub nomine Herennii Philonis, non veteris istius, Grammatici Byblii, sed Ammonio longe recentioris, qui multa Ammonio sublegerit, et clarum nomen suae opellae praefigere voluerit. Huic suspicioni fidem faciunt, quae Ammonio eum in finem subiecimus, Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, utrum hunc libellum pleniorē legerit Eustathius, an plerumque Ammonium non nominatum descripserit. Posterius adeo insolens in Eustathio existimari non debet, qui multos, quorum nomina celavit, ad verbum transcripserit a nonnullis fuerit deprehensus. Thomas etiam Magister non exiguam Ammonii partem in libellum suum recepit, non solum autem Ammonii nominatim non meminit, sed et uno in loco, ut ne quidquam nostro debere videretur, Pollucis testimonium usurpavit. Ex illis, quae disputata sunt, constare arbitror, nihil esse causae, quapropter Herennium Philonem libelli nostri auctorem esse crederemus, quem Ammonio constanter tribuunt MSS. Codices, qui in Regiis Bibliothecis Parisiis et in Anglia adservantur. Vid. Montfauconii, Viri Venerabilis, Bibliotheca Biblioth. MSS. nova p. 632. et 685. Ex Codice Parisino decerptas esse puto, quas Vossii labore habuimus, varias lectiones. Anglicanos versaverunt Th. Galeus, et Io. Pearsonus; illum vide ad inscriptionem Palaephati, hunc in Vindiciis Epistol. Ignat. P. II. p. 151. quem locum indicavit Fabricius. Scriptum Ammonii librum usurpavit Casaubonus, cuius hunc fuisse indicem, *Ἀμμωνίου περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων*, scribit Wolfius in Casaubonianis pag. 14.

In Codice Regis Galliae huic opusculo aliud *περὶ ἀκυρολογίας* subiungi, post Labbaeum admonuit Fabricius: quod quin genuinum sit Ammonii opus, minime dubitabit, qui eius notas in *Ἀτελής, Βίος, Γενέθλια* etc. relegerit, et totam scribendi rationem habuerit perspectam. Is Ammonii tractatus alteram veluti huius opusculi partem constituit. Libri argumentum ex Nonio etiam Marcello cognosci potest; nam is capiti *De differentiis verborum* illud subiecit, quo tractat *De Impropriis, περὶ Ἀκυρολογίας*.

Tandem, quod supra incoepi dicere, antiquissimus Aristophanis Scholiasta ex nostro libello unam observationem attingit, eiusdemque auctorem vocat Ammonium, ad Ecclesiast. v. 607. Verba Scholiastae adscribam: *Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρησθῆναι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτη διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν Μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ Μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ*. Quae universa omnem ita tollunt dubitationem, ut ne scrupulus amplius resideat. Per autem velim, ut in posterum praestantissimus libellus, quem idonei iudices Herennio non indignum iudicaverunt, Ammonio auctori tribuatur.

Si itaque auctor noster dicendus sit Ammonius, quod omnino statuendum censeo, quaeri potest, quis tandem sit iste Ammonius, et quo potissimum tempore floruerit. E multis, quibus id nomen fuit commune, tres tantummodo iam censum venire possunt; de duobus fuit a doctis hominibus cogitatum, quorum alter Philosophus fuit, Grammaticus alter. Eorum sententiam, qui Ammonium Hermeae F. nostrum esse voluerint, memorat Baylius. Ioannes Ionius De Scriptor. Hist. Philos. L. III. c. xviii. *eum*, inquit, *aliquando auctorem credidi libelli de vocum Graecarum differentia*. Idem sensisse videtur elegantis vir ingenii, Emmanuel Martinus, aut, si ita mavelis, huius vitae scriptor Maiansius. Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii Hermeae no-

men praeponatur, librariis acceptum referri debet, quibus Philosophi non incelebris nomen usu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Ionsius idoneam rationem, qua prior ista suspicio niteretur, non protulit, (nam leve eruditissimi viri argumentum repulit Fabricius,) in ea refutanda nobis non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui in Porphyrium et Aristotelem supersunt, Commentarios excutiens nihil offendi, quo vel probabilis ea sententia reddi posset. Longe verior videtur Io. Alb. Fabricii sententia, viri inter primos insignis, cuius verba ex Biblioth. Graec. L. IV. c. xxvi. p. 173. subiiciam: *Ammonius Grammaticus, cuius et Helladii itidem auditorem fuisse se — testatur Socrates Hist. Eccles. Scriptor V. 16. narratque Alexandria eos profugisse in gravi illo tumultu, qui accidit A. C. 389. ob eversa Theodosii Imp. iussu Ethnicorum templa. Extat huius, ut suspicor, Ammonii περί ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων liber etc.* Quae isto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent dignissima, si non multa et potiora nobis agenda superessent. Quare tantum notari velim, quod Valesio, ubi de vita et scriptis Socratis disserit, fuit animadversum, Socratem admodum adolescentulum senioribus Helladio et Ammonio Grammaticae usum fuisse doctoribus Constantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, sese contulerant. Nihil autem adeo impedit, quominus huic Ammonio Seculo iv. et sub initium Seculi quinti claro, homini a Christianis sacris alieno, libellum nostrum adscribendum crederemus. Nam quod nostro in libello citentur verba e Lucae Evangelio, eam sententiam non labefactat, uti in Animadv. I. c. xx. fuit ostensum. Deinde eam nonnihil adiuvat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidisse, ex Phouio docuit Mauffacus in Dissertatione Critica. Videri autem passet Helladii librum inusitata operis moles

oppressisse, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad nostram usque memoriam remanserit.

Quae quamvis ita se habeant, tamen rationes non celabo, etsi forte alicui leves videri possint, quae me in eam induxerunt sententiam, Ammonium nostrum non quidem eum esse, quem ante Augusti imperium Aristarchi scholam Alexandriae moderatum fuisse testatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui supersunt, fere antiquissimum, seculo post natum Christum primo seu sub initium secundae maxime floruisse. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in parvae molis libello ad partes vocat Noster. Omnium aetas, si unum et alterum excipias, cognita est, et ab iis, qui huic eruditionis parti illustrandae incubuerunt, explorata. Ante Augustum sive sub eius imperio diversis in locis Grammaticae scientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Aristophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaseas, Philemon Aexonensis, Asclepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyfimachides, Aristocles Rhodius et Aristonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicenus, Aristocli forte et Aristonico coevus, cuius aetatem G. I. Vossio minus cognitam in Tiberio Imperatore fixit Ionsius De Script. Hist. Philos. L. III. c. III. Heraclides autem Grammaticus, ab Ammonio ambiguo *ἡμετέρου* titulo ornatus, quem de industria in Grammaticorum catalogo praetermissi, alterum, ut conicio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum suppeditabit. Ex Heraclidis, quos Ionsius triginta cognomines recensuit, quis Ammonianus sit, in v. *Σταφυλῆν* citatus, fuit quaesitum. Cl. Fabricius Biblioth. Graec. Vol. I. p. 355. et Vol. VII. p. 62. etsi istis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non est, leviter labitur, Heracliden auctorem Proso-diae, cuius frequens occurrit mentio, et Heracliden, quem Ammonius vocat *ἡμέτερον*, unum et

eundem fuisse contendit. Recte! neque hac etiam de re ulla debet esse dubitatio. Huius autem Heraclidæ, qui scripserit *περὶ καθολικῆς προσφῶδιαις*, aetatem penitus se ignorare profitetur Meurfius, in Chalcidii Timæum p. 18. Ne nunc, quæ ex Ionio De S. H. P. L. II. c. xi. §. 4. peti possent, incertiora confectæ, constat, neque id ignoravit Meurfius, Heracliden *ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσφῶδιαις* citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. x. p. 326. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante seculum secundum floruisse. Quod si nunc monstravero, hunc Heracliden Ammonii mei fuisse præceptorem, quis tandem de summa huius antiquitate dubitet? Nimirum in V. *Σταφυλὴν* ita loquitur Ammonius: *Ἡρακλειδῆς ὁ ἡμέτερος φησὶν.* Triplex huius denominationis reddita fuit ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. *ἡμέτερον* interpretatur, *ex Aristarchi Schola Grammaticum.* Ionius II. c. xi. ita ab Ammonio dictum putat, *vel quod uterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magistrum habuerit.* Postremam rationem solam veram esse arbitror. Nam quod Aristarcheus fuerit Heraclides, et eiusdem civitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, num non Didymus et Trypho Alexandrini fuerint, et Aristarchi sectam publice professi? neque est quod instes, atque urgeas, Aristarcheum *ἡμέτερον* dici, ut ab aliis Heraclidis secernatur, nam septem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probavi, nominis ratio: pari modo Damascius Simplicii præceptor *ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος* vocari solet a Simplicio, observante Fabricio B. G. L. V. c. xxix. §. 1. Vol. VIII. p. 620. et 626. Commemini, me aliquando a Summo Hemsterhuisio accipere, Heracliden Eustathio citatum Grammaticorum pene fuisse eruditissimum, ut adeo in Ammonii etiam præstantia Heraclidæ discipulum non difficulter dignoscas. Neque tamen non verissimum est, Am-

monium ex ista fuisse secta Grammaticum, cuius conditor censetur Aristarchus. Dum Homeri editionem Aristarcheam passim, et clarissime sequitur in v. *Δαί*, Zenodotum reprehendit, suae sectae homines potissimum laudat. Non tamen sectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, ut non multa ab Aristophane tradita probaverit, et in Lexicon suum receperit. Dixi de auctore, nunc libelli argumentum, et si qua porro huic pertinere iudicavero, proponam.

Index libelli nostri hic est, etiam in scriptis Codd. *περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων*. quem non uno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus, et Fabricius. Utrum eadem sit in Anglicanis Codd. MSS. inscriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon*, et *Ammonii liber de dictionibus*. *περὶ λέξεων* latius patet, quam ut huic opusculo apte convenire possit. Credibile, Ammonium posuisse *περὶ διαφόρων λέξεων*, de *vocum differentia*; atque ita passim citant recentiores. *Ὅμοια* non extant in Ammonio praeter paucula, veluti sunt *Κωφός* et *Ἐννεός*, *Περιμάξαι* et *Ἐκμάξαι*, *Τύραννος* et *Βασιλεύς*. quae vocabula recentiore aevo male disparata apud antiquos *ὁμοια* fuisse, sive promiscue usurpata, ostendit Ammonius. Propter ea tamen postea, ut puto, libello nostro titulum fecerunt: *περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων*. Ea enim, quae dixi, *ὁμοια* fuisse vocata, ex Speusippi opere, etsi generis nonnihil diversi, constat; id enim, *Ὅμοια* inscriptum, frequenter laudat Athenaeus; a quo etiam Iubae et Solibii *Ὅμοιότητες* non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, ut vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur *Ὅμοια*, differentiam declararet. Non dissimilem sibi materiam sumserat Seleucus Alexandrinus, quem *περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς* scripsisse, ex Suida fuit observatum.

Quaerimus in ornatam linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetustissimo iam tempore in ea etiam re elaborasse, ut voces discernere, quae, solo saepe accentu diversae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philosophos pertinuisse videtur. Omnes artes atque inprimis etiam Grammaticam Philosophiae suam debere originem, alicubi hoc argumento ostendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam versatur; hanc autem Musicae propriam, Musicam Philosophiae partem esse evincit. In Musicis multi erant, qui a nobilissimo Pythagorae nomine dicebantur. Hos inter, qui Dissertationes Dorica Dialecto conscripsit, sive Myllias is sit Crotoniata, seu alius, auctor certe vetustissimus, in Gal. Edit. p. 725. vocabula enumerat, quae τὰν ἀρμονίαν ἀλλάξαντα δύνεικαν. Hoc loco proponere libet, quod ab Ammonio alienum est. Auctorem opusculi, quod Nobilissimus Northius Mimanti tribuendum suspicatur, Mylliam dubitanter voco, lectione MS. adductus, in quo istic loci, ubi Μίμας vulgatur, extat Μύμας. Quod in Catalogo Biblioth. Leidensis legitur p. 400. *ambigitur an sit Tzetzae*, oppido est ridiculum. Scilicet scripto libello haec nota praefigitur: Ζητείται δὲ εἰ καὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα Σεξτεῖόν ἐστι.

E Philosophis verborum proprietatis inprimis studiosos fuisse Stoicos; quis ignorat? Itaque etiam adfinium vocabulorum discrimina monstravit Chrysippus. Vide, si placet, Stobaeum Tit. xxviii. p. 196. 197. Athenaeum VI. p. 267. B. et Schol. Theocriti ad Idyll. V. v. 5. Aristippum autem, Socratica pietate excultum, his in rebus tempus voluisse conterere, mihi quidem non placet. Quid si in Schol. ad Apollon. Rhod. II. v. 77. cuius fide id a Cl. Iacobo Gronovio, quem Fabricius citavit, fuit creditum, pro Ἀρίστιππος reponeremus Χρύσιππος?

Praecipua tamen istius rei cura ad Grammaticos spectavit. Quando enim se ad Poëtarum tractationem converterunt, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, et adfinium differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laboriosis Didymi in Homerum, Pindarum, et Bacchyliden commentariis; ne nunc dicam, in iis, quae nos usurpamus, veterum scholiorum male confarcinatis reliquiis hoc in genere non pauca superesse. Quamcunque sibi materiam quis tractandam sumeret, vocabula eo spectantia curate discrevit. Quantum ad hunc locum pertinere quisque iudicaverit, Auctorum Index, quem Vulcanium sequutus ad Amm. cōtextui, abunde subministrabit.

Qui data opera in eam partem incubuerit, ut ante Ammonii aetatem unum in libellum verborum differentias cogeret, neminem novi. Verum quidem est, antiquorum hominum, Ptolemaei Ascalonitae, Herennii Philonis, quin Aristophanis etiam Grammatici hoc in genere labores vulgo iactari: sed, ut inde incipiam, Aristophanis tractatus *περὶ λέξεων διαστολῆς*, memoratur, quod ego cognoverim, nusquam, praeterquam a Salmasio in Observat. ad Ius Att. et Rom. c. xxvi. p. 609. Ne cui tamen videar suspiciosior, quid hac de re sentiam, premere decrevi. Rerum, quas legerat, thesaurum solam memoriam habuisse Salmasium accepimus. Fallaci custodi nimium saepe confidebat Vir Maximus. Suidae sine ulla formidine me obiicio, qui Ptolemaeum Ascalonitam scripsisse tradidit *περὶ διαφορᾶς λέξεων*, recentioris magistri fraude deceptus. Quae sub Ptolemaei Ascalonitae nomine vulgavit Fabricius B. G. L. IV. c. 55. §. 5. certissima praeferunt recentioris aevi vestigia. Ammonius, adcuratae diligentiae studiosus, nusquam non solum istius Ptolemaei libri meminit, sed et differentias, quae istic leguntur, ex Ptolemaei Profodia Homerica enotavit.

Quare de ista opella, et de Herennii sive Eranii, quas vulgamus, schedis idem censeo. Uterque Ammonium, vulgo forsan minus cognitum, in usum puerorum descripsit, et veterum Grammaticorum nominibus suas quisque merces commendare voluit. Redeo ad Ammonium.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota esse pono, quae in Praefat. ad Pollucem p. 41. docuit Celeberr. Hemsterhuisius. Qui sermonem patrium, cuius nativus color pene evanuerat, ad veterum normam retractare studebant, Grammatici fuerunt. Aristarchei, ceteris, ut videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί, qui Thomae M. in v. Δόξα audiunt οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαίνόμενα. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam potestatem tradidit, et differentias constituit, non omnium, sed eorum tantum, quae olim diverso significato a bonis scriptoribus accepta, ipsius aevo promiscue usurpabantur. Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendis petulantior, quidquam reprobasse censeri debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Nunnesium, qui ἀδόκιμον in Phrynicho reddiderat *inusitatum*, corrigit Scaliger, et monet, dicendum fuisse *reprobum*, *reiiiculum*, *nam* (verba sunt Scaligeri) *nam si non erat in usu, quare reprehenderet?* In eandem fere sententiam notat Cl. Hemsterhuisius ad Luciani Prometh. T. I. p. 225. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini interiorum linguae indolem seu veterum scriptorum usum obiecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum veteres distinguit voces Ἀβέβηλα et Βέβηλα, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro quae notat ad voces Ἀπελεύθερος, et Βιοῖν. In v. Γράμμα, postquam monuerat, γράμμα pro σύγγραμμα ab antiquis fuisse positum, addit, eadem

ratione *vulgo*, ἐν τῇ συνηθείᾳ, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis secernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. Σταφυλὴν, dicuntur βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ, Ammonio, in v. Ἐπάγειν, Οἱ βοηθοῦντες τῇ λέξει. Deinde, ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori usu cognita, et ab iis fuerant e veteribus usurpata, qui, emendatam scribendi formam sequuti, sese ad elegantioris Atticissimi normam conformaverant. Id Thomae Magistro non latuit, ab aliis minus perspectum, nodum solvit sic satis intricatum. Denique, significationum discrimina ex mente Ammonii, quoad eius fieri potest, late sunt accipienda, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, sive, uti loquitur noster, ὡς ἐπὶ πλεῖστον αἰεί. Non id agit, ut sermonis usum restricte concludat, et, qui ipsius leges migrent, veluti patriae linguae ignaros traducat. Primam et propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae et figuratae oppositam. Qui primam confectatur, is secundum Grammaticos et Ammonium loquitur *κυρίως*; qui alteram, ἀκυρολογεῖ, *improprie loquitur, καταχρᾶται τῇ λέξει*, et, a nativa, quam putabant, potestate deflectens, ἀμαρτάνει, *peccat*, sive οὐκ ὀρθοεπεῖ, *rectam normam migrat*; ista enim omnia permutat Noster. Itaque tam grande non est flagitium, optimos scriptores, si qui eas voces permutaverint, quas linguae indoles sive ipsorummet alibi usus disceverant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo sobrie ac raro hoc facit, ut sex tantum septemve simplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem unum frequentius notat; neque adeo vacavit vitio omnibus, qui ex ista sunt officina, communi, qui poeticam suavitatem homini grammatico invidisse videntur. Horum proterviani venustis epigrammatibus, quae Wowerius iam tetigit De Polymath. c. xvii. §. 5, perstringunt Antiphanes et Philippus, Antholog. II. c. x.

Quae huc usque a me sunt disputata, quantumvis pro loci amplitudine levia, satis, ut opinor, ostendant, saepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines censuras severiores, quibus Grammaticos et Ammonium non satis considerate petunt, plerasque, si pauca ista habuissent explorata, potuissent compendiosius. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano est assignandus. Is, postquam magnam ex Ammonio percepisset ad Graecae Linguae Thesaurum conficiendum utilitatem, in Appendice eius bonitatis memoriam habuit nullam, et in Praefatione ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, nescio hercle qua tandem intemperie agitated, omnibus modis Ammonium vexavit, et tam contumeliose laceravit, ut, in Ammonio exemplum et incuriae et inscitiae ponendum esse, scribere non dubitaverit; atque id prae ceteris, quibus Nostrum excepit, etiam leve videri possit. Gravissimam enimvero iniuriam, quam a Stephano passus est Ammonius, adeo non patienter fero, ut gravius in ipsum dicerem, si non praeclara Ornatissimi Viri merita calamum moderarentur, meque non iuivum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non ostendam, et falsis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuisse quis dixerit? eos, ubi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam, verborum Ἀρρωδεῖν et Ὀρρωδεῖν differentiam. In altero, quod tanquam insigne falsitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipso dissideo, ut nullam Ammonii observationem meliorem esse aut doctiorem existimem. Verum perversa editionum scriptura, et analogiae minus debita cogitatio, huic errori Stephanum cum aliis implicuerat, quibus nos, hac in voce feliciores, ex Aldina editione genuinam vocum Ἀνακαχή et Ἀνοκαχή scripturam reduximus; ut nunc quidem liquide

constet, in interiorem linguae indolem et veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam sese penetravisse Ammonium. Sed ne meliores Ammonii observationes seligere velle videar, non alienum videtur, si paucis complectar, quid de universa scribendi ratione sentiam. Omnes Ammonii observationes possent in classes dispelci, quarum haec minus bonae, aliae magis. Sed hoc labore superledendum videtur. Istas differentias sine exceptione veras et certa ratione niti existimo, quas vel unus ex antiquis scriptoribus idoneus observaverit. Eas potissimum probo, quas adducto veteris auctoris testimonio confirmavit Ammonius. Eam in rem Homero frequentissime, et Menandro usus, ab Historicis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abstinuit; Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aeschinem advocavit. Platonem excipio; nam, quas ex Platonis Protagora produxit verborum differentias, non ex animi sententia scripsit Plato, sed ex persona Prodicī, ut superbas Sophistarum ineptias omnibus deridendas exponeret, qua etiam de re dixi in Animadv. II. c. vi. Ea autem, quae veterum Grammaticorum auctoritate diversa credit Ammonius, si quis etiam probanda censuerit, non valide obnitar. In omnibus, quod supra dicebam, omnino est tenendum, nullas voces discrevisse Ammonium, nisi ab hoc illove promiscue positas. Verum quidem est, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces discerni, nulla significationis virtute finitimas, veluti sunt, ἀδεῖς et ἀδαιῖς, λείαν et λίαν, ἐδέατρος et ἐλέατρος, φῦλον et φύλλον. Has et eiusce moduli voces distinguendi ratio fuit nulla, si a librariis recedas. Etsi autem vix quisquam sit, quin has voces diversas esse noverit, tamen Grammatici in talibus etiam secernendis cura contemnenda non est. Exempli gratia sedulo discernit Noster Φύλλον et Φῦλον. Quis tandem est, quin hanc cautelam inutilem esse iudicet? Non de

illis loquor, qui a literarum usu sunt remoti; horum enim iudicia, fere iuvidae temeritatis plena, facile contemnimus et aspernamur; sed homines dico, variarum rerum scientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuisse, sibi persuadent. Ego vero aliter censeo, et istiusce etiam observationis utilitatem agnosco satis insignem. Loca sunt ad manum, in quibus voces *φύλλον* et *φύλλον*, a librariis temere permutatae, huc usque remanserint. Pindari locus est, *Isthm. Od. IV. v. 46.* de quo etiamnum addubito, an ad hanc classem referri debeat, in quo, quod vulgatur *φύλλ' αοιδᾶν*, *folia poetarum* peperit, quum, si legamus *φῦλ' αοιδᾶν*, ut sensus sit: *similes laudes istius aevi poetas plurimos cecinisse*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur et expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum iudicet, quem Thesauri appendicem faciat, omnium accidit molestissimum. Invat ipsa Viri Doctissimi verba adposuisse: *Quod si quis roget, cur hunc quoque librum, quum eiusmodi sit, appendicem Thesauri esse voluerim: respondebo, primum, quod desit qui melius hoc argumentum tractaverit: deinde, quod non ita sit malus, quin aliquid boni ex eo percipi queat: praeterquam quod aliquos veterum locos affert, qui vix alibi fortasse reperiri queant: postremo quod typographi consuetudini (quae consuetudo pessima est) aliquid tribuere coguntur.*

Quanto rectius scripisset Stephanus, e veteribus, qui adcuratiorem linguae tradiderint usum, solum superesse Ammonium, propositum rite exsequi, atque tanta eruditionis laude esse commendabilem, ut nullus etiam extet, e quo, habita exiguae molis ratione, tam multa discere queamus. Et si enim vocum hic potissimum proprietates est spectanda, in quamcunque partem te vertas, habebis quod curae sit. Antiquos ritus, et in his Attici fori consuetudinem tetigit fre-

quentissime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perspexerunt Salmasius et Valesius, Samueli Petito usque adeo ignotam, ut in Commentario, quem in Atticas leges conscripsit, bis tantum aut ad summum ter Ammonii mentionem iniecerit. Sed in Oratoribus antiquis evolvendis diligentissimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter versandis incubuit. Invidiosa autem Salmasii in Ammonio citando sedulitas Desiderio Heraldo obfuit, quominus Ammonio uteretur in Animadversionibus in Salm. Obs. ad Ius A. et R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrumpit laboriosa conviciorum, sed in Salmasium, farrago. Si quis porro rem veterum literariam cogitet, quot non Tragicorum et Comicoꝝ fabulas legit Amm. quarum absque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii, etiam antiqui, tantum legerint epitomas. Auctores homonymos sedulo discernit. Quis Didymi in Homerum, aliosque Poetas commentarios memorat? Quis reliqua Grammaticoꝝ et imprimis egregia Tryphonis opera? Quis Aristotelem de Iure Belli scripsisse tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticoꝝ bonitatem censere consuevimus, veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conservandis adeo etiam excellit Noster, ut vel eam ob rationem non solum Stephani cura dignus, sed omni quoque laude sit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura custodiverit. Quod si perversa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tandem respiciat? hunc elegantioris doctrinae vir Iosias Mercerus scriptorem vocat *neque ab eruditione, neque a iudicio, neque a diligentia commendandum*. Propterea male sedulus iudicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt, MSS. auxilio persanandis operam suam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aestimari iudicat Mercerus, et quae ad eam rem a Mercero

dicta sunt, in Ammonium uniuersa commode transferri possunt; nisi quod hic etiam diligentia et iudicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae scriptis, quae ad nos pervenerunt, nihil est castigatius; hic materiae tristitiam stylo facili atque nitido textit, et venustis, quos scriptis suis interferit, Poetarum versiculis mitigavit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in maioris operis, quod superest, fragmento; quorum alterum praestanti doctrina praeditum, alterum vastae eruditionis laude adeo etiam eminuisse testatur, ut neminem fuisse dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aestimari, felicissima fors Grammatico nostro praeclarum in modum obtigit. Huius enim libelli auctorem *inprimis bonum* vocat Leopardus XI. Emend. c. xi. *Bonus inprimis est author Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Iosephus Scaliger, De Emend. Temp. I. p. 26. *Ammonium vetustissimum* dicit, *et eruditissimum Grammaticum.* Tiberius Hemsterhuisius, *scriptorem utilissimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus; quibus, mea quidem opinione, maior dari non potest, tandem desino.

In primis foliis exempli Kulenkampiani haec scripta leguntur:

Ieiunas saepe esse Grammaticorum observationes, et ineptas vocum, quas statuunt, differentias, tum ex indole horum hominum poterat conici, quasi a priori, tum et exemplis confirmare frequentissimis, nimis iam facile est. Ut iam silentio premam *Etymologum*, doctrinae errorumque, ac omnis generis ineptiarum feracem, et ad instar olim Themistoclis virtutibus vitiisque *Magnum*, quot non et quanta somnia profert *Thomas* ille *Magister*, in quo tamen tot viri docti operam collocarunt suam! Naevos eius plures detegit *Clar. d' Orville* ad *Charitonem* p. 501.

Ubivis imperfectae inductionis reperies densa exempla. Scilicet festinando, ut Nili aquas haurire canes ferunt, sic illi perlustrarunt auctores, unico exemplo contenti, cui statim canones suos superstruerent, Logices non minus quam maturae lectionis expertes et ad omnia potius apti, quam ad arduum, quod sibi sumunt, negotium fines determinandi verborum, et quasdam quasi scribendi Grammatices agrarias leges.

„Verborum dilectus est origo eloquentiae.“ Sic *Caesar* fragm. ex *L. I. de ratione Latine loquendi* in *Cic. Bruto*. Adde *Avienum* apud *Macrob. Saturn. L. I.* „Ego enim id, quod a *C. Caesare*, excellentis ingenii ac prudentiae viro, in primo de *Analogia* libro scriptum est, habeo semper in memoria, ut, tanquam scopolulum, sic fugiam infrequens atque insolens verbum.“

Ex contrariis contraria gignuntur. Sed inter utrumque maius minusque interiacet. Sed nomina interdum desunt, differentias has ut sat distincte designemus; res ipsa interim certissime adest... Haec praeclare persequitur *Plato* in *Phaedone* c. 15. et 16.

Peuceri Commentarius differentium apud Graecos vocum. *Dresdae. 1748. 8.*

Ammonius quoque *Scapulae* Lexico adiectus.

Praeside Harlesio *Erlangae 1786. Christoph. Frid. Ammon* edidit defenditque *Animadversionum* in quaedam *Ammonii* Grammatici loca *Spicilegium*, praemissa brevi de vita eius disquisitione. Monentur quaedam tum de *Ammonio* ipso, tum de eius aequalibus, contra *Valckenaerium*; simulque consilium aperit

grammaticum hunc novis curis illustrandi, quod omnino optandum, ut graecae linguae indoles penitus pateat.

„Das grammatische Werkchen des Ammonius enthält zwar manche Grille, ist auch allem Ansehen nach meist aus ältern Schriftstellern gleichen Inhalts zusammengetragen; vermuthlich sind auch viele Interpolationen darinnen, welches deutlicher werden würde, wenn wir mehr Handschriften hätten; Argwohn genug kann schon die Segaar'sche Sammlung von Lesarten erwecken: es enthält aber doch viele gute Wort-Erklärungen und grammatische Bemerkungen. Valckenaers billig geschätzter Commentar ist auf eine unbequeme Weise in Noten und Anmadversionen vertheilt, und enthält nach dem ehemaligen Gebrauch der Philologen Digressionen aller Art; über einen Grammatiker waren diese noch eher zu dulden, als über einen Dichter. Mit Recht hat Hr. Ammon das ausgezogen, was zum Ammonius gehört. Weitläufige Noten zieht er zusammen, und fügt von dem Seinigen zur Erläuterung bei, was den meisten Lesern nöthig und nützlich seyn kann, meist mit Wahl, Gründlichkeit, Ordnung und vieler Kenntniß der Griech. Litt. Insonderheit hat er den Eustathius genützt, welchen Valckenaer übergangen hatte. Die Lesarten in kritischen Anmerkungen stehen zunächst unter dem Texte, und weiter unten die Erläuterungen. Im Texte ist das Griechische mit Accenten, in den Noten ohne Accente, aber doch mit den Spiritus gedruckt. (In diesem Falle sehen wir nicht ein, was der sogenannte gelinde Spiritus soll.) Der falsch gesetzten Accente sind allerdings bei diesem Verfahren weniger; ob die gründliche Sprachkunde dabei gewinnt, ist eine andere Frage. Der Text ist der Valckenaer'sche; einige bessere Lesarten, und sogar Emendationen hat er, wie er selbst anzeigt, in den Text aufgenommen; andere, die gleiches Recht haben konnten, in den Noten stehen gelassen, wie z. E. in βωμός. Aus des Hrn. Segaar Epist. crit. ad Valcken. sind die Lesarten der Utrechter Handschrift ausgezogen und der Vorr. nebst litterar. Nachrichten angehängt u. s. w.“ Gött. G. A. 1787, p. 1453. sq. [Ex censura editionis Ammonianae.]

E P I M E T R U M
NOTARUM ET EXCERPTORUM

AD

ΛΕΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ SPECTANTIUM*).

² *Ἄβρομιος*, χωρὶς οἴνου, ἄοινος. βρόμιος γὰρ ὁ Διόνυσος, ὃ καὶ ἔφορος τοῦ οἴνου κατὰ Ἑλληνας. ἄβρομος, θορυβώδης, ἀπὸ τοῦ α ἐπιτάτι-
κού μορίου, καὶ τοῦ βρόμῳ τὸ ἦχῳ. Cod. Barthol.

³ *Ἄγυιμος* ὁ κομπός, οἱ δὲ κακός. ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος. ὑπὸ δὲ Ἀτ-
τικῶν τρυφερός. Cod. Barthol.

⁴ *Ἄγελαιος* παροξεντόνος ὁ ἀμαθής. ἀγελαιῶς δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης. Cod.
Barthol.

⁵ *Ἄγνός* ὁ καθαρός. ἀγνός δὲ ὁ ἄγνωστος. καὶ κλίνεται ἀγνός, ἀγνώτος.
Cod. Barthol.

⁶ *Ἄγρός* ἀρούρης διαφέρει. ἀγρός ὁ σπειρόμενος καὶ ἀπλῶς ὁ τὴν σπο-
ρὰν διχόμενος. ἄρουρα δὲ ἡ σπαρεῖσα καλλιέργια. Cod. Gud.

⁷ *Ἀγγιάλος* καὶ ἀμφιάλος. Schol. Sophocl. Ai. Fur. 135.

⁸ *Ἀγχόνῃ* καὶ ἀγχονῇ differunt, strangulatio et strangulandi actus.
v. Schol. Aristoph. Acharn. 125.

⁹ *Ἀδελφιδῶν* λέγονται οἱ παῖδες τῶν ἀδελφῶν. ἀνεψιοὶ δὲ οἱ ἐξ ἀδελφοί.
ὥστε ὁ μὲν ἀνεψιός πρὸς ἀνεψιὸν λέγεται· ὁ δὲ ἀδελφιδῶς πρὸς θεῖον.
υἱανός δὲ ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός, ἦγον ὁ ἔγγονος. ἔγγονος δὲ ὁ υἱός. Cod.
Parif.

¹⁰ *Τὸ ἀεὶ λαμβάνεται ἐπὶ παρελθυθότος, ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος,*
ἐπὶ δὲ ἀορίστου οὐδέποτε. μετὰ δὲ τῆς εἰς προθέσεως ἐπὶ τοῦ μέλλοντος
μόνον. οἶον, εἰς ἀεὶ ποιήσω. καὶ εἰς ἀεὶ ἐργάσομαι. Cod. Parif.

¹¹ *Ἄει καὶ εἰσαεὶ.* Schol. Soph. Aiac. 341.

¹² *Ἄημα, ἀήρ, πνεῦμα.* Schol. Soph. Aiac. 67.

¹³ *Ἰστέον, ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ἕκαστος μὲν τῶν πολιτῶν Ἀθηναῖος*
ἐλέγτο, γυνὴ δὲ οὐδέμια Ἀθηναία, αἰδοὶ τῆς πολιούχου θεᾶς, ἥτις Ἀθη-

*) Haec, per L. Kulenkampii schedas dispersa, cum ipse Ammonio subicere non licuisset, collecta ordineque alphabetico digesta hoc loco po-
nere visum est.

νῦ καὶ Ἀθηναία ποιητικῶς ἐλέγετο. ἀλλὰ Ἀττικῇ γυνὴ καὶ Ἀτθίς ἢ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὠνομάζετο. Cod. Parisf.

Αἰγιαλὸς καὶ θῖν καὶ ῥηγμῖν. v. Cod. Gud. et Vindobb. Advers. p. 148.

Αἰδῶ βαρύντονον, καὶ αἰδέω, αἰδῶ. καὶ ἐνεργητικὸν σπανίως, παθητικὸν δὲ αἰε. Cod. Parisf.

Αἰόλον λέγεται τὸ ποικίλον. αἰόλον δὲ τὸ ταχὺ, ἀπὸ τοῦ ἄελλα, ἀφ' οὗ κορυθαίολος Ἔκτωρ, ὁ ταχέως κινῶν τὴν κόρυθα. καὶ αἰόλοι σφῆκες, οἱ κατὰ τὸ μῖσον συνεχῶς κινούμενοι, καὶ πόδας αἰόλος ἵππος, ἤγουν ποδώκης. Cod. Parisf.

Αἰρῶ τὸ ὑψῶ, καὶ αἶρω τὸ ἀφανίζω. οἶον, ἦρεν ὄνειδος ἐξ Ἰσραήλ. ἤρατο δὲ νίκην καὶ κλέος, ἀντὶ ἔλαβεν. αἰρῶ τὸ κρατῶ, καὶ αἶρῶ τὸ καταβάλλω. οἶον, ὁ πέλκευ καὶ τὰ δένδρα αἰρεῖ. αἰροῦμαι δὲ πληθυντικῶς τὸ προκρίνω, καὶ τὸ βούλομαι. αἴρεσις ἢ ὑπλῶς βούλησις, προαίρεσις δὲ ἐπὶ δύο πραγμάτων, ὅταν τὸ ἐν προτιμῆσις τοῦ ἑτέρου. Cod. Parisf.

Ἄλλο δηλοῖ τὸ αἶρω, καὶ ἄλλο τὸ αἶρω. ἢ γοῦν ἐξ πρόθεσις οὐ λέγεται ποτε μετὰ τοῦ αἶρω, ἀλλὰ μετὰ τοῦ παθητικοῦ αὐτοῦ λέγεται· καὶ δηλοῖ τὸ ἐλευθερῶ, ὡσπερ καὶ τὸ ἐξείλετο. τὸ γὰρ παρ' Ἡσιόδου, ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλε κῆται ποιητικῶς. καὶ μετὰ τοῦ αἶρω ἐνεργητικοῦ τίθεται ἢ ἐξ καὶ μετὰ τοῦ παθητικοῦ γράφεται, ἀφ' οὗ καὶ ἐξαιρέτος. Cod. Parisf.

Αἶρω τὸ κρατῶ καὶ καταβάλλω. ἀπὸ τούτου ἄναιρω τὸ φονεύω, καὶ καθαίρω τὸ καταβάλλω, καὶ συναίρω τὸ δύο τινὰ εἰς ἓν συνάγω, καὶ διαίρω τὸ ἡνωμένα χωρίζω, καὶ περιαίρω τὸ στερίσκω, καὶ ἀφαίρω, ὃ καὶ ἀφαιροῦμαι, λέγεται καὶ ὑφαίρω τὸ κλέπτω. αἰροῦμαι δὲ τὸ βούλομαι καὶ προκρίνω, ἀφ' οὗ προαιρεῖσθαι ἐπὶ δύο τινῶν, ὅταν τις τὸ ἐν προτιμῆσις τοῦ ἑτέρου. αἶρειν δὲ τὸ κουρίζειν καὶ ἀφανίζειν, ὃ ποιητικῶς λέγεται αἰεῖν, ἀφ' οὗ τὸ τε ἄρδην, ὃ δηλοῖ πῆ μὲν τὸ μετεώρως καὶ κούφως, πῆ δὲ τὸ ἀφανιστικῶς, καὶ τὸ ἐξαιρετον, καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὸ ὡς ἐξαιρετον ἔγειν, ὡς τὸ ἐξαιρῶ μῖντοι τοῦ λόγου τὸν ῥήτορα, καὶ καταίρειν, τὸ τὴν ναῦν εἰς λιμένα καταγεσθαι. καὶ μεταίρειν καὶ ἀπαίρειν κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν αἰρόντων τὰ ἴστια καὶ μετατιθεμένων καὶ ἀποδημόντων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐφ' ἑτέρας ἀποδημίας καὶ μεταθέσεως. καὶ ἐπαίρειν τὸ ἀνυπεῖσθαι, καὶ ὑπεραίρειν καὶ ὑπεραίρεσθαι.

Αἰσίον τὸ δίκαιον. ἐξαισίον τὸ θαναμαστόν. ἀπαίσιον τὸ μισητόν. Cod. Parisf.

Ἄλλο τὸ αἰσχίνω καὶ ἄλλο τὸ αἰσχύνομαι. αἰσχίνω μὲν γὰρ τὸν ἄνθρωπον λόγους, αἰσχύνομαι δὲ ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησα. Cod. Parisf.

Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τὸ εἰς ἅπασι τι λαβεῖν καὶ ἀναδοῦναι. τὸ δὲ αἰτοῦμαι ἐπὶ τὸ χρεῖσθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μίανδρος ἐν τῷ Ἀνσκόλῳ διαστίλλει τὴν διαφορὰν· Οὐ πῆρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λεπάδες αἰτοῦμενος. Cod. Gud.

Ἀλαλαγμὸς, ὀλοληγμὸς διαφέρει. ἀλαλαγμὸς ἔστιν ἐπινίκιος ἐν πολέμῳ κρότος. ὀλοληγμὸς δὲ ἔστι κρουγὴ θρηνητικὴ καὶ ὄδυρμου σημεῖον. Cod. Gud.

Ἄλιός κοινόν, ἀλίτροτος ποιητικόν, ὃ ἐν τῇ ἄλλῃ δηλονότι τραχόμενος. Ἰστίον δέ, ὅτι ἄλις ἢ Θάλασσα ἐνικὰ μόνον ἔχει, ἄλις δὲ τὸ ἄλιος ἐνικὰ καὶ δυνικὰ καὶ πληθυντικὰ· καὶ τὸ μὲν ἀθήρικώς γράφεται, ἢ Θάλασσα δὲ θηλικώς. Cod. Parif.

Ἄλωτὸν λέγεται τὸ δυνάμενον κρατηθῆναι, ἀφ' οὗ γίνεται καὶ αἰχμάλωτος, διὰ τῆς αἰχμῆς κρατηθείς. καὶ ἀνάλωτος, οὗ οὐ δύναται τις ἐπιλαμβάνεσθαι. τὸ δὲ ὀρειάλωτον παρὰ τὴν συνήθειαν εἴρηται, δηλοῦν τὸ ἐν ὄρει πεπλανημένον. οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄλω γίνεται τοιαύτη σύνθεσις. Cod. Parif.

Ἀμάντευτον λέγεται καὶ τὸ μὴ μαρτενόμενον καὶ περὶ οὗ οἶκ ἐμαντεύσατο τις. μαρτεύειν δὲ τὸ ἐνεργεῖν μαρτίαν. μαρτεῖσθαι δὲ τὸ μαρτίαν λαμβάνειν ποθέν. οἶον, ἐκ Τροφωνίου ἐλθὼν μαρτίαν ἔλαβεν. Cod. Parif.

Ἀμῶ, ἀμῶ τὸ θερίζω. καὶ ἀμῶ τὸ συνάγω. ἐξ οὗ καὶ ἀμητὸς ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καὶ καρπός. ἀμησόμενοι ἀντὶ τοῦ συνάξαντες. σπανιάκις δὲ γράφεται. Cod. Parif.

Ἀμβλὺ τὸ λεπτόν καὶ ἀσθενές. καὶ ἀμβλύνω ὄμμα ὁμοίως. ἐναντίον δὲ τοῦ ἀμβλὺ τὸ ὀξύ. ὡς λέγομεν ὀξὺς πυρετός, ὁ σφοδρός. ἀλλὰ καὶ ἀμβλὺς πυρετός ὁ λεπτός καὶ ἀνίσχυρος. καὶ ὀξεία φωνή, ἀλλὰ καὶ ἀμβλῆα. ὡς καὶ βαρεῖα ἔχει ἐναντίον τὸ κούφη. Cod. Parif.

Ἀμείβω σημαίνει τρία· τὸ ἀντικαταλλάσσω, τὸ ἀνταποκρίνομαι καὶ τὸ περιπατῶ. ὅπερ ἀμείβω ἀντὶ τοῦ περιπατῶ μεταπροθέσεως, παραμείβει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ παρήμειψεν ἀντὶ διέβη. Cod. Parif.

Ἀμοιβή καὶ ἀνταμοιβή ταῦτό, ἢ ἀντίδοσις. Cod. Parif.

Ἄμπελος ἀμπελώτος διαφέρει. ἄμπελος τὰ ὀλίγα καὶ σπάνια κλήματα, ἀμπελῶν δὲ ὁ περιεκτικὸν πολλὰς ἀμπέλους. Cod. Gud.

Ἰστίον, ὅτι ἀμπτωσις καὶ πλημμυρίς ἐν τῷ ὀκεανῷ γίνονται, καὶ περὶ τὴν καθ' ἡμῶς Θάλασσαν, ἐν τε ταῖς Σύρτισιν ἀμφοτέραις τῷ μυχῷ τοῦ Ἀδρίου κόλπου, ὧν ἡ μὲν πλημμυρίς ἀνάχουσις ἐστὶ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ ἀμπτωσις συστολή καὶ οἶον ἀνάπτωσις. Cod. Parif.

Ἀμφίβολον, ἀναμφισβήτητον, ἀναντιρρόητον γράφεται. τὸ δὲ ἀμφίριστον εἰς τοιαύτην σημασίαν ποιητικὸν ἐστίν. Cod. Parif.

Ἀμφισβήτησις ἀγνοίας διαφέρει. ἀγνοία μὲν γὰρ ἐστὶ πάντα (πάντως) ἀνεπιστημοσύνη τοῦ προκειμένου. ἀμφισβήτησις δὲ ἢ ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀμφιβολία περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος. Cod. Gud.

Ἀνάθημα ἀναθήματος διαφέρει. ἀνάθημα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ διὰ τοῦ ἡ γραφόμενον τὸ ἀναιρούμενόν τε καὶ ἀνατιθέμενον ἑρῶ τινὶ τόπῳ· ἀνάθημα δὲ διὰ τοῦ εἰς ἐκφωνούμενον τὸ ὑβρεως ἐχόμενον καὶ ἀναθεματισμοῦ. ἀνάθημα καὶ ἀναθήματα, ἀγάλματα, κειμήλια καὶ τὰ τῷ Θεῷ παρατιθέμενα. Cod. Gud.

Ἀναρῆσθαι λέγεται μὲν καὶ τὸ φονεύεσθαι, καὶ ἀνατρέπεσθαι. ὡς τὸ, ἀναρῶνται νόμοι. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν, οἶον, ἀναρῆται στέφανον. καὶ ἀναρῆται μετὰ χειρὸς βιβλίον. τὸ γὰρ αἰροῦμαι το προκρίνω προσηλαμβυνομένων τῶν προθέσεων διαφόρους σημασίας δηλοῦ. αἰρεῖσθαι γὰρ τὸ προκρίνειν, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως καθαιρεῖσθαι, καὶ δηλοῦ τὸ καταβύλλεσθαι. παραιρεῖσθαι τὸ παραιοῦρειν, ὡς καὶ Λιβάν-

νιος· τὰ μίγματα καὶ τιμιάτατα τῶν ἔργων, τὰ μὲν ἤδη παραιρούμενος· ἀνθαιρεῖσθαι τὸ ἀντὶ ἄλλον ἄλλο αἰρεῖσθαι, καὶ τρήπον τινὰ προκρίνειν, οἷον ἀνθαιροῖμαι ζωῆς θάνατον, καὶ ἀνθαιροῖμαι στρατείας λόγον. ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἀποστειρῆν ἢ ζημιοῦν, διπλὴν οὐνταξιν ἔχον, οἷον ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τῆς οὐσίας, ἀντὶ τοῦ ἀποστειρῆ, καὶ ἀφαιρεῖται τὴν οὐσίαν τὸν ἄνθρωπον. οὗ ὁ παρακείμενος ἀφήρημαι, ἀφήρησαι, ἀφήρηται, ἐπὶ πάθος καὶ ἐνεργείας λαμβανόμενον, ὡσπερ δηλαδὴ τὸ ἐργασμαι καὶ λῶνμαι, καὶ ἀφεῖμεν. μέσοι γὰρ καὶ οὗτοι παρακείμενοι. ἔστι γὰρ μόνος ὁ πάθος καὶ ἐνεργειαν παριστῶν. ἀφήρημαι γὰρ κ. ἄ. τ. ἔσπερηθήην, καὶ ἀντὶ ἔσπερησα. ὑφαιρεῖσθαι τὸ κρυφίως σιλᾶν τι, ἦτοι τὸ κλέπτειν. ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐλευθεροῦν, οἷον, ἐξαιροῦμαι σε κινδύνον. συναιρεῖσθαι τὸ συνάγεσθαι, καὶ εἰς ἓν γίνεσθαι, ὅθεν καὶ τὸ συνελθόν. προσαιρεῖσθαι τὸ προσλαμβάνειν καὶ προσδέχεσθαι, οἷον ὁ δεῖνα ἄρξας προσαιρεῖται καὶ τὸν δεῖνα συνάγειν. προαιρεῖσθαι τὸ προκρίνειν, καὶ τὸ προσβάλλειν, οἷον προαιρεῖται τῶν κιβωτιῶν τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων, ἢ καὶ τῶν ἱματίων. Cod. Parisf.

Ἀνατίθεμαι τὸ ἀναβαστάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερίθεμαι. Cod. Parisf.

Ἀνατίθεμι ἐπὶ φορτίων καὶ ἀφιερωμάτων. ἀνατίθεμαι δὲ τὸ ἀναβάλλομαι, οἷον ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. τὸ δὲ ἀναθεῖσα τοῦ καθύπερθε παρὰ Σοφοκλέϊ κατὰ διάφορα συντακτικῶν εἰς γενικήν, οἷον ὑπέρθειν κοινησμένη τοῦ θανάτου. Cod. Parisf.

Ἀνδράποδον ἀνδραποδιστοῦ διαφέρει. ἀνδράποδον ὁ φυγὰς δοῦλος· ἀνδραποδιστὴς ὁ τοὺς φυγάδας λαμβάνων καὶ ἀπάγων. Cod. Gud.

Ἀνίχομαι τὸ καταφρονῶ γενική. ἀνίχομαι δὲ τὸ ἀνιβαστάζομαι δοτική. ὡς τὸ ἀνίχομαι τῷ ἵππῳ καὶ ἀνίχεται ὁ δόμος τοῖς κλισίαι. ἀνίχομαι δὲ τὸ ἱπομίνω αἰτιατική. Cod. Parisf.

Ἀνίχω τὸ βυστάζω. ἀνίχομαι τὸ ὑπομίνω. Cod. Parisf.

Ἀνίχω τὸ βυστάζω μεταβατικῶς, καὶ ἀνίχω τὸ τιμῶ ὁμοίως. ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος ἀμετάβατον ἀντὶ ἀνατέλλειν, καὶ ἀνίσχει βοτάνη ὁμοίως. ἀνίσχει δὲ τις τὰς χεῖρας ἐπὶ εὐχῆς, μεταβατικῶς. ἀνίχομαι δὲ πυθητικῶς τὸ ὑπομίνω. Cod. Parisf.

Ἀνήκιστος ὁ ἀθεράπευτος. ἀνήκιστος ὁ ἀπαράβλητος, ἦτοι ὁ ἀσύγκριτος. Cod. Parisf.

Ἀνήρ ἀνθρώπου διαφέρει. ἀνήρ μὲν γὰρ κυρίως λέγεται ὁ ἐπ' ἀρετῇ τιμῇ διαπρέπων. ἄνθρωπος δὲ ὁ ἐπὶ μηδενὶ διαπρέπων. καὶ εἰς τὸ φίλος. Cod. Gud.

Ἄνοεῖν καὶ ἄγνοεῖν διαφέρει. ἄγνοεῖν μὲν γὰρ ἔστι τὸ μηδ' ὄλως αἰσθάνεσθαι, ἄνοεῖν δὲ τὸ ἐπιλανθάνεσθαι. Cod. Gud.

Ἄνοια ἢ παντελής ἀφροσύνη. ἄγνοια δὲ ἢ ἐνὸς ἀγνώσια. καὶ ἄγνοια λέξιν. μετάνοια δὲ καὶ μετάνοια ταυτό. Cod. Parisf.

Ἀνυλλάττειν ἔστι τὸ ἄλλον ἀντ' ἄλλου εἰσφέρειν. ἐπαλλάττειν δὲ τὸ ἐν λόγῳ ἢ ἄλλῳ ποιήματι τισὶ μὴ ὁρθῶς ἔχουσι προσφέρειν τὰ ὁρθῶς ἔχοντα. Cod. Parisf.

Ἄντιχῶ σοι ἤγουν ἐναντιοῦμαι. ἀντίχομαι δέ σου ἤγουν ἀντιλαμβάνομαι. καὶ ἀντεῖχε τοῖς δεινοῖς, καὶ οὕτως ἀντεῖχε πρὸς τα δεινὰ, ἤγουν ἐναντίως δέκετο. Cod. Parisf.

Τὸ Ἀπαντῶν δηλοῖ καὶ τὸ ἐπίχεσθαι, ὡς τὸ, εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος. καὶ τὸ συναντῶν. Cod. Parisf.

Ἀπαντῶ τὸ ἔρχομαι, ὡς τὸ, ἀπήντησεν εἰς δικαστήριον. καὶ τὸ συναντῶ, ἀπαντῶ σοι. ἵπαντῶ δὲ ἐπὶ τιμῆς, τὸ προσπαντῶ. Id.

Ἀπαράσκενος καὶ ἀπαρασκεύαστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' αὐτὴν τὴν χορηγίαν ἔχων ἀπαρασκεύαστος ἂν λέγοιτο. ὁ δὲ διὰ ἑτέρου ἀπαράσκενος. ὁ μὲν ἄρχων, ὁ μονομάχων θέλων δοῦναι, ἀπαράσκενος λέγεται, ὁ δὲ μονομάχος ἀπαρασκεύαστος. τὸ μὲν γὰρ τὸ διὰ παθητικὴν ἔχει ἔμφασιν, τὸ ἀπτεξούσιον, ὁ δὲ παθητικὴν. Cod. Gud. vitiosus sine dubio h. I.

Ἀπέχω τὸ ἀπολαμβάνω, καὶ ἀπέχω τὸ ἀφίσταμαι ἐπὶ διαστάσεως τόπου. ὡς τὸ, ἀπέχει ἡ πόλις τῆσδε τῆς πόλεως σταδίους τοσοῦσδε. ἀπέχομαι δὲ παθητικῶς ἐπὶ οἶνον, ἐπὶ κρεωδαισίαις, καὶ ἐπὶ ἔλλων τοιοῦτων παρομοίων, τῶν βλάπτειν εἰδῶτων τῇ ἄμετρίᾳ τὸ σῶμα. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τὴν ψυχὴν. οἶον, ἀπέχομαι ἀδικίας. Cod. Parisf.

Ἀπέχω τὸ μακρὰν εἶμι, καὶ ἀπέχω τὸ ἀπολαβὼν ἔχω. οἶον, ἀπέχω τὰ τροφεῖα. Cod. Parisf.

Ἀπλότης μωρίας διαφέρει. ἀπλότης γὰρ ἐστὶ φρόνησις ἀηλλαγμένη πανουργίας, καὶ οἶον ἀπλή τις οὔσα, καὶ μὴ μεμιγμένη δυστροπία. μωρία δὲ ἐρημία φρενῶν. Cod. Gud.

Ἀποδημία καὶ ἐνδημία τὸ αὐτὸ, ὅταν τις ἐκ τῆς πατρίδος εἰς ἄλλοδαπὴν ἀπέρχεται. ἐπιδημία δὲ καὶ ἐνδημία ταῦτὸ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. Cod. Parisf.

Τῷ ἔνθῳ ἀντίκειται ὁ ἀστός, τῷ ἐνδήμῳ δὲ ὁ ἀπόδημος. Ita Moschopolus in Schol. ad Hes. Opp. et Dies v. 214.

Ἀποδημία ἐπιδημίας διαφέρει. ἀποδημία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον ἔξοδος· ἐπιδημία δὲ ἡ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐπίνοδος τε καὶ ὑποτροφή, ἢ ἔξηλθέ τις. Cod. Gud. v. Casaub. ad Athen. IX. 11. Eustath. ad Il. A. 422. La Cerda ad Virg. Aen. IV. 143. Bentley. ad Hor. Od. I. 4. 8. citante d'Orville in Siculis T. I. p. 49.

Ἀποθνήσκειν καὶ τεθνήναι διαφέρουσι. v. Scholion Olympiodori in Platonis Phaedonem in Forsteri edit. p. 366.

Ἀποκρίνειν τὸ ἀποψίχειν καὶ ἀποπατεῖν. ἀποκρίνεσθαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀποδιδόναι λόγον. καὶ συντάσσεται δοτικῇ. Cod. Parisf.

Ἀπομίγματα καὶ ἀπομύγματα διαφέρει. ἀπομίγματα μὲν εἰσὶ τὰ ἀποτιπώματα καὶ ἀποσλογίσματα. ἀπομύγματα δὲ τὰ ἀπανγίσματα καὶ ἀπαντόβολα. Cod. Gud.

Ἀπομημονεύω τὰ πράγματα, ἦτοι ἀπὸ μνήμης λέγω σοι. ἀπομημονέω σε τῶν πραγμάτων, ἦτοι εἰς ὑπόμνησιν ἄγω. Cod. Parisf.

Ἀπόνοια καὶ ἀπονείσθαι διαφέρει. ἡ ἀπὸ πρόθεσις χωρισμὸν δηλοῖ. ἀπονείσθαι μὲν οἶον ἀπόστασιν ἔχειν τοῦ νοῦ. ἀπόνοια δὲ ἡ χωρίζουσα τοῦ δέοντος. καὶ ἀποδόκιμος λέγεται ὁ κηρωρισμένος τῆς δεούσης δόξης. Cod. Gud.

"Αποπτον λέγεται, ἀφ' οὗ δύναται τις ἰδεῖν μακρὰν. καὶ ἄποπτον το ἄθιάτον. ἄθιάτος δὲ ὁ μὴ βουλόμενος, καὶ ὅστις οὐδὲν ἐθεάσατο. ὡς τὸ, ὃ οἶας πομπῆς ἄθιάτος ἔμεινα. Cod. Parisf.

"Απορία ἀφορίας διαφέρει. ἀπορία μὲν γὰρ κυρίως ἀργυρίου σπάνη, ἀφορία δὲ ἔνδεικ καρπῶν. Cod. Gud.

"Απορροή τὸ κατὰ ἀποκοπήν ἕρον, ἢ ὁ λεγόμενος σταλαγμός, ὃ καὶ ποιητικῶς ἀπορροῆς λέγεται. "Ομηρος· Στυγὸς ὕδατος ἱστὴν ἀπορροῆς. Cod. Parisf.

"Ἄπτω λύχνον, καὶ ἄπτω βρόχον. ἄπτομαι δὲ ψαύω. ἐξ οὗ καὶ ἄψή. Cod. Parisf.

"Ἄπθουμαι καὶ διωθούμαι τὸ ἀποδιώκω. ἀποσεύομαι δὲ τὸ βῆρος. Cod. Parisf.

"Ἀριθμῆσαι καὶ μετῆσαι τινὲς μὲν τὸ αὐτὸ ἐνόμισαν, διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων. ὁ μὲν γὰρ ἀριθμὸς ἐπ' ὀλίγον λαμβάνεται, ὡς ὅτε λέγομεν εἰς, δύο, τρεῖς. τὸ δὲ μετῆσαι ἐπὶ πλῆθος, οἷον ὡς ἐπὶ τοῦ στίου, ἐπὶ κριθῆς καὶ τῶν ὁμοίων, πλῆθος γὰρ ἐνταῦθα παραλαμβάνοντες μετροῦμεν. Cod. Gud.

"Ἀριστον καὶ βέλτιστον ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἐξήρηται. Θανμαστόν δὲ τὸ ἐκ τῆς ἡμετέρας γνώσεως. Cod. Parisf.

"Ἀρῆην καὶ ἄρσην. ἄρτικώτερον δὲ τὸ ἄρῆην. Cod. Parisf.

"Ἀρχομαι τοῦδε ὡς τοῦτο μόνον ποιήσων. ἀρχομαι δὲ ἀπὸ τοῦδε, ὡς τοῦτο μόνον ποιήσων καὶ ἐφ' ἕτερον τραπησόμενος. Cod. Parisf.

"Ἀστρηπὴ καὶ κεραυνὸς διαφέρει. ἀστρηπὴ μὲν γὰρ ἢ προλιμπουσα, καὶ προφθάνουσα τὴν βροντὴν, κεραυνὸς δὲ ὁ ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενος καὶ κίων τὴν γῆν, ἦτοι πῦρ, ἢ χάλαζα. Cod. Gud.

"Ἀστρολόγος ἀστρονόμου διαφέρει. ἀστρονόμος μὲν ἐστὶν ἢ κατὰ λυσις τῶν ἀστέρων. ἀστρολόγος δὲ ἢ τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη. ἀστρονόμος ἀστρων διανομῆς. ἀστρονόμος ὁ τὴν κίνησιν τῶν ἀστρων γινώσκων. ἀστρολόγος ὁ ἐκ τεμμηρίων ἡλίου καὶ σελήνης ἐπιστάμιος, τί γίνεται. Cod. Gud.

"Ἄστν παρὰ τὸ ἄνω ἴστασθαι. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου τὰς πόλεις ἵκοιουν. διαφέρει δὲ ἄστν καὶ πόλις. πόλις λέγεται ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, καὶ τὸ συμμρότερον. ἄστν δὲ ὁ τόπος μόνον. καὶ "Ομηρος· Φράξέ μοι, ὅπως πόλιν καὶ ἄστν σώσεις. Cod. Gud.

"Ἄτιμῶ, ἄτιμῶ, τὸ ἄτιμον πέμπω. ὡς φησι καὶ "Ομηρος· Οὐνεκα τὸν Χρῦσον ἠτίμησ' ἀρητήρα, ἦγον ἔπεμψεν. ἄτιμῶ δὲ, ἄτιμῶ, ἦτοι δι' ἄτιμου λόγου ὑβρίζω. ἀτιμάζω δὲ τὸ ἐξευτελίω. ἀτιμῶσαντες τὸ τοῦ κόσμου πράγματα. Cod. Parisf.

Τί διαφέρει τὸ ἄτιμῶ ἢ γ' συζυγία τοῦ ἀτιμάζω; ἄτιμῶ μὲν λέγεται τὸ κατὰ νόμον, ὀλοσχερῶς καταδιακρίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπὶ ξύλου ἠτιμομένος, τοῦτ' ἐστὶ κατακεκριμένος. λάβετε γὰρ ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε. ἀτιμάζω καὶ τὸ ὑβρίζω.

Πάλιν διαφέρει καὶ τὸ ἄτιμῶ ἢ γ' συζυγία τῶν περισπωμένων τῆς δευτέρας. ἢ μὲν γὰρ τρίτη συζυγία παρασύνθετόν ἐστι ἐκ τοῦ ἄτιμος, ἢ δὲ δευτέρα σύνθετος ἐκ τοῦ τιμῆ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἠτίμησεν. Cod. Gud.

Αὐτὸρ τοῦ δὲ διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν αὐτὰρ προτάσσεται, ὁ δὲ δὲ ὑποτάσσεται. Cod. Gud.

Ἀφετήριον λέγεται ὁ τόπος, ἅφ' οὗ ἀπολύει τὸν ἵππον ὁ ἀνιβίτης ἐπὶ τοῦ ἵπποδρομίου δρμεῖν ἕως τῆς νύσσης. νύσση δὲ ἐστὶν ὁ καμπτός, ἀπὸ τοῦ νύσσω, τὸ τιτρώσκω ἐκείσε γὰρ ἔπληττον τοὺς ἵππους πλέον. λέγεται δὲ ἀφετήρια καὶ ἐπὶ τῆς, ἤτοι ὁ τόπος, ἅφ' οὗ αἶρει τὸ ἄρμενον καὶ ἀπολύει πλείους. ἀφετήριον δὲ ὄργανον τὸ πετροβέλον. Cod. Parisf.

Ἀφίξομαι ἂ. τ. ἐλεύσομαι. ἐφίξομαι ἂ. τ. ἄφομαι. Cod. Parisf.

Ἄφλαστα καὶ κόρνυμβα καὶ κλήδων θρόνους πυκνοὶ κυβιστητήρες ἐξ ἔδωλλων. ἄφλαστα καλεῖ τὸ ἄκρον τῆς νεῶς, κατ' εὐφημισμὸν, οἷον τὸ εὐθλαστον. καὶ κόρνυμβα δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῖ, καὶ ἐστὶν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. διαφέρουσι δὲ, ὅτι τὰ μὲν ἄφλαστα τὰ κρυνήσια, τὰ δὲ κόρνυμβα προωρήσια. Cod. Gud. in Κυβιστητήρ, ubi citatur Lycophron. v. eum v. 295. 296. et ibi Schol.

Ἄφρων ἀνοήτου διαφέρει. ἄφρων ἐστὶν ὁ ἐστειρημένος φρονήσεως, καὶ ὁ πρὸς τὰ κοινὰ καὶ ἀνθρώπινα διορατικῶς μὴ ἔχων, καὶ ὁ ἄθεος, καὶ ὁ ἐθνικῶς ζῶν. ἀνόητος δὲ ὁ ἄνους, ὁ μὴ ἔχων τὰ τοῦ ἀνθρώπου ξεῖρετα, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν ζωὴν βλαβερὸν καὶ ἰουδαϊκῶς κατὰ τὴν τοῦ νόμου τήρησιν πολιτευόμενος. Cod. Gud. Hanc sane differentiam veterum Graecorum nullus agnoscat.

Βολὴ τρώσεως διαφέρει. v. Schol. Iliad. IV. 540.

Βούπληξ διαφορεῖται κατὰ τὴν τύσιν πρὸς διάφορον σημαινόμενον. ὀξύτωνος μὲν γὰρ τὸ ἐπιγοῦν ὄργανον. βαρύντωνος δὲ τὸν ὑπὸ αὐτοῦ πλησσομένον. Cod. Gud. v. Schol. Lycophr. 187. Schol. Iliad. VI. 135.

Βοῦς μόσχου διαφέρει. βοῦς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τέλειος, μόσχος δὲ ὁ νεόγονος. ἅφ' οὗ καὶ μοσχίη ἢ τε φαφτίς. Cod. Gud.

Βυβλίον καὶ βιβλίον διαφέρει. βυβλίον λέγεται τὸ ἄγραφον, ὡς καὶ τὸ, ἐπὶ τὸ βυβλίον σου πάντες γραφήσονται. βιβλίον δὲ τὸ γεγραμμένον. Codex Bartholin. f. Ἐρμενος λέξων.

Γαμβροκτόνος καὶ γαμβρόκτονος. v. Schol. Lycophr. 161.

Διαφέρει γὰρ τοῦ ὅτι, ὅτι τὸ μὲν ὅτι προτακτικόν, ὡς τὸ, ὅτι ἠπαιδεύτησας, ἐτυπθήθης, ὁ δὲ γὰρ ὑποτάσσεται, ὡς τὸ, ἐτυπθήθης, ἠπαιδεύτησας γὰρ, ἵνα πλεονύσῃ τὸ αἴτιον. Cod. Gud.

Γαστριμαργία ἢ περὶ τὴν γαστέρα μανία. μαργαίνειν γὰρ λέγεται παρὰ τοῖς ἔξω τὸ μαλνεσθαι, καὶ μάργος καλεῖται ὁ μαριώδης, παρὰ τὸ μαργαίνειν, ὃ ἐστὶ μαλνεσθαι περὶ τὴν γαστέρα. διαφέρει δὲ γαστριμαργία λαιμαργίας. γαστριμαργία μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ τῆς γαστρὸς χόρτασις· λαιμαργία δὲ ἢ τοῦ λαίμου ἡδονή, ἥγουν τὰ γλυκύσματα. Cod. Gud. v. Clem. Alex. p. 171. 31.

Γεωγραφία γεωμέτρικος διαφέρει. γεωγραφία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ πάσης τῆς γῆς διαγραφὴ. γεωμετρία δὲ ἡ μέρους τινὸς τῆς γῆς καταγραφὴ. καὶ εἰς τὸ γὰρ. Cod. Gud.

Διαφέρει γῆ καὶ ἄρουρα. γῆ λέγεται ἀπλῶς πᾶσα ἡ ἐξηρά. ἄρουρα δὲ ἢ πρὸς σπορὰν καρπῶν ἐπιτηδεῖα. Cod. Gud. in Ἀροῦν.

Γίνεται καὶ γένηται διαφέρει. γίνεται μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ κατασκευάζεται διὰ τοῦ ι. γένηται δὲ τὸ γενῆται διὰ διφθόγγου. Cod. Gud.

Γνόφος καὶ νεφέλη διαφέρει. γνόφος μὲν ἐστὶν ὁ ἄχλωδης καὶ ὀμβρώδης σκοτασμός, νεφέλη δὲ τὸ ἐκ φωτεινοῦς ἄερος φεγγόβολον, λεπτότατον ὕψισμα. Cod. Gud.

Γνώσις σοφίας διαφέρει. γνώσις μὲν ἐστὶ τὸ εἰδέναι τὰ ὄντα. σοφία δὲ καὶ τὸ τὰ ὄντα γινώσκειν καὶ τὸ τῆν τῶν ἀντιπικτότων λύσιν ἐπίστασθαι. Cod. Gud.

Γυνή παρθένου διαφέρει. γυνή μὲν γὰρ καλεῖται ἡ ἡδὴ ἀνδρός πείραν εἰληφῦα, παρθένος δὲ ἡ μηδέπω μνηθεῖσα ἀνδρός. Cod. Gud.

Δέσις καὶ προσευχή καὶ εὐχαριστία καὶ ἔντευξις διαφέρει. δέσις μὲν γὰρ ἐστὶν, ὅταν τις ἀξιοῖ τὸν Θεὸν εἰς πρῶγμα, ἢ ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τινῶν λυπηρῶν ἰκεσίαν προσφέρει. προσευχὴ δὲ αἰτήσις ἀγαθῶν. εὐχαριστία δὲ, ὅταν τις ὑπὲρ ὧν ἐπαθεν εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ. ἔντευξις δὲ κατηγορία τῶν ἀδοκούντων, ὡς δοκεῖ Παύλῳ. Cod. Gud.

Διαφέρει δέσις ἰκεσίας οὐδέν. Id.

Δειρὴ καὶ ἀγὴν διαφέρει. δειρὴ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου; καθ' ὃ ἐστὶν ὁ φάρυγξ. ἀγὴν δὲ τὸ ὀπισθεν. καὶ εἰς τὸ δολιχός. Cod. Gud.

Δεισδαιμονία εἴρηται παρὰ τὸ δεδιέναι τοὺς δαίμονας. καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, ὡς δέον δεδιέναι τοὺς θεοὺς αὐτῶν. παρὰ ἡμῖν δὲ τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἄσεβειας λέγεται τὸ τῆς δεισδαιμονίας ὄνομα. οὐ τοὺς δαίμονας γὰρ δεδιέναι χρὴ, ἀλλὰ τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν, κηλείους μὲν μισοῖν ὡς ἐχθροὺς καὶ πολεμικοὺς καὶ ἀσπόνδους αἰεὶ, τὸν δὲ Θεὸν τὸν τοῦ κόσμου παντός ποιητὴν τε καὶ κυβερνήτην ἀγαπᾶν τε καὶ σέβασθαι. Cod. Gud.

Δέμας καὶ σῶμα. v. Schol. Lycophr. 41.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ὁ ποιητὴς δέμας εἶπεν λέγειν τὸ ἔμψυχον, παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν ἐν αὐτῷ, σῶμα δὲ τὸ ἄψυχον, ἐπειδὴ σῆμα ἐστὶ τοῦ ποτὲ ζῶντος, οἷον τάφος. σῶμα δὲ οἰκῶδ' ἐμὸν δόμενα. Cod. Gud. Locus est Iliad. XXII. 342.

Δέρμα βύρσης διαφέρει. δέρμα κτηνῶν, βύρσα βοῶν. Cod. Gud.

Διαφρασις πλεονασμοῦ διαφέρει, exemplo vocis δου, οὐ. v. in "Oου.

Διάλεκξις καὶ διάλεκτος διαφέρει. διάλεκξις μὲν ἐστὶν ὁμιλία τὴν ἐν τεχνῷ, διάλεκτος δὲ γλώττης ἰδίωμα. Cud. Gud.

Διάνοια γνώμης διαφέρει. διάνοια μὲν ἐστὶ διχοστατοῦσα καθ' ἑαυτὴν καὶ μὴ τὸ βέβαιον ἔχουσα καταβουλεύεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ διάνοια ἐκλήθη, διὰ τὸ δισῶν τινὰ βουλευέσθαι. γνώμη δὲ ἡ τὸ βέβαιον ἐν ἑαυτῷ καὶ ἀσφαλὲς ἔχουσα, καὶ οἰοεὶ μετὰ τοῦ διαγινώσκειν τὴν ποιοῦσα. διὸ καὶ γνώμη ἐκλήθη, καθότι γινώσκειν τὴν ποιῆ. Cod. Gud.

Διαπλεῖν, περιπλεῖν καὶ παραπλεῖν διαφέρει. τὸ μὲν διαπλεῖν τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου πλεῖν. τὸ δὲ περιπλεῖν τὸ κύκλῳ πλεῖν. τὸ δὲ παραπλεῖν τὸ παρὰ τῆν γῆν πλεῖν. οὕτω καὶ

Διαφρεῖν τὸ διὰ μέσου εἶναι. τὸ δὲ παραφρεῖν καὶ παραμεβεσθαι

τὸ κατὰ μίαν τοῦ τόπου πλησίον ὕψειν. τὸ δὲ περιφῶν πανταχόθεν καὶ κύκλῳ περιφῶν. Cod. Gud.

Διαπορεῖσθαι τοῦ ἀγανακτεῖν διαφέρει. διαπορεῖσθαι μὲν τὸ περὶ τι γίνεσθαι καὶ ἐνεργεῖν. ἀγανακτεῖν δὲ τὸ ὀργίλλεσθαι. Cod. Gud.

Διάπυρος. ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ πυρός γίνεται διάπυρος ὁ ἐκκαυστικός, ὁ ἐκκαίμενος τὴν ψυχὴν. διάπυρος δὲ καὶ θερμὸς διαφέρει. Cod. Gud.

Διάφορος, διαφορὰ καὶ διαφέρεσθαι διαφέρει. διάφορος ὁ ἐχθρὸς, διαφορὰ ἢ ἐχθρὰ καὶ ἢ διαχώρησις, διαφέρεσθαι τὸ ἐχθρῶδῶς διακείσθαι. Cod. Gud.

Διδυμῶνες διδύμων διαφέρουσι. Schol. Iliad. V. 548.

Δίκαιος εὐσεβοῦς διαφέρει. δίκαιος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἴσον φυλάττων. εὐσεβής δὲ ὁ τὸ θεῖον εὐσεβῶς σέβων καὶ ὀρθῶς. Cod. Gud.

Δόλιχος καὶ δολιχὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν ἐπὶ τοῦ ὀσπρίου. ὀξυτόνως δὲ τὸ μακρόν. λοιπὸν ἐκ τοῦ δολιχόν τὸ μακρόν καὶ τοῦ δευρὴ γίνεται δολιχόδειρος, ὁ μακροτρόχλος, ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν γινόμενα. Cod. Gud.

Δοῦναι καὶ ἀποδοῦναι διαφέρει. δοῦναι γὰρ ἔστι τὸ χαρίσασθαι, ἀποδοῦναι δὲ τὸ χρεωστούμενον πωρασχεῖν. Cod. Gud.

Ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς λεγομένων τίσεται. οἷον Δίας ὁ Τελαμώνιος καὶ Μενικῆς ὁ Κρέων ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, τοῦτ' ἔστιν ἐκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπὶ τῶν συμπελεγμένων, οἷον, Ἐπειοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀπέκτειναν, τοῦτ' ἔστιν ἕτερος τὸν ἕτερον. Cod. Gud.

Ἐγκέφαλος παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ. τί δὲ ἔστιν ἐγκέφαλος; λευκὸς καὶ μυλακὸς, ὥσπερ ἐξ ἀφροῦ τινὸς πεπηγὸς, θερμὸς καὶ ὑγρός. διαφέρει δὲ μνελοῦ. Cod. Gud.

Ἐἶδωλον καὶ εἶδωλον καὶ δελεηλον; οὐ παρὰ τὴν ἔνδειξιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν φωνήν. γίνεται δὲ καὶ τὸ δελεηλον ὁμοίως παρὰ τὸ εἶκω τὸ ὁμοιωῦ. εἶκλον καὶ δελεηλον τὸ ἄγλυμα. Cod. Gud.

Ἐἶδωλον καὶ ὁμοίωμα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ εἶδωλον οὐδεμίαν ὑπόστασιν ἔχει. τὸ δὲ ὁμοίωμα τινὸς ἔστιν ἔνθαλμα καὶ ἀπεικασμα. ἐπειδὴ Ἕλληνας ἀναπλάττουσι τὰς οὐχ ὑφιστάσους μορφάς, Σφίγγας, Τρίτωνας, Κενταύρους, εἶδωλα λέγουσι τὰ τῶν οὐχ ὑφιστάτων μιμήματα. ὁμοιώματα δὲ τὰ τῶν ὑφιστάτων εἰκόσματα, οἷον ἡλλου, σελήνης, ἄστρων, ἀνθρώπων, θηρίων, ἱερπετῶν. Cod. Gud.

Ἐίνεκα τοῦ οἴνεκα διαφέρει. τὸ μὲν οἴνεκα σημαίνει τὸ διότι, οἴνεκα καλὸν εἶδος. τὸ δὲ εἴνεκα τούτου χάριν σημαίνει. Cod. Gud.

Κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τὸ εἰς τοῦ οὐδέϊς; κατὰ τέσσαρα. πρῶτον, ὅτι τὸ μὲν εἰς δασύνεται καὶ περισσάται, τὸ δὲ οὐδέϊς οὔτε δασύνεται οὔτε περισσάται. δεύτερον, ὅτι τὸ μὲν εἰς ἀριθμητικὸν ἔστι, τὸ δὲ οὐδέϊς ἀόριστον. τρίτον, ὅτι τὸ μὲν εἰς οὔτε διῶκόν ἔχει οὔτε πληθυντικόν, τὸ δὲ οὐδέϊς ἔχει καὶ διῶκόν καὶ πληθυντικόν, οἷον οὐδέϊς τῶν οὐδένων. τέταρτον, ὅτι τὸ μὲν εἰς ἀρσενικόν, καὶ θηλυκόν μία, τὸ δὲ οὐδέϊς ὁμοφώνως, ἢ οὐδέϊς γάρ. Cod. Gud.

¹Ἐκότερος καὶ ἑκαστος διαφέρει. ἑκότερος ἐπὶ δυοῖν, τὸ δὲ ἑκαστος ἐπὶ πολλῶν. Cod. Gud.

²Ἐκόνυσε καὶ ἑκόνυσε διαφέρει. ἐκόνυσε μὲν τὸ ἐθρήνησεν ἐπὶ ἀνθρώπου. ἐκόνυσε δὲ ἐπὶ ὄρνεου. ἔξ οὗ καὶ κόκκυξ. Cod. Gud.

³Ἐλαία ἐλαϊδὸς διαφέρει. ἐλαία μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὸ τὸ φυτόν. ἐλαϊδὸς δὲ ὁ τοῦ φυτοῦ καρπός. Cod. Gud.

⁴Ἐμπειρικός ἰατρός λογικοῦ διαφέρει. ἔμπειρικός ἐστὶν ὁ ἐκ συνήθειας τινὸς ἰατροῦν, ἢ ἄλλο τι δίχῃ λόγου, λογικός δὲ ὁ μετὰ λόγου τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων ἀποδιδοὺς καὶ πληρῶν. Cod. Gud.

⁵Ἐνάργεια ἢ λόγων μὲν λευκότης καὶ φανότης. ἐέργεια δὲ ἢ ἐν τοῖς λόγοις ταχύτης. Cod. Gud.

⁶Ἐξελείθερος καὶ ἀπελεύθερος διαφέρει. ἐξελευθέρους μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς διὰ χρέος προσθέντας τοῖς δανειοταῖς γενομένους· ἀπελευθέρους δὲ, τοὺς ἔπειτα ἀπολυθέντας συνήθως. Cod. Gud.

⁷Ἐβήγησις καὶ ἐρημησία. Schol. Soph. Aiac. 319.

⁸Ἐπαγγελία ὑποσχέσεως διαφέρει. ὑπαγγέλλεται μὲν γὰρ αὐτὸν τὶς δίδουσι τὴ μέλλει. ἐπαγγέλλεται καὶ ὁ δίχῃ παρακλήσεως ἐπαγγέλλειν βουλόμενος. Cod. Gud.

⁹Ἐπαθλον ἄθλον διαφέρει. ἔπαθλον τὸ διδόμενον τῷ νικῶντι. ἄθλον καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγών. Cod. Gud.

¹⁰Ἐπαινος ἐγκωμίου διαφέρει. ἔπαινος γὰρ ἐστὶ λόγος ὁ μίαν προὔειν ἐγκωμιάζων. ἐγκώμιον δὲ πολλὰς πράξεις ἐν ἑαυτῷ παραλαμβάνει. Cod. Gud.

¹¹Ἐπίνοδος καθόδου διαφέρει. ἐπίνοδος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπαπειθεῖν τινα εἰς τὴν ἰδίαν παιρίδα, ἐκουσίᾳ γνώμῃ ἐξελθόντος ἐξ ἀρχῆς, μηδενὸς βιασαμένου. καθόδος δὲ ὁ τὸ ἐναντιόν, ὅταν τις ἕκων ἀποδημίῃ καὶ φυγαδευθῇ, ἢ συμφορῶς τινὸς προηγησάμενος, καὶ διὰ φόβον ἱπανάγων. Cod. Gud.

¹²Ἐπιμαχεία τοῦ συμμαχεία διαφέρει. ἐπιμαχεία μὲν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀμύνασθαι εἰς ὄργην, καὶ τὸ αἰδέσθαι καὶ ὀνεῖν. συμμαχεία δὲ τὸ συνασπίζειν πολεμουμένοις. Cod. Gud.

¹³Ἐπιμαχεῖν καὶ συμμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ οὖν αὐτοῖς εἶναι. ἐπιμαχεῖν δὲ εἴτε τῆς αὐτῆς (credo pro τοῖς αὐτοῖς per solemnem eiretem), εἴτε αὐτοὶ ἑτέροις ἐπιστρατεύομεν. Cod. Gud.

¹⁴Ἐπιστήμη τέχνης διαφέρει. καὶ ἢ μὲν ἐπιστήμη ἀπαιστος, κατὰληφίς ὑπὸ ὀρθοῦ λόγου κατασκευασμένος, ἢ δὲ τέχνη πταιστή. Cod. Gud.

¹⁵Ἐπιτίμιος λόγος ὁ ἐπίνω τοῦ τύφου λεγόμενος. ἐγκωμιστικὸς παρ' αὐτῇ τῇ ταφῇ. Cod. Gud.

¹⁶Ἐπιτήδευσις τέχνης διαφέρει. τέχνη ἐστὶν ἢ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικῇ, ὀητορικῇ. ἐπιτήδευσις δὲ τὸ τοῦ λόγου χρῆσθαι, οἷον τεκτονικῇ, χαλκευτικῇ. Cod. Gud.

¹⁷Ἐπλήγην καὶ καταπλήγην διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ φορητικόν, τὸ δὲ ψυχικόν. ἀπὸ τοῦ πλήσσει ἐπλήγην ἐπὶ σώματος. ἐπλάγην δὲ καὶ καταπλήγην ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Cod. Gud.

¹⁸Ἐπλήσθην τοῦ ἐπληστήσασε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐπλήσθην ἀπὸ

τοῦ πλήθω. τὸ δὲ πλησιέριον ἐκ τοῦ πλησιέριος. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πλήτος. Cod. Gud.

Ἐπω σημαίνει δύο, τὸ λέγω, καὶ τὸ ἀκολουθῶ. διαφέρει κατὰ τρεῖς. τὸ μὲν ἔπω τοῦ λέγω τὰ ἐνεργητικὰ εὔρηται ἐν χρήσει, τὰ δὲ παθητικὰ οὐχί. τοῦ δὲ ἀκολουθῶ τὰ παθητικά, ὡς ἔπομαι, εἰπόμην, ποιητικῶς ἐπόμην τὸ ἐνεργητικὸν οὐκ ἔχει, τὸ δυνῶν ἐπόμεινον, ἐπέσθην, καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ ποιητικῶς ἐπέσθην — τὸ μὲν ἔπω τὸ λέγω φιλοῦται, τὸ δὲ ἔπω τὸ ἀκολουθῶ διασύνεται. Cod. Gud.

Ἐπώνυμον ἐπιθέτου διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἐπώνυμον ἐπ' ὄγκω, τὸ δὲ ἐπίθετον ἐπὶ ψόγων κῆται πολλάκις. Cod. Gud.

Ἐρῶ τοῦ ζηλῶ διαφέρει. ἐρῶ τὸ κατὰ μέγης φιλονεικῶ ἐπὶ τινὶ πράγματι. Ζηλῶ τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ ὁμιλῶ. Cod. Gud.

Ἐστικὰ καὶ ἔσθηκα διαφέρει. ἔσθηκα μὲν ἐγὼ, ἔστικε δὲ σέ. Cod. Gud.

Διαφέρει ἔτος καὶ ἐτός. καὶ βαρυντόως μὲν σημαίνει τὸν χρόνον, ὀξυρόμενον δὲ τὸν ἀληθῆ, ἐξ οὗ ὁ ἐτεός· καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε ἐτός, παρὰ τὸ ἔτι καὶ ἔτι εἶναι, καὶ ἔνει. καὶ εἰς τὸ αὐτὸς καὶ ἔνει. Cod. Gud.

Εὐχαριστία, δέησις καὶ προσευχὴ διαφέρουσι. οἷς γὰρ ἔτι ἐνδεῖ τινὰ, τούτων ἔστιν ἡ δέησις. ὅταν δὲ τὸ ἄζῳμα τοῦ θεοῦ νοήσας αὐτῷ τι παρὰ τοῦ θεοῦ, τότε προσεύχομαι. ὅτε δὲ φίλος ἐπὶ πλέον γένομαι, τότε εὐχαριστῶ. φηοὶ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος· πρῶτον πάντων ποιῆσατε δεήσεις, προσευχάς, ἐνταῦξαις, εὐχαριστίας, ἀπὸ τῶν ἡτόνων ἐπὶ τὰ μέλλω προβαίνων. Cod. Bartholin.

Εὐχὴ καὶ προσευχὴ διαφέρει. εὐχὴ λέγεται ἐπιγγελία τινῶν τῶν κατ' εὐσέβειαν ἀπερωμένων θεῶ. προσευχὴ δὲ δέησις, κατὰ ἰκετηρίας τῷ θεῷ προσαγομένη. Cod. Gud.

Εὐχομαι καὶ ἐπιύχομαι διαφέρει. ἀντὶ τοῦ πρὸς — καὶ τὸ ἐπιευχόμενος ἀντὶ τοῦ προσευχόμενος. Cod. Gud. sed corrupta illa sunt, restituenda ex Etym. M.

Ἐφθόν καὶ ὀπτόν διαφέρει. ὀπτόν μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἀμέσως τῷ πυρὶ ὁμιλοῦν. ἐφθόν δὲ τὸ μεθ' ὕδατος ἐψόμενον. Cod. Gud.

Ἐώρων οἱ Ἀιτικοὶ λέγουσι. τὸ δὲ ἀνύλογον ὤρων. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεσιῶτα χρόνον ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ο πάλιν ἄρχεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ω. λέγουσι δὲ ὁμοίως καὶ ὤρων ἄνευ τοῦ ε οἱ νεώτεροι. Θουκυδίδης δὲ μόνον ἐώρων. Lexicon Photii.

Ζήτημα παρὰ τῆς ῥήτορις καλεῖται τὸ ἤδη ὁμολογηθὲν συνιστασθαι πρόβλημα τοῦτο. οὐκ ἀξιοῦται δὲ τῆς τοῦ ζητήματος προσηγορίας. καὶ ἔστι μὲν ζήτημα τοῦτο καὶ πρόβλημα πάντως, οὐκ ἔστι δὲ πρόβλημα τοῦτο πάντως καὶ ζήτημα. Cod. Gud.

Ζωὴ παρατήρησις καὶ μονὴ τῶν ὄντων, καὶ ἡ κτίσις καὶ ἡ οὐσία. διαφέρει ζωὴ ψυχῆς. ζῆ γὰρ καὶ τὰ φυτὰ. Cod. Barthol.

Ἦσια καὶ ἡρία διαφέρει. v. Etym. M. p. 437.

Ἠσυχάζειν καὶ σιγᾶν διαφέρει. ἡσυχάζειν μὲν γὰρ τὸ ἡρεμεῖν καὶ ἀρεμεῖν δὲ ὅλου τοῦ σώματος, σιγᾶν δὲ τὸ μηδὲν λαλεῖν. Cod. Gud.

Θανατοῦν καὶ θανατῶν διαφέρει. Θανατοῦν μὲν ἐστὶ τὸν ἄλλον φο-
ρεῖν. θανατῶν δὲ τὸ ἐφίεσθαι θαντῶν αὐτὸν ἐκείνον. Cod. Gud.

Θάρσος καὶ θράσος διαφέρει, ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν ἐπὶ ἀρετῆς
τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ κακίας. ὅθεν οἱ παλαιοὶ ὠρίσταντο οὕτως. Θάρσος
ἐστὶ ψυχῆς παρόστημα μετὰ λογισμοῦ· θράσος δὲ ἡ ἀλογιστία. ὅθεν
Εὐριπίδης ἀμαρτάνει. λέγων· οὐ θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδὲ τόλμη κα-
κῶς φίλους θράσαντας ἐναντίως βλέπειν. Cod. Gud. cf. Schol. Apol-
lon. II. 77.

Θέλημα, καὶ θελητικόν, καὶ θελητὸν οὐ ταῦτόν ἐστι. θέλημα μὲν
γὰρ ἐστὶν οὐσίας νοεράς νοερά ὄρεξις, θελητικὸν δὲ ἐστὶ αὐτὸ τὸ θέλη-
σιν ἔχον, θελητὸν δὲ τὸ ἀγαπώμενον ἐστὶ. Cod. Gud.

Θέλω λέγεται καὶ ἐθέλω. πόσας διαθέσεις; οὐδετέρας, τὸ γὰρ ἐθέλω
καὶ ζῶ καὶ πλουτῶ καὶ ἐπάγω οὐδετέρας ἐστὶ διαθέσεις. διότι οὔτε ἐνέρ-
γειαν, οὔτε πάθος δηλοῦ. Cod. Gud.

Θεόγραφος παρὰ τὸ θεὸς καὶ τὸ γράφω γίνεται. θεόγραφος, ὃ ὑπὸ
θεοῦ γραφεῖς. θεογράφος δὲ ὁ τὸν θεὸν γράφων. Cod. Gud.

Θεσμός. ἐκλείπει μὲν πάλαι καὶ εἰς ἔκκετος τῶν νόμων Θεσμός, καὶ
τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκρά-
τους εἶπεν. Photii Lex.

Ἄλλο ἐστὶ τὸ θεωρεῖν καὶ ἄλλο τὸ βλέπειν. θεωρεῖν γὰρ ἐστὶ τὸ τὰς
θυσίας φυλάττειν ἐκ τοῦ θεωρεῖν αὐτὰς, ὅθεν καὶ θεωροὶ οἱ διὰ τοῦτο
ἀποστελλόμενοι. βλέπειν δὲ λεγειν. λέγεται δὲ καὶ ἡ τράπεζα ὑπὸ τινῶν,
ἀπὸ τοῦ τὰ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τιθέναι. Cod. Gud. sed corrupt.

Θεωρικός καὶ θεωτικός διαφέρει. θεωρικός μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ περὶ
θεάτρῳ τινα καὶ δημόδι ἀσχολούμενος. θεωτικός ὁ δὲ ὑπερβολὴν φρο-
νησεως καλῶς δινήμενος θεωρῆσαι λογικὰ θεωρήματα. Cod. Gud.

Θυμὸς, παρὰ τὸ θύειν αἷμα, οἷον θυμὸς. ποίου εἶδους τῶν ὑπο-
πεπτοκότων τῷ ὀνόματι; εἰ μὲν σημαίνει τὴν ψυχὴν, γενικοῦ, εἰ δὲ
σημαίνει τὴν ὀργήν, εἰδικῶ. τί διαφέρει μῆνης, ὀργή, χόλος, κότος, καὶ
θυμὸς; διαφέρει· μῆνης μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ 1) ἐπιμονος ὀργή ἀπὸ τοῦ μέ-
νειν, ὀργή δὲ ἢ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, 2) παρὰ τὸ ὀργᾶν, χόλος δὲ 3) οἰονεὶ κί-
νησις χολῆς, ἀπὸ τοῦ κίεσθαι, κότος δὲ ἢ πολυχρόνιος 4) μνησικακία, θυ-
μὸς δὲ ζέσις τοῦ περικαρδίου 5) αἷματος, ἀπὸ τοῦ θύειν, τοῦτ' ἐστὶ μυ-
νικῶς ὀργᾶν. 6) καὶ εἰς τὸ ἀποθυμία. Cod. Gud. Variæ Lectt. eiusd.
Cod. in v. Κότος: 1) μόνιμος. 2) ἀπὸ τοῦ. 3) ἢ κίνησις τοῦ χόλου, καὶ
ἐπ' ὀλίγον χρόνον γενόμενον. 4) μνησικακία ἀπὸ τοῦ οἰκίσθαι. 5) αἷμα-
τος θερμοῦ, πρὸς ἀντιλυπῆσαι ὄρωσα. 6) abest. Caeterum in tota ob-
servatione inverfus est ordo.

Ἰοθμία σημαίνει τρία, τὴν ἑορτήν, τὰ περὶ τὸν τράχηλον κόσμια,
καὶ αὐτὸν τὸν τράχηλον. Cod. Gud.

Ἰστοριογράφος, συγγραφεὺς, καὶ ζωγράφος διαφέρει. καὶ ἀμφότεροι
πέζῳ χρῶνται λόγῳ. ἰστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶ ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ συγ-
γραφεμένος, ὡς Ἡρόδοτος. συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θου-
κυδίδης. ζωγράφος δὲ ὁ ζωὸν εἰκόνας γράφων.

Ἰστός καὶ κροταί. ὁ μὲν ἰστός τὸ ἐπιμηκεῖς ξύλον ἄνω τεταμένον· κρο-
ταί δὲ τὰ πλέγια, ὥστε γενέσθαι γράμμα τὸ ταῖ. διετείνετο δὲ πολ-

λάκις ὁ τῆς Ἀθηνῶν πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπιόμπουσεν.
Photii Lexicon.

Κάλλος ὠραιότητος διαφέρει. ζήτει αὐτὸν εἰς τὸν ψαλμὸν τὸν λέγοντα·
τῆ ὠραιότητι σου καὶ τῆ κύλλει σου. Cod. Gud.

Καταχειροτονία καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία διαφέρει.
καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγένετο οὕτως. Πλεγει ὁ κήρυξ, ὅτι
Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα. εἴτε οἱ θελοῦντες ἐξέτεινον τὰς
χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία. ἀποχειροτονία δὲ
ἐγένετο οὕτως· ὅτι μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα. καὶ
ἐξέτεινον τὰς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία. λοιπὸν πάσαις ἡρώθιμον
τὰς χεῖρας, καὶ ἔωρα ὁ κήρυξ, ποῖα πλείους εἶσιν, πότερον τῶν φα-
σκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μὴ, καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὐφραδίαι,
ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Lexicon Photii.

Διαφέρει τὸ κατεπλήγην τοῦ κατεπλήγη, ὅτι τὸ μὲν κατεπλήγη
ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως λέγεται, τὸ δὲ κατεπλήγη ἐπὶ σώματος. ὁ μέντοι
ποιητὴς διὰ τὸ μέτρον εἶπε, κατεπλήγη φίλον κήρ. Cod. Gud.

Τὴ διαφέρει τὸ κινεῖν καὶ νευσιάζειν; ἡ μὲν φωνὴ διαφέρει, τῷ δὲ
σημαιομένῳ οὐδαμῶς. ἴσον γὰρ ἔστι τὸ κινεῖν καὶ νευσιάζειν. καὶ Ὀμι-
ρος· νευσιάζων κόρινθι βριαυρή. καὶ τὸ νευσιάζον κἄρα Ἰούδας. Cod.
Gud. in voce Ἐνύσταξιν.

Κομῶν τοῦ γαυροῦν διαφέρει. κομῶν ἐπὶ πλούτου, γαυροῦν ἐπὶ νεό-
τητας. Cod. Gud.

Κόνις κολοσυρτοῦ διαφέρει. κολοσυρτὸς γὰρ ὁ ἐκ φρυγῶνων συρ-
φετὸς, ἀπὸ τοῦ κόλα σύρειν, τοῦτ' ἔστι τὴ φρύγανα. σημαίνει δὲ καὶ
ταραχὴν, καὶ θόρυβον, ἀνδρῶν ἢ δὲ κυνῶν κολοσυρτόν. κολοσυρτὸς ἡ ἐκ
φρυγῶνων κόνις. Cod. Gud. in Κολοσυρτός.

Κτίσις κτίσματος διαφέρει. κτίσις μὲν γὰρ κυρίως καλεῖται ἡ σύ-
στασις τοῦ παντός, κτίσμα δὲ τὸ ὑφ' ἐκείνου ἀνδρὸς δυνάμενον οἰκονο-
μεῖσθαι, οἷον πόλις, οἶκος. καὶ εἰς τὸ κτήσις. Cod. Gud.

Κυκλῶν καὶ κυκλώ. v. Schol. Soph. Ai. 352.

Κυνηγεῖν καὶ ἰχθυῶσθαι διαφέρει. κυνηγεῖν μὲν τὸ διὰ κυνῶν θήραν
λαμβάνειν, ἰχθυῶσθαι δὲ τὸ ἰχθύας λαμβάνειν. ὁ οὖν εἰπὼν, ἰχθύας
ἐκυνήγησα, ἀκυρολογεῖ. Cod. Gud.

Κυρτὸς καὶ κύρτος διαφέρει. κύρτος μὲν γὰρ βαρυτόνως εἶδος δι-
κεῖου, ὡς στυρίδιον. κυρτὸς δὲ ὀξυτόνως ἐπίθετον. Cod. Gud.

Κωμῶδία τραγωδίας διαφέρει. κωμῶδία μὲν γὰρ ἔστι βιωτικῶν πραγ-
μάτων διήγησις, τραγωδία δὲ ἠρωϊκῶν παθῶν. Cod. Gud.

Ληστικὸν καὶ ληστροικὸν διαφέρει. τὸ μὲν γράφεται ἐκτὸς τοῦ ρ, ση-
μαίνει τὸ σύστημα τῶν ληστών. τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ τὸ κτήμα τῶν ληστών.
Θουκυδίδης α' τότε ληστικὸν καθήρη ἐκ τῆς θαλάττης. Photii Lexicon
in margine ad Ἀηῖται.

Λιθοβόλος καὶ λιθόβολος. v. in πρωτότοκος.

Λίω καὶ λιῶ. v. in ψίω καὶ ψιῶ.

Μήρος καὶ μῆρον. διαφέρει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδέτερον, ὅτι τὸ ἀρ-
σενικὸν μὲν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλλομένων, ἤγουν θυομέ-
των, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίων, ὡς μῆρους ἐξέταμον, ἐπὶ τῶν ἀνθρω-

πέλον, ὡς, τοιοῦτοι μὲν μίανθην αἵματι μηροί. τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἀγμυζομένων μόνον. ὡς τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Cod. Gud. v. Iliad. IV. 146. ubi *Μενέλαε*.

Διαφέρει τὸ ὄθεν τοῦ ὄθι, ὅτι τὸ μὲν ὄθι ἐπιθήματα ἐστὶ τοπικόν, καὶ δηλοῖ τὴν εἰς τόπον σχέσιν, τὸ δὲ ὄθεν τὴν ἐκ τόπου. Cod. Gud.

Οἰστρος μύσπος διαφέρει. v. Schol. Apollon. III. 277.

Ὀνειρώξεις, ἡ δὲ τῶν ὄνειρων φαντασία, ἢ ὄψις ἢ ἐν τοῖς ἐνυπνίοις. ὄνειρώττω γὰρ τὸ ὄημα ἀντὶ τοῦ δι' ὄνειρων βλέπω. τὸ δὲ ὄνειροπολεῖν ἐγρηγορότως ἐπὶ ἐνύπνιον. τὸ γὰρ τοῖς πολλοῖς ἀπὸ τοῦ φαντάζεσθαι αἰματωμένου, τοῦτο παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις τὸ ὄνειροπολεῖν δηλοῖ. φαντάζεσθαι δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ φαντασθαι. Cod. Gud.

Ὀρχατος ὄρχου διαφέρει. Etym. M. p. 634.

Ὀσποῦν, νεῦρον, χόνδρος διαφέρει. v. Schol. Lycophr. 155.

Ὀσολύ φύσεως διαφέρει. v. Schol. Soph. Ai. 766.

Παλιῶς ὁ ἀρχαῖος. πάλειος δὲ ὁ ἄφρων. τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σκώπτουτος. Cod. Gud.

Πάλιν τοῦ αὔθις διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν πάλιν τὸ εἰς τοῦπίσω σημαίνει, τὸ δὲ αὔθις τὸ ἐξ ὑστέρου, ἐπιθήματα σημαίνουσαν. καὶ τί διαφέρει τὸ αὔθις τοῦ αὔθι; τὸ μὲν γὰρ αὔθις σημαίνει τὸ πάλιν, ἢ τὸ μετὰ ταῦτα, τὸ δὲ αὔθι τὸ αὐτόθι. Cod. Gud.

Παροικη ὑπέροφθεις. παρωπιχη ἢ παρωμυθα. Cod. Barthol.

Πασοτελη ἢ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ. παστολη δὲ τὸ ἀπόξυσμα τῆς δορῆς, ἰῶτα. Cod. Barthol.

Πέξη ἢ πεξέουσα. πέξη δὲ τὸ ἱμάτιον. ἀντὶ ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέξας. Cod. Gud. et Vindd.

Πέρη, πλέον, ὑπερβολικῶς, ὅτε παροξύνεται. περᾶ δὲ, ὅτε διαβαίνει, περισπᾶται. Cod. Gud. et Vindd.

Διαφέρει τῆς φλοῦ. φλοῖ μὲν λέγονται οἱ μηδὲν τῶ γένει προσηγορίαι. πηοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγυμνίαν συγγενεῖς. Cod. Gud.

Πολύτοκος καὶ πολύτοκος. v. in πρωτοτόκος.

Προσδεῖσθαι καὶ ἐνδεῖσθαι διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ὄλιγον τινῶν, τὸ δὲ παντελῶς ἀπορίαν τοῦ ὄλιου δηλοῖ. Photii Lexicon.

Πυκτεῖον τὸ τῶν πυκτῶν. πυκτεῖον δὲ τὸ πυκνίδον. ὁμοίως καὶ πυκτὴς βίβλος πάσα. Cod. Gud. et Vindd.

Ῥέντω τὸ πετάξω βαρυτόνος. ῤιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ περιωπμένως. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐξελεξάμην παραφύπτεισθαι. Cod. Gud. et Vindd.

Ῥόζος ἐπὶ ἀνέμου κτυποῦντος. βρόμος δὲ ἐπὶ πυρὸς καίνοντος καὶ κτυποῦντος. Cod. Gud. et Vindd.

Σύλος κτυπύλον διαφέρει. v. Etym. M. p. 712. in it.

Σπαίρω τὸ ἀσπαίρω. τὸ ἀσπαίρω ἐκ τοῦ σπαίρω, τοῦτο ἐκ τοῦ σκάρῳ. καὶ κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τὸ σκαίρω τοῦ σπαίρω; λέγεται μετὰ του α κατὸ ἀττικὴν συνήθειαν, ὡς τὸ, ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσαι καὶ οὐράχον, καὶ, ὁ δ' ἐσκόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρ'. διότι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἀμυσσοῦν τινα κίνησιν δηλοῦσιν. ὄθι παρὰ γίνονται σκά-

ρος καὶ σπάρος ἰχθυόθεν. τὸ σπάρος εὐμουσόν τινὰ καὶ εὐρυθμον ἀπο-
τελεῖ κήνην, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπικτῆρ παρύγεται. Cod. Gud. Loca
citata deprehenduntur Il. XIII. 443. et 570.

Σαθμίζω καὶ ἐσθάμιστα, σημαίνει τὸ ἐξυγοστάτησα, διὰ τοῦ ἰῶτα.
ἐσθάμιστα δὲ τὸ ἐμέτρησα καὶ ἠρίθμησα, ἦτα. Cod. Gud.

Στίφανος βραβεῖον διαφέρει. στίφανος κόσμος γυναικῆος ἐπὶ τῆς
κόττης, βραβεῖον δὲ ἡ ἐπινίκιος ἀμοιβή. Cod. Gud.

Τίω καὶ τῶ διαφέρει. v. in ψῶ καὶ ψῖω et in τίωσθα.

Ἰθρία κυρίως τὸ ὕδωρ, εὐθετον ἀγγεῖον. ὕδρεϊα ἡ ὕδρευσις. ἐπὶ
ὕδρευσεως διφθόγγον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγελου ἰῶτα. Cod. Vind. et Gud.

Ἰποπιεσμός. ἐντυῖθα διὰ τοῦ ο γράφεται τὸ πο, ἀπὸ γὰρ τοῦ
ὑποπιᾶζειν τινὰ ἑαυτὸν καὶ ταπεινοῦν καὶ ἐκθλίβειν εἶρηται ὑποπιεσμός.
ἐτέρωθεν διὰ τοῦ ω γραπτεῖον καὶ διὰ τοῦ α ὑποπιεσμός. ἔστιν ἐλεγχος.
ὑποπιᾶζειν γὰρ ἔστι τὸ αἰσχύνειν καὶ ἐλέγχειν τινὰ ἑαυτὸν, διὰ τῶν ἐν
τῷ σῶματι αὐτοῦ ὑποπίων, ἦτοι μολώπων. ὑποπιᾶζει τυχόν ὁ αἰσθηθείς.
Cod. Vind. et Gud.

Ἰποπιέουσα, διερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπινοῦσα.
καὶ ὑποπιμάουσα, τὸ ἠρέμα ὑπολάμπειν, ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ σκοτεινοῦ
τόπου ἢ ἀφεγγοῦς. ἢ τὸ τυφλώτεται καὶ μεμυκέναι. Cod. Gud. et Vindd.

Ἰποπιᾶζω τὸ ἐπιτηρῶ καὶ φυλάττω. ὑποπιᾶζω δὲ τὸ θλίβω, σφίγγω.
Cod. Vind. et Gud.

Φαρκίδιον τὸ τέταρτον. φαρκίδιος ὁ κόπιων, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δρε-
πίου. Cod. Gud. et Vindd.

Φάρος, εἰ μὲν ἔστιν ἀρσενικόν, σημαίνει τὸν τόπον, εἰ δὲ θηλυκόν,
σημαίνει τὴν πόλιν, εἰ δὲ οὐδέτερον, σημαίνει τὸ ἱμάτιον. ἔστι δὲ ὁμώνυ-
μον. καὶ εἰς τὸ ὄκα. Cod. Gud. et Vindd.

Φυτοκόκφος καὶ φυντοκόκφος διαφέρει. προπροξυτόνως ἢ ὑπο τᾶ
φυτὰ λοκαμμένη γῆ, παροξυτόνως δὲ ὁ τὰ φυτὰ περισκόπειων γεωργός.
Cod. Gud.

Χειμάδια τόπος, ἐν ᾧ δὲ παρχειμιάσαι τῷ χειμῶτι, ἐφ' ᾧ ἂν τις
δύναιτο χειμῶνος ἐγκαθορμησάσθαι ἦτοι χειμᾶσαι. χειμάδια δὲ ἡ τοῦ
χειμῶνος ὄρα. Cod. Gud. et Vindd.

Χειροβοσκός ὁ διὰ τῶν χειρῶν βοσκόμενος, χοιροβοσκός δὲ ὁ
τῶν χοίρων νομείας. Cod. Gud.

Χιτωνόκος ἱματίου διαφέρει. χιτωνόκος μὲν ὁ κολοβων, ἱμάτιον δὲ
ἀπὸ τὸ ὁμοφόριον. Cod. Gud.

Χυλός παρὰ τὴν χύσιν. διαφέρει δὲ χυμὸς καὶ χυλός, καὶ ἄμφω
ἕγρα. ἐπεὶ τὸ ἐν πέτρῃ καὶ ἐν ἐρήσει γεγορὸς χυμὸς. ἔστι δὲ χυμὸς γλυκὺς
καὶ πικρὸς, τὸ ἀπέπτειον καὶ ἀπέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον. ὡς τὸν
καὶ ὁπίσθας χυλόν, ὡς καὶ τοῦ βλον μαρτυροῦντος. τὸ μὲν γὰρ καλέσαι
ἐφ' ἣν σύγχυτον καλεῖ, τὸ δὲ ἀνεφθον ἀσύγχυτον. Cod. Gud.

Χωρῆσαι τὸ δέξασθαι, χωρῆσαι τὸ διαμερῆσαι. Cod. Gud.
Haec iuxta pronuntiandi rationem Codicis Gud. accentu
tantum differunt; η enim et ι confundit. v. in σταθμίζω, χορητὸς caet.

Χώριον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἄνθρωποι. χώριον δὲ τὸ ἕλτρον, τὸ
κάλυμμα τὸ συγγεννόμενον ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῖς βρέφειν, ἢ τὸ ἐκ τοῦ
ἰμβροῦ τοῦ τιχτομένου. ἐκ τοῦ χέω. Cod. Gud.

Ψευδοπαιδεία. εἰ μὲν παρὰ τὴν παιδευσιν λέγεται ψευδοπαιδεία, εἰ, ἢ ψευδῆς παιδευσίς, εἰ δὲ παρὰ τὸ παῖς, παιδῶς, λέγεται, ψευδοπαιδεία, ἴωτα. Cod. Gud.

Ψῶ καὶ ψιάω, caet. ex Codice Gudiano, qui canonem quendam grammaticum illustraturus has simul differentias enodat sub voce τιμῆν, quam hinc totam arpono: Τιμῆν, τὸ τι ἴωτα. διὰ τι; ἐκ τοῦ τίω. καὶ ἐκείνο διὰ τι; κινῶν ἔστιν ὁ λέγων, τὰ διὰ τοῦ ἰω ῥήματα διούλλαβα, μὴ παρ' ἐνεστώτων ἢ μελλόντων γινόμενα, μηδὲ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα, μηδὲ ἀντιπαρκειμένον ἔχοντα τὸ ο, διὰ τοῦ ἴωτα γράφεται, οἷον δῖω, τὸ σημαῖνον τὸ δῶσω, μέγα πεινώοντα δῖεσθαι. λῖω, τὸ σημαῖνον τὸ προθυμοῦμαι, ἔξ οὗ λιαρόν. ἔστι δὲ καὶ περιστώμενον λῖω, λήσω, λελήκα, λελίημι, λελιμένος. καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ χλιαρόν κατ' ἀφαίρεσιν, ὡς λέγοντοί τινες. ψῶ τὸ λεπτόνω καὶ ψιάω διαφέρει, καὶ ψιάς σημαίνει δὲ τὸ παράγωγον ῥήμα ἐλάττωτα τινὰ οὐσίαν οὕτως οὖν ὑποκειμένου. τοιοῦτον γὰρ ἔστι καὶ τὸ ψαύω καὶ τὸ ψάλλω. τὸ ψεῖω. τὸ γὰρ ψαῖναι τὸ ἦτιονα τῷ πλήκτρῳ παλεῖν σημαίνει, καὶ τὸ ψαῖναι ἦτιον τοῦ καθάπεσθαι. ὁμοίως καὶ τὸ ψέχειν. οὕτως οὖν καὶ τὸ ψεῖν, οὗ προκειτάρχει τὸ ψῶ, ἀπ' οὗ ὁ ψωμός, τὸ ἔλαττον παρὰ τὸν ἄρτον. καὶ Ὀμηρος δηλοῖ: ψιάδας κατέχευεν ἔραζε. κτῶ, ἔξ οὗ καὶ ἐκτιμῆνον προλεθρον. πῖω, ἔξ οὗ καὶ πιομένης ἐκ βοτάνης, ὁ μελλον πῖω, καὶ πῖσος καὶ πῖσει ποιήεντα, σημαίνει δὲ τὰ ὕδατα. ψιάς δὲ λέγουσι τὰς κατ' ὄλιγον καταρχομένας δροσούς. ἴω μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἰώτω ταύτην δ' οὐκ ἐπεὶ προτιβάλλεται, οὐκ ἔτι ἔρχω, ἀλλ' ἀνίει. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπέθεσι. τίω βεβύονον μὲν σημαίνει δύο, τὸ τιμῶ καὶ τὸ τιμωρῶ καὶ τὸ τιμῶ, περιστωμένως δὲ τὸ λυτῶ, οὗ ὁ μελλον τίησω, τετήκα, τετήημι, τετιμῆνος, καὶ τετιμῆνον φῖλον ἦτορ. πρόκειται διούλλαβα, διὰ τὸ ἦτορ καὶ σημειῶ. τὸ κλεῖω κατ' ἄλλον κανόνα γράφεται διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. πρόκειται, μὴ παρ' ἐνεστώτων ἢ μελλόντων, διὰ τὸ θῶ, θέλω, καὶ βρώσω, βρωσεῖω, ἔψω, ὀψείω, ὄψω ἂν ἐγὼ βείω. τὸ δὲ βῖω, εἰ μὲν ἔστι περιστώμενον δευτέρως συζυγίας, βῖς, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ βλα. καὶ Ὀμηρος: ὡσεὶ ἐβλαο τὸ μόνον ἴοντα. καὶ ἐβήσατο παιδάς. τὸ δὲ βῖω, βιοῖς, βιοῖ, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περιστωμένων, ὁ μελλον βιώσω. γίνεται ἐκ τοῦ βλος. καὶ εἰς μι ῥήμα βλωμι, καὶ ἡ μετοχὴ βιούς, καὶ τὸ ἀπαρθέματον βῖωναι. πρόκειται, μὴ ἔχοντα ἐπὶ πλεονασμοῦ τὸ ἴωτα, διὰ τὸ σείω. τοῦτο γὰρ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχει τὸ ἴωτα. ἔστι γὰρ ῥήμα σείω τὸ σῶζω, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς α γίνεται σάω, ὁ παθητικὸς αἰόμαι, ὁ ὑπερουντικὸς παθητικὸς ἐσαόμην, τὸ δεύτερον ἐσίου, καὶ τροπῇ δωρικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω, ὡς βοῶ, βῶ, καὶ συναρχόμενον γίνεται αἰώ. καὶ ἡ χρῆσις, αἰώ δ' ἐρήθρας. εἴτε μὴ ἔχοντα ἀντιπαρκειμένον τὸ ο διὰ τὸ κλεῖω τὸ τιμῶ, κλειός. cf. Iliad. XVIII. 16a. et XX. 9. ibique Schol. adde Etym. M. v. ψεδνός.

Ἔχρος, ἢ ὄχρωσις, ὄχρος δὲ ὀξύτωνος ὁ χλωρός καὶ ἀπαλός, παρὰ τὸ χροῦς, χροός. τί διαφέρει ὄχρος καὶ ὄχρός; ὄχρος λέγεται προπεριστωμένως αὐτῇ ἢ ὄχρωσις, ὄχρος δὲ ὀξύτωνος ὁ μετέχων τῆς ὄχρωσιως. Cod. Gud.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

Π Ε Ρ Ι

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ .

1*

Π Ε Ρ Ι Ο Μ Ο Ι Ω Ν

Κ Α Ι

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Ω Ν Λ Ε Ξ Ε Ω Ν .

"Αβαξ *) καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα ² παρατιθέασιν. Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.

1 AMMONIOT] In praefatione dedi operam, ut in libelli Auctorem, et pristinam inscriptionem inquirerem; ac praeterea non vulgarem eius praefantiam, Scaligero, Leopardo, Valesio, Hemsterhuisio, Dukero, viris sine controversia principibus, cum paucis, exploratissimam, adversus calidum Henr. Stephani impetum modeste vindicarem. Instituti mei ratio, quaeque huc pertinere queant, indidem repetenda sunt. Paucula, quia scitu videantur perneccessaria, hic reponam. Editionem H. Stephani, quam Vulcanius expressit, religiose sequor. Hanc vulgatam vocare soleo. Nusquam vel tantillum ab ea discedo, nisi ubi id in notis monitum. Emendandi fontes antea indicavi. Quae rem rite consideranti certa videbantur, in textum recepi. Magis dubia, et meas emendationes

in notis reperies: in quibus, dum brevis esse studeo, nihil admodum proferam, nisi quod faciat ad scripturam Ammonii mei constituendam. In libris, quos subiungam, Animadversionum, liberius subinde ab istac lege discedam; et Veterum locis male intellectis lucem, et corruptis medelam admovere conntar. Sicuti autem Lectorem candide acutum, qui peccata mea ostendat, exopto; ita temerarium maligni censoris iudicium non formido.

[*] Ἄβαξ, ξύλον τι σκεῦος, παραπλήσιον τοῖς δίσκοις. Sic Phrynichus in Apparatu Sophistico. Kul.]

² Πράγματα] Vulcanius mavult βροῦματα. Quanto acutior Is. Vossius ad πράγματα notaverat: ita quoque MS. Forte tamen legendum τραγήματα. Receptam scripturam in Animadvers. tuebor.

* Numeri marginibus additi indicant paginas editionis Lugduno-Batavae.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἅμω ἐπ' ἀγαθῶ
λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν γάρ, τὰ ³ ἱερά, καὶ τὰ
ἄψανστα ⁴, καὶ μὴ βάσιμα. Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια
μὲν, οὐχ ἱερά δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ
2 χρήσις τοῦ Βεβήλου τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ
Ἀβέβηλον διαφορᾶν.

Ἄγγελος καὶ ⁵ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν.

Ἄγγελος μὲν γάρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν Ἐξά-
γγελος δὲ, ὁ τὰ ἐνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων (ὄν
Θουκυδίδης διαγγέλλον λέγει ⁶. ἦσαν γάρ τινες τῶ
Νικία διαγγελοὶ ⁷). Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐαυτοῦ ⁸ διαγ-
γέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γάρ τὰ ἔμφυχα.
Φέρεται δὲ ⁹ ἄψυχα.

3 Μὲν γάρ, τὰ] Revocavi *Al-
dinae* Edit. lectionem, quae erat
et in MS. In plerisque omni-
bus Edd. vulgatur in, καὶ τὰ ἰ.

4 Τὰ ἄψανστα] Malim cum
MS. καὶ ἄψανστα. Ad Ἀβέβηλα
vid. Animady.

5 Καὶ] MS. non agnoscit, ne-
quē tanti est.

6 Λέγει] Deest a Vett. Edd.
et a MS. in quo legebatur ὄν
Θουκυδίδης ἦσαν. meminervis,
quaeso. collationem MS. deberi
Jf. Vossio, Viro Illustri.

7 Διαγγελοὶ] Additur apud
Thucyd. VII. c. 75. διαγγελοὶ
τῶν ἐνδοθεν, p. 495. ubi *Ammonii*
sui verba adnotavit *Cele-
bert. Dukerus.*

8 Τὰ ἐαυτοῦ δ.] Nollem, lo-
cus mendosus in limine nos
detineret. MS. legit ὁ τὰ ἐφ'
ἐαυτοῦ διαγγέλλων. quae loquendi
forma ab *Ammonio* plane est
aliena. *Hesychio* Αὐτάρεστος ex-
ponitur ὁ ἐφ' ἐαυτῷ ἀγαλλόμενος.
Recte vero. Sed neque τὰ ἐφ'
ἐαυτοῦ hic ferri potest, quippe
quod *res suo tempore gestas*,
Ammonio in v. Ἰστοριογράφος
auctore, significaret. Itaque con-
sideranda vett. Edit. scriptura
ὁ τὰ ἀφ' ἐαυτοῦ διαγγ. Sed quid
tum, amabo, τὰ, et ὑφ' ἑτέρου
διαγγέλλων; Ut verba praecidam,

ita scripserat, opinor, *Ammo-
nius*: Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐαυτοῦ
ἀφ' ἐαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ'
ἑτέρου πεμφθεῖς. Eo usu ἀφ' ἐαυ-
τοῦ adhiberi solet ab *Ammonio*,
quo exposuit *Eruditiss. Dukerus*
ad *Thucyd.* p. 404. v. 35. Pro-
pter voculam τὰ inferendum
videbatur ἐαυτοῦ. *Heliodor.* II.
p. 76. γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν
ἐαυτῆς συμφορῶν. *Max. Tyr. Serm.*
XXVI. p. 151. ὑποφθῆς αὐτάγγε-
λος. Ad rem *Suidas* in v. *Thu-
cyd.* III. c. 35. *Sacrae triremes*
αὐτάγγελοι — ἔφρασαν. *Schol.* οὐκ
ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι. Id non-
nihil firmat vocem πεμφθεῖς, quae
sane abesse posset, si mavelis καὶ
μὴ δι' ἑτέρου. *aliena opera non*
usus. Vid. *Ammon.* in *Ἰδιόξω. He-
sych.* in v. in Αὐτουογός, et Αὐ-
τόταγος. *Soph.* *Oed. Col.* v. 525.
Phil. v. 569. Plura non addam.
[Ἄγγελος, Ἐξάγγελος καὶ αὐ-
τάγγελος διαφέρει. Ἄγγελος μὲν
πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος
δὲ, ὁ πάντα τὰ ἐνδοθεν τοῖς ἔξω
διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διαγγέλλον
ἐκάλεσε, λέγων ἦσαν γάρ τινες τῶν
οἰκία διαγγελοὶ τῶν ἐνδοθεν. αὐ-
τάγγελος δὲ ὁ αὐτὸς ἀφ' ἐαυτοῦ
διαγγέλλων, καὶ μηδὲν ὑφ' ἑτέρου
πεμπόμενος. *Cod. Gud. Kul.*]

9 ἢ τὰ] Ita Vett. Edd. et
Steph. Vulcan. vulgavit καὶ τὰ ἄ.

Οἱ δ' ¹⁰ ἤγον μὲν μήλα, φέρον δ' εὐήρορα οἶνον.

Ἀγχιστῆες καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκίοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστῆες ³ μὲν γὰρ, οἷς, ἐπειδὴν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων ¹¹ δικαίων. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. Οἰκίοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ. Ἀγροῖκος ¹² καὶ Ἀγροῖκος διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

¹⁰ Οἱ δ' Hom. Od. A. v. 622. Vett. Edd. *Amn.* οἱ δ' ἤγον ἔφερον δ' εὐ. v. intermedia (quae MS. etiam non agnoscit.) liberali manu adiecit *Stephanus*; quod, hic quidem nullius momenti, alibi factitatum nollem. [Ἄγω καὶ ἄγῳ διαφέρει. τὸ μὲν βαρύντονον σημαίνει τὸ φέρω τὸ περισπωμένον σημαίνει τὸ θανάτω. (καὶ ἐκ τοῦ μὲν ἄγω γίνεται ἄγη, ἢ ἐκκληῖς· ἐκ δὲ τοῦ ἄγη γίνεται τὸ ἄγῳ. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς ἧτα θηλυκῶν γίνονται.) Cod. Gud. et Codd. Vind. — Ἄγειν καὶ φέρειν διάφορα. ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμφυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄφρυχα βαστακτικά. Cod. Gud. — Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμφυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄφρυχα βαστακτικά. καὶ Ὀμηρος· Οὐτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἶον καὶ φέροισιν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοισιν. Cod. Vindob. Etym. M. 25. et 158. — Φέρω τοῦ ἄγω διαφέρει. τὸ γὰρ φέρω ἐπὶ ἀφύχων τίεται· τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἐμφύχων. φέρω τὸ βελτίον, ἄγω τὸν ἀνθρώπον. καὶ εἰς τὸ ἄγειν καὶ βουληφόρος. *Idem.* — Ἄγγελος ἤγαγεν ἀπὲρ τοῦ ἐκόμισεν. φέρεται δὲ καὶ αὐτὸ κινήτων, τὸ ἐμφύχων· κομίζεται δὲ τὸ ἄφρυχον. Cod. Vind. 23. — Ἄγειν ἐπὶ ἐμφύχων, φέρειν ἐπὶ ἀφύχων. Cod. Barthol. — Ἄγειν καὶ φέρειν Ionicum coniungitur apud Herodotum, pro: hostiliter diripere. Sic interdum et Attici scriptores, v. g. Xeno-

phon. v. Camerar. in *Indicē Ionismorum Herodoti. Kul.*]

¹¹ Τοιούτων] *Ill. Scaliger* ad oram libri sui emendavit τούτων· in textum non recepi, quia forsitan quis suspicetur, τοιούτων legendum. Egregium locum in *Animadv. exlequar.*

¹² Ἀγροῖκος etc.] *Ptolemaeus Ascalonita*, sive potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris aevi *Magistellus*, ab *Ammonio* diversus abit §. 7. Ἀγροῖκος βαρύντονον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· Ἀγροῖκος δὲ προπερισπωμένον, ὁ μὴ ἡμέρος. Huius verba passim *Ammonio* adscribam ex *I. A. Fabricii Bibl. Gr. L. IV. cap. 33.* Secundum commune Graeci sermonis dialectum distinxit noster; uti ex *Thoma M.* in v. licet aestimare. Iudicium *Iungermannii* ad *Poll. IX. 12.* considerari inprimis meretur. [Ἀγροῖκος ὁ ἀμαθής· ἄγροικος δὲ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ ἀλιζόμενος. Codex Barthol. — Ἀγροῖκος καὶ ἀγροῖκος διάφορα· ἄγροικος μὲν ὁ ἀμαθής καὶ ἀπαιδεντος, ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἡμέρος, ἀλλ' ἴσως ἄγροικος ἢ ἐν ἀγρῷ διατρίβων. Cod. Gud. — Ἀγροῖκος βαρύντονος καὶ ἀγροῖκος περισπωμένως διαφέρει. ἀγροῖκος μὲν βαρύντονος ὁ ἀνήμερος, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἡμέρος, ἴσως ὁ ἄγροικος· ἄγροικος ὁ ἀμαθής καὶ ἀπαιδεντος· ἀγροῖκος ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων. Codices Vind. Kul.]

Ἄγριος ¹³ καὶ Ἀγρείος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ὠμός· Ἀγρείος δὲ ὁ ἀγροῖκος.

Ἀγροεῖν καὶ Ἀμφαγροεῖν ¹⁴ διαφέρει. Ἀγροεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγροεῖν δὲ, τὸ ἐν τισὶν ἐπιδιστάζειν ¹⁵.

⁴ Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηρικῶν ¹⁶ λέγονται· Ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρονόμος ¹⁷, εἰάν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· εἰάν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγόραιος ¹⁸, εἰάν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· εἰάν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον ¹⁹.

¹³ Ἄγριος] *Moschopolus*, cuius, uti et *Thomae Mag.* cum *Eustathio* praecipua hic habenda erit ratio (non raro enim *Ammonium* descripserunt) similiter ἄγριος et ἀγρείος discernit. *Vitiose* apud ipsum vulgatur ἀγροῖος pro ἀγρείος. Et apud *Etymologum* p. 13. v. 50. Ἀγροῖοι δὲ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι, emendatius Ἀγροῖοι ponendum: nam de Ionismo cogitari vix potest.

¹⁴ Ἀμφαγροεῖν] *Valesius* ad *Harpocrat.* in Ἀμφαγροεῖν id ipsum *Ammonio* restituendum iudicavit; ea ratione emendatum hunc locum protulit *Kusterus* ad *Suid.* T. I. p. 150. Ne quid tamen temere fieret, in textu reliqui istud Ἀμφαγροεῖν quod *H. Stephanus* non plane improbat in *Thef. Gr.* T. II. p. 1082. ubi huius loci meminit. Vide sis *Animadv.* nostras ad v. *Δουάσαυτο*.

¹⁵ Ἐπιδιστάζειν] Id vero minus placet, et legendum putem ἐν τισὶν ἐπι διστάζειν. *Moschop.* Ἀμφαγροῦ δὲ, τὸ ἐν τισὶ (ita leg.) διστάζω.

¹⁶ Σκηρικῶν] *Vulcanii* emendationem in textu reposui pro σκηρικῶν, quod erat in *Editis.* *Suidas:* Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηρικοῖς· Ἀθλοθέτης etc. *Diffe-*

rentiam tradit *Nicander* apud *Hesych.* in Ἀγωνοθέτης, cum *Polluce* III. 142. conferendus, qui tamen nullum significandi discrimen agnovit ib. 140.

¹⁷ Ἀγρονόμος etc.] *Ope MSS. Voss.* et *Angl.* ad hunc locum collati a *I. Pearsono*, *Vind. Ignat.* P. II. p. 151. ingentem lacunam supplevi. *Priores Edd.* ita legebant: Ἀγρονόμος, ἰ. μ. π. ἔστιν (prima *Ald.* ἔστιν) ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπ. *Subsidiis* desinitus *Vulcanius* minus feliciter hunc locum sollicitabat.

¹⁸ Ἀγόραιος] Absque vitii suspicione hac nota usi sunt *Cassaubonus* ad *Theophr.* Char. cap. VI. p. 201. *Grotius* ad *Matth.* Evang. XX. 3. ad *Lucas* Act. Apost. XVII. 5. et ad posterio-rem locum *Ioh. Pricaeus*. *Cogitari* interim posset, pro τεθραμμένον legendum τερομμένον. *Vid. Animadv.* [Ἀγόραιος καὶ ἀγορῆος διαφέρει· ἀγόραιος μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἀγορῆος δὲ ὁ Ἔρμης ὁ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, *Codd. Vindob. Kul.*]

¹⁹ Τιμώμενον] *Materia*, quam tractabat, alliciente, *Salmasius* legendum credidit, τι ὀνούμενον sive potius παλούμενον, *De Mosfo Ufur.* c. II. p. 71. 72.

Ἄδεις καὶ Ἄδαις διαφέρει. Ἄδεις μὲν γὰρ διὰ τοῦ δ
 ψιλῶ ²⁰, ὁ ἄφοβος· διὰ δὲ διαφθόγγου, ὁ ἀμαθής.
 Ἄελλα καὶ Θύελλα *) διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄημα συντε-
 στραμμένον· Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὀρμῶσα.
 Ἄθλος ²¹ καὶ Ἄθλον διαφέρει. ἀροενικῶς μὲν γὰρ τὸν
 ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδέτερος δὲ, τὸ ἐπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ²² ἄεθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων,

5

— ἀέθλια πόσσ' ²³ ἀνελόντες.

Ἀθῆναι **) καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις
 ἐστίν· Ἀττικὴ δὲ ἢ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ
²⁴ ἀπαξ τὶ λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι,
 ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ
 Ὀρνυθι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν ²⁵, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

²⁰ Τοῦ ε ψ.] Editio Vulcanii sola τοῦ ψιλῶ· quod ideo mon-
 neo, quia hanc cum MS. com-
 paravit Vossius, et in eius mar-
 gine prius posuit.

[*] Ἄελλα καὶ Θύελλα. Sic et
 Cod. Gud. et Codd. Vind. Kul.]

²¹ Ἄθλος] De hac Grammati-
 corum distinctione agit I. G.
 Graevius ad Lucian. Soloec. T.
 II. p. 731. [Ἄθλος ἀροενικὸν
 καὶ ἄθλον οὐδέτερον διαφέρει· ἀρ-
 οενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ·
 οὐδέτερον δὲ τὸ ἐπαθλον. Ὀμηρος·
 Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάτος ἐκτε-
 τέλεσται. Cod. Gud. — Ἄθλον
 ἐπάθλου διαφέρει· ἄθλον μὲν γὰρ
 καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγὼν· ἐπαθλον τὸ
 δίδόμενον τῷ νικῆσαντι. Cod.
 Gud. et Codd. Vind. qui in
 fine addunt: ὄρον. Exhibent
 etiam illi ἄθλος καὶ ἄθλον, ut
 Ammon. — Ἄθλος μὲν λέγεται
 ὁ ἀγὼν· ἄθλα δὲ καὶ ἐπαθλα τὰ
 ἐπὶ τῷ ἀγῶνι βραβεῖα. ἀθλητής δὲ
 ὁ ἀγωνιστής· ἀθλοφόρος δὲ ὁ νικη-
 τής, ὁ ἄθλα δηλονότι ἀπενεργάμε-
 νος. Codex Parisiensis. Kul.]

²² Μὲν γὰρ] Odyss. X. v. 5.
 ubi legitur Οὗτος μὲν δὴ ἄ. ἀάτος.
 Vett. Edd. Amm. ἄατος.

²³ Πόσσ'] Vett. Edd. ἀέθλια,
 πόσσ' ἄν. Neutrum apud Home-
 rum reperies, at ἀέθλια δ' ἰσ-
 ἀνελόντες Il. 4. v. 736. ubi de
 altera scriptura πόσσ' nulla potest
 ratione cogitari; verum tamen
 eam non librariis, sed Ammonio
 tribuendam putem, cuius me-
 moria vacillaverit: ἀέθλια ποσσὶν
 ἄροντο, et alibi, et in nona Ili-
 de frequens.

[**] Ἀθῆναι Λαομῆς Ἀθῆναι
 λέγουσιν. Cod. Vind. 23. Pro
 Λαομῆς Cod. Vind. 158. habet
 δορικῶς. — Ἀθῆναι δορικῶς λέ-
 γουσι· Ἀθῆναι οἱ Διολεῖς. Cod.
 Gud. Kul.]

²⁴ Ἐπὶ τοῦ] MS. et Vett. Edd.
 ante Steph. ἐπὶ τῶν, et mox ἐπὶ
 τῶν χρήσασθαι. in versu λοπάδ'.
 De usu verbi Αἰτεῖσθαι vid.
 Animadv.

²⁵ Αἰτῶν — αἰτούμενος] Prio-
 res Edd. αἰτῶ — αἰτούμαι. Me-

Αιδώς καὶ Αἰσχύνῃ διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδώς ἐστὶν ἐντροπή πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομένως ²⁶ τις ἔχει· Αἰσχύνῃ δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτιῶν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δεῖον τι πράξας. καὶ Αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα· Αἰσχύνεται δέ, ὃς μεθύσεται. διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ²⁷ ὁ μουσικός τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευτικῶν. φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τήνδε νομιστέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνῃς, ὅτι ἡ μὲν Αἰδώς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ²⁸ ὑπεροχῶν προσέροχεται, οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμῆν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ' Αἰσχύνῃ πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

pan dri verficulum vulgavi emendatum ad mentem Scaligeri, Mauffact ad Harp. v. Ἠτιμηνήρ. Kust. ad Suid. v. Αἰτήσασθαι. Salmasius de Ufur. c. XX. p. 619. latine reddidit: *Haud patientiam mutuius, haud ignem petens.* Felix alias memoria Salmasium fefellit De Modo Ufur. c. VII. p. 299. [ἐπὶ τοῦ) Cod. Vind. 25. omittit. Cod. Vind. 158. ἐπὶ τὸ εἰς ἄπαξ. — καὶ μὴ) in Cod. Vind. 158. μὴ omissum est; male. — ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι) Cod. Vind. uterque: ἐπὶ τὸ χρῆσθαι. — ἐν τῷ Τυνιδι) Cod. uterque Vind. ἐν τῷ Ἀνυπόλῳ, et post διατέλλει addunt: τὴν διαφορὰν. — οὐ πῶρ) Cod. 23. in fine λοιπάδες, et omittit αἰτούμενος. Cod. 158. ita: οὐ πῶρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λοιπάδες αἰτοῦμαι, additque: αἰτεῖν ἐπὶ τοῦ ἀνταποδοῦναι· τὸ αἰτεῖσθαι ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι. Kul.]

²⁶ Σεβομένως] Haec Vett. est Edd. lectio: Steph. et Vulc. ὡς σεβόμενος τ. ζ. Nec hanc, neque illam probō. Fortassis non male scriberetur ὡν σεβομένως· sive, quod malim, ὡν σεβασμῶς τις ἔχει· ex schedis Ptolem. Afcalon. §. 84.

²⁷ Ἀριστόξενος] Ioh. Tzetzes ad Hesiodi Epy. v. 318. ὁ μὲν μουσικός Ἀριστόξενος αἰσχύνῃς οἶδε

καὶ αἰδοῖς διαφορὰν, αἰσχύνῃ μὲν καλῶν τὴν γενομένην ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς· — αἰδῶ δὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ σεμνὴν ὑποστολήν. Supra ad v. 192. eiusdem differentiae meminerat ex Aristoxeno, si modo eius libros versaverit. [Αἰδώς καὶ αἰσχύνῃ διαφέρουσι· αἰδώς μὲν ἐντροπή πρὸς ἕκαστον σεβασμῶς ἔχει· αἰσχύνεται δὲ ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτιῶν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δεῖον τι πράξας, καὶ αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα, αἰσχύνεται δὲ τις μεθύσασθαι. διαστέλλει δὲ τοῦτο Ἀριστόξενος ὁ μουσικός φησὶ γοῦν διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνῃς, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς πρὸς ἡλικίαν (ἢ παιδίαν, Codex corrupte ἡλικίαν), πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέροχεται οὕτω διακείμενος, οὐ δύναται ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι, καὶ τιμῆν τὰς προσημένους ὑπεροχάς· ἡ δὲ αἰσχύνῃ πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον· ἔπειτα δὲ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, εἰς τὸ ἀντιδῆς, καὶ εἰς τὸ φόβος. Cod. Gud. Kul.]

²⁸ Τῶν εἰρημένων] MS. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. οὕτω δ. Vulgatam potterem duxi; paulo post in eadem hac nota: τιμῆν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. In ultima nota probem legi: ἔπειτα δ' ἐπὶ τ.

Αἶνος ²⁹ καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος ἐστὶ λόγος κατὰ ἀναπόλησιν ³⁰ μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φητῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένους, ὡς φησι Λούκιος ³¹ Ταρῳαῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν ³². οἶον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' ³³ Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις ³⁴ ἀνθρώπων ὄδε,

7

²⁹ Αἶνος καὶ Π.] *Ammonianae observationis maximam partem sub Herennii Philonis nomine protulit Eustathius, ad ll. A. p. 796. (utor Ed. Bas.) et, sub Antiqui Scriptoris indice, ad Od. E. p. 556. Integram notam, ex Ammonio non nominato descriptam, praef. ad Prov. inseruit Michaël Apostolius, et Latine reddidit P. Pantinus.*

[Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φητῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένους· οἶον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' (cf. Barnef. ad Odyss. XIV. 508.) ὁ Ἀρχιλόχος· αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς παρ' ἀλώπηξ ἢ αἰετός· ξυνομαζίαν ἔθειντο· καὶ ἄλλως· τὸ δὲ παρ' ἀλώπηξ κεφαλαίη συνήντη τὸ πικρὸν ἔχουσα ῥοὴν· καὶ Ἡσίοδος· τὴν δ' αἶνον βοσκιδεύς ἐξέω ροιοῖται καὶ αὐτοῖς, ὡς δ' ἰσηξ προσέειπεν ἀηδῶνα ποικιλόδιμον. ἀπὸ δὲ φητῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Bentley. ad Callimachi Fragm. 93.)· ἔκονε δὲ τὸν αἶνον· ἔρχονται Τυμώλῳ δάφνην ἔλαιη εἶπος οἱ πάλοι· Ἀνδοὶ λέγονσι θίσθαι. καὶ ἐστὶν αἶνος ἐξηλωμένη παροιμία, καὶ μετὰ δηγήσεως ἀπαρτίλουςα τὸ ροιόμενον, πρὸς παραμυθίας τὴ καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων· παροιμία δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδείουσαν τοῦ αἶνον, καὶ τὴν ἔσωθεν ἐνδεχομένην μετάφασιν, οἶον μὲν ε βοῦς ποτὶ βοτανίς, καὶ κισσός μιν ἀνθεστῆρα. Cod. Gnd. —

Αἶνος παροιμίας διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος μυθικός ἐκφερόμενος ὑπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φητῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίτησιν· παροιμία δὲ τὴν ἀπὸ κεφαλῆς ἐπὶ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδείουσαν τοῦ αἶνον. Idem. — Αἶνος καὶ μῦθος,

ὁ λόγος, ποιητικῶς. ἐκ δὲ τούτων παράγεται παραίτησις καὶ παραμυθία. καὶ γράφεται ταῦτα. Cod. Paris. Kul.]

³⁰ Ἀναπόλησιν] *Eustath. priori loco: ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικός, ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φητῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίτησιν. Quae nos parum iuvant ad intelligendam vocem ἀναπόλησιν· quam recepit Apostolius. Legendum sine dubio: λόγος κατὰ ἀνάπλησιν μυθικὴν ἄ. Nota sunt μῦθων πλάσματα, et μυθοπλαστία. Perperam quoque in Ptolem. Aescal. vulgatur §. 73. Αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀπόλησιν μυθικὴν. idque ad eandem rationem mutandum.*

³¹ Λούκιος Τ.] *Non aliter Apost. sed Eustath. et Phav. Λούκιλλος· Jf. Voss. in Auctorum Ind. Lucillus posuerat. Parum refert, qua forma censeamus scripsisse Nostrum. Vid. Berkelius ad Steph. in Θεσσαλονίκη. Vett. Edd. Amm. Λούκιος Ταρῳαῖος praeferunt. [In Editione Ammonii Freloniana, pro Λούκιος Ταρῳαῖος, legitur Κίλλιος Ταρῳαῖος. Ad illius mentionem, qui huic editioni corrigendae praefuit, poni debuisset Λουκιλλίος Ταρῳαῖος. Lucilius Targaeus. Ex Addendis.]*

³² Παροιμιῶν] *Omnino scribendum: περὶ παροιμιῶν· auctoritate Eustathii, Apostolii et Stephanii Byz. in Τύρῳα.*

³³ Ὡς παρ'] *MS. ὡς παρ', et mox ἀπιφέρει pro ἐπιφέρει· quod vix memoratu dignum.*

³⁴ Αἶνός τις] *Ex Apostollo leviter mutavi vulgatam; ea, ne quid desideres, haec erat: Αἶνός τις ἀνθρώπων (Ald. prima ἀπὸ, secunda etc. ἀνθρώπων) ὄδ', ὡς*

Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κἀετός
 Ξυνωπίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἐξῆς.

καὶ πάλιν ὅταν λέγη,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρουίδη,
 Ἄχνημένη σκυτάλη³⁵.

εἴτ' ἐπιφέρει,

Πιθνηκος³⁶ ἦει θηρίων ἀποκριθεὶς
 Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
 Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος³⁷,

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
 Ὡδ' ἵρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

8 ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ,

(omisit *Vulc.*) ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀε-
 τὸς Ξυνωπίαν ἔθεντο. In MS. le-
 gebatur Ξυνωπίην. Lectioni *Eu-
 stath.* et liberiori tentamini in
Animadv. dabitur locus.

35 Ἄχνημένη σκυτάλη] *Archilo-
 chi* usus praeteriit *Erasmum*
 in *Adagio Tristis Scytale*, ubi
 docte quidem Laonicam σκυ-
 τάλην, minime vero proverbii
 rationem, mihi certe non per-
 spectam, exposuit. *Archilocho*
 illustrando conducit *Pindarus*
Ol. VI. v. 155. Schol. σκυτάλην,
 inquit, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγου-
 σιν, ὡς καὶ Ἀρχιλόχος, ἀχνημένη
 σκυτάλη. Conf. *Apostolius*, qui
 hic ab *Ammonio* deslexit.

36 Πιθνηκος] Apud *Eustath.* ad
Od. E. in dulcissimis versiculis
 scripturae differentiam observa-
 bis perexiguam; nullam in Edd.
Amm. Nam quod in Ed. *Vulc.*
 legitur ἀποκριθεὶς pro ἀποκριθεὶς,
secretus, vitium est typhotetae;
 in quibus enotandis diligen-
 tiam collocare, huius non est
 instituti.

37 Ἡσίοδος] *Erg. v. 202.* ubi

vulgatur — φρονέουσι καὶ αὐ-
 τοῖς. MS. *Amm.* Νῦν δ' αἶνον
 βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσιν — Ὡδ'
 ἵρηξ. Sed voci φρονέ. inscrip-
 tum erat νοέ.

38 Καλλιμάχῳ] Praecedentes
 Edd. ita praeferebant: Ἄκουε
 (MS. ἀκούετε) δὴ τὸν αἶνον, ἐν
 κότῃ *T. Δ.* ἑλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ
 Ἀνθοὶ *A. Θ.* Quae tentabat *Vul-
 canius*. Nemo aegre feret, me
 genuinam scripturam exhibuisse,
 pulcro consensu a *Triumviris*
 indicatam, *R. Bentleium* puta,
 ad *Callim.* fragm. 93. p. 343. *I.*
Scaligerum, ad oram libri sui,
G. I. Vossium, *Inst. Orat. IV.*
c. XI. §. 5. qui versionem etiam
 adiecit perellegantem,

*Apologon audi: praedicatur a
 priscis*

*Lydis, Olivam decortasse cum
 lauro*

In monte Tmoli.

Praetermitti non debet, apud
Apostolium legi: ἑλαία νεῖκος οἱ
 παλαιοὶ Ἀνθοὶ. Ad primum ver-
 sum conf. *Eurip. Ion. v. 336.*

Ἄκουε δὴ τὸν μῦθον —

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἐν ζοτε Τυώλω
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλαι Ἀυδοῖ
Λέγουσι θείσθαι. καὶ τὰ ἐξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως
ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ
ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ, ἢ τὴν ἀπὸ κεφα-
λαίου ³⁹ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν ⁴⁰ τοῦ
αἶνου, καὶ τὴν ἐξωθεν ἐνδεχομένη μετὰ βασιν. οἶον, Μένε
βοῦς ποτ' ἐν ⁴¹ βοτάνῃ. καὶ, Ἀκισσὸς μετ' ἀνθεστήρια.
Αἶθε καὶ Ὁφελον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἀπαρμεφά-
των ⁴² προσώπων· τὸ δ' Ὁφελον ἐμφαίνει πρόσωπα.
οἶον, ὠφελον ἐγὼ, ὠφελος σὺ, ὠφελεν ἐκαίνος. διὸ τὸ
Αἶθε ἔστιν ἐπιρῶμα, τὸ δ' Ὁφελον, ῥῆμα.

Αἰκία καὶ Ὑβρεις διαφέρουσιν. Αἰκία μὲν γὰρ εἰσιν, 9
αἱ ἄνευ προσηλακισμοῦ πληγαί ⁴³, καθὰ καὶ Δημο-
σθένης ⁴⁴ ὁ ῥήτωρ φησὶν Ὑβρισμαὶ μὲν ἐγὼ, προπετη-
λάμισται δὲ τὸ σῶμα τοῦμόν.

Αἰτόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰτόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ

³⁹ Ἀπὸ κεφαλαίου] De scriptu-
ra, apud Apost. magis deprava-
ta, sollicitus, sensum Amm.
percipio, quem ita expressit
Eustathius: καὶ ἔστι, φησὶν, ὁ
αἶνος ἠλωμένη παροιμία, ἥτις καὶ
αὐτὴ ἀποκεφαλαιοῦται μὲν εἰς τινα
παραινέσειν. Maioris lucis indiget
Ammonius.

⁴⁰ Ἐνδέουσαν] Ita etiam MS.
et mox ἐνδεχομένην. Aliter Asca-
lonita §. 75. Παροιμία δὲ, —
ἐνδέουσα τοῦ αἶνου, καὶ τι ἐξωθεν
ἐνδεχομένη. Receiptam lectionem
non temere sollicitaverim.

⁴¹ Ποτ' ἐν] Vulgo aliter Pa-
roemiographi: Μένε βοῦς ποτε
βοτάνῃ. In seq. proverbio unus
Stephanus bene excudi curavit
Ἀκισσός. Vett. Edd. Amm. ἄκισ-
σος. Vulc. Ἀκισσός. Utrumque
ἐπὶ τῶν βραδίων fuit usurpatum.

⁴² Ἀπαρμεφάτων] Lege: τὸ μὲν
γὰρ Αἶθε ἔστιν ἀπαρμεφαιον προσ-
ώπων. [V. not. ad Dionysf.
Halic. de Comp. Verb. p. 83.

G. H. S.] Minus etiam curate
in Ascal. §. 33. Αἶθε ἀπαρμε-
φαιον πρόσωπον.

⁴³ Πληγαί.] Adde, inquit Vul-
canius, explicationem vocis ὕβρις,
quas hic est omissa: ἢ δὲ ὕβρις
μετὰ προσηλακισμοῦ. Praesentius
remedium fidelior Codex sub-
ministrabit, sine cuius auxilio
locus manebit insanabilis. De
actionibus ὕβριος et αἰκίας Sal-
masius et Heraldus frequenter
litigarunt; necdum etiam diffe-
rentia ad liquidum perducta.

⁴⁴ Δημοσθένης] Scilicet ἐν τῷ
κατὰ Μειδίον p. 386. A. (utor
Ed. Genev. 1607.) ὕβρισμαι μὲν
ἐγὼ καὶ προπετηλάμισται τὸ σῶμα
τοῦμόν τότε. Vulgata Ammonii
parum difcedit, longius MS.
προπηλάμισσαι δὲ τοῦμόν. Vett.
Edd. legebant προπηλάμισται δὲ
τοῦμόν. Primus, ni fallor, Ste-
phanus, voce σῶμα textui inser-
ta, hunc locum reformavit.

τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς· Ποιμὴν δὲ, ὃ ἐπὶ τῶν
προβάτων. *)

Ἄκται ⁴⁵ καὶ Θῆνες διαφέρουσιν. Ἄκται μὲν γὰρ εἰσιν
οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῆνες δὲ, οἱ ἀμμώ-
δεις.

Ἄκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἄκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκόν-
τιζόμενον, ἔλαττον Δόρατος· Δόρον δὲ, τὸ μείζον, ᾧ ἐκ
χειρὸς ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὀμήρῳ ⁴⁶, καὶ τὸ Δόρον προΐεναι.

Ἀκαιρία ⁴⁷ Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γὰρ ἐστὶν
ἐνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου· Ἀσχολία δὲ, ἡ περὶ τι ἄλλο
ἀναστροφή.

10 Ἀκαρῆς ⁴⁸ σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει.
Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ, οἶον,
Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι **). Ἀκαρῆς δὲ
σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει.

Ἄληθες καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἄληθες μὲν γὰρ ὀξύτωνος,
τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· Ἄληθες δὲ προπαροξυτώνως, τὸ
κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον ⁴⁹.

[*) Αἰπόλιον ποιμνίου διαφέρει.
τὸ μὲν αἰπόλιον σημαίνει τῶν αἰγῶν
τὸ πλῆθος, τὸ δὲ ποιμνιον τῶν
προβάτων. Cod. Gud. Kul.]

- 45 Ἄκται κ. Θ.] Differentiam
plenius exhibet Ptol. *Afcalonita*
§. 14. Ἄκται μὲν εἰσιν οἱ πετρώ-
δεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσει,
ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματι ταῖς
πέτραις προσαρμωσόμενα· Θῆνες δὲ
οἱ ἀμμώδεις υἱμαλοί. Legendum:
προσαρμωσόμενα. Conf. *Hesychius*
in Ἀκτῇ, *Etymologus*, *Schol.*
Hom. ad Il. A. v. 630. P. v.
430. et *Schol. Soph.* ad Aj. v.
414.

46 Ὀμήρῳ] Il. T. v. 438. ἀμ-
πεπάλων προΐει Δόρον. Alibi, et in
Il. E. v. 15. προΐει δολιχόσκιον
ἔγχος. *Schol. Vossianus*: προέπεμψε
τὸ μακροπόρρον Δόρον. Dubito,
an haec *Ammonio* nota vitio
careat. [Ἄκων τὸ ἀκόντιον, τὸ
α βραχὺ, ποιητικὸν δὲ ἐστίν. ἀκόν-
τιον δὲ γράφεται. Cod. Parif.
Kul.]

47 Ἀκαιρία] *Thomas M.* ea-
dem notat ad v. Ἀκαιρία. Ad
v. Ἀσχολία, ἡ περὶ τοῦ ἀναστροφῆ.

ubi ἄλλο ex *Ammonio* inferen-
dum. male divulsa sunt, quae
in una nota posuerat *Thomas*.

48 Ἀκαρῆς] In *Animadv.* plus-
cula ad hunc locum notabo.
Edidi Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄ. ex Vett.
Edd. e quibus aliquoties parti-
culum γὰρ, in vulgatis omiffam,
restitui, veluti infra in Ἄλλος
et alibi; quod semel monitum
volui.

[**] V. not. ad *Dionys.*
Halic. de Comp. Verb. p. 61.
G. H. S.]

49 Λεγόμενον] Post v. λεγόμενον
in *Schedis Ptol. Afc.* §. 106.
legebatur: σημαίνει τὸ ἕως καὶ
τῷ ὄντι. *Thomas M.* ἀπὸ τοῦ
ὄντως. *Schol. Aristoph.* ad *Equit.*
v. 89. Ἄληθες προπαροξυτόνως
ἀναγνωστίον. αὐτῇ γὰρ χρῆσις τῶν
Ἀπικίων, ὅτε σημαίνει τὸ ἄληθές.
(L. ἀληθῶς.) ὅτε δὲ ὀξύνηται, τὸ
ὄνομα. L. ὅτε δὲ τὸ ὄνομα, ὀξύνη-
ται. Conf. *Suidas* in Ἄληθες,
Soph. *Antig.* v. 773. *Eurip.* *Cy-
clop.* v. 240. et ad *Aristoph.*
Plut. v. 123. *Ez. Spanhemius.*

Ἀλοῶν⁵⁰ καὶ Ἀλοῶν διαφέρει. Ἀλοῶν μὲν γὰρ δασύως, τὸ ἐπὶ⁵¹ τῆς ἄλω πατεῖν καὶ τρέβειν τοὺς στάχνας· Ἀλοῶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης⁵²,

Ἡ μητὴρ ἠλοῖσεν, ἢ πατρὸς γνάθου
Ἐπάταξεν.

ἄφ' οὗ καὶ μητραλοῖαν φασὲν καὶ πατραλοῖαν.

11

Ἀλλοιώσις Ἐτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοιώσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις⁵³ ἑτέρα· Ἐτεροιώσις δὲ, ὅταν ἄφ' ἑτέρου χρώματος⁵⁴ εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἀλίπαστον⁵⁵ καὶ Ἀλίπαρτον διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ

50 Ἀλοῶν καὶ Ἀ.] Perquam mihi fit probabile, *Ammonium* scripssisse: Ἀλοῶν καὶ Ἀλοῶν δ. et in versu *Aristoph.* ἠλοῖσεν. Nolim, quis de hac coniectura prius iudicet, quam *Animadv.* nostram infreperit. Pro ἄλοῶν, bis in MS. ἄλλοῶν· (et mox *μητραλοῖαν* et *πατραλοῖαν*) setmel in Vett. Edd. Apud *Moschor.* mendose itidem editum, ἄλλοῶν, et ἠλοῖσεν. [Ἀλοῖω καὶ ἄλλοῖω διαφέρει. ἄλλοῖω τὸ τύπτω, ὡς τὸ, πολλά δὲ γαῖαν πολυφροῖβην χερσὶν ἄλλοῖε. καὶ περισπώμενον σημιώνει τὸ ἄλλασσω, ὡς τὸ, αἴτη ἢ ἄλλοῖωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου. Cod. Gud. Sed haec confuse posita sunt. v. *Iliad.* IX. 564. *Kul.*]

51 Τὸ ἐπὶ] In Edd. deerat vocula τὸ, quam agnoscunt MS. *Moschor.* et *Phavorinus.*

52 Ἀριστοφάνης] in *Ranis* v. 149. ubi *Ammonii* locus diligentiam *Kustert* non praeteriit. MS. pro πατρὸς γνάθου legit πατέρα ἀγαθόν. *Ibidem* deficit ἐπάταξεν quod a *Moschorulo* etiam omisum.

53 Οἴησις] Ita etiam *Ptolem.* *Ascalon.* §. 180. At *Ammonius* infra in v. *Μεταβάλλεσθαι* habet: ποιήσις [ἐτέρω· atque ita etiam *Eusiiathius* ad *Od.* II. p. 601. et in *Lex.* MS. *Cyrillus.*

54 Χρώματος] Infra loco cit. extat σώματος quocum non li-

benter χρώματος, quod et apud *Ascal.* legitur, commutaverim. Id vero mihi videtur credibile, totam hanc observationem aliunde in *Ammonii* libellum fuisse immisam.

55 Ἀλίπαστον καὶ Ἀ.] Hanc notam *H. Stephanus* edidit ad mentem *Summi Leopardi* I. Emend. XXIV. emaculatam. In Vett. Edd. bis legebatur ἄλιπαρτον, ἄλιπαρτους et ἐπαρμένην. In *Tusani* Editione offendi ἄλιπαρτους et ἐπαρμένην, sed mendose itidem bis ἄλιπαρτον. [Ἀλίπαστον καὶ Ἀλίπαρτον διαφέρονται. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ πεπασμένον κρέας ἢ ἔχθρον ἔλεγον ἄλιπαστον, ἄλιπαρτον δὲ τὴν ἐπὶ κατεσπαρμένην χώραν. τῶν γὰρ ἀρχαίων τινῶν βαρβάρων δυσμενῶς διακειμένων πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὰς χώρας αὐτῶν ἐπὶ κατεσπειρον εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς. ὅθεν καὶ ὁ βίος τοὺς ἠκισμένους δεινῶς καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα ἄλιπαρτους καλεῖ. Cod. Gud. Adde infra de βίῳ in *Χυλός καὶ χυμός.* Pro ἄλιπαστον legendum censet ἄλιπαστον *Ioh. Christ. Biel* in recensione Cod. Gud. quae inserta est *Suppl. Actor. Erud. T. VI.* p. 257. uti et edidit *Valckenaer.* De voce ipsa haec annotat *Bielius* p. 259. „Obiter notare liceat *Eusiiathium*, qui non solum *carnem* et *piscem*, sed *locum*

ἀλλ' ⁵⁶ πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθύν, ἔλεγον Ἀλίπαστον· Ἀλίπαστον δὲ, τὴν ἀλλ' ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιοῦντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος ⁵⁷ τοὺς ἠικισμένους ⁵⁸ καὶ δυσθεραπέυτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἀλίπαστους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. ἕτερος μὲν γὰρ, ἐπὶ οὐοῖν· Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

Ἀματροχία ⁵⁹ καὶ Ἀρματροχία διαφέρει. Ἀματροχία μὲν ¹² γὰρ ἐστὶν ἡ ταυτοσυνδρομῆ ⁶⁰ τῶν ἀματρῶν,

etiam ἀλίπαστον dictum docet. Verba eius ad Odyss. P. p. 642. haec sunt: τὴν δὲ μνηστῆρον καὶ ὄτι, καθὰ κρέας ἀλίπαστον καὶ ἰχθὺς, οὕτω καὶ χωρίον ἀλίπαστον· αὐτὸ μῆτρον ἐξ ἐπιβουλῆς ποτε πρὸς τὸ μὴ φύνει καρπὸν. Imo et ex ritu illo, quo in statu belli regiones, ad sterilitatem illis inducendam, sale olim conferere solebant, cuius Etymologus noster, et Ammonius in Ἀλίπαστον, et Eustathius in verbis modo adductis mentionem faciunt, illustrare locum Jud. IX. 45. ubi in ruinis Sichemitarum urbis, ab Abimelecho vastatae, sal feminatus memoratur. cf. Iosephi Ant. V. 9. p. 157. Similis quodammodo et apud Cyprios consuetudo invaluit, qui, cum diris devovere loca quaedam vellent, hordeum cum sale in illis seminarunt. Hesych. Ἀράς ἐπισπείρει. ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθῶς μεθ' ἄλδος καταρᾶσθαι τισιν. Bielius quoque pro ὁ βίος coniecit: ὁ βίος. Kul.]

⁵⁶ Ἀλλ'] Apud Herennium *Philonem* reperies ἄλλοι, et in notis pauca, quae huc etiam pertineant.

⁵⁷ Ὁ βίος] *Vulgus*. Eodem sensu *Phrynicho* frequentantur, ὁ πολλὸς, et οἱ πολλοί, veluti p. 32. Νίμμη ὁ πολλὸς λέγει. etc. *Popularitas* apud *Nonium* p. 523. *Apollonius Dyscolus* de Synt. I. c. IX. καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμέν, ut *vulgo dicimus*. id proxime ad *Nostrum* accedit; locutionis *Ammonianae* vim apte expressit

Eustathius ad Il. P. p. 642. ὅθεν, φασὶ, καὶ οἱ δεινῶς δυσθεραπέυτοι τὰ σώματα ἀλίπαστοι κομικώτερον ἐκαλοῦντο. Iam vero praecipit *Dionysius Thrac*, *comœdiam βιωτικῶς ἀναγνώσκειν*. merito profecto, quum sit *quotidianae vitiae speculum*, uti eam vocabat *Livius Andronicus*.

⁵⁸ ἠικισμένους] MS. οἰκισμένους male.

⁵⁹ Ἀματροχία καὶ Ἀρμ.] *Vulgatior* scriptura est Ἀματροχία, et Ἀρματροχία. Significandi discrimen ex iisdem *Homeri* locis *Grammaticorum* plurimi tradiderunt, quorum loca praeter *Etymolog.* p. 145. v. 15. et *Moschop. περί σχεδῶν* p. 177. omnia fere collegit *Kusterus* ad *Suid.* T. I. p. 134. *Porphyrii* verba e *Quaestione Homeri. Ill. Bentleyus* ad *Callim.* fragm. CXXXV. exhibuit. Integra ista observatio sub nomine *Πορφυρίων* in margine Codicis *Vossiani* MS. ad Il. Ψ. v. 422. comparet; quod praeter alia insignem libri bonitatem non parum commendat.

⁶⁰ Ἡ ταυτοσυνδρομῆ] Meo iure reduxi veterum editionum lectionem, a qua primus recessit *Stephanus*, et vulgari iussit ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομῆ. quod si e scripto libro hausisset, ab hoc loco non adeo foret alienum. *Longinus* de Sublimi Sect. XX. §. 1. ἡ ἐπὶ ταυτὸ σίνδος τῶν σχημάτων. *Hesychius*: Συνήλυσαι, συνδρομῆ ἐπὶ τὸ αὐτό. Verum cum nullo indicio constet, MS. usum fuisse in *Amm.* edendo *Stephanum*,

Τῆ ῥ' εἶχε ⁶¹ Μενέλαος ἀματροχίας ἀλειίνων.

Ἀματροχία δέ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγκάραξις τοῦ τροχοῦ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς,

οὐδέ τι ⁶² πολλή

Γίνετ' ⁶³ ἐπισσώτρων ἀματροχίη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδαλῆ ⁶⁴ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνος, τὸν καρπὸν. καθὰ καὶ Εὐπολις ἐν Ταξι-
ἀρχοῖς φησὶ,

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ⁶⁵ ἀμυγδάλας.

Ἄμα καὶ Ὅμοῦ ⁶⁶ διαφέρει. Ἄμα μὲν ἐστὶ χρονικὸν ἐπίρ- 13
ῥημα. Ὅμοῦ δέ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἄμα ἐγένετο
Ἀναχάρσιδι τῷ Σκυθῆ, εἶπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον
ἤκμασαν. ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τό-
πῳ ⁶⁷ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν
Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

non satis prudenter mihi videbatur pristinam scripturam, et genuinam, sollicitasse.

⁶¹ Τῆ ῥ' εἶχε] Vett. Edd. εἶχε Μεν. Steph. Τῆ ῥ' εἶχεν. Verius est in Il. ψ. v. 422. ubi vulgatur etiam ἀματροχίας ᾄ.

⁶² Οὐδέ τι] MS. οὐδ' ἔτι. Utraque lectio in Var. *Barnesii* ad Il. ψ. v. 504. ubi editur οὐδέ τι. At verso οὐδέ τι in hoc versu non temere praeferunt *Etymologus*, tam scriptus, quam editus; deinde etiam *Porphyrus* MS. Haec levia videri possent, neque sunt tamen. Τί pro τε, frequenter *Homero* restituendum, aliquoties etiam in MS. *Vossiano* offendi.

⁶³ Γίνετ'] MS. *Amn.* γίνεται ἐπὶ οἴσωτρων ᾄ. Vett. Edd. γ. ἐπισσώτρως (*Tuf.* ἐπὶ οἴσωτρως) ἀματροχίη καίτω. Reliqua, quae deerant, *Stephanus* adiecit.

⁶⁴ Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀ.] *Tryphonem* in Att. Profodia, quod ex *Athenaeo* liquet, sequitur *Am-*

monius; a quo *Thomas M. Moschop.* *Suidas* et *Ptol. Ascalon.* non recedunt. Confer *Ind. Thef. Steph.* et *Kuster.* ad *Suidam.*

⁶⁵ Ναξίας] Edd. omnes ἄξίας occupaverat; prius textus habet ex emendatione *Scaligeri* et *Vulcanii*, qui ad *Athen.* provocat; merito sane; is enim fons emendationis II. p. 52. D. mellitos *Eupolidis* versiculos proferens:

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,
Ὀνόνη τε πίνειν Ναξίων ἀπὸ ἀμπέλων.

Nomen comediae, e qua desumpti sint, ex *Ammonio* petendum. Apud *Moschop.* in *Ἀμυγδαλῆ* citatur *Eupolis* ἐν *Ταξιάρχη*, et versus mendose adfertur.

⁶⁶ Ἄμα καὶ Ὅμοῦ δ.] Tantilla res acerbae liti materiam suppeditavit. Si commodum est, inspicere *Heraldi Animadv.* in *Salm.* *Obf.* ad I. A. et R. VII. c. XIII. §. 5.

⁶⁷ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ] *Aldus* edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Postea τόπῳ

Ἐνθ' ἅμα ⁶⁸ οἰμωγή τε καὶ εὐχολή πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καί,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καί,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι ⁶⁹ μάλιστα ἄειραν.

14 τοπικῶς ⁷⁰ δὲ τὸ Ὀμοῦ,

Τῇ ὁμοῦ ἐστρεφόμην.

καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' ⁷¹ ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καί,

Τούπερ δὴ ⁷² δύο παῖδε λάβε κρειῶν Ἀγαμέμνων
Ἐν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἵππους.

addiderunt, quod absque detrimento abesse posset. Mox Vett. Edd. δ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

68 Ἐνθ' ἅμα] Lege Ἐνθα δ' ἅμ' — Ὀλλύντων τε καὶ ὀ. ex Il. Θ. v. 64. Apud Phavor. qui hanc notam exscripsit: Ἐνθα δ' ἅμα. Max. Tyr. Serm. XX. p. 117. Ἐνθα δ' ἅμ' οἰμωγή κ. τ. λ. in quibus nihil mutandum. Homeri versum, monente Fulvio Ursino, expressit Virgil. Aen. XI. v. 633. Tum vero, id est κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Qui sequitur apud Amm. Hom. versus, est Il. I. initium.

69 ἐφ' ἵπποισι] MS. ἐφιπποιοι μαστιγασάσι. Vett. Edd. ἐφιπποιοι μαστιγας. nec agnoscunt ἄειραν. Steph. ex Il. Ψ. v. 362. vulgavit ἐφ' ἵπποισι μαστιγας ἄειραν. pro-nique in verbera pendunt Virgil. Aen. V. v. 147. contulit Ursinus in aureo libello. [εἴπερ κατὰ] ὥστε κατὰ — μέντοι] δὲ — Ἀθήρησιν] ἀθανάτησιν

(lepida lectio! In mente forte librarius, aut etiam in Codice habebat Ἀθάναςιν, quod Dorice dicitur. v. Etym. M. in Ἀθήραι.) Ὀμηρος) Ὀμηρος δὲ — ἐνθ' ἅμα — χρόνον) abest. — ἄειραν) ἦραν. Cod. Gud. Kul.]

70 Τοπικῶς δὲ τὸ Ὀ.] Haec iterum Stephano debentur, quem sequitur Vulc. nisi quod in eius edit. mox ἐστρεφόμην prius apud Hom. Od. O. v. 364. Vett. Edd. Amm. ἐπιτροπικῶς δὲ τῇ ὁμοῦ ἐστρεφόμην. MS. ἐπιτρ. δ. τ. δ. ἐπιστρεφόμην.

71 Ἀλλά θ'] Od. M. v. 67. MS. et Vett. Edd. Ἄλλοθ' ὁμοῦ et pro νεῶν legunt κρειῶν quod ultimum sciolus versui inseruit, memor, κρειῶν πίνακας plus semel usurpavisse Poëtam.

72 Τούπερ δὴ] Ita Vett. Edd. et Il. A. v. 126. Steph. Τούπερ καὶ δύο. MS. τούπερ δὴ καί, et paulo ante MS. cum Vett. Edd. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

ἔαθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὀμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὡς φησὶν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ ⁷³ ὁμοῦ πόλεμος τε δαμῆ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὀμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάξει τοὺς Ἀχαιοῦς.

Ἀμφοτέροι καὶ Ἐκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφοτέροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν. Ἀμφοτέροι τὴν δοκὸν μίαν οὔσαν φέρουσιν. ¹⁵ Ἐκάτεροι δὲ, ἐπειδὴν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττη οἷον, Ἐκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει ⁷⁴. ἦτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας. Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν. *)

Ἀμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων. **)

Ἀμητος καὶ Ἀμητός διαφέρει. Ἀμητος μὲν γὰρ προπαροξεντόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τοῦτ' ἐστὶ τὸν καρπὸν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὡσπερ καὶ ὁ Τρυγητός, ὁ καιρὸς ⁷⁵ τοῦ τρυγᾶν.

Ἀμαθος καὶ Ψάμαθος ***) διαφέρει. Ἀμαθος μὲν γὰρ,

⁷³ Εἰ δὴ] Il. A. v. 61. ubi sola Schol. expositio locum habet; nam quod subiicit Att. coactum est, et prorsus abhorret. Mox ex MS. dedi τὸ ὁμοῦ. Edd. δὲ ὁμοῦ legebant.

⁷⁴ Φέρει] Ita MS. Edd. φέρων. Prius malui.

[*] Ἀμύνεσθαι) Cod. Gud. ἀμύνεσθαι. — προαδικήσαντας) Cod. Gud. ἀδικήσαντας. — Ἀμύνει καὶ ἐπαμύνει τινὲς τὰ τὸ ὠθήσαν εἶναι, οὐκ ἄληθως. διαφέρει γὰρ. ἀμύνει δὲ οὖν ἐστὶ τὸ ἀντιμειψασθαι τὸν ἠδικηκότα, ἐπαμύνει δὲ τὸ βοηθεῖν. καὶ Ὀμηρος ἄλλ' ἐπάμυνον. Cod. Gud. — Ἀμύνε σοι ἀντιβοηθεῖ σοι. ἀμύνομαι σοι δὲ ἀντι τιμωροῦμαι σε. Cod. Paris. Kul.]

[**] Τὸ ἀμαρτάνειν δύο σημαίνει, τὸ πταίνει καὶ τὸ ἀποτυγχάνειν. μετὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ τῆς διὰ τῶν προθέσεων ἔχει παρελθὴ ἰναντίων. ἐξαμαρτάνειν μὲν γὰρ λήγεται τὸ πταίνει, διαμαρτάνειν δὲ τὸ ἀποτυγχάνειν. συντάσσεται ἀμφοτέρω γενικῇ. Cod. Paris. Kul.]

⁷⁵ ὁ καιρὸς] Deerant in Edd. suppeditavit ea MS. Hesychius Τρυγητός et Τρυγητός eadem videtur ratione distinctisse, qua Ἀμητος et Ἀμητός. Conf. Schol. Hom. ad Il. T. v. 223. Tzet. ad Hesiod. "Erg. v. 575. et, qui hanc distinguendi curam ridet, Moschop. ad Hesiod. "Erg. v. 388.

[***] Ψάμμος ponit Schol. Il. V. 587. Kul.]

ἢ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθος δὲ, ἢ παραθαλασσία ἄμμος.

⁷⁶ Ἀνακείσθαι καὶ Κατακείσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδρίας καὶ ἡ εἰκὼν τῶδε κατὰ τιμὴν· Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

⁷⁷ Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γὰρ ἔστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

⁷⁸ Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γὰρ ἔστιν ἢ ἐν πολέμῳ διὰ τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην κοινῇ τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις· Ἐπικηρυκία δὲ ἔστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αἰτησομένους ἀνοχάς, ἢ σπονδάς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γὰρ ἔστιν, ὅταν τις ἔλθῃ ⁷⁹ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ προὔεσθαι ⁸⁰ καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

⁷⁶ Ἀνακείσθαι καὶ K.] Phrygichus p. 36. Ἀνάκειται. καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει, ἀπ' ἄλλου δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται. ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδρίας καὶ ἀναθήματα καλῶς ἱεῖς· ἀνάκειται δ' ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκ ἔτι, ἀλλὰ κῆται. Corrige ἀλλὰ κατάκειται. et ex edit. Vascof. οὐκίτι. Ptol. Ascal. §. 74. Ἀνακείσθαι — Κατακείσθαι δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίναις ὄντων. His adde, quos ad Suidam citat Kusterus, et ex Athenaeo Diphili verbum apud Eustath. emenda.

⁷⁷ Ἀνδραγάθημα] In Ascalonitae schedis cum eadem expositione §. 19. Ἀνδραγαθία ἀνδρίας διαφέρει. quod magis placet. [Ἀνδραγάθημα καὶ ἀνδρία] Cod. Gud. Ἀνδραγαθία καὶ ἀνδρία. Caetera fere coincidunt, mutato parumper verborum ordine. — Ἀνδρία ῥώμης διαφέρει. ἀνδρία μὲν γὰρ ἔστιν ἰσχύς ψυχῆς, ῥώμη δὲ σώματος. ὅθεν τὴν μὲν ἀνδρίαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τακτίον, τὴν δὲ ῥώμην

ἐπὶ τοῦ σώματος. καὶ εἰς τὸ ἀνδραγαθία. Cod. Gud. — Ἀνδρία ἢ ἀρετὴ, καὶ ἀνδρία γυνή, διφθορογόν. Ἀνδρία δὲ γυνή ἢ ἀπὸ τῆς Ἀνδρον, καὶ Ἀνδριος, ὁ ἀπὸ ταύτης, ἴωτα. Cod. Parif. Kul.]

⁷⁸ Ἐπικηρυκία] Ita MS. fide posui et mox πέμπωσι. Edd. bis legobant Ἐπικηρυκία et πέμπουσι. Vid. Animadv. ad v. Ἐπικηρύξαι.

⁷⁹ Ὅταν τις ἔλθῃ] Lege: Ἀνάμνησις μὲν γὰρ ἔστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ. Ascal. §. 17. Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινός εἰς τοῦτο προαχθῇ. Hinc supplendum Amm. iudicabat etiam Fabricius. Inter meminisse, et in memoriam redigere, eandem ponit differentiam Nonius p. 441.

⁸⁰ Προὔεσθαι] Vett. Edd. προὔεσθαι. Mendose.

Ἀνακοχή καὶ Ἀνοκοχή διαφέρει ⁸¹. Ἀνακοχή μὲν γὰρ ἔστιν ἢ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις ἢ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκοχή, ἀνοχή μικρὰ πολέμου. Διοκοχή καὶ Ὀκοχή, διάλειψις τις καὶ ἀνείσις.

Ἀνάληγτος καὶ Ἀναληγής διαφέρει. Ἀνάληγτος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος Ἀναληγής δὲ, ¹⁷ ὁ μὴ ἀνιῶν ⁸².

Ἀντικρός καὶ Ἀντικρὸν διαφέρει. Ἀντικρὸν μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρὸν Ἀντικρός δὲ, τὸ διαρρήδην ⁸³ καὶ φανερώως, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν. *)

81 Ἀνακοχή καὶ Ἀνοκοχή δ.] Insignem opem Ammonio praefiiti revocando Edit. Aldinae lectionem, a qua non recessi, nisi quod μικρὰ posuerim pro μακρὰ, auctoritate Cl. Dukerl ad Thucyd. I. c. XL. p. 31. et e coniectura Ὀκοχή pro Ἀκοχή. haec in omnibus Edd. sunt mendosa; reliqua leguntur in Edd. Venetis et Paris. 1530. ubi levi errore ἀνοκοχή μὲν γὰρ ἔστιν ἢ ἔ. τ. quod fraudi fuit Lexicon concinnanti Iac. Tufano. Basil. Editio anni 1525. ita hunc locum praefert: Ἀνακοχή καὶ Ἀνοκοχή δ. — ἢ δὲ διὰ τοῦ ο ἀνοκοχή, — διοκοχή. Non aliter Paris. 1552. nisi quod διακοχή in ea sit vulgatum. Hanc sedulo expressit H. Stephanus, ut adeo mireris in Thef. T. I. p. 1335. legi: „*Ponitur autem ab eodem Ammonio etiam ἀνοχή, item Διοκοχή cum ο.*“ Ultimam manum Ammonio corrumpendo admovit tandem Vulcanius, atque edi curavit: Ἀνακοχή καὶ Ἀνακοχή διαφέρει. — ἢ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνακοχή, ἀνοχή μακρὰ π. Διακοχή καὶ Ἀκοχή. Haec latius hic videbantur deducenda, ne tales tricae infra nos inpedirent, ubi lectionis Aldinae bonitas erit adserenda.

82 Ἀνιῶν.] Vett. Edd. male ἀνιῶν. MS. Ἀναληγής ὁ μὴ ἀλγῶν. [Ἀναληγής μὲν ὁ μὴ κρατούμενος σή-

ματι ἀνάληγτος δὲ ὁ τοῦ προσήκοντος μὴ ἐπιστροφόμενος. Cod. Paris. Kul.]

83 Διαρρήδην] Demosthenes de fals. legat. p. 205. A. ἀντικρός καὶ διαρρήδην. et contra Aristocr. p. 432. C. ἀντικρός καὶ σαφῶς. Quae sequuntur in Amm. καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν, aliena sunt et delenda, a sciolo quodam introducta.

[*) Ἀντικρός καὶ ἀντικρὸν] Eadem et Cod. Gud. intermixtis observationibus mere etymologicis. En eas: Ἀντικρός καὶ ἀντικρὸν διαφέρει. Ἀντικρός σημαίνει τὸ διαρρήδην, τὸ φανερώς ἀντικρὸν δὲ τὸ ἐξ ἐναντίας, παρὰ τὴν ἀντι καὶ τὸ κῆρα, ἀντίκαρα, ἀντίκαρον καὶ ἐν συγκοπῇ ἀντικρῶν, τὸ κατ' ἐναντίον, τὸ ὡς ἂν εἰ εἶπη τις ἀντικέφαλον, ἐξ ἐναντίας. τοιοῦτον ἐν συγκοπῇ καὶ τὸ κρῆναι, τὸ ἐπιτελέσειν διὰ τοῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς. τὸ κρυφίον, διὰ τί; τὰ εἰς τὴν λήγοντα ἐπιρρήματα βραχὺ ἔχουσι τὸ ν, μεσηρῶν, μεταξὺ, χωρὶς τοῦ ἀντικρῶ. καὶ ὄφειλεν εἶναι ἀντικρῶν, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ μὲν φυλάσσει τὸ αὐτὸ σημαζόμενον, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, οἶον, οὕτως, οὕτω, μέχρις, μέχρι. ἐπεὶ οὖν τὸ ἀντικρὸν οὐ τὸ αὐτὸ σημαζόμενον ἐφέλαξεν, οὕτως οὐδὲ τὸν αὐτὸν τόνον ἀνιδέξατο. διὸ τὸ μὲν δέξνεται, τὸ δὲ προπαροξύνεται. Cf. Schol. ad Iliad. III. 559. Kul.]

- Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης ⁸⁴ δὲ, ἐπὶ νῆος.
- Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον ⁸⁵. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.
- Ἀναγόμενοι καὶ Ἀναχθέντες ⁸⁶ διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλείοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δὲ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.
- Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.
- Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν 18 γὰρ ἐστὶν ἐπὶ ἐμφύχων ⁸⁷. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἶον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.
- Ἀναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ' Ἀναρχον πρὸς ἑαυτόν.
- Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφρὺς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.
- Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἄνοητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.
- Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν ⁸⁸. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετραγῶνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξο-

⁸⁴ Ἐπιβάτης δὲ] MS. Ἐπιβάτης δὲ ἐπὶ νεώς. Moschor. Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου· Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ πλοίου. Ptol. Aescal. Ἀναβάτης μὲν ἵππου, ἀποβάτης δὲ νεώς. L. Ἐπιβάτης δὲ νεώς. Is una voce Tragicis Ναυβάτης. Aliquoties offendi Ναυάτης· quod mendosum est. [Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππου, καὶ ἀνέβη τὸν ἵππον. ἐπιβάτης δὲ ἐπὶ πλοίου, ἐξ οὗ καὶ ἐπέβη τῆς νεώς. καὶ ἀνέβη καὶ ἐπὶ συνοουσίας, ἀνέβη τὴν ἀνθρώπων. Cod. Paris. Kul.]

⁸⁵ Ἐπὶ ἔργον] MS. et Ald. Ἀναστῆναι μὲν ἐπὶ ἔργον. In quibusdam Edd. ἐπὶ ἔργον. Male. Ptol. Aescal. §. 16. Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τιὰ ὁρμησαι. Ἐγερθῆναι δὲ, τὸ ἐκ κοιτης. Conf. Amm. in Ἡρόθην. et Thom. M. in Ἀνίστησα. Cave tamen, illis sis credulus.

⁸⁶ Ἀναχθέντες] Id ex Schedis Ptol. Aescal. §. 147. in textum recipere non dubitavi, pro Ἐγερθέντες, quod e praecedenti observatione irreperat, et putidum fuisset, id reliquisset. Pro αἱ νῆες in omnibus Edd. ante Steph. vulgabatur αἰνήδι.

⁸⁷ Ἐπὶ ἐμφύχων] Sola Ed. Aldina prima ἐπὶ ἐμφύχων. Mox legendum videtur Βιάζεσθαι δὲ καὶ ἐπὶ ἀ. Thomas M. Ἀναγκάζειν ἐπὶ ἐμφύχων μόνον. Βιάζειν δὲ ἐπὶ ἀψύχων. οἶον ἐβιάσατο τὸ ἔειμα τοῦ ποταμοῦ. Quid ἐβιάσατο; τὴν ναῦν. quod a Phavorino, qui meliori libro passim videtur usus, Thomae restituit. Ammonius: οἶον βιάζεσθαι τὴν ναῦν· respicit forsan locum Thucyd. VII. c. 38. εἰ τις βιάζοιτο ναῦς.

⁸⁸ Ἄξονες x. K. διαφέρουσιν] MS. et Vett. Edd. διαφέρει. In

νες ἔχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους ⁸⁹ ἑγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

⁸⁸ Ἀξιοχρεως μὲν ἐστίν, ὁ ἐπιλύσαι τι ἰκανός· Ἀξιοπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

⁸⁹ Ἀξίωμα μὲν ἐστὶ τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον· Ἀξία δὲ, ἢ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις.

⁹⁰ Ἀποστάσιον ⁹⁰ Ἀπροστασίον διαφέρει. Ἀποστασίον ⁹¹ 19 μὲν δίκην ἔλεγον, ὅποτε ἀπιδεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστάς τοῦ δεσπότου· Ἀπροστασίον δὲ, ὅποτε μέτοικος ἑγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

⁹² Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστίν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ⁹² ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς νόθεσίαν ἄλλω· ὁ ⁹³ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

hac differentia declaranda elaborarunt *Meursius, Petitus, Valensius, Menagius, Berkelius, Spanhemius*, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit *Salmasius*, qui hanc materiam copiose pertractavit de *Modo Usur.* c. III. p. 98—104.

⁸⁹ Νόμους] Textus habet ex MS. nam in Edd. legebatur ἰδιωτικοὺς ἑγγ. neque tamen *Salmasius* νόμους inferendum movit. Unius *Thomae M.* verba adscribam, qui *Ammonii* notam contraxit: ἄξιος, τετράγωνοι ὄντες, ἔχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἑγγεγραμμένους· Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι ὄντες, ἔχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιίας. Ista: δημοσίους νόμους καὶ ex *Amm.* forsan exciderunt.

⁹⁰ Ἀποστάσιον] Id malui, MS. auctoritate, quam Edd. lectionem Ἀποστάσιος. Cetera in MS. erant vitiosa: Ἀποστάσιον ἀποστασίον διαφέρει. Ἀποστάσιον μὲν δίκην. Fortassis tamen Ἀποστάσιος etiam defendi posset. Inter Ἀξίους τοῦ Ἰεζεκιήλ MSS. quod mirabar, hanc notam offendi: Ἀποστάσιος ἀποστασίον διαφέρει. Ἀποστάσιος μὲν δίκην ἔλεγον, ὅποτε

ἀπιδεύθερος κρίνοιτο καὶ ἀποστάς τοῦ δεσπότου. Ἀποστάσιον δὲ, ὅποτε μέτοικος ἑγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην. ubi pro ἀποστασίον bis ἀπροστασίον ponendum.

⁹¹ Ἀποστασίον μὲν] Sequentia cum cura transcriptit *Thomas M.* leviter mutata *Moschop.* apud quem pro ἀπροστασίον vitioso ἐποστασίον vulgatur. Haec nunquam a Veteribus, a librariis frequenter fuere permutata, veluti apud *Demosth.* contra *Aristogit.* p. 499. B. Τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὄφλοσαν ἀποστασίον (L., ἀπροστασίον) ἀπέδοσθε; Qui de utraque actione egerint, citantur a Cl. *Hemsterhuisio* ad *Poll.* VIII. 35. Conferenda est elegans Cl. *Wesselingii* observatio *Obf.* II. c. VI.

⁹² Ἀδικήματι] Non aliter *Thom.* et *Ascal.* Nihilominus legendum suspicor: ἐπὶ ἀδικήματι. In *Animadv.* rationem exponam; et de ultimae notae scriptura quaedam notabo.

⁹³ Ὁ λέγουσιν] Textum non sollicito; credibile interim, genuinam lectionem in schedis *Ptol. Ascalon.* §. 21. conserva-

Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι ⁹⁴ διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἀπλοῦν Λογίζεσθαι. καὶ Λογισταί, ἀριθμηταί.

Ἀποδράναι καὶ Ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδράναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὐδελον εἶναι ὅπου ἐστὶν Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει ²⁰ δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει ⁹⁵, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ, ὅπου οἴχονται ⁹⁶) οὔτε ἀποφεύγασιν ⁹⁷.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἢ μὲν γὰρ Ἀπὸ, τίθεται ἐπὶ τῶν ἀνύχων· οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν· ἢ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἀμαρτάνουσι, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως χροῦνται, ὡς καὶ Ὀμηρος,

— παρὰ νηῶν ἀνιόντε ⁹⁸.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαγῶ ⁹⁹ γησι κυρίως,

tam: Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ἐπὶ τοῦ πατρὸς εἰς νόθεσίαν ἄλλῳ, ἢ λέγεται εἰσποίητος γεγονέναι. in eandem sententiam Thom. ἢ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος.

⁹⁴ Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπ.] Haec differentia in *Ascal.* §. 11. leviter est turbata. Ἀπολογεῖσθαι τοῦ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον. Ἀπολογίζεσθαι δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ea ratione bina sunt permutanda, qua in *Ammonio* leguntur, quem *Phavorinus* descripsit. Utriusque exemplum adponam. *Aeschines* contra *Ctesiph.* p. 278. Α. ἀντιγραφεῖς, ὅς κεν' ἐκείτην προταναίαν ἀπολογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. *Idem* in *Timarch.* p. 181. C. non licuisset μήτε μοι κατηγορεῖν, μήτε τοῦτω ἀπολογεῖσθαι. Confer *Poll.* II. 119. VIII. 67. et *Maussac.* ad *Harpocr.* in *Λογισμός.* Pro *Λογίζεσθαι* in prima *Aldina* *Λογι-*

ζασθαι. [Ἀπολογεῖσθαι τοῦ ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ὁτιοῦν τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων, καὶ τὸ ἀπλῶς λογίζεσθαι, οἷον ἀριθμητικῆν. ἀπολογίζεσθαι δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. *Cod. Gud. Kul.*]

⁹⁵ Ἐν τῇ Ἀναβάσει] L. I. p. 253. E. ubi pro οὔτε editur οἶδι ἄ. et pro ὅπου, ὅπη.

⁹⁶ Οἴχονται] Reduxi ex *Vett. Edd.* et MS. *Tufanus* et *Steph.* vulgarunt ἔχονται. *Vulean.* οἴχονται. et paulo ante ἀποδράκασι.

⁹⁷ Ἀποφεύγασιν.] *Edd.* omnes ἀποφεύγουσιν. At MS. ἀποπτεφεύγουσιν. quod e *Xenophonte* leviter reformavi.

⁹⁸ Ἀνιόντες] *Legē:* παρ νηῶν ἀνιόντες ex II. E. v. 28. *Schol.* ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν.

⁹⁹ Ἀλλαγῶ] II. E. v. 700. vulgarur: Οὔτε ποτε π. μελανίων ἐπὶ νηῶν. Sed in II. II. v. 304. *Προ-*

Οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νῆων.

¹ Ἀπελεύθερος καὶ ² Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. ³ Ἀπελεύθερος 21

μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος ¹. Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος ², ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἠλευθερωθεῖς. ἤδη μὲντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν ³.

⁴ Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ ⁴ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἢν καὶ Ἀναφορὰν ⁵ καλοῦσιν. Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ⁶.

⁷ Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνασθαι ⁷ διαφέρει. Ἀποκρι-

τροπάδην φοβίετο μελαινάων ἀπὸ νῆων. Quid ab *Ammonii* manu profectum sit, alibi inquiram.

¹ ἠλευθερωμένος] Ita ediderunt *Steph.* et ante ipsum *Tuslanus*. *Vulcanii* Editionem, in qua ἠλευθερωμένος, sequitur in hoc loco citando *Salmasius*. *Priscae* Edd. ἠλευθερωμένον praeferabant.

² Προσήλυτος] Istud vocabulum litem peperit, quam super hoc loco *Salmasius* et *Heraldus* agitarunt. Utriusque sententiam in *Animadv.* examini subjiciam.

³ Νοήμασιν] *Salmasius* V. C. de *Modo Usur.* cap. XIX. p. 876. corrigit ὀνόμασιν atque ita in libro suo emendaverat *Eruditiss. M. Röverus*, ut vix videatur hac de re dubitandum. [Emendatam lectionem, ὀνόμασιν, suam in Editionem recepit *Frellonius*. Ex *Addendis*.] [ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος] Cod. Gud. ὁ ἐκ δουλείας ἠλευθ. — διὰ χρέα Cod. Gud. διὰ χρέος. — εἶτα — νοήμασιν] defunt in Cod. Gud. *Kul.*

⁴ Ἀποφορὰ] *Eruditissima* est *H. Valesii* in not. *Mauff.* ad *Harp.* p. 97. b. ad hunc locum observatio. Auctior est in hac voce *Ascal.* §. 91. Ἀποφορὰ, — ἢ τῶν ἰσχυρῶν τοῖς ἄρχουσιν ἐπιτελούμενον. *Corinthius* de *Dial.* Ion. Ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Emendatius scribe: Ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην τιμὴν, ex *Gloss. Herodot.* *Thomam M.* ex *Ammonio* emaculavit ad *Thucyd.* V. c. 31. *Cl. Dukerus*.

⁵ Ἦν καὶ Ἀναφορὰν κ.] Haec primum ab alia manu videbatur inserta; sed fallebar. Legendum: ἢν καὶ Ἀναφορὰν νῦν καλοῦσιν. *nunc, vulgo.* ea ratione hunc locum cepit *Valesius*; et ab hoc scribendi modo alibi non abstinuit *Noster*.

⁶ Εἰσφορὰ δὲ τ. ὁ. τ. π.] Plura *Ptol. Ascal.* l. c. Εἰσφορὰ δὲ ἐστὶν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἕνεκα χρείας ἐπιδιδόμενον τῇ πόλει. Confer *Heraldum Anim.* in *Salm.* *Obf.* VI. c. I. §. 7. etc. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. II. c. X. [Ἀποφορὰ, εἰσφορὰ διαφέρει. ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων τελούμενον τοῖς δεσπόταις. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον ὑποτελέσμα καὶ εἰσφορὰ. Cod. Gud. *Kul.*]

⁷ Ἀποκρίνασθαι] Bis e *Vett. Edd.* restitui, a *Stephano* in Ἀποκρίνασθαι, nullam ob rationem, mutatum. Sedulus est in hisce distinguendis *Phrynichus* p. 18. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀποκρίνασθαι λέγει. ἐπὶ δὲ τοῦ διαγορηθῆναι, τὸ (ita *Vascof.*) ἀποκριθῆναι. Adde *Eustath.* ad *Il. E.* v. 12. *Thomam M.* in Ἀποκρίνασθαι.

- θῆναι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.
- Ἀπονίφασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίφασθαι μὲν γὰρ ἐστὶ μετὰ τὸ φαγεῖν. Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.⁸
- 22 Ἀποφορὰ⁹ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ὁ νῦν καλούμενος φόρος.¹⁰ Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐδῶν ἢ δυσῶδων ἀναφερόμενος ὄσμος¹⁰.
- Ἀπίθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπίθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, Περιεπάτηκε δὲ πάλαι.
- Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ, ἐμψύχου καὶ ἀγομένου.
- Ἀρχεῖν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἀρχεῖν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ' ὠφελείᾳ προΐστασθαι. Κρατεῖν δὲ, τὸ βία τινὰς ἄγειν ὑπακομημένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὼ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν, ἀλλ' οὐκ ἄρχεῖν λέγεται.
- Ἀρπαγὴ καὶ Ἀρπάγη διαφέρει¹¹ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. εἰάν μὲν ὀξύτόνως προαινεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰριδίαν καὶ μετὰ βίας ἀφαιρέσειν

8 Πρὸ τοῦ φαγεῖν] Addit *Ptol. Ascal.* §. 5. καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν. *Thomas M.* in Ἀπόνιπτρον — Ἀπονίφασθαι δὲ φασὶν οἱ Τεχνικοί μετὰ τὸ φαγεῖν πρὸ μέρτοι τοῦ φαγεῖν, ὕδωρ κατὰ χειρὸς δεῖσθαι. *Aristophani Grammatico* observationis laudem tribuit *Eustathius* ad *Od. A.* p. 54. Paucula ad *Aristoph.* *Plut.* v. 84. *Spanhemius*, docta super hac re notavit *Heraldus* I. *Digress.* XXII. ad *Tertull. aquam manualetm.* Gloss. *Aquam poposcit ad manus.* ubi vide *Wouwerium.*

9 Ἀποφορὰ] Inter alia, quae a librariis *Ammonio* fuerint obtrusa, haec nota sine dubio referenda est, quod e superiori observatione manifestum: et si MS. hanc etiam notam agnoscit, et in fine legit: ἢ δυσῶδων φερό-

μενος ὄσμος. Pro εὐδῶν *Primaes* Edd. εὐδῶν. aliae, ἐφόδων. *Vitiofe.* [*Frell.* Ed. εὐδῶμων. *Ex Addendis.*]

10 Ὄσμος.] MS. ἄσμος. *Veteres* Edd. praeferebant ἄσμος. Quod cum alienum videretur, in ὄσμος fuit mutatum. Nihil aequè temerarium. Scribendum: ἄτμος. *Cyrillus* in *Lexico:* Ἀτμος, ἀνάδοσις ὑγρῶν ἀναδόσιων. paria dabit *Hesychius.* Tanti est praeficas editiones excussisse; absque earum auxilio in hanc cogitationem non incidissem.

11 Διαφέρει] Omissum in *Tuf.* et *Steph.* Edd. revocavit *Vulcanius.* [*Ἀρπαγὴ καὶ Ἀρπάγη διαφέρει. ὀξύτόνως μὲν Ἀρπαγὴ τὴν αἰριδίαν καὶ μετὰ βίας ἀφαιρέσειν δηλοῖ. Ἀρπάγη δὲ βαρυντόνως ἢ ἐκπῶς τῶν φρεάτων κίδους ἀραιροῦσα, ἤγουν ἐξαιροῦσα, Cod. Gud. Kat.]*

δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόως ἀρπάγην, ὡς Ἀνάγην, ἐν
ἧ ἐκ τῶν φρειάτων τοὺς κάρους ἐξείρουσι. καὶ παρὰ
Μενάνδρῳ ἀναγινώσκουεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, δεύτερον ¹² κάρον. 23
καὶ ἐν Ἠνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδουεν, ἀλλ' ἀρπάγην ¹³
Ἀντῶ κατασκευάζουεν.

¹ Ἄρα καὶ ² Ἄρα ¹⁴ διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν
λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦν-
τες λέγουεν, ³ Ἄρα τέλος ἔξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ
συστολήν, συλλογιστικός ¹⁵. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ·
ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ· φῶς ἄρα ἐστὶ. εἰ τοῦτο συμφέρον
ποιεῖν ¹⁶, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστὶ.

⁴ Ἄρτι καὶ ⁵ Ἄρτίως διαφέρει. ⁶ Ἄρτι μὲν γὰρ ἐστὶ χρονικὸν
ἐπιρρήμα, τὸ δ' ⁷ Ἄρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀληροτισμένου ἔργου
τελείως. ὥστε *) ἁμαρτάνει Σαπφῶ, λέγουσα,

¹² Δεύτερον] *Apaga hanc vo-*
cem e Comici versiculo, aucto-
ritate Ill. Bentleii Emend. in
Men. p. 107. Neque tamen plane
hinc vocabulum removen-
dum censeo, cui in Animadv.
lene admovebo remedium, ubi
nonnulla ad hanc notam re-
peries.

¹³ Δίδουεν, ἀλλ' ἄρα.] *Scaliger*
ad oram libri sui posuerat δίδου-
μεν. Pro ἀρπάγην omnino scribi
debet ἀρπάγην, et raptus intelli-
gi. quae quamvis trita sit vocis
significatio, Menandri usu pro-
pterea eam adseruit Ammonius,
ut differentia, quam tradit, eo
melius patefieret. Pari ratione
versatur Noster in Ἐριῶν et in
Ὀβρέα. Miror, potuisse reperiri,
qui de harpagine hoc in versu
cogitandum censuerint. Eo sen-
su Menandri versus accipiendus,
quo Antiphantis hiece in Gany-
mede:

Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξένοιδά τι.
apud Athen. X. p. 459. A.

¹⁴ Ἄρα καὶ ² Ἄρα δ.] *In Ety-*
mologico M. p. 134. in Ἄρα le-

gitur: ζήτη εἰς τὰς διαφοράς.
quae verba a MS. Leid. absunt.
Nota videtur studiose, libellum
de verborum differentiis citan-
tis. Vocularum ἄρα et ἄρα dis-
crimen occurrit in Herennio Phil.
et in Cyrilli Lex. MS. iidem fere
verbis, quibus utitur Noster.

¹⁵ Συστολήν, συλλογιστικός.] *MS.*
συλλογιστικὴν συλλαβιστικός.

¹⁶ Συμφέρον ποιεῖν.] *In Cyrilli*
Lex. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιῶ.
Lege: συμφέρον ποιεῖν· idque ma-
lim in Attm. Indidem et ex
Herennio pro ἀποροῦντες lege
διαποροῦντες. [κατὰ περισπασμὸν]
Cod. Gud. κατὰ περισπωμένην. —
ἀποροῦντες) Cod. Gud. διαποροῦν-
τες. — τέλος) Cod. Gud. ἔπος. —
ἀλλὰ) Cod. Gud. subsumtum, tan-
tum habet. Kul.]

[*) ἐπιρρήμα) *Cod. Gud. ἐπιρ-*
ρήμα καὶ προ μικροῦ. — ὥστε) Ex
his omnibus Cod. Gud. seqq.
tantum habet: τὸ μὲν γὰρ ἄρτίως
σημαίνει αὐτὴν τὴν ἔραν, τὰ δὲ
ἄρτι παρατακτικόν. Kul.]

Ἄρτιως μὲν ἄ χρυσοπέδιλος αὔως ¹⁷.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς
24 Ἄρτιως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ' Ἄρτι ¹⁸ παρα-
τατικός, καὶ ἐπὶ τοῦ παρωχηκότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχμιον διαφέρει ¹⁹. Ἀράχνη μὲν γὰρ
θηλικῶς, τὸ ἕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχμιον ἀρ-
σενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρνες καὶ Ἄρνειοὶ διαφέρουσι *). Ἄρνες μὲν γὰρ λέγον-
ται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ ²⁰ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἄρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἄρνεῖ μιν ἔγωγε εἴσω πηγεσιμᾶλλω,
Ὅσ' οἶον μέγα πῶν διέοχεται ἀργεννάων.

17 Ἄως] Edd. Vett. et re-
centiores legebant: αὔ. ὡς ἀντὶ
χ. quam scripturam Scaliger et
Vulcanius emendarunt. Unus
tamen Frellonius in textum iam
intulerat αὔως. Recte! Sappho
apud Etymolog. p. 174. v. 45.
πῶνια αὔως: Aeoles enim, ἐὰν
ὄσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, ἐντιθίσαι
τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀῆρ, ἀῆρ, καὶ αἶος,
αὔως. observante Scholiasta Pin-
dari ad Pythion. Od. II. v. 52.

18 Τὸ δ' Ἄρτι] Cum futuro culti-
tiores Attici iungere non solent,
qua de re notat Cl. Graevius ad
Lucian. Soloec. T. II. p. 729. Con-
fer etiam Nunnes. ad Phrya. p. 3.

19 Ἀράχνη καὶ Ἀράχμιον δια-
φέρει.] Si receptae huius loci
lectioni credendum, Ἀράχνη et
Ἀράχμιον nihil differunt; sed
vero locus sine ulla dubitatione
mendosus, hac videtur ratione
sanandus: Ἀράχνη καὶ Ἀράχμιον
Ἀράχρον διαφέρει. Cave credas,
angustis hisce finibus Veterum
usum a me coerceri, qui Gram-
maticorum tantum placita in
lucem protraho. Hesychius:
Ἀράχρον, ἐπὶ εἰθέλιος ὁ Ἀράχνης.
Διοσγύλος Αἰῶν. Eandem, quam
Noster tradit, differentiam ex-
ponunt Etymol. p. 155. v. 2. et
Thomas M. in v. Teiresias ad

Hesiodi Eog. v. 475. Ἀράχνη ἐστὶ
τὸ ζῶντιον Ἀράχμιον τὸ παρ' αὐτοῦ
ἰφαινόμενον. Scripserat is Ἀρά-
χνης ἐστὶ τὸ ζ, uti constat ex iis,
quae notat ad v. 777. Cornelius
Fronto: Araneum, quod textum
est; Aranea, quae textu. Discrim-
men adnotare non praetermisit
Suidas in Ἀράχνη, ubi fragmina
conservavit venustissima, quae
dum obscura videbantur Kustero,
non meminerat is Catulliani
sacculi arannarum plenti. [Ἀρά-
χνη θηλικῶς, καὶ ἀράχνης ἀρσενικῶς
τὸ ζῶον. ἀράχμιον δὲ τὸ λεπτόν
ἕφασμα, ὃ τῷ τοιοῦτῳ ζῶνι ἐξήν-
ται. Cod. Paris. — Ἀράχνη καὶ
ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν ἐστὶ
τὸ λεπτότατον ἕφασμα τοῦ ζῶου,
ταύτ' ἐστὶ τοῦ ἀράχμιον. ἀράχνης δὲ
αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνοῦμε-
νον. Cod. Gud. Kul.]

[*) Ἄρνειοὶ καὶ ἄρνες διαφέρει.
ἄρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι, ἄρνες
δὲ οἱ νεοί. Ὀμηροῦ ἄρνεῖός τε
τρεῖς τε καὶ ἄρνων πρωτοτόκων
(Iliad. IV. 102. at alibi extat
πρωτοτόκων.) ῥέξιεν κλειτήν ἑκατόμ-
βην. πρωτοτόκων δὲ λέγεται τὸ
πρωίμως γιννηθέν. Cod. Gud. —
Διαφέρει ἄρνεός καὶ ἄρνος, ὅτι τὸ
μὲν ἄρνεός σημαίνει τὸν τέλειον,
τὸ δὲ ἄρνος τὸν νεόν. Idem. Kul.]

20 Ὡς δὲ] Hom. Il. II. v. 352.

Ἄρρώστος καὶ Ἀρρώστων διαφέρει. Ἄρρώστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀρρώστων δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησιν. *)

Ἀρρώστειν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀρρώστει μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι· Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀρρώδειν καὶ Ὀρρώδειν διαφέρει ²¹. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, ²⁵ σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὀρρός λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος ὀρροπύγιον ²² καλεῖται, οὐχ, ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὄρος ὢν ²³ τῆς πυγῆς, καὶ οἰονεὶ ὀροπύγιον. οἱ δ' εὐλαβοῦμενοι περὶ τινος ἀνασπῆν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζῶων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται ²⁴. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθούντος τὸ ὀρρώδειν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης **) τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς ²⁵ γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Οὐπόποδ' ὕβρις αὐτὸς ὀρρώδων παθεῖν.

Verfus, qui sequuntur, sunt in H. G. v. 197. et 198. e quibus voces διόχεται ἀργεννάων absunt a Vett. Edd.

[*) Ἄρρώστος· ἀρρώστούντος διαφέρει. Ἄρρώστος μὲν γὰρ — (ut Ammon.) Ἀρρώστων δὲ ὁ ἀδυνατεῖν τι τελεῖν κατὰ τὰς ὀρέξεις. οὕτως Ἀριστοτέλης. Cod. Gud. Kul.]

²¹ Ἀρρώδειν καὶ Ὀρρώδειν δ.] Nonnulla in Animadv. ex hac nota copiosius illustrabo, quam integram propemodum sub Herennii Philonis nomine descripsit Eustathius ad H. M. p. 867. et ad Odyss. T. p. 705. Eundem auctorem citat in v. Ἀρρώδειν Phavorinus Camers, non aliunde quam ex Eustath. edoctus. Discrimen porro ab Etymologo, Moschopulo, et aliis fuit adnotatum.

²² Ὀρρος ὀρροπύγιον] Vulcanii Ed. τοῦτος. Perperam. MS. cum Vett. Edd. ο. ὀρροπύγιον' Eustath. habet οὐροπύγιον' Pollux

H. 182. ὀρροπύγιον. Martialis III. Epigr. 93. anatis orropygium. Quod Ammonius damnat, ὀρθοπύγιον habes in Gloss. ad v. Clunis. et in Eratosthen. Cataster. c. XLI.

²³ ὄρος ὢν] Priores Edd. ὄρος ὢν τ. MS. et Eustath. ὄρος ὢν τ. Id in ὄρος mutatum in textum restitui, et mox pro ὀροπύγιον posui ὄροπ. Debeo hanc observationem Georg. Merulae, qui ad Martialis orropygium exponit terminum pygae.

²⁴ Εὐλαβῆται] Steph. et Vulc. εὐλαβεῖται. Vett. Edd. εὐλάβηται.

[**] διαφέρει] Cod. Gud. διαφέρει. καὶ ἐστὶν ἐν ἀλλήλοις. — τὸ μὲν γὰρ] Cod. Gud. τὸ μὲν γὰρ ὀρρώδειν τὸ ο. — οὕτως γὰρ] Cod. Gud. οὕτως. — ἐτύμως] Cod. Gud. ἐτοιμως. — οἰονεὶ] Cod. Gud. ὄρον. — ἀνασπῆν — αἰδοῖον] abest. — εἰώθασι] εἰώθε. — ἐκ τοῦ] ἀπὸ τοῦ. — καὶ Εὐριπίδης] defunt cum Iqq. Kul.]

²⁵ Τὰς συμφορὰς] E MS. haec

καὶ τὸ μὲν Ὀρῶωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀρῶωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαοῶηκεῖναι.

26 Ἀσφοδελος καὶ Ἀσφοδελός διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

— κατ' 26 ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστέιος καὶ Ἀστικός διαφέρει. Ἀστέιος μὲν γὰρ, ὁ πιθανός καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδεξίος ἐν πολιτικῇ ὀμιλίᾳ Ἀστικός δὲ, ὁ ἐν ἄστει 27 διατρίβων.

Ἄστρον καὶ Ἀστήρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῶδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστήρ δὲ, ὁ εἷς. *)

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξυτόνον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καὶ ἀδόλως 28 καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἀντικρως, ἢ φανερώς.

lectio a *Vossio* enotatur: Τὰς γὰρ οὐμφοράς τ. κ. παραχτότων οὐδέπωποθ' ὕβρις αὐτὸς ὁ. π. Quod in *Sola Vulc.* Edit. deerat, αὐτὸς libro suo adscripserat *Scaliger*, ante ὕβριδ' inferendum. Pro παραχτότων ex *Stobaeo* παραχτότων edidit *Barnesius*, qui optimo iure hoc fragmentum ad *Andromedam* retulit.

26 Κατ' ἀσφ.] *Od. A. v.* 538. et alibi. [Ἀσφοδελὸν καὶ ἀσφοδελὸν διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἀσφοδελὸν μὲν γὰρ βαρυντόνως σημαίνει τὸ φυτόν παρὰ τοῖς παλαιαῖς. ἀσφοδελὸν δὲ ὀξυτόνως τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀσφοδέλοι γίνονται. *Cod. Gud. Kul.*]

27 Ὁ ἐν ἄστει] *Vett. Edd.* legunt: ὁ ἐν ἄστει δ. *Dubitari* etiam potest, scripseritne *Anm.* Ἀστικός an Ἀστικός, cum utraque sit in usu scriptura, monente *Clar. Hensterhuis.* ad *Poll. IX.* 17. qui super discrimine inter Ἀστικός et Ἀστέιος etiam notat. *Apud Moschop.* in Ἀστει legitur: Ἀστικός ὁ πολίτης. ἀστέιος δὲ etc. *Longus IV.* p. 125. γινόμενος ἀστεικῆς ἀμαρτυρία, urticae luxu-

riae delicias vocat *Apul.* *Metam. VII.* p. 190. *Demosth.* contra *Callicl.* p. 735. A. hominis meminit, qui rus aspernabatur, καὶ μᾶλλον ἀστικῶ. Altera scribendi forma in libris est frequentior.

[*] Ἀστήρ καὶ ἄστρον διαφέρει. ἄστρον γὰρ ἔστιν ὄλον τὸ ζῶδιον, τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεστηκός, οἷον Ἄρκτος, ὁ Ὠρίων, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀστήρ δὲ ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ζῳδίῳ ἐπαρχόντων, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὴν Ἄρκτον ἐξ ἀστέρων συγκείσθαι. *Cod. Gud.* — Ἄστρον ἀστέρος διαφέρει. ἄστρον μὲν τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεστήμενον σχῆμα, ἦγον ὄλον τὸ ζῶδιον. ἀστήρ αὐτὸς ὁ λάμπων, ἦγον ἕκαστος τῶν ἐκ τῶν ζῳδίων ἐπαρχόντων, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὴν Ἄρκτον ἐξ ἀστέρων συγκείσθαι. *Cod. Gud. Cf. Schol.* ad *Iliad. IV.* 75. et *V.* 5. *Kul.*]

28 Ἀδόλως] *Repofui* eam lectionem, quam probat *MS. a Kustero* etiam ad *Suid. T. I.* p. 369. indicatam, pro ἀδήλως. *Hesych.* in *Τέχνῃ.* Ἀτεχνῶς, ἀδόλως. Confer *Didymum* apud *Schol. Pindari* ad *Nemeon. I.* v. 36. et

Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία²⁹. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβρίζομενος ἐν τινι πραγματι.

Ἄττα φιλοῦμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. φιλοῦμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἄτινα. *) 27

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μὴπω τετελεσμένον. Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκροολογοῦσιν.**)

Ἀρχὴν καὶ Ἄρη διαφέρει. Ἀρχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου. Ἄρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὃ ἐστὶν ἡ φάρυγξ³⁰.

Ἀῦθις καὶ Ἀῦθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Ἀῦθις, ἐστὶ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' Ἀῦθι, αὐτόθι.***) κακῶς οὖν Καλλιμάχος³¹ φησι.

Ἀῦθι τὸδ' ἐκδύομι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

Ἀῦθις³² διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν. διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

de significandi discrimine Schol. ad Aristoph. Plut. v. 109. Spanhemium, Harpocrat. in v. et Maussac. Quae in ultima nota leguntur, ἀντικως, ἢ φανερώς, ab alia manu videntur adiecta.

29 Ὀλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ] Ptol. Afccl. §. 116. ὀλοσχερῆ ἀτιμίαν. Vide ad hanc notam Moschor. in Ἀτιμάω. et Schol. Soph. ad Aj. v. 1149. [Ἀτιμοῦται] Cod. Gud. ἀτιμοῦμαι, et sic altera vice: ἀτιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ νόμου ὀλοσχερῆ ἀτιμίαν. Caetera, ut Amm. Kul.]

[*) Τὸ ἄττα σημαίνει τίσσαρα. ἄττα ἀντὶ ἄτινα, ὅπερ ἄτι προτάσσεται καὶ δασύνεται. ἄττα ἀντὶ τινά, ὅπερ ὑποτάσσεται καὶ φιλοῦται. ἄττα ἀντὶ ὄσα. ἐστὶ καὶ περισσόν, ὡς ἐν τῷ πᾶσι ἄττα. Cod. Paris. Kul.]

[**] Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον] Cod. Gud. vitiose: ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον. Caetera, ut Ammonius. Kul.]

30 Φάρυγξ] MS. vitiose φάρυγξ. Recte in Schedis Afcclon. qui diligentissime hanc observatio-

nem transcripsit. Thomas M. Ἀρχὴν, τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου. — Ἄρη δὲ, τὸ ἔμπροσθεν. ubi non satis accurate vulgatur.

[***] τὸ μὲν] Cod. Gud. τὸ μὲν γὰρ. — αὐτόθι] Cod. Gud. τὸ αὐτόθι σημαίνει. — Sub voce Ἀῦθι haec habet Cod. Gud. διαφέρει αῦθις καὶ αῦθι. τὸ μὲν αῦθι χωρὶς τοῦ σ τοπικὸν ἐπίδημα ἀπὸ τοῦ αὐτόθι. τὸ δὲ αῦθις σημαίνει τὸ πάλιν, καὶ μετὰ ταῦτα. Kul.]

31 Καλλιμάχος] Fragmentum est inter Bonileiana CCLXXXVI.

32 Ἀῦθις] Vulgatam sequi malui, quam Vett. Edd. et MS. lectionem: Ἀῦθις διὰ μὲν τοῦ τ σημαίνει τὸ πάλιν. διὰ δὲ τοῦ θ, τὸ ὕστερον. Tzetzes ad Hesiod. "Erg. v. 157. Τὸ αὔθις φασὶν ἐπὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω τίθισθαι. τὸ δὲ αὔθις ἐπὶ τοῦ πάλιν καὶ ἐκ δευτέρου. ἐγὼ δὲ Ἰωνικῶς μὲν αὔθις φημί λέγεσθαι ἐπ' ἄμφοτέρων, φιλοῦται γὰρ οἱ Ἴωνες. quocum consentiunt Helladius in Chrestom. p. 24. et Corinthius de Dial. Ion. Τὸ πάλιν αὔθις ἀπὸ λέγουσι, καὶ οὕτως

"Αχοι χωρίς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίρροημα· "Αχοις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς³³. "Ομηρος, "Αχοις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

B.

28 Βασιλεὺς, Κοίρανος³⁴, καὶ Ἡγεμῶν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους³⁵ τὴν ἀρχὴν παραλαβῶν· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλείως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μίμηδος ὁ Ἀχιλλεύς.

"Ὡς ὄγε κοιρανείων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμῶν³⁶ δὲ ἐστὶν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητῆς φησιν,

Ἀντὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γὰρ ἐστὶν ὄνομα τὸ οὐχ ἑλληνικόν· Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

αἰθις. In MS. *Homeri Cod.* meminī me αἰθις reperire, ubi editi libri αἰθις praeferunt. Π. A. 425. 513. 522. B. 276. Γ. 56. etc.

33 "Ακριβῶς] Hanc notam e MS. longe auctiorem edidi; nam in prioribus Edd. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέκοψεν. intermedia, quae post vocem ἀκριβῶς inserui, universa suppeditavit MS. "Ομηρος ἄχοι (edidi ἄχοις) ἀπηλοίησεν (Π. A. v. 522.), οἷον ἀκριβῶς. Lacunam animadvertit *Nunnesius*, et *Homeri* versum excidisse indicavit ad *Phryg.* p. 2. *Hesych.* "Αχοις ἀπηλοίησεν, παντελῶς ἀπέκοψεν. emendante Cl. *Alberti*. ["Αχοι χωρίς) in *Cod. Gud.* praecedit: ἄχοι καὶ ἄχοις διαφέρει. — χρονικὸν) *Cod. Gud.* χρονικὸν ἐστὶν. — οἷον) *Cod. Gud.* ἀντὶ τοῦ. — De differentia ipsa cf. *Nunnes.* et *Pauw.* ad *Phrynich.* p. 6. *Add. Moeris Attic. Kul.*]

34 Κοίρανος] Apud *Ptol. Aescal.* §. 52. legebatur Τύρανος. Prius agnoscunt, qui *Amm.* descripserunt, fictus *Herennius Philo.* *Eustath.* ad *Od.* Σ. p. 659. et *Thomas M.* Versuum *Homeri* prior est in Π. B. 207. alter initium Π. Γ.

35 "Η ἀπὸ γένους] Malim ἢ ἄλλως ἀπὸ γένους· ex *Thom. M.* [ἐστὶν) abest a *Cod. Gud.* — ἀπὸ γένους) *Cod. Gud.* ἐκ γένους. — παραλαβῶν) ἔχων καὶ παραλαβῶν. Caeterum *Homeri* uterque locus abest. De re v. *Xenoph. Memor. Socr.* IV. c. 6. §. 12. *Kul.*]

36 Ἡγεμῶν] Proprie secundum *Gramm. dux itineris. Zonaras* in *Lex. Ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν· καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόουσιν αὐτοῖς. Ex hoc Zonaras libro MS. in Biblioth. Io. Sambuci V. C. quae, ad *Xenophontem* spectantia, excerpterat *Leunclavius*, in libro*

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γάρ, 29
ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος ³⁷. Βάραθρον δὲ, ὄρου-
μά τι Ἀθήνησιν ³⁸, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον,
ὡσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἐβαλλον
εἰς τὸν Κεάδα ³⁹.

Βασιλεῖα καὶ Βασιλεία ⁴⁰ διαφέρει· προπερισπωμένως μὲν
ἡ βασιλίως ἀρχή· προπαροξυτονως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.
Βάρις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ
μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου ⁴¹.

Βάσανος, ἡ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαν-
τεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἄν τι
δύσκολον συμβῆ, τοῦτο βασκαίνουσιν ⁴².

quodam *Vossiano* reperire licet; sed pleraque omnia leguntur apud *Sutdam*.

³⁷ Ἄνθρωπος] MS. lectio, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος, unde originem traxerit, non difficulter dignosci potest; praesertim cum in prima Edit. *Aldina* vulgatum sit ἄνος· uti plerumque alias in eadem pro ἄνθρωπος· et pro πατήρ ubique πηρ· quae scribendi compendia pervulgata sunt.

³⁸ Ἀθήνησιν] Omisit *Thom. M.* In situ finiendo ab aliis dissentit Lexici Rhetor. *Auctor* in *Bibl. Coislin.* p. 491. Βάραθρον, — Ἀθήνησιν δὲ ἦν ὄρουμά τι ἐν Κεραίδων δήμῳ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. ubi fortasse *Κεραίδων* legendum.

³⁹ Κεάδα] Quando Viri in literis primarii super huius vocis scriptura diversum sentiunt, vulgatam intactam reliquisse magis videbatur verendum. *Leopardus* in *Ammonio Κεαίδων* reponendum censuit XIII. Emend. XIV. *Dukerus* ad *Thucyd.* I. c. CXXXV. p. 87. *propius*, inquit, ad scripturam vulgatam corrigi poterat εἰς τὸν Κεάδων. In *Lex. Coislin.* l. c. habes etiam εἰς τὸν Κεάδα· et eruditissimi quique hic mirabiliter fluctuant. *Κεαίδας*

scribit *Scaliger* *Coniect. in Varr.* p. 224. *Κεάδας* *Schootus* in *Obsev.* V. c. I. p. 203. Fere omiseram monere, in *Amm.* MS. εἰς τὸν Κεάτον legi.

⁴⁰ Βασιλεία] *Thomas M.* Βασιλεία γυνή, — Βασιλίσσα δὲ γυνή οὐδέ τις τῶν ἀρχαίων εἶπε. A *Phrynico* etiam tanquam Atticum probatur Βασιλεία· ubi notat *Nunnes*. Ad hanc videtur rationem refingendus *Hesychius*: Βασιλή, ἡ βασιλεία· Σοφοκλῆς *Ιφιγενεία*. In *Veteri Glossario* MS. offendi *Basilla*, regina.

⁴¹ ὑπὸ Φιλίππου] Legendum: ὡς *Ποσειδωνος*. idoneum huic emendationi *Auctorem* in *Animadv.* producunt. *Γύρ* ascellite MS.

⁴² Βασκαίνουσιν] Apud *Demosth.* p. 340. C. recte legitur *βασκαίνουσι*, is scilicet, quem *συκοφάντην* vocaverat: fieri tamen potest, ut *βασκαίνουσιν* posuerit *Ammonius*. Eundem *Demosth.* locum respicit *Harpocrat.* *Βασκαίνει*, ἀντί τοῦ αἰτιῶσαι, καὶ μίμνεσαι, καὶ συκοφαντεῖ. Alia addit ex p. 37. B. C. *Thomas M.* in *Βασκαίνου*. Quibus plura adiungi, nihil necesse est. *Hesychius*: Βάσκανος, — ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς Πήτορον. In *Amm.* edidi τὸ *συκοφαντεῖν*. *Vett. Edd.* sequuntur.

Βεβλήσθαι καὶ Ουτάσθαι διαφέρει. Βεβλήσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ βολῆς τετρωῖσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων. Ουτάσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρωῖσθαι.

30 Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων ⁴³ λέγεται. Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δὲ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν ⁴⁴.

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὠρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωὴ. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσει ἀκυρολογεῖ ⁴⁵.

Βιῶναι μὲν ἐστὶ τὸ ζῆν. Βιοτεύειν ⁴⁶ δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὅποσούν ⁴⁷. Θεᾶσθαι δὲ, τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἶον πάλην, παγκράτιον, γοαφήν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέματα ⁴⁸. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

⁴³ Μόνων] MS. μόνον. Thomas M. in Βιοῦν — Ζῆν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. tum adfert Aristotelis definitionem, quam in sequenti observatione posuit Ammonius. Pro ἄλλων Thomas forsan ἀλόγων scripserat.

⁴⁴ Ἐπὶ φυτῶν] Licuit id ipsum Antiphonti, e quo hanc ῥῆσιν enotavit in v. Ἐμβιος Harpocratiου: ἢ σηπεδῶν τοῦ ξύλου ἔμβιος γίνουτο. ubi vide Valesium et Gronovium.

⁴⁵ Ἀκυρολογεῖ] Itaque etiam Xenophon secundum Grammatici nostri placita ἀκυρολογεῖ, quem hoc sensu vocem βίος usurpasse constat. Lex. Coisl. Biblioth. p. 481. Βίος ἐπὶ συνουσίας, (L. οὐσίας) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημοκριτοῦ. — Βίος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν. [Βίος καὶ ζωὴ διαφέρει. βίος μὲν γὰρ ἐπὶ λογικῶν τάσσεται ζώων,

τοῦτ' ἐστὶν ἀνθρώπων. ζωὴ δὲ ἐπὶ ἀλόγων, ὅθεν καὶ Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὠρίσατο οὕτω βίος τε λογικοῖς. Cod. Gud. corrupte. Kul.]

⁴⁶ Βιῶναι — Βιοτεύειν] Significationis discrimen neque Hesychius praetermisit: Βιοῦν καὶ Βιοτεύειν. (adde: διαφέρει) Βιοῦν μὲν τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν. Βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Posteriori usu verbum βιοτεύειν adhibuit Thucyd. I. c. XI. priori vero I. c. XXXI. quo etiam pertinet Hesych. Glossa: Βιοτεύειν, τὸ ζῆν. Θουκυδίδης. Quae porro apud Ammonium sequuntur: Βιοῦν μὲν φήσομεν κ. τ. λ. aliena videntur.

⁴⁷ Ὅποσούν] Curatius scribes: Ὅποσούν. Thomas M. Βλέπειν, τὸ ἀπλῶς ὁρᾶν.

⁴⁸ Ἐπικλειόμενα δ.] MS. τὰ ἐπικλειόμενα δέματα. Vitiōse.

Βόος καὶ Βόειος ⁴⁹ διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ πῶς ἐστὶν 31 ἐπὶ ζῶντος *). Βόειος δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βούλει καὶ Βούλη διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὀριστικόν ἐστὶν, οἷον βούλει σχολάσαιμι ⁵⁰. τὸ Βούλη δὲ, διστακτικῶς **), οἷον βούλη πορευώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνῶν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἐξώθεν εἰς βοήθειαν ἔκων. Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Ἵπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότης ⁵¹.

Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μὲν ἐστὶ τὸ ἐπιπλεῖστον αἰὶ παραλογίζεσθαι. Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οἴου ⁵² πράγματα συναρπάζειν.

Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεύσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γὰρ ἐστὶ ταυτὸν τῷ σκέψασθαι. Βουλεύσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναι τι, καὶ συντάξαι κακόν. οἷον βουλεύσαι φρόνον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ. τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζῶον.

Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει ⁵³. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ 32 ἀνθεῖν. Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

49 Βόος καὶ Βόειος δ.] Ex *Ammonii* mente repones: Βόος πῶς καὶ Βόειος δ. Etymologici M. *Aucior* p. 203. v. 31. Βόος πόδα] Οἱ μὲν Ἀτικοὶ ἐπὶ ζῶντος λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν τεθνηκότων Βόειον πόδα φασίν. — καὶ εἰς τὴν διαφορὰς, βόος πῶς, ὁ τοῦ ζῶντος, βόειος δὲ ἐπὶ νεκροῦ. ubi *Ammonii* meminit *Sylburgius*. Quam vana sit haec distinctio, non difficulter ostendi posset.

[*) Ζῶντος] Cod. Gud. ζώντων. Kul.]

50 Σχολάσαιμι] Ex Vett. Edd. recepi, a quibus *Steph.* et *Fulc.* recesserant, edendo: σχολάσαι μοι.

[**] V. *Hemsterhuf.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 46. G. H. S.]

51 Ἵπερ τοῦ ἀπολωλότης.] Nulla vix apud nos est dubitatio, quin scripserit *Ammonius*: Ἀμύνει δὲ

ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος. qui iniuriae sibi illatae vindictam sumit. *Thomas M.* Ἀμύνει δὲ, ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῷ δεδρακότι μαχόμενος. Reliqua, quae ibidem notat, cum *Ammonii* etiam comparari poterunt.

52 Περὶ οἴου] Vett. Edd. περὶ οἴου. MS. περὶ οἴου. Utrumque mendosum est.

53 Βλύειν καὶ Βρύειν δ.] Differentiam observat etiam *Moschop.* Verbum Βρύειν a recentioribus ἐπὶ ἰδιότητων πηγμῶν usurpari coepisse, observat *Eustathius* ad *Il. P.* p. 1126. Utrumque verbum usus est pervulgati, et elegantissimis figuris dedit originem. [Βλύω καὶ βρύω διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων λέγεται, τὸ δὲ βλύειν ἐπὶ τῆς τῶν ἰδιότητων ἀναδόσεως. Cod. Gud. Kul.]

Βρούκειν καὶ Βρούχειν διαφέρει. Βρούκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρούχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρούχεσθαι.⁵⁴

Βωμος, Ἐστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπριεὺς⁵⁵ ἐν πρώτῳ περὶ θυσίων. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν⁵⁶ γινόμενη, ἐπὶ τῆς τάδε πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιωκοδομημένη

54 Τὸ βρούχεσθαι.] Neque βρούκειν, neque etiam βρούχεσθαι, sed βρουχᾶσθαι de leonum fremitu usurpari, cum aliis monuit *Amm.* in v. Φωνεῖν. ex levi indicio hanc Grammatici notam mutilam esse animadverti; interea, dum quis five receptam lectionem tueatur, seu e scripto libro meliorem adferat, hac ratione medicinam tentabo: Βρούκειν καὶ Βρούχειν διαφέρει. Βρούκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τὸ ἐσθίειν· Βρούχειν δὲ διὰ τοῦ χ, τοῖς ὀδοῦσι. ἐπὶ δὲ λέοντος τὸ βρουχᾶσθαι. Ne quis coniecturam, cui parum tribuo, absurdam dicitet, pauca subiiciam. *Thomas M.* Βρούχειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύζειν· malo: τρύζειν. Aliquoties verbum βρούκειν in versione Antiqui Foed. Graeca occurrit, a *Luca* etiam usurpatum. *Hesychius* in Βρουγμός Βρούκειν interpretatur τοῖς ὀδοῦσι τρύζοντα ψόφον ἀποτελεῖν. Non ignoro, Βρούκουσα a *Suida* exponi τοὺς ὀδόντας τρύζουσα. (ita MS.) Sed simul etiam novi, *Suidae* errorem non cadere in *Amm.* qui probe perspexerat, Βρούκειν rodendi et erodendo comedendi potestate polle. Recte *Schol. Aristoph.* in *Lystr.* v. 367. Βρούκουσα reddidit ἐσθίουσα, δάκνουσα. *Diphilus* apud *Athen.* VII. p. 292. C. Βρούκει καὶ σκαθῆ. Philocteta, quem gangraena corrodebat, Βρούκομαι, inquit in *Soph.* Phil. v. 742. ubi libri typis excusi praeferunt Βρούκομαι, prius libro suo adscripserat *Scaliger*. Omnino conferri debet *Barnesf.* ad

Eurip. *Cyclop.* v. 371. Quamquam notularum modulum fere excessi, non reticenda tamen, quae coniecturae nostrae obmoveri poterit, *Cyrolli* nota in *Lex. MS.* Βρούχεται, μίναται, τοῦτο δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος ταύτεται.

55 *Λαμπριεὺς*] *Maussaco* non displicuit haec scriptura ad *Harproc.* in v. Θόλος. displicuit, neque iniuria, *Fabricio* *Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 171.* Certo constat, *Λαμπριεὺς* scribendum, et mox προσβάσεις.

56 Τὴν βιωτικὴν] *Vett. Edd. βιωτικὴν.* Quae sequuntur, primum non videbantur absque scripti Codicis auxilio posse emendari: nunc aliter cenfeo. *Cl. Dukerus*, cuius ego sententiam, cum super hoc loco, tum super aliis, verecunde rogaveram, nuper admodum me per literas monuit, in lectione, quam habet *Eustathius* ad *Od. Z. p. 1564. (ed. Basf. p. 265.)* sibi videri acquiescendum: Ἐσχάρα δὲ ἡ πρὸς βιωτικὴν γινόμενη χοῆσιν ἐπὶ γῆς. τὰ δὲ πολυεστία ἔστιν. Nihil verius dici potuit. *Eustathii* locus me praeterierat. Caput XI. libri primi Animadvers. nostrarum ante typis erat excusum, quam *Cl. Dukert* literas acceperam; eius rei velim lector meminerit. Quae ibi a me sunt producta, nondum tamen repudio; fieri enim potuit, ut ante *Eustathii* aevum quarundam vocum iacturam fecerit *Ammonius*, a cuius vulgata lectione dedi operam ut ne haec editio recederet.

Ἔστια, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὀμήρῳ ἢ Ἐσχάρα, ἢ αὐτὴ καὶ Ἔστια καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς 33 καὶ τὴν βᾶσιν σημαίνει.

Χρῦσειοι 57 δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βᾶσεων. καὶ ἢ Ἔστια σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἔστιν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ οἶκος παρ' Ἡσιόδῳ 58. καὶ ἢ σωματοειδῆς θεὸς Ἔστια ἐστίν.

Ἦν καὶ Δήμητραν, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νειάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πό- 34 λιν 59 βωμοὺς θεῶν φησιν, Ἐσχάρας δ' ἠρώων· παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει,

Μηλοσφαγεῖτε 60 δαιμόνων ἐπ' Ἐσχάrais.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύση.

57 Χρῦσειοι] *Hom. Od. H. v.* 100. in sequenti versu, qui est in *Od. E. v.* 159. veterum auctoritate motus Ἰστιή vulgavit *Barnesius*.

58 Παρ' Ἡσιόδῳ] Haud facile nisi curiosiori suspicionem vitii hic locus moveret, a cuius tamen recepta lectione non discedendum credidi, quamquam remedium adesset vulnere sanando praesentissimum, et vitii origo clarissimum in modum pateret. Pro Ἔστια ἐστίν. Ἦν scribendum Ἔστια. Ἰστιή· et ad hanc rationem integer locus erit constituendus: Καὶ ἀνέστιος ὁ οἶκος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἢ σ. θεὸς Ἔστια, Ἰστιήν, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

qui versus est in *Hesiodi Theogon.* 454. Ἀνέστιος non ab *Hesiodo*, sed *Homero Il. I. v.* 63. adhibetur. Notanda vero *Hesiodi* versiculi lectio apud *Eustath.* l. c. Ἰστιήν καὶ δήμητραν καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον· in vulgatis *Hesiodi* Edd. pro Ἥρην extat Ἥρην. et

quidem *rectius*: adiectum *χρυσοπέδιλον* differentiae videtur dedisse originem.

59 Τῶν κατὰ πόλιν] MS. (e quo ad reliquam notam nihil differentiae enotaverat *Vossius*) lectio minime contemnenda: τῶν κατὰ πόλιν. coniecturam suggessit, quam in *Animadv. exronam*.

60 Μηλοσφαγεῖτε] Non potui me continere, quin mutarem vulgatam: *Μῆλος φάγεται*. in qua emendanda non omnes idem sentiunt. *Μηλοσφαγεῖτε* emendarunt *Meursius* in *Euripide* p. 117. ex *Eustathio Berglerus* ad *Alciphr. II. Ep. 5. p.* 239. et *Barnesius* ad *Eurip. fragm. p.* 499. *Μηλοσφαγεῖται* maluerunt *Vulcanius, Scaliger, et Valsius, Kustero* citatus ad *Aristoph. Aves* v. 1232. Ad priorum mentem textum emendavi. nam *Berkelii* ad *Steph. in Βωμοί*, et *Cuperi I. Obs. c. XII.* qui receptam lectionem non improbant, nulla potest hac in parte haberi ratio. In eodem hoc *Euripidae* versu

Γ.

Γαμήλιος ⁶¹ καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφῆν ποιήμα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώρισται χρόνῳ. τάττοιτο ⁶² δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσαυτὲ γεγενημένον *). Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

35 Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει ⁶³. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ἧ ἕκαστος ἡμέρα ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ἧ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀνυρολογεῖ.

Γέρον ⁶⁴ καὶ Προσβύτης καὶ Προβεβηκῶς διαφέρει. Ἄλεξιον δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμων Συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστονος ⁶⁵ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ γεννηθὲν εὐθὺς· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθνηοῦ

ἑσάρως vulgaverat *Vulc.* huius editionem sequutus *Meursius* vitium non sustulit.

61 Γαμήλιος] Corrige: Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον δ. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ — Γαμήλιον δὲ, ὃ οὐ περιώρισται χρόνῳ. ex *Eustathio*, qui pristinam hanc scripturam adsernavit ad *Od. E.* p. 232. quocum confer, si lubet, *Herennium*, *Procli* Chrestom. p. 10. et *Schoeti* notam. Apud *Poll.* III. 57. γαμήλιον ἄσμα. et αἰλίμα γαμήλιον IV. 73. [Γαμήλιον καὶ ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Γαμήλιον μὲν, ὃ περιώρισται χρόνῳ· ἐπιθαλάμιον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφῆν ποιήμα. *Cod. Gud.* Inverso ordine haec repetuntur in Ἐπιθαλάμιον καὶ γαμήλιον, nisi quod pro θαλάμιον scriptum sit θαλάμης, credo male, cum hoc de feris potius dicatur; forte in scribendo ὁμοιοτελείῳ deceptus est librarius; pro περιώρισται χρόνῳ legitur περιώριστον χρόνον. *Kul.*]

62 Τάττοιτο δ' ἂν] *Eustathius*: Τάττειται δὲ ἢ λέξις φασὶ καὶ ἐπὶ

δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης. *Vett. Ammonii* Edd. κατὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἐν γάμῳ διδομένης. [V. not. ad *Dionys. Hal. de C. V.* p. 423. *G. H. S.*]

[*] V. not. ad *Dionys. Hal. de C. V. l. c. G. H. S.*]

63 Γενέθλια καὶ Γενέσια δ.] *Uf.* sunt hac observatione *Nunnes* ad *Phryn.* p. 17. *Meursius* Graeco feriat. in *Γενέσια*. et *Cl. Albert.* *Observ.* ad *Matth. XV. v. 6* pro ἐγενήθη rectius cum *Meurs.* scribes ἐγενήθη, et in praecedenti *Ammonii* nota praestaret etiam γεγενημένον legi.

64 Γέρον καὶ Π.] Hinc plerumque omnia sunt descripta, tum quae in *Herennio* leguntur, tum apud *Ascalonit.* §. 181. tum quae sub *Alexionis* nomine vulgavi *Eustath.* ad *Od. O.* p. 585. *Eustathium* transcripsit *Phavori* in *Βρέφος*.

65 Ἐκ τῶν Ἀρίστονος] In *Aniadv.* hoc nomen emendabitur et nonnulla ex hac observatione attingantur.

Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παις δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵνα· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα⁶⁶, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοίφηβον⁶⁷ καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Ἐρῆβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐρῆβους Τριακατίους⁶⁸ καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ⁶⁹ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, εἶτα Μειραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκῶς, (ὃν καὶ Ὁμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτες, εἶτα Ἐσχατόγηρος⁷⁰.
 Γελοῖον⁷¹ καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ διαγίσει τῶν ἀκροατῶν χωρὶς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴηται δὲ παρὰ τὸ εὐ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

66 Πάλληκα] Vett. Edd. πάλληκα legebant: Phavor. cum Eustath. πάλληκα, in reliquis eixiam etiam scripturae differentiam licet observare.

67 Μελλοίφηβον] Ita omnes Edd. praeferunt, sola Vulcanii Edit. excerpta, qui Μελλίφηβον vulgavit. quod posterius repetias apud Ascal. Eustath. et Phavorin.

68 Τριακατίους] Ill. Scaliger, qui sine dubio nominis ratio constitit, ea ratione, qua hic didi, vulgatam emendabat, quae in plerisque extat Edd. Τριακάτους. Id certe inconfidate Ammonio videbatur obtruncum; nam in prima Ald. Ed., secunda, et aliis legebatur Τριακαταίους: haud aliter in MS. Hesychius: Τριακάτιοι, οἱ ἔφηβοι. Quod apud Eustathium etiam legas τριακάτιος, mendosum est, et ad eandem legem mutandum.

69 Ἐν Κρήτῃ] MS. ἐν δὲ Κρήτῃ. μὴνδ sane potuisset in textum recipi. Cretensem glossam infra etiam illustrabo. Eustathius, postquam posuerat: διὰ τὸ μῆπω

τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. subiungit sequentia: Ἀχαιοὶ δὲ κούρους· Θράκες ἀγούρους· ὠσαύτως καὶ Ἀττικοί. quae leviter transponi debent. [δηλοῖ] abest a Cod. Gud. — λέγων οὐτως) Cod. Gud. φησὶ οὐτως. — Ἀρίστωνος) Cod. Gud. ἰστιανόνου, vitiose. — ὑπὸ τιθῆν) Cod. Gud. ὑπὸ τῆς τιθῆς. — τινός) Cod. Gud. ταιτην. — πάλληκα) Cod. Gud. vitiose πάλληκα. — μελλοίφηβον) Cod. Gud. μελλίφηβον. — τριακατίους) Cod. Gud. τριακαταίους. — ἐν Κρήτῃ) Cod. Gud. ἐν δὲ Κρήτῃ. Kul.]

70 Ἐσχατόγηρος] Mendose in MS. et in Vett. etiam Edd. ἔσχατος ἦρος legebatur. subdit Eustath. ταῦτα δ' Ἀλεξίων. [(μετέχειν) omittit Cod. Gud. sed bene addit: Ἀχαιοὶ δὲ κούρους, Κάδης δὲ ἀγούρους, ὠσαύτως καὶ Ἀττικοί. — εἶτα μείραξ) Cod. Gud. ἢ μείραξ. — ὁμογέροντα) Cod. Gud. ὁμογέροντα. — ἔσχατόγηρος) Cod. Gud. ἔσχατόγηρος. Kul.]

71 Γελοῖον καὶ Ε.] Eadem infra suo loco reperies in v. Σκώμμα. quod hic legantur, illi tribuen-

Γέλοιος καὶ Γελοῖος ⁷² διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γῆμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος ⁷³ τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γῆμασθαι εἰπὼν, *)

37 Γημαιμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξαναρίξας,
Γῆμε·

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλότητι,

Καὶ θάλαμος ⁷⁴, ἐν ᾧ κείνος
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ,

Σοὶ μὲν ⁷⁵ γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μὲν ἔστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γῆρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις· μήποτε οὖν ταύτῃ ⁷⁶ καὶ γηρῶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

dum cenfeo, qui ἄτακτον *Ammonii* Lexicon primus secundum alphabeti ordinem disposuit.

⁷² Γέλοιος καὶ Γελοῖος δ.] Ordinem invertit *Thomas M.* in *Γελοῖος*, quocum faciunt *Suidas* et *Auctor Lex. Coisl.* p. 470. nisi quod hic scribit: δξντόνωος δὲ ὁ γελωτοποιός. uti etiam *Philoroponius* apud *Eustath.* ad *Il. M.* p. 867. Quo modo scripserit *Noster*, tanti hercle non est cognovisse. Est, qui vulgatam *Ammonii* sequitur: *Γέλοιος, ridiculus. Γελοῖος, qui risum movet.* [*Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρει. προπροξεντόνωος μὲν λέγεται ὁ γελωτοποιός προπροξισόμενον δὲ, ὁ γελωτος ἄξιος. καὶ εἰς τὸ σῶμα. Cod. Gud. Kul.]*

⁷³ Ὅμηρος] *Od. A. v.* 272. ubi pro υἱῷ vulgatur υἱέ. Differentiam notant etiam *Thomas M.* in *Γῆμαι. Hesych.* in *Γαμησίειν.* et *Auctor Lex. MS.* in *Bibl. Coisl.* p. 482.

[*] Ὅτι γαμεῖ) *Cod. Gud.* γῆμαι μὲν. — γαμεῖται) *Cod. Gud.*

γήμεται. — τὴν διαφορὰν — εἰπὼν) *Cod. Gud.* διαστέλλει. *Kul.]*

⁷⁴ Θάλαμος] Pro vulgata *θάλαμοις Scaligeri* recepi emendationem, quam ad libri oram posuerat. Eo modo emendatum *Anacreontis* verbum praeter *Scaliger.* in *Catalect.* p. 226. produxit *Th. Stanleyus* in *Aesch.* fragm. p. 853. quocum in binos versus *Lyrici* verba separavi: metri curam gessit *Barnes.* in *Anacreont.* §. 78. p. 215. [*V. Porson.* ad *Euripid. Med.* 264. *G. H. S.]*

⁷⁵ Σοὶ μὲν] *Vett. Edd.* σοὶ μὲν γὰρ γαμ. *Vitiose.* [*Γῆμαι*] male abest a *Cod. Gud.* — καὶ Ἀνακρέων — *Cod. Gud.* iterum vitiose: καὶ ἀνὰ κρόνον δὲ διασύρων ἐπὶ θηλότητι τινὰ λέγει. — καὶ θάλαμος — ἐγήματο) *Cod. Gud.* καὶ θάλλει κείνο μόνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. — *Ἀμυμώνῃ*) *Cod. Gud.* ἀμυμόν. — σοὶ μὲν) *Cod. Gud.* οὐ ἔσ. — μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή) μόρσιμος, γαμεῖν δόμος. *Kul.]*

⁷⁶ Ταύτῃ] *Magis accurate scri*

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει ⁷⁷. Στοιχείον μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ Γράμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ τύπος ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τρίγωνον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχείον, τὸ ὀλόκληρον, οἶον, ἄλφα, βῆτα ⁷⁸, καὶ τὰ λοιπὰ. τὰ δὲ στοιχεῖα ⁷⁹ καταχρηστικῶς γράμματα· καὶ τὰ συγ- 38
γράμματα ⁸⁰ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλιμαχός που φησί·

Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσαν ⁸¹ ἀπόκρυφα.

bes: μήποτε οὖν ταυτῇ καὶ γράψιν τοῦ γ. διαφέρει; similiter in v. ⁷⁵ Ης διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῆδε.

[77 Γράμμα Στοιχείου διαφέρει.] In *Mauffaco* Criticum quaero, qui universam hanc notam cum omnibus mendis, quibus est oppleta, Dissertat. Criticae inseruit p. 382. Fortassis etiam cum *Mauffaco* coecutiremus, si non huius loci curam suscepisset vir summus *H. Valefius*, cum ad *Harpocr.* tum adcuratissimam ad *Sozomen.* Hist. Eccles. L. VI. c. XXV. p. 270, ad cuius mentem locum perdifficilem sanare non dubitavi; neque enim talia a MS. videbantur expectanda. Vulgata omnium edd. scriptura haec erat: Στοιχείον μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτῇ ἢ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τύπος, τὸ δὲ στοιχείον τ. ὁ. [Γράμμα στοιχείου διαφέρει. στοιχείον μὲν ἐστὶ αὐτῇ ἢ ἐκφώνησις καὶ ὁ φθόγγος, οἶον α. β. γ. δ. καὶ τὰ ἕξτοι στοιχεῖα. γράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φερμέν, πολλὰ οἶδε γράμματα. οὐ γὰρ τὰ κδ' ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων ἐμπειρός ἐστι. Cod. Gud. Kul.]

[78 Οἶον, ἄλφα, βῆτα.] Ita priorem Editt. scripturam οἶον *A. B.* eodem in loco emendavit *Valefius*, et *Amm.* locutionem a *Mauffaco* non intellectam ad *Harp. v. Ἀγνῆς Valefius* in not. *Mauff.* p. 84. explicuit.

[79 Τὰ δὲ στοιχεῖα.] Ut haec

nota prodiret emendatissima, vocolas τὰ δὲ textui inserui, et a praecedentibus seiunxi. Olim edebatur: καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κ. γ.

[80 Συγγράμματα.] Editiones priores inepte praeferebant γράμματα, et paulo post τοῦτ' ἐστὶ τὰ γράμματα. Quorum loco bis συγγράμματα substitui ad mentem *Bentleii* ad *Callim.* fragm. p. 397. *Fabricii* Biblioth. Gr. L. I. c. IV. §. 4. et *Scaligeri* ad oram libri sui. non aliter extat in *Etymol.* p. 240. v. 49. In MS. collatione sequentia posuerat *Is. Vossius*: „Legendum est, quamvis non consentiente MS. Καὶ τὰ συγγράμματα ἰ. ὁ. π. γ. κ. π. φ. Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσαν ἂ τοῦτ' ἐστὶ συγγράμματα. Vide supra excerpta nostra ex *Chorobosco Grammatico.*“ Haec et alia ex MSS. *Vossianis* in *Animadv.* legi poterunt.

[81 Οὐχ εἴλισσαν.] Edd. *Amm.* habebant δ' οὐχ εἴλισσαν. Ill. *Bentl.* in *Callim.* fragm. CCXLII. vulgavit δ' οὐχ εἴλισσαν. In Ed. *Amm.* *Curionis Valentini* εἴλισσαν extabat. In sequenti *Callimachi* versu omnes ante *Steph.* editiones vitiose habebant: Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine huius notae legendum τὸν πολλῶν ἐμπειρῶν συγγραμμάτων. [Digna sunt, quae ad *Amm.* conferantur, *Sexti Empirici* verba adverb. Gramm. c. 11. καὶ πολλῶν τινῶν γραμμάτων ἐμπειρῶν

τοῦτ' ἔστι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

Πλάτωνος

Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξιόμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαιμέν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνασθαι ⁸² διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γὰρ ἔστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνασθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἢ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἢ τῶν λεγόντων καὶ σκημικῶν.

39

Δ.

Δαμάλης ⁸³ καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρῃν μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἢ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαὶ ⁸⁴ σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως,

— τίς δαὶ ὄμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δε, συνεσταλμένως. *)

ἐπύρχειν φαιμέν, τοῦτ' ἔστιν, οὐ τῶν στοιχείων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων. Ex Addendis.]

⁸² Γυμνασθαι] Malim Γυμνασθαι ex Ascalon. §. 119.

⁸³ Δαμάλης] Nusquam, ut puto, ὁ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum inveniet, si mecum scribendum indices: Δάμαλις Δαμάλης διαφέρει. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄρῃν μόσχος· Δαμάλη δὲ, ἢ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων. Quod in prioribus erat Edd. ἀμφοτέρω ad Vulcanii ductum mutavi. Dum huiuscemodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruere satago.

⁸⁴ Δαὶ] Pleraque Edd. Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένως. Vett. Δ. σ. ἐρωτηματικὸς (sive etiam ἐρωτη-

ματικῶς) ἐκτεταμένως. Inprimis vero observanda sunt Homeri loca, Od. Δ. γ. 225. et Il. Κ. γ. 408. in quorum primo vulgatur: Τίς δαὶς, τίς δὲ ὄμιλος ὄδ' ἐπέλετο; et in altero: Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί; Ammonius utrobique legit Δαὶ, sequutus Aristarchum, cuius in haec loca crisiſin ex Apoll. Dyscolo post Berglerum memorat etiam ad utrumque locum Iosua Barnesius. Aristarchi lectionem vulgo etiam fuisse in Homero receptam, cum aliunde disci potest, tum ex Hesychio: Δαὶ, σύνδεσμος ἴσος τῷ Δε συμπλεκτικῶ παρὰ τῷ ποιητῇ. paulo aliter editur.

[*] Ἐκτεταμένως) Cod. Gud. ἐκτεταμένως. — καὶ) abest. — συν-

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος ⁸⁵. Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ νιοῦ, καὶ αὐτὸς τις ἑαυτοῦ.

Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γὰρ ἐστὶ πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια. Φόβος δὲ, ἢ παραντικα πτόησις. διό- ⁴⁰ περ Ἡρόδοτος ⁸⁶ ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος ⁸⁷ διαφέρει. Δήμιος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδικούς. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασι- νίζων.

Δήμητρο καὶ Δάματρο διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητρο γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ. Δάματρο δὲ, ἐπὶ θανάτου. *)

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει ⁸⁸. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πληθὸς τῆς πόλεως. Δημὸς δὲ ὀξύτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γὰρ ἐστὶ λίθος τετραγώνος ⁸⁹, ὡς φησὶ Τρύφων ἐν πέμπτῃ περὶ Ἑλλη- νισμοῦ. Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὀλοσφύριον ⁹⁰. Ὀμηρος, — σόλον ⁹¹ αὐτοχόωνον,

εσταλμένος) Cod. Gud. συνεσταλ- μένος. Kul.]

85 Καὶ κύριος] Delendum vi- detur καὶ, et legendum: ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. Κύριος δὲ —. noli autem mirari, vocem, quam a priori discernit, in expositione usurpari. Sic solent Magistri. Ammonio in v. Γυμνασία iunge Ptol. Aescal. §. 43. cuius verba infra ad Amm. in Κύριος producimus.

86 Ἡρόδοτος] L. IV. cap. CXV. Profrus, ne alios nunc nominem, ad Grammatici mentem Heliod. II. p. 78. δέει τῶν παρόντων φόβων. In Vett. Edd. legebatur: φόβος δὲ παραντικα πτόησις, et in aliis πτόησις.

87 Δήμιος καὶ Δ.] Vid. Poll. VIII. 71. et Commentatores, qui- bus adde Mauff. ad Harpocr. in Δημόκοινος. Herodotanus in fragm. Phynich. subiecto: Δημόκοινος — ὁ στραβλῶν καὶ βασινίζων. Δήμιος δὲ ὁ ἐπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

[*) Δήμητρο καὶ Δάματρο. Cod. Gud. ut Ammon. Omittit tamen Tryphonis auctoritatem, et vitiosus est in voce Ἀττικοῖς. Kul.]

88 Δῆμος καὶ Δημὸς δ.] Etymol- ogus MS. Δῆμος προπερισπωμένως ὁ συνδεδεμένος ὄχλος. Δημὸς δὲ, τὸ λίπος, ὀξύτόνως. τὸ μὲν γὰρ γίνεται παρὰ τὸ δέο κ. τ. λ. Hesychium in v. Δημὸς tentat alicubi He- raldus. Idem ex Hom. Διπλοῦς δημόν exponit διπλοῦν λίπος. In Schol. Apoll. Rhod. ad I. v. 434. δημῷ, τῷ ἐπιπλῳ ἐνελοῦσι τὰ ἱερῶα, ἵνα εὐκαίεστατα ᾄσι. emendatius legendum ᾄ ἐνελοῦσι.

89 Λίθος τετραγώνος] Id. Cyrillo restituendum, in cuius Lex. scriptum legitur: Δίσκος, λίθος τετραγώνος.

90 Ὀλοσφύριον] Barnesium, qui Ammonit notam adduxit ad Hom. II. B. v. 774. festinanter posuit αὐτοσφύριον.

91 Σόλον αὐτ.] II. Φ. v. 828.

καὶ ἐν ἄλλοις,

— λάβε δίσκον.

41 εἴτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος ⁹²,

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστῆς καὶ Διαιτητῆς διαφέρει. Δικαστῆς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ κατὰ νόμον αἰρεθεὶς κριτῆς. Διαιτητῆς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἰρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν, Μένανδρος ἐν Παιδίῳ ⁹³,

Εἴ τις δικαστῆς, ἢ διαιτητῆς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι ⁹⁴. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἑτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις ⁹⁵,

Διέφθορας τὸν ὄρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι ⁹⁶ τὴν κόρην διεφθορώς.

et in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v. 190. Βόμβησεν δὲ λίθος. Vett. *Amm.* Edd. ἀντοχόουον.

⁹² Πίνδαρος] Ultra lectio melior sit loci *Pindarici* ex Isthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an *Ammoniana*, in Animadv. dispiciam. Vett. *Amm.* Edd. ἀναδίσκοισι praeferunt.

⁹³ M. ἐν Παιδίῳ] *Fabulae Menandreae* nomen insignis obscuraverat corruptela, cui scriptus Codex medelam attulit; e MS. *Vossius* enotarat ἐν παιδίῳ. inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ. quod in textu etiam reposui, remota priorum editionum lectione ἐν πέμπτῳ. quae, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen nacta fuit patronos; his audacior *Menandri* fragm. *Editor*, *absurde*, inquit p. 145., *nomen fabulae effertur ἐν πέμπτῳ, in quinto. Itaque ad Παρικαταθήκην retulimus.* Quae ratioci-

natio satis est iocosa. [*συμφωνίαν*] Cod. Gud. *σύμφωνον*. — ἐν Παιδίῳ) abest. *Kul.*]

⁹⁴ Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ.] Qui post *Nunnes.* ad *Phrynich.* Cl. *Graevium* legerit ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 733. et 734. nihil habebit caulae, quod plura requirat.

⁹⁵ Κόραις] Non satis tuto cum *Gul. Coddaseo* ad *Aristoph.* fragm. reponi poterit ἐν ὄρκαις. [V. *Bastii* *Commentat.* *Palaeogr.* p. 746. f. *G. H. S.*] nam plurimos *Noster* versavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas. [*Ἀριστοφάνης* etc.] defunt in Cod. Gud. qui Veterum loca plus nimis omittit. *Kul.*]

⁹⁶ Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem deficere, animadvertit *Iosf. Scalliger*, qui suspicionis indicem . . . in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit,

Ὅμηρος ⁹⁷,

42

— φρένας ἤλει διάφθορας,

διάφθορας τὰς σαντοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος ⁹⁸ διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ
ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθη-
ρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ⁹⁹ ἐν δευτέρῳ,

— καὶ μ' ἐπιβωτον

Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον ¹ καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβόητος ² διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ
ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρόλλητος· Περιβόητος δέ, ὁ
ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν
παραδίδωσιν ὁ ³ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἦττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ

Ἐαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

cum aut hic notari posset, aut animadversionibus servari, posterius malo.

97 Ὅμηρος] Π. Ο. v. 128. ubi *Amm.* citat *Barnesius. Euripid.* Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διάφθορε. quem locum adnotavi, quia congruit cum *Homericō.*

98 Διαβόητος καὶ Ἐπιβ.] *Ammonium* sequitur *Eustath.* ad Od. T. p. 683. Ab utroque dissentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων ἐν δ.] *Aldus* e MS. suo vulgaverat: Ἀνακρέων ἐν β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt distributa. Hosce versiculos ad mentem *Barnesii* constituit §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* lectione recessi, nisi quod ἐπιβωτον posui pro ἐπιβόητον. sic *Evenus* περιβωτον πόλιν, Anth. I. c. LXX. ep. 1. Ἀμφιβόητης ex *Ionis* Teucro *Hesych.* interpretatur περιβόητον, emendante *Bentl.* Viro III. in epist. ad *Mill.* p. 55.

¹ Ἐπίσφατον] *Sequentia* monuit ad hanc vocem *Vulcanius: Lege* ἐπίσφατον; ut ἐπίσβολον. atque ita malim legere apud *He-*

Jychium, quam ἐπίσφατον, quod ille interpretatur ἐπιμωμητόν. Vide *Animadvers.* ad seq. *Amm.* notam. [ἐόντιν) abest in Cod. Gud. — ἐν δευτέρῳ) et hoc abest. — ἐπιβωτον) Cod. Gud. Ἐπιβόητον. — γείτονας) Cod. Gud. γείτονα. — ποιητῶν) Cod. Gud. ποιητικῶν, male. Easdem lectiones habet Cod. Gud. in v. ἐπιβόητος καὶ διαβόητος, nisi quod in ποιητῶν consentiat cum *Ammonio*, et per incuriam pro ἐπίσφατον scriptum sit ἐπιμομητόν. *Kul.*]

² Διαβόητος Περιβ.] *De* διαβόητος et περιβόητος non idem scribunt *Ammonius* et *Thomas Magister.* Sed certum est ea in utramque partem dici. verba sunt *Cl. Dukeri* ad *Thucyd.* VI. c. XVI. p. 387.

³ Παραδίδωσιν δ.] Desunt ab *Edd. Venetis, Basil.* 1525. *Paris.* 1530. addita demum in *Edd. Tusani, Steph.* et *Vulc.* qua auctoritate, viderint, si qui huius loci curam aliquando sint suscepturi. E MS. suo *Aldus* ediderat: ἀνοῖς αὐτὸν ἀκρατής.

- 43 Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ ἔστι κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμὸν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὡσπερ ἐπὶ τῶν πτυσομένων ⁴ ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον.
- Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διηρημένος· Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν. *)
- Διήγησις καὶ Διήγημα ⁵ διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποιήσις ἔστιν ἢ ἐν μίξει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποιήμα τὸ βραχύτερον.
- Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσειν ⁶ μὲν δι' ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.
- Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων. **)
- Διορθοῦν ⁷ καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.
- 44 Διαπολιτενεῖσθαι καὶ Ἀντιπολιτενεῖσθαι διαφέρει. Διαπολιτενεῖσθαι μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς ⁸ πόλεως·

⁴ Πτυσομένων] Vett. Edd. legunt πτυσομένων. Ad differentiam conferri poterunt *Thomas M.* et *Ascalon.* §. 22. [ἔστι] abest in Cod. Gud. — κατὰ μέγεθος) Cod. Gud. τῶν κατὰ τὸ μέγεθος; sic et τῶν κατὰ ἀρ. — ὡς — ad fin.) Cod. Gud. ita per epitomen, ut solet: οἷον διπλάσια χρήματα. διπλοῦν δὲ τὸ ἱμάτιον, οὐ διπλάσιον. Kul.]

[*) Διχότομος καὶ διχοτόμος διαφέρει. ἂν μὲν προπαροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διηρημένα· ἂν δὲ παροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διαιρούμενα. Cod. Gud. Kul.]

⁵ Διήγησις καὶ Διήγημα] *Thomas M.* Διήγησις, ὅλον τὸ ἀγγραμμα, ἤγουν ἢ Πίσις, ἢ ἢ Ὀδύσεια. Διήγημα δὲ, μέρος τι, οἷον ἢ τοῦ Ἐκτορος καὶ Λιαντος μονομαχία. ὡσπερ καὶ ποιήσις καὶ ποιήμα. Discrimen inter *Poesin* et *Poesma* tradidit etiam *Nonius*

Marcellus de Differ. Verb. p. 428. Pro βραχύτερον in *Amn.* MS. habebat βαρύ. [Διήγημα διηγήσεως διαφέρει. διήγησις μὲν γὰρ ἔστιν οἷον ἢ πᾶσα διήγησις Ὀμήρου· διήγημα δὲ μέρος τι τῆς ποιήσεως, οἷον Λιαντος μονομαχία πρὸς Ἐκτορα. Cod. Gul. Kul.]

⁶ Οἰκοδομήσειν] Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

[**] Διφθέρα x. τ. λ.) Sic et Cod. Gud. Kul.]

⁷ Διορθοῦν] Confer etiam *Thomas M.*

⁸ Αὐτῆς] Voculam αὐτῆς, quae in Edd. omnibus deerat, ex schedis *Ptol.* *Ascal.* §. 188. non dubitanter *Ammonio* restitui; eamque excidisse, *Henrico* etiam *Stephano*, ut puto, non latuit, quem vide in *Thef. Gr. T.* III. p. 478. A. adde *Harproc. Gronovii* in v. *Λαγορεύων*, et, qui *Ammonii* nota usus fuit, *Ca-*

Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ὁ ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ἔστι λόγων· Ἐπιστάτης δ' ἔργων¹⁰.

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Δαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος¹¹. Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διεξοδὸν ἐπεξιῶν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Λίχη, ἢ τε κρίσις, καὶ ἢ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοιάσασατο¹² τοῦ Δοιάσασατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοιάσασατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· *) τὸ δὲ Δοιάσασατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

Δούλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δούλοι μὲν γὰρ εἰσι καὶ 45 οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλείᾳ¹³. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Sauhonum ad Polyæn. I. c. XXI. §. 3. citatum Cl. Dukero ad Thucyd. Schol. p. 586.

9 *Δι' ἑτέρας*] *Hæc etiam bina vocabula ex Ammonio male exciderant, quæ, commode a MS. suppeditata, in textum retuli. Sed propter illa Δι' ἑτέρας in eam facile suspicionem incido, verbum Ἀντιπολιτεύεσθαι a pristinâ scriptura leviter a librariis distortum. Subiiciam pulcrum Aristonymi locum ex Stob. Tit. XXXVIII. p. 224. ὁ φθόνος ὡσπερ φαῦλος δημαγωγὸς ταῖς καλαῖς ἀντιπολιτεύεται πρᾶξιον. Verum nec huic loco, neque etiam aliis ullo modo Ammonii convenit expositio. Itaque vero videtur simile, Grammaticum scripsisse Ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, quo adiecta explicatio manifesto ducit: τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Deinde eandem formam agnovit Hefychius: Ἀντιδιαστῆλλεται, ἀντιδιῆσθησιν. Poll. VI. 118. In Philoxeni Gloss. Compensat. ἀντιδιαλογίζεται. Poll. VII. 172. διαπλέκει, ἀντιδιαπλέκει. quod postremum habes apud Aeschin. con-*

tra Ctesiph. p. 278. B. Hefychio etiam restituendum: Ἀντιδιαπλέκειν, ἀντιμηχανίασθαι. Aeschiniis loco iam usus est Budæus Comm. L. Gr. p. 767.

10 *Ἐπιστάτης δ' ἔργων*] *Archipus in Piscibus πραγμάτων ἐπιστάτης dixit, teste Harpocr. in Παιλωναιρέτος. Soph. Aj. v. 27. Πομπιῶν ἐπιστάτης. et in El. v. 707. ἀρχμάτων ἐπιστάται. Conf. Grotius ad Luc. Evang. V. v. 5. et Thomam in Διδάσκαλος.*

11 *Σπουδαιολογούμενος*] *Ita MS. et Edd. Aldinae. reliquæ σπουδαῖον λεγόμενος. priorum lectionem recepi.*

12 *Δοιάσασατο*] *Plufcula ad hanc notam vide in Animadv.*

[*] *Δοιάσασατο*] *Cod. Gud. διάσασατο; sic et altera vice, additque σύν, τῷ ι. — ἔδοξε*] *Cod. Gud. ἔδειξε. Kul.]*

13 *Ἐπὶ βασιλείᾳ*] *Malim legi ὑπὸ βασιλείᾳ· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν. Thomas M. conf. et, qui aliud discrimen adnotavit, Chryfippus apud Schol. Theocr. ad Idyll. V. v. 5. et apud Athen. VI. p. 267. B. [Δούλοι καὶ οἰκέται καὶ θεράποντες διαφέρουσι πρὸς τοὺς ἀρχαίους.*

Δόξα καὶ Κλίος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστὶν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· Κλίος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ¹⁴ ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτὸν ἐστὶ δύναμις τε καὶ ἰσχὺς ¹⁵. ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μακίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Ἀσπιθῆς καὶ Ἀπειθῆς διαφέρει. Ἀσπιθῆς γὰρ ἐστὶν, ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθῆς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τε ἐστὶ πείθεσθαι. ^{*})

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ ⁴⁶ οἰκοδόμημα· Δωμάτιον δὲ ¹⁶, θάλαμος.

Ἀεροδοκία, ἡ τε δόσις τῶν δῶρων καὶ ἡ λήψις.

E.

Ἐγχρῖσαι καὶ Ἐναλεῖψαι ¹⁷ διαφέρει. Ἐγχρῖσαι μὲν γὰρ,

δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν λέγονται, καὶ πάντες οἱ τεταγμένοι ὑπὸ βασιλείας· οἰκίται δὲ δεσποτῶν θεράποντες δὲ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. Cod. Gud. Kul.]

¹⁴ Πλάτων] Quinimo Sophista, cuius inportunam in vocabulis fecernendis diligentiam ridet Plato in Protagora Edit. Valder. p. 298.

¹⁵ Δύναμις τε καὶ ἰσχὺς.] Haec scriptura Vulcanio debetur; quam mutare etiam nolui, licet priores Edd. omnes legerent δύναμιν τε καὶ ἰσχύν· neque aliter scripserit Ammonius: verum, ista lectione recepta, integer locus ex illo quem dicebam Platonicus erat refingendus, apud quem hac ratione loquitur Protagoras: οὐ γὰρ ταυτὸν εἶναι (φημι) δύναμιν τε καὶ ἰσχύν· ἀλλὰ τὸ μὲν, καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεσθαι τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μακίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ· ἰσχύν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. Quem locum produxi, ut cum Amm. posset comparari, et hoc quoque indicio constaret, qua ratione Veterum loca a correcto-

ribus soleant depravari. Nostro in loco leve supererat antiquae scriptionis vestigium; id ipsum inconsiderate sustulit Vulcanius; quem nos, lectore super hac re admonito, minus imprudenter sequimur.

[^{*}] Παραδέχεται] Cod. Gud. δέχεται. — καὶ οὐχ etc.) καὶ οὐδ' ὅπως πείθεται. Kul.]

¹⁶ Δωμάτιον δὲ] Ita Vett. Edd. Stephanus: τὸ Δωμάτιον δὲ, θάλαμος· rectius scripsisset Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος.

¹⁷ Ἐγχρῖσαι καὶ Ἐναλεῖψαι] Vulgatas Tusani, Steph. et Vulc. Edd. bis occupaverat Ἀναλεῖψαι. Quod in Aldinis erat et in Basil. Curionis, Ἐναλεῖψαι, in textum reduxi. Mirum videbatur, Phavorinum, dum probam lectionem ex Aldo dare potuisset, Ἀναλεῖψαι tamen in Lexicon retulisse; Stephanum contra, qui in Amm. mendose vulgaverat Ἀναλεῖψαι, in Thef. Gr. T. I. p. 318. C. verbum Ἐναλεῖψαι ex uno Ammonii loco adseruisse; cui addi certe potuisset Heliod. VII. p. 328. ἐξελήλυθεν ἐναλεψόμενος τῷ ὀφθαλμῷ.

ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιούτου ¹⁸ λέγουσιν.
Ἐναλεῖναι δέ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾶ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾶ μὲν γὰρ ὁ διδούς.
Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων. *)

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ
καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατήρ συστήσας. Ἀριστο-
φάνης ἐν Νεφέλαις ¹⁹,

Ἐδιδάξάμην μέντοι νῆ Δί', ὦ μέλεε.

Εἰκῶν καὶ Προτομῆ διαφέρει. Εἰκῶν μὲν γὰρ ἔστιν ἐπ'
ἀνθρώπου. Προτομῆ δέ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν
ἄλλων ²⁰.

Ἐκκλησίαι καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ
ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν.
Κατάκλησιν δέ, ὅποτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκά-
λων ²¹, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν
τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ
κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρει ²². Ἐκπολεμῶσαι
μὲν γὰρ ἔστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι
δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

¹⁸ Ἡ τινος τοιούτου] Addit, quae sensum reddunt magis periphrasticum, Ascalon. §. 152. Ἐγγυῖσαι — ἢ τινος τοιούτου, ὅταν πατάξῃ. Ἐναλεῖναι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν. Hesychius: Ἐγγυῖσαι, τύπτει, ἐγκεντρίζει. Ammonii nota Iungermannii coniecturam non parum commendat, in Poll. IV. 180. legentis: ἐναλεῖναι καὶ ἐγγυῖσαι. pro vulgata ἐγγυῖσαι.

[*] Ἐγγυῖσαι κ. τ. λ.) Sic et Cod. Gud. Kul.]

¹⁹ Ἐν Νεφέλαις] V. 1341. apud Amm. se ex versu periit ante νῆ Δί' ex edito Aristoph. restituendum, ubi pro μέλεε legitur μέλε, cum in Vett. Amm. Edd. solemnii errore extet μέλαι. Super differentia vide Animadv.

²⁰ Καὶ τῶν ἄλλων] Adiungi posset θηρίων ex Ptol. Ascal. §.

²¹ Suidas in Προτομαὶ βασιλικαί. — κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων ἢ προτομῆ λέγεται. Ad Ammonium docta observat Leopardus V. Emend. c. VIII. quibuscum confer Schol. Apoll. Rhod. II. v. 148.

²¹ Συνεκάλων] Mallem scripsisset κατακλήσει, nam συνεκάλων potius videatur ad σύγκλητον ἐκκλησίαν pertinere, quae quantum distet a κατακλήσει, dicam in Animadv. [Ἐκκλησία σύνοδος διαφέρει. ἐκκλησία μὲν γὰρ ἔστιν, ἐν ᾗ ἄνδρες μόνον εἰσέρχονται διὰ βουλῆν, σύνοδος δὲ, ἐν ᾗ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰσέρχονται διὰ τι. Cod. Gud. Kul.]

²² Διαφέρει] Vett. Edd. διαφέρουσαι, et mox εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ad hanc etiam notam pancula in Animadv.

Ἐγγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἐγγονος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος ²³,

————— εἰ ἐτιόν γε
Κεῖνον ἔγγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ὁ
48 ἦτοι υἱωνεύς, ἢ ἔτι ἀπόθεν ²⁴. καταχρῶνται δ' ἔσθ'
ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἐν τινι διαφέρει ²⁵; δηλοῖ Δείναρχος ²⁶ ἐν τῷ κατὰ Κλεομένηδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται ²⁷ δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἐλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἐλκος μὲν γὰρ ἐστὶ χρόνιον πάθος μόνον ²⁸, ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἐστὶ δ' ὅτε καὶ

²³ Ὅμηρος] Od. Γ. v. 122. Vett. *Amm.* Edd. usque ad eam *Stephani* omnes: εἰ ἐτιόν γ' ἐκείνου ἔγγονός ἐσσι, θάμβος μ' ἔχει εἰσορόωντα. In quibus vocabulum θάμβος, cuius loco hodie σέβας apud *Hom.* vulgatur, ab *Ammonio* tamen videtur positum. Alibi etiam *Homerus* scripsit: θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. et *Homericam* imitatione *Gregorius Nazianzenus* in *Muratorii* *Anecdotis*: θάμβος ἔχει μ' ὁρόωντα τῶν γόνων Ἑμμελίου.

²⁴ Ἡ ἔτι ἀπόθεν] Legendum puto: ἢ ἔτι ἀπώτερος· et si recepta lectio forsitan etiam servari potest. in *Eustathium* certe invasit labes ad Od. A. p. 451. Ἀπόγονος δὲ φασιν, ἦτοι υἱός, ἢ ἔτι ἀπώθεν. καταχρῶνται δὲ φασιν ἔσθ' ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ. quae ex *Amm.* corrigi poterunt. [Ἐγγονος, ἔγγονος, καὶ ἀπόγονος διαφέρει. ἔγγονος μὲν γὰρ ἐστὶν υἱός, ἔγγονος δὲ υἱός υἱοῦ, ἀπόγονος δὲ ὁ τῶν ἔγγόνων πάλιν υἱός. Cod. Gud. Kul.]

²⁵ Ἐν τινι διαφέρει] In solens haec in *Amm.* loquendi forma, quam minime sollicito, quamvis scribi facile posset τινι διαφέρει. *Suidas* in *Διαφῶ* — τινι διαφέρει σιγμῇ ὑποστιγμῆς; χρῶν. quae leguntur in *Dionysii*

Thracis Arte Gramm. MS. nam aliter ista edidit *Fabricius* Vol. VII. *Bibl. Gr.* p. 27. Πῆ διαφέρει σιγμῇ ὑποστιγμῆς; Ad leges Atticismi convenientius scripsisset *Amm.* τι διαφέρει. Adscribam *Phrynichi* verba e.g. p. 72. Τινι διαφέρει τὸδε καὶ τὸδε, οὐ χρῆ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πρῶταιν, ὁλλὰ τι διαφέρει.

²⁶ Δείναρχος] Turpe fuisset, priorum Edd. lectionem *Μείναρχος* iterum adposuisse, quum infra in v. *Μαρτυρία* recte legatur *Δείναρχος*· idque restitendum etiam monuerint *Meursius* ad oram libri sui, et in *Att. Lect.* III. c. V. I. A. *Fabricius* *Bibl. Gr.* L. IV. c. 26. p. 178. et *Kusterus* ad *Suid.* in *Ἐκμαρτυρία*.

²⁷ Ἀναγνώσεται] *Salmasius*, hac observatione usus in *Obs.* ad I. *Att.* et R. c. XXX. p. 831. in *Dinarchi* verbis legisse videtur *ἀναγνώσεται*, quod minime probandum. Ad *Iudices* loquebatur *Dinarchus*. Quae in v. *Μαρτυρία* habet *Noster* ex *Dinarcho*, cum his videntur connectenda.

²⁸ Πάθος μόνον] *Commoda* distinctione hunc locum sanavi ad mentem Cl. *Fabricii*. μόνον deest apud *Ascalon.* §. 80. et *Thomam*, qui hanc notam con-

ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διεκλύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλή δ' ἔστιν ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

Ἐλάτρος καὶ Ἐδάτρος διαφέρει. Ἐλάτρος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἑλεούς²⁹. τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικά. Ὅμηρος,

— καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχεναν³⁰.

49

Ἐδάτρος δὲ, ὁ προγεύστης³¹ παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάτα³² διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάτα δὲ, τὰ τραγικά.

Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο³³ διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γὰρ ἔστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος³⁴,

— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τοῦ ἔμοιο παιδός. καί,

traxit. [Ἐλκος ἐκ τοῦ ἔλκω, ὦτειλή, τραῖμα, πληγή διαφέρει. ἔλκος μὲν γὰρ τὸ χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γινόμενον, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐκ ταύτοματου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διεκλύσθαι τὴν σάρκα. ὦτειλή ἐκ τοῦ σύνεγγυς σιδήρου πληγή. τραῖμα δὲ τρώσις σαρκὸς ὑπὸ σιδήρου γινόμενον ἐφ' ὑγείας σώματος. πληγή δὲ ἢ ἐκ χειρὸς πληγῆς. Cod. Gud. Kul.]

²⁹ Παρὰ τοὺς ἑλεούς] Vett. Edd. παρὰ τοῖς ἑλεοῖσι. quibuscum MS. consentit. [Ἐλάτρος καὶ Ἐδάτρος) Cod. Gud. utraque vice: ἑλάτρος καὶ δέλατρος. — τοὺς ἑλεούς) Cod. Gud. τοῖς ἑλεοῖσι, ὑπὲρ τράπ. Kul.]

³⁰ Ἐχεναν] Lege: ἔχεναν ex II. I. v. 215.

³¹ Προγεύστης] Haec MS. lectio vulgatae προστάτης locum recipit, quamquam, ut verum fatear, προστάτης temere non videtur et sine ratione positum. Vid. Animadv. [Προγεύστης) Cod. Gud. προστάτης. Caeterum Homeri locus abest. Kul.]

³² Ἐμβάτα] Legendum sine ulla dubitatione Ἐμβάται. Ptol. Aescal. §. 42. Ἐμβάδες μὲν κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται, τραγικά.

Glossae: Cothurni, ἐμβάται τραγῶδου. horum aliquoties occurrit apud Lucian. mentio. Eius Schol. ad Iov. Trag. p. 13. ἐμβάτας μὲν, inquit, τὰ ξύλα, ἀβάλλουσι ὑπὸ τοῦς πόδας οἱ τραγῶδοι, ἵνα φανοῖσι μακρότεροι. Thomas tamen Mag. videri posset Anm. nota usus iam depravata, dum scribit: Ἐμβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάτα δὲ καὶ Ἐμβάται τραγικά. hinc utriusque etiam formae in Thef. meminit Stephanus.

³³ Ἐμοῖο] Vett. Edd. μοῖο, et mox pro ἔμοιο, μεῖο.

³⁴ Ὅμηρος] Prior locus est ex Od. P. v. 155. Posterior ex II. Ω. v. 486. ubi vulgatur quidem M. π. αἰὸ θ. ἐπεικέλ' Ἄ. Sed quam lectionem et hic et infra in σοῖο probat nosser, agnovit etiam Heraclit. Allegor. Hom. p. 484. Vett. Anm. Edd. σοῖο θ. ἐπεικέλ' Ἄ. ἀντὶ τοῦ πατρός absque σοῦ. [Ἀσύναρθρον) Cod. Gud. ἀσύντακτον. — ὡς) καί. — μῦθον] Addit Cod. Gud. ἑλληνικώτατον φησί. — τοῦ ἔμοιο — ad fin.) Cod. Gud. οἶον τοῦ ἔμοιο, καὶ μῆσαι πατρός ἔμοιο θεοῖς ἐπεικέλ' Ἀχιλλεῦ. Kul.]

D

Μνήσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πείρα μὲν γὰρ ἐφ' ἐνὸς ἢ
 50 δευτέρου ³⁵ γνῶσις ἐστὶ δοκιμαζομένη. Ἐμπειρία δὲ ἢ
 ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπει-
 ρίας διαφέρει· ὅτι ἢ μὲν ἐν τοῖς κανόσιν ³⁶. ἢ γραμμα-
 τικῇ ³⁷ δὲ τέχνῃ ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἢ ἐπιστήμη.

Ἐνδον καὶ Ἐσω διαφέρει. Ἐνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ
 σημαίνει. Ἐσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἐνδον μὲν γὰρ ἐστὶν
 ὁ παῖς. Ἐσω δὲ εἰσέρχομαι. ἀμαρτάνει οὖν ³⁸ ὁ λέγων,
 Ἐνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἐσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν
 διαφορὰν συγχέει· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις ³⁹,

Γυναῖκες αἱ τε ἔσω στέγης, αἱ τε ἔκτος.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἱ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν
 Ἡρακλειδῇ ⁴⁰,

Καὶ τὸν γέροντα, τὴν τ' ἔσω γραῖαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὐβουλος ὁ τῆς μέσης κωμωδίας ποιη-
 τῆς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι ⁴¹ τις γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

³⁵ Ἡ δευτέρου] Vulgatae ἢ δύο MS. iterum lectionem anteposuit, etsi pro illa staret *Thomas* in Ἐμπειρία. *Schol. Dionys. Thracis*: Πείρα δὲ, inquit, ἢ ἐνὸς ἢ δευτέρου γνῶσις, ὅταν εἰδείη γεωργός, ὅτι δρεπάνῳ πληγεῖς ἰαθῆσεται ὁπῶ σκηῆς. κ. τ. λ. [V. not. ad *Dionys. Halic. de C. V. p. 175. G. H. S.*] Pro δοκιμαζομένη Vett. Edd. δοκιζομένη. mendose.

³⁶ Κανόσιν] Vett. Edd. scriptura vitiosae recentiorum lectionis κανονίων locum occupavit. e MS. κανόσιν adnotaverat *Vossius*, cuius, quod dolendum est, collatio in hac voce definit.

³⁷ Ἡ γραμματικῇ] *Thomas M.* ex *Dionysio* Grammatices exhibet definitionem, quam tangere etiam videtur *Amm.* Multa e *Scholasticis* ineditis notari pos-

sunt, quae describere nunc commodum non est.

³⁸ Ἀμαρτάνει οὖν] Si id peccare est, probatissimi Scriptores frequenter peccarunt. Hac in re finienda pro more confidenter *Phrynichus*: Ἐνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον, et quae plura in eius *Eclogis* legi poterunt.

³⁹ Ἐν Τραχινίαις] v. 204. *Sophoclis* verba eadem ratione hic posita sunt, qua in Edd. *Steph.* et *Vulg.* quarum scripturam sum sequutus, ut sua constaret conjecturae, quam infra proponam, ratio. Vett. tamen Edd. αἱτ' ἔσω et mox δέον εἰπεῖν, αἱτ' ἔνδον. Quod sequitur καὶ e *Steph.* Ed. exciderat.

⁴⁰ Ἐν Ἡρακλειδῇ] Lege: ἐν Ἡρακλειδαίς. Versus est 584.

⁴¹ Ὅτι.] *Scaliger* in libri mar-

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυ- 51

θοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε ⁴², καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρροήματος τοῦ τότε. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ ⁴³ νῦν ἦσο κίνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ ⁴⁴,

Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου
Φέγγος καθορῆ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε ⁴⁵ φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε αὐθι μένων σὺν ἐμοί, τότε δῶμα φυλάσσοις
καὶ Ἐκτωρ φησὶ,

— σὲ δὲ τ' ἐνθάδε ⁴⁶ γῦπες ἔδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς 52
τόπον οὕτως,

— τῆς δ' αὐτοῦ ⁴⁷ λίτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

gine notaverat ὅτι ὁ pro ὅτι ponendum. [καὶ] Cod. Gud. τοῦ. — τὸ) abest. — Σοφοκλῆς) Cod. Gud. addit δὲ. — αἶ τε) αἶ τ' utraque vice. — ἐν Ἡρακλειδῇ) abest. — γραιῖαν) abest. — τῆς μίσης) abest. — σπείσειθ') σπείσασθαι, sola huius articuli, quae attendi meretur lectio. *Kul.*]

⁴² Τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε] Haec festinanti librario debentur, ac proinde delenda sunt, eorumdemque loco ponendum Τὸ δ' Ἐνθα. Id est ex *Herennii Philonis* excerptis, et ex *Homeri*, quae subiiciuntur, locis clarissime patet. Ad hunc locum conferri potest *Nunnesius* ad *Phryg.* p. 23. [Quorum partem duntaxat deterendam credidi, universa praetermisit *Frell.* haec nimirum: Τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. Ex *Addendis.*]

⁴³ Ἐνταυθοῖ] *Hom. Σ. Od. v.*

104. Ἐ. v. 7. κίνας τε σίας τ' ἀπερύκων. *Schol.* ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

⁴⁴ Ἐν Ἡλέκτρᾳ] *V. 381.* ubi pro καθορῆ reperies προσόψει. *Eustath.* ubi *Ammonium* describit, ad *Od. Σ. p. 659.* in *Sophoclis* versu legit κατόψει. *Eustathium* sequitur *Phavorinus.* *Vett.* porro *Edd. Ann.* pro πέμψειν legunt πέμψειν.

⁴⁵ Ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε] *Vett. Edd.* ἐπὶ τοῦδε. ἐνθά φησὶν ἡ *K.* et in versu: Ἐνθάδε καὶ αὐθι μένων. quod non sperno. *Od. E. v. 208.* ubi editur Ἐ. αὐθι. *Barnesius* Ἐ. v. αὐθι inter *Var. Lect.* retulit.

⁴⁶ Σὲ δὲ τ' ἐνθάδε] *Il. II. v. 836.* *Vett. Edd.* αἶ δ' ἐνθάδε.

⁴⁷ Τῆς δ' αὐτοῦ] *Vett. Edd.* Τοῦ δ' αὐτοῦ λίτο γόνα. Egregie se facturum credidit, qui τῆς δ' αὐτοῦ reponeret. Utrumque apud *Hom.* sed ab hac nota est alienum, et a nescio quo ineptulo in hunc libellum intrusum.

Τοῦ δ' αὐτοῦ ⁴⁸ λυκάβαντος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
ἐπὶ τοῦ Ἐνθα ἐν τόπῳ,

Ἐνθα μὲν Αἴας κείται ἀρήμιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.
εἰς τόπον,

Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευεν.
ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε,

Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Λομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γὰρ
ἔστι ποιῶν ⁴⁹ λόγον σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθειτο
53 ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῶν Ἀντιφῶν ἐν
τοῖς φονικοῖς ⁵⁰ φησὶ, Τεθνεὺς οὗτος ⁵¹ ἡμῶν ἐνθύμιος
γενήσεται.

Ἐνδοξος *) καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἐνδοξος μὲν γὰρ
ἔστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος ⁵²,
καὶ ἐλπίζομενος.

⁴⁸ Τοῦ δ' αὐτοῦ] Od. ζ. v. 261. *Sequentia loca ordine indicabo*: Od. Γ. v. 109. Od. Ι. v. 142. et II. Ε. v. 1. ad postremum locum *Schol.* ad mentem *Ann.* Ἐνθ' αὖ exponit τότε δὴ. addens: ἐπιρρήματα χρονικόν. ἄλλως δὲ ἐνταῦθα τοπικόν.

⁴⁹ Ποιῶν] *Malim ποιῶν λόγον σχῆμα*· quanquam vulgatam tueretur *Thomas M.* qui sequentia: τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθειτο (ea vox deficit in *Vulc. Ed.*) ἐπὶ τ. π. π. *A.* adnotare praetermisit. *Ptol. Aescal.* §. 86. Ἐνθύμιον δὲ ἐπὶ τοῦ προστροπαίου οἱ ἀρχαῖοι φασίν. [Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἐνθύμημα ποιῶν λόγον σχῆμα· τὸ δὲ ἐνθύμιον ἐτίθειτο ἀντὶ τοῦ τροπαίου παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς φησὶν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς, Τεθνεὺς οὗτος ἡμῶν ἐνθύμιος γενήσεται. *Cod. Gud. Kul.*]

⁵⁰ Φονικοῖς] Vitiiosam lectionem φονικοῖς dudum ante *Fabric.* *Bibl. Gr. L. II. c. 26. p. 889.* emendaverat *Mauffac.* ad *Harvoc.* v. ἄνιμος. qui, dum graviter addit: „nec ferendi illi sunt, qui in hoc *Ammonii loco verba*

ex Antiphontis φονικοῖς allata quibusdam numeris constare crediderunt“ a perpaucis, ut puto, intelligitur; mihi, quid sibi ista vellent, prius fuit incompertum, quam in *Valentini Curationis* Editionem incidi, in qua *Antiphontis* verba ita a reliquis separata reperiebam:

Τεθνεὺς οὗτος ἡμῶν ἐνθύμιος γενήσεται.

Si reliqua e solutae orationis scriptoribus adducta loca pari ratione ab *Ammonii* verbis ea in Editione distingui animadvertisset *Mauffacus*, observatio nem suam potuisset vir praestantissimus compendifacere.

⁵¹ Οὗτος] Vitiiose *Vulc. Ed.* τοῦτο. Neque tamen οὗτος reperire licet in verbis *Antiphontis* ἡμῶν προστροπαίος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ἡμῶν δ' ἐνθύμιος γενήσεται. quae in *Comm. L. Gr. p. 858.* produxit *Budaeus*.

[*] Ἐνδοξος κ. τ. λ.) Sic et *Cod. Gud. Kul.*]

⁵² Ὁ προσδοκώμενος] Apud *Herodot.* et in *Gloss. Herodot.* Ἐπίδοξος redditur προσδοκίμος. *Μο-*

Ἔνεκα καὶ Χάριν διαφέρει ⁵³. ὁ μὲν γὰρ Ἔνεκα, ἡλιήν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἶον, Ἔνεκα Ἀλεξάνδρου καὶ ἔνεκα Ἐλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελαίου Ἀχιλλεύς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφρων μὴ ἐπιστήσας ⁵⁴. Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος.

Ἐξόσου καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἐξόσου μὲν γὰρ, χρόνου Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ τινος.

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανέψιοι ⁵⁵ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προ- 54 φέρονται τὸννομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέριμνοι, ἀναστειλομένης ⁵⁶ τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοῖ, ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰδὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοῖ ⁵⁷, τῶν ἀδελφῶν παῖδες,

schorul. Ἐπίδοξος, ὁ προσδόκιμος, ὁ κοινῶς προσδοκῆσιμος. καὶ ἐπίδοξος, ὁ ἔνδοξος. Recte Thomas M. Ἐπίδοξος, οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὡς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος.

53 Ἔνεκα καὶ Χάριν δ.] Haec nota rectius abesset; nam quae hic traduntur, nullius sunt frugis, et Ammonio disertè repugnant, qui in Ὀννεκα, ἔνεκα live ἔνεκα expoſuit χάριν. Priora aderant tamen etiam in libello Ascal. §. 41. et quidem pleniora; ὁ ἔνεκα σύνδεσμος κ. τ. λ. [Ἔνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικός τοῦ ὄνεκα διαφέρει. τὸ μὲν ὄνεκα σημαίνει τὸ διότι. ὄνεκα καλὸν εἶδος ἐπ' ἄλλου. τὸ δὲ ἔνεκα τὸ χάριν. ἔνεκα ὀυγεδικῆς Ἐλένης. Cod. Gud. Kul.]

54 Ἐπιστήσας] Vulgatam lectionem ἐπιστῆς mutavi ad mentem Cl. Hemſterhuisii, qui ita, prouti edidi, emendandum esse monuit ad Lucian. Nigrin. T. I. p. 56. quo mihi theſauro uti contigit. Scaliger pro ἐπιστῆς in margine correxerat ἐπιστάς.

55 Ἐξανέψιοι] Mirum vero nihil vitii suboluisse Nunnesio ad Phryg. p. 60. dum mihi nulla videtur ratione dubitari posse, quin hoc modo scripserit Amm. Ἐξανέψιοι καὶ Ἀνεψιοῖ διαφέρει.

Qui reliqua rite considerarit, aut mecum sentiet, aut existimabit, grave vulnus hac in parte accepisse Ammonium. [Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανέψιοι διαφέρει. βαρύνεται μὲν οἱ ἀμέριμνοι. ὀξύνεται δὲ οἱ πρὸς γένος. Cod. Gud. Kul.] 56 Ἀναστειλομένης] Ea Vett. est Edd. et vulgatae Stephani scriptura, a qua in Vulcanii Edit. discesserunt operae, ponendo ἀναστειλομένης. huius edit. margini Scaliger adscripserat Ἀνδελχομένης; quod aequè atque alterum Tryphonis mentem declararet.

57 Ἀνεψιοῖ] Si mihi oculi non caligant, qui priorem, quam omnino improbandam cenſeo, lectionem tueri velit, hic necesse est scribat Ἐξανέψιοι, neque etiam aliter legiſſe videtur Cyrillus in voc. acc. dist. Ἐξανέψιοι, οἱ, confobrinatorum filii. Ἐξανέψιοι, οἱ, confobrini. Verum istius hominis, quisquis ille fuerit, nulla plane est auctoritas, qui lectiones manifesto mendosas sequutus, ridicula saepe isti indicii inferuit. Deinde ad Ἐξανέψιοι referri non possunt, quae adiecit Noster, καθὲ καὶ ἡμεῖς ἐκδοχόμεθα. quo in loco

καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

²Εοικότα Εικότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἔχονα· τὰ δ' ἔμφερῃ, Ἐοικότα.

²Επικήδιος ⁵⁸ καὶ Θρήνος διαφέρει. Ἐπικήδιον μὲν γὰρ ἔστι, τὸ ἐπὶ τῷ κήδει· Θρήνος δὲ, τὸ ἐν ᾧδῃ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοῦμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρήνος δ' ἔστιν ᾧδῆ τῆς συμφορᾶς οἰκίον ὄνομα ἔχουσα· ὄδυρμόν ἔχει σὺν ἔγκωμῷ τοῦ τελευτήσαντος· τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρήνόν τε καὶ Ἐπικήδιον· τῷ τὸν Θρήνον ἀδεδῆσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας ⁵⁹, ἀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπευαίνων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἔπαινον τινα τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

²Ἐπιστραφῆς Εὐστραφοῦς ⁶⁰ διαφέρει. Ἐπιστραφῆς, ὁ προστακτικὸς καὶ ἐπιμελής· Εὐστραφῆς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

²Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γὰρ

quaeso? in v. Ἐνεψιοί, uti opinor. Subiiciam *Hesychii* verba: Ἐξανέψιοι, ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοί, ἢ μητέρες. quo nihil est hanc in rem magis opportunum.

⁵⁸ Ἐπικήδιος.] Aliquoties in hac nota Ἐπικήδιον restituendum est. *Proclus* in *Chrestom.* p. 7. Θρήνους, ἐπικήδεια· et discrimen docet p. 10. ubi multa notantur a *Scholio*. *Suid.* Ἐπικήδιον, ἐπιτάφιον. *Diomedes* ad *Dionys. Thrac.* τούτω οὖν τῷ μέτρῳ (Elegiaco) πολλοὶ ποιηταὶ πολλὰ γεγραφήκασιν, ἅτινα καλεῖται ἐπικήδεια. haec a *threnis* non discernunt *Schol.* ad *Horat.* II. Od. I. v. 38. [Ἐπικήδιον καὶ Θρήνος διαφέρει. Ἐπικήδιον μὲν γὰρ ἔστιν ἔπαινος τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινὸς μετρίου σχετλιασμοῦ. Θρήνος δὲ παρὰ τὸ ἀδεῖν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ

μετὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον ὑπὸ τῶν θεραπευαίνων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς ἐπιτάφιον. *Cod. Gud. Kul.*]

⁵⁹ Τῆς κηδείας.] *Vett. Edd.* τὰς κηδείας ἀδόμενος ἢ. *recepta* itaque *Stephano* debetur.

⁶⁰ Ἐπιστραφῆς Εὐστραφοῦς δ.] *Vulgatior* est scriptura Ἐπιστραφῆς et Εὐστραφῆς. quorum posterius alio licet sensu apud *Homerum* satis frequens, prius apud *Suidam* occurrit. *Hesych.* Ἐπιστραφος, — ἐπιμελής. *Corinthius* de *Dial. Ion.* MS. ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, ἢ ἐπιμελῶς, Ἐπιστραφῆς. Ad vocem *Eustrophis Ammonii* non nominati expositionem produxit *H. Stephanus* in *Thef. T.* III. p. 1080. [Ἐπιστραφῆς] *Cod. Gud.* Ἐπιστραφῆς, bis. — ὁ προστακτικὸς καὶ pro his *Cod. Gud.* μὲν γὰρ ἔστιν habet. *Kul.*]

εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβα-
νόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὀμηρος
δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφορὰν. οὐκ ἔστιν
οὐν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος ⁶¹ Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ
Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι *) καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρει. Ἐπιστεῖλαι
μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, ⁵⁶
τὸ προστάσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ⁶² ὑποσχεῖται.

Ἐπισχεῖται δὲ, ὃ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας·

Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὃ αὐτῷ ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ,
ἢ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ
δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπι-
τίμιον.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύ-
ξαι ⁶³ μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχεῖσθαι χρήματα δώσειν
τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγαγόντι, ἢ ἀποκτείναντι τινα τῶν

61 Ἐπίκουρος] Nescio equidem, cur sit a Vett. Edd. lectione discessum, quae haec erat: Ἐπικούρουσ Ἑλλήνων λεγόμενουσ. Ptol. Afsal. §. 40. Ἐπίκουροι — ὡσ οἱ Λίκοι τῶν Τρώων. Σύμμαχοι — ὡσ τοῦ Ἀγαμέμνονοσ Μυρμιδόνεσ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνεσ. Confer Schol. Hom. ad Il. B. v. 130. et v. 803. [Ἐπίκουροσ συμμάχου διαφέρει. ἐπίκουροσ λέγεται ὃ τῶν πολεμουμένων βοηθόσ, ὡσ Σαρπηδόων Τρώων, οἱ γὰρ Τρώεσ ἐπολεμοῦντο, σύμμαχοσ δὲ ὃ τῶν πολεμούντων, ὡσ Ἀχιλλεὺσ Ἑλλήνων. Cod. Gud. Kul.] (*) Ἐπιστεῖλαι κ. τ. λ.) Ita plane Cod. Gud. Kul.]

62 Τὸ] Crediderim, scribendum Ἐπαγγέλλεται δὲ τοῦ Ἐπι-
σχεῖται.

63 Ἐπικηρύξαι] In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocavit Paulus Leopardus X. Emend. c. VI. cuius ego emendationes vulgatae lectionis loco reposui. Priorum Edd. haec erat scriptura: Ἐπικηρύξαι

μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι. καὶ ἀναγοντίσ ἢ ἀποκτείναντίσ τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐτεκηρύξαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγοιτο δι' ἀγορῆν, τὸ μῆλιον δώσειν τέλειον, εἰ δ' ἀνέλοιτο, ἡμισιον. e quibus haecce δι' ἀγορῆν τὸ μῆλιον pulcrum erat mutasse in Διαγόραν τὸν Μῆλιον· itaque etiam id unum libro suo adscripserat Ios. Scaliger, gnarus, reliqua facillimo opere ex Amm. in v. Κηρύξαι posse corrigi. Et ne ea Scaligeri et Leopardi emendatio levis alicui videatur, faciet infelix Vulcanil tentamen. Leopardi emendationem laudat Maussac. ad Harpocr. in v. Ἐπικηρκεύεσθαι. Pauca vide in Animadv. [Omittendum non est, Frelonium pro δι' ἀγορῆν, τὸ μῆλιον. vulgavisse, ἰσ ἀγορῆν τὸ τέλειον· atque ea ratione sinceræ lectionis vestigia plane obscurasse. Haec demum est, quam voco inconsultam correctorum temeritatem. Ex Addendis.]

καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυσαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γάρ, ἔντιμος ⁶⁴. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀρ' οὐ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φασί. καὶ, Ἐπιτίμησον αὐτὸν *), ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

57 Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγεῖν ⁶⁵ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μὲν ἐστίν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς. Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτῶν τοῦ Πυνθάνεσθαι ⁶⁶ διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοήν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα. Ἐρωτῶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἶραι ⁶⁷ ὀπόθεν εἰμὲν, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔροιο,
Ὅντινα τοῦτον ἄγει.

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν ⁶⁸ τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον·

64 Ἐντιμος] Lege δ' ἔντιμος et in ultima nota Ἐπιτίμησον αὐτῷ ex Moschor. in v. Ἐπίτιμος. e quo videri posset haec nota in Ammonium introducta. Vide Animadv. [ἐπιτίμησον αὐτῷ auctore Frell. in textum potuisset inferri. Ex Addendis.]

[*) μὲν γάρ] Cod. Gud. μὲν γάρ ἐστιν. — ἐπιτίμιον] ἐπιτίμησον. — αὐτὸν] abest. Kul.]

65 Συνεπιγεῖν] Librario observabatur τὸ συγχαίρειν. Particula, οὖν, quam festinans posuerat, deleuda videtur, ut Noster

scripsit ἐπιγεῖν. Vide Lib. II. Animadv. cap. I.

66 Ἐρωτῶν τοῦ II.] Eandem observationem totidem fere verbis expressit Eustathius ad Od. Γ. p. 112. et 115. neque ullam auctoris fecit mentionem. [V. p. 59. Kul.]

67 Εἶραι] Od. Γ. v. 80. Vett. Edd. Amm. ὀπόθεν. In altero Homeri loco editur ἔροιο II. Α. v. 610, ἔροιο cum Amm. legit Eustathius.

68 Ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν] Hanc in rem multa collegit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 1299.

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

58

Πυνθανόμεν Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησις ἐστὶ φράσις συμβολικὴν ⁶⁹ ἀπόκρισιν ζητούσα, οἷον νέον ⁷⁰, ἀμφίβολον, σαφές, ἄδηλον. αὐται γὰρ αἱ πέντε ἀποφράσεις συμβολικαὶ καλοῦνται· ἐστὶ μέντοι γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστὶν ⁷¹. καὶ οὕτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστὶν. Πενῆσις δὲ ἐστὶ λέξις, πρὸς ἣν οὐχ ἐστὶ συμβολικῶς ἀποκρινεσθαι, οἷον· Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῆ ἔβη ⁷² Ἀνδρομάχη; ἢ δ' ἀποκρίνεται·

Ἄλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας.

οὐ γὰρ ἐνεχάροι ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, καὶ ἢ οὐ κατὰ τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ

quem descripsit Suidas. Bina tantum *Homeri* loca annotavit *Ammon.* ex *Odyss.* B. v. 514. et *Od.* N. v. 256. Utroque in loco a *Vett. Edd.* recessit *Stephanus.* ante ipsum apud *Amm.* vulgatur: νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμί κ. ἄ. μύθων ἄ. π. κ. δ. μ. ἀέξεται. in altero autem loco ex *Od.* N. v. 256. ubi vulgatur *Π. Ἰθάκης γε καὶ ἐ. Κ. ε.* in antiquis *Amm.* edd. legebatur *Π. Ἰθάκηρ-δε καὶ ἐν Τροίῃ εὐρείῃ*, quod ego certe non temere sollicitassem.

⁶⁹ Συμβολικὴν]. Ita correxit *Scaliger* vulgatam *συμβολικὴ ἄπ.*

⁷⁰ Νέον]. Confidenter reponi potuisset καὶ, οὐ, verum emendationes quantumvis veras in textum recipere vix licet, et in hanc partem malui peccare. Orationem *Amm.* imperfectam facile vidit *Vulcanius*, qui mendam ex eadem hac nota eluere debuisset. Eam quam dixi emendationem unicuique sponte

suggerat ad h. l. collatus *Eustathius*: Φιλοσόφους μέντοι ἐρωτήσις ἐστὶ φράσις συμβολικὴν ἀποκρίσιν ζητούσα. οἷον, ἀρά γε οὕτως ἔχει; πρὸς δ' ἐπαχθὲν τὸ καὶ, ἢ οὐ, ἢ τὸ ἀνεμφίβολως, ἢ τοιοῦτόν τι, συμβολικὴν ἀποφάνειν ἐποίησε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ σαφές ἢ ἄδηλον, καὶ τὰ τοιαῦτα. *Ammonius* Philosophus in *Aristotel.* de interpret. f. 158. a. ἐρωτήσιν vocat *διαλεκτικὴν*, πρὸς ἣν ἐστὶν ἀποκρινεσθαι τὸ καὶ ἢ τὸ οὐ μόνον ἐπόντα, καὶ συμβολικῶς κατακρίσαντα μόνον ἢ ἀνανεύσαντα.

⁷¹ Ἡμέρα ἐστὶν.]. Has argutias non capio, nisi forte scripserit *Noster*: οἷον, ἡμέρα ἐστὶν; ἐστὶν ἡμέρα, ἢ οὐχ ἐστὶν. Non aliter fere *Eustathius*.

⁷² Πῆ ἔβη]. *Π. Z.* v. 577. et v. 386. Ἄλλ' ἐπὶ πύργον ἔ. Sed vero in vetustis *Amm.* Edd. extabat: ποῖος ἔβη ἀνδρόμαχος. ἢ δ' ἀποκρίνεται ὅτι ἐπὶ πύργον ἔβη, quae lectio non plane fuerat repudianda,

φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων ⁷³
περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν οὕτως·

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ ⁷⁴ Ἀνακρίσειως διαφέρει. Ἐρώ-
τησις μὲν γὰρ ἐστὶ σύντομος ἀπόκρισις· Πεύσις δέ,
μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δέ, ὑποδειστέ-
ρων ἐξήγησις ⁷⁵.

Ἐως καὶ Πόθος διαφέρουσιν ^{*}). Ἐως μὲν γὰρ ^{**}), τῶν
παρόντων· Πόθος δέ, τῶν ἀπόντων.

Ἐρῶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρῶν μὲν γὰρ ἐστὶ, τῶν ἐν
ᾧ ψει· Ποθεῖν δέ, τοῦς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ
Ἵμῆρος·

Ὡς σέο ⁷⁶ νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ
ἀπόντος,

Ἄλλὰ με σὸς τε πόθος, σά τε μηδέα, φαιδιμῆ
Ὀδυσσεῦ,

Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήρα. ^{***})

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγὰς.

Ἐρωτῶν ⁷⁷ μὲν ἐστὶ, τὸ θέλειν κεραλαιώδη λαβεῖν ἀπό-

⁷³ Ποτάμων] Is forsan Potamo, qui, teste Suida, in Platonem scripsit commentarium, a Vulcano, ac proinde a Fabricio etiam, in Auctorum indice omisus.

⁷⁴ Καὶ] Quod in prima Edit. omisum, καὶ secunda exhibuit; in qua etiam διαφέρει, ubi in prima Ed. διαφέρουσιν legebatur. [πύσεως καὶ ἀνακρίσειως] Cod. Gud. πίστις καὶ ἀνακρίσειως. Kul.]

⁷⁵ Ὑποδειστέων ἐξήγησις.] Levi mutatione pro ἐξήγησις scribendum ἐξέτασις, qua voce priorem exponit Harpocratio, quem Suidas sequitur et Phavor. Porro ὑποδειστέων sincerum non videtur. Legendum existimo Ἀνακρίσειος δέ, ἢ ἀπὸ δευτέρου ἐξέτασις, vel, si malis, ἢ ἐκ δευτέρου ἔ. hanc mihi coniecturam Herennius Noster subministravit, apud quem Ἀνάκρισις dicitur δευτέρα ἐξέτασις. [πύσεως δέ, μακρᾶς] Cod.

Gud. πίστις δέ, μικρᾶς. — ἐξήγησις] ἐξέτασις. Kul.]

[*] V. Hemsterh. ad Aristophan. Plut. p. 427. G. H. S.]

[**] μὲν γάρ] Cod. Gud. addit ἐστὶν ἐπὶ τῶν κ. τ. λ., et ἐπὶ τῶν ἀπόντων. Kul.]

⁷⁶ Ὡς σέο] Il. Γ. v. 446. Alter locus est in Od. Α. v. 201. in quo Vett. Edd. legebant ἄλλὰ με σοῦ πόθος. Ad hunc locum differentiam adnotavit Eustathius, cui adde Thomam in Ἐρῶ.

[***] Ποθεῖν] Cod. Gud. ἐπιθυμεῖν per incuriam; nam explicatur ποθεῖν. — τῶν] τὸ. — διαστέλλει δέ] abest. — ἔραμαι] ἐρᾶ. — αἰρεῖ] Cod. Gud. ἐρεῖ. — τοῦ] abest. — τε] abest. — φαιδιμῆ Ὀδυσσεῦ] φαιδιμος Ὀδυσσεὺς, male. — σὴ] ἐσθῆ. — θυμὸν ἀπήρα] pro his Cod. Gud. φέρει. Caetera defunt. Kul.]

⁷⁷ Ἐρωτῶν] Quis credat hic voluisse repetere Ammonium,

φασιν, ἢ καὶ ἢ οὐ. Πενθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διεξοδὸν ἀξιῶν πρᾶγμα· οἶον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἐρως μὲν ἐστὶν ἐπιβολὴ φιλοποιίας· Πόθος δ' ἀπόντος· Ἰμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν ⁷⁸ ἐρώμενον χορείας.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ, τὰ καὶ ⁶⁰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσειως τευξόμενα· οἶον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ' ἀτέκνω παῖδες γενήσονται.

Ἄλλως ⁷⁹. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον, οἶον· ὁ παῖς ἔσται ἀνὴρ· Γενήσεται δὲ, τὸ ἄριστον. *)

Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμῶν ⁸⁰ διαφέρει. Ἐστιάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἐστιώμενοι. **)

Ἐσπέρα καὶ Ὀψέ διαφέρει. Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἐστὶ, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψέ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ' ὀντινοῦν ⁸¹ χρόνον. διὰ τοῦτο ***) καὶ προστιθέασιν, Ὀψέ τῆς ἡμέρας.

Ἐταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ ἑταῖρος· ὁ δ' Ἐταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὀμηρος ⁸²,

— πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

quae paulo ante scripserat? [Ἐρωτῶν τοῦ πενθάνεσθαι διαφέρει. πενθάνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ κατὰ ἀκοῆν διεξοδικῶς ἰκοῦναι τὰ ἀπὸ τινὸς λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα. ἐρωτῶν δὲ τὸ θέλειν κεφαλῶδες τινα ζητεῖν, καὶ λαβεῖν ἀποφασίον περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. Cod. Gud. Conveniunt haec cum Eranio Philone, quatuor ultimis verbis omiffis. Kul.]

⁷⁸ Τὸν ἐρ.] Lege τὸ ἐρώμενον, sensu, ut vides, a vulgata lectione non parum diverso.

⁷⁹ Ἄλλως.] Haec iterum ab alio videntur adiecta. Confer tamen *Eustath.* ad Il. B. p. 162. et in fine huius notae pro ἄριστον scribe ἀόριστον.

[*] καὶ νῦν.) Cod. Gud. οὐ νῦν. — γενέσειως τευξόμενα) οὐκ ὄντα. — Ἄλλως — ἄριστον) defunt. Kul.]

⁸⁰ Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμῶν δ.] *Cyrrillus* in *Lexico inedito*: Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμῶν διαφέρει.

Ἐστιάτωρ μὲν ὁ εἰς εὐωχίαν καλῶν καὶ εἰς εὐφροσύνην. Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἄριστοι. male scribitur ἀριστιταί. *Ptolemaeus Ascalonita* §. 3. Ἐστιάτωρ μὲν ἐστὶν ὁ ἐστιῶν. Δαιτυμῶν δὲ ὁ ἐστιώμενος, κατὰ *Πλάτωνα*, postrema in *Ammonio* desiderari monuit *Fabricius*, quae lubenter suo relinquo auctori. *Homerum* potius advocasset *Noster*. *Aristaen.* I. *Epist.* v. ἔθροισι ζομένων τῶν δαιτυμόνων ὁ χρυσὸς ἐστιάτωρ εἰσῆμι.

[**] γὰρ) abest in Cod. Gud. — ἐστιώμενοι) ἐσθιόμενοι. Kul.]

⁸¹ Μεθ' ὀντινοῦν.] In *Vett. Edd.* μεθ' ὀντινοῦν legebatur, mendose.

[***] ὀντινοῦν) Cod. Gud. ὄντινα οὐν. — διὰ τοῦτο) abest. Kul.]

⁸² Ὀμηρος.] *Od. A.* v. 7. Quae sequuntur, infra etiam extant in v. *Philos*. [διὸ καὶ κ. τ. λ.] *Omnia* defunt in *Cod. Gud.* Kul.]

καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἐταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἐτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσι. Ἐτερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον *) τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύνλωψ.

Ἐτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἐτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, ὡς Ὁμηρος ⁸⁴.

Φολκὸς ἔην, χολὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὁμηρος·

— Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὐφνῆς καὶ Εὐμαθῆς ⁸⁵ διαφέρει. Εὐφνῆς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθῆς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὐρεῖν καὶ Εὐρέσθαι διαφέρει. Εὐρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὐρέσθαι δὲ, οἷονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. **) Μένανδρος Ἀνσκόλω ⁸⁶,

Εὐρηκὸς κέρῳ τούτου τέχνην.

Διφύλος ἐν Πύρῳ,

Δῶρον δ' ἑμαντῆ παρὰ θεῶν εὐρημένον ⁸⁷.

[*] τὸν ἕτερον) Cod. Gud. τοῦ ἕτερου. Kul.]

85 Ὁ μόνον] Thomas M. in Ἐτερόφθαλμος, Μονόφθαλμος γὰρ, inquit, ὁ ἓνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, οἷον μυθεύονται τὸν Κύνλωψα. Fieri etiam potest, ut Amponius scripserit: ὁ ἓνα μόνον ὁ. ἔ. Plura dabo in Animadv.

84 Ὁμηρος] Il. B. v. 217. Tum legendum ὡς ὁ αὐτὸς Ὁμηρος, Il. Γ. v. 104. [ἐπὶ δυοῖν τάσσεται] Cod. Gud. ἐστὶν ἐπὶ δύο. ἄλλος δὲ ἐπὶ πολλῶν. Kul.]

85 Εὐφνῆς καὶ Εὐμαθῆς δ.] Thom. M. Εὐμαθῆς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς, et Εὐφνῆς, ὁ εἰς πάντα δεξιός. Plurcula etiam ad h. l. vide in Animadv. [Εὐφνῆς καὶ Εὐμαθῆς διαφέρει. εὐμαθῆς μὲν ὁ καλῶς

μανθάνων. εὐφνῆς δὲ ὁ πανοῦργος καὶ σκώπτης. Cod. Gud. in v. Ἀφνῆς. — Εὐφνῆς καὶ Εὐμαθῆς διαφέρει. εὐφνῆς μὲν γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς λέγεται ὁ σκωπτικός. εὐμαθῆς ὁ εἰς μάθησιν ταχύς, ὁ πρὸς μάθησιν εὐ πεφυκός. Idem. Kul.]

[**] Εὐρεῖν καὶ Εὐρέσθαι διαφέρει. εὐρεῖν μὲν γὰρ ἐν συνηθείᾳ, εὐρέσθαι δὲ οἷον πορίσασθαι. Cod. Gud. Kul. V. not. ad Sophocl. T. I. p. 245. G. H. S.]

86 Ἀνσκόλω] Vulcanius edidit ἐν Ἀνσκόλω. In Menandri fragmine, quod varie tentant, Vett. Edd. legebant εὐρηκός, eadem mox Διφύλος.

87 Εὐρημένον] Scaliger et Vulcanius, corrigunt εὐρημένη. dubito,

Εὐμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὐμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφήν εὖ ἔχων, οἷον *) εὐπρόσωπος· (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πῶς σχηματίζειν, Μορφάζειν⁸⁸ λέγομεν) Εὐειδής δέ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν **) τὸ σῶμα. 62

Εὐθύς, Εὐθύ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθύς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθύ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν⁸⁹, καὶ εὐθείαν τοῦ γυμνασίου· ἢ Εὐθύ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιτόμιματος. ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἀμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλω,

Τί φῆς ἰδὼν ἔνθεν γε πᾶς⁹⁰ δ' ἔλευθερῶν,
Ἀπλήθεις εὐθύς, ὡς ταχύ.

Τινὲς μέντοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικοῦ κείσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθύ λέγουσιν⁹¹ ἐπὶ τινος εὐθέως⁹². οἷον εἰάν μὲν

an recte. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 326. f. ed. Lips. G. H. S.] Ex Ammonii mente τὸ εὐρεῖσθαι pro ἐκπορεύσθαι usurpavit Demosth. de foed. Alex. p. 89. C. πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἔστι προσβολὴς ἑτέρας εὐρεῖσθαι. ubi ex Harpocr. legendum προσβολίς, ut hic fit sensus: *alias munitiones nobis comparare poterimus.* Eustath. ad Il. Σ. p. 1195. v. 49. Τοῦ δὲ εὐρεῖσθαι μόνον χρηστὸν τὸ εὐρεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ. Confer Phavor. in Εὐρετο, et Budaei Comm. L. Gr. p. 377.

[*] οἷον) Cod. Gud. ἦτοι. Kul.]

⁸⁸ Μορφάζειν] Revocavilectionem Aldinam, quam postea Editores temere mutarunt in Μορφίζειν. quod e Tusani Edit. in Thesaurum Stephani T. II. p. 972. derivatum est, ubi et genuinum Μορφάζειν reperies. Hesych. Μορφάζειν, νένειν. in re saltatoria Pollux IV. 95. Xenoph. in Conviv. p. 892. C. εὖ μορφάζεις, ὡσπερ ἢ αὐλητρίς, καὶ εὖ πρὸς τὰ λέγόμενα. Saltationis genus Μορφασμός apud Poll. IV. 105. Hesychius: Ἐπιμορφάζονται, σχηματίζονται.

[**] πᾶν) Cod. Gud. ἕπαν. Kul.]

⁸⁹ Τοῦ γυμνασίου αὐτῶν,] Edd. omnes: Εὐθύ δὲ, τὸ γυμνάσιον,

αὐτῶν κατ' ε. hanc lectionem ita in libro suo emendarat Scaliger, ut, deleta voce αὐτῶν, legerit Εὐθύ δὲ τοῦ γυμνασίου, κατ' ε. Malui Vulcanii coniecturam in textu reponere; non quod Grammatici manum exhiberet, sed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν, corruptae lectionis vestigia remanerent. Scripserat Ammonius, nisi fallor: Εὐθύ δὲ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείαν τοῦ γυμνασίου. Ista ἀντὶ τοῦ in αὐτῶν latent. [V. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 929. G. H. S.] Mox in Vett. Edd. legebatur τὸ δ' εὐθέως et postea οἱ δ' ἀρχαῖοι. 90 Πᾶς] Aliorum in hoc versu emendando coniecturae prostant. Pro πᾶς Vulcanius, et in ora libri sui Scaliger emendaverant πῶς· id primum recipi debet, tum vero Menandri locus alio sensu accipi, atque hactenus fuit factum. Vide sis Animadv.

⁹¹ Εὐθύ λέγουσιν] Id Vulcanio debetur, cuius emendationem Ammonio restitui: vulgata priorum Edd. lectio, τινὲς δὲ τὸ μὲν εὖ λέγειν, vitiosa est.

⁹² Εὐθέως] Ita Steph. cum prima Editione: secunda et Vulc. εὐθείως.

ἢ θήλυκὸν τοῦνομα, ἢ εὐθεία ὁδὸς, εὐθεία βακτηρία· εἰν δὲ ἄρῳεν, εὐθύς ὁ κανὼν· εἰν δ' οὐδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐτίθεισαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ⁹³ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἶον·

63

Γήμαντος αὐτοῦ δ'⁹⁴, εὐθύς ἔσομ' ἐλευθέρος.

καὶ

Ἦς τοῦτο δ'⁹⁵ εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω, κάτω. *)

Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἦδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρα, Εὐφραίνεσθαι μὲν γὰρ ἔστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἦδεσθαι δὲ, ἐσθιοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα⁹⁶ αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθύς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθύς, χρονι-

93 Τὸ ἐφ' ὁδοῦ] Probem absque particula τὸ legi ἐφ' ὁδοῦ.

94 Αὐτοῦ δ'] Vett. Edd. *Al-dinae*: Γ. δ' αὐτοῦ· perperam.

95 Ἦς τοῦτο δ'] Textus habet emendationem *Scaligeri* et *Vulcanii*. Priores editiones legebant Ἦς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc versiculo extat, ἄνω, κάτω *Menandro* placuit, neque dubitatio, quin hic versus cum praecedenti e Comaedia sint desumpti. In altero servum audis de herili filio verba facientem.

[*] γὰρ) Cod. Gud. ἔστιν. — τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) τὸ γυμνάσιον, ἀντὶ τοῦ κατ'. — χρονικοῦ ἐπιπέδηματος) χρονικῶς ἐπιπέδημα. — κατὰ — λέξιν, abest. — εὐθὺ λέγουσιν) λέγειν. — εὐθείας) εὐθείως. — τοῦνομα) τὸ ὄνομα. — τόπου) Cod. addit οἶον. — κατὰ τοὺς χρόνους) κατὰ τῶν ἀρωμάτων. — αὐτοῦ δ') αὐτοῦ. — τοῦτο δ') τοῦτ'. — ἄνω) τὰ ἄνω. — Alio loco, mutatis paulisper verbis, haec habet Cod. Gud. Εὐθὺς, καὶ εὐθὺ, καὶ εὐθείως διαφέρει. εὐθύς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ καλῶς τρέφων. εὐθὺ δὲ τὸ γυμνασίον, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείως τοῦ

γυμνασίου. εὐθείως δὲ ἀντὶ τοῦ χρονικῶς ἐπιπέδηματος. — Εὐθύς καὶ εὐθείως ἀμφότερα Ἑλληνικά. τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων. οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἔως. καὶ εἰς οἶον. *Lexicon Photii. Kul.*]

96 Ἦ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα] Haec verba, quae universa in *Vetustis Ammonii* Edd. deerant, primum in *Stephani* Editione profant. *Aldus* ita vulgaverat: Ἦδεσθαι δὲ ἐσθιοντα αὐτῷ τῷ σώματι. in quibus facile quis suspicetur legendum αἰσθόντα, sive αἰσθάνοντα (uti certe legit apud *Amm. Phavorinus Camers* in *Εὐφραίνεσθαι*) pro ἐσθιοντα. ultimum hoc in ἐσθιοντα demutavit *Tufanus*; quod non solum recepit *Stephanus*, sed et eam quam dixi laciniam, ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα in *Ammonium* intulit. Qua, inquit, auctoritate? non nisi vulgata in *Placone* scriptura motus; is in *Protagora* p. 293. eadem illa *Prodicum* dicentem introducit, quae post *Stephanum* in *Ammonio* leguntur. Ea vero auctores interpolandi ratio sobria non est.

κόν⁹⁷ ἐστὶν ἐπιρῶρημα· τὸ δὲ Εὐθὺν, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γὰρ ἐστὶν, ἢ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἢ ἐλάττων. οἶον, χιτῶνα ἢ κῦνα χαρίζεται, εὐεργετῆ δὲ οὐ.

Εὐθὺν καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺν ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὐ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὐ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον⁹⁸ συνηρημένως. τὸ οὖν Εὐ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

64

Ἐχθρὸς Πολέμιον καὶ Δυσμενοὺς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πείλας⁹⁹. Δυσμενῆς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὸ τὸ πάθος, ἧγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον¹. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἶον, ζῆλοὶ τὸν καθηγητὴν

97 Χρονικόν] Vett. Edd. χρόνιον legebant. Alterius vocis Εὐθὺν quae hic traditur notio, a nonnullis non fuit animadversa.

98 Χρήσιμον] Forfan leg. χρησίμως. Moschor. Εὐ ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς, καλῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ χρησίμως. scribe καὶ Καλῶς, ἀντὶ τ. Pro συνηρημένως in Amm. prima Ed. legebatur συνηρημένον· in secunda, συνηρημένων.

99 Χωρῶν πείλας] Thomas M. in Ἐχθρὸς· Πολέμιος δὲ ἄπλως, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν. Herennius Philo: Πολέμιος δὲ ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τοὺς πείλας. neque tamen Thom. aut Amm. scriptura follicitanda est. [Ἐχθρὸς, πολέμιος, καὶ δυσμενῆς διαφέρει. ἔχθρος μὲν γὰρ ὁ πρότερος φίλος. πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν

πείλας. δυσμενῆς δὲ ὁ χρόνιος τὴν πρὸς τὸν ποτε φίλον ἔχθραν διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτον ἔχων. Cod. Gud. Kul.]

¹ ὑπάρχον] In schedis Ptol. Ascal. §. 92. τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Receptam lectionem sequitur Cyrillus in Lex. inedito: Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ, οἶον ζῆλοὶ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Plurimarum vocum differentiae iisdem verbis in Cyrilli Lex. leguntur, quibus usus est Ammonius. [Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζῆλος μὲν γὰρ ἐστὶ μίμησις τοῦ καλοῦ, οἶον· Ζῆλον τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς· ζῆλοὶ δὲ τε γείτονα γείτων, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπία γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Cod. Gud. Kul.]

ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ². Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δαῖνα τόνδε³.

Ζηλωσάι *) τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμῆσθαι. Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν (**).

Ζῆλος Φθόρου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν⁴ μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινὸς καλοῦ. 65 Φθόνος δὲ, βασκανία τις τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὐ. ***)

Ζῆλος μὲν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἐαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἶδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησὶ τις, Ζηλοῦ τὸν τοῦ⁵ δαῖνα ἐπὶ τῷδε· δευτέρως, καθὸ ζηλωτῆς τινος λέγεται· οἶον, Θησεύς Ἡρακλείους· τρίτος δὲ, ὁ φθόνω ὅμοιος.

2 Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ.] "Erg. v. 23. Vett. *Amm. Edd.* Ζηλοῖ δὲ γείτονα γ. *Lexicon, Biblioth. Coisl. MS.* p. 482. Ζῆλος κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας, οὐχ, ὡς οἰοῦνται, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον. *Moeris Aiticiſta:* Ζηλῶ, Ἀττικοί· Ζηλοτυπῶ, Ἕλληγες.

3 Ἡ δαῖνα τόνδε] *Ascalonita:* οἶον ζηλοτυπεῖ ὅδε τῆδε. utro modo legas, res eodem redit.

[*) Ζηλοῦν καὶ Παραζηλοῦν διαφέρει. παραζηλοῦν μὲν γάρ λέγεται τὸ ἐρεθίζειν καὶ κοινεῖν εἰς ζηλοτυπίαν, ὁποῖον τὸ, αὐτοὶ παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ θεῷ. τουτέστιν ἐκίνησαν ἐν ἐμοὶ ζῆλον, καὶ οἶον εἰς ὀργὴν με ἠρέθισαν, εἰδωλολατρούντες. Ζηλοῦν δὲ ἐστὶ τὸ βούλεσθαι καὶ ἐαυτῷ ὑπάρχειν, ᾧ παρεῖναι τῷ πείλας κενόμικεν ἀγαθόν. *Cod. Barthol. Kul.*

[**] Φιλονεικεῖν) *Cod. Gud.* consentit, additque: ἐπὶ τινὶ πράγματι. *Kul.*

4 Δι' ἐπιθυμίαν] *Legendum potius:* ἡ δι' ἐπιθυμίαν γινομένη μίμησις δοκοῦντος τινὸς καλοῦ. *Integra iterum e Cyrilli Lex. MS.* verba proponam: Ζῆλος Φθόρου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκοῦν-

τος καλοῦ τινός· Φθόνος δὲ βασκανία τις τοῖς ἄλλοις μὲν οὐσα ἀγαθῇ, ἡμῖν δὲ οὐ. [Ζῆλος ἡ μίμησις τοῦ κρείττονος. ἐστὶ δὲ καὶ λύπη ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐπιτηγχνῆναι, ὃν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ καὶ οὐ τηγχνῆναι. *Cod. Barthol.* — Ζῆλος ἡ δικαία ἀγαθάκτικησι. ὡς τὸ, ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με. Ζηλοτυπία, ἡ τοῦ ἀνδρός κατὰ τῆς οἰκίας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγῆς ὑπόνοια. Ζηλοτυποῖν, Αἰσχίτης, ἀπὲρ τοῦ μισεῖν. Ζηλοῦν γάρ τὸ μακαρίζειν· Ζηλοτυποῦν δὲ τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι. *Cod. Barthol. Kul.*

[***] Δι' ἐπιθυμίαν) *Cod. Gud.* δι' ἐπιθυμίας. — δοκοῦντος) δοκοῦντι. — τῶν ἄλλοις ad fin.) ἡ τοῖς ἄλλοις μὲν οὐσα ἀγαθῇ, ἡμῖν δὲ οὐ. καὶ εἰς τὸ χαμαιζήλος. *Kul.*

5 Τὸν τοῦ] *Scribe quaeso:* Ζηλῶ τὸν δαῖνα ἐπὶ τῷδε, propterea illum fortunatum iudico. *Moeris Attic.* Ζηλῶ, Ἀττικοί· Μακαρίζω, Ἕλληγες. *Thomas M.* in Ζηλῶ, — καὶ τὸ μακαρίζω, ὡς τὸ, ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, κατὰ Σοφοκλεῖ. ubi ponendum τοῦ νοῦ, e *Soph. El.* v. 1030. Confer *Hesych. Phavor.* et *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* p. 150.

Ζυγός, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ ⁶, ἐπὶ τῶν σταθμῶν.

Ζώνη ⁷ καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.

H.

⁸ Ἠγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον ἀπὸ ⁸ ὑπνον· Ἀνέστη δὲ ἀπὸ κλίνης.

⁹ Ἠθος μὲν ἐστὶν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δὲ, ἐπίστασις ⁶⁶ πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφῆν.

⁹ Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν ⁹ διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¹⁰ Ἡμέρα Ἡοῦς διαφέρει ¹⁰. Ἡμέρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κα-

[⁶ Θηλυκῶς δὲ] Quinimo οὐδετέρως δὲ, atque ita, ut opinor, scripserat *Amm.* ΟΤΑ. et ΘΗΛ. facile a librario permutari poterunt. huiusce moduli vocabula nunquam in scriptis libris nisi decurtata occurrunt. *Moschop.* Ζυγός, ὁ τῶν βοῶν· Ζυγὸν δὲ, οὐδετέρως, τὸ ζύγιον. adde *Etymolog.* p. 412. v. 9. *Thomas M.* Ζυγός, ἀρσενικῶς ἐπὶ ἀμάξης, ἐπὶ δὲ σταθμοῦ οὐ ζυγός, ἀλλὰ τὰ ζυγία. atque ita *Poll.* IV. 171. Ζυγὰ, τρυπάνη. *Vulgatam* libelli nostri lectionem sequutus videtur *Auctor* voc. acc. dist. Ζυγός, ζυγοῦ, ὁ, iugum boum. Ζυγός, Ζυγοῦ, ἡ, iugum librae.

[⁷ Ζώνη] In Edit. *Vulc.* haec nota deficit, quae in praecedentibus aderat, nisi quod in illis vulgabatur: ἡ τῆς γυν. cum recte extet apud *Moschop.* et *Ascal.* §. 87. Perridiculum est, quod *sin Thomam M.* intulit *Blancardus*: Ζώνιον ἀρσενικῶς ἐπὶ γυναικός. — Ζώνη δὲ ἐπὶ ἀνδρός, ubi ante ipsius editionem bene legebatur Ζώνην κυρίως, ἐπὶ γ. [Ζωστήρ Ζώνης διαφέρει. Ζωστήρ μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ὁ ἀνδρός. Ζώνη δὲ ἡ γυναικεία. Ζώνη δὲ σημαίνει δύο, τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον, καὶ

τὴν λεγομένην θωρακίαν ζώνην. Ζωστήρ σημαίνει τρία, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ θώρακος. λύσε γὰρ ζωστήρα παναίολον. Ζῶμα δὲ ἀντὸς ὁ θώραξ. λέγεται δὲ καὶ ζῶμα, καὶ περιζῶμα. *Cod. Gud. Kul.*]

[⁸ Ἀπὸ ὑπνον] Ita omnes legunt *Edd.* excepta ed. *Vulc.* is vulgari iussit ἐκ ὑπνον· nisi forte scripserit ἔξ. *Ammon.* in v. Ὁρθρός scribit: ἡ ὕρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἔξ ὑπνον ὀρθοὶ γινόμεθα. Viden'? Leges, quas aliis ponunt, ipsimet Grammatici non curant, nam istic loci dici debuisset Ἐγερθέντες. *Conf. Amm.* in Ἀναστήναι.

[⁹ Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν δ.] Haec verba peritissime fecerunt *Ammonius*; et quae obmovit vir doctiss. in *Miscell. Obs.* vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diversi generis sunt ἐπιελπίζειν τινὶ seu ἐπὶ τινὶ, et ἐπελπίζειν τινά· prius denotat, *spem in aliquo collocare*; posterius, *spem alicui facere*. quorum alterum tantum tangit noster, ἐπήλπισαν ἕτεροι ἐτέρους. Haec accepta refero *Viro Summo T. Hemsterhuisio*, ad *Lucian.* *Dial. Mort.* v. T. I. p. 345.

[¹⁰ Ἡμέρα Ἡοῦς δ.] *Ingenue*

τάστημα μόνον ἀσώματον, ἦν Ἑσίοδος Νυκτὸς γενεολογῆ,

Νυκτὸς δ' αὐτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέραι ἐξεγένοντο.

Ἡοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν πάλιν Ἑσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θεία ¹¹ δ' ἠελίον τε μέγαν, λαμπρὰν τε σελήνην;

Ἡὼ θ', ἢ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνειν,

Γίνατο.

ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,

Ἄλλ' ἦτοι ¹² τοῦτον χρυσόθρονος ἤρασεν Ἡῶς.

Ἡς, καὶ Ἡσθα, καὶ Ἡ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἡσθα, 67 παρορηγμένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἡς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος ¹³,

Ἀΐφοβ', ἢ μὲν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἡς, Μένανδρος ἐν Ψευδορακλεῖ·

fateor, me nihil hic videre; quae vero mihi tenebras obiecterunt, Lectori etiam paulo propius admovebo, ut ad eas dispellendas, et locum clara in luce collocandum, tanto fit alacrior. Primum ponit, Ἡμέραν designare τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, et in versu, quem adfert ex Hesiod. Theogon. 124. Ἡμίρη (ita legendum in Amm.) tanquam σωματοειδῆς θεὸς memoratur; eundemque hunc in finem producit Etymol. p. 429. v. 25. Ἡμίρη] Ἑσίοδος σωματοποιῶν λέγει· Νυκτὸς δ' αὐτ' α. Deinde Ἡοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν α. si vel corrigas Ἡῶς δὲ τ. σ. ἦρ, et per συναμφότερον utrumque simul intelligas, quo sensu utitur Amm. in v. Πόλις· parum tu tamen profeceris: nam quid quaeso hoc in loco συναμφότερον; quam in subiectis Hesiodi et Homeri locis Ἡῶς ponatur ἐπὶ τῆς σωματοειδοῦς. Itaque huius loci scripturam is reducet, qui ab ingenio, vel a scriptis libris sit paratior. Interim paucillum lucis hic praestabit Ioh. Tzetzes

ad Hesiod. *Erg.* v. 578. is quatuor diversos vocis Ἡῶς significatus enumerat, quos locis *Hom.* firmant *Etymol.* in v. Ἡῶς, et ad *Hom.* II. Θ. v. 1. *Schol.* a quo haud dubie diversus *Schol.* ad initium *Od.* Θ. sex septemve διάφορα σημαίνόμενα satis erudite exponit. In his quintam notionem offendet τὸ συναμφότερον, ἡμέραν τε καὶ νύκτα. [Ἡμίρη καὶ ἦῶς διαφέρει. ἡμίρη μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ ὑπὸ ἡλίον φαῖσις. ἦῶς δὲ ἢ μετὰ τὸν ἡλίον. *Cod. Gud. Kul.*]

11 Θεία] *Hesiod.* Theogon. v. 571. 199. *Hesiodum* sequitur *Apollodorus.* Vett. *Amm.* Edd. Θεία δ' αὐθ' ἠελίον τε.

12 Ἄλλ' ἦτοι] *Homerus* *Od.* O. v. 250. Ἄλλ' ἦτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἤρασεν Ἡῶς. *Scripturae* variatio satis est insignis; pro Κλεῖτον *Ammonius*, aut, si ita mavelis, librarius τοῦτον posuit. Talia mutari non probō. In Vett. Edd. ἀλλ' ἦτοι τοῦτον μὲν γ. ἦ. Ἡῶς.

13 Ὅμηρος] *Iliad.* X. v. 233. In *Menandri* versuum primo Vett. Edd. τριθῆ habebant.

Ἐπεὶ μὲν οἶνον, μηδὲ γὰρ τιτθὴ λέγει,
 Ἄν τᾶλλα δ' ἦς ἀμειπτος, εἰς τὴν ἐβδόμην ¹⁴
 Βοηδρομιῶνος ἐνδελεγῶς ἕξεις αἰί.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος,
 καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἶον, εἰάν νοῆς, εἰάν
 λαλῆς, ὅπως λαλῆς. εἰάν ἦς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρὸς
 τινα, ³ Ἦς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφορὰν, δεῖον
 γράναι Ἡσθα ¹⁵. τὸ δὲ ³ Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη τάττει Ὀμηρος ¹⁶,

³ Ἡ, καὶ κτανέησιν ἐπ' ὄφρουσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῆδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου ¹⁷
 προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς
 ἔφημεν.

Ἡσυχία ὅτε μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὅτε δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ⁶⁸
 ὁπότε φαμέν, ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχίαν ¹⁸.

Θ.

Θαλαμάς, ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, δια-
 φέρειν φησὶ ¹⁹ Τριῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ

¹⁴ Ἐβδόμην] *Menander Scaligeri* beneficio prislinam recepit scripturam. ἐβδόμην, pro ἔκτην, quod in *Ammonii* erat editionibus. Vitium lenfit, et tollere etiam conatus est *Menandri* reliquiarum *Editor*. Lucerne addit huic loco *Hesychii* nota in Ἐβδομαὶ τομαί, ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἐορτάζουσιν;

¹⁵ Ἄιον γάναι ἡσθα] *Moeris Atticista*: Ἡσθα, Ἀττικοί. ³ Ἦς, Ἑλληνας. *Phrynichus* p. 24. ³ Ἦς ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγει οἶν Ἡσθα. [³ Ἦς καὶ ἡσθα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ παρωχημένον χρόνον δηλοῖ, ὡς, Ἀγέφοβος, εἰ μὲν μοι τὸ πάρα πολυφιλτατος ἡσθα γνωστών. ὁ δὲ ἦς τὸν μέλλοντα. *Cod. Gud. Kul.*]

¹⁶ Ὀμηρος] *Il. A. v. 528*. *Vett. Edd.* ἦ καὶ κτανέησιν. et reliqua non agnoscunt, quae *Stephanus* iterum subiecit.

¹⁷ Τρίτου] *Aldi* scripturam revocavi, quam primus mutavit sua in Editione *Valentinus Curio*,

substituendo πρότον. hanc lectionem postea expresserunt *Tusanus*, *Steph.* et *Vulc.* oppido ridiculam; quanquam, si verum velimus fateri, ultima haec nota a nemine hactenus fuit intellecta: si vel mecum iudices, τρίτου ad verbum ἦ referri, quid porro reliquis facies τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν; auxilio nobis hic fuerunt *Herennii Philonis* schedae, e quibus legendum τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφη, ἔφης, ἔφη. Antequam in hunc locum incidi, longe aliter legendum existimabam, et hinc etiam didici, quam saepe nostrae nos coniecturae fallant.

¹⁸ Ἡσυχία] *Vett. Edd.* ἡσυχία. *Ptol. Afc.* §. 93. Ἡσυχάζειν, τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὄλον σώματος. Σιγῶν δὲ, τὸ μὴ λαλεῖν. Paria scribit *Herennius*.

¹⁹ Διαφέρει φησὶ] *Tusani* Ed. διαφέρει. φησὶ *T.* atque ea etiam ratione loquitur *Noster*. *Cyrl.*

περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. εἰάν μὲν γὰρ ὄξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· εἰάν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μὲνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταπτόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἶον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἶον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονούντας.

Θεημαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεημαχία μὲν γὰρ ἔστιν ἢ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν ²⁰ πρὸς ἀλλήλους μάχη.

69 Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον ²¹ θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων;
καὶ Αἰσχύλος·

Βοῶς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὢν.

ἀμαρτάνονσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρήσαι με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δεόν ἐπιεῖν, Θεάσασθαι. διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Ἀσσιμαχίδης ²² ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ

lus in voc. acc. dist. Θαλάμαι, αἶ, *lustra ferarum*. Θαλαμαί, αἶ, *templum Castoris et Pollucis*. Ex *Amm.* sua accepit *Eustath.* ad *Od. E.* p. 232. alibi *Aelium* laudans *Dionysium*, ad *Il. M.* p. 867. Θαλάμαι μὲν βαρυτόνος ζωϊκαὶ καταδύσεις Θαλαμαί δὲ, τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημείωσατο. *Ammonii* verba attulit *Salmas.* in *Exerc. Plinian.* p. 440. B. et qualiumcunque deorum templa θαλαμῆς dici submonuit. *Thoponion* θαλάμας sive θαλαμῆς, et σηκοῖς *Thoponion* permutat *Eurip.* in *Ione* v. 300. et 395. [θαλάμας καὶ θαλαμῆς διαφέρει. εἰάν μὲν ὄξυνηται, δηλοῖ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· εἰάν δὲ βαρυνηται, τὰς καταδύσεις καὶ μὲνύσεις. *Cod. Gud.* — Θαλαμαίαι καταδύσεις. Θαλάμαι δὲ τόπος ἱερός τῶν Διοσκούρων. *Photii Lexicon. Kul.*]

²⁰ Αὐτῶν τῶν θεῶν.] Vitiose in quibusdam Edd. τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν.

²¹ Πότερον] Excidit procul dubio ex *Amm.* quod apud *Herenn.* legitur, *Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι*. Ea in tragoedia versus qui adfertur est 301. ubi pro πότερον habes πότερα. *Aeschyli* versus an in istis, quae supersunt, fabulis occurrat, non indagavi: sin, pro Βοῶς conicij posset *Θόας*. Inter *Aeschyli* dramata enumeratur *Hyphyle*.

²² Ἀσσιμαχίδης] *Vulc. Ed. Αισιμα*. Pro *Καικίλιον* *Vett. Edd. Κεκίλιον*, et postea *Κεκίλιος*. De titulo libri *Lysimachidae* infra paulo copiosius disseram, et de *θεωροῖς* nonnulla etiam notabo. [πεμπόμενος] *Cod. Gud.* addit: ἤγουν φροντίζων, καὶ θεωρὸς λέγεται. Uterque dein, *Euripidis* et *Aeschyli*, versus omissus est.

τῶν παρὰ τοῖς Ἀπτικοῖς ρητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι, ὡσπερ πρόκειται, παρὰ τὴν θείαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὠρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἔνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὀνόμαζον θεωροῦς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικόν, οὐχὶ διὰ ²³ τὰς θείας, (ὡς Καικίλιος ²⁴ ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθεῖν ²⁵, καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν ²⁶ θεραπεύονται οἱ προσήκοντες· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

70

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι ²⁷ διαφέρει. Θέσθαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ἀρέγεται τινός.

Θερίζειν, τὸ, τε διατρίβειν ²⁸ τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς

— ἀμαρτάνουσιν οὖν) δι' ὃ ἀμαρτάνουσι. — θεωρεῖν] θεωρεῖν. — διαστέλλει οὖν ad fin.) defunt in Cod. Gud. Kul.]

²³ Διὰ] Hanc particulam, quae in Edd. deerat, iussu Scaligeri in textum introduxi.

²⁴ Καικίλιος] Pari ratione Caecilium testem citat Harpocration in v. Ἐξούλης, — οὐκ ὡς οἶται Καικίλιος.

²⁵ Ἐπιθεῖν] Antiqua lectio fuit, uti auguror, Ἐπιθεῖν. Lege fis, quae in eadem hac observatione praecesserunt: τοὺς τῶν θεαμάτων ἔνεκα πεμπομένους σὺν θυσίαις τε (ita legendum pro δὲ) καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὀνόμαζον θεωροῦς.

²⁶ Ὑφ' ὧν] Ea Veterum est Edd. lectio, male in ἐφ' ὧν a Stephano mutata. Hesychius: Θεράποντες, οἱ ἐν δευτέρῳ τάξει φίλοι, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Confer Herennium Philon. in Δούλοι.

²⁷ Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι] Ad Harpocrat. in v. Θέτης, est autem, inquit Valesius, θήμενος creditor qui pignori accipit, ὑποθέμενος debitor qui obligat, teste Ammonio et Harpocrat. in Θέσθαι. Diversa potestas ex gemino Demosthenis loco patebit. Alter locus est in orat. contra Timoth. p. 705. B. αἱ φίλαι, ἃς ὁ θήμενος ἀπῆγει. Contra debitor ὑποθεῖς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ μαντοῦ πάντα. in Aphob. II. p. 558. C. [Θέσθαι etc.] Ita et Cod. Gud. Sic et Hyperidem accipere vocem, non item Demosthenem, Photius habet in Lexico. Kul.]

²⁸ Διατρίβειν] Διατρίβειν in Vett. legebatur Edd. Stephanus posuit διατρίβειν, ubi scribi debuisset διατρίβειν, uti mox τὸ τοὺς Δημητριάδικους καρποὺς συλλέξει. Hesychius: Θερίσας, τὸ θέρους διάγων. mendose vulgatur ἀγαγών.

τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς²⁹ συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος³⁰ ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἰσημῶν³¹ πρώτον. τις δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἐφορος ἐν τῇ δευτέρῃ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικούντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ

71 σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαῖρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομάντιον³² τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θῆς, Λάτρεις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, διαφέρουσι. Θῆς μὲν γὰρ, ὃ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

29 Δημητριακοὺς καρποὺς] *Theophrastus* περὶ εὐρημάτων· ἀλεῖν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν. teste *Schol. Hom.* ad *Il. A. v.* 449. Etymologici *M. Auctor* in *v. Oinos*· *Veteres*, inquit, ἐγαλακτοτρόφου πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπὸν. *Conf. Schol. Oppian.* ad *III. Hal. v.* 463. *Pro* θερίζειν *Cyprii* δαματρίζειν dicebant, auctore *Hesychio*: δαματρίζειν, τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν. Κύπριοι.

30 Δίδυμος] Non leves mendae utriusque scriptoris, *Didymi* et *Ephori*, verba deformant, quas qui sibi plane tollendas sumferit, praeter egregiam, quam Grammatico meo praestabit, operam obscurae antiquitatis particulae lucem accendet hand poenitendam. [*Ephori* verba in hunc modum restituenda censuit, meliorum literarum scientia ornatisimus, *Io. Iac. Reiskius*: Ὅσοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους, (προσοικούντας) ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο. πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κι-

θαῖρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπεναντίον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, etc. ut hic sit verborum sensus: quotquot (verba sunt *Reiskii* nostri) in Boeotiam adducti fuerint, et ad Atticorum confines, eximie Thebanos auduisse. Caeteros, multis post annis, qui undecunque collecti, ad Cithaeronis radices, et ex Euboeae regione confederint, dictos esse Θηβαγενεῖς. *Ex Addendis.*]

31 Εἰς Ἰσημῶν] Legendum εἰς τὸ Ἰσημῶν· sive, quod monitus malo, εἰς Ἰσημῖου. [*V. Koen.* ad *Gregor. Cor.* p. 475. ed. *Lips. G. H. S.*] In *Animadv.* pauca hinc illustrare adnitur.

32 Ἀπομάντιον] *Ioannes* Noster *Schultensius*, τὸν πατρὸς τὸ παιδίον, pro ἀπομάντιον legendum esse ὑπεναντίον, ingeniose, ut est cogitandi acumine praeditus prorsus felici, coniecit. Parum diversam emendandi viam ingressus *Vir* quidam *Eruditissimus*, ἀπεναντίον scribendum suspicabatur.

— Θῆτες ³¹ τε δμῶές τε.

Λάτρις δέ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν αἰλούς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθεῖς. Ἀμφίπολος δέ, κοινὸν ὄνομα ἄρῆνος καὶ θηλείας δούλης. Ἄτμενος δέ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος. *)

Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει ³⁴. Θράσος μὲν γάρ ἐστιν, ἢ ἄλογος ὀρμη· Θάρσος δέ, ἔλλογος ὀρμη.

Θύρα καὶ Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ³⁵ ἐν Παρακαταδήκῃ, Θύραν ἐξέλε. Θυραία δέ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπήν θύρας μέγεθος.

Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι ³⁶ διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ⁷² ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντενεῖσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγγων Θύεσθαι φασί. Σφάττεσθαι δέ, τὸ δι' ἠντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγῳ, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπῳ τάττεται.

³³ Θῆτες] *Od. A. v. 644. Schol.* οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Plura, quae huc spectent, dabunt *Animadv.*

[*] Θῆτες-) Hemistichium hoc *Odyssaeae* omissum. — ἐπὶ δουλείαν προσαχθεῖς) εἰς δουλείαν ἀχθεῖς. — δούλης) δούλου. — ὑποτεταγμένος) τεταγμένος ἐλεύθερος. καὶ εἰς τὸ αἴξε, καὶ αἰσηπε. *Ita Cod. Gud. qui ἀμφίπολος in fronte omittit, dein tamen explicat. Kul.]*

³⁴ Θράσος καὶ Θάρσος δ.] Differentiam tradidit, si receptae lectioni tuto fidere licet, *Aristiprus* apud *Schol. Apoll. Rhod. II. v. 77.* Multa collegit *Schol. Hom. ad II. E. v. 2.* pro *Ammonio* sufficiunt: Θάρσος οὖν ἐστὶ τὸ εἴλογον παρῴσθημα τῆς ψυχῆς· Θράσος δὲ τοῖναντίον. quae in *Commentarium ad II. E. p. 387.* retulit *Eustathius.* Confer, si lubet, *Schol. Oppian. ad III. Hal. v. 516.* et *Triclin. ad Sophoclis Electr. v. 478.*

³⁵ Μένανδρος] *Menandri* meminit etiam *Photius* in *Lex. MS. Θυραία.* τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. *Μένανδρος.* Quandoquidem

autem nihil aliud est ad manus, quo corruptam *Ammonii* notam emaculem, aliam, quae hunc in finem feliciori ingenio queat esse adiumento, ex eiusdem *Photii* libro decerptam adnotationem subiiciam: *Θυραίαν, τὴν τοῦ μεσοτοιχοῦ διακοπήν.* Utrumque locum debeo humanitati *Viri Eruditissimi, Io. Alberti.*

³⁶ Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι δ.] Eadem fere est in *Cyrilli* vocabulario nota. verba Grammatici haud pigebit adposuisse: *Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Θύεσθαι διὰ σπλάγγων Θύεσθαι φασί· τὸ δὲ Σφάττεσθαι τὸ φονεῖσθαι καθ' ἠντινα αἰτίαν. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγον, τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου.* Additur apud *Ampl.* τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπῳ τάττεται. Quod in *Vett. Edd.* extat, *τάττεσθαι* forsitan indicio sit, olim lectum fuisse *σφάττεσθαι.* [*Θύεσθαι τοῦ σφάττεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Θύεσθαι, διὰ σπλάγγων Θύεσθαι φασί. τὸ δὲ σφάττεσθαι τὸ φονεῖσθαι καθ' ἠντινα αἰτίαν. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγον, τὸ δὲ ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται. Cod. Gud. Kul.]*

Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάτοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγγων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει³⁷. Θύρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· Θύραι δὲ, τὸ ἀνοίγμα αὐτό, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς Θύρας.

Θυμὸς μὲν ἐστὶ πρόσκαιρος· Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

I.

Ἰερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι³⁸ λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἰερώσαι δὲ³⁹ καὶ Καθιερώσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

73 Ἰερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἰερεῖον μὲν γὰρ ἐστὶ κοινῶς τὸ σφραζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, [τὸ ἱερόν⁴⁰, ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι.

37 Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει] live, uti in Vett. Edd. legitur, διαφύρουσιν. Auctor voc. acc. dist. Θύρα, θύρας, ἤ, ostium, hoc est lignum. Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc est apertura. Discrimen haud agnovit Moschopol. Θύρα καὶ πύλη λέγεται αἱ σανίδες αἱ ἀνοιγόμεναι καὶ κλειόμεναι, καὶ τὸ διάστημα, ὅπερ ἐπέχουσιν αὐταί.

38 Ἰερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι] In Franequerana Thomae Mag. Editione sub litera I haec nota prostat: Καὶ ἸΕΡΑΣΟΑΙ, καὶ ἱερένσθαι, ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· ἱερέσθαι δὲ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων. ἱερώσαι μὲντοι καὶ καθιερώσαι ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων. Dum non vacat vulgatae lectionis ineptias ostendere, ponam, quomodo hunc locum corrigendum esse censeo: Καθιερεῦσαι καὶ Ἰερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· τ. λ. Literarum seriem in Thomae libello nemo, nisi harum rerum infcius, mihi obiecerit. Aliud est, quod minime praetermittendum existimo. Quum in reliquis, quas quidem ego viderim, Ammonii Editio-

nibus Litera I ab hac nota Ἰερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι incipiat, hisce diebus in manus meas incidit Lexicon Gr. Lat. a Io. Frellonio Lugd. anno 1555. vulgatum. Dum Ammonium huic libro subiectum ab aliorum Edd. non parum distare animadverto, aliam etiam notam huic praepositam reperio, quam hic subiiicere visum fuit: Ἰδεῖν καὶ Περιδεῖν διαφέρει. Ἰδεῖν μὲν γὰρ ἐστὶν ὁρᾶν· Περιδεῖν δὲ τὸ ὑπερορᾶν, τὸ καταφρονεῖν.

39 Ἰερώσαι δὲ] Haec in Stephani et Vulc. Edd. ab iis, quae praecesserant, male erant seiuncta. Pollux I. 11. ἄγαλμα καθιερώσαι. Hesych. Καθιεροί, θεῶ ἀνατιθεσιν. Aeschines contra Ctesiph. p. 289. C. τὴν χώραν αὐτῶν καθιερώσαν κατὰ τὴν μαντείαν.

40 Τὸ ἱερόν] Lege: τὸ ἱερεῖον· uti in Ascalonitae membranis extabat §. 140. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 605. ed. Lips. G. H. S.] Idem vitium infra recurret in v. Χρηστήριον. ubi forsitan nonnulla dabo in Animadv.

Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια
θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἰερά, τοὺς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σάγρια, καὶ
τὰ ὅσα τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερίδης ⁴¹ ἐν τῷ κατὰ
Ἀρχιστρατίδου· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ
ἔκτῃ.

Ἰκίσθαι *) καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὡς φησιν Ἡρακλεί-
δης ^{**}). Ἰκίσθαι μὲν γὰρ ἔστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι
δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησιν,

— οὐδ' αὖτις ⁴² ἀφίκετο πατρίδα γαίαν.

καί,

Ἰκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐνάγειαν Ἀθήνην.

Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος ⁴³
ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρόδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν
γὰρ εἰσιν, οἱ ἕξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν
ἀρχήθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρα- 74
τηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνε-
σθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα
ἠγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι. ^{***})

Ἰπες ⁴⁴, καὶ Θρίπες, καὶ Κίες, καὶ Ἰες διαφέρουσιν.

⁴¹ Ὑπερίδης] Nescio, cur a
Vett. Edd. discedentes Steph. et
Vulc. Ὑπερίδης posuerint. Ὑπε-
ρίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιστρατίδου ab
Harproc. frequenter ad partes
vocatur; non aliter scripserat
Ammonius.

[*] Ἰκίσθαι κ. τ. λ.) Sic et Cod.
Gud. sed missis citationibus.
Kul.]

[**] Conf. Ionf. de Script. H.
Ph. p. 205. sq. Kul.]

⁴² Ἀντίς] Ita primae Edd. quod
postea in ἀνθίς mutatum. Prius
extat in v. 645. Il. N. Posterior
Homeri versus est in Od. II. 80.
Pro Ὅμηρος Vett. Edd. ὅμως le-
gebant.

⁴³ Πτολεμαῖος] In libello, cuius
auctor Ptolemaeus fertur
Aescalonita, paucula reperire li-
cet, quae hinc desumpta viden-
tur §. 105. Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι

διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἕξ
ἀρχῆς. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχήθεν
οὐκ Ἰδουμαῖοι (I. Ἰουδαῖοι), ἀλλὰ
Φοίνικες καὶ Σύροι. Eadem autem
loquendi formula, quam de
Idumaeis apud Amm. adhibuit
Ptolemaeus, utitur etiam Lucianus
in Timon. §. 4. εἰς ἔθνος τι
ἀρχαῖον συντελεῖν. Est, cur id
monendum putaverim. [ὡς φησι)
abest in Cod. Gud. Kul.]

[***] ἔθνος) Cod. Gud. ἔθνος. —
Ἰουδαῖοι) Ἰδουμαῖοι. ἢ ἕξ Ἰουδα,
τετάρτου παιδὸς Ἰσραὴλ, ἐκλήθησαν.
οἱ τοὶ δὲ ἐκ γένους εἰσὶν Ἀβραάμ,
Ἰδουμαῖοι δὲ, οἱ ἐκ τοῦ Ἡσαῦ, ἀδελ-
φοῦ Ἰακώβ, παιδὸς Ἰωάν, υἱοῦ
Ἀβραάμ, ἀπόγονοι, πεφυκότες ἕξ
Ἐδώμ. Cod. Gud. Kul.]

⁴⁴ Ἰπες, καὶ Θρίπες] Vidē quae
in Animadv. super hac differen-
tia notavi. Locus Hom. petitus
est ex Od. Φ. v. 395.

Ἴπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικά τῶν κεράτων. Ὀμηρος,

Μὴ κέρα Ἴπες ἔδοιεν.

Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα ⁴⁵, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχωῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα ⁴⁶. Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κοιθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια. Ἴκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκιμῶν ⁴⁷, καὶ ⁴⁸ ποικίλον ἴκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετήρα.

Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ⁴⁹ ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρῆ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε ⁵⁰ λόγοις παραγενομένους, κοινούς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀφροτάς, ἴσους δὲ μὴ. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν. κοινῇ μὲν ⁵¹ γὰρ ἀκούσαι ἀμφοτέρων χρῆ ⁵², μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ⁵³ ἐκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλεόν ⁵⁴, τῷ δὲ ἀμαθειτέρῳ, ἔλασσον.

⁴⁵ Θριπηδέστατα] Hac in voce, plus semel apud auctores obvia, libri mirum in modum variant; dum alii *θριπηδέστατα*, alii praeferunt *θριπηδέστα*. Prior scriptura, uti in *Ammon.*, sic et alibi omnino est retinenda.

⁴⁶ *Δυσπαραποίητα*] Opem, haud facile aliunde expectandam, huic loco attulit *Tiberius Hemsterhuis*, qui me aliquando usum verbi *παραποιεῖν* in alterius etiam sigillo *effingendo* haud infrequentem tum e *Thucyd.* I. c. 132. *παραποιησάμενος σφραγίδα*, tum aliis ex locis, edocescit, et in *Ammonio* *δυσπαραποίητα* legendum esse admonuit: quam Viri Summi emendationem in textu decenter deposui pro vulgata priorum Edd. scriptura: *δυσπαραποίηστα*, quam in *δυσπαραποίηστα* commutandam suspicabantur *Sca liger* et *Vulcanius*.

⁴⁷ *Ἀλκιμῶν*] Praestantiss. *Io. Iac. Reiskius* nuper admodum significavit, *Alcmanis* verbum sibi videri hexametrum, atque hac ratione emendandum: *Ποικίλον ἴκα τὸν ὀφθαλμῶν ἀπαλῶν*

ὀλετήρα. Acutiss. viri coniecturam Lectoris iudicio subducendam non existimavi.

⁴⁸ *Καί*] Reduxi ex *Aldina* vocalam καί, quae in plerisque Edd. omissa reperitur apud *H. Stephanum* Ind. Thef. ad v. Ἴς, ubi pro τὸν ὀφθ. occurrit τῶν ὀφθαλμῶν· prouti hunc locum etiam adduxit *S. Bochartus* Hieroz. P. II. L. IV. c. 27.

⁴⁹ *Πλάτων*] Quae sequuntur omnia extant in *Platonis* *Protagora* p. m. 293. media. Scripturae diversitatem indicabo.

⁵⁰ *Τοῖσδε*] Lege *Τοιοῖσδε* ex *Platone*, apud quem mox *παραγενομένους*.

⁵¹ *Κοινῇ μὲν*] Ita e *Platone* edidit *Steph.* nam in prioribus Edd. *κοινὸν μὲν* legebatur.

⁵² *Χρῆ*] Apud *Plat.* δὲ *ἀμφοτέρων*.

⁵³ *Νεῖμαι*] Id indidem *Stephanus* recepit. Ad eius Edit. usque *εἶναι Ammonii* textum occupabat.

⁵⁴ *Πλεόν*] Vitiose iterum *Vett.* Edd. *πλεόν* et mox *ἐλάσσων* legebant.

Ἰσοτελής καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελής μὲν γὰρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος ⁵⁵ ἐν τῷ ἴσῳ τὰγματι τοῖς πολίταις καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν. Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν Μετοίκιον δραχμὰς δέκα ⁵⁶, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολ- λάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰσθμός καὶ Πορθμός ⁵⁷ διαφέρει. Ἰσθμός μὲν γὰρ ἐστὶ ⁷⁶ γῆς στενῆς ⁵⁸ διόδος ἐκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένης *). Πορθμός δὲ ἐστὶ στενὸς θαλάσσης πόρος ⁵⁹, ἐκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

55 Ὁ τετιμημένος μέτοικος] Hunc locum emaculatum Scaligero acceptum referes. Vulgata praecedentium Edd. haec erat lectio: Ἰσοτελής μὲν γὰρ ὁ τετιμημένος. Μέτοικος δὲ, ὁ ἐν τῷ ἴσῳ τ. in quibus indicia sunt librarii aberrantis haud obscura. Violentior erat a *Vulcanio* tentata mendendi ratio, qui, refecatis Μέτοικος δὲ ὁ, coire iussit ὁ τετιμημένος ἐν τῷ ἴσῳ τ. Dudum ante *Vulcan.* is, cuius supra memini, *Frellonius* ita hunc locum edi curaverat: ὁ τετιμημένος καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τ. Vide plura in *Animadv.* [Ἰσοτελής κ. τ. λ. Illustrationis causa haec addo ex *Lexico Photii*: Ἰσοτελής ὁ ἐξελείθερος μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. — Ἰσοτελής καὶ Ἰσοτέλειαι. πολλάκις τιμὴ τις ἐδίδοτο τοῖς ἀξίους φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν τοῦ μετοίκιον ἄριστος αὐτῶν ἐγίνετο. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἐπραττον οἱ μέτοικοι, ἄριστοι ἔχον ἰσοτελεῖς, *Θιόφραστος* λέγει. καὶ πόλει δὲ ὕλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὡς περὶ Ὀλυθθίοις καὶ Θηβαίοις. ὁ δὲ ἰσοτελής ἄριστόν τι τέλος ἐδίδου. *Kul.*]

56 Δέκα] Non est, quod quis δώδεκα corrigendum censeat, etfi ea ratione *Hesychium* emendan-

dum crediderint *Petitius* ad LL. Att. p. 170. et *Meursius* ad *Hesych. Miles.* p. 177.

57 Ἰσθμός καὶ Πορθμός δ.] Itaque fuerunt, qui haec promiscue usurpaverint, neque proinde interpolari debuisset *Suidas*: *Hesychius* etiam, quamvis alibi bene distinguat: *Ἰσθμός, εἰσόδος ὕδατος στενῆ.* [Ἰσθμός ὁ τρύχηλος. Πορθμός θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν. Ἰσθμός γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. *Lexicon Photii. Kul.*]

58 Γῆς στενῆς] Vett. Edd. τῆς στενῆς. Malim: γῆς στενῆ δ. Mox apud *Ascal.* §. 29. ὑπὸ θαλάσσης legebatur.

[*] θαλάσσης περιεχομένης] Cod. Gud. θαλάσση περιεχόμενος. *Kul.*]

59 Θαλάσσης πόρος] Ita legit sola iterum *Frellonii* Editio, cum reliquae habeant στενὸς θαλάσση πόρος. *Vulcan.* inserto ἐν vulgavit ἐν θαλάσση πόρος. perperam omnino. *Schol. Hom.* ad *Od. A.* v. 671. Πορθμός γὰρ λέγεται ἡ στενὴ θάλασσα. *Schol. Apoll. Rhod. I.* v. 938. Ἰσθμός, — Πορθμός δὲ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῆν ἔχουσα στενὴ θάλασσα. In *Ascalon.* libello θαλάσσης πόρος occurrit. Pro περιεχόμενος apud *Amm.* Vett. Edd. περιεχόμενος legebant.

Ἴσθι καὶ Γίνωσκε ⁶⁰ διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται· αὐτῇ ⁶¹ δ' οἷη ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ γινώσχετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἡρωϊ·

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἴσθι. Εὐφημος,

— Ἴσθι μόνον ἐξοριωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἱστοριογράφος Συγγραφεὺς διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ ⁶², ὡς Θουκυδίδης.

Ἱστοδόκη καὶ Ἱστοπέδη διαφέρουσιν. Ἱστοδόκη μὲν γὰρ 77 ἐστὶν, ἐφ' ἧς ὁ ἴστος κατακλίνεται. Ὀμηρος ⁶³,

Ἴστων δ' ἱστοδόκη πέλασαν.

Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεῶς κοῖλος τόπος (τινὲς δὲ Ἀηρίδα ⁶⁴ καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἴστος ἐντίθεται.

— ἀλλά με δεσμῶ

ἤσαν ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον ἀντόθι μίμνω,

Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

Ἱταλοὶ καὶ Ἱταλιῶται ⁶⁵ διαφέρουσιν. Ἱταλοὶ μὲν γὰρ,

60 Ἴσθι καὶ Γίνωσκε δ.] Prima fronte haec nota sic fatis videtur absurda. Crediderim fere, *Ammonium* scripsisse: Ἴσθι καὶ Γίνου διαφέρει. ea videlicet ratione, ut Ἴσθι denotet tum γίνου, tum etiam γίνωσκε, cum posterior significatus alienus sit a γίνου quod tantum usurpari possit pro ἴπαρχε, et eatenus diversum sit ab Ἴσθι. *Ptol. Aescal.* §. 99. Ἴσθι καὶ Γίνου διαφέρει, ὅτι τὸ ἴσθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γίνου. *Moschor.* Ἴσθι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε καὶ ἀντὶ τοῦ γίνου.

61 Αὐτῇ] *Hom. Od. B.* v. 556. Mox ἴστε edidi pro ἴσθι, emendante *Scaligero*. Pro ἐπὶ τοῦ ἰδίου in *Amm.* scribendum ἐπὶ τοῦ γίνου.

62 Ὅ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ] Non aliter legit *Phavorinus*: Συγγραφεὺς, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γινόμενα ἱστορῶν. Neque tamen, quod in *Vett. Ammonii* Edd. extabat, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, temere est spernendum. *Diomedes ad Dionys. Thracem* MS. Συγγραφεὺς δὲ, αἰτ, κυρίως μὲν, οἱ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν γινόμενα συγγραφόμενοι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντες οἱ περὶ φράσιον κεχρημένοι. *Ammonio* obloquitur *Thomas M.* in v. Συγγραφεὺς.

63 Ὀμηρος] *Il. A.* v. 434. In altero *Homeri* loco pro δῆσαν scribe δῆσαι ex *Od. M.* v. 161.

64 Ἀηρίδα] Vulgatam *Ληίδα* monitu *Scaligeri* leviter mutavi. Vide *Animadv.*

65 Ἱταλοὶ καὶ Ἱταλιῶται δ.] Quum ad hanc etiam regulam

οὐ ἀρχήθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὅποσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπόκησαν μετὰ ταῦτα, τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

Κ.

Κατοικήσις καὶ Κατοίκισις ⁶⁵ διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψευσμένων ⁶⁷. 78

Κατοίκισις μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ ὑφ' ἐτέρων γινόμενη ἴδρσις· Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοὶ τινες οἰκίσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατοίκησαν ⁶⁸ μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατοίκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἐστὶ παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἢ Κατοίκησις, παρὰ δὲ τὸ κατοικίσειν, ἢ Κατοίκισις.

Καταβολὴ ⁶⁹ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ,

labefactandam nonnulla conferri possent, *Ptolemaei* cum Nostro consentum producere malo. Hac ratione scribit *Graeculus* §. 145. Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνας οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· Ἰταλοὶ δὲ, βάρβαροι καὶ ὁμοίως Σικελὸὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ· Σικελιωτῶται δὲ, Ἕλληνας οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. Vide *Constantin. Porphyrog. de Themat. L. II. Th. X.* Hac etiam in parte *Graecos* aemulati sunt *Latini Grammatici*, uti ex *Porphyryionis*, de *Sardo* et *Sardinienfi*, ad *Horat. I. Serm. Sat. III. v. 3.* observatione constare poterit. [Ἰταλιῶδες ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν, διὰ τὴν σύμβαρην ὁ λόγος. Ἰταλιῶτης, Πυθαγόριος, ἕκαστ' ἰσχυρῶς. *Photii Lexicon.* — Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν οἰκίσαντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἔκησαν μετ' αὐτῶν. τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν Σικελῶν καὶ Σικελιωτῶν. *Cod. Gud. Kul.*]

⁶⁶ Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις δ.] *Cyrillus* in *Lexico*: Κατοίκισις καὶ Κατοίκησις διαφέρει. Κατοίκισις μὲν γὰρ διὰ τοῦ ε, ἢ ὑφ' ἐτέρου γινόμενη ἴδρσις· Κατοίκησις δὲ, διὰ τοῦ η, ἔαν αὐτοὶ οἰκίσωσι πόλιν

τινὴ ἢ τόπον καταλαβόντες ὑφ' ἑαυτῶν. In MS. pro Κατοίκησις bis legebatur κατοίκησις. [Κατοίκισις καὶ Κατοίκησις διαφέρει. Κατοίκισις μὲν διὰ τοῦ ἰστέ ἐστὶν ἢ ὑφ' ἐτέρων γινόμενη ἴδρσις, παρὰ τὸ οἰκίσειν. Κατοίκησις δὲ διὰ τοῦ η, ὅταν αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν οἰκίσωσι πόλιν τινὰ καταλαβόντες. *Cod. Gud. Kul.*]

⁶⁷ Περὶ κατεψευσμένων] *Vetr. Edd. ἀπολλωνίδης* — περὶ κατεψευσμένων. *Thomas Galeus* ex MS. *Ammonio* ad inscriptionem *Palaephati* attulit περὶ κατεψευσμένων ἱστοριῶν. Citatur etiam idem hicce *Apollonides* ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας sub finem vitae *Arati*, cui loco medelam ex *Amm. admovisse* *Ill. Benteium*, monuit *Cl. Fabricius* *Bibl. Gr. I. II. C. X. §. 23.*

⁶⁸ Κατοίκησαν] Scribit *Aesiodorus* apud *Schol. Soph.* ad *Oed. Col. v. 1046.* κατοικήσει τὴν Ἐλευσίνα πρῶτον αὐτόχθονας. *Contra Pherecydes*: αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικήσει αὐτοὺς ἐν Θήβαις, apud *Schol. Apoll. Rhod. III. v. 1178.*

⁶⁹ Καταβολή] *Cyrilli* verba et ad hanc notam illustrandam pauca dabunt *Animadv.*

ἢ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα ⁷⁰ καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἑρίου ἔλκυσμα.

Καταχύματα ⁷¹ καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτροῦνος ⁷², καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωγήτων ⁷³ δούλων κατέχενον. Ἀριστοφάνης ⁷⁴,

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης ⁷⁵ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἄλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκησε τὴν δέσποιναν ἀνγῆμαι, ἢ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχευε τότε, ἠνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ὧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ Καθάσματα διαφέρει ⁷⁶). Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερά ⁷⁶, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαιρούνται·

⁷⁰ Κάταγμα] Editiones omnes bis mendose praeferebant Κάταγμα. Scaliger emendavit, pro uti nunc editum. Eidem debetur, quod pro ἔργου ἔλκυσμα in ultima nota vulgatum fit ἑρίου ἔλκυσμα. Pro ἐκτεταμένως in Vett. Edd. erat τὸ ἐκτεταμένως, τὸ κ. Vide ad hunc locum Animadv.

⁷¹ Καταχύματα] Ammonium fere neglexerunt, dum eodem, quem citat, Demosthenis loco eruditi homines utuntur. Grammatici verba descripsit Moschopulus, quae emendata in Thef. Gr. adduxit Stephanus T. IV. p. 500. [V. Dorvill. ad Chariton. p. 445. ed. Lipf. G. H. S.]

⁷² Λουτροῦνος] Moschop. λουτροῦν καὶ τῶν ὁμοίων. Thomas M. maluit λουτροῦνος.

⁷³ Ἀ τῶν νεωγήτων] Quam Stephanus probavit, lectionem Ammonio restitui; inepta erat vulgata scriptura: τῶν νέων, ἢ τῶν

δούλων, ἃ κατέχενον. Eam maculam, quam neque Kusterus e Suida eluit, apud Amm. sustulerat Vulcanius, legendo: τραγήματα, ἃ κατέχενον τῶν νεωγήτων δούλων. Conferendus est ad Harpocr. Mauffacus.

⁷⁴ Ἀριστοφάνης] In Pluto v. 794. Hinc pro δὴ apud Amm. scribe τὰντα, quod receperunt etiam Thomas M. et Moschop.

⁷⁵ Δημοσθένης] P. 617. B. ubi vulgatur: τὴν δέσποιναν γῆμαι, detrita vocula ἄν.

[*] V. Dorvill. ad Chariton. p. 597. ed. Lipf. G. H. S.]

⁷⁶ Τὰ ἱερά] Vulcanii conamen ἱερεῖα corrigentis minus probō. Quid si Ammonius scriptum reliquerit χοιρίδια; Non ignoratur Atheniensium consuetudo, a Kühnio et Iungermanno erudite exposita ad Poll. VIII. 104. n. 67. Pro χοιρίδιον Apoll. Rhod. IV. v. 705. σὺς τίκος usurpavit.

Καθάρματα δέ, τὰ μετὰ τὸ καθαρῆναι ἀπορύ-
πτουμένα.

Κανθαρίζειν ⁷⁷ καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν
μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀπτικοὶ τὸ τρέμειν. Τονθορίζειν
δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γὰρ ἐστὶ μέ-
ρος *) χρόνου, οἷον μεμετροημένων ⁷⁸ ἡμερῶν σύστημα.
Χρόνος δέ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. ⁸⁰
Ἄλλως. Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον,
ὄτε πόλεμος ἦν. Χρόνος δέ, ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα
χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη. **)

Κάλλαια καὶ Κάλλη ⁷⁹ διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ
τῶν ἀλεκτρονίων πάγωνες. Κάλλη δέ, τὰ ἄνθη τῶν
βαμμάτων.

Κάθησον ⁸⁰ τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ
ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες. Κάθισον
δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὡσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ.
Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος. Πονηρὸς δέ, ὁ δραστικὸς
κακοῦ ⁸¹.

⁷⁷ Κανθαρίζειν] Hic locus Le-
xicographos et Henr. Stephanum
deceperit. Verbum Κανθαρίζειν
nisi prius apud
Thom. M. extaret, qui universa
iterum sedulus transcripsit.

[*) μέρος] Cod. Gud. μέτρον.
Kul.]

⁷⁸ Μεμετροημένων] Posset etiam
legi μεμετροημένων nisi prius apud
Thom. M. extaret, qui universa
iterum sedulus transcripsit.

[**] πολλῶν καιρῶν] Cod. Gud.
πολλοῦ καιροῦ. — Ἄλλως ad fin.)
desunt. Kul.]

⁷⁹ Κάλλαια καὶ Κάλλη] Vide
Miscell. Obs. Vol. III. p. 92. 93.
et imprimis ibidem citatum
Bochartum.

⁸⁰ Κάθησον] Lege Κάθησο ex

Thoma M. Lucianus in Soloec.
T. II. p. 761. Τὸ κάθησον τοῦ
κάθησο διαφέρειν φησὶ, κ. τ. λ. ubi
Cl. Graevius Ammonium prae-
terit.

⁸¹ Ὁ δραστικὸς κακοῦ] Diutur-
no usu ad mala quaevis para-
tissimus. Ista forma frequenter
usus est Ammonius, quod, ne
quis ad eam offendar, semel
monendum duxi. In Cyrilli
Glossario habes: Δράκτης, Effi-
cax. Δραστικὸς, Agens. Corri-
gendum: Δράστης, Agens. Δρα-
στικὸς, Efficax. Qui talia solli-
cite secundum literarum ordi-
nem disponunt, emendandi
viam sibi praecludunt. Recte
Ammon. Hermiae in Categor.
Aristot. f. 108. b. ἑτερόν ἐστι
πύκνης εἶπειν, καὶ ἕτερον πυκτικὸς,
καὶ δρομῆς, καὶ δρομικὸς. Huius-
ce moduli prostant ὡσεὶ κόνη.

Κακοήθεια μὲν ἐστὶ κακία κεκοιμημένη· Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴ *) πανουργία.

81 Κέλῃς καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλῃς μὲν γὰρ ἐστὶ πλοιάριόν τι ⁸² μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦρογον καὶ ληστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτροίδος καὶ κέλῃτος. Αἰσχίνης ⁸³ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἄλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι ⁸⁴, ταῦτα πληροῦ ⁸⁵ τὰ ληστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κνηγέται καλοῦνται.

Κέλνφος, Κελύφανον, καὶ Ἐλυτρον διαφέρει. Κέλνφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὄστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων· Κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὄσπριων· Ἐλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα ⁸⁶.

Κέδρος ⁸⁷ θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· Ἄλλὰ θύε ⁸⁸ τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι ⁸⁹ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ

[*] V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 891. sq. G. H. S.]

82 Πλοιάριόν τι. Quod apud Thomam M. legitur, πλοιάριον, in Amm. restituendum esse monuerunt Scaliger, Vulcan. et Io. Schefferus in Addend. ad lib. II. de Milit. Nav. p. 323.

83 Αἰσχίνης] In orat. contra Timarchum sub finem p. 196. C.

84 Εἶναι] Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud Aeschinam pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque iunxerit Orator: καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῦ τὰ ληστήρια. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum Aeschinis scribendi colore conveniens. Is in Orat. contra Ctesiphont. bis eandem elegantiam posuit, p. 275. A. καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιοῦτων ἀδικημάτων. et p. 281. B. μικροτέρου λόγου ἔργον ἡγεῖσθαι εἶναι.

85 Πληροῦ] Vett. Edd. πληρεῖ, et mox ἐπακτροκέλητα. Posterior vox mendose etiam vulgatur

apud Aeschin. Hefych. et in Bassilli Patricii Naumach. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 141. Aeschinis locum ad Harpocrat. in Ἐπακτροκέλης adnotare praetermisit Valesius. Apud Etymol. p. 502. v. 44. exponitur γαλῖα. Conf. Ammon. Philosphum ad Aristot. de interpr. f. 23. b.

86 Τὸ ὑγρὸν χώρημα] Legendum suspicor: τὸ ὑγρῶν γ. liquidorum receptaculum. Vide ad h. l. nonnulla in Animadv.

87 Κέδρος] Auctor Indicis vocum acc. dist. Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri. Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor. Moschorpulus eadem habet, quae Ammonius, a quo recessit Thom. M.

88 Ἄλλὰ θύε] Auctoris nomen, sive is Aristophanes fuerit, sive alius, excidit. Mendose apud Phavorin. legitur: ἀλλὰ θύεται κέδρος.

89 Ἀποκηρύξαι] Vulgatam Ἐπικηρύξαι putidum fuisset diutius in textu reliquisse. Moschorpulus, ne alios nunc nominem:

κῆρυκι ⁹⁰ ἀποδίδοσθαι τι. [Μένανδρος, Ἀπικηρύξεν αὐτὴν ἀγαγὼν, οἶον, ὑπὸ κῆρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ⁸² ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικασθέντων ⁹¹.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπηξ ⁹² καλεῖται· Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γὰρ ἐστὶ κινήσις ἢ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή. *)

Κίθαρις καὶ Κιθάρα ⁹³ διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὄργάνου. Κίθαρις γὰρ ἐστὶν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρωμένοι αὐτῇ, Κιθαρισταί, οὓς ἡμεῖς λυρωδοὺς γραμέν· Κιθάρα δὲ, ἣ χρῆται ὁ κιθαρωδός. Δισχίνης ⁹⁴ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει, καὶ φησὶν οὕτω· Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρωδοὺς. Κιθαριστὴς μὲν ἐστὶν ὁ μόνον ψάλλον· Κιθαρωδός δὲ, ὁ ἄδων καὶ ψάλλον.

Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κῆρυκι ἀποδίδοσθαι. Μένανδρος κ. τ. λ.

⁹⁰ Ἐπὶ κῆρυκι] Antea legebatur ὑπὸ κῆρυκι, mox tamen recte πὸ κῆρυκι. Prius emendavi ex Moschop. Achill. Tat. VIII. p. 107. ὑπὸ ἀάπυγγι καὶ κῆρυκι μοινοῖται. Adde, quae notavit Heraldus in Apolog. Tertull. p. 5. ubi etiam habes ὑπὸ κῆρυκος τολεῖν, uti et apud Stobaeum Fit. XLII. p. 280. v. 43.

⁹¹ Δικασθέντων] Supra in v. Ἐπικηρύξαι legere licet καταδικασθέντων, quod et hic velim repositum.

⁹² Ἀντίπηξ] Hesychius: Ἀντίπηγα, κίστην. Ἐθροπίδης Ἰωνι. Loca indicavit in Lect. Gr. p. 17. Cl. Arnaldus. Huius vocis usum Mitylenaesis adscribit Scholiastes Homeri ineditus in MS. Voss. id II. II. v. 254. Χηλῶ. παρὰ τὸ ἤλον, ὃ ἐστὶ ξύλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρὶ. καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι, κιβωτὸς, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς, λιάναξ, παρὰ δὲ Μιτυληναίοις, ἀντίπηξ.

[*] διαφέρει) Cod. Gud. διήλικται. — στροφή) Cod. Gud. διαστροφή. Kul.]

⁹³ Κίθαρις καὶ Κιθάρα] Utitur hoc loco Mewrfius ad Callim. h. in Apoll. v. 12. ubi plurima notantur ab Ez. Spanhemio. [Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει. Κίθαρις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ λύρα. καὶ τοὺς χρωμένους αὐτῇ κιθαριστὰς λέγομεν, οὓς ἡμεῖς λυρωδοὺς γραμέν. Κιθάρα δὲ, ἣ χρῶνται οἱ κιθαρωδοί. Cod. Gud. Kul.]

⁹⁴ Δισχίνης] In Timarch. p. 176. B. αἰεὶ τινὰς ἔχειν εἰσθὸς περὶ αὐτὸν κιθαρωδὸς ἢ κιθαριστὰς. quo in loco malim ex Amm. legi καὶ κιθαριστὰς. Ammonium vicissim emendabis ex Aeschine. Quod in fine huius notae extat: Κιθαρωδός δὲ, ὁ ἄδων καὶ ψάλλον. ita legebatur in primis Edd. κιθαρωδός δὲ ὁ καὶ ψάλλον. Moschopulus, ubi hunc locum transcribit, posuit: ὁ ψάλλον καὶ ἄδων.

83 Κλῆσις καὶ Πρόκλησις ⁹⁵ διαφέρει. Κλῆσις μὲν γὰρ ἔστιν ἢ εἰς ὀτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη· Πρόκλησις δέ, ἢ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα ⁹⁶ Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γὰρ ἔστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλίμα δέ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν λέγεται ⁹⁷ ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δέ, πρόσωπον καὶ πόδα· Πλύναι δ' ἐσθήτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γὰρ ἔστιν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο στρατιώτης· βάρβαρος δέ ἢ λέξις. καλεῖται δέ ἢ μὲν τραγική ⁹⁸ ὀρχησις, Ἐμμέλεια· Σίκινις ⁹⁹ δέ, ἢ σατυρική· Κόρδαξ δέ, ἢ κωμική.

Κοιιδῆ καὶ Κομιδῆ διαφέρει. Κοιιδῆ γὰρ περισπωμένως ἐπιόρημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδῆ ὀξύτωνος ὄνομα, οἶον· Οὐ σφῶιν κοιιδῆ ¹. λέγεται δέ ἢ ἀπολήψιος τινος Κομιδῆ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ ² διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δέ, ὁ ἔσωθεν ἐξιῶν.

⁹⁵ Πρόκλησις] Quamvis hanc scripturam non spernant Viri Eruditi, legendum nihilominus πρόκλησις. Rationem reddam in Animadv.

⁹⁶ Κλῆμα] Eadem leguntur apud Etymologum et Cyrillum in Lex. MS.

⁹⁷ Λέγεται] Scribe: λέγεται τις cum Phavor. Moschorulus: Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον. Νίψαι δέ, πρόσωπον ἢ χεῖρα. Πλύναι δέ, ἐσθήτας:

⁹⁸ Τραγική] Ex emendatione Mauffaci ad Harpocrat. in Κορδακισμὸς pro στρατηγική reposui τραγική. Ill. Scaliger libro suo adscripserat: leg. τραγική, ut ex Athenaeo et aliis liquet, qui tria haec saltationis genera memorant. Copiose de iis egerunt Casaub. de Sat. Poësi I. c. IV. Meursius in Orchestra. Iungermann. ad Poll. IV. 99. et ad Aristoph. Nub. v. 540. Kuster. et Spanhem. Nobis suffecerit, fontem, e quo notam hancce derivavit Amm., tetigisse, Ari-

stoxenum videlicet ἐν πρώτῳ περ τραγικῆς ὀρχήσεως, citatum Etymologo in v. Σικινις. Itaque apud Harpocr. in Κορδακισμὸς restitue ἐν τῷ α̅, ut et in Bibl. Coisltn. p. 610. Ubi Schol. Hom. tria saltationis genera memorat ad Il. II. v. 617. ita legitur in MS. Voss. Τρία γὰρ εἶδη τῆς ὀρχήσεως· πυθόρηχ, σικίνις ἧτις ἔστιν ἰσραηλική, καὶ ὁ κορδακισμὸς, αἰσχρὸς τις ὢν, καὶ κοσμηκοῦς (Ed. βεβήλοις) ἀμύδιος.

⁹⁹ Σίκινις] Diversimode scripta haec vox in libris circumfertur σικινις, σικίνις, σίκινις, σικινις σικινις· quin et σικινις reperi in Bibl. Coisl. Lexico MS. p. 492. Quae genuina sit pronuntiatio, ad liquidum finiri non potest, dum peregrinum vocabulum remotissimae antiquitati caligine est involutum.

¹ Οὐ σφῶιν κοιιδῆ] Hom. II. Ψ. v. 411. Schol. κοιιδῆ, ἐπιμέλεια.

² Κόπτει καὶ Ψοφεῖ δ.] Discriminis rationem Helladius indi-

Κομῶν καὶ Κουριῶν ³ διαφέρει. Κομῶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ⁸⁴
ἐπὶ τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ
τρέφειν τὴν κόμην ⁴. Κουριῶν δὲ, τὸ κορυῶς ἐπιδεισθαι,
καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ
ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δὲ, δῆμος
Ἀθηνησιν, ἐν ᾧ σωτήρος κόρης ἱερόν ⁵.

Κόνις καὶ Κονίς ⁶ διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς,
Κονίς, ὀξύνεται· τὸ δ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον
φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν περιέχει, οἰκουμένην
καὶ ἄστρα· τὸ δὲ ⁷, γῆν μόνον τὴν φανεράν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα ^{7^a} διαφέρει. Κτήματα μὲν γὰρ
ἐστὶ τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ⁸. Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἄλλο-
τρίᾳ.

cavit in Chrestom. p. 25. ubi
notat *Meursius*. *Meursio* si ad-
iunxeris *Graevium* ad *Lucian*.
Soloec. T. II. p. 758. et III.
Sphanem. ad *Aristoph*. *Plut*. v.
1098. plura super hac re non
facile desideres.

3 Κομῶν καὶ Κουριῶν δ.] Ex
Ascalonitae membranis pauca
tantum produxit *Cl. Fabricius*
§. 115. Κομῶν καὶ κουριῶν ἔλεγον
οἱ ἀρχαῖοι. cum sine magno suo
inconmodo reliqua, quae ad
eum locum legebantur, addere
potuisset. *Hesychii* nota in *Κου-
ριῶν* hunc sibi locum vindicat:
Διαφέρειν φασὶ Κομῶν καὶ Κουριῶν·
*τὸ μὲν γὰρ Κομῶν ἐστὶν ἐπιμελού-
μενον τριχας ἔχειν. Κουριῶν δὲ τὸ*
κατὰ συμφορὰν ἄλλως καθιέναι κόμην.

4 Τρέφειν τὴν κόμην.] *Salmasius*
de *Coma* p. 554. postquam *Am-
monii* verba protulerat, non
video, inquit, quid sit *discrimi-
nis inter κόμην τρέφειν, comam*
nutrire, et κόμην καθιέναι, comam
demittere. Propter istam
Salmasii adnotationem receptam
a *Stephano* scripturam, τρέφειν
τὴν κόμην, in textu reliqui; ta-
meti *Ammonius* scriptum reli-
querat: σιτρέφειν τὴν κόμην, quam
lectionem, in *Vett. Edd.* adfor-

vatam, in *Animadv.* confirma-
bo. In iisdem *Edd.* pro καθιέναι
mendose legebatur καθιέναι.

5 Σωτήρος κόρης ἱερόν.] Dabo
operam, ut in *Animadv.* hic
locus emendate legi possit.

6 Κόνις καὶ Κονίς.] Adde *Indi-
cem* voc. acc. distinct. et, si
tanti sit, corrige *Moschopolium*.

7 Τὸ δὲ.] *Vulcan.* *Ed.* ὁ δὲ,
quod videtur ex *Ed. Tusani* de-
sumtum, nam *Stephanus* recte
vulgarat.

[7^a Ἐπικτήματα] Equidem eru-
dita est *Henr. Valesii* observa-
tio, pro ἐπικτήματα in *Ammonio*
corrigentis ἐγκτήματα. *Emenda-
tion.* IV. cap. IX. *Ex Adden-
dis.*]

8 Τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ.] Unius lite-
rae additione commode hunc
locum mihi explanavit *Vir Cl.*
C. A. Dukerus, pro vulgata le-
ctione οἰκία legendo οἰκία, quod
postea a *Scaligero* etiam nota-
tum animadverti. *Phavorinus*
in v. Οἶκος, Οἰκία δὲ ἡ πατρὶς
διὰ διφθόγγου. Fuerint itaque
secundum *Ammon.* Ἐπικτήματα,
quae Ἐγκτήματα dicuntur *Cyrillo*:
Cyrilli verba e *Lex. MS.* haec
sunt: Ἐγκτήματα, ἢ κέκτηται τις.
ἐν ἄλλοδαπῇ γῆ, τοῦτίστιν ἐν ἑνῇ.

85 Κτῆσις μὲν ἐστὶ πᾶσα ἡ οὐσία· Κτῆμα δ' ἐν τι.

Κραιπάλη καὶ Μέθη ⁹ διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινή μέθη· Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις *).

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δὲ ἐστὶ τὸ στραγγεῦσθαι ¹⁰. Λοιστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβέειν καὶ Πεσσεύειν διαφέρει. Κυβέειν γάρ ἐστὶ τὸ διὰ ψήφων ¹¹ ἢ ἀστρογάλων παίζειν· Πεσσεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γάρ, τὸ κυρίως ¹² δοκιμάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πρᾶγμα-τος διῦστᾶν καὶ χωρίζειν **).

86 Κύνειν ¹³ καὶ Τίττειν διαφέρει. Κύνειν μὲν, τὸ ἔγκνον εἶναι· Τίττειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύνειν. Εὐριπίδης ἐναντίον ¹⁴,

Ἡ κύνουσα τίττω (εἶπεν) ἥνικ' ἠρόμην πάλιν ***).

In Hesychio pro Ἐπίκτιτον, ἔω-
θεν εἰσελθόν, legendum videtur
Ἐπίκτιτον. Paulo aliter quam
Ammon. Κτῆματα et Ἐικτῆματα
discernit Ptolemaeus Ascalonita,
prout editur a Fabricio §. 131.
κτῆματα — τὰ μὴ ἡμέτερα,
Ἐπικτῆματα, ὡς ἐναλλόμενα. τὰ δὲ
ἐαντοῦ, Κτῆματα, ὡς ἐνοίμα.

9 Κραιπάλη καὶ Μέθη] Confe-
rendi sunt Thom. M. Hesych. et,
qui Grammaticorum discrimen
Evang. Lucae XXI. v. 34. ad-
movit. Grotius.

[*] ἡ τῆς — οἴνωσις) Cod. Gud.
ἢ ἀθηματινῆ οἴνησις. Kul.]

¹⁰ Στραγγεῦσθαι] Apud Asca-
lonit. §. 158. legebatur στρατεύε-
σθαι, solemni librarium erro-
re, de quo dicam in Animadv.
Versus hic citatus est ex Ari-
stoph. Nubib. 509. quem Mos-
schopol. etiam, Ammonium se-
quutus, produxit.

¹¹ Διὰ ψήφων] Non iniuria
διὰ κύβων corrigendum censuit
Vulcanius. Vide Hesychium in

Πεσὰ πενιέγραμμα a Cl. Hom-
sterhuisio ad Poll. IX. 97. ci-
tatum.

¹² Τὸ κυρίως] Scripserat: κυ-
ρίως τὸ δοκιμάζειν, inepte quidem,
sed aliter non solent Magistri.
Διῦστᾶν, quod in Vett. est Edd.
et apud Phavor. in Διακρίνειν,
postea mutatum fuit in διεστᾶν.

[**] πρᾶγμα ad fin.) Cod. Gud.
τὸ πνεῦμα πρᾶγματι διαχωρίζειν,
καὶ διῦσταναι. καὶ εἰς τὸ κριτής.
Kul.]

¹³ Κύνειν] Non male scribere-
tur cum Phavorino Κύνειν. Mos-
schop. Κύνω, κύνω, τὸ ἐγκνόμενον
καὶ συλλαμβάνω. Κύνω δὲ τὸ φιλέω.

¹⁴ Ἐναντίον] Quomodo quaeſo
ἐναντίον? Qui mihi aufertare
velit, pro ἐναντίον, Ἡ reponet:
ἐν Ἀντιγόνη. quod si vel Ammo-
nii manum non representet,
probabilitatis specie se com-
mendat.

[***] Εὐριπίδης κ. τ. λ.) desunt
in Cod. Gud. Kul.]

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων τινῶν ἄλλων ¹⁵.

Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. "Ομηρος·

———— κύματι κωφῷ ¹⁶.

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἤχον. καὶ ἡ Πυθία ¹⁷,

Καὶ κωφοῦ ξυνήμι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμωδὸς ¹⁸ καὶ Τραγωδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτῆς· Κωμωδοποιὸς δὲ καὶ Τραγωδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἐπίστετε δὲ συγχέουσι τὴν διαφορὰν.

A.

Λαγχάνειν ¹⁹ καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἰς, οὗ ἂν ὁ κληρὸς ἔλθῃ. "Ομηρος ²⁰,

Κληρῷ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

87

Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κληρὸν. καὶ Λαγχά-

¹⁵ Τινῶν ἄλλων] *Vulcanius* ita hunc locum castigat: καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ, καὶ τινῶν ἄλλων. Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων. *Levior* opera corriges: Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων, ἢ τινῶν ἄλλων. Confer *Ammon.* in Δεσπότης, si modo ista sunt ab *Ammonio* profecta. *Ascalon.* §. 45. Δεσπότης, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. Κύριος δὲ πατήρ υἱοῦ καὶ γυναικὸς. Lege: καὶ ἀνὴρ γυναικὸς. [Διαφέρει κύριος δεσπότητος. κύριος μὲν λέγεται ὁ ἐπὶ μητρὸς καὶ παιδῶν πατήρ. δεσπότης δὲ, ὁ ἐπὶ ἀργυρωνήτων. *Cod. Gud.* in Κατακρυψῆσαι. Idem tamen in v. Κύριος consentit cum impressis, sed alterum membrum ita se habet: δεσπότης δὲ ὁ ἀργυρωνήτων καὶ ἄλλων τινῶν. *Kul.*]

¹⁶ Κύματι κωφῷ] Π. Σ. v. 16. mox *Vett. Edd.* τὸ μὴ ἄ. *Scholion* ineditum e *MS. Foss.* et ad usum vocis Κωφὸς declaran-

dum pluscula notabo in *Animadv.*

¹⁷ Ἡ Πυθία] *Priores Editiones* pro Ἡ Πυθία profus inerte legebant ἡσυχία. Itaque etiam non dubitavi veram scripturam in textu reponere, quam conservarant *Eustathius* et *Herennius Philo*; ad cuius locum nonnulla proferam, quae huc etiam referri queant.

¹⁸ Κωμωδὸς] Haec infra plenius reperire licet in v. Τραγωδοί. Quae hic leguntur, alteri, ni fallor, debentur.

¹⁹ Λαγχάνειν] *Aldus* bis ediderat *Λαχεῖν*, quem sequitur *Phavorin.* *Ascalon.* §. 96. Ἐὸ *λαχεῖν*. Non erat causa, cur recentiores Editores inde discederent.

²⁰ Ὅς κε *Vett. Edd.* ὅσπε. *Vulcan.* ὅς τε λ.

νειν μὲν ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου
τυχεῖν· Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρω χρήσασθαι.

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν,
τὸ τεταγμένως προφέρεισθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ
ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι
δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι
πρὸς τὸν ἀντικείμενον. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ²¹. οἱ δ'
ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως· Λαλεῖν μὲν τοὺς
ἀτάκτως ἐκφέροντας ὄνπεροῦν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ
καὶ Λέγειν, τοὺς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ
τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον
συναίροντα²², Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμει-
βόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν ποιῆ-
σθαι.

*Λαβεῖν καὶ Λέξασθαι*²³ διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ,
τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Λέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον
ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπάς διαφέρει. Λέπας²⁴ μὲν γὰρ βαρυτόνως
ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπάς δὲ ὀξύτόνως, ἐν ταῖς
πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

88 *Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει.* Λέμβος μὲν γὰρ ἐστὶ πλοια-
ρίου τινὸς εἶδος· Λέμφοι²⁵ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυ-
ζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυζώδεις. Μένανδρος Ἵποβολι-
μαίσις,

Γέρων ἀμέμικτ'²⁶ ἄθλιος λέμφος.

21 Ἐν Σοφιστῇ] Ne quis Comi-
cum intelligat, legendum ἐν Σο-
φιστῆ. locum respicit p. m.
295. τοῦ δὲ διαλέγεσθαι οἶός τ' εἶναι
καὶ ἐπίστασθαι λόγον τε δοῦναι καὶ
δέξασθαι κ. τ. λ.

22 Συναίροντα] Ita emendarunt
Vulcan. et Scaliger vulgatum
συναίροτος. Vett. Edd. lectio
erat συναίροντες.

23 Λαβεῖν καὶ Λέξασθαι δ.] Dif-
ferentia aliter declaratur in
Glossis Nomicis: Διαφέρει τὸ
Λαβεῖν τοῦ Λέξασθαι. τὸ γὰρ Λα-
βεῖν ἐνδυνάμως νοῦται· τὸ δὲ
Λέξασθαι, κἄν οὐχ οὕτως τις ἐδέξα-
το ἵνα ἔχη. διὰ τοῦτο οὐ δοκεῖ τις
λαβεῖν, ὅπερ μέλλει ἀποκωθιστῆν.

24 Λέπας] In quibusdam Edd.
accentus male collocatur. Vide,
si lubet, Animadv.

25 Λέμφοι] Ex Vulcanii men-
te λέμφοι restitui pro λέμφος.
Ammonii verba H. Stephanus
produxit in Thef. Ind. v. Λεμ-
φός. De Attico hocce usu le-
genda sunt, quae Celeberr. Hem-
sterhuisius observavit ad Lucian.
Dial. Sel. p. 25 — 30. et 120.
Suidae locum, prouti in Codice
scripto, etsi corrupte, legitur,
adscribam: Κορυζα καὶ κορυζῶν
μυμωσμένοι. καὶ μυζῶων. Καὶ
κορυζῶντα.

26 Ἀμέμικτ'] Scaliger emen-
dasse videtur: ἐμίμικτ'. id si

Λέχος καὶ Ἐνὴ διαφέρει. *) Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Ἐνὴ δὲ, ἢ ἐπὶ ταύτης στρωμνῆ. φησὶ γοῦν Πηνελόπη ²⁷.

Ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος, ἐμβάλετ' ἐνὴν,
Δέμνια ²⁸ καὶ χλαίνας.

Λεῖαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεῖα μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν ²⁹ τῶν τετραπόδων·

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι ἐπίρρημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, εἴαν τε ἐκτείνηται ³⁰, εἴαν τε συστέλληται.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς ⁸⁹
μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς ³¹. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μι,
τὸ λαμβανόμενον.

minus videatur commodum, noli quaeso propterea tanto capiti illudere. Quid si Menander scripserit: Ἰέρονι ἀπέμυξ' ἄθλιον λέμφον. ut servi sive parasitastri nomen exciderit, aut ab Ammonio fuerit praetermissum. Onomasticon Vetus: Emungo, ἀπομύτω. male vulgatur ἀπομύτω. Facetum verbi emungendi usum comoedia sibi vindicavit. Horat. Art. v. 258. Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Commodus Acron: Emunco, deluso, ut: emunxi senem argento. Terent. Phorm. IV. iv. v. 1. emunxi argento senes.

[*) Λέχος καὶ Ἐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κοίτη. Ἐνὴ δὲ ἢ ἐπ' αὐταῖς στρωμνῆ. Ὅμηρος· ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος, ἐμβάλετ' ἐνὴν, δέμνια καὶ χλαίνας. Cod. Gud. Kul.]

²⁷ Πηνελόπη] Vett. Edd. πηρίων ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος ἐμβάλλετ' ἐνὴν, Δ. κ. χ. scripturam, quam hic exhibemus, Stephanus reduxit.

²⁸ Δέμνια] Non est, quod quis hanc lectionem censeat mutandam, est in loco Hom. Od. Ψ. v. 180. vulgatur: Κώια καὶ χλαίνας. Homerus enim eodem usu sibi Δέμνια usurpavit, ne-

que aliter legit hunc locum Tryphon apud Ammon. in v. Χλαίνα.

²⁹ Ἀπέλασιν] In Vett. Edd. vitiose legebatur ἐπέλασιν. Quod autem Amm. scribit, λεῖαν denotare τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων, propter Homerum est, qui eo usu Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν in Il. Δ. v. 676. posuerat. Etymologus: Λεῖα, ἢ λαφρολογία, ἢ πραιδα. καὶ ἐν διαιρέσει, λήϊα. Ne cui vero Grammatici cautela λεῖαν et λίαν discernentis vana videatur et inepta, faciet Hesychii nota: Λεῖαν, κτήσιν λαφύρων, ἢ πρόθεσιν. Schol. Hom. ad initium Boeotiae: Λήϊτος δὲ ἀπὸ τοῦ λεῖαν ἄξειν. λεία δὲ, ἢ ἀπὸ πολέμου κτήσιν. In MS. Bibl. L. Batauae legitur: ἀπὸ τοῦ λίαν ἄξειν, λεία δὲ, ἢ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτήσιν.

³⁰ Ἐκτείνηται] Vulgatam ἐντείνηται ex Vett. Edd. mutavi, quas Maussac. sequitur ad Harpocr. in Πνί.

³¹ Τῆς ψυχῆς] Quod in Vett. Edd. erat τῆς τύχης, peperit glossam illam per equidem ridiculam in voc. acc. dist. Λῆμα, τοῦ λήματος, spatium, seu fortuna. Emendati Ammonii laus tribuenda est Viro plane Eximio, Paulo Leopardo IX. Emendat. XIX. Eandem emendatio-

Ἀιτουργεῖν διὰ τοῦ η ³², καὶ Αἰτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει, φησὶ Λιδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρως ³³ Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Ἀιτουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λήτον γὰρ φρασι τὸ δημόσιον.

Λήτον ἀμφεπέροντο.

τὸ δὲ Αἰτουργεῖν, κακὰ λέγειν.

Λιβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λιβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον ³⁴. Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

90 Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς ³⁵ διαφέρει. Λογογράφος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς *) λόγους γραφῶν· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθεῖς.

Λόγος Ποίησεως διαφέρει. Λόγος μὲν γὰρ ἔστιν ἡ δίχα μέτρον σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρον κοσμουμένη.

Λυχνούχον καὶ Λαμπτήρα φρασι τὸν νῦν φανόν. Φανόν δὲ ³⁶,

nem protulit etiam *Graevius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 759. At *Stephanus* et *Vulcan.* pro τύχης emendate ψυχῆς in textu iam posuerant. Eodem errore deformatum *Ocelli Lucani* locum, sanequam elegantem, indicabo. Est in *Galei* Ed. p. 533. ubi eos notat *Philosophus*, qui μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῷ κοινῷ αντιστάντες τοὺς γάμους, ἀλλὰ πρὸς τὸν πλοῦτον ἢ ὑπεροχὴν τοῦ γένους ἀποβλέποντες. *Nugas* agunt *Nogarola*, et *Vizzanius*, dum, de mendo minime folliciti, τὸ μέγεθος τῆς τύχης interpretantur *magnitudinem fortunae*, sive *magnitudinem eventuum*. Scripserat, ne dubita, *Lucanus*: πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς, *magnitudinem animi*. Quae emendatio, ut ut vera, ab hoc tamen loco paulo est alienior. In *Animadv.* alia reperies.

32 Ἀιτουργεῖν διὰ τοῦ η] Mihi perquam fit probabile, scripserit *Amn.* Αἰτουργεῖν διὰ τοῦ ι et postea λήτον. Plura ad hunc locum dicam in *Animadv.* [Emendandi impetus sustineri debuisset.

Moeris Anticista: Ἀιτουργεῖν διὰ τοῦ η, Ἀττικόν. διὰ δὲ τῆς εἰ διφθόγγου, Ἑλληνικόν. In libro de *Hellen.* p. 52. *Moeridis* verba alium in finem usurpavit *Salmasius.* Ex *Addendis.*

33 Δευτέρως] *Scaliger* legendum credidit δευτέρω. atque ita etiam *Fabricius* ad *Ind. Auctor.*

34 Τὸ θυμιώμενον] Addit *Ascalonita* §. 51. καὶ τὸ ὄρος. *Thomas M.* eadem habet, quae *Anm.* Confer *Phrynich.* p. 50. et quae notantur a *Nunnesf.* et *Hoeschelto.*

35 Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς] *Ammonii* observatione usi sunt *Lud. Cresollius* *Theatr. Rhet.* III. c. 11. et *Mauillac.* ad *Harp.* in *Λογοποιός.* ad cuius notam peropportuna scribit *Valesius.* In sequenti nota ex *Vett. Edd.* vulgavi ἡ σύνθεσις.

[*) δικανικούς] *Cod. Gud. διακοτικούς. Kul.]*

36 Τὸν νῦν φανόν. Φανόν δὲ] *Editiones*, quae nostram praecesserunt, omnes legebant: φασὶ τὸν νοῦν· φανόν δὲ τὴν λαμπάδα, sive τὸν νοῦν, φανόν δὲ. *Ubi plane pro νοῦν reponendum νῦν, et*

τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π Πανόν. Λυχνίον³⁷ δὲ ἐκάλουσαν τὴν λυχνίαν.

Λυχνίον Λύχνου³⁸ διαφέρει. Λυχνίον μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης³⁹ φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,
Ἐτέρου λυχνούχος, ἑτέρου λήκνθος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρίς⁴⁰ διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κουρέων.

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν⁹¹ γὰρ ἐστὶν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστός Μαζοῦ διαφέρει. Μαστός μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ⁴¹ τὸ οἶον μεστός εἶναι γάλακτος· Μαζός δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι·

Νευρᾶν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον.

nomem φανόν iterandum, inquit Nunnesf. ad Phryn. p. 7. Acutam viri coniecturam fatis, ut puto, prudenter in textum intuli. Pro τὸν νοῦν Vulcanius scribendum censuit τὸν λέχνον Scaliger τὸ νῦν. A Nunnesfio prope abfuit Fabricius, qui ita notavit ad Ascalon. §. 30. „Λυχνούχον καὶ λαμπτήρα τὸν νῦν φανόν (male apud Ammon. φασὶ τὸν νοῦν) et deinde Πανόν, ποῦ Πανός.“ Posteriore etiam Πανόν Ammonio reddidi pro Πανός.

³⁷ Λυχνίον δ. ἐ. τ. λυχνίαν] Ita ex Thoma M. vulgatam λυχνίον δ. ἐ. τ. λυχνίαν emendabat Cl. Hemsterhuisius ad Poll. VII. 178. n. 68.

³⁸ Λύχνου] Ne quem forte offenderem, vulgatam reliqui intactam, etfi Nunnesfii emendatio priori non minus vera videretur. Nunnesfii verba e no-

tis ad Phryn. p. 62. subiciam: Ammon. λέχνιον (sic differre a nomine λυχνούχου (sic enim lego, non λέχνου, ex versu quem citat Menandri), ut λέχνιον sit ἡ λυχνία et λυχνούχος ὁ φανός.

³⁹ Ἀντιφάνης] Antiphani verficulum ex Ἀφροδίτης γοναῖς, in quo vocem λυχνίον legerat Ammonius, adseravavit Athenaeus XV. p. 666. F.

⁴⁰ Μάχαιρα καὶ Μαχαιρίς δ.] Concinnant nostro Thom. M. et Moschor. Thomae verba sunt: Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων. Μάχαιραι, αἱ τῶν μαχαιρῶν καὶ τῶν ἄλλων. Moschor. Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κουρέων μάχαιραι, ἔλλ' οὐ τῶν μαχαιρῶν. Optimi scriptores talia parum curant.

⁴¹ Κυρίως δὲ] Legendum fortasse: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· διὰ τὸ οἶον μ. ε. γ. In originationibus tradendis sobrie nugatur Amm.

Μάρτυς Ἐλέγχου διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ ⁴² λαμβάνεται· Ἐλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία ⁴³ διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασαφεῖ Δείναρχος ⁴⁴ ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων, Πολλὰ καγαθὰ, ὧ ἄνδρες 92 δικασταὶ, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μάγον, τὸν τε φαρμακόν, ὡς Αἰσχίνης ⁴⁵ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱεροργόν, ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μὲν ἐστὶν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἰστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντικὴ μὲν ἐστὶν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

Μέτοικος ⁴⁶ καὶ Ἰσοτελής διαφέρει. Μέτοικος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ὑπόφορος· Ἰσοτελής δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἐτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι ⁴⁷ μὲν

Μαστός sine dubio a μάω descendit. *Etymol.* minus rite in v. *Ἀντομάτως* ἀπὸ τοῦ μαστεῖναι, inquit, γίνεται μαστός, ὅν ἐπιζητοῦσι τὰ βρέφη. Alia dabit *Thom. M.* in *Μαστός*, eundem *Homeri* versum citans ex *Il. A.* (non *I.*) v. 123. quem *Vett. Amm. Edd.* hac ratione praeferunt: *Νευρὰ μὲν μᾶζω πέλασσε, τ. δ. σ.*

⁴² Ἐπ' ἀγαθοῦ] *Thomas M.* Μάρτυς καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἐλεγχος δὲ ἐπὶ κακοῦ μόνον.

⁴³ Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία δ.] In hac differentia declaranda multis disputant *Salmasius* *Obf.* ad *I. Att.* et *Rom.* cap. XXX. et *Heraldus* *Animadv.* in *Salm.* *Obf.* VI. c. IX. §. 18. et cap. XI. §. 7. et 14. Confer *Amm.* in *Ἐκμαρτυρία.*

⁴⁴ Ὡς διασαφεῖ Δείναρχος] *Σαφίστατα*, inquit *Harpocration*, ubi *μαρτυρία* et *ἐκμαρτυρίαν* pari

ratione distinguit, σαφίστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκοντι *Δημοσοθέτης* τε ἐν τῷ κατὰ *Σεργίνου*, (p. 620. B.) καὶ *Δείναρχος* ἐν τῷ ἐπιτὸ *Αἰσχίνου* κατὰ *Δεινίου*. Fieri potuit, ut alter alterius observationem habuerit ob oculos.

⁴⁵ Αἰσχίνης] *Contra Ctesiph.* p. 293. sub finem: Ἄλλ', οἶμαι, οὔτε *Φωννόνδας* οὔτε *Εἰρόβατος*, οὔτε ἄλλος οὐδέ τις κόποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. quem locum imitatur *Apulei.* in *Apolog.* p. 325. Eodem usu a *Sophocle* adhibitum in *Oed. Tyr.* v. 395. vocem μάγος exponunt *Scholia.* Confer *Eurip.* *Orest.* v. 1499. et *Anthol.* VII. ep. 157. Ad seq. notam vide *Animadv.*

⁴⁶ Μέτοικος] Haec plenius suo loco leguntur in v. *Ἰσοτελής.*

⁴⁷ Μεταβάλλεσθαι] *Ammonius* videtur scripsisse: *Μεταβολή* μὲν

γὰρ ἔστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐροπίδης ἐν Ὀρέστη⁴⁸, παριστῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

— Μεταβολὴ πάντων γλῆκῦ.

μεταμορφοῦσθαι δέ, μεταχαρακτηρισμὸς, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· Ἀλλοιώσις δέ, οὐ μόνον μετασχηματισμὸς χαρακτῆρων, (ὡς τὸ,

Ἄλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης⁴⁹ νέον ἢ ἐπάροιθεν)

ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως ποιήσις⁵⁰ ἕτερα· Ἐτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μεῖραξ⁵¹ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μει-

93

γὰρ ἔστι πάθος κοινόν. et mox Μεταμόρφωσις δέ. Ea certe ratione hunc locum legit, et in Comment. ad Odyss. II. p. 601. recepit Eustathius; sin vero receptam in Amm. lectionem velis tueri, tum scribas necesse est: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαί, καὶ πράξεων κ. ἄ. Atque ita etiam in Lexico posuit Cyrillus: Μεταβαλεῖν καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἐτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γὰρ ἔστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαί, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. et reliqua, quae frustra describerentur. Eustathii potius videtur habenda ratio, qui Ammonianis subiungit: καὶ τοιαύτη μὲν ἡ εἰρημνὴ παθόσσις, μὴ ἀκριβοσαμένη. Sane quam prudenter Mythographi certe istam legem plerumque migrant. Antonin. Liberal. c. XXIII. fabulam enarrat de Batto in lapidem converso. scin; quos auctores sequutus? Nicandrum Ἐτεροιοῦμένων α, Didymarchum Μεταμορφώσεων γ, et Antigonum ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι.

48 Ἐν Ὀρέστη] V. 234. Eustathius l. c. Εὐροπίδης οὖν παριστῶς τὴν τῆς λέξεως δύναμιν φησί· M. π. γ. Cornut. de Nat. Deor. c. I. τοῦτο παριστῶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας.

49 Ξεῖν' ἐφάνης] Ea ratione scribendum apud Hom. Od. II. v. 181. pro ξεῖνε φάνης. Apud Ammonium etiam Hermeae in quinque voc. Porph. f. 54. a. hoc in versu ξεῖν' ἐφάνης reperire licet. Vocabulum νέον, a Stephano infertum, deerat in Vett. Edd.

50 Ποιήσις] Haec genuina est lectio, supra etiam in v. Ἀλλοιώσις restituenda, ut ibi submonere coepi.

51 Μεῖραξ] Minime hic nobis est praetermittenda Scholiastae Aristophanis mentio, a Meursio ad oram Amm. citati. Is unus omnium, quod sciam, a Vett. Ammonium nominat ad Eccles. v. 607. Μεῖρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρησθαι, καίτοι Ἀμμωνιον λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μειρακα ταύτη διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ· τὸ δὲ Μεῖραξ, ἐπὶ θηλυκοῦ. Addit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κραιίδων. Is, dum Ammonii observationem paulo liberius profert, ἐπὶ ἀρσενικοῦ et ἐπὶ θηλυκοῦ posuit pro Ammonianis ὁ ἄρσεν et ἡ θήλεια. Commune usum tradit Amm. a quo quando fit ab Atticis scriptoribus discessum, docti norunt. Ratione nonnihil diversa Ammonii verba accepit Cl. Graevius, et ad hanc rem illustran-

ράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μείραξ δὲ, ἢ
θῆλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἰστασθαι ⁵² διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν
γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι
τοιούτων ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῶ. Ἡσιόδος ⁵³,

94 Ἐὺ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.
οὐχὶ ἀγύριον, ἢ χρυσίον. οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίματος.
Ἰστασθαι δὲ ⁵⁴. Ὀμηρος,

Λαίδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἵποστήσονται ⁵⁵ Ἀχαιοὶ
Χρεῖος.

οἶον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μέγεσθαι.
ἀντὶ τοῦ ⁵⁶ χρεολυτήσῳσι *) καὶ ἀντιστήσονται, ὡσπερὶ
ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ
σκεῦος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις
μὲν ἐστὶν ἀμελοῦντος κατηγορία· Ψόγος δ', ἐπονεί-
διστος.

Μιννορίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μιννορίζειν ⁵⁷ μὲν

dam, non omiffis Schol. Ari-
stoph. verbis, erudite notavit
ad Lucian. Soloec. T. II. p.
740. et 741.

⁵² Μετρεῖσθαι καὶ Ἰστασθαι] *Salmasius* in libro de Ufur. c.
XIX. p. 568. *Ammonit* observa-
tionem integram exhibuit, et
Grammaticum reprehendit; iu-
rene an iniuria, nondum per-
spectum habeo.

⁵³ Ἡσιόδος] *Egy.* v. 347. ubi
videndus est *Graevius*. παρὰ γεί-
τονος non extat in Vett. Edd.
quas sequutus est *Phavor. Camers.*

⁵⁴ Ἰστασθαι δὲ.] Apud *Salmaf.*
l. c. legitur, οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νο-
μίματος, ἵστασθαι. In *Tufani*
et *Frellon.* Edd. οὐδ. γ. ἐπὶ νο-
μίματα, ἵστασθαι δὲ. Si quid
interea incidat, postea produ-
cam: nam recepta *Amm.* scriptu-
ra vitio non vacat.

⁵⁵ ἵποστήσονται] Ita etiam leg-
git *Phavor. Salmasius* ἵποστή-
σονται l. c. *Ammonius* scripserat
ἀποστήσονται, quam lectionem
eodem in libro p. 579. *Homero*

vindicavit *Salmasius*; eamque,
pro vulgata priorum Edd. scrip-
tura ἀποτίσονται, Grammatico-
rum Veterum auctoritate pru-
denter in textum intulerunt Viri
suis quisque meritis insignes,
Iof. Barnes. et *Samuel Clarkius.*
Ulterius hanc scripturam et MS.
Batavo et *Schol.* in ultimo
Animadv. capite ibo confirma-
tum.

⁵⁶ Ἀντὶ τοῦ] Vett. Edd. et
Phavor. ἀντὶ χρεολ. καὶ ἀντιστή-
σονται. Quae *Homerico* versui
subiiciuntur, e Veteri *Commen-
tario* videntur desumpta. Postre-
ma χρήσασθαι δὲ ἔ. hic temere
sunt adiecta.

[*] V. Append. ad Aristoph.
Plut. p. 488. G. H. S.]

⁵⁷ Μιννορίζειν] *Eustath.* ad II.
E. p. 649. v. 12. Ἰστῖον δὲ ὅτι
μιννορίζειν ἐστὶ τὸ μιννὸν κατὰ Ἀτ-
τικοῦς, ἢτοι μικρὸν καὶ ἥρημα,
κλαίειν. παλαιοὶ δὲ τις γραφὴ οὕτω
ἔφη τῶς· μιννορίζειν τὸ ἥρημα καὶ
λεπτὸν ἔδειν, οἳ δὲ τινας, τὸ θρη-
νεῖν καὶ ὑποδύρεσθαι. ubi pro

γάρ ἐστι τὸ ἥρεμα προσάδειν· Μινύρεσθαι ⁵⁸ δὲ, τὸ
 θρησύν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

Μισσητὴ καὶ Μισήτη ⁵⁹ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς
 φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. ἐὰν
 μὲν γὰρ ὀξύτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους·
 (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ
 βαρυντόνησωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ ⁹⁵
 διαφορὰν τῶν σηματομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ
 φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μισθὸς Μισθώματος ⁶⁰ διαφέρει. Μισθὸς μὲν ἐστὶν ὁ
 δίκαιος μισθός· Μισθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο
 οὐ πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθὺς
 καὶ Μνήμη. ἐστὶ δὲ Μνήμη, γενικὴ ⁶¹ τύπωσις ψυχῆς·
 Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ
 μιμησκόμενος οὐ πάντως καὶ μνήσκειται· ὁ δὲ μεμνη-
 μένος πάντως καὶ μιμησκειται. Ἄλλως· Μνήμη ἐστὶν
 ἢ τῶ μνημονικῶ ἀεὶ συνοῦσα ⁶². Μνεία δὲ, προγεγονό-
 τος τινὸς ὑπόμνησις, ὥστε ὁ τούτοις ἐναλλάξ χρώμενος
 ἀμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον
 τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη ⁶³
 μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

μιννόν fortassis scribendum μινν-
 ρόν. Vide Theocrit. Id. XIII.
 v. 12. Schol. et Hesf. Glossae:
 Minurit, μιννρίζει. Hesychius:
 Νηννρίζοντα, θρηνοῦντα. Cor-
 rexeram Minnρίζοντα, sed Iosf.
 Scaligero potius est aufeul-
 tandum, cui verbum ηνννρίζεσθαι
 sincerum videbatur, Coniect. in
 Varr. p. 142.

⁵⁸ Μινύρεσθαι] Cum ea forma
 apud Soph. obvia in Oed. Col.
 v. 663. rarior sit, frequentissim-
 um est apud poetas verbum
 Κινύρεσθαι, τὸ θρησύν. Vide, si
 lubet, Moschi Idyll. III. v. 44.
 et 95. Bion. I. v. 42. Apollon.
 Rhod. I. v. 292. et 883. et quae
 Arnaldus notavit Animadv. Crit.
 c. 53. p. 191. ut omitam Gram-
 maticos, Schol. Apollon. Etymo-

logum, et Schol. Hom. ad II.
 P. v. 5.

⁵⁹ Μισσητὴ καὶ Μισήτη δ.] Tho-
 mas M. Μισσητὴ, ἢ μίσους ἀξία
 γυνή. Μισήτη δὲ βαρυντόνος, ἢ
 καταφερός. Plura vide in Ani-
 madv. In ultima nota pro φασὶ
 velim scribi φησὶ, ut ad Try-
 phonem referatur.

⁶⁰ Μισθὸς Μισθώματος δ.] Dif-
 ferentiam, a Casaubono ad Suc-
 ton. Caligul. c. XL. probatam,
 clarius expressit Thomas M.
 Μισθὸς, ἀδιάβλητος. διαβεβλημένον
 δὲ Μισθωμα ἐπὶ πόρνης λέγειται.

⁶¹ Γενικὴ] Lege: γενικὴ τύπω-
 σις ψυχῆς. [V. not. ad Dionysf.
 Hal. de C. V. p. 16. G. H. S.]

⁶² Αἰὶ συνοῦσα] Phavor. habet
 συνοικοῦσα in v. Μνήμη.

⁶³ Μνήμη] Haec iterum Am-

Μοχθηρός, Μόχθηρος⁶⁴ καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρός μὲν γὰρ ὄξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἀπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρὰ. ὡς Θουκυδίδης⁶⁵, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπιπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μυριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ. Μυριοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὐ̄ πεποιήται ἢ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἀμοῖζει λέγειν, Εὐ̄ πεποιήται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναός καὶ Σηκός διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναός, ἔστι θεῶν. ὁ δὲ Σηκός⁶⁶, ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι⁶⁷ διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰσιν οἱ ναῦς⁶⁸ κεκτημένοι. Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα⁶⁹. καὶ Ναυκράρια⁷⁰, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι⁷¹ καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν συνοικισίων.

monio sunt abiudicanda, nescio a quo huc temere delata.

64 Μοχθηρός, Μόχθηρος] *Vulcanius* monuit supplendum: Μοχθηρός καὶ Μόχθηρος, Πονηρός καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Recte, si ante vocem Πονηρός inseratur ὡς. In Vett. Edd. pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθηρός. Index voc. acc. dist. Μοχθηρός, οὔ, ὄ, laboriosus. Μοχθηρός, οὔ, ἦ, difficultis. A *Suida* Μοχθηρός καὶ Μόχθηρος προπαροξυτόνως non distinguuntur, neque etiam ab *Etymologo* in v. Μοχθηρία.

65 Θουκυδίδης] Loca indicabit Cl. *Duker*. ad *Thucyd.* VIII. c. 24. p. 519.

66 Σηκός] In *Animadv.* notabo ad h. l.

67 Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι δ.] Videndus est ad hanc notam Cl.

Hemsterhuisius ad *Polluc.* VIII. 108. X. 20. qui in addendis ad p. 950., *De Ναυκλήροις*, inquit, et *Ναυκράροις* res est perquam intricata. Itaque etiam *Ammonii* textum non tetigi.

68 Ναῦς] *Vulcanius* a reliquis Edd. secedens vulgavit: οἱ ναῦν κ.

69 Κτήματα] Χρήματα mavult Cl. *Hemsterh.* *Thom. M.* Ναύκραροι (ita legendum) δὲ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρήματα ἢ κτήματα.

70 Ναυκράρια] Id ipsum *Thomae* videtur restituendum pro ναυκράρια.

71 Ναύκληροι] Vocem ναύκληροι delendam iudicabat *Hemsterhuisius*; *Scaliger* eius loco ponendum ναύκραροι. Peritus Lector, *Hesychio* et *Thom.* in consilium adhibitis, iudicet.

Ναυαγία μὲν ἐστὶν αὐτὴ ἢ τῆς νηὸς ⁷² διαφθορά· Ναυά-
γιον δέ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

Νεαρὸν ⁷³ Νεαλοῦς καὶ Προσφάτου διαφέρει. Νεαρὸν μὲν
γὰρ ἐστὶ τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ
λέξει τὸ ἀρίειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρίας· ἔγκειται γὰρ
ἀπὸ τοῦ φάσαι ⁷⁴, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ
φάσανον. Νεαλῆς ⁷⁵ δὲ, τὸ νεωστὶ ἐαλωκὸς, οἷον ἰχθύς.
δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλλὶ πεπασμένον.

Νηρεΐδες ⁷⁶ τῶν τοῦ Νηρείως θυγατέρων διαφέρει. Λιδυμος
ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων ⁷⁷. φησὶ
γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἱ φασὶ διαφέρειν τὰς
Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρείως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ
Λωρίδος, γησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ⁹⁸
ἐξ ἄλλων, ἤδη ⁷⁸ κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· καὶ
τὰς μὴ γησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν ⁷⁹, πλείους δὲ τὰς
ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασίας ⁸⁰ ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης

⁷² Νηὸς δ.] Vett. Edd. νηὸς δ.
Tu vide ad h. l. Animadv.

⁷³ Νεαρὸν] *Ammonii* observa-
tione praeter *Eustath.* ad Il. P.
v. 642. usus est *Salmas.* in
Epictet. et Simpl. p. 71. qui id
inprimis agit, ut probet, πρόσ-
φατον de quibusvis rebus ufur-
pati, quod ad *Phrynichum* p.
68. potius referri petuisset.

⁷⁴ Ἀπὸ τοῦ φάσαι] Scribendum
puto: ἔγκειται γὰρ αὐτῷ τὸ φάσαι,
ὅ ἐστι φονεῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φά-
σανον. Hac vocabuli φάσανον
notatione, ab *Apollonio* etiam
Sophista in Lex. *Hom.* probata,
meliozem protulit *Etymologus*:
Φάσανον, παρὰ τὸ φάσαι φάσανον·
a qua non abhorruit *Scaliger*
Pater de *Cauf. LL.* I. c.
XVIII.

⁷⁵ Νεαλῆς] Aliter *Phrynichus*
in *Sophist. Appar. Bibl. Coisl.*
p. 467. Paulo post edidi: δύναται
δὲ καὶ v. Vett. Edd. non agno-
scent καὶ, quod *Stephanus* posuit
pro δέ.

⁷⁶ Νηρεΐδες] Praecipuam huius
notae partem, dissimulato rur-
sus *Auctoris* nomine, descripsit,
quem *Phavor.* sequitur, *Eusta-
thius* ad *Od. Ω.* p. 824. nisi ta-

men is sua hauserit ex *Eudociae*
Ioniis, e quo libro, necdum
in vulgus edito, eadem, quae
apud *Eustath.* leguntur, protu-
lit *Cangius* in *Gloss. Med.* et
Inf. Graec. v. *Συνείσακτοι*, cuius
loci mihi indicium fecit *Mat-
thias Röverus*, quem sibi alum-
num cum *Pallade Musae* gratula-
ntur. De *Nereidibus* pluscula
notabo III. *Animadv.* c. I.

⁷⁷ Ἐπινικίων] Ita recte in *Au-
ctorum Indice* posuit *Fabricius*
pro vulgata *ἐπινικίων*.

⁷⁸ Ἠδη] Deest apud *Eustath.*
ac proinde apud *Eudociam* et
Phavor.

⁷⁹ Καὶ τὸν ἀριθμὸν] Nihil nos
hic iuvant, quorum modo me-
mini, ut iam tum eadem *Am-
monii* *Codices* videantur inva-
sisse corruptelae. Elegentem
Vulcanii notam subiiciam; „*Lo-
cus est corruptus, quem ita cor-
riges: καὶ τὰς μὲν γησίας τ̄ εἶναι*
τὸν ἀριθμὸν.“ Argute! alia etiam
via *Ammonio* succurri posset.

⁸⁰ Μνασίας] *Vulgatam* *Μνα-
σίων* certatim emendarunt *Mauß-*
ad *Harp.* in *Ἰππία Ἀθηνα*, *Meur-
sius* ad oram libri sui, *G. I.*
Vossius de *Hist. Gr.* l. c. XXI.

τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὐσας, Νηρείως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῶ⁸¹, μόνον Νηρείδας.

Νῆες Πλοίων διαφέρει⁸². Ἄδνμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιωτίδες. Ἀριστοτέλης⁸³ δὲ ἰστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων⁸⁴ οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοτιτὸς ὑπὸ ταυτὸν^{*} χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπειραμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναοὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συγχοῖς ἑλπαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς⁸⁵.

99 Νῶς μὲν ἐστὶν ἀπόκρυφος λογισμὸς· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διανοαί.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατὰ τινὰς Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσωδίας. τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίρρημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων⁸⁶, ἐνεστῶτος, παροσχήμενου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγῶν νῦν ἐστὶ, νῦν ἔσται⁸⁷. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

et Fabricius ad Ind. Auct: *Μνασίης* etiam reperio in *Frellonia Ammonii* Editione.

81 Τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῶ] Haec iterum medelae sunt indiga. *Eustathius*: πιθανὸν οὖν, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὐσας Νηρείως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρείδας δὲ, τὰς συνμεισάκτους. ex illegitimo concubitu natas interpretatur *Cangius*.

82 Νῆες Πλοίων διαφέρει.] *Vulcan.* Ed. διαφέρουσιν. Ad hanc notam omnino conferendus est *Celeb. Duker* ad *Thucyd.* IV. c. 116. p. 304. qui *Amm.* cum *Eustathio* comparat, et utrumque, pereleganter *Eustathium*, emaculat. [V. *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 612. ed. *Lipf. G. H. S.*]

83 Ἀριστοτέλης] Prima Editio MS. ductus adcurate repraesentans Ἀριτέλης exhibet.

84 Ἐν δικαιώμασι τῶν πολέμων]

Hanc lectionem [contra *Casaubonum*, qui πόλεων emendandum coniecerat, eximie tuetur *Valesius* in not. *Mauff.* ad *Harpocr.* v. Ἀδνμός, et ex fragmine, quod *Amm.* servavit, libri *Aristotelis* argumentum subolfecit, et erudite declaravit. Nequidquam igitur πόλεων, pro πολέμων, *Meurfio* placuit, et *Fabricio* ad Ind. Auctor.

[*] V. not. ad *Gregor. Cor.* p. 303. *G. H. S.*]

85 Στρατηγικοῖς] Rectius apud *Eustath.* legi στρατιωτικοῖς, iudicat *Cl. Duker*, vulgatam tamen non plane damnat.

86 Τριῶν χρόνων] Eam in rem *Homeric* loca advocat *Eustath.* ad *Il. B.* p. 124. et *Moschop.* περὶ σχεδῶν p. 45. Conf. *Hesych.* et *Thom. M.*

87 Νῦν ἔσται, νῦν ἔσται] Priora νῦν ἐστὶ omisit *Vulcanius*; alia forsitan *Aldus*. Plene *Cyrillus* in

Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελίστερος δὲ, ὁ ἀσθε-
νέστερος.

Δ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γὰρ ἐστὶ
τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τῶ
βροτῶ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης
πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον⁸⁸, ἢ ἐκ τινος
ἐτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχασθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ
τὸ ξένως⁸⁹ διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς 100
Βοιωτῶν⁹⁰.

Ξυστός⁹¹, τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ⁹² ἐν τῷ
πρῶτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν
Οἰκονομικῷ⁹³.

Lexico: Τάσσειται (τὸ Νῦν) ἐπὶ
τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστώτος, καὶ
παροχρημένου, καὶ μέλλοντος. οἶον,
νῦν ὁ ἀγὼν διήλθεν, νῦν ὁ ἀγὼν
ἔστι, νῦν ὁ ἀγὼν ἔσται.

88 Τὸ πώρινον] Dum reliqua
pervulgata sunt, ad vocem πώ-
ρινον pauca in Animadv. notabo.
[Ἄγαλμα, ἢ εἰκὼν, ἀπὸ τοῦ ἀγάλ-
λω, τὸ ἀγαλλίσιον ἐμποιοῦν. ἄγαλμα
καὶ ὁ καλλωπισμὸς, τὸ ἀνάθημα.
Cod. Paris. Kul.]

89 Τὸ ξένως δ.] Forfitan scri-
pserat ξενικῶς, *Didymum* sequi-
tus, qui τὸ Ἐξένιζε apud *Har-
pocr.* interpretatur: οὐκ Ἀττικῶς
διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς. quae pa-
rumper mutavit *Suidas*. Lexi-
con Rhetor. in *Bibl. Coisltnia-
na* p. 492. Ξενίζειν, τὸ ξενικῆ
χρησασθαι τῆ φωνῆ, καὶ μὴ ἐπιχω-
ρίᾳ. Minus recte cum *Hesych.*
aliud Lex. *ibid.* p. 237. Ξενίζειν,
ξένη χρησθαι φωνῆ.

90 Πρὸς Βοιωτῶν.] Edd. *Ste-
phano* anteriores omnes legunt:
ἐν τῷ πρὸς Βοιωτῶν. Putet quis,
eam lectionem merito a *Steph.*
mutatam: at in binis, quae ex-
tant, orationibus πρὸς Βοιωτῶν

non memini me legere verbum
ξενίζειν. Statuendum itaque, ora-
tionem πρὸς Βοιωτῶν interci-
disse, aut, quod malim, Gram-
matici memoriam vacillasse, et
scribendum fuisse: ἐν τῷ πρὸς *E-
ὐβουλίδην*, seu ἐν τῇ πρὸς *E-
ἰπίσει*, prouti extat apud *Har-
pocr.* in Ἐξένιζε et in Ξενίζειν.
Demosth. p. 538. A. τὸ ξενίζειν,
et nativum Atticismi colorem
ducere, diferte opponit; ut adeo
causae nihil sit, cur *Didymo*
obloquatur *Harpocraton*.

91 Ξυστός] Legendum est ξυστόν.
quod vero *Iungermannum* vide-
tur induxisse, ut ad *Poll.* I.
136. vulgatam non spreverit, in
Animadv. removebo.

92 Παρ' Ἡροδότῳ] Pro Ἡσιόδῳ
Vulcanii emendationem Ἡροδότῳ
recepi, a *Iungerm.* etiam l. c.
probatam. Locus *Herodoti* ex-
tat lib. I. c. 52.

93 Ἐν Οἰκονομικῷ] Pag. 85o.
D. *Xenophoniteam* ἔησιν, quam
tangit etiam *Pollux* IX. 43. in
nota integram produxit *Iun-
germ.*

Ο.

Ὁβελὸς Ὁβολοῦ διαφέρει. Ὁβελὸς μὲν γὰρ ἐστὶν εἰς ὄν διαπεύρονται ⁹⁴ τὰ κρέα μέλλοντα ὀπταῖσθαι· Ὁβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

Ὅδε καὶ Ὅδι διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὅδι δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ' ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκίους ⁹⁵ διαφέρειν φασίν. Οἰκίοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· φησὶ γοῦν Ἐκτωρ,

101

————— ὄφρα ἴδωμαι ⁹⁶

Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νῆπιον υἷόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ⁹⁷,

Κήδετο οἰκῶν, οὓς κήσατο διὸς Ὀδυσσεύς.

Οἰκίζεται καὶ ⁹⁸ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἢ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν·

⁹⁴ Διαπεύρονται] In textum restitui, quod margini adscripterat Scal. pro vulgato διαπεύρονται. Lex. Bibl. Coistlin. p. 237. Ὁβελὸς καὶ Ὁβελίος, ἢ σοῦβλα. Recentiores τὸ πείρειν hoc usu dicebant σοῦβλιζειν. Id vocabuli, in Scholiis Hom. ineditis frequens, e Meursii et Cangii Gloss. satis est cognitum. In Homeri Il. B. v. 426. ubi vulgatur ἐμπεύραντες, poëtae manum adsernavit Cod. MS. Lugd. Bat. legendo ἀμπεύραντες. Schol. σοῦβλιζαντες.

⁹⁵ Οἰκῆας καὶ Οἰκίους] Auctor Ind. voc. acc. dist. Οἰκίοι, οἱ, per affinitatem domestici. Οἰκῆες, οἱ, domestici quivis. Ista vocabula non discernit Hefychius. [Οἰκῆες καὶ Οἰκίοι διαφέρει. Οἰκίοι

μὲν γὰρ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες. Οἰκῆες δὲ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. Ὅμηρος· ὄφρα ἴδωμεν οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νῆπιον υἷόν. Cod. Vind. 25. et 158. Kul.]

⁹⁶ Ὅφρα ἴδωμαι] Lege: Ὅφρα ἂν ἴδωμαι, ex Il. Z. v. 365. In altero Hom. dicto ex Il. E. v. 413. ponendum est ἐγείρη pro ἐγείρει.

⁹⁷ Ἐν Ὀδυσσεΐᾳ] Z. v. 4. apud Hefych. in v. Οἰκῆας legitur: Κήδετο δ' οἰκῶν, quod Barnesius adnotare praetermisit.

⁹⁸ Οἰκίζεται καὶ] Restituendum videtur: Οἰκίζεται, Συνοικίζεται, καὶ Διοικίζεται διαφέρει. Pauca ad h. l. vide in Animadv.

Διοικίζεται δὲ, ἢ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγάλῃ ἰσχυροῦσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενῆς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλῃν πόλιν διώρισαν⁹⁹.

Οἰκότροψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότροψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατροφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτόν καλοῦμεν. Οἰκέτης δὲ, ὁ δούλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκέτης¹ κέκληται ὁ οἰκότροψ.

102

Οἶμος Οἶμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γὰρ ἐστὶν ἀρσενικῶς², ἢ ὁδός. Οἶμη δὲ, ἢ ὠδή.

Οἶκος καὶ Οἰκτισμός διαφέρει. Οἶκος μὲν γὰρ ἐστὶν οἰκτιζόμενον ἔλεος. Οἰκτισμός δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτιροντος.

Οἶνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἶνη μὲν γὰρ, ἢ ἄμπελος. Οἰνάνθη δὲ, ἢ πρώτη τῶν βοτρυνῶν ἐξάνθησις. Οἰνάρια δὲ³, τὰ φύλλα.

Οἶκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἶκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον⁴.

Οἶκος⁵, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἢ πᾶσα οὐσία⁶. Οἰκία δὲ,

99 Διόρισαν] Vulgatam διώκησαν eo mutavi, ne una macula elegantiore notam deformaret. Διόρισαν etiam legit Phavorinus in Οἰκίῳ, ubi integram describit *Amm.* observationem.

1 Οἰκέτης] De vocis sanitate addubito. Rationem dubitandi in *Animadv.* promam.

2 Ἀρσενικῶς] *Moschorulus*: Οἶμος, ἢ ὁδός, ποιητικόν, ἀπὸ τοῦ οἶμῶ, τὸ ὄσμῶν γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος. Recte! utroque enim genere solet adhiberi. *Lucian.* in *Hermot.* T. I. p. 506. ὁ οἶμος (ad virtutem) μακρὸς τε καὶ ὀρθὸς καὶ τρηχὺς, ex *Hesiod.* *Ἔργ.* v. 288. *Apoll.* *Rhod.* IV. v. 43. ἀνὰ στενὰς θίεν οἶμος. *Orpheus* in hymno: ἀνυπότροπον οἶμον ἀνίρρης. Contra magni *Interpretis* mentem meis in *Edd.* p. 158. et p. 154. ἀνυπότροπον vulgatur. Eleganter ἐπίων

οἶμον λιγὸν dixit *Pind.* *Olymp.* Od. IX. v. 72.

3 Οἰνάρια δὲ] *Malim*: Οἰνάρια. *Videfis Animadv.*

4 Ἐφ' ἕτερον] *Legendum* potius: ἐφ' ἕτερον.

5 Οἶκος] *Ammonius*, ni fallor, scripserat: Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον διαφέρουσιν. Pro Δῶμα ponendum Δωμάτιον, suadet superior *Amm.* nota in v. Δῶμα — Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. *Porphyrius* in *Schol.* inedito ad *Hom.* II. I. τὸ οὖν χωροῦν κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλισίον ἐκάλουν· ἢ τρόπον καὶ τὸν κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκαλίσαμεν. Δωμάτων δὲ, αἱ Ἀττικοὶ τὸν ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον.

6 Ἡ πᾶσα οὐσία] *Eximie* huc faciunt, quae *Heraldus* V. C. observavit *Animadv.* in *Salmasii* *Obf.* ad *Ius A.* et *R.* III. c. VI. §. 10.

103

ἢ ὑπὸ ἐνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου ⁷ κατοικουμένη· Συνοικία δέ, ἢ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη· Οἶκημα ⁸ δέ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμοτῆριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δέ, ὁ λεγόμενος κοιτῶν.

Ὀλβιος καὶ Εὐτυχῆς *) διαφέρει. Ὀλβιος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τελειαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχῆς δέ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ⁹ ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νηίδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὀμηρος,

7 Ἡ ὑπὸ δευτέρου] In libro meo emendaveram ἢ ὑπὸ δύο κατοικουμένη. Supra in γ. Ἐμπειρία e MS. vulgavi: ἀφ' ἐνὸς ἢ δευτέρου pro ἀφ' ἐνὸς ἢ δύο. Clar. Dukerius ad Thucyd. III. c. 74. Ad Ammonio adducit: ἢ ὑπὸ ἐνὸς κατοικουμένη· non memorans vulgatam. [V. not. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 175. G. H. S.] Ad Amm. egregie facit nescio cuius Scholion, quod in Aeschini orationem contra Timarch. loco satis alieno p. 187. B. irreplit: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθουσάμενοι μίαν οἶκον διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἰς ἐνοικεῖ, οἶκον· non me latet eodem iam loco ufus Iungermann. ad Poll. IX. 39. Dukero citatus.

8 Οἶκημα] Ad hanc vocem nonnulla in Animadv. notare non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus Harpocraat. in Οἰκίσκῳ, et Maussacus.

[*] Ὀλβιος κ. τ. λ.) Pars glossae est, quae plenior exstat sub voce Πλούσιος, et multo adhuc auctior in Codd. Vind. et Gud. v. Ὀλβιος. Kul.]

9 Ἐκάλεσ'] Praefantis MS. partes egregie hoc in loco sustinuit Editio Aldina, e qua hiatum,

qui recentiores omnes foedabat, implevi: iterum hic adpronam, quia unius literae mutatione ab ea discessi, primae Edit. lectionem: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νηίδα καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. Eadem praefert secunda Ed. sed in Parisinis 1530. et 1552. operarum, opinor, incuria, nonnullis omisiss, ita vulgatum: ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. non aliter in Basil. 1525. et Lugdun. 1553. nisi quod in hac reperitur ἐπὶ στοιχείου, in Basil. μικρὰν. Postremam expressit, nihil vitii suspicatus, H. Stephanus; Stephanum sequutus est Vulcanius, ad cuius Edit. marginem Scaliger pro ἐκάλεσ' posuerat ἐκάλεσεν· quod credulus ego, absque Aldina fuisset, in textum recepissim. Tandem vero in petum expressit incerti scriptoris fragmentum: ὀλίγην νηίδα Καλυψοῦς. In ἐκάλεσ' delitefcit (ita auguror) libri index, quem commentario illustraverit Aristoniscus. Quam velim lectori critico idem incideret, quod mihi in mentem venit, quodque in Animadv. exponam. Hoc si fiat, recte est: sin, apage difficiles nugas.

Δίφρον¹⁰ ἀεικέλιον παραθεῖς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

τὴν μικράν.

104

Ἔλμος καὶ Ὀρμος διαφέρει. Ἔλμος μὲν γὰρ ἐστὶ μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἶδη τὰ μυρεψικά¹¹.

Ἄρμος δὲ ἐστὶ λιμὴν.

Ἄρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει¹². Ἄρθρος μὲν γὰρ, ἢ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ἄρθροὶ γινόμεθα. Πρωὶ δὲ, ἢ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ.

Ἄμμος,

Πρωὶ δ' ὑπ' ἧοιο σὺν τένχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινὰ Πρωὶ μάλ' ἠέθειον, τοῦτ' ἐστὶ πρόωρον.

Ἄρῃν καὶ Ὑπερορῃν διαφέρει. Ἄρῃν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ θεωρεῖν. Ὑπερορῃν δὲ, τὸ καταρροεῖν.

Ἄρμιθεντῆς καὶ Ἄρμιθεοσκόπος διαφέρει. Ἄρμιθεντῆς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ θηρέων ἄρμιθας. Ἄρμιθεοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ἄροσφῆ καὶ Τέγος διαφέρει. Ἄροσφῆ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ στέγη. Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ἄοσιον καὶ Ἰερὸν διαφέρει. Ἄοσια μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἰδιωτικά, ἃν ἐφίεται¹³ καὶ ἔξεστι προσάψασθαι. Ἰερά δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ἃν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους¹⁴ λέγει. Ἄστε τίθησι 105

¹⁰ Δίφρον] Hic quidem versus, non item alter, *Homeri* est, ex *Il. T.* 259. quem protulit *Aristides Quintilianus* de *Mus. II.* p. 84. ut probaret, τὰ χαμαῖζηλα τῶν ὀνομάτων ἰσχύοντα ἐμποεῖν τῷ λόγῳ. alium in usum *Aristoteles* de *Poët. C.* XXII. ubi pro παραθεῖς librarii negligentia legitur καταθεῖς.

¹¹ Μυρεψικά] *Ald. Ed.* prima μυρεψικά. Male. Vide ad hunc locum *Animadv.*

¹² Ἄρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει.] Haec formula in *Vett. Edd.* deficit. *Hom.* versus est in *Il. Σ.* 277. in quo *Vett. Amm. Edd.* ἧοιο legunt, neque vocem θω-

ρηχθέντες agnoscunt. Ad istum, quem dixi, *Homeri* versus Scholion est in *MS. Vossiano*, quo usus videatur *Eustathius*: Τὸ πρωὶ καὶ ἕως ἑκτῆς ὥρας δηλοῖ. διὸ προσέθηκε τὸ ὑπ' ἧοιο, (L. ἧοιο) ὡς καὶ *Φιλήμων* φησὶ, μεμίσθωνται με δειλῆς πρωΐας, ἀπὸ τοῦ ἀρχομένης δειλῆς. ἐκ τοῦ ἧος ἧοὶ καὶ ἧοιο.

¹³ Ἄν ἐφίεται] *Celeberr. Dukerus* corrigit: ἃν ἐφίεσθαι ἔξεστι καὶ προσάψασθαι. id omnino probandum videtur.

¹⁴ Κατὰ Τιμοκράτους] *Pag.* 463. A. ubi rectius vulgatur τουτοῦ τ. ἢ δι' οὗ τῶν ἐργῶν μὲν χρημάτων, et in fine ἀποστερεῖ.

τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἰσοῦν χρημάτων τοὺς θεούς, τῶν ὀσίων δὲ τὴν πόλιν ὑποστρεφί.

Ἔστι καὶ λόγι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὅτι ὅτε μὲν ¹⁵ αἰτίαν δηλοῖ, ὅτε δὲ βεβαιώσιν· τὸ δὲ λόγι αἰτίαν δηλοῖ. ἀντίκα γοῦν ὅτι μὲν ἐκλείπει ἢ σελήρη, πάντες ἴσμεν· λόγι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὐκὸν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικόν ^{*}), ἴσον τῷ οὐχιούν. οἶον, Οὐκὸν ἀπιστεῖν ¹⁶. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικὸς ἐστὶ σύνδεσμος, καὶ σημαίνει κατάρασιν ¹⁷.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει ^{**}). Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου ¹⁸, ὡς φραμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἢ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντιστοιχοῦν σημαίνει τὴν τοῦ ἐνὸς ἄρασιν, καὶ ἐπιφορὰν ἐτέρας ἀρχῆς· Οὐθ' ἐν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν ¹⁹ ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

15 Ὅτι μὲν] Binas voculas in vulgatis Edd. omissas reduxi ex *Aldina*.

[*] V. not. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 113. G. H. S.]

16 Οὐκὸν ἀπιστεῖν] Voce adiecta: οὐκὸν ἀπιστεῖν δεῖ, in Lexico suo posuit *Phav. Camers.*

17 Κατάρασιν] Id ex *Frellonit* Edit. in hanc recepi; in aliis fere ἀπόρασιν legebatur.

[**] Οὐδὲν καὶ Οὐθὲν διαφέρει. ὀξυτόνως οὐδὲν μὲν λέγεται ἐν τῷ καθόλω, ὅταν λέγωμεν, οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν. τὸ δὲ διὰ τοῦ θ λεγόμενον ἀνιληται ἐκ τοῦ οὔτε καὶ τοῦ ἐν. οἶον οὔτε ἐν οὔτε δύο. Cod. Gud. in v. ἔξουθενῶ. Eadem repetit sub voce οὐδὲν ipsa, et paulo post haec addit: οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. ὡς ἔφραμεν. οὐθὲν ἐν κόσμῳ κενόν, πᾶσα γὰρ κενοῦ φύσις βαστάζεται. οὐθὲν ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντιστοιχοῦν. σημαίνει τὴν τοῦ ἐνὸς ἄρασιν, καὶ ἐπιφορὰν ἐτέρας ἀρχῆς, οὐθ' ἐν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει, διὸ καὶ Ὁμηρος φησὶν·

οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. *Kul.*]

18 Τὸ ἐν τῷ καθόλω] Confer. *Nunnesius* ad *Phryn.* p. 36. Quae sequuntur: πᾶσα γὰρ ἢ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται mihi crucem fixerant. Ponam *Io. Iac. Reiskit* verba, quibus, a me rogatus, sententiam super hoc loco explicuit: *Legendum censeo pro ἢ, ὑπὸ, ut sensus sit: omnis enim a vacuo natura portatur (quasi a nutrice) et sustentatur. φύσις et κενόν duo sunt opposita. Illud omnia materialia complectitur: hoc ἀσώματος, θεῖον, ἀγέννητον nominatur. Et sive Pythagoreus fuerit Ammonius, sive Stoicus, utriusque sententiam hic explicuit, sc. in mundo non esse vacuum, sed extra mundum. Protulit ad eam rem varia loca ex *Stob. Ecl. Phys. I. c. XXXI.* quae hac nota concludi nequeunt.*

19 Οὐδὲν] *Hom. Od. Σ. v. 139.* *Zenodoteae* lectionis ex *Eustathio* meminit *Barnesius*.

ὁ οὖν ἐναλλάσσει ἀμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηρόδοτον εὐθύ- 106
νουςι²⁰, γράφοντα,

Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὐνεκα καὶ Εἶνεκα²¹ διαφέρει. Οὐνεκα μὲν σημαίνει τὸ
ὅτι· Εἶνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὐνεκα²² τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητήρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἶνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης.

Ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλιμάχος, εἰπὼν,

Εἶνεκεν οὐχ ἔν ἄεισμα²³.

ὅπερ ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὐνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι
οὐχ ἔν ἄεισμα.

Οὔτος καὶ Οὔτοσι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὔτοσι, δεικτικὸν
μόνον· τὸ δὲ Οὔτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτι-
κὸν μὲν,

Οὔτός τοι Λιομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ,

Οὔτος μὲν²⁴ πανάριστος, ὅς αὐτῷ πάντα νοήσει.

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ *) Τοῦτον καὶ Τουτονί.

107

20 Ζηρόδοτον εὐθύνουσι] Ab hac primae Edit. lectione male postea fuit discessum; nam in ple- risque Edd. reperias εὐθύνουσι. Non dissimilis est in Schol. Apoll. Rhod. I. v. 1081. nota: διὸ μίμνηται Ζηρόδοτῳ εἰπόντι κ. τ. λ. Zenobius, Etymologo in Οὐδαίσι citatus, minus recte cum Zenodoto confundi solet.

21 Εἶνεκα] Ita Vett. Edd. et Herenn. Stephanus bis edidit: ἔνεκα. Utrumque probat Thom. M. tanquam Atticum. Confer Cl. Duker. ad Thucyd. p. 414. v. 66. [Οὐνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικός, ποῖον σχήματος; ἀπλοῦς. ἔχει δὲ ἔνοιαν συνθέτου, ἀντὶ τοῦ οὐ τις οὐνεκα. ἀλλὰ κινῶν ἐστὶν ὁ λόγος, τὴ ἐν ἀνταποδοσει παραλαμβανόμενα ἀπλῶ καθιστήκασι, οἷον τίως, εὐος, τόσος, ἄσος. τὸ οὐνεκα ἐν ἀνταποδοσει τοῦτον

παραλαμβανόμενον λέγομεν τοῦνεκα. τοῦτον χάριν ἐν ἐπιλόγητι καθιστήκασι. τὸ δὲ τοῦνεκα ἐστὶ σύνδεσμος ἀνταποδοτικός. Cod. Gud. Kul. V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 329. G. H. S.]

22 Οὐνεκα] Il. A. v. 11. Quod sequitur: Εἶνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης est in Il. T. v. 325. sic et Il. A. v. 174. λίσσομαι ἐνεκ' ἐμείο (MS. ἐμοῖο) μένειν, et quem mox reprehendit Ammon. Callimachus H. in Del. v. 129. τλήσομαι ἐνεκα οἰοῦ.

23 Ἄεισμα] Bentley. emenda- tionem in Callimach. fragm. CCLXXXVII. in textum recepi. In Edd. Amm. pro ἄεισμα bis legebatur ἄλεισμα. [V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 899. G. H. S.]

24 Οὔτος μὲν] Versus est Hesiodi in Ery. 291.

[*] Adde τοῦ, G. H. S.]

Οὐλή καὶ Ὠτειλή διαφέρει. Οὐλή²⁵ μὲν ἔστιν ἡ ὕγια-
σμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος· Ὠτειλή δὲ, τὸ πρόσ-
φατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι καὶ Ὅμηρος²⁶ τὴν
διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπὼν,

— τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῶ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Ἀντίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρός διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος· Οὐρός
δὲ, ὁ τόπος²⁷, ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον.

Ὀφλεῖν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν
ὑπομνήματι περὶ παραπροσβείας Δημοσθένους· Ὀφλεῖ
μὲν γὰρ τις, (φρῆσιν) ἐπὶ καταδίκη· Ὀφείλει δὲ τις, ὡς
ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὀφλημα καὶ Χρῆος διαφέρει. Ὀφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφεί-
λημα²⁸, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον·
Χρῆος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

108 Ὀχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὀχθαι μὲν γὰρ εἰσι πο-
ταμῶν χεῖλη· Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάσματα γῆς.

25 Οὐλή] Schol. Hom. ad Od. T. v. 393. τὸ ὕγιασθῆν τραῦμα, et, ubi eadem traditur differentia, ad Il. A. v. 140. Οὐλή exponitur ὁ κύλος, *vulnerum*, quæ (uti Propertius loquitur III. Eleg. XXIII. v. 18.) *ad sanum coiere, cicatrix*. Formam istius vocis Ionicam esse perspexit *Corinthius* de Dial. Ion. Τὸ ὕγιαίνειν, οὐλεῖν· ὄθεν καὶ τὰ θυγῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν. *Demosth.* contra Nicoftr. p. 724. A. ἐπιδικιώνοντα ἔλαχ' ἐν ταῖς ἀνήμας ὑπὸ τῶν δεσμῶν, ἃν ἔτι οὐλὰς ἔχει. *Lucianus* eleganter τὰ ἔχρη τῶν τραυμάτων vocat in *Deor. Dial.* XXVI.

26 Ὅμηρος] Prior versus est ex Od. T. 393. Alter ex binis *Homericis*, sive *Ammonii*, seu librariorum incuria, in unum coaluit. Versus *Hom.* hi sunt Il. P. 86. *Κεῖμενον· ἔρρεε* (*Eustath.*

ἔρρεε) δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. et Il. A. 140. *Ἀντίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινῆς ἐξ ὠτειλῆς.*

27 Ὁ τόπος] Intelligit τὸν τόπον, ἐν ᾧ φυλάσσονται αἱ νῆες, id est τὸ νεώριον. *Commentarii* infar erit *Etymologus* in Οὖρος, apud quem minus curate legitur Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον. *Schol.* ad istum *Hom.* locum Il. B. v. 153. Οὐρούς exponit ταφροειδῆ ὄρυγματα, δι' ἃν αἱ νῆες καθέλονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. In vocabulis acc. dist. Οὖρος, οὐροῦ, ὄ, *navale*. Οὖρος, οὐρον, ὄ, *terminus secundus*. Ibidem vero pro Οὖρος, εὖς, τὸ, *terminus*, scribendum: Οὖρος, οὐρον, ὄ, *terminus*, quod in libro suo adnotaverat *Scaliger*.

28 Καὶ Ὀφείλημα] *Aliter Thom. M.* Ὀφλημα, τὸ ἐκ καταδίκης κυρίας· Ὀφείλημα, τὸ ἐκ δανείου, καὶ τὸ ἀπλῶς χρῆος.

Ὅψι καὶ Ἐσπέρα διαφέρει. Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὅψι δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολλὸν χρόνον. ὡς Ὅμηρος²⁹,

Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ, — ὄψαρότης³⁰ πρωτηρότη ἰσοφαρίζει· ὄψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτροῶν.

II.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει *). Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν³¹, εὐνοίαν. Θουκυδίδης³², καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρεῖαι καὶ Παρεΐαι διαφέρουσι. Παρεῖαι μὲν γὰρ ὄξυντος, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεΐαι δὲ προπερισπωμένως, ὄρεσις τινὲς μετέωρα τὰ παρεΐα ἔχοντες·

— — — ὡς παρεΐας³³ ἂν ὄρεσις.

109

Πάσασθαι³⁴, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῦ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.

29 Ὅμηρος] Π. Η. ν. 399. Confer *Amn.* in Ἐσπέρι. et *Thomam M.* in Ὅψι.

30 Ὅψαρότης] *Hesiodus* *Ἔργ.* ν. 488. Οὕτω ἡ ὄψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει· ubi *Moschor.* notat: οὕτως ὁ Ὅψι τοῦ χρόνου ἀρόσας τὸ ἔσον ἂν φέροιτο τῷ πρωτηρότη, ἦγονν τῷ τὴν ἀρχὴν ἀρόσαντι.

[*) Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχει μὲν τις ἐσθῆτας, παρέχεται δὲ προθυμία καὶ εὐνοία. ὁπερ ἐπὶ τῆς ψυχῆς διαθέσεως παραλαμβάνεται. *Cod. Gud. Kul.*]

31 Προθυμίαν] *Priofes* *Edd.* ἐπιθυμίαν. *Cl. Fabricius* ad *Ptol.* *Ascal.* §. 204. προθυμίαν reponendum esse monuit.

32 Θουκυδίδης] *L.* IV, C. 61.

αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνοίας προθύμως παρέσχοντο. *Demosthenis* locum in *Philippicis*, quae quidem hodie extant, non memini me legere. In fine *huius* notae pro παρεχόμεθα *Vett. Edd.* habebant παρεχόμεθα.

33 Ὡς παρεΐας] Verba sunt *Aristophanis* in *Pluti* verso 690, ubi *Ammonii* notam tangens *Kusterus* levem commisit errorem. *Comici* nomen fidelior *Ammonii* codex aliquando supeditabit.

34 Πάσασθαι] Haec nota ad veterum loca emaculanda non uni profuit, uti in *Animadv.* indicabo.

Παραβολή καὶ Παράδειγμα διαφέρει *). Παραβολή μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ οἷα τε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος. οἶον,
 Ὡς δ' ὅτε ³⁵ τίς τε δράκοντα ἰδῶν.

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις.
 Οἶνος ³⁶ καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Παλτὸν καὶ Πέλη διαφέρει. Παλτὸν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ δόρυ ³⁷. Πέλη δὲ, ἀσπίς ἔτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέρουσται καὶ Παρακέρονται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικὸν ἐστὶ, καὶ σημαίνει τὸ ἐξητάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, καὶ Βούπαις ³⁸ διαφέρει. Παῖς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκῶς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος· Βούπαις **) δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ ἐστὶ πᾶσα ³⁹ ἢ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

[*] Παραβολή πραγμάτων ὁμοίους, ἢ μέλλει οὐ δύναται γενέσθαι ἐπὶ πράγματος. Παράδειγμα δὲ παρὰ γεγονότος πράγματος. Cod. Gud. — Παραβολή ἐστὶ λόγος παραβάλλον τὰ νοητὰ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ παροιστῶν ἐκ τῶν ἐγκοσμίων καὶ ὁρατῶν τὰ ἐπεκρόσμι καὶ ἀόρατα. Παράδειγμα δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ καθ' ἑκαστα ἄγων ἐπὶ τοῦ καθόλου, ἢ δεῖξις πιστουμένη τὸ μερικὸν διὰ μερικοῦ καὶ ὁμοίου. Cod. Gud. V. et in v. πρόβλημα. Kul.]

³⁵ Ὡς δ' ὅτε] Il. Γ. v. 33. Huiusmodi παραβολαὶ simplici pulcritudine singulos Homeri libros frequenter exornant, nisi quod veteres observant, in prima Iliade nullam reperiri. Ad eius finem ita scribit Scholiasta: ἴστέον ὅτι ἢ ἄσφαδία αὕτη μόνη παραβολὴν οὐκ ἔχει.

³⁶ Οἶνος] Memoria iterum Ammonium fefellit: apud Hom. legitur Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγάκλυτον Εἰρητιῶνα ἄασεν, Od. Φ. v.

295. quem locum Alcaeus epigrammatographus expressit in Anthol. I. c. LIX. ep. 6. Οἶνος καὶ Κένταυρον — Ὡλεσεν.

³⁷ Τὸ δόρυ] Thom. M. Παλτὸν, δόρυ τι· Πέλη δὲ, ἡ ἀσπίς ἢ ἔτυν οὐκ ἔχουσα. Sequentem notam in Animadv. illustrabo.

³⁸ Καὶ Βούπαις] Frellonti Editionem hic sequutus a reliquis difcessi, in quibus extabat: Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. Apud Thom. M. in v. Παῖς pro Ἀντίπαις vitiose vulgatur Ἀσπίπαις.

[**] ἐκβεβηκῶς] Cod. Gud. ἐκβεβηκῶς. — βούπαις] Sic et Cod. Gud. licet in principio omiserit vocem. Kul.]

³⁹ Πᾶσα] Liberam intellige, eo enim sensu Atticis usurpanti, paulo infra monet Anm. Phrynichus p. 38. Παιδίσκη, τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς Θεραπείης οἱ γυναικείων· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς κύνιδος, οἷς ἀκολοθητέον. Ammonio obnititur Thom. M.

Παιδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ἐν 110
ὄροις ⁴⁰. Παιδεία μὲν γὰρ ἐστὶ δύναμις θεραπευτικῆ
ψυχῆς· Παιδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις,
καὶ ἐκ παιδός ⁴¹ ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὀδηγοῦσα. *)

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει ^{**}). Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ
ἐλευθέρη παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος
ἐν Δικτυλίῳ ⁴²,

Ἐπὶ τοῦδε δ' αὖθ' οὕτως ὁ κακοδαίμων ἔφη,

Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,

Καὶ ταῦτα πενήτηντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθένεια καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρο-
νος ^{***}). καθ' ἣ μὲν Παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως·
ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχων-
τος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ ⁴³. ὁ δὲ Συμπάσχων

⁴⁰ Πλάτων] In Platons definitionibus legitur: Παιδεία, δύναμις θεραπευτικῆ ψυχῆς. Παιδευσις, παιδείας παράδοσις. Eadem prostant sub nomine Speusippi Platonici. Cl. Fabricius Bibl. Gr. I. III. c. 1. §. 4. super auctore harum definitionum disquirat, quas non dubitanter veterum auctoritate Platoni vindicat Casaubon. ad Theophr. c. III. p. 115. Ὅρους etiam conscripserat perhibetur praceptor Platons Archytas.

⁴¹ Καὶ ἐκ παιδός] Haec neque in Platone, neque etiam leguntur apud Thomam in Παιδεία, ubi vocabulum τιμὴ delendum puto, ex parte praecedentis vocis τικῆ, male repetita, ortum. Ex Afoal. §. 177. haec profertur: καὶ ἐκ παιδός ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὀδηγοῦσα. vix aliter in Amm. videtur restituendum.

[Παιδεία πολλὰ σημαίνει. σημαίνει γὰρ τὴν παιδευσιν, καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν ἀναστροφὴν, καὶ τὴν μίσην. τὸ γὰρ σημαίνειν παίγειον διὰ τὸ εἰ γράφεται, καὶ παρ' ἡμῶν ὀδύνηται, οἷον παιδιὰ, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία. Cod. Gud. Kul.]

[*] Platonis auctoritas deest in Cod. Gud. — ἐπ' ἀρετὴν ὀδηγοῦσα Cod. Gud. ἐπ' ἀρετῆς ὀδηγοῦσα. Kul.]

[**] Παιδίσκη καὶ Παῖς παρὰ Ἀττικοῖς θέραινα. διαφέρει δὲ παιδίσκη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐλευθέρη, παῖς δὲ ἡ δούλη. Cod. Gud. — Παῖς ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παιεσθαι, καὶ παιδίσκη ἀπὸ τούτου, ἡ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχουσα. Idem. Kul.]

⁴² Μέν. ἐν Δικτυλίῳ] Menandri versus a Benileio emaculatus in hanc editionem intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum Edd. lectionem: Ἐπὶ τοῦδ' αὖθις (Aldinae: δ' ἄνω) οἴτοσι κακοδαίμων ἔφη, (Ald. prima: ἔφην) Ὅς οὐκ ἂν ἐκδοίη (Ald. secunda: ἐκ δ' εἴη. Vulc. ἐκδοίον.) θυγατέρας μένος, K. τ. π. π. ε. Aldinae: θυγατέρας σώφρονος. Aliorum coniecturae notae sunt. Id subicere non potest, Scaligerum in primo versu emendasse οδύνηται, et secundum ita refinxisse: Ὅς οὐκ ἂν ἐκδοίη γε θυγατέρι ἄσμενος. sive ἄσμενος. Hinc parum discedit in nota Vulcanius.

[***] Παρθένος Σώφρονος Cod. Gud. παρθένου σώφρων. Kul.]

⁴³ Πάσχων ἀλγεῖ] In re adeo

111 λυπείται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει· οὐ μόντοι ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων· οἶον, πυρέττει τις τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχωμεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρῶν ⁴⁴ καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῶν μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πατρικῶν δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη.

Παιδικὴ καὶ Παιδικάριον διαφέρει. Παιδικὴν μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· Παιδικάριον δὲ, τὴν δούλην.

Παῖδα ⁴⁵, οὐ μόνον τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ τὸν δούλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον ⁴⁶.

Πελαστής καὶ Πενεστής ⁴⁷ διαφέρει. Πελαστής μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. Πενεστής δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς ⁴⁸, ὡς παρὰ Λαίωσιν οἱ Εἰλωτες.

Πένης καὶ Πτωχός διαφέρει *). Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν ποριζόμενος τὸν βίον· Πτωχός δὲ ⁴⁹, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκός. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσειν.

explorata MSS. Codicum consensus expectandus haud videbatur. In prioribus Edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μὲν γὰρ Πάσχων, λυπείται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει· οὐ μόντοι Συμπάσχων ἀλγεῖ, καθάπερ ὁ Πάσχων. Turbatissimum locum ea ratione emendavit Scaliger, qua hac in Edit. vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dictitet.

⁴⁴ Πάτρια Πατρῶν] Discrimen secundum Grammaticos exposuit Graevius ad Soloec. Lucian. T. II. p. 737. Pro οἱ φίλοι ex Aldina editione malui ἢ φίλοι.

⁴⁵ Παῖδα] Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte plerisque in Edd. coaluerat, ex Aldina separavi.

⁴⁶ Πρὸς Πανταίνετον] Plus semel ea in Orat. Demosthenos hoc sensu vocem παῖς usurpavit, pag. 630. C. 627. A. 629. B. Idem de fals. legat. p. 225. C. καὶ μὲν παῖδα, καὶ ἰμάντια τις φερέτω.

Conf. Isaëus apud Harpocr. in Ἀποφορᾶν. Minus recte itaque Hesychius: Παῖδες, τὸ πάλα μὲν τέκνα ἀρσενικά καὶ θηλυκά, μεταπεποιθὸς δὲ τῆς χρήσεως ὄν καὶ οἱ δούλοι. Schol. Homeri ineditus ad Il. A. v. 5. νέων δὲ τὸ ὑπηρετεῖν. ἀφ' οὗ καὶ τοῖς δούλοις Παῖδας καλοῦμεν.

⁴⁷ Πελαστής καὶ Πενεστής] Emendatius scribes: Πελάτης καὶ Πενεστής δ. Mox pro πρόσφυξ Vett. Edd. πρόσφυξ legebant.

⁴⁸ Δωρηθεὶς] Vir quidam Eru-ditus ex Eustath. δουλωθεὶς legendum suspicabatur; Meursius Miscell. Lacon. II. c. VI. corrigit ζωρηθεὶς. Neuter rem acu tetigit: in Animadv. vocem Δωρηθεὶς emendabo.

[*] V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 163. G. H. S.]

⁴⁹ Πτωχός δὲ] Ascalon. §. 186. Πτωχός δὲ κατεπαρκώς καὶ προσαι-τῶν· tum adfert Od. Σ. initium, ut videretur ab Ammonio discedere.

Πτωχὸν ⁵⁰ ἀνηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντήρα.

112

καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

— — — ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον,
Βούλεται αἰτιζῶν βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλτον.

Ἐριμάξει καὶ Ἐκμάξει ⁵¹, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπωδῶν καὶ καθαρωῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύνειν. Ἐιραστής καὶ Πειρατής διαφέρει. Πειραστής μὲν γάρ, ὁ πειράζων· Πειρατής δέ, ὁ θαλάσσιος ληστής· καὶ Νεῖλος ⁵², τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Ἰεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δέ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον ⁵³, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Ἰηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γάρ, νεὼς ⁵⁴. Πληθρίον δέ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ ⁵⁵, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γάρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον· οἶον,

113

50 Πτωχὸν] Od. P. v. 220. et 27. Vett. Anm. Edd. pro δαιτῶν ἰτιοφε legunt δ' αἰτῶν· et ἀλλὰ πτώσειν βούλεται αἰτιζῶν κατὰ δῆμον βόσκειν ἢ. γ. ὤ. Conf. Hesiod. Eoγ. v. 392.

51. Π. κ. Ἐκμάξει] Apud Hesychium in v. Μαγμόν· Απομάσκειν γάρ λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοῖς ἐνοχλουμένοις τινὶ πάθει. Quod Ammonio est ἀπολύνειν, Hesychio Ἀναλῶσαι, τὸ βεβλαμμένους τινὰ δι' ἐπωδῆς ἀπαλλάξαι. παρ' ἑοῖς obligamentis defixum solvere ei liberare. In Glossis Definitiones dicuntur, quas Eusebius de Laud. Const. p. 755. vocat καταδύσμονος ἀπειρημένης γοητείας. ubi vide Valesium. Etymol. p. 523. v. 6. ἐκ τοῦ μύσσω γίνεται Μύσος, ὃ ἀπομασσόμενος πάντα. Hesych. Απομάγματα, περιθειώματα. Commode succurrit Meanderi locus e Μητρογίρρη,

Περιμαζάτωσάν ὃ αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ,

Καὶ περὶ σε θειούτσων.

quin ea ratione cum Bentleio V. C. fit legendum, dubitari non debet.

52. Νεῖλος] Non est quod quis de Nito quodam sibi cogitandum putet. Eruditissimi Arnaldi super hoc locum sententiam in Animadv. exponere constitui. Ex Ald. est Edit. quod posui, ὃ θαλάσσιος ληστής.

53 Ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον] Hunc usum fortassis aliunde ignotum Thomas etiam Mag. tetigit in Πεῖρα. Πήρα δὲ ἐγχειρίδιον ἰατρικόν, καὶ δέρμα τι ἀρτοφόρον. omittis, quae adiecit Noster: ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες· prouti vitiosam priorum Editionum lectionem ἐπὶ τῶν νόμων emendatam sua in Editione exhibuit H. Stephanus.

54 Νεὼς] Moschorul. Πηδάλιον, τὸ τῆς μεγάλης νεὼς· Πληθρίον δέ, τὸ τῆς σχεδίας.

55 Πῆ καὶ Ποῦ] De veterum in minutis hisce vocabulis discernendis usu ex libris iudicari

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη;

τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ οἶον,

Ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἐκτορα;

ὥσθ' ἀμαρτάνουσι οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχη; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχη;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρει. Πλεῖν μὲν γὰρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλεῖν. Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν. Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι. Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος ⁵⁵ ἀναστρέφεισθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Πλούσιος ⁵⁷ Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυχῶς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυούσιος, ὁ πολλὴν ⁵⁸ ἔχων οὐσίαν. Εὐπόρος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ⁵⁹ ἀνευδείης. Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων. (ἕνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός.) Ὀλβιος δὲ, ὁ 114τελείαν ⁶⁰ τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον ὀλόβιος. Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἠδέως καὶ ἀλύπως.

Πλήμαι καὶ Πλήμναι ⁶¹ διαφέρουσι. Πλήμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν. Πλήμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.

non potest, in quibus promissum obtinere, nemini non constet. *Ῥήσεις Homericæ* ex II. Z. v. 377. et ex II. K. v. 406. sunt petita. Quae in ultima huius literae nota traduntur, peregrina sunt.

⁵⁶ Τὸ περὶ σκάφος] Legendum videtur: τὸ ἐπὶ σκάφους ἀναστρ. Vulgatam probat *Phavor.* in *Περιπλεῖν.* Conf. *Suid.* in v.

⁵⁷ Πλούσιος] *Ammonium* descripsit *Thom. M.* hunc *Phavorinus.* *Cyrillus* in *Lex. Τὶ διαφέρει πλούσιος, εὐπόρος, ἀφνειός, ὀλβίον;* ad quam quaestionem ita scribit, ut ab *Amm.* latum unguem non discedat. *Tzetzes* etiam ad *Hesiod.* *Ἔργ.* v. 24. *Ἀφειος, πλούτος, ὀλβος, τύχη, καὶ εὐδαιμονία διαφέρει κ. τ. λ.*

⁵⁸ Ὁ πολλήν] *Thom. M.* ἤγουν ὁ πολλήν ἔχων οὐσίαν.

⁵⁹ Τύχας] *Thom. M.* et *Ascalon.* §. 127. pro *τύχας* habent *χρείας.* Ad ista, quae sequuntur, ἕνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός, pauca dicam in *Animadv.*

⁶⁰ Ὁ τελείαν] *Thom. M.* dignam quoque Grammatico pro-cudit originationem: *Ὀλβιος* δὲ ὁ λίαν βίους, ἤγουν εὐδαιμόνος. [*ὁ πολυούσιος*] deest in *Cod. Gud.* — *τύχας*) *χρείας.* — ἀπ' ἐνιαυτοῦ) ἀπ' ἕνος ἐνιαυτοῦ, et sequentem hinc parenthesin ut superfluum omittit. — *τελείαν* — ὀλόβιος) *Cod. Gud.* *τελέως τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων. Kul.]*

⁶¹ Πλήμναι] *Edd.* bis *πλήμναι.* quam lectionem emendavi ad mentem *Scaligeri* et *Vulcanii.* *Ammonii* notam emendate legunt *Moschopul.* et *Cyrillus* in *Lexico.* In *Animadv.* alia reperiri poterunt. Pro *τροχῶν* σύ-

Πληθος και Ὀχλος διαφέρει. Πληθος μὲν γὰρ ἐστὶ σὺστημά τινων· Ὀχλος δὲ, κυρίως ἢ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόροισιν διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως εὐποροῦνται⁶², ἀλλὰ ἔκ τινων περιστάσεων καὶ ἀποροῦνται ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὐποροὶ, καὶ μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν *) ἀπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον γαλακτοπωτεῖν⁶³, καὶ ὑδροπωτεῖν. 115

Πομπή καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπή μὲν γὰρ, ἦν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἢ λουδορία. Δημοσθένους⁶⁴, Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

εγγες in Vett. Edd. legebatur τροφῶν σίφ. vitiose.

62 Εὐποροῦνται] Vett. Edd. ἐκποροῦνται. (Stephanus edidit εἰπ.) et μοχ περιστάσεως. Frelonius hanc notam posuit ante eam, qua Πλημαί et Πλημαι distinguuntur.

[*) λέγουσι] Cod. Gud. λέγεται. — μὲν) abest: si et hoc annotare pretium operae est. Kul.]

63 Γαλακτοπωτεῖν] Scaliger in libri margine correxerat γαλακτοπωτεῖν et ὑδροπωτεῖν. Merito profecto. [V. Lobeck. ad Phryn. p. 456. G. H. S.] Antipater Anthol. II. c. 47. ep. 8. — ὁ κρητῆρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. Glosarium Cyrilli: Ἐδροπότης, Abstemijs. ubi leg. abstemijs, aut cum Scaligero austerus. Eurip. Electr. v. 169. γαλακτοπότας ἀνήρ. Callim. Epigr. 38. οἰνοπότην Ἐρασίξενον. Quid itaque faciendum Ammonianis ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου; Nonnulla ex hac nota exciderunt, quae ad hanc normam revocanda esse censeo: Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἀπλοῦν διὰ τοῦ ο

μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον γαλακτοπωτεῖν καὶ ὑδροπωτεῖν. Qui aliquando fideliores membranas ad Ammonium comparabit, non aliter, ut auguror, scriptum offendet. [συνθέτοις] Cod. Gud. συνθέσι. — μόνον) deest in Cod. Gud. — οἷον γαλακτ. —) desunt in Gud. Kul.]

64 Δημοσθένους] Thomas M. in Πομπή — Πομπεία δὲ καὶ ἡ ἕβρις. ὡς Δημοσθένους· τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον. Locus est in oratione ἐπὶ Κτησιφῶντος p. 314. B. τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀνείδην (al. ἀναιδῆν) οὐτως γεγενημένης ὕστερον, inquit, meminero. Eundem locum tangit Harporation, ut et ex eadem orat. p. 331. A. alterum. Is etiam huius usus originem ex Menandri Perinthia declarat. Suidam in v. emendavit Cl. Alberti Ind. Auctorum Photiano p. 336. Egregia notat ad hanc rem Schol. Demosth. ad locum ab Amm. citatum p. 342. Cyrillus in Lexico MS. Πομπεία, φανερὰ ἕβρις. μεταφορικῶς. Non inveniste He-

Παρόρησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παρόρησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρὸς τινα οἰκείωσις· Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλευθερος ἐλευθέρω· Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλω⁶⁵. ἡ γὰρ Πατρις καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τίττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ⁶⁶ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι
Ἐν νησοὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

Πόλις καὶ Ἄστν διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἦγον τὸ συναμφοτέρον^{*}). Ἄστν δὲ, μόνον ὁ τόπος.

116 Φράζω⁶⁷ νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσης.

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικταῖσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρτυνοούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὄξυτονούμενον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν⁶⁸ παρὰ τοῖς

Iiodor. V. p. 215. τὴν ἐπάλληλον τοῦ δαιμονος πομπείαν. [πομπεία] Cod. Gud. constanter πομπεία. — μὲν γὰρ) Cod. Gud. μὲν γὰρ ἐστίν. — λουδορία) λουδορία. — Δημοσθένους et Iqq.) Defunt in Codd. Vindd. et Gud. Kul.]

65 Δούλος δούλω] Schol. Lucian. ad Soloec. p. 55. τὸ δὲ πατριώτης ἐπὶ βαρβάρων. — Πλάτων μίνοι καὶ ἐν τοῖς νόμοις τὸ πατρίω (L. τῷ πατριώτης) ἐχρήσατο. et, ut puto, Alexit. Vide Lex. Bibl. Coislín. p. 483. in Συμπατριώτης. Grammaticorum in hisce distinguendis mentem prolixè exposuit Cl. Grævius ad Lucian. Soloec. T. II. p. 757. et seq. In Ammonit. verbis describendis Grævii manus aberravit.

66 Τοῖσι δ' ἄφαρ] Hom. II. B. v. 457. Quae Steph. adiecit ἐν νησοὶ γλαφυρῆσι, sine ullo detrimento a Vett. Edd. aberant.

[⁶⁷] καὶ ὁ τόπος) Cod. Gud. ὁ τόπος. — τὸ συναμφοτέρον) τῶν συναμφοτέρον. Cod. Gud. Kul.]

67 Φράζω] Apud Thom. M. in Πόλις, ubi idem Hom. versus adfertur, male scribitur ἐν π' Πιάδος, cum legatur ἐν ς' Πιάδος v. 144. Mendose praeferebant Vett. Edd. ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἄ. σ. [φράζω] Ὀμηρος' φράζω. ita Codd. Vindd. et Gud. — ὅπως κε) Cod. Gud. ὅπως. Kul.]

68 Φασὶ διαφέρειν] Ea quidem ratione Πόνηρον et Πονηρὸν discernit praeter Moschorum. Etymologus, cuius locum, in editis minus integrum, e MS. Leid. adscribam: Πονηρός, — εἰ μὲν ὄξύνεται, σημαίνει τὸν κατὰ ψυχὴν πονηρὸν. εἰ δὲ βαρύνεται, τὸν κακῶς τοῦ σώματος ἔχοντα. ἐξ οὗ καὶ τὸ, τὸν Ἰὼβ ἔπαισαν ἔλκε πονηρῶ. (Iob. II. v. 7.) Ζῆτι εἰς τὰς διμορφάς. Apud Suidam in v. Πόνηρος pro

Ἀττικοῖς ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρός γάρ ἐστιν ὀξύτωνος ὁ κακοήθης. Πόνηρος δέ, ὁ ἐπιτονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων⁶⁹, καὶ τὰ φραῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμφύχων. μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιουργημα φαιμέν εἶναι. εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου⁷⁰ κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξύτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ῥος λῆγον παρασχη- 117
ματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξύτονεῖται. οἷον κάματος καματηρός, ὀλισθος ὀλισθηρός, μέλι⁷¹ μελιτηρός, τόλμα τολμηρός, νόσος νοσηρός. εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρός καὶ Μοχθηρός ἠγτέον ὀξύτωνος. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυντοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι. χαίρουσι γὰρ τῇ βαρυντητι. Ἄδελφε γοῦν λέγουσι, τὴν πρώτην ὀξύτονούντες, ὡς ἀπελθε. φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος⁷² Φιλήμονα τὸν Αἰξωνία⁷³, ὡς Θετ-

δεντόνως rectius legitur in scripto libro ὀξύνεται. Ut plura huc congeram, necesse non est.

69 Ἀτόπως φησὶ Τρύφων] Postquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat Ammonius, Tryphonis, cui ea minus probabatur, sententiam, et ipsissima verba ex Attica Profodia decerpta subiungit. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, temere ista discerni inquit Tryphon. tum bina adfert Tryphonis ad eam rem argumenta, quorum primum ab usu, alterum ab analogia est derivatum. Priorem rationem hisce verbis complectitur: καὶ γὰρ τὰ φραῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα (φησὶ) καὶ ἐπ' ἐμφύχων, μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιουργημα φαιμέν εἶναι. ea ratione hanc notae partem corrigendam esse arbitror.

70 Εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου] Si haec sincera sint, recte est; mihi quidem inquinatissima videntur, et in hunc modum emaculanda: Εἰ δὴ τούτου πρωτότυπον κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν. Pro τύπου scripti πρωτότυπου: non magna, ut vi-

des, mutatione, siquidem in scriptis libris ἀτύπου extiterit. Quae autem mox sequuntur, imprimis animadverti velim: εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρός καὶ Μοχθηρός ἠγτέον ὀξύτωνος. Ne sic tamen omnia expedita putem; nam ista: ὅτι ὀξύτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης, quo modo sanari debeant, ignoro.

71 Μέλι] In vulgatis μίλη male: et paulo ante in Vett. Edd. εἰς ῥον λῆγον.

72 Παρατιθέμενος] Testem adducens. Ita frequenter Ammonius, et quotquot Grammaticorum curate suum cuique tribuentes scribunt, loqui solent. Schol. Pindari ad Olymp. X. v. 85. Διδυμος παρατιθέται τὸν Βακχολίδην, — καὶ παρατιθέται τὸ Ὀμηρικόν, — παρατιθέται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θηοσίδα. Harpocratio in v. Γαμηλία. Διδυμος ὁ γραμματικός. — παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμον. ubi plura notat super hac locutione Valesius.

73 Τὸν Αἰξωνία] Unus Frelonius emendate in Ammonio vulgavit Αἰξωνία. In reliquis, quas vidi, Edd. mendose extat τὸν

τάλην ⁷⁴, ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξύτονοντες. ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν (φησὶν) τοῦ σημαينوμένου εὖρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω προημέγαντο.

- 118 Ποῖ καὶ Ποῦ ⁷⁵ παρὰ τοῖς Ἀωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Πῆ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Ποῦ δέ, τὴν ἐν τόπου.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δέ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος ⁷⁶ βαρυτόνως καὶ Ποτός ὀξύτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξύτόνως δέ, αὐτὸ τὸ ἔμπομα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος ⁷⁷ καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δέ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Προσβέυσθαι καὶ Προσβεῦεν διαφέρει. Προσβεῦσθαι

⁷⁴ Ἀγωνία. quam tamen lectionem corrigendam esse monuit Mauff. ad Harpocrat. in Αἰξωνίς. Alciphron III. Epist. 8. Θεοκρίτου τὸν Αἰξωνία. Aexonienses Euphiletum, Chabriam, et Calliprum memorant Auctor orat. contra Neaeram p. 520. C. 522. A. et Demosth. contra Polyclem p. 712. C. ubi minus sinceram lectionem ὁ ἔξωνεὺς in versione correxit Wolfius. Vid. Aristoph. Vesp. v. 890.

⁷⁴ Ὡς Θεοκρίτου] Integer locus hac ratione, me quidem iudice, est legendus: "Ἀδελφεοὶ γοῦν λέγουσι — ὡς ἄπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων παρατιθέμενος Φιλόμορον τὸν Αἰξωνία) καὶ Θεοκρίτου, ὡς Μυρτάλην. Idoneus est ad hanc rem auctor Steph. Byz. in Θεσσαλία· τὸ Θεοκρίτου δράμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀπικιοῖς. ubi Schol. Aristoph. verba ad Nub. v. 747. produxit Berkellius.

⁷⁵ Ποῖ καὶ Ποῦ] Scribendum: Ποῖ καὶ Πῆς· et mox: Πῆ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Πῶ δέ, τὴν ἐν τόπου. e quibus ultimum Πῶ ex Aldinis Edd. revocari potest. Verum res tanti non est, cum eadem plenius et emendate in ultima nota legi possint, et haec temere sint ab alio in hunc locum relata.

⁷⁶ Πότος] Discrimen observant etiam Etymologus, Suidas, Schol. Lucian. ad T. II. p. 19. et Phavor. Auctor Ind. vocum acc. distinct. Πότος, πότον, ὄ, ποτις, convivium. Ποτός, οὔ, ὄ, potulentus, potabilis. Neque Menandri verba in fragm. neque Demosthenis memini me legere in ea oratione, quae citatur.

⁷⁷ Πολύτιμος] Eadem fere notant Thom. M. et Moschop. A Comicis inprimis dii vocantur πολυτίμητοι.

μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι ⁷⁸ πρεσβευτήν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Προξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορυξενος διαφέρει. Προξενος, πόλεως καὶ ἔθλους, ὡς παρὰ Θουκυδίδη ⁷⁹. Ξενος δ' ὁ εἰς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ ⁸⁰ Προξενον εἶρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κακός τις ἐστὶ προξένῳ σοι χρώμενος.

119

Δορυξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλεῖς γὰρ ⁸¹ ξενίων τεχνῶν ἀφείδη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορυξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Προτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρώτερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν· Πρώτερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὑστάτος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὑστερός ⁸². καὶ Πρώτερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρώτος δὲ, ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξοχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἢ μὲν πρωτεύει, ἢ δὲ ἔπεται. εἰ δὲ τις εἴποι ⁸³, Πρώτερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἀμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χροῖ.

Πρωτανεῖα ⁸⁴, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν

⁷⁸ Τὸ πέμπεσθαι] Vett. Edd. τὸ πέμπειν πρεσβευτήν, atque ita etiam Hieronymus.

⁷⁹ παρὰ Θουκυδίδη] *Amm.* locum tangit *Iosephus Waffius* ad *Thucyd.* p. 353. v. 52.

⁸⁰ Ἐν Τηλέφῳ] *Euripidae* versum ita vertit *Grotius*: *Sit malus oportet, quod ministro te utitur, ad mentem Ammonii minus recte.*

⁸¹ Ἀλεῖς γὰρ] Haec iterum sunt depravatissima. Eruditissimorum hominum super hoc loco coniecturas in *Animadv. liberiori* spatio committere malo, quam in his notis, ubi breves esse decet, earum elegantiam detere.

⁸² Ὑστερός] *Thomas M.* ὁ ὑστερος· et pro iis, quae mox sequuntur, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, *Thomas* legisse videtur πρώτως ἔχει τὴν τέχνην.

⁸³ Εἰ δὲ τις εἴποι] Haec et reliqua neque *Thom. M.* agnovit, neque videntur ab *Amm.* profecta. Interim ex *Afcalon.* §. 196. legi poterit: Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας. *Thom. M.* Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμοῦ πρώτος μόνον ὄνομα εὔρηται· οὐκ εἶναι δὲ καὶ ἐπιρῆμα πρώτως, ἀλλ' ἀντὶ αὐτοῦ πρώτον, ὃ ἀκολουθεῖ τὸ ἔπειτα.

⁸⁴ Πρωτανεῖα] Ad hanc rem legi possunt *Petit.* ad LL. Att. p. 391. et 392. *Vales.* ad *Harp.* p. 67. et in not. *Mauff.* p. 130.

120 δίκην· ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος τῆς δίκης·
 Πρωτανεία ⁸⁵ δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διήρητο γὰρ παρὰ
 Ἀθηναίους ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρωτανείας, ὅσαι καὶ
 φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρωτάνευεν ἑκάστη φυλὴ ⁸⁶ κατ'
 ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια
 κατὰ τὰς πρωτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ⁸⁷ ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν
 γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.
 Πρεσβεύονται καὶ Πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται
 μὲν γὰρ, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμπον-
 τες· Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονοῦμενοι ⁸⁸ ἐπὶ τὴν
 πρεσβείαν.

Πρέσβεις ⁸⁹, οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ οὐδέποτε λέγε-
 ται ⁹⁰. τὸ γὰρ ἐπικὸν Πρεσβευτῆς ἀνέγνωσται.

quique Thomam cum Ammonio comparavit Hensterh. ad Poll. VIII. 37. et Spanhem. ad Aristoph. Nubes v. 1182.

⁸⁵ Πρωτανεία] Quae porro leguntur, in Editionibus Stephani et aliorum corruptissima, ad mentem Scaligeri et Salmasii emendata exhibui, quorum tamen neuter Thomae M. mentionem iniicit.

⁸⁶ Ἐπρωτάνευεν ἑκάστη φυλὴ] Ea ratione legit Scaliger de Emend. Temp. I. p. 26. et ad oram libri sui non aliter correxerat vulgatam, quae haec erat: ἐπρωτάνευσαν ἑκάστη φυλῆ. Salmasius de Modo Usur. c. II. p. 60. scribi maluit: ἐπρωτάνευον ἑκάστη φυλῆ. In Aldinis Edd. extabat: ἐπρωτάνευον ἑκάστη φυλῆ. Recte in ea Tusani ἐπρωτάνευεν. Subiiciam Thomae M. notam: Πρωτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος; διήρηται γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίους ὁ χρόνος εἰς δέκα πρωτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρωτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρωτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν. Pro διήρηται probem ex Amm. scribi διήρητο.

⁸⁷ Οὐ κατὰ μῆνα] Hac in parte ab Aldinis Edd. non recessi, nisi quod voculam οὐ ex Thom.

M. et Salmasii emendatione in Ammonii textum revocaverim. Stephanus et Vulg. vulgarunt: καὶ τὰς πρωτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν. Salmasius monuerat legendum: κατὰ πρωτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

⁸⁸ Οἱ χειροτονοῦμενοι] Moschopulus hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονοῦμενοι καὶ οἱ πέμπόμενοι πρὸς τὴν πρεσβείαν. Multa notat Thom. in Πρεσβεύονται.

⁸⁹ Πρέσβεις] Adponam Cl. Dukeri verba e nota ad Thucyd. p. 320. v. 60. Apud Ammonium πρέσβεις, οἱ πρεσβευταί, vel ita accipiendum est, ut in Etymol. M. οἱ νῦν πρεσβευταί, vel pro οἱ legendum est οὐ.

⁹⁰ Οὐδέποτε λέγεται] Cum vocabulum πρέσβυς sic satis frequenter, in Tragoedia praepris, usurpetur; inde mihi mendae oborta est suspicio. Puto autem vocem πρέσβυς non Ammonio, sed Henr. Stephano deberi; in Vett. enim Edd. πρέσβυς legebatur, quod ego leviter refigendum esse autumo, ut pro πρέσβυς scribatur πρεσβεις δὲ οὐδέποτε λέγεται. Moschopulus in Eclogis: Ἰστίον, ὅτι οἱ πρέσβεις — ἐθροίσεται, ἐπικὸν δὲ οὐκίτι.

Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν
τάσσεται. ὡς Ὀμηρος ἐπὶ Τληπόλεμου καὶ Σαρπηδόνας,

Τοῦ δὲ ⁹¹ Τληπόλεμος πρότερος.

121

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν.

Ἔρτο πολὺ πρῶτος ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόως, ὁ πρότερον ⁹² τεχθεὶς·
Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόως, ἢ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσίν, ἢ
κνήμη· Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἐκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν
δὲ, τὸ κελύοντι πεισθῆναι.

Πυθῶν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόως, ὁ τόπος· βαρυτόως δὲ καὶ
ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς ⁹³ καὶ Ποῦ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς

Ad conjecturam meam oportuna est *Suidae* observatio: Πρῶτος, πρῶστος, προπαροξυτόως, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρῶστος ἐνθείας. *Cyrillus* in *Lex. MS.* Πρῶστος, ὁ γῆρων, παρὰ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἡβην, διὰ τοῦ ν ψιλοῦ. καὶ Πρῶστος, ὁ παρακλήτωρ, ὁ πεμπόμενος πρὸς βασιλεία, ἀπὸ τοῦ πρῶσθεναι καὶ μεουτέειν. Πρῶσθενῆς δὲ, ὁ ἐπιτελείων, καὶ παρικαλιῶν ἐκείτης. [V. *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 538. ed. *Lipf. G. H. S.*]

⁹¹ Τοῦ δὲ] *Vett. Edd.* τοῦ καὶ. *lege Tōn* καὶ *ex II. E. v. 652.* Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε. *Alter versus est in II. II. 163.* Ἔρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἄ. Α.

⁹² Ὁ πρότερον] *Rectius Thom.* ὁ πρῶτος τεχθεὶς. *Conf. Schol. Hom.* ad *II. P. v. 5. Theocr.* ad *Id. V. v. 84. Ineditus Dionysii Thracis commentator:* ἄλλο τι ἐστὶ τὸ πρωτότοκος προπαροξυτόμενον, καὶ ἄλλο τὸ παροξυτόμενον. τὸ γὰρ προπαροξυτόμενον τὸν παῖδα δηλοῖ· τὸ δὲ παροξυτόμενον, τὴν τεκοῦσαν. [*Πρωτότοκος*] Πρωτότοκος καὶ Πρωτοτόκος διαφέρει. Πρωτότοκος μὲν ὁ πρότος γεννηθεὶς, Πρωτοτόκος δὲ ἢ πρότη γεννησοῦσα. *Cod. Gud.* — *In calce eiusdem*

Codicis extat *Sylloge praetermissorum* in ipso textu, eadem manu scripta, quae haec habet: Πρωτότοκος καὶ Πρωτοτόκος, τὰ εἰς ος σύνθετα, εἰς ἐνέργειαν καὶ εἰς πάθος ἀναλύμενα δύο τόνους ἐπιδέχονται. καὶ εἰ μὲν εἰς ἐνέργειαν διαλύονται, παροξύνονται· εἰ δὲ εἰς πάθος, προπαροξύνονται. οἰονόλιθοβόλος καὶ λιθοβόλος, καρατομέμος καὶ καρατόμος, ὑδροφόρος καὶ ὑδρόφορος. καὶ λιθοβόλος μὲν ἐστὶν ὁ λίθους βύλλων, λιθοβόλος δὲ ὁ βαλλόμενος λίθοις. τὸ οὖν πρωτότοκος, ἤνικα μὲν παροξύνεται, εἰς ἐνέργειαν ἀναλείται, καὶ σημαίνει τὴν ἐν πρώτοις τεκοῦσαν, καὶ ἐστὶ μόνου θηλυκοῦ γένους· ἤνικα δὲ προπαροξύνεται, εἰς πάθος ἀναλύεται, καὶ σημαίνει τὸ πρῶτον τεχθέν παιδίον, καὶ ἐστὶ δύο γενῶν κοινόν, καὶ γὰρ ὁ πρωτότοκος καὶ ἡ πρωτότοκος, τίκεται γὰρ καὶ ἀνήρ καὶ γυνή. τὸ δὲ παροξυτόνον, ἐνέργειαν δηλοῦν, μόνον ἐστὶ θηλυκόν, κωλύει γὰρ τὸ σημαίνοντος ἀρσενικόν αὐτὸ εἶναι· οὐ γὰρ τίκεται ἀνήρ. καὶ πάλιν πολύτοκος καὶ πολυτόκος. πολυτόκος μὲν σημαίνει τὸν πολλὰ γεννώσασα, πολύτοκος δὲ ὁ πρὸ πολλῶν γεννώμενος. *Kul.*]

⁹³ Πῦς] *Doricam* hanc supellectilem *H. Stephanus* ex *Am-*

122 Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεί, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ, τὴν ἐκ τόπου ⁹⁴. ὡσθ' οἱ Δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεί πορεύη, ἀμαρτάνουσι· δέον γὰρ, Πῦς ⁹⁵ πορεύη. τὸ γὰρ Πεί τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεί γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλοσκοπεῖται.

ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύη; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν.

P.

Ῥάφανος ⁹⁶ καὶ Ῥαφανίς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἰωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φραμῖν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τόπος, δι' οὗ ⁹⁷ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥάδιον μὲν τὸ εὐδοῦν, τὸ ῥάστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χεροῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν· Εὐπετεῖς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάριαν.

123 Ῥίς καὶ Ῥύγχος ⁹⁸ διαφέρει. Ῥίς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

monio in Thesaurum Gr. recepit T. II. p. 1510. Leviores ornatiissimi viri lapsus nemini fraudi futuros arbitror.

⁹⁴ Πῶ, τὴν ἐκ τόπου] *Hesychius*: Πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν· Δωριεῖς. *Sophronis* fragmentum undecunque demum derivatum reperire licet in *Phavorini* Lexico ad v. Πῶ. — παρὰ Σώφρονι, πῶ τις ὄνομα ἀνάσκει; ἀντὶ τοῦ πόθεν.

⁹⁵ Πῦς] Eam voculam e priscis Edd. reduxi, in quibus legebatur πῦς πορεύη. in recentiores male irrepserat πῶ πορεύη. *Stephanus* tamen pristinam lectionem in *Thef.* I. c. adpulsit.

Est autem, ut id verbo addam, πῦς nihil aliud quam obsoletum πῶς Dorice pronunciatum; in didem ποῦ, ποῖ, πῶ et reliqua emanarunt. *Sophronis* locum sanum non esse, facile adparet.

⁹⁶ Ῥάφανος] Quod in *Frellonii* erat Editione Ῥάφανος, in hanc etiam recepi; reliquae legebant: Ῥάφανον καὶ Ῥαφανίς διαφέρει. Vitiose. Pro ῥάπανον in sine legendum puto ῥέφανον· cur ita cenleam, infra exponam.

⁹⁷ Δι' οὗ] In Ed. *Vulc.* δι' οὗ φ. perperam. Plura notant *Thom. M.* in v. et *Phavor.*

⁹⁸ Ῥίς καὶ Ῥύγχος δ.] *Moschor.* Ῥίς ἐπὶ ἀνθρώπων, Ῥύγχος ἐπὶ κνῶν, Ῥέμφος ἐπὶ ὀρνέων.

Ῥίς καὶ Μυκτῆρ διαφέρει. Ῥίς μὲν γὰρ λέγεται ἢ ἀπὸ τοῦ μεσοφρονίου καταγωγῇ μέχρι τοῦ χειλούς· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατροήσεις, δι' ὧν ἕξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον ⁹⁹.

Ῥοιά ¹ μὲν μετὰ τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός. Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιά καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος· Ῥοδωνιά ² δὲ, ὁ τόπος· Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχιλόχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέροπετο,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι ³ διαφέρει. Ἀριστοῦξενος ἐν τῷ πρώτῳ τραγωδοποιῶν περὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἔλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑφ' ἐτέρου· Στῆναι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ὀρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη ⁴ ὁ ἀνδρίας ὑφ' ἐτέρου, ¹²⁴ Ἐστάθη ἢ νόσος· Ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὐτοῦ. Στάχυς, βραχέως ⁵ τὸ ἐνικόν· ἐκτεταμένως, τὸ πληθυντικόν.

⁹⁹ Ἀπομασσόμενον] *Leges*: ἀπομασσόμενον. *Apud Ptol.* etiam *Afcalon*. §. 2. vitiosa prostat scriptura ἀπομασσόμενον.

¹ Ῥοιά] *Index voc. acc. dist.* Ῥοιά, malus punica. Ῥοὰ, τῆς ῥοᾶς, malum punicum. *Thom. Mag.* significationum discrimen non tangit.

² Ῥοδωνιά] *In prioribus Edd.* minus curate scribebatur ῥοδωνιά. *Scal.* in margine posuerat *scriptionem emendatam. Harpocr.* Ῥοδωνιά ἴσιν ἢ τῶν ῥόδων φντεία, ὡσαύτῃ Ἰωνιά ἢ τῶν ἰων. tangens locum *Demosth.* p. 725. B. ἐκίλειον τῆν ῥοδωνιῶν βλιστάνουσαν ἐκίλλειν. *Longus IV.* p. 110. Φεῦ τῆς ῥοδωνιάς, ὡς κατακίλισται· φεῦ τῆς ἰωνιάς, ὡς κενάτηται.

Multa notat *Hesych.* in Ῥοδωνιά, ex quibus lucem accipiet corrupta *Cyrilli glossa* in *Lex. MS.* Ἰωνία, ἢ ῥοδωνία. *Archilochi,* quos adducit *Noster*, vericulos in *Animadv.* proponam.

³ Ἐρύεσθαι] *Ea scriptura iterum debetur Stephano.* in anterioribus *Edd.* ter legebatur Ἐρύεσθαι, quas sequitur *Phavor.* Ἐρύεσθαι, τὸ φυλάττειν σημαίνει. *Ammonius* hoc in loco procul dubio posuerat Ἐρύεσθαι.

⁴ Ἐστάθη] *Vett. Edd.* ἰστάθη· et mox ἰστάθη δὲ ὁ νόσος. *Moschor.* ἰστάθη δὲ ὁ νόσος ὑφ' ἐτέρου. *Conf. Thom. M.* in Σταθῆναι.

⁵ Βραχέως] *Ita Vett. Edd. Recentiores,* Στάχυς δὲ, βραχέως. *In-*

Σταφυλήν ὄξυτονήτειον ⁶, ὡς ἀλήνην, καὶ Σταφυλήν βαρυτόνωσ, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ προσωδιῶν ⁷. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονοῦμενον (φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου ⁸ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὄξυτονοῦμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσωδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως,

— σταφυλή ⁹ ἐπὶ νῶτον ἔϊσας.

125

Σταφυλή βαρυτόνωσ, ὡς Νιόβη· οὐ γὰρ ἐστὶν ὅμοιον τῷ συκῇ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκῇ· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτήσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὄξυτονοῦμενον τοῦνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ἡ ληγόντων ¹⁰ θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ ν, ὄξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, κατὰ τὸ ν ¹¹ μὴ ὄξυτονοῦμενα, ἀλλὰ βαρυ-

dex: Στάχως, correpto, spica. Στάχως, producte, spicae.

⁶ Ὄξυτονήτειον] Lege: ὄξυτονήτειον, ὡς ἀλήνην.

⁷ Προσωδιῶν] Vett. Edd. περὶ τῶν ἐν Ὀ. περὶ προσωδιῶν.

⁸ Καθιεμένης μολύβδου] Vitiosam priorum Edd. lectionem καθιεμένης μολύβδου correxit Stephanus. Pro τίθεται paulo post in Frellonii Edit. extat τίθεισθαι quod non sperno. Callide autem, quae hic Ptolemaeo tribuuntur, descripsit fictus Ptolemaeus Ascalon. apud Fabricium §. 137. Σταφυλή ὄξυτόνωσ ἢ ὀπώρα· σταφυλή δὲ βαρυτόνωσ — ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται.

⁹ Σταφυλή] Hom. II. B. v. 765. Vett. Amm. Edd. σταφυλή ἐπὶ νῶτον ἔϊσας. Stephanus ἔϊσας reduxit. Ad hunc locum pauca in Animadv.

¹⁰ Εἰς ἡ ληγόντων] In corruptissimo loco ad pristinum nitorem reducendo nihil mihi iuris concessum credidi, tametsi praesens huic corruptelae remedium Etymologicum M. subministra-

bat, in quo non exiguam huius notae partem ex Ammonii, ut puto, libello descriptam reperire licet p. 742. et 743. Indidem itaque ad hunc modulum Heraclidæ verba restitues: οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ἡ ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων, ἀμετόχων γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ ν, ὄξυτονεῖται. Eadem opera in Etymologo emenda ἀμετόχων, et παραληγομένου τοῦ ν.

¹¹ Κατὰ τὸ ν] In praecedenti nota res sic satis feliciter processit; ab isto auxilio destitutus, vix habeo quod dicam. Suspicor tamen, universa haecce, κατὰ τὸ ν μὴ ὄξυτονοῦμενα, ἀλλὰ βαρυτονεῖται τὸ στοιχεῖον ἔχει, inducenda esse, et inepto interpolatori tribuenda; quippe quae, ab Etymologo non agnita, repetitionem continent in Heraclide haud satis decoram. Quidquid huius sit, recepta istarum vocum lectio sensu vacat. Scaliger hac videtur ratione locum emendasse: κατὰ τὸ ν, μὴ ὄξυτονοῦμενον, ἀλλὰ βαρυτόνον τὸ στοιχεῖον ἔχει. Paulo aliter Fulcanius.

τονούντα τὸ στοιχείον ἔχει. οἷον κοιδύλη ¹², Λαμύλη, Φαισύλη ¹³. δοκεῖ δ' αὐτῆ μία τῶν τιθνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ Ἀγκούροσ

Σεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσιήιον.

ἰδύλη ¹⁴. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὄξυτονοῦντες ¹⁵ φασίν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ὅσ ληγόντων τὰ εἰς ἠ λήγοντα θηλυκὰ ὄξυτονεῖται. ἢ, εἰν τὰ ἀρσενικὰ ὄξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσε- ¹²⁶ ται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· ὄνος, ὠνή· τίμος, τιμή· φόνος, φονή.

— ἐν ἀργαλέσι ¹⁶ φρονῆσι.

καὶ τοῦμπαλιν· Λακαὸς, Λακάη ¹⁷. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ-
του τὸ ἀρσενικόν ἐστι Σταφύλος ¹⁸, (οὔτω γὰρ ἐκαλεῖτο

¹² Κοιδύλη] *Etymologus* collatus suadebit κοιδύλη restituendum, ita enim ille: κρωύλη, φαισύλη, ἠδύλη, κοιδύλη. Sed, quum dixero, MS. *Leidense*, una voce editis auctius, praeferre κοιδύλη, κοιδύλη, sat scio, dubius haerebis, utram vocem pro κοιδύλη eligas. Ego quidem poni malim κοιδύλη quod vocabulum, notae fatis antiquae et minus etiam contritum, ductum literarum propius adsequitur. Apud *Etymol.* pro κρωύλη ex MS. legendum Κρωβύλη.

¹³ Φαισύλη] Pessime hoc in loco versatus est *H. Stephanus*, edendo: φαισύλη, ἰδύλη, δοκεῖ δ' αὐτῆ μία etc. Ego *Veterum* Edit. auctoritate vocem ἰδύλη in proprium locum post *Homericam ἠήσαν*, ex *Il. Z. v. 133*. petitam, reieci, et pro φαισύλη posui Φαισύλη quod a *Scaligero* notatum, in *Animadv.* confirmabo.

¹⁴ Ἰδύλη] Lege Ἠδύλη ex *Etymologo*. In *Frellonii* Edit. pro ἰδύλη erat ἰσύλη quod, si a veteribus esset membranis, delendum censerem, ortum quippe ex αἰσύλη prouti pro Φαισύλη legisse videntur *Schol. Hom.* et *Eusebii*.

¹⁵ Οἱ δ' ὄξυτονοῦντες] *Vett. Edd.* non agnoscunt δ'. *Etymol.* paulo melius legit: Οἱ οὖν ὄξυτονοῦντες. Quae porro sequuntur, et emendatiora sunt, et *Heraclidae* pleraque omnia auctori accepta referenda.

¹⁶ Ἐν ἀργαλέσι] *Il. K. v. 521*. Prima Editio *Ald.* ἐν ἀργαλέσι, φρονῆσι. Secunda, ἐν ἀργαλέσι, καὶ φρονῆσι, τοῦμπαλιν.

¹⁷ Λακάη] Accentum mutavi, pro Λακαίη, quod vulgabatur, scribendo Λακάη secundum caponem, qui paulo ante ponebatur: εἰν τὰ ἀρσενικὰ ὄξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. *Etymologus*, dum brevis vult videri, notam reddidit obscuriorem.

¹⁸ Σταφύλος] *Staphylus* Bacchi ex *Ariadne*, a *Thesæo* derelicta, filius memoratur *Schol. Apoll. Rhod.* ad *III. v. 996*. Inter *Argonautas* Σταφύλος Διονύσου recensetur ab *Apollod. I. IX. §. 16*. *Lyrcus*, *Phoronei* filius, ἀφίκετο εἰς Βύβαστον πρὸς Σταφύλον τοῦ Διονύσου, et admodum comiter fuit ab ipso exceptus, uti tradit *Parthenius c. 1*. [*V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 371. sq. G. H. S.*]

ὁ τοῦ Μιόνου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξύτονηθή-
 σεται. πρὸς οὓς ῥητέον, ἰδού κόγχος, κόγχη, καὶ οὐκ
 ὀξύτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη.
 καὶ ἐπὶ τῶν ὀξύτόνων, καλὸς, καλή· σοφός, σοφή. καὶ
 τὰ θηλυκὰ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυ-
 τόνοις τὰ βαρίτονα, τοῖς δὲ ὀξύτόνοις τὰ ὀξύτονα.
 ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Σταφύλος βαρυτόνου
 ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς
 ἐδύλη¹⁹. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες²⁰ τῇ συνηθείᾳ, καὶ
 ὀξύτονεῖν βουλόμενοι, φασίν, ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαραλ-
 λάκτως ἔχεται σημαينوμένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσ-
 σει τῶν σημαينوμένων²¹, οὐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ
 φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαραλ-
 λάκτᾳ ἐστίν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, οὐκέτι.
 καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ
 νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· στρόφος,
 στροφή· πόθος, ποθή· περὶ τούτου²² οὖν ἐν ἄλλοις
 ἐντελῶς εἴρηται, ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐστὶ σταφύλος
 ἀρσενικόν, διαφέρει δὲ τῷ σημαينوμένῳ, ἢ σταφυλή,
 ὁπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μέντοι προκείμενον²³
 τοῦ Ἡρακλείδου παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγ-
 γέλλεται ὀξύτονεῖν, οὐ μόνον διὰ τὰ παρακολουθοῦντα

19 Ἐδίλη] Quod modo dice-
 bam, hic utique nulla ratione
 locum repererit, ubi certissime
 legendum Ἠδύλη. *Hedylo* et
Hedylium nomina fuerunt mu-
 lierum olim sic satis frequentata.

20 Τινὲς δὲ βοηθοῦντες] Paucis
 mutatis reliqua omnia descripsit
 Etymologicus *Auctor* usque ad
 ea verba: Τὸ μέντοι προκείμενον
 τοῦ Ἡ.

21 Τῶν σημαينوμένων] Uti hanc
 scripturam non plane improbo,
 eam tamen ego quidem am-
 plecti mavelim, quam suppedi-
 tat *Etymologus*: ὅσα δὲ διαλλάττει
 τῷ σημαينوμένῳ, καὶ τῷ τόνῳ δια-
 λάττει. Quod sequitur apud
Amm. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη,
 leviter corrigendum ex *Etymol.*
 τὸ μὲν οὖν. Pro καὶ ξένος ξένη,
 uti in vulgata erat, e Vett.
 Edd. posui καὶ ξένος καὶ ξένη.

22 Περὶ τούτου] Forsitan scri-
 bendum περὶ τούτων οὖν ἐν ἄλλοις
 ἐντελῶς εἴρηται, ὅτι διαφέρει. Quae
 cum non legantur in *Etymol.*
 dubium alicui videri queat,
 utrum haec verba *Heraclidae*,
Ammonione, an [vero librario
 sint tribuenda; quamvis penes
 me dubium sit penitus nullum,
 quin ista nota librarii sit, sive
 alterius hominis, librum citan-
 tis, in quo istarum vocum dif-
 ferentia copiose declararetur.

23 Τὸ μέντοι προκείμενον] Quae
 sequuntur verba, sunt *Ammonii*,
 a *Ptolemaei* et *Heraclidae* ob-
 servatis probe seiungenda, quo-
 rum huius sententiam probat,
 alteram *Ptolemaei* damnat. In
 ultima nota sola *Vulcanii* Edi-
 tio praeferebat: καθ' ἣν διαφι-
 ρουοισιν φησὶ τ.

τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα δισυλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὀπώραν ὄξυτονεὶν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοῦνομα καὶ τῷ σημαينوμένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμηρίον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ²⁴, τὰ παροιχόμενα²⁵ σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ Σισύρα²⁶ διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ¹²⁸ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον.

Σισύρα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κροκῦδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει^{26*}, θεῶν τε ναῶν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὢν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν²⁷ οἰκῶν.

²⁴ Ἐν τῇ τέχνῃ] *Antiphontis* Ῥητορικαὶ τέχναι citantur a Poll. VI. 143. ἀπαρσκεινὸν ἐν τοῖς περὶ ἀληθείας Ἀντιφῶν ἔπειν, ἀπαρσκεινὸν δὲ, ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις. δοκοῦσι δ' οὐ γήσιαι. Felix eruditiss. *Iungermanni* emendatio, pro *Σισοφῶν* substituentis Ἀντιφῶν, etiam absque scripti libri consensione in textu potuisset reponi.

²⁵ Παροιχόμενα] *Antiphontis* verba integra conservarunt *Herennii* membranae, e quibus in *Ammonio* corriges: τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

²⁶ Σισύρα] *Obsequutus* sum *Scaligero*, eiusque emendationem restitui *Ammonio*, pro *Σισοφῶν*, quod bis textum occupaverat. Verba *Henr. Stephani*, quia huc pertinent, subijciam ex *Indice Thel. Gr.* ad v. *Σισύρα*. In v. l. est etiam *Σισοφῶν*, et exponitur, τὸ ἐκ κροκῦδων (id placet prae vulgata κροκῦδων, et *Vett. Edd.* lectione, κροκῦδων) ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

id est Ex flocculis lanae concinnatum amiculum: vel, Ex affutis pannis reticula, Lacera penula. sed illa expositio Graeca hanc interpretationem admittere non videtur. Per *vetus Lexicon saepius Glossaria*, nunc *Ammonium* intelligit *Stephanus*, non raro etiam *Etymologicum MS.* quod hodie adservatur inter libros *Bat. Vossianos*. De differentia hic notata alias forte paucula. [V. not. ad *Gregor. Cor.* p. 540. sq. *G. H. S.*]

^{26*} Σηκὸς δύο σημαίνει] Ex *Ammonio* in v. *Ναὸς* tam certo constat, quam quod certissime, hanc notam aliunde in *Ammonii* libellum relatum.

²⁷ Αὐτὴν] *Lege ταύτην* ex *Thoma Mag. Ammonium* ad *Thucyd. Schol.* compararunt *Viri Clarissimi Hudsonus* et *Dukerus* p. 648. b. Eandem tradunt differentiam *Moschop.* et *Steph. Byz.* in *Σικελία*. E multis adscribam unius *Xenophontis Ephesi* verba e libro V. p. 64. οὔτε Σικελιώτης, οὐδὲ ἑπιχώριος. Vide supra ad v. *Ἰταλοί*.

Σιωπή καὶ Σιγή διαφέρει. Σιωπή μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγή δέ, στήριξις λόγου ²⁸.

Σιγήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σιγήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δέ, τὸ βουλεύεσθαι. *)

Σκῶμμα ²⁹ Γελοῖον, Εὐτραπέλον, καὶ Γεφυριασμὸν ³⁰ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῶ τοῦ πέλαις λεγόμενον, οἰονεὶ σκέμμα ³¹. Γελοῖον δέ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρὶς τινος ὕβρεως· Εὐτραπέλον, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὐ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυριασμὸς δέ, ἀπὸ τοῦ τοῖς ³² Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἦτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμούς τινῶν ³³.

Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετὸς· ὁ δὲ Συνετὸς, οὐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. **) Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἶον,

²⁸ Στήριξις λόγου] Cogitabam aliquando, scribendum στήριξις λόγου. neque id etiamnum videtur adeo alienum, tamen malim legi στήριξις λόγου. [V. Dorvill. ad Charit. p. 504. ed. Lips. G. H. S.]

[*) Σιγήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι τινὲς μὲν κατὰ ἐνόμισαν εἶναι, ἀλλὰ διαφέρουσι αἱ λέξεις. Σιγήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ τὸ βουλεύεσθαι τι. Cod. Gud. Kul.]

²⁹ Σκῶμμα] Thomas M. ubi hanc notam describit, hac ratione legit: Σκῶμμα, Γελοῖον, Εὐτραπέλον, καὶ Γεφυριασμὸς διαφέρει.

³⁰ Γεφυριασμὸν] Io. Meursius et Sam. Bochartus Γεφυριασμὸν et Γεφυριασμὸν legendum esse contendunt, Thomae Mag. qui vulgatam tuetur, non meminerunt.

³¹ Οἰονεὶ σκέμμα] Apage nugas, quae apud Thom. non reperiuntur, et in Ammonium temere sunt introducta. Quae ad Γελοῖον et Εὐτραπέλον notantur, totidem verbis supra ad v.

Γελοῖον sunt a nonnemine relata, qui literarum ordini infervire voluit.

³² Ἀπὸ τοῦ τοῖς] Id vero videtur admirabile, viros eruditissimos, quos modo nominabam, ultima huius notae parte fuisse usos, absque ut mendas sustulerint. Hunc locum emaculabo in Animadv.

³³ Διασυρμούς τινῶν] Bochartus Geogr. S. P. II. L. I. c. 21. ex Ammonio adducit ἀποσυρμούς τινῶν, et emendat διασυρμούς τινῶν. Cave credas, ἀποσυρμούς in Ammonio Edd. reperiri. Nullam magno viro iniuriam fecero, si a Meursio ipsum deceptum fuisse dixerō, qui in Ammonio loco describendo festinans ἀποσυρμούς posuerat in Att. Lect. V. c. 31. quem errorem, satis etiam levem, sequenti in libro, quem Eleusinia inscripsit, c. XXVII. correxit, sed ibidem a gravioribus sibi non cavet.

[**] Σοῖο καὶ Σεῖο διαφέρει κατὰ τοὺς ἀκριβῶς γινώσκοντας. Σοῖο γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία ἀπὸ τοῦ

Μνήσιο ³⁴ πατρός σοῖο.

ἢ δὲ Σοῖο οὐ συναρθρος,

Σοῖο δὲ κεν ζωῶν καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα.

ἀντι τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τρεῖς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, οὐδέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὀμήρου.

Σπονδαὶ καὶ Συνθήκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ἄς ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ἄς ἀναγκάσθη- 130
ται ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μὴδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους· Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν ³⁵ ἀρχὴ γίνεται πόλεμος.

Σπουδάξιν καὶ Σπένδειν διαφέρει. Σπουδάξιν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐναντίον τοῦ παίξιν ³⁶. Σπένδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατός ³⁷ διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατία· Στρατός δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

Στρατία ³⁸ ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατία συννεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολ-
λάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατός καὶ Στρατεύμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρα-
τός μὲν γὰρ καὶ Στρατεύμα, κωρῶς τὸ πλῆθος λέγεται·
Στρατόπεδον ³⁹ δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι. 131

σοῦ. Σοῖο ἀσυναρθρον ἀντι τοῦ συ.
Cod. Gud. Kul.]

³⁴ Μνήσιο] Μνήσαι legitur in Π. Ω. v. 486. et supra in v. Ἐμῖο. Phavorinus tamen Μνήσιο posuit, hanc notam describens in Σοῖο. Alter locus est ex eadem Iliade v. 686.

³⁵ Καὶ τ. π. τ. πραχθὲν] Prima Editionis lectionem revocavi, postea pessime depravatam. κατὰ (Frellon. καὶ) τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν legitur in Edd. Tufani, Stephani, et Vulcanii; e quibus Vulc. πραχθὲν in notis correxerat. Alia sunt in hac nota erudito lectore non indigna.

³⁶ Τοῦ παίξιν] Perperam Vulc. Ed. τὸ ἐναντίον παίξιν. Thom. M. Σπουδάξιν, τὸ ἐναντίον τοῦ παίξιν. σπένδειν δὲ, τὸ ἀγωνίζεσθαι.

³⁷ Στρατόπεδον καὶ Στρατός δ.] Tangit hanc distinctionem Cl. Duker. ad Thucyd. p. 551. v. 53. Nota, quae sequitur, male in Vett. Edd. cum hac nota coaluerat.

³⁸ Στρατία] Cyrillus in Lexico: Στρατία, τὸ ἀξίωμα· στρατία καὶ ἡ ἕσδος. Confer Moschorum in v. et Etymologum p. 729. v. 19.

³⁹ Στρατόπεδον] Lex. Coisl. Biblioth. p. 483. Στρατόπεδον, ἀντι τοῦ στρατεύματος. Θεουκιδίης

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς ⁴⁰, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι ⁴¹ ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνονται ⁴² μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ ⁴³, λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργός ⁴⁴ διαφέρει. Συνεργός μὲν γὰρ ὀξυτόνως ⁴⁵, ὁ περὶ τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπωνών. Σύνεργος δέ, προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετῶν, οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα Συντάξεως διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. Σύνταγμα δὲ πολεμικὸν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Σύνταγματάχης ⁴⁶, ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

δ, τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν. Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει, στρατόπεδον συνέγειν. Conf. Schol. Thucyd. ad I. c. 46.

40 Τὸ σὺν ἑαυτοῖς] Mihi quidem haec minus videntur expedita. Cogitavi, fortasse non omnino male scribi posse: τὸ συμβοηθεῖν' five, τὸ συνίναμι ἄλλοις. Neutrum tamen placet.

41 Εἴθ' ἕτεροι] Dukerus V. C. ad Thucyd. p. 33. v. 33. legendum coniecit: εἴθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν αὐτοί. Lévi etiam mutatione scribi posset: εἴτ' αὐτοὶ ἐπίοιεν πολέμιοις, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. Phavorinus vulgata describit. Moschopulus in Ἐπιμαχεῖν. — Συμμαχεῖν δὲ τὸ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἑκείνων, οἷς συμμαχοῦσιν, ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης κ. τ. λ. Lucianus, Ammonii canone haud observato, Ver. Hist. I. p. 652. foedus, inquit, περιεγερunt συμμαχεῖν τῇ ἀλλήλων, ἣν τις ἐπιη.

42 Ἀμύνονται] Aliquanto rectius cum Phavorino leges: Ἐπιμαχεῖν δέ, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνονται μόνον.

43 Ἐν τῇ πρώτῃ] Cap. XLIV. ubi Athenienses narratur constituisse, Κερκυραίοις ἐπιμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς

ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίξιν. — ἐπιμαχίαν δὲ ἐποίησαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Ammonius videri equidem posset non legisse apud Thucyd. verbum ἐπιήσαντο. quod, si totius orationis structuram confideres, sine ullo detrimento abesse etiam poterit. Apud Moschop. Thucydidae verba vitiolae prostant; in Amm. pro Κερκυραίοις ante Stephanum Κερκυραίοις vulgabatur.

44 Συνεργός καὶ Συνεργός δ.] Potius: Συνεργός καὶ Σύνεργος δ. Eidem legi adhaerent Thom. M. et Moschop.

45 Ὀξυτόνως] Cl. Fabricius mavult ex Ascalon. §. 36. Συνεργός μὲν γὰρ βαρυντόνως: atque ita Auctor Indicis: Συνεργός, συνέργου, δ, in re quapiam cooperans. Mox Vett. Edd. παροξυτόνως: cuius loco Steph. edidit προπαροξυτόνως.

46 Σύνταγματάχης] In veteri Opusculo Tactico, quod ab Aldo iam vulgatum recentarunt Stephanus, Vulcanius, et e scripto libro Montfauconius, vir venerabilis, Biblioth. Colstin. p. 505. et seqq. Σύνταγμα, δ ἔνιοι παρατάξιν, αἱ δύο τάξεις ἀνδρῶν σπός. καὶ ὁ ἡγούμενος, σύνταγματάχης.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος ὁ ἑμμετρος *)· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός. 132

Συμβουλή Παραίνσεως διαφέρει. Συμβουλή μὲν γὰρ ἐστὶν εἰσηγήσις, ἀντιλογίαν ἐπιδειχομένη⁴⁷, διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἴαν τις συμβουλευέσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει⁴⁸. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δὲ ἐστὶ συμβουλή ἀντίρροσιν οὐκ ἐπιδειχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον⁴⁹ πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθόν, ὡς εἴ τις παραίνεσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστὶν ὁμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάζει καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ θυμιάσαι⁵⁰. Σφάζει δὲ, τὸ ἱεροουργῆσαι τι ζῶον, καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

— — — Θεοῖσι δὲ Θῦσαι ἀνώγει

Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
ἐπὶ τοῦ σφάζει,

Ἄψ' ἔρουσαν⁵¹ μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ⁵² θηλυκῶς μὲν, θυμιάμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον 133
τοῦ ἀκοντίου.

[*) ὁ λόγος ὁ ἑμμετρος] Cod. Gud. λόγος ἑμμετρος bis, et paulo post articulum omittit. Kul.]

⁴⁷ [Ἐπιδειχομένη] Nescio an non praefaret legi εἰ δεχομένη· non dissimile vitium supra indicavi, in voce Ἀγροῖν.

⁴⁸ [Ἐὶ συμφέρει] Ab hac Aldinae Editionis lectione perperam fuit postea discessum. Itaque pristinam scripturam εἰ συμφέρει in Ammonium reduxi, pro εἰσφέρει· quod vulgatas Edd. occurrerat.

⁴⁹ [Ἀγόμενον] Vett. Edd. λέγομεν et in fine ὁμολογημένον.

⁵⁰ [Θυμιάσαι] Ita Vett. Edd. Aldinae. Recentiores cum Stephano legunt θυμιάσθαι. Cyrilus in Lexico: Θῦσαι καὶ Σφάζει διαφέρει. Σφάζει μὲν ἐπὶ τοῦ ἱεροουργῆσαι τι ζῶον· Θῦσαι δὲ, τοῦ θυμιάσαι. Hesychius: Θῦσαι, ἀπύρασθαι, θυμιάσαι. non aliter

Schol. ad Homeri locum ab Ann. adductum ex Il. I. v. 219. eundem locum adfert Phrygichus in Sophist. Appar. Bibl. Coislip. p. 466. καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, inquit, τὸ Θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι.

⁵¹ [Ἄψ' ἔρουσαν] Hom. Il. A. v. 459. ubi, praeter ea quae sunt in editis, haec porro leguntur in Scholiis MSS. Κυμίων δὲ ἔθος τὸ ἄψ' ἔρουει· αἰτούντων ἄνω αὐτὸν ἔλκειν. τηρεῖ δὲ τὰ ἑλληνικὰ ἔθνη. Homeri locutionem expressit Sophocles Aiace v. 300. Scholion perturbatum et corruptum hac ratione in ordinem coges: Ἄνω τρίπων] Ὅπερ Ὅμηρος αὖ ἔρουει φησὶν· ὅστε κατὰ τοῦ λαμοῦ γίνεσθαι τὴν σφαγὴν.

⁵² [Στύραξ] Eadem notat Moschopulus, plura etiam Thom. M. cui iunges Etymologum p. 709. v. 12. Auctor Indicis: Στύ-

Σχισταί ⁵³, τὰ ὑποδήματα. Εὐπολις ⁵⁴ Φίλοις,

Οὐ δεινὰ ταῦτά γ' Ἀργείας φέρειν
Σχιστάς; ἐνεργεῖν;

Σχιστός δὲ ἀρσενικῶς, χιτῶν γυναικείος. Ἀπολλόδο-
ρος ⁵⁵ ἐν Ἐφήβοις,

Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδνασ.

Σχολῆ τὸ ἡρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῆ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν
καιρῷ ⁵⁶, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ εἶχον σχολήν· καὶ ἡ δια-
τριβή, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπράν σχολήν.

T.

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα· διὰ δὲ τοῦ ς, ὁ ταλαί-
πυρος.

134 Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ
εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους μαλλὸν ⁵⁷ ἔχοντες· Ἀμφι-
τάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

ραξ, δ, lignum iacull. Στύραξ,
ἡ, odoris genus. Ad priorem
significatum conferri poterunt
Commentatores ad Thucyd. p.
100. v. 76. Xenophon Hellen.
VI. p. 586. B. τὸν δὲ τῷ στύρακι
ἐπίταξεν. Max. Tyr. Serm.
XXVIII. p. 167. ὁ τὸν στύρακα
κνήσας. At ἡ στύραξ, suffimen,
cum frequenter Orphæi Hymnis
præfigatur, occurrit etiam apud
Alciphron. II. Epist. IV. p. 266.

⁵³ Σχισταί] In Cyrilli Lexico
scribebatur: Σχισταί, τὰ ὑποδή-
ματα. Quae autem hac in nota
leguntur, aliunde illustravit H.
Stephanus Theol. Ling. Gr. T.
III. p. 1196. Quod scribit, Am-
monium afferre tunicam σχιστήν
ex Apollod. Ephebis, id parcius
dici oportuisset.

⁵⁴ Εὐπολις] Eupolidis verficu-
los ita vulgavi, uti illos in
libri sui margine posuerat Sca-
liger. In Edd. reperies: Οὐ
δεινὰ, ταῦτα δὲ Ἀργείας φέρειν,
Σχιστάς ἐνεργεῖν. Ex Ascalon.
§. 210. enotatur: σχιστάς ἐνεργεῖν.

⁵⁵ Ἀπολλόδορος] In Apollodori
versu pro τινὰ cum Scaligero
posui τιν'. Iungermannus ad
Poll. VII. 54. n. 80. corrigebat:
τινὰ δεδυνῶς. Altera scribendi ra-
tio magis placuit.

⁵⁶ Ἐν καιρῷ] Forte aliquis le-
gendum putet: ἐν καιρῷ. Suidas
in Σχολῆ· — ἀντι μὲν τοῦ ἐν-
καιρεῖν, σχολὴν ἄγειν λέγουσιν.
Nonius p. 354. Occupatus —
Graece dicitur ἀσχολεῖ, id est,
vacuus non est. In Amm. Edit.
Frellon. ἐν τῷ καιρῷ.

⁵⁷ Μαλλόν] Ita correxeram ex
Thom. Mag. quod Ammonii
Edd. occupaverat, μαλακόν· post-
quam autem id a Cl. etiam
Hemsterhuisio ad Schol. in Ari-
stoph. Plut. v. 528. p. 154. no-
tatum percepi, genuinam lectio-
nem laetus in Ammonii textum
intuli. Hesychius: Ἀμφιτάπης,
χιτῶν ἐπιτερωθὲν ἔχων μαλλούς, et:
Ἀμφιτάποις, ταπητίοις ἀμφιμάλλοις.
quae glossa respicit ad locum e
Prov. Salom. VII. v. 16. In
Lex. MS. τῶν παροιμιῶν Ἀμφι-

Ταυρόκοτος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθεὶς· Ταυροκότος δὲ παροξυτόως ⁵⁸, ὁ ταύρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἀνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικῆ, ῥητορικῆ· Ἐπιτηδεύμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῖον, οἷον χαλκευτικῆ, τεκτονικῆ.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γὰρ ἔστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθ'εστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δι' ἀλόγου ⁵⁹ τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον ⁶⁰ μὲν γὰρ ἔστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν ⁶¹.

Τέρας Σημεῖον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν ¹³⁵ γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν. *)

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

Τείχη καὶ Τειχία ⁶² διαφέρει. Τείχη μὲν γὰρ ἔστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ Τηθίς ⁶³ διαφέρει. Τήθη μὲν γὰρ ἔστιν ἡ

τέποις, μαλωτοῖς. lege: μαλλωτοῖς. Apud Hesych. Ἀμφίποκοι τέπητες exponuntur ἀμφιμαλλοί. Quod autem ad Demosthenis locum scripsi in Animadv. p. 14. erroris admonitus repudio.

58 Δὲ παροξυτόως] Bina vocabula, quae in Edd. deerant, subministravit MS. e quo ea enotavit Pearsonus Vind. Ignat. P. II. p. 151.

59 Δὲ ἀλόγου] Aldus ex MS. vulgaverat διαλόγου· cuius loco postea posuerunt διὰ λόγου· Scalliger recte separaverat δι' ἀλόγου· idque in textu restitui. Pro διὰ λόγου Abrahamus Gronovius vir eruditiss. ad Aelian. V. H. VI. c. VI. p. 451. legi posse suspicabatur: βάνανσος δὲ οὐ διὰ λόγου τ. ἔ. Vide sis Animadv.

60 Τέτραχμον] Plenius Ptolem. Aescalon. §. 213. Τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

61 Δραχμῶν] Usurpavit hunc locum Scaliger de re numm. p. 2. reprehensus a Salmasio, qui

in Ann. legendum esse monuit: τῶν τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον. de Modo Usur. c. VI. p. 264.

[*] Διαφέρει τέρας σημεῖον. τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα· σημεῖον τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον τέρας. Cod. Gud. Eadem ex Etymologico MS. Ultraiectino. profert Eschenbach. ad Orphei Argonaut. v. 37. et consentiunt plane Codices Vindob. Kul.]

62 Τείχη καὶ Τειχία δ.] Vett. Edd. ita hunc locum praeferebant: Τείχη καὶ τευχία διαφέρει. (Vulc. διαφέρουσι.) τευχία μὲν γὰρ ἔστι τὰ τῶν πολεμίων. τευχία δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν. Stephani lectionem haec Editio repraesentat. Conf. Thom. M. in Τείχος.

63 Τήθη καὶ Τηθίς δ.] In vocabis τήθη, τίθη, τιθή, τηθίς, temere permutandis tantum sibi librariorum libido permisit, ut sinceram earundem scripturam vix ad liquidum constituas. Receptam in Ann.

τοῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνοι Μαίας καὶ Μάμ-
μας καλοῦσι) Τηθίς δέ ἐστιν ἢ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς
ἀδελφή, ἣν ἔνοι Θείαν καλοῦσι.

136 Τιτθὴ ⁶⁴ καὶ Τροφός καὶ Τιθηνός διαφέρει. Τιτθὴ μὲν
γάρ ἐστιν ἢ μαστὸν παρέχουσα ⁶⁵. Τροφός δὲ καὶ
Τιθηνός ⁶⁶, ἢ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παι-
δός, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν.

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν
γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς
ἀδικουμένοις.

Τιθῆσι καὶ Τιθενται διαφέρει. Τιθῆσι γὰρ τὸν νόμον ὁ
νομοθέτης· Τιθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ
αἰροῦμενοι.

Τοῦνεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρει *). τὸ μὲν γὰρ Τοῦνεκα,
ἔστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὔνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἀμαρ-
τάνει οὖν ὁ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ ⁶⁷ κατὰ δύο τρόπους,
λέγων,

scripturam probat, et alibi
etiam restituendam putat *Nun-
nesf.* ad *Phrynich.* p. 24. et 25.
ut *Τήθη* Attice dicta fuerit *avia*,
quae vulgo *μάμη* vocabatur;
Τηθίς vero *amita*, sive *mater-
tera*, vulgo *θεία*. *Scaliger* in
Ammonio corrigi voluit: *Τιτθὴ*
καὶ *Τιθίς* διαφέρει. In Vett. au-
tem Edd. *τήθη* legebatur sed
pro *τηθίς*, *τιθίς*. Pro *Scaligero*
praeter varia Grammaticorum
Veterum, prouti vulgantur, lo-
ca egregie facit *Hierocles* apud
Stob. p. 481. v. 48. ὁ δ' ἀπὸ
τούτου τρίτος, ἐν ᾧ θεῖοι, καὶ τι-
θίδες, πάπποι τε καὶ τίθαι. ego
vero, dum nominum ratio de-
litescit, adfensum sustineo.

64 *Τιτθὴ*] *Scaligeri* sententiam
τιθὴ corrigentis minime probo:
τὴν θηλάζουσαν *τιτθὴν* sive *τιτθην*
vocatam fuisse, exploratissimum
est.

65 *Ἡ μαστὸν παρέχουσα*] Ita
recte priorum Edd. lectionem ἢ
μαστὸν ἔχουσα correxit *Stephanus*.
Thomas M. *τιτθὴ* δὲ λέγεται ἢ
μαστὸν παρέχουσα. non aliter, ubi

Amm. describit, *Moschorulus*.
Ut autem eo clarius *τιτθὴν* ab
illa, cui delactati infantis cura
erat commissa, discerneret, *Ἐν-
πολις τιτθὴν θηλάστριαν ὀνόμασεν*.
ea enim ratione haec bina con-
iungenda esse iudico apud *Poll.*
III. 50.

66 *Τροφός* δὲ καὶ *Τιθηνός*] Per-
peram in quibusdam Edd. *τηθη-
νός* et in fine μετὰ ἀπογ. Eadem
Amm. verba recepit *Thomas*.
Moschor. *Τιθηνός* καὶ *Τροφός*, ἢ
μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐπιμέλειαν
ποιουμένη τοῦ παιδός. Atque eo
sensu in praecedenti nota *Μάμη*
avia dici potuit ἢ τοῦ παιδός
τροφός. quod, non animadver-
sum, *Nunnesium* in errorem in-
duxit.

[*] *Τοῦνεκα* καὶ *Οὔνεκα* διαφέρει.
τὸ μὲν γὰρ τοῦνεκα ἐπὶ τούτου ἕνεκα.
τὸ δὲ οὔνεκα ὅτι. ἀμαρτάνει οὖν
Καλλιμάχος εἰπὼν· τοῦνεκα αἵματος
ἔεν. ὅτι τε ἴσον εἰπεῖν οὔνεκα. καὶ
ἀντὶ τοῦ κῆρ, κεν εἶπε. *Cod.*
Gud. Kul.]

67 *Ἐν Ἐκάλῃ*] Vett. Edd. ἐν
Ἐκάλῃ quam lectionem a *Sto-*

Τοῦνεκεν Αἰγὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὔνεκα, Τοῦνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κα, κεν⁶⁸ εἶπεν.

Τιμωρεῖν⁶⁹ καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω. Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γάρ, ὁ εἰσφέρειν· Τίθεται δὲ, ὁ κρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τριετες⁷⁰ βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξύτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονή-¹³⁷σωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν·

Ὡς τριετες μὲν ἔληθε δόλω.

ἐὰν δὲ ὀξύτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφρὺς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἶον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἐξετέ, ἀδμήτην⁷¹.

χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιότ' ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τρόχοι ὀξύτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τρόχους ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξύτονούντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως

phano non emendatam correxit Fulcanius. Frellonius tamen etiam ἐν Ἐκάλῃ ediderat. In verbis Callimachi pro Αἰγὰς reposui Αἰγὺς, obsequutus, uti par erat, Bentleio ad Callim. fragm. LIII. p. 320.

68 Ἀντὶ τοῦ κα, κεν] Placuit haec Aldina lectio prae vulgata, quae Grammatici sensum non-nihil obscurabat: ἀντὶ τοῦ Οὔνεκα Τοῦνεκεν.

69 Τιμωρεῖν] Hanc notam cum ea, quae proxime sequitur, ego quidem Ammono abjudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicaverat.

70 Τριετες] Auctor Ind. Τριετες,

triennio. Τριετὲς, triennale. Homeri verba: Ὡς τριετες μὲν ἔληθε δόλω· petita sunt ex Od. B. v. 106. ad quem locum Ammonii notam integram descripsit Barnesius.

71 Ἐξετέ, ἀδμήτην] Ptolemaeus Ascalonita legit: Ἐξετέ ἀδμήτην· eaque lectio Homeri Edd. occupavit in II. Ψ. v. 266. Schol. Ἐξετέα, ἐξάτη. MS. ἐξάτη. Phavorinus ex Eustath. Ἐξετέα· οἱ μὲν προπαροξύνουσι, ὡς Ἀσκαλωνίτης· οἱ δὲ παροξύνουσι, ὡς τὸ εὐγενέα. Ascalonitam sequitur Ammonius, apud quem e Vett. Edd. posui ὁ Ἀσκαλωνίτης.

λέγουσι τοὺς δρόμους ⁷². ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὡς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

Ὅρῳ μὲν ἀνδρῶν ⁷³ τόνδε γυμνάδα στόλον
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον. *)

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς ἄχος δισύλλαβα, παρατελείτου ὄντος τοῦ ο, βαρυντοεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόσχος· οὕτω καὶ τρόχος. καὶ ἔτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύνοντα, καὶ αὐτὰ βαρυντοεῖται ἰσοσυλλαβούντα, οἷον πλέω, πλόχος· σπείρω, σπόρος· λέγω, λόγος· φέρω, φόρος· οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

- 138 Τραγωδοὶ καὶ Κωμικοὶ, καὶ Τραγωδοποιοὶ καὶ Κωμικοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγωδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμικοὶ, εἶναι οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμικῆς καὶ τραγικῆς· Τραγωδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμικοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων. Τύραννον ⁷⁴ οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλείᾳ ἔτασσον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννου δ' ἐθνίων ⁷⁵. καὶ προβάς, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλνάτιω ⁷⁶, διεδέξατο τὴν βασιλείην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀημνίαις ⁷⁷, Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ἐπιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις

72 Τὸς δρόμους] In Animadv. pauca notabo. Porro ita legendum: ἀναγινώσκωμεν μὲν γὰρ, ὡς φησιν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου· alia etiam via huic loco succurri posset.

73 Μὲν ἀνδρῶν] Ridicula erat anteriorum Edd. lectio: Μένανδρον. Meursius in Euripide p. 98. emendate exhibuit μὲν ἀνδρῶν· quod et in libro Scaligeri notatum. Meursium sequitur Barnesius p. 450. Alienior videbatur Fulcanii, Mauffaci ad Harp. in v. Ἀλόπη, et Valesii coniectura, qui pro Μένανδρον scribendum arbitrabantur μὲν ἀνδρα.

[*] V. Porson. ad Euripid. Med. v. 45. G. H. S.]

74 Τύραννον] Suidas in Τύραννος· οἱ μεθ' Ὁμηρον ποιηταὶ τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς Τυράννοισι προσηγόρευον· vulgatam lectionem, a qua, quantumvis absur-

da, Codex Vat. non discedebat, merito ad eam quam posui rationem mutavit Kusterus.

75 Τυράννου δ' ἐθνίων] Lege: Τυράννος δὲ ἐθνίων, ex Herod. I. c. VI. qui locus obverfabatur Max. Tyr. XII. p. 74. Κροῖσος ἦν Ἀνδῶν μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλνάτιω, τύραννος δὲ ἐθνίων. Aufonius in Solone: Rex an tyrannus Lydiae Croesus. Hesychius: Αἰλάς, ὁ τύραννος ἐπὶ Ἀνδῶν.

76 Ἀλνάτιω] Vett. usque ad eam Siephanti Edd. omnes legebant: τελευτήσαντος δ' αὐτίω διεδέξατο τὴν βασιλείην. Stephanus Herodoti scripturam revocavit e Lib. I. c. XXVI. ubi tamen pro διεδέξατο sensu non diverso vulgatur ἐξεδέξατο.

77 Ἐν Ἀημνίαις] Vett. Edd. ἐν Ἀημνίαις. Et si versuum alter vitio non careat, iocum tamen, quo ludit Aristophanes, nomen Θόας non obscure declarat.

δραμεῖν. ἔσθ' ὅτε ⁷⁸ καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὐπολις ἐν Δήμοις ⁷⁹ ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τῆθῃ μὲν ἔστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτήθῃ ⁸⁰ δέ, ἡ προμάμμη· Τιθῇ ⁸¹ δέ, ἡ θεία· Τιτθῇ δέ, ἡ τροφός.

Υ.

139

Ἵμνος ⁸² Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἵμνος ἔστι θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ἵπαρ Ὀνειράτος διαφέρει. Ἵπαρ μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἑναργῆς ὄψις· Ὀνειρον δέ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

Ἵπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ἵπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· Ἀπαντῆσαι δέ, τὸ περιτυχεῖν δίκην οἶον, Ἀπῆρτησε κατὰ τὴν δίκην ⁸³, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

Ἵπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ἵπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδοῦναι μέλλων ⁸⁴. Ἐπαγγέλλεται δέ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν ⁸⁵ βουλόμενος.

78 Ἐσθ' ὅτε] Malim: ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ, prouti apud *Amm.* legisse videtur *Etymologici Auctor* p. 772. v. 1. Τύραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔτασαν. (L. ἔτασαν cum *Sylb.* aut ex *Amm.* ἔτασαν.) ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον. *Homerus*, uti scribit *Auctor* vitae *Hom.* p. 382. Τὸν βραχίως καὶ παρρησιῶς ἀρχόντα τύραννον μὲν οὐ καλεῖ, (πρότερον γὰρ τὸ ὄνομα) οἷος δὲ τοῖς ἔργοις γίνεταί, δίκην δὲ ἐν τούτοις. (*Od.* Σ. v. 84.) Εἰς ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

79 Ἐν Δήμοις] Ita correxerunt vulgatam ἐν Λόμοις praeter *Fabric.* ad *Ind.* *Auctor.* *Is. Vossius*, et *Io. Meursius*. Non dissimilis corruptela invasit *Demosth.* orat. contra *Timocrat.* p. 476. B. ubi pro δικαστῆς κατὰ νόμους, legendum δικαστῆς κατὰ δήμους ex *Harpor.* in *Κατὰ δήμους δικαστῆς*. Id a *Valesio* non fuisse animadvertendum, demiror.

80 Ἐπιτήθῃ] *Suidas* et *Etymologus* in hac voce medicae manus indigent.

81 Τιθῇ] Quanquam hanc notam ab alio adflatam puto, nihilominus τηθῆς cum *Nunnesio* ad *Phryg.* p. 25. corrigi poterit.

82 Ἵμνος] De differentia notant *Proclus* in *Chrestom.* p. 7. *Thom. M.* in *Κομῆς*. Huic legi veterum usum repugnare docuit *Eustath.* ad *Dionys.* *Perieg.* v. 1185. Quod interroganti, διατί οὐκ εἰς θεοὺς γράφει Ἵμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας, respondisse fertur *Anacreon*, legi poterit apud *Schol. Pind.* ad *Isthm.* II. v. 1. [Ἵμνος ἐγκωμίου διαφέρει, καθὸ ὁ μὲν Ἵμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐπὶ ἀνθρώπων. *Cod. Gud. Kul.*]

83 Κατὰ τὴν δίκην] *Ptol. Ascal.* §. 110. εἰς τὴν δίκην. Ad notam, quae praecessit, vide *Animadv.* [V. *Hemsterh.* ad *Aristoph. Plut.* p. 247. *G. H. S.*]

84 Μέλλων] Quod operas invexerant, μέλλον in notis corrigi *Vulcanius*. *Conf. Thom. M.* in Ἵπισχνεῖται.

85 Παρέχειν] Lege ex *Ascalon.* §. 147. ὁ δίχα παρακλήσεως τε παρέχειν (non παρέχων) βουλόμενος.

Ἐποψία Ἐφοράσεως διαφέρει. Ἐποψία μὲν γὰρ ἐστὶ καλοῦ τις ⁸⁶ ὑπόνοια. Ἐφοράσις δέ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

140 Ἐπάγξει, τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

Ἐπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μὲν ἐστὶ τὸ βαδίζειν. Ἐπάγειν δέ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν ⁸⁷ βοῦς ἢ ἵππους, ἢ τι τῶν τοιούτων. ὡς Ὀμηρος,

— ὑπάγε ζυγὸν ὠκείας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει ⁸⁸ φασὶν, ὅτι Ἐπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὡς περὶ Ἐφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προσηγητῆ, καὶ Ἐπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμῶν ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον,

ἀντὶ τοῦ προαίρω. οὕτως οὖν καὶ Ἐπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν ⁸⁹, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὐπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὑπάγε εἰς τοῦμπροσθεν.

141

Φ.

Φακοὺς Φακῆς ⁹⁰ διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἐτι ὠμοί,

Thom. M. ὁ δίχα ἀξιώσεως παρίχειν βουλόμενος.

⁸⁶ Καλοῦ τις] *Lege*: κακοῦ τις ὑπόνοια. *Herennius*: Ἐποψία μὲν γὰρ ἐστὶ κακοῦ τινὸς ὑπόνοια.

⁸⁷ Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν] *Eadem* ratione *Thom. M.* Nonnihil diversa *Moschop.* quorum tamen uterque pleraque omnia, quae hic notantur, descripsit. *Mosch.* Ἐπάγειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους. ubi pro ὑπόζυγον legendum ὑπόζυγον. *Homeri* verba sunt ex *Il. II. v. 148. Lucian. Dial. Margin. VI. ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ἐνύχλῃ καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν.*

⁸⁸ Βοηθοῦντες τῇ λέξει] *Id supra* in v. *Σταφυλῆν* dicitur: βοηθεῖν τῇ σπηλαίῳ. quae pro *Ammonii* scopo indagando usui esse possunt. *Aristophanis* autem,

quae sequuntur, verba, quaeque in *Lexicon* recepit *Phavorinus*, obscura videntur, quin et minus sincera.

⁸⁹ Ἀντὶ τοῦ προάγειν] Quae sequuntur: *τοιτίστιν* εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι, non agnovit *Thom. M.* *Eupolidis* verba emendatius scribit *Moschorulus*: Σὺ δ' ὑπάγ' εἰς τοῦμπροσθεν. quin et *Phavorinus*: σὺ δ' ὑπάγεις τ. *Demosth. Olynth. III. p. 14. B. ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα. Harpocr. ἀντὶ τοῦ προάγουσιν. Adde Eurip. Cyclope v. 505. Helena v. 832. et Cl. Dukero notata ad *Thucyd. p. 312. et 313.**

⁹⁰ Φακοὺς Φακῆς δ.] *Significandi* discrimen ignoravit *Moeris Atticista*: Φακῆν, ἐνικῶς καὶ θηλυκῶς. Ἕλληνες, Φακοὺς, πληθυντικῶς. Ἀττικοί. Cum *Amm.* sedulo discernunt *Thomas M. Etymo-*

οὐκ ἐνικῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἐψημένῃ. τετήρηται ⁹¹ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἢ διαφορά.

Φανλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φανλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας· Φυλία δὲ, ἡ σκῆνος.

Φάκελος καὶ Σφάκελος ⁹² διαφέρει. Φάκελος μὲν γὰρ ἐστὶ φορτίον ξύλων. Θουκιδίδης ⁹³, φακέλους ὕλης ἀργείας ⁹⁴. Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμὸς.

Φάσκολος ⁹⁵ Φασκώλιον διαφέρει. Φάσκολος μὲν γὰρ ἐστὶν ἱματιοφορῆς ⁹⁶. Φασκώλιον ⁹⁷ δὲ ἐστὶν δευμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κωρίως, ἢ βλάβη ἢ διὰ δηλητηρίου ⁹⁸ τινὸς γινομένη ¹⁴²

logus, Suidas, Schol. Aristoph. ad Plut. v. 192. et *Lucian.* ad T. II. p. 54.

⁹¹ Τετήρηται] Id nollem dixisset *Amn.* Contrarium abunde constat ex *Athen.* IV. p. 156. 157. 158. in eodem *Amphid.* versu apud *Athen.* I. p. 30. B. editur φακοί, cum lib. II. p. 67. B. legatur φακή. *Theocr.* Idyll. X. v. 54. τὼς φακὸς ἔψην, ubi cum *Schol.* τὸν φακὸν ἔψειν legit *Stob.* Tit. XVI. p. 153. [Φακοί de lentibus crudis, φακή de coctis. Hanc differentiam non ita strenue a veteribus servatam fuisse, ac *Ammonius* perhibet, vides et ex *Theophrasti Char.* XIV. περὶ ἀνωσθησίας, ubi φακὴ de lente cruda. Adde *Sallier.* et *Oudendorp.* ad *Thomam M.* p. 882. — Φακὸς ὁ ὁμός, φακή ἡ ἐψηθεῖσα. *Cod. Gud.* et *Vindd. Kul.*]

⁹² Φάκελος καὶ Σφάκελος] Nescio quo casu vulgatas *Edd.* pro Σφάκελος bis φάκελον occupaverat. Pristinam lectionem ex *Thom. M.* revocavit *Leopardus XI.* Emend. c. XV. quam in textum etiam reduxi, praesertim cum in principe *Edit.* *Aldina* reperirem: Φάκελος καὶ Σφακίλη διαφέρει. et mox recte, Σφάκελος δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμὸς. Vide, si lubet, *Animadv.*

⁹³ Θουκιδίδης] II. c. 77. Φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλους, sive potius φακέλους.

⁹⁴ Ἀργείας] Hanc vocem delendam esse haud immerito censuit *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* p. 147. v. 20. *Leopardus* eius loco φοροῦντες ex *Thucyd.* substituendum suspicabatur. *Thom. Mag.* pro ἀργείας habet ἀγορίας· unde forsitan quis cogitet, *Ammonium* scripsisse: Φακέλους ὕλης παντοίας, *sarmentorum omne genus.* *Herodot.* IV. c. 21. γῆν — δασίην ὕλη παντοίη. Ego vero eruditiss. *Dukero* obniti omnino nolim.

⁹⁵ Φάσκολος] In voce φάσκαλος emendanda consenserunt *Viri Clariss. Vales.* ad *Harocr.* p. 78. *Kusterus* ad *Suid.* T. III. p. 584. et *Hemsterhuisius* ad *Poll.* X. 157. n. 82. Nemini itaque mirum videbitur, vulgatam φάσκαλος emendatae lectioni φάσκολος locum cessisse. Ad hanc autem notam praeter *Du Cingium* in *Gloss. Med. et Inf. Gr.* conferri potest *Meursius* in *Cur. Plautin.* p. 218.

⁹⁶ ἱματιοφορῆς] Ita ex *Eustathio* restituit *Cl. Hemsterhuisius* vulgatam ἱματιοφορία, cuius loco ἱματιοφορεῖον inalebat *Kusterus.*

⁹⁷ Φασκώλιον] Ab aliis exponi solet πήρα sive μαρούπιον. Apud *Stobaeum* p. 523. v. 16. *Crates* interroganti, quid lucri faceret, si philosophiae navaret operam, δυνήση, φησί, τὸ φασκώλιον ῥαδίως λύσαι. Iste loci, ut et alibi, minus curate scribitur φασκώλιον.

⁹⁸ Δηλητηρίου] *Priores Edd.* legebant δηλητηρίου. Eodem erro-

φαρμάκον· Γοητεία *) δὲ, ἢ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς.

Φαρμακὸς ⁹⁹. Φαρμακὸς δὲ ὄξυτόνος, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

Φάσμα **) μὲν ἐστὶ τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον· Εἶδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βοήτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἢ μετὰ τὰς νόσους πολυπραγία· Φαγέδαινα ³ δὲ, φῦμα ἀνήκεστον.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας ².

Φθῖοι καὶ Φθιώται ³ διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ ⁴ Πρωτεσιλάῳ φησὶ γοῦν Ὀμηρος,

143

— — πρὸ Φθίων τε Μίδων τε ⁵.

re in *Schol. ad Aristoph. Plut.* v. 885. extabat: Ἀλεξητήριον τῶν δηκτηρίων. quo in loco δηκτηρίων reposuit Clariss. Hemsterhuisius, et eadem opera in *Amm.* pro δηκτηρίον, δηλητηρίον legendum indicavit: id ipsum in libro meo adnotaveram, uti ex *Animadv.* patet. Postquam haec scripseram, genuinam lectionem δηλητηρίον in *Frellontiana Amm.* Editione offendi. Quisquis isti editioni praefuerit, egregias subinde emendationes in textum intulit.

[*] Γοητεία. v. Eurip. *Alcest.* v. 1128. ubi *Schol.* ψυχαγωγοί, γόητες ἐν Θεσσαλίᾳ etc. *Kul.*]

⁹⁹ Φαρμακός.] In prima Edit. vocabulum *φαρμακός* adhaesit praecedenti adnotationi, quacum reliqua etiam *Φαρμακός* δὲ κ. τ. λ. sequentibus in Edd. male coaluerant. Quae, etsi hac in Edit. a priori nota divulgata, sine scriptorum Codd. auxilio persanari non potuerunt. Quid si tamen, quae perierint, hac ratione reprehenderemus? *Φάρμακος προπαροξυτόνος ὄνομα κίριον· Φαρμακός δὲ ὄξυτόνος ὁ ἐπὶ καθάρσει τ. π. ῥ.* Multa sunt in

Etymologo, qui hanc coniecturam subministravit, et in *Harporocrat.* depravatissima. Ad posteriorem notae partem illustrandam nonnulla notavit *Meursius* *Att. Lect.* IV. 22. et *Graec. Fer.* in v. *Θαργήλια*.

[**] Φάσμα. Eurip. *Alcest.* v. 1127. spectrum, quod *Schol.* per φάντασμα exponit. *Kul.*]

¹ Φαγέδαινα.] Vett. Edd. φαγείδαινα et φαγείδαινα. *Steph.* cum *Frell.* Φαγείδαινα. Vide *Animadv.*

² Τῆς κατηγορίας.] *Ptol. Ascal.* §. 6. Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατακρίσεως. Confer *Thom. M.* in *Διωκ* et in *Φεύγω· Hesych.* in *Φεύγει* et *Schol. Soph.* ad *Aiac.* v. 456.

³ Φθῖοι καὶ Φθιώται.] Distinguuntur etiam a *Schol. Hom.* ad *Il. N.* v. 686. *Etymologo*, et *Moschorulo* ad *Hom. Il. A.* v. 169.

⁴ Οἱ ὑπὸ τῷ.] Vett. [Edd. *Aldinae*: οἱ ὑπὸ τῷ *Il.* et mox οἶον δ' οὐκ. *Hesychius*: Φθῖοι, οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τεταγμένοι.

⁵ Μίδων τε.] Apertum librarij errorem tollere non dubitavi, et pro μίδωνται vulgavi *Μίδων τε* ex *Il. N.* v. 693. Alter locus est in *Il. I.* v. 475.

οἶον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου. Φθιωταὶ δὲ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὀμωνύμου,

Φθίην δ' ἔξικούην ἐριβόλακα.

ἠγνόησεν ⁶ οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδ' ἔτι ⁷ τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Φιλεῖν καὶ Κνεῖν ⁸ διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν Κνεῖν, τὸ τοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζεσθαι. Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἐταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. Ἐταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ ⁹ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς ¹⁰ διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρον· οὕτως καὶ Φόρος ¹¹ ἢ ἀναιρέσις. Φορὸς δὲ, ὁ ¹⁴⁴ τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γὰρ ἔστι τὸ εἰπέ· Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι.

⁶ ἠγνόησεν] Ita edidit Frellon. Aldus: ἠγνόησεν· ἠγνόησεν Stephanus. Callimachus libenter reprehendunt Grammatici.

⁷ Οὐδ' ἔτι] Posuit Bentl. pro Οὐδέτι in Callim. fragm. CCXVIII. p. 391.

⁸ Κνεῖν] Haud invitus scriberem Κνεῖν ob. eam rationem, quam supra attuli ad vocem Κνεῖν. Eandem differentiam aliis verbis declarat Grammaticus Biblioth. Coisltn. p. 484. Φιλεῖν καὶ δεῖν λέγεσθαι τὸ κατὰ ψυχὴν. Καταφιλεῖν δὲ καὶ Κνεῖν τὸ διὰ τοῦ στόματος. Etsi leviusculum, dicam tamen, in Frellon. Edit. pro ἀσπάζεσθαι legi ἀσπᾶσθαι.

⁹ Οἱ καὶ] Supra in Ἐταῖρος paulo melius legitur καὶ ἐν absque οἱ. Pro συνεργίᾳ Vett. Edd. συνεργία.

¹⁰ Φόρος καὶ Φορὸς] Extritis nonnullis, quae videntur alie-

niora, hac ratione locum puto concinnandum: Φορὸς καὶ Φόρος διαφέρει. Φορὸς μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρον· φόρος δὲ, ὁ φερόμενος. Schol. Dionys. Thracis: Ἄλλο ἔστι φορὸς καὶ ἄλλο φόρος. Φορὸς μὲν ἔστιν ἄνεμος, ἐπὶ ἐνεργείᾳ, ὁ φέρον τὴν ναῦν· Φόρος δὲ, ὁ φερόμενος. Plura in eandem sententiam non congeram.

¹¹ Οὕτως καὶ Φόρος] Nihil egeris, nisi mecum censeas, ab aliena manu adfuta fuisse: Οὕτως καὶ Φόρος ἢ ἀναιρέσις· Φορὴ δὲ ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως· nisi fortasse verosimilius videatur, binas annotationes a librario in unam temere fuisse redactas. Ammon. in v. Στραυλὴν φόρος et φορὴ discernit, atque ita passim Grammatici. Confer Hefych. in φορᾷ, et Scholiastas Hom. ad Il. K. v. 521, Pindari ad Pyth. Od. XI. v. 57. Soph. ad Trachin. v. 565. ubi σφαιρίων legendum.

— σὺ δὲ ¹² φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρονάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαιμέν· (καὶ Φριμαγμός ἢ τοῦ τράγου φωνή, ὡσπερ Φριμαγμός ¹³·) Φρονάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον τὸν φρυῶντα καὶ γανρωμένον ¹⁴.

Φρονεῖν τοῦ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ λογίζεσθαι τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δὲ, τὸ εὐτελίξειν καὶ ὑπερορᾶν.

Φερρὴ μὲν ἢ προΐξ· Φέρριον ¹⁵ δὲ, τὸ ἀλιευτικὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρέεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὠρέεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἐκάστῳ. ὅτι Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων· Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η· Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων· Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λέοντων· Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων· Ἀραρίζειν ¹⁶ δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται.

Φωλεός καὶ Κοίτη διαφέρει *). Φωλεός μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν

¹² Σὺ δὲ] Π. Α. v. 83. Eadem Thomas M. in Φράσεων.

¹³ Φριμαγμός] Vett. Edd. φριμαγμός. Audiendus non est Vulcanius, qui reponi volebat φριμαγμα. etsi enim ista vocis forma ex Soph. El. v. 719. et aliunde sit notior, alteram servarunt Etymologus p. 800. v. 40. παρὰ τὸ φριμάξω φριμάξω φριμαγμός· πλεονασμὸς τοῦ μ φριμαγμός. et Poll. V. 87. ἔνοιοι δὲ καὶ φριμαγμὸν ἵππων ἐκάλεσαν. Credibile interim, Amm. scripsisse: ὡσπερ φριμαγμός, ἢ τοῦ ἵππου.

¹⁴ Γανρωμένον] Lege γανρωμένον, aut cum Scal. γανρωμένον. Equus ἔφερε τε καὶ ἔφερετο γανρωμένος apud Heliodor. III. p. 132.

¹⁵ Φέρριον] Rectius φερριον scribitur, sporta, in qua aliquid fertur. Salmaf. de Mod. Usur.

c. IV. p. 141. Φέρριον minime spernit Iungerm. ad Poll. VI. 94. ubi vulgatur φερριον. uti et VII. 74. Confer notas, et Bergler. ad Alciphr. I. Epist. 9. p. 34. ἐπὶ τῶν φερριῶν κομίζειν τοὺς ἰχθύας. ita enim legendum pro φερριον.

¹⁶ Ἀραρίζειν] Id unum, cum reliqua contrita sint, in Animadv. attingam. ubi praeterea producā Zenodoti cuiusdam tractatum de vocibus animalium, quem ex veteri membrana descripsi.

[*] Φωλεός τῆς κοίτης διαφέρει. Φωλεός μὲν ἐπὶ ἱερπετῶν κάσεται· Κοίτη δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὕδεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἕγχεον τὸ κοιτάζειν, φωλεῦειν δὲ ἐπὶ ἱερπετῶν. ὁ οὖν λέγων νεοσσοὶ ἀντὶ τοῦ τέκνα ἀκυρολογεῖ· τέκνα γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ δὲ ἐπὶ ὄρνιθων,

ἐρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων· ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἐρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσοῦειν· ὁ γοῦν λέγων Νοσσιάν¹⁷ τῶν τέκνων, ἀκρολογεῖ· Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ', ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

X.

Χάραξ¹⁸ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῆ ἀμπέλω παραδεισμουμένων¹⁹· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπληγνυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράζαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρά²⁰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἥδονη καὶ Απόλαυσις διαφέρουσι· Χαρά μὲν γὰρ ἐστὶ 146 πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρόνιον²¹ μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, οἰονεὶ τρέψις²² καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κραιῖσσον· Εὐθυμία δὲ, βραχεία ψυχῆς χαρά· Ἥδονη δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεστία· Απόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φανύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἠνιοχῶ.

νεβροὶ δὲ ἐπὶ ἐλάφων, σκύμνοι δὲ ἐπὶ λεόντων, σκύλακες δὲ ἐπὶ κυνῶν.
Cod. Gud. Kul.]

17 Νοσσιάν] Vulgatiore scriptura requiret νεοσιάν. Mox etiam in Vett. Edd. legebatur νεοσοὶ δ' ὀρνίθων.

18 Χάραξ] Auctor voc. acc. dist. Χάραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis. Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello. Phrynichus Sophist. Appar. Biblioth. Coisl. p. 469. Χάραξ, θηλυκῶς, ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου σηροῖζματος· τὸ μίντοι χαράκιμα, ἀρσενικῶς ὁ χάραξ. Confer eiusdem Eclogam, et quos citat Nunnestius. Τὴν χάρακα Doros οἰνωτρον dicebant, teste Hesychio:

Οἰνωτρον, χάρακα, ἢ τὴν ἀμπέλου ἰστυαί· Δωρεῖς. [Χάραξ θηλυκῶς, ἐπὶ τῶν τῆς ἀμπέλου· ἀρσενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν τοῖς πολέμοις πληγνυμένων, ἀφ' ὧν λέγεται χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράζοντες. Cod. Gud. Kul.]

19 Παραδεισμουμένων] Πάβδων addit Ptol. Ascal. §. 59.

20 Χαρά] Pleraque omnia exponit Plato in Cratylo p. 60. ubi pro εὐθυμία male editur ἐπιθυμία.

21 Χρόνιον] Ita vulgatam χρόνιον corrigebat Vulcanius. Vide Amm. in Ἐλκος.

22 Τρέψις] Edd. Aldinae: οἰονεὶ τρέψις, et mox ἀπόλαυσις.

Χλαῖναν καὶ Χλανίδα ²³ διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. Χλαίνας μὲν γὰρ φησὶ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχίων· διὸ καὶ Ὀμηρον ²⁴ φάναι·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
λέμνα, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

147 Χλανίδας δὲ, τὰς φοροουμένας καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι,

Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φοροουμένων· Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φοροουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα ²⁵ διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνηματι δευτέρῳ Πλάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἠρωϊκὸν φόρημα· Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικόν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἠρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφῶ πρώτῃ γὰρ ²⁶ μέμνηται τῆς Χλαμύδος. διαφέρειν φησὶ

23 Χλαῖναν καὶ Χλανίδα] Integrum *Ammonii* locum *Pollucii* X. 124. adscriptit *Hemsterhuisius*. *Binas Ammonii* observationes contraxit *Ptolemaeus Aescalonita* §. 90. Χλαῖνα, παχὺ ἐγκοιμητρον καὶ τετράγωνον· Χλαμὺς τὸ φοροῦμενον, καὶ τῆ ἰσχυρῆ μαλακώτερον· ἡ δὲ Χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν ἔρημα, καὶ ἔχει κυλοτερῆ τὰ κάτω. *Subiiciam Cyrilli* notam ex *Lexico inedito*: Χλαῖνα καὶ Χλαμὺς διαφέρει. Χλαῖνα γὰρ τὸ ἰμάτιον ἀπλῆς· (L. ἀπλῶς) Χλαμὺς δὲ ἡ ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἀπλωρημένη καὶ ἄλλως. Χλαμὺς τὸ περιφερές, τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ λεγόμενον κυλομάντιον. quo in loco non difficulter apparet pro Χλαμὺς scribendum Χλαμὺς, ut ad sequentem *Ammonii* observationem *Cyrilli* nota referatur. *Κυκλομάντιον* in *Du Cangii Glossarium* Med. et Inf. Graec. referri poterit; eius vice apud *Etymol.* p. 812. v. 25. *σαρομάντιον*, *βπε*, inquit, φοροῦσιν οἱ κηροφόροι. in MS. *Leidensi* legitur: οἱ κηρο-

φόροι. In *Vett. autem Amm. Edd.* extabat: Χλαῖναν καὶ Χλαμίδα δ.

24 Ὀμηρον] *Od. Ψ. v. 179. 180.* *Vett. Edd.* usque ad eam *Steph.* legebant ἐνθάδε τ' ἐκθ. Altero in loco, quem *Tryphonis* observationi obmouet *Ammonius*, *Od. Δ. v. 115.* pro ἐπισχών vulgatur ἀνασχών.

25 Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα δ.] *Huic* notae emaculandae manum admoverunt viri primarii, *Salmastius* in *Tertull. de Pall.* p. 111. et *Hemsterhuisius* ad *Poll. X. 124. n. 58.* Absque his fuisset, in tenebris adhucdum verfaremur.

26 Πρώτῃ γὰρ] *Vulgatam* lectionem, *Σαπφῶ* (αὐτῇ γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρειν φ. pro uti edidi, correxit *Cl. Hemsterhuisius*; cuius verba, cum *Grammatici* mentem clarissime patefaciant, e *Comment. in Poll.* perlibenter describam: posita prius recepta *Amm.* scriptura, *locus ille*, inquit, non parum

καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (ἡσιῶν) ἰμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνήκται ²⁷. καὶ τοὺς χρησαμένους ²⁸ πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διειστάται. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον ²⁹, Πο- 148
λέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτῶν· Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέ-
σιν ³⁰,

Ἀκούετε λεῶς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας.

Χοῆς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων ³¹ τοῦ οἴνου.

Χορήγιον ³² καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος· Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παιδῶν καὶ τῶν ᾄδόντων.

afflicius est, cui pro viribus medelam ferre constitui: sic scribe posteriora: Σαπφῶ πρώτη γὰρ μίμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν γὰρ (scilicet Didymus, quem antea nominarat) καὶ τῷ σχήματι etc. nimirum hoc usus erat argumentum Didymus, cum chlamydem sexcentis post heroum tempora bellumque Troianum annis sic dictam afferuisset, quod prima meminere eius Sappho; tot enim annis circiter haec celeberrima poëtria vixit post bellum Troianum. Ratione nonnihil diversa Ammonii verba refingenda censuit Salmasius, hac videlicet: Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὴν μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν Τρωϊκῶν ὀνημασθεῖσα Σαπφοῦ, αὐτῇ γὰρ μίμνηται τῆς χλαμύδος. Cur alteram emendationem probaverim, ratio non est obscura.

²⁷ Περὶ τὰ κάτω συνήκται] Hanc partem a Salmasio expositam tangit Ietiam Clariff. Hemsterh. in Addend. ad Poll. paginam 1504. n. 58.

²⁸ Καὶ τοὺς χρησαμένους] Haec uti mendosa esse non diserteor,

valde tamen dubito, an genuinam lectionem nobis repraesentaverit Vulcanius scribendo: ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τὸ λεῖον π. τ. κ. σ. καὶ τοὺς θυσιάνους ἔχει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διειστώτας. Scaliger pro καὶ τοὺς χρησ. in libro suo emendaverat: ὥστε τοὺς χρησαμένους· quod si vel probes, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum.

²⁹ Φύλαρχον] Vett. sequor Edd. nam recentiores habent Φύλαρχον.

³⁰ Ἀ. Ἀχαρνέσιν] V. 999. Ne in his notulis modum videar excessisse, dicam super hoc loco in Animadv.

³¹ Μέτρων] Reduxi Vett. Edd. lectionem in locum vulgatae μέτρον.

³² Χορήγιον] Lege: Χορηγεῖον. Epicharmus Χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον ὀνόμασεν, teste Polluce IX. 42. ubi omnino legenda est Cl. Hemsterhuisii nota, qui in Addendis Ammonii etiam mo-

Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα,

Χύντο χαμαὶ χολάδες ³³.

Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλία. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους ³⁴,

149 Ἡ βοῦδαρίων *) τις ἀπέκτεινε ζεύγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Χρήστας ³⁵, καὶ δανειστάς λεκτίον, καὶ τοὺς χρωφειλέτας. Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμός, καὶ τὸ ἱερόν ³⁶.

Χύτραι καὶ Χυτρεῖα ³⁷ διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα· Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον ³⁸ διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροισ βραχίοσι περιτιθέμενον

³³ X. γ. χολάδες] *Hom. Il. A. v. 526. Schol. Voss. interlinearis: ἐξεχύθησαν εἰς γῆν τὰ ἔντερα. marginalis: Χολάδες καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπεὶ εἰς αὐτὰ χεῖται ἡ ξανθὴ χολή, et reliqua, quae sunt in edito. Mox ex Vett. *Amn. Edd. dedi: Χόλικες δ' αἱ τῶν*· ubi in vulgata legitur: Χόλικες δὲ τῶν.*

³⁴ *A. Βαβυλωνίους*] Hanc notam describens *Moschopolus* in *Aristophantis* loco non videtur agnoviss̄ vocem ζεύγος. Pro βοῦδαρίων Vett. Edd. habebant βοῦδαρίων et βοηδαρίων.

[*) V. Porson. Supplem. praefat. ad Euripid. *Hecub.* p. LVII. ed. Lips. G. H. S.]

³⁵ Χρήστας] In vulgatis Edd. ea ratione haec nota prostat, ut incautum facile falleret: Χρήστας καὶ Δανειστάς λ. Quo porro omne dubium remoueat, scribendum potius: Χρήστας, καὶ τοὺς δανειστάς λεκτίον, καὶ τοὺς χρωφειλέτας. prouti legit *Moschopolus*. Duplicem istam vocabuli potesta-

tem declarat *Harrocratio*: 'Χρησται δύο σημαίνει τὸννομα τὰναντία. ubi in *Mauffaci* notam, quae huc spectent, scribit *Valesius*. quibus adde *Thom. M.* in v. et *Lex. Rhetor.* in *Bibl. Coisl.* p. 495.

³⁶ Τὸ ἱερόν] *Ammonius*, opinor, scripserat: τὸ ἱερίον· tamen non ignorem, alias ἱερόν eodem posse sensu accipi. Ad hunc locum notabo paucula in *Animadv.*

³⁷ Χύτραι καὶ Χυτρεῖα] Pari ratione discernit *Pollux VII. 165*. Χυτρίδας δὲ καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλεον, ὡς χυτρεῖα τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα. ubi sive cum *Iungerm.* e scripto libro ponas Χύτρας, sive vulgatam χυτρίδας retineas, non video, quid intersit. *Phavorinus*: Χύτραι, τὰ χυτροπόλια. Χύτρα, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστράκια. ex *Hesychio*, nisi quod ibi legatur χύτρα.

³⁸ Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον] *Ptolem. Ascalon.* §. 100. Ψέλλιον, τὸ τοῖς ἄκροισ βραχίοσι τῶν γυναικῶν περι-

κόσμιον. οἱ Ἀωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσωδίαν Ψιλήν ἐκαλέσαμεν, ὡς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

— ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν.

150

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·

— τύχε γὰρ ³⁹ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ἦρα, δασείως, τοῦ ἔθνους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

Ἰνῆσασθαι καὶ Ἀγοράσαι *) διαφέρει. Ἰνῆσασθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ πρίασθαι τι τῶν πωλουμένων· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρέψαι.

τιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα· Ψέλλιον δὲ, τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ στόματι. Emendatior, ut puto, scriptura Ψάλλιον et Ψίλλιον requirit: quanquam vulgata apud Thom. M. et alios frequenter occurrit. Recte apud Hesych. Ψαλλίος, ἵππων χαλινοῖς, ἵππων κωλυτηρίοις. ita enim videtur distinguendum. Vid. Euripid. Rheso v. 27. Herc. Fur. v. 401. Max. Tyr. Serm. XXX. p. 178. ἡ εἰμαρμένη, inquit, καθάπερ ψάλλιον (Editio Parisina: ψάλλιον) ἐμβάλλουσα ταῖς ἰῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις βίαι σπᾶ καὶ προσυναγκάζει συνεπινεῖν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. male vulgatur ἀνωγαῖς. Muliebre autem ornamentum in libris vulgo Ψέλλιον dici solet. At Ψίλια habes apud Achillem Tat. III. p. 179. et plus semel cum uno λ in Glossario Philoxeni in vocibus Armilla, Armillarius, Viriola. et in Gloss. Cyrilli in Περιχέρον, et alibi. Considerari meretur Moschopuli observatio: Ψάλλιον, Ἀττικῶς· Ψέλλιον δὲ κοινῶς. καὶ ἐστὶ Ψάλλιον ὁ κρῖκος τοῦ χαλινοῦ, ἡ ἀπλῶς ὁ

κρῖκος. Quae porro in Ammoniana nota traduntur, minus hercle vulgata, doctioribus corrigenda relinquo.

39 Τύχε γὰρ] Ammonius posuerat: Τύχε γὰρ ὁ ἀμάθοιο β. vulgo aliter edi solet in Hom. Il. E. v. 587. Prius hemistichium est ex Od. I. v. 38.

[*] Ἰνῆσασθαι καὶ Ἀγοράσαι —. Hoc discrimen reiecit Phrynichus in Appar. Soph. qui dicit: Ἀγοράζειν, καὶ τὸ ὠνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρέβην. Prior tamen significatio minus obvia; hinc Moeris Atticista: Ἀγοράζειν — οἱ Ἀττικοὶ ἐν ἀγορᾷ διατρέβην, Ἕλληνας. ubi v. Pierfon. p. 70. Sic et Scholiastes Aristoph. pluribus locis. Adde Duker. ad Thucyd. L. VI. p. 410. qui ordinarie hoc verbum significare dicit: in foro versari, et sic illum locum Thucyd. vertit. Interdum tamen et emere significat, quippe cum in foro res venales proferant; v. ibi locum Aristoph. in Acharn. et exempla quaedam a Pierfsono allata. Kul.]

Ῥτειλή καὶ Οὐλή διαφέρει. Ῥτειλή μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτάσθαι· Οὐλή δὲ, ἢ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος, Οὐλήν⁴⁰, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῶ ὀδόντι.

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Ο Υ

ΠΕΡΙ ὍΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

40 Οὐλήν] *Hom. Od. T. v. 395.* Supra in v. Οὐλή eadem et plura leguntur. Plus semel meminimus me dicere, *Lexicon Ammonii* olim fuisse ἄτακτον· id ubi secundum seriem literarum

disponi cōeptum est, fieri vix potuit, quin eadem aliquando viderentur repetenda. Subscriptionem prima Editio *Aldina* subministravit.

O P U S C U L A
NONDUM EDITA.

- I. ERANIUS PHILO de differentia significationis.
- II. LESBONAX de figuris Grammaticis.
- III. ANONYMI de Soloecismo et Barbarismo.
- IV. LEXICON de spiritibus dictionum, ex TRYPHONE, CHOE-ROBOSCO, THEODORITO, et aliis collectum.

Ex MSS. Codd. Bibliothecae Lugduno-Batavae

Vulgavit, et notis illustravit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101
LECTURE NOTES
BY [Name]

LECTURE 1
THE PHENOMENON OF CONSCIOUSNESS

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

ΚΑΤ' ἈΛΦΑΒΗΤΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἄθλον Ἐπάθλον² διαφέρει. Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών. Ἐπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον.

Ἄστρον Ἀστέρως³ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα. Ἀστὴρ δὲ, ὁ μονομερής.

¹ ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ] Ita praefert Apographum, quod inter libros *Vossianos* extat in Biblioth. *Leid.* Catal. p. 402. e Cod. Regio *Paris.* una cum *Lesbonactis* libello περὶ σχημάτων descriptum, ut puto, a *Petro Roffandro*. Utrumque suadet nota in libro *Voss. Eranio* et *Lesbonacti* subiecta: Π. P. *Paris.* 650. Autographum occurrit in *Montfauconii* Bibl. Bibl. MSS. nova p. 770. Quae autem nos ad fidem libri *Voss.* vulgamus, ex maiori opere videntur decerpta, neque ea hercle tanti, ut typis describi mereantur, si non *Eranii Philonis* nomen ostentarent. Libelli scriptor infimi aevi fuisse videtur Grammaticus, qui dum vetustissimi *Herennii Philonis* perfo-

nam suscipit, passim, et in ipso limine fraudem prodit, ubi pro *Herennio* nomine, mendosam librorum lectionem sequutus, posuit *Eraniou*.

² Ἄθλον Ἐπάθλον δ.] Haesit ex *Cyrolli* Lex. ubi leguntur sequentia: Ἄθλον Ἐπάθλον διαφέρει. Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς ἀγών. Ἐπαθλον δὲ τῷ νικήσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra sui oblitus *Ammonium* describit *Eranius*. Veteribus ἄθλον dicebatur, quod recentiores ἐπαθλον vocant. Ἐπαθλα δὲ οὐχ εἴρηται εἰ μὴ ἀπαξ παρ' *Εὐριπίδου*, inquit *Ulpianus* in *Demosth.* Philipp. I. p. 41. C.

³ Ἄστρον Ἀστέρως δ.] Nonnihil diversa tradit ad Π. Α. p. 764. *Eustathius*, ubi ambitiose citat *Herennium Philonem* ἐν τῷ περὶ

- 156 Ἀστρολογία⁴ Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρονομία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ κατάληψις τῶν ἀστρον. Ἀστρολογία δέ, ἡ τὰ ἐκ τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη.
- Ἀράγη καὶ Ἀράγης διαφέρει. Ἀράγη μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ λεπτότατον ἕρασμα τοῦ ζῶου. Ἀράγης δέ ἐστὶν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.
- Ἀνὴρ Ἀνθρώπου⁵ διαφέρει. Ἀνὴρ μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ὁ ἐπ' ἀρετῇ διατρέπων. Ἀνθρωπος δέ, ὁ ἐπὶ μηδενὶ διατρέπων.
- Ἀγροίκος βαρυντόως, καὶ Ἀγροίκος προπερισπωμένως διαφέρει. Ἀγροίκος μὲν γὰρ ὁ γνώσιος ἄμειρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν. Ἀγροίκος δέ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἡμερος, ἴσος τῷ ἄγριος.
- Ἀποκλήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκλήρυκτος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ⁶ τῆς οἰκίας ἐκβληθείς. Ἐκποίητος δέ, ὁ δοτός εἰς ποιητά⁷.

διαφόρων σημειωμένων ad firmandum vocabulorum ἀστρον et ἀστὴρος discrimen ubivis apud Gramm. obvium, veluti *Amm. Schol. Hom. ad Il. A. v. 75. Il. E. v. 5. Tzet. ad Hesiodi Ἔργ. v. 417. Suidam et alios. Notat Schol. Pindari in Olymp. Od. I. v. 9. Solem minus recte ἀστρον vocari: ἔδει γὰρ, inquit, εἰπεῖν ἀστρα (L. ἀστὴρα)· τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἀστρον (L. ἀστέρων) ζῶδια, ἀστρα λέγονται· ὁ δὲ ἡμιος, ἀστὴρ. Huic obloquitur Theon ad Arati Phaen. v. 11. qui observationem suam debet Posidonio apud Stob. Ecl. Phys. I. p. 54. cuius sententia a Grammaticorum lege recedit.*

⁴ Ἀστρολογία] Differentiam, ab *Amm.* praetermissam, eiusdem pene verbis declarat *Cyrillus* in Lexico: Ἀστρολογία Ἀστρονομία (L. Ἀστρονομίας) διαφέρει. Ἀστρονομία γὰρ ἐστὶν ἡ κατάληψις τῶν ἀστρον. Ἀστρολογία δέ, ἡ (L. ἡ) τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτελέσματα δηλοῦσιν, ἐπιστήμη.

⁵ Ἀνὴρ Ἀνθρώπου δ.] Huius observationis neque *Ammonium*

puderet. Discrimen in filio sublimiori locum habet. Ἀνὴρ grandi hoc significatu adhibuit *Sophocles* in *Antig.* v. 494. et eximie *Euripides* in *Electra* v. 349. Ἀνὴρ ἐστὶ. et v. 364. ὄδ' ἀνὴρ; hiccine est praestanti viri virtute, quem memorabas? Ἀνθρωπον contra abiectissimum hominem vocat *Demosthenes* p. 80. C. ἡμεῖς δέ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βίβραρον ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα γυναικα, φοβηθήσεσθε;

⁶ Ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ] Huic lectioni eam pospono, quae apud *Ammonium* vulgatur in v. Ἀποκλήρυκτος.

⁷ Ὁ δοτός εἰς ποιητά] Scribe potius: ὁ δοθείς εἰς ποιηταί. *Amm.* et *Thom.* Ἐκποίητος δέ, ὁ δοθείς εἰς νιοθεσίαν ἄλλω. *Hesychius*: Ἐκποίητος, ὁ ἐκδοθείς ἐτέρω εἰς νιοποίησιν. Promiscue solent a Gramm. usurpari νιοθεσία, νιοποίησις, εἰσποίησις et ποιησις. *Harpocration* in *Θέτης*. — Θετούς γὰρ ἔλεγον τοὺς εἰσποιητοὺς. apud *Suidam* in eadem voce habes ποιητοῖς. atque ita in Attica Lege

Ἀπεκλήρουξε καὶ Ἐπεκλήρουξε διαφέρει. Κηροῦσαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηροῦσαι λέγεται ἐπὶ τῷ ὑπὸ κήρουκι ἀποδεδόσθαι τι. Μένανδρος, ἀπεκλήρουξεν αὐτὴν Ἀγαμέμνων⁸. οἷον ἐπὶ κήρουκι ἀπώλεσεν. Ἐπικηροῦσαι δέ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα.

Ἀρνειοὶ καὶ Ἄρνες διαφέρουσιν. Ἀρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι Ἄρνες δέ, οἱ νέοι.

Ἀπαράσκευος⁹ καὶ Ἀπαρασκέυαστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, Ἀπαράσκευος ἂν λεγοίτο· ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀπαρασκέυαστος.

Ἀλίπαστον Ἀλισπάρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἄλοσι πεπασμένον κρέας, Ἀλίπαστον¹⁰ λέγεται· Ἀλισπάρτον δὲ¹¹, ἡ ἄλοσι κατεσπαρμένη χώρα. ὡς τινες τῶν παλαιῶν

apud Harpocr. Ὅτι οἱ ποιητοὶ τῆς αἰδῆς κ. τ. λ.

⁸ Ἀγαμέμνων] Apud Amm. Ium descripsit, ad v. Κηροῦσαι, in Menandro fragmento legitur γαγών. Indidem in Eranio corrigendum: οἷον ὑπὸ κήρουκι ἐπώλησεν sub praecone vendidit. et πὶ τοῦ ὑπὸ κ.

⁹ Ἀπαράσκευος] Ammonio ignota differentiam ex Ptolemaei Iscal. libello protulit Fabricius p. 18. Ἀπαράσκευον καὶ Ἀπαρασκέυαστον διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, ἀπαράσκευος· ὁ δὲ δι' ἑτέρου, ἀπαρασκέυαστος, οἷον οἱ μονομάχοι ἀπαρασκέυαστοι.

¹⁰ Κρέας, Ἀλίπαστον] Leporis carandi rationem scite tradidit, et ad delicatiorum palatum Arhestriatus apud Athen. IX. p. 99. E. Ἀν πεινώσει μεταξύ φέρης κρέας ὁππὸν ἐκίσσῃ, Θεῖμον ἄπλωσ ἀλίπαστον ἀφαρπίξον ὀφελίσκου, Μικρὸν ἐνομότερον. Eubulus δελφύκια ἀλίπαστου apud Athen. p. 55. A. Cornelius Longinus ἀλίπαστον δούπειτα usurpavit Anthol. VI. c. VII. ep. 13.

¹¹ Ἀλισπάρτον δέ] Quae hac in nota scribit Eranius, sic satis mira videri queunt et inaudita. Primum subiticiam Grammaticorum, qui Ἀλισπάρτον meminere, loca. Ammonius: Ἀλισπαρ-

τον δὲ (ἔλεγον) τὴν ἄλι ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιοῦντων. Hesychius: Ἀλισπάρτον, τὸ ἄλικόν, ἐσπαρμένον χωρίον. Qui canonis Albertini meminere, rit, vocem ἄλι nolenti Hesychio cum Palmerio et Morino non obtrudet. Etymologus: Ἀλισπάρτον, τὸ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ ἄλευρον δὲ οὕτω καλεῖται. E veteribus non novi, qui vocem adhibuerit. Praeter Hesychii locum, quod ad rem faciat, nihil admodum reperias in dissertatione, quam scripsit Stephanus Morinus de ritu lalis super urbium dirutarum ruinas adspergi soliti. quod cum veteres fecisse scribit Eranius, hactenus cum Ammonio in concordiam potest redigi; sed quinae quae so sunt, quos veteribus opponit, Ἐλληγες? Scio equidem, literas χθ et λλ in membranis aliquando permutari, et pro Ἐλληγες in Eranio scribi posse ἐχθρούς. verum ea hercle vis est. Nostin' quid coniecero? nimirum Ἐλληγες Gentiles a Christiano magistro vocari, qui in nescio qua homilia legerat, Abimelechum urbem Schematicam idololatrio cultui deditam, atque adeo Ἐλληγκήν, vastatam sale consparasse. In historia Iud. IX. v. 45. ἔσπειρον ἐν αὐτῇ ἄλας. cuius loci indi-

- 158 πεποιήκασιν. δυσμενῶς γὰρ πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι, τὰς χώρας αὐτῶν ἀλοὶ κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς.
- Ἄγειν καὶ Φέρειν ¹² διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ τὰ ἀψυχα.
- Ἀρῶστος Ἀρῶστοῦντος διαφέρει. Ἀρῶστος μὲν γὰρ ἔστιν, ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τι κατὰ τὰς ὁρέξεις· Ἀρῶσται δὲ ὁ νοσῶν. οὕτως Ἀριστογεί ¹³ δοκεῖ.
- Ἀῦθις ¹⁴, καὶ Ἀῦθι χωρὶς τοῦ ς, διαφέρει. Ἀῦθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· Ἀῦθι δὲ, τὸ αὐτόθι.
- Ἀρῶδειν ¹⁵ καὶ Ὀρῶδειν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀρῶδειν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, κατὰ Εὐριπίδης ¹⁶ τὸν Περσέα εἰσάγει λέγοντα,
- Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγόντων
Οὐπόποθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρῶδῶν παθεῖν.
- 159 τὸ δὲ Ἀρῶδειν, τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἔστιν οὐκ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ θαρρῆν καὶ καταφρονεῖν.

cium *Morino* acceptum refero. Ut ut sit, ex hac profluxit consuetudine Cypria loquendi formula: Ἀρὰς ἐπισπείραι. Vetus tum morem commemorat *Hesychius*: Ἀρὰς ἐπισπείραι ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ' ἄλλος καταρῆσθαι τισιν.

¹² Ἄγειν καὶ Φέρειν] *Auctores* hanc differentiam non observant, inquit *Salmaf.* de Modo Usur. c. XVII. p. 789. Idque Grammatici non ignorant. *Hesychius*: Ἄγω, κριθὰς (Eustath. ad Il. E. p. 435. ὡς ἐπὶ πολὺ.) μὲν ἐπὶ ἔμψυχων τίσσεται. Οἱ δ' ἄγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἄγον δ' αἰθῶνα σίδηρον. ἐπὶ τοῦ φέρον. *Hesychiana* lectio in Od. A. v. 184. non videtur spernenda.

¹³ Ἀριστογεί] An MS. ductum hic repraesentet liber *Vossianus*, addubito. Emenda primum Ἀριστογεί· idque solempni scribendi compendio positum pro Ἀριστοφάνει, *Ammonio* emen-

dando in v. Γέρον *Erani* notam viam aperuit. *Ammonius*: Ἀρῶστος μὲν γὰρ ὁ νοσῶν· Ἀρῶστων δὲ ἔστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τι κατὰ τὰς ὁρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν. *Etymologo* in v. Ἀρῶστος citantur αἱ διαφοραὶ.

¹⁴ Ἀῦθις] *Callimachi* verba adfert in hac v. *Amm.* Et hic et alibi auctorum loca, ab *Amm.* adducta, omisit *Eranius*.

¹⁵ Ἀρῶδειν] Pleraque omnia, quae apud *Amm.* leguntur, *Herennio Philoni* tribuit *Eustathius*. *Phavorinus Camers*: Ἀρῶδειν διὰ τοῦ α στερετικῶς εἰρηται κατὰ Ἐρηννίου Φίλωνα. δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ ὀρῶδειν, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρῆκεναι.

¹⁶ Εὐριπίδης] Discessi ab apographi lectione; ea haec erat: Εὐριπίδης τ. π. ε. λ. τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. π. οὐ πόποθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρῶ. π. Apud *Amm.* legitur: πεπραγόντων· alterum ex *Sibaco Tit. CXI.* p. 582. receperunt *Grotius* et *Barnesius*.

Ἄπνοια Ἄνοιας διαφέρει. Ἄπνοια μὲν γὰρ μαγία τις ἔστιν καὶ ὑπερηφανία μισομένη· ἡ δὲ Ἄνοια, στέρησις φρενῶν οὕσα, ἐλεῖται μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι γὰρ ἔστι τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀτελὲς¹⁷ καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἔστι τὸ μῆπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι εἰς ἀπόδοσιν. ὡς καὶ Μένανδρος διαστολλεῖ τὴν διαφορὰν¹⁸,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

160

οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι.

Αἰδώς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδώς μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἀτροπή¹⁹ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμῶς ἔχειν· Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτάνων αἰσχύνεται. ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι.

Ἄμητος²⁰ καὶ Ἄμητος διαφέρει. Ἄμητος γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· Ἄμητος δὲ, ὁ θερισμός.

Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει²¹ διαφέρει. Ἀπολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.

17 Ἀτελὲς] Eadem fere notant Amm. et Thom. M. Ptolem. Ascalon. §. 10. Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἔστι τὸ μῆποτε τελούμενον· Ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. ubi scribendum videtur τὸ μῆπω τετελεσμένον. Glossae Philoxeni: Consummatum erit, τετελεσμένον ἔσται. uti recte corrigiit Vulcanius. In sententiis Hadriani Desutheantis §. 9. οὐδὲν τετελεσμένον ἔσται, nihil consummatum erit.

18 Διαστολλεῖ τὴν διαφορὰν] Ea loquendi ratione, haud facile alibi obvia, non quidem in Αἰτῶ, sed in vicina nota usus est Ammonius: διαστολλεῖ δὲ Ἀριστότερος ὁ Μουσεικὸς τὴν διαφορὰν. Quod addit Eranius: οἱ οὖν

ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι, desumfit ex Ammonio in Ἀτελὲς. Menandri versus MS. emendate praeferebat.

19 Ἡ ἀτροπή] Scribendum ἡ ἐντροπή. Reliqua ad Ammonium poterunt comparari.

20 Ἄμητος] Ratione plane diversa cum aliis haec discernit Amm.

21 Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει δ.] Non difficulter mihi persuadeo, hanc differentiam ex Ammonii libello excidisse: quippe quae in foro Attico obtinuerit, a Thoma etiam M. adnotata; huic restituenda sunt, quae uncinulis inclusi: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. — [Ἐκβάλλει ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.] Λιβάνιος ἐν μελέτῃ τῆς λάλου.

- Ἀντικὸν ²² μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας, ὀξυτόνως. Ἀντικὸς δέ, τὸ διαρρήδην καὶ φανερώως.
- 161 Ἀμφὶ ²³ μὲν σημαίνει τὸ περὶ. Ἀμφὶς δέ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.
- Ἀκταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσῃ. Θῖνες δέ, οἱ αἰγιαλοί.
- Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ ²⁴ διαφέρει. Ἀναφορὰ γὰρ ἐστὶ τὸ ὑποτεταγμένων ²⁵ δούλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορὰ.
- Ἀρπαγὴ μὲν γὰρ ἡ αἰφνίδιος ἀρπαγὴ, καὶ ἀφαιρέσεις μετὰ βίας. Ἀρπάγη δέ, ὡς ἀνάγκη ²⁶.

ἔβαλε τὸ γύναιον. In Lege Attica apud *Peitium*: ἐὰν ἀπολέχη ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, ἢ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐκπέμψῃ τὴν γυναῖκα, vir dicitur ἐκπέμψαι τὴν γυναῖκα. alias ἐκβάλλειν, *eicere uxorem*. Is usus Illustriss. *Grotii* memoriae non obverfabatur, dum ad *Evang. Matth.* V. v. 31. erudite notabat. Et videri equidem posset, graeciensibus Iudaeis ἐκβάλλειν magis fuisse hac significandi potestate proprium, frequens in Alexandrina Antiqui Foederis versione. *Sirachides* VII. v. 26. Γυνὴ σοι ἐστὶ κατὰ ψυχὴν; μὴ ἐκβάλλῃς αὐτήν. Graeci vocabulum minus invidiosum, ἀποπέμπειν sive ἀποπέμπισθαι, *dimittere*, usurpare amant. *Pollux* III. 46. τὸ ἀποπέμπασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρῶγμα ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις. *Auctor* tamen orationis contra *Neeram* ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν permutavit; quod enim pag. 529. A. τὴν γὰρ ἄνθρωπον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, id mox dicit: τὴν ἄνθρωπον ἐκβάλλει ἐκ τῆς οἰκίας, *eicit foras*, sive antiqua formula: *iussit eam toto suo divortere, sibi quoque res suas habere*. *Apuleii* verba *Metam.* V. p. 170. plus semel haud dubie in eam rem sunt producta. Viri ἀπόλειψις uxoribus publicis concedebatur, aliquoties *Demostheni* prima in *Onetor.* p. 569. B. etc. memorata.

²² Ἀντικὸν.] Plura leguntur in *Amm.* e quibus nonnulla sunt a mala manu adfuta. Differentiam praeter *Schol. Hom.* ad *Il.* Γ. v. 259. tradiderunt *Suidas* in v. et *Thom. M.* in Ἀπαντικόν. Quod *Amm.* attulit καταντικόν extat apud *Hom.* alibi etiam offendas καταντικόν, forsitan mendose. *Auctor* *Indicis* voc. acc. distinct. Ἀντικόν, contra, e regione. Ἀντικόν, palam.

²³ Ἀμφὶ.] Aliter *Ascalonita* §. 12. Ἀμφὶ, περὶ. τὸ δὲ Ἀμφὶς ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περὶ, ποτὲ δὲ χωρὶς. Non extat discrimen apud *Amm.*

²⁴ Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ.] Pariratione distinguit *Amm.* p. 21. nisi quod pro Ἀναφορὰ ponit Ἀποφορὰ, addens: ἦν καὶ Ἀναφορὴν κλοῦσι. receptam istius loci lectionem tuetur *Eranius*.

²⁵ Τὸ ὑποτεταγμένων.] Fortassis scribendum τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων ἢ δούλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις. Vide, quae ad *Amm.* notavi.

²⁶ Ὡς ἀνάγκη.] *Tryphon* apud *Amm.* in Ἀρπαγὴ, — ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἀρπάγη, ὡς ἀνάγκη, ἐν ἢ ἐκ τῶν φησίων τοῖς κίδους ἐξαιρουσι. Primum vocis ἀρπάγη expositio deficit apud *Eranius*; quod vero scribit: ἀρπάγη δὲ ὡς ἀνάγκη, eo factum puto, quia ignorabat, Ἀνάγη nomen fuisse proprium insulae, *Callimacho*,

Ἄσφοδελος²⁷, τὸ φυτόν· Ἄσφοδελός δέ, τόπος, ἐν ᾧ ὁ ἄσφοδελος γίνεται.

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι 162
δύναμις σώματος²⁸ ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, τῆς κατὰ
ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἄμα καὶ Ὀμοῦ διαφέρει. Ἄμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν
ἐπιρρήμα· Ὀμοῦ δέ, τοπικόν²⁹. Ἄμα μὲν οὖν ἐγένοντο
Σκῦθαι³⁰, εἰ περ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν·
Ὀμοῦ μέντοι οὐκέτι, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγενή-
θησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνησι, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Ἄινος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἄινος, ὃς καὶ
παραίνεσις³¹ λέγεται, ἐστὶ λόγος μυθικὸς ἐκπεφόμενος

Apollonio Rhodio et aliis me-
moratae.

27 Ἀσφόδελος] *Herennium* ite-
rum *Philonem* advocat *Eusta-
thius* ad *Od. A.* p. 454. Ἀσφό-
δελος — προπαροξύνοντος, τὸ
φυτόν, κατὰ Ἰερώνιον Φίλωνα.
Ἀσφόδελος δὲ ὄξυντός, ὁ αὐτοῦ
τόπος. Non ignorabat tamen
Eustathius, ad ἄσφοδελῶς mentio-
nem ab *Homero* factam Gram-
maticos, quali de compacto,
eamdem tradidisse differentiam,
quam hodieum reperire licet
apud *Amm. Helych. Ascaloni-
tam*, *Thom. M. Etymologum*,
Suidam, *Scholiasistas Homeri*,
Theocriti, et *Luciani*.

28 Δύναμις σώματος] *Ammon.*
et *Ptol. Ascal.* mentem, addita
voce σώματος, explicuit *Noster*.

29 Ὀμοῦ δέ, τοπικόν] Quanto
rectius *Schol. Apoll. Rhod.*, ad-
curatissimae eruditionis Gram-
maticus, ad lib. I. v. 1079. Τὸ
Ὀμοῦ, πᾶς Ὀμήρου μὲν τὸ ἐν αὐτῷ
τόπῳ σημαίνει, παρὰ δὲ τοῖς μετ'
Ὀμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει. ὡς καὶ
Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνον τίθειεν αὐτό.
tunc adfert versus, quibus *Oed.*
Tyr. exorditur *Sophocles*; eos-
dem producit *Dionysius Thrax*
in *Lexico inedito*, cuius cum
alibi non occurrat mentio, sub-
iiciam, quae ex isto *Lexico MS.*
deprompta in libro quodam
Vossiano offendi: Ὀμοῦ ἐπὶ τόπον.

Ἀημοσθένης, ποτηροῖς οὖσαν ὄμοῦ
συνδιατρέφομεν. Ὀμοῦ ἐπὶ χρόνου.
Σοφοκλῆς,

Πόλις δ' ὄμοῦ μὲν θνητῶν
γίμει,
Ὀμοῦ δὲ πᾶσιαν τε καὶ στυγα-
μίαν.

ἄλλοι δὲ καὶ ἐγγύτητα. Σινοφῶν,
ὄμοῦ εἶεν οἱ πολέμοι. Quae po-
sirema me invitant, ut *Helychito*
graviter ad afflictio medelam ad-
moveam: Ὀμοῦ, ἐγγύς, τοπικόν.
ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι διομόριοι ὄμο-
φρονες. Quae hac ratione viden-
tur reficienda: Ὀμοῦ, τοπικόν. ἢ
ἐγγύς. Ἀημοσθένης, εἰσὶν ὄμοῦ
διομόριοι πάντες Ἀθηναῖοι. *De-
mosthenis* verba leguntur in
Orat. contra Aristogit. p. 497. C.
quae integra extant apud *Har-
pocrat.* et in *Schol.* ad *Aristoph.*
Vesp. v. 707. mendose apud
Schol. Hom. ad *Il. E.* v. 867.

30 Σκῦθαι] Par est, ut creda-
mus, *Eranii* notam a librario
fuisse truncatam. Si enim ita
scripserit, prouti vulgata, ho-
minum fuit ineptissimus: sin;
eam laudem merebitur, quod
Ammonium strenue descripserit.
Indidem itaque corrigendum:
Ἄμα μὲν οὖν ἐγένετο Σόλων Ἀνα-
χάροδι τῷ Σκῦθῃ· et in ultima
nota: ἀλλ' ὁ μὲν Ἕλλησιν Ἀθήνησιν,
ὁ δὲ Σκῦθῆσιν ἐν Σκυθίᾳ.

31 Παραίνεσις] *Euripides Hele-
na* v. 525. εἰς ποῖον ἐρεῖς μῦθον

ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φητῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραινέσειν· Παροιμία δὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείῳ ἀναφορὰν ³² ἐνδέουσιν τοῦ αἴνου.

Ἄρτι καὶ Ἄρτιως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γὰρ ἐστὶ χρονικὸν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ἄρτιως, ἐπὶ τοῦ ἀληθισμένου καὶ τελείου.

Ἄρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ μετὰ προπερισπωμένης λεγόμενος, σύνδεσμος ἀπορηματικός ἐστίν· ὅταν διαπορῶντες λέγομεν, ἄρα πῶς ἔξει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ κατὰ συστολήν, ἐπὶ παρωχηκός χρόνου. ὡς τὸ, Ἄλλ' ἂ μὲν ³³ γὰρ ἀκράτιστε βασιλεῦ.

Αἶθε καὶ Ὁφελον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπαρέμφρατον πρόσωπον *)· τὸ δὲ Ὁφελον ἐμφαίνει πρόσωπον.

Ἄλλως, τὸ μὲν Αἶθε ἐστὶν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ὁφελον, ῥημα καὶ ἐπίρρημα.

Ἄθλος ἀρσενικῶς καὶ Ἄθλον οὐδετέρως διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἑπαθλον.

ΑΡΧΗ ³⁴ ΤΟΥ Β.

Βασιλεὺς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμῶν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐστίν, ὁ πατρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρία ³⁵ τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· Ἡγεμῶν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲν λέγεται ἢ λογικὴ ζωὴ· Ζωὴ δὲ, ἢ χρῆσις τῆς

ἢ παραινέσειν; *Phaedrus* libri primi fabul. prologo: *Duplex libelli dos est, quod risum movet, Et quod prudenti vitam consilio movet.*

³² Ἄναφορᾶν] Lege: ἀναφορᾶν ἔχει ἐνδέουσιν τοῦ αἴνου. Nescio autem, quid intelligat per τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείῳ ἀναφορᾶν. Scripserat fortasse ex *Amm.* ἐπὶ τὸ χεῖρον. Quae ad vocem *Αἴνος* pertinent, ab *Ammonianis* verbis diversa, cum illis conveniunt, quae sub *Herennii* nomine protulit *Eustathius*.

³³ Ἄλλ' ἂ μὲν] Tanti haec non sunt, in quibus emendandis horam conteram. MS. lectio- nem exhibui. pro γὰρ ἀκράτιστε posuisse videtur ἄρα κράτιστε.

[*] V. not. ad *Dionys. Hal.* de C. V. p. 83. *G. H. S.*]

³⁴ Ἀρχή] Vel hinc liquet, *Eranii* quem tractamus libellum maioris esse operis compendium.

³⁵ Πρὸς καιρία] Lege πρὸς καιρὸν ex *Amm.* quem, omillis *Homeri* versibus, descripsit *Eranius*.

ψυχῆς ³⁶. καὶ Βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον λέγεται.
Ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ζῴων.

Βλέφαρα μὲν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέσματα· Βλεφαρίδες
δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲν ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεογνός. ἀφ' οὗ καὶ
Μοσχία, ἢ νέα ³⁷.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν
γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὴν ποίημα.

Γαμηλία καὶ Γαμηλία ³⁸ διαφέρει. Γαμηλία μὲν γὰρ τὰ
τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία
δὲ, ἢ εἰς τὸν χαρτοφύλακα διδομένη ἐγγραφή.

Γέρον καὶ Προσβύτης καὶ Προβεβηκῶς διαφέρει. Λεκτίον ³⁹
δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως.
Βρέφος μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ 165
τροφούμενον ὑπὸ τῆς τιθηνῶ· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη
περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἐχόμενον ⁴⁰. Παιδίσκος δὲ, ὁ
ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παις δὲ, ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων
μαθημάτων δυνάμενος ἵνα· μετὰ ταῦτα Ἡλικιώτης ⁴¹.
εἶτα Ἐφηβος· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, ἢ Μείραξ ⁴².

³⁶ Ἡ χρῆσις τῆς ψ.] Quamprimum hic ab *Amm.* discedit, vix est, quin obscurus fiat.

³⁷ Μοσχία, ἢ νέα] Apud *Hesychium* Μόσχια, ἀπαλί φησὶ. Plura notat *Etymologus* ad *Hom.* II. A. v. 105. μόσχοισι λόγοισιν. *Hesychius* exponit: τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις. Conf. *Schol. Soph.* ad *Trachin.* v. 789.

³⁸ Γαμήλια καὶ Γαμηλία δ.] Hanc, ut puto, differentiam non agnovit *Ammonius*: neque adeo etiam, ut videtur, *Hesychius*. Γαμηλία ab *Etymologo* redditur ἢ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφή, καὶ εἰσαγωγή ἐπὶ γάμοις, ἢ ἰσθόμαζον καὶ Κουρεῶτιν· ita legendum e MS. pro κοιρεῶτιν. Plura vide apud *Meurf.* Gr. Fer. p. 40. et 41. *Commentatores* ad *Poll.* III.

45. et *Vales.* ad *Harpocraton.* in v.

³⁹ Λεκτίον] Primum suspicabar pro λεκτίον scribendum Ἀλεξίων· nunc nullus dubito, quin prius posuerit *Noster*, qui ex *Amm.* ea demum desumpsit, quæ tironibus erudiendis inservire poterant. *Ammonii* verba sunt: Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμων συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἀφ' ἡλικίως.

⁴⁰ Ἐχόμενον] *Ammonius* habet ἀντεχόμενον.

⁴¹ Ἡλικιώτης] Huius loco alia posuit *Amm.* eiusdem ætatis nomina: Πάλληρα, Βούπειδα, Ἀτίπειδα, Μελλοίσηβον.

⁴² Ἡ μείραξ] Ita etiam restitui velim apud *Amm.* pro εἶτα μείραξ.

εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας· ὁ δὲ τριάκονταετής, Ἀνήρ
εἶτα Προβεβηκώς, ὃν καὶ Ὁμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα
Γέρον· εἶτα Προσβύτης· εἶτα Ἐξατογέρον 43.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δούλοι, Οἰκέται καὶ Θεράποντες διαφέρουσιν. Δούλοι μὲν
γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν 44 λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγ-
μένοι τῷ βασιλεῖ 45. Οἰκέται δὲ, οἱ ἀργυρώνητοι· Θερά-
ποντες δὲ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύον-
ται οἱ προσήκοντες. ὡς Ἀχιλλεύς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ,
ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος 46. Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρῶν
ἔχων φήμην.

166 Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ κατὰ
τὸ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ τὸν ἀριθμὸν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἐνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος 47.
Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἐταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρει. Ἐταῖρος μὲν γὰρ,
ὁ σύνεργος καὶ ἐν παντί συναϊρόμενος· Φίλος δὲ, ὁ ἀπὸ
συμποσίου γεγυῶς· Ξένος δὲ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἐκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἐκγονος μὲν γὰρ ὁ
υἱός· Ἀπόγονος δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γὰρ
εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς
Τρωσίν· Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων,
ὡς τῶν Ἑλλήνων.

43 Ἐξατογέρον] Emendatus scribes Ἐξατογήρωσ. Vide Animadv. ad Amm. p. 54.

44 Καὶ τῶν ἡδονῶν] Inter castissima veterum dicta bina sunt, quae ex Stobaei Florilegio subiciam. Primum est Bionis Tit. II. p. 52. οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται, ἐλεύθεροι· οἱ δὲ πονηροὶ ἐλεύθεροι, δοῦλοι πολλῶν ἐπιθιμῶν. Alterum Brysonis est, ex sanctissima Pythagorae schola philosophi, Tit. LXXXIII. p. 484. ὁ μὲν γὰρ τις δοῦλος κατὰ νόμον γίγνεται· ὁ δὲ

κατὰ τὸν τρόπον τῆς ψυχᾶς, ὁ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων παθημάτων τῆς ψυχᾶς.

45 Ἐ. τῷ βασιλεῖ] Ammonii locutionem, ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλείᾳ, in nota 13. pag. 45. temere sollicitavi.

46 Βοώμενος] Amm. ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος.

47 Ἐπίσημος] Lege: ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος, Ἐνδοξος. Quae sequitur, differentia vocum ἑταῖρος et φίλος, aliter exponitur ab Amm.

Ἔρκος καὶ Ἐρκίον ⁴⁸ διαφέρει. Ἔρκος ἐπὶ πόλεων.
Ἐρκίον ἐπὶ ἐπαύλειον.

Εἰκότα Ἐοικότων διαφέρει. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ἐμπερῆ, Ἐοικότα.

Ἐχθρὸς Πολεμίον καὶ Ἀσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γὰρ ἐστίν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Ἀσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιον πρὸς 167
τοὺς ποτὲ φίλους ἔχθραν διατηρῶν.

Ἐρωτῶν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτῶν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαϊώδη τινα λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γὰρ ἐστὶ ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεύσις δὲ, μακρῶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γεννήσεως τευξόμενα.

Ἐρᾶν τοῦ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἐν ὄψει· Ποθεῖν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Ἐὔμορφος Ἐυειδοῦς ⁴⁹ διαφέρει. Ἐὔμορφος μὲν γὰρ ἐστίν ὁ εὐπρόσωπος· Ἐυειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν τὸ σῶμα.

48 Ἔρκος καὶ Ἐρκίον] Par ratio discriminis inter τείχος ἐτ τειχίον. Etymologus etiam Ἔρκος reddidit τείχος· et Ἐρκίον, περίφραγμα, τειχίον. Ad mentem Grammaticorum Sophocles in Aiaçe v. 108. πρὸς κίον ἰοκίον στήγης. Schol. τοῦ περιφράγματος τῆς ἀλλῆς. Adde Apoll. Rhod. II. v. 1075. Hesychius: Ἐρκίον, κύκλος αἰλῆς. Quam late pateat ἔρκος, constat ex Homero. Quae sequuntur, pleraque sunt ex Amm. descripta.

49 Ἐὔμορφος Ἐυειδοῦς δ.] Hinc forsitan corrigendus est Thom. M. in Ἐυειδῆς. Eustathius Ammonium sequutus ad II. Γ. p. 289. σημειῶσαι δὲ, inquit, ὅτι

διαφέρειτον κατὰ τοὺς παλαιούς Ἐὔμορφος καὶ Ἐυειδῆς. Ἐὔμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος. Ἐυειδῆς δὲ, ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλῆ, καί, ὡς εἰπεῖν, ἐν ἔχουσα φηῖς. Dolon apud Hom. II. K. v. 316. εἶδος μὲν ἔην κακός. quem locum ita exponit Aristoteles de Poëtica c. XXV. οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχροῦν. τὸ γὰρ εὐπρόσωπον οἱ Κρητες Ἐυειδῆς καλοῦσι. ita enim legendum. Quae Philosophi observatio Grammaticorum distinctioni non parum adfert ponderis. Cum enim εὐειδῆς istoc usu tanquam glossa Cretensis consideretur, in communi, quae dicitur, dialecto aliter vocem usurpatam fuisse adparet.

Ἐνδον πρὸς τὸ Ἔσω⁵⁰ διαφέρει. Ἐνδον μὲν γὰρ λέγομέν
ἔστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ
μὲν γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δέ,
καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε·
168 τὸ δὲ Ἐνθα καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ
χρονικοῦ ἐπιρρήματος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ,
ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, καὶ τὸ ὅπου, ὡς τὸ, ἔνθα μὲν
Αἴας κεῖται, καὶ τὸ, ἔνθα κετεπλόμεν.

Ἐξ ὅσου καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρει. Ἐξ ὅσου μὲν χρόνου·
Ἐξ ὅτου δέ, ἐξ οὗτινος.

Εὐθύς καὶ Εὐθύ διαφέρει. Εὐθύς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ
εὐθέως· Εὐθύ δέ, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία γὰρ ἔστι τὸ
ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δέ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωνίου διαφέρει. Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον
δὲ, τῆς γυναικός.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Η.

Ἐσυχάζειν καὶ Σιγᾶν διαφέρει. Ἐσυχάζειν μὲν τὸ ἀτρε-
μεῖν δι' ὅλον⁵¹. τὸ δὲ Σιγᾶν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἐγγύα⁵² καὶ Ἐγγυᾶτο διαφέρει. Ἐγγύα μὲν γὰρ, ἤγουν
ὠμολόγει δώσειν· Ἐγγυᾶτο δὲ ὁ λαμβάνων.

Ἐμέρα Ἐμῶς διαφέρει. Ἐμέρα γὰρ ἔστι τὸ αὐτόματον⁵³.
169 Ἐμῶς δέ, ἡ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνεται⁵⁴.

50 Ἐνδον πρὸς τὸ Ἔσω] Eam locutionem nusquam usurpavit *Amm.* qui hanc differentiam curiose exsequitur. In sequente note *Ammonianam* contraxit *Eranius*, paucula tantum tangens *Homeri* loca.

51 δι' ὅλον] Scripserat, ni fallor, δι' ὅλου σώματος· ex *Ptol. Aescal.* §. 93. *Amm.* enim eam differentiam praetermisit.

52 Ἐγγύα] *Ammonius*: Ἐγγυᾶ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει.

53 Τὸ αὐτόματον] Qui corruptissimam *Amm.* notam integritati restituet, *Eranius* notam diligentiori examini subiicere etiam poterit.

54 Φαίνεται] Pravam MS. lectionem φθάνει mutavi in φαίνεται. Usurpavit enim noster *Hesiodi* verba e *Theog.* v. 372. Ἐμῶς, ἡ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνεται, ab *Ammonio* adducta in v. Ἐμέρα.

Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη, φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν
 Ἡ ἐπὶ μόνου τρίτου τάσσεται προσώπου· τὸ δὲ Ἐφην,
 Ἐφης, Ἐφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς
 θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεά-
 τρων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι ⁵⁵,

Πότερον Θεατὴς ἢ χάριν μαντευμάτων.

ἁμαρτάνουσι γούν ⁵⁶ οἱ ἐναλλάσσοντες ταῖτα.

Θῆς, Λαίτρις καὶ Ἀμφίπολος. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ μισθωτός·
 Λαίτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περιστάσιν αἰλοῦς καὶ
 δουλεύων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἢ ταῖς α . . . ⁵⁷
 ὑποτεταγμένη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς γὰρ ἡ μέσον
 δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμὸς δὲ, ἡ μέσον δύο γαιῶν
 θάλασσα.

Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι ⁵⁸ διαφέρει. Ἰκέσθαι μὲν γὰρ
 ἐστὶ τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ
 οἱ ἐξ Ἰούδα ⁵⁹ τοῦ τετάρτου παιδὸς Ἰακώβ κληθέντες·
 Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἰσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

55 Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι] MS. Εὐ-
 ριπίδης. Hinc adparet, *Era-*
nium Ammonii libello usum
 edito meliori. apud illum enim
Euripidae et *Tragoediae* nomen
 deficit.

56 Ἀμαρτάνουσι γούν] Ea ratio-
 ne loquitur *Anim.* in v. Ἀπό.

57 Ἡ ταῖς α . . .] Lacuna ex
Ammonio certe suppleri non
 potest, cui Ἀμφίπολος dicitur
 ποιῶν ὄνομα ἄλλοθεν καὶ θηλείας
 δούλης. *Etymologus* p. 93. v. 35.
 Ἀμφίπολος, οἷονεὶ ἢ περὶ τὴν
 διαποιῶν πολοῦσα, τοντίστιν ἀνα-
 στρεφομένη. Prioribus huius no-

tae verbis subiiciendum solem-
 ne διαφέρουσιν.

58 Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι] Est
 in *Cyrillii* vocabulario MS. eius-
 dem fere generis observatio,
 quam iuvat descriphisse: Ἐπάνο-
 δος Κάθοδος διαφέρει, Ἐπάνοδος
 μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ ἐπανελθεῖν τινα
 εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ
 ἀρχῆς ἐκουσίας γνώμῃ, μηδενὸς βιασα-
 μένου. Κάθοδος δὲ, τὸ ἐναντίον,
 ὅταν ἄκων ἀποδημήσας, ἢ φηγαδει-
 θείας, ἢ συμφορὰς τινὸς προηρησα-
 μένης, διὰ φόβον.

59 Οἱ ἐξ Ἰούδα] Quae scitule
 novit *Eranius*, *Ammonio* fue-
 runt, ut puto, inaudita.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲν γὰρ τῆς
 γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δὲ, ὁ
 ἀργυρωνήτου.

170 Κωφὸς καὶ Ἐνεὸς ὁ αὐτὸς ⁶⁰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο,
 ἦγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὅμηρος,
 κύματι κωφῶ.

ἢ ἀπόφθ. καὶ ἡ Πυθία ⁶¹,

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.
 νῦν δὲ Κωφὸς, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λήμμα μὲν διὰ δύο μμ, τὸ κέρδος· Λήμα δὲ δι' ἐνὸς μ,
 ἢ ἀνδρεία.

Λέχος καὶ Εὐνή ⁶² διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ
 κλίνη· Εὐνή δὲ, ἢ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν καὶ Λέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ
 ἀνελέσθαι μηδενὸς διδόντος· Λέξασθαι δὲ, τὸ παρὰ
 τινος προτεινόμενον.

60 Ὁ αὐτὸς] *Amm. et Eranius*
 ταυτίζουσι, quae in Lexico dili-
 genter discernit *Cyrillus*: Κωφὸς
 καὶ Ἐνεὸς διαφέρει. Κωφὸς λέγεται
 ὁ μὴ φθεγγόμενος· Ἐνεὸς δὲ, ὁ ἐκ
 τινος θανάτου μόνων ἄφωνος.
Apud Hesych. etiam Ἄνεω expo-
 nitur ἄφωνοι, ἔνηοι, καὶ ἐκπλήξει
 ἦσυχου. Super vocis Ἐνεὸς scri-
 ptura erudite disputat *Cl. Io.*
Alberti ad *Gloss. Gr.* in *N. F.*
 p. 70.

61 Ἡ Πυθία] *Lectionem in*
Ammonii Editt. mire distortam
 in ἦσυχίμ sinceram adseravit
Eranius, apud quem tamen in
 versu, qui subiicitur, perperam
 legebatur καὶ κωφῶ ἔων εἶμι,
 quorum loco καὶ κωφοῦ ξυνίημι
 ponere non dubitavi. *Pythiae*
 versum Grammatici debent *He-*
rodoto, apud quem *I. c. XLVII.*
 legitur in oraculo, quod *Del-*
phus accepit *Croesus*: Καὶ κωφοῦ
 συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω.

ubi eam scripturam reponi ma-
 limum, quam uno ore proferunt
 Grammatici. *Apollonius* in *Gl.*
Herodoteis λέγει, ἐκ παραλλήλου
 εἶναι τὸ, καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ
 οὐ λαλέοντος ἀκούω, teste *Etymo-*
logo p. 552. v. 7. ubi perperam
 vulgatur λέγεται. *Eustathius* ad
Od. E. p. 250. v. 10. ἡ Πυθία
 χεῖρασα τὸ, καὶ κωφοῦ ξ. κ. ο. λ. α.
 παραλλήλιστα διείρησε. Eandem
 oraculi partem expressit *Lucia-*
nus de *Saltat. T. 1.* p. 806. ἀλλ'
 ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χεῖρασας, δεῖ
 τὸν θεωμένον ὀρχεῖσθαι καὶ κωφοῦ
 συνίεναι, καὶ μὴ λαλέοντος τοῦ ὀρ-
 χηστοῦ ἀκούειν. Utitur eodem
 loco *Corinthius* in libello de
Dialectis.

62 Λέχος καὶ Εὐνή] Paria da-
 bunt *Ammon.* et *Thom. M.* Ad
 Grammaticorum mentem expo-
 nit potest *Sophocles* *Antig. v.*
 434. ὅταν κενὴς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρ-
 φανὸν βλέψη λέχος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἢ ἐν πολέμοις ἐστὶν ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἢ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μηρία καὶ Μηρός ⁶³ διαφέρει. Μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγίζομενα τοῖς θεοῖς· Μηρός δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

171

Μνάται καὶ Μνηστεύεται ⁶⁴ διαφέρει. Μνάται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνηστεύεται δὲ ἢ γυνὴ ἄνδρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νῆες τῶν Πλοίων διαφέρουσι. Νῆες μὲν αἱ φρονητοί, αἱ καὶ μέγισταί εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ προμήκη καὶ στρατιωτικά. *)

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστώτος· τὸ δὲ Νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔσται ⁶⁵ ὁ ἀγών. νῦν ἢ μάχη πέπαιται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οὔτος καὶ Οὔτοσι διαφέρει. Οὔτοσι μὲν γὰρ μετὰ τοῦ ἰ δεκτικὸν μόριον ⁶⁶. Οὔτος δὲ, δεκτικὸν καὶ ἀναφορικόν. Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθὲν μετὰ τοῦ θ μακρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν ⁶⁷ δῆλον, ἐκ τοῦ οὔτε καὶ ἐν σύγκειται, ἤγουν οὔτε ἐν, οὔτε δύο.

⁶³ Μηρία καὶ Μηρός] *Auctor* Etymologici M. Τὰ μηρία καὶ κατὰ συγκοπὴν τὰ μηρά διαφέρει γὰρ τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδαιτέρου, ὅτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθει καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαζομένων — καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, τὸ δὲ οὐδαιτέρου ἐπὶ τῶν ἀγαζομένων· postremum illud voculam μόνον elisit. *Soph.* Antig. v. 1124. κηκίς μηρίων· et v. 1135. μηρίων φλόγα. *Ammonius* discrimen ignorat.

⁶⁴ Μνάται καὶ Μνηστεύεται] Differentiam ab *Amm.* omisssam adnotavit *Thom. M.* Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ Μνάται. οἷον μνάται γυναῖκα. ἐπὶ γυναικὸς τὸ Μνηστεύεται ἀνδρὶ. [*] V. Dorvill. ad Chariton. p. 612. ed. Lips. G. H. S.]

⁶⁵ Νῦν ἔσται] *Lege*: νῦν ἔσται, νῦν ἔσται ὁ ἀγών. Quae in *Era-*nio desunt, apud *Amm.* omiserat etiam *Vulcanius*.

⁶⁶ Δεκτικὸν μόριον] *Corrige*: δεκτικὸν μόνον· Οὔτος δὲ, δεκτικὸν κ. ἄ.

⁶⁷ Τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν] *Scribendum*: τὸ μὲν γὰρ Οὐθὲν. *Amm.* Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντιστοιχοῦν — οὐθ' ἐν, οὔτε δύο. *Indicis Auctor*: Οὐθὲν, ne unum quidem. *Phrynichus* nullam novit inter Οὐδεῖς et Οὐθειεῖς significandi differentiam, sed, posteriori forma damnata, usum τοῦ Οὐθεῖς Atticis concedit. *Eiusdem*, quam ex *Sophistico Appa-*tatu edidit *Monifauc.* *Bibl.*

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τίταται.

Ὁ Ὁρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει. Ὁρθρος μὲν γὰρ ἡ πρὸ ἀνατολῆς ὥρα· Πρωὶ δὲ, τὸ ἐκ τῆς ἡλίου περιωπῆς φως, ὡς καὶ τὸ ὄψε καὶ ἑσπέρας⁶⁸.

Ὀύνεκα καὶ Εἶνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Ὀύνεκα σημαίνει τὸ ὄτι· τὸ δὲ Εἶνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅτι καὶ Λότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Λότι αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Ὅτι, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αὐτίκα, ὅτι μὲν ἐκλείπει ἢ σελήρη, ἴσμεν, διότι δὲ, οὐκέτι.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν⁶⁹ βαδίζειν, Οἴκαδε φασμέν· τὸ δὲ εἰς ἕτερον, Εἰς οἶκον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Προσβέειν τοῦ Προσβέεσθαι διαφέρει. Προσβέεσθαι τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Προσβέειν δὲ τὸ πέμπειν⁷⁰ πρεσβευτήν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα⁷¹· Ἄστυ δὲ, ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

Πάγετος μὲν τὸ κρύος· Παγετός δὲ, ὁ χειμῶν.

Coisl. p. 468. observatio hac videtur ratione constituenda: Οὐδὲ ἐν, οὐτῶ χρη λέγειν, οὐ δυσλλάβως διὰ τοῦ θ, διὰ μίμναι τοῦ δ δυσλλάβως.

⁶⁸ Ὁψὲ καὶ ἑσπέρας] Quid velit *Eranius*, minus habeo exploratum. Forfan indicare voluit, sicuti ὀρθρος et πρωὶ, ita etiam differre ὄψε et ἑσπέρα· quorum hoc *vesperam* denotet, illud non nisi adiectum habeat vel subintellectum vocabulum ἡμέρας. Ὁψὲ τῆς ἡμέρας habes apud *Amm.* in v. ἑσπέρα. Ὁψὲ, significacione generaliori, quibusvis rebus intervians, Atticis notat τὸ βραδέως καὶ μεθ' ὄντινων χρόνον. *Max. Tyr. Serm.* VII. p. 45. *Spartani* ἐπαινοῦνται οὐκ ὄψε, ἀλλ' ἐκ παιλιᾶς ἀρετῆς. *Euripid.* *Oreste* v. 99. ὄψε γε φρονεῖς εἶ. Apud *Alciphron.* ὄψε τοῦ καιροῦ

p. 16. ὄψε τοῦ χρόνον *Max. Tyr.* p. 190. ὄψε καὶ βραδὴ τῆς ἡλικίας *Heliod.* p. 111. Adde *Aelian.* V. H. II. c. 25. et *Lucian.* T. I. p. 899.

⁶⁹ Εἰς τὴν οἰκίαν] *Quinimo* εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν ex *Amm.*

⁷⁰ Τὸ πέμπειν] Non aliter legebant antiquae *Ammonii* Edit. Recentiores rectius τὸ πέμπεισθαι π. Vide *Amm.* p. 118. et 120.

⁷¹ Τὸ οἰκοδόμημα] Nescio profecto, quid differant οἰκοδόμημα et ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως. Itaque pro οἰκοδόμημα legendum fortassis οἰκονομημα. nisi potius statuendum sit, *Eranius* scripsisse: Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα καὶ οἱ κατοικοῦντες, ex *Amm.* et *Thom. M. Stephanus Byz.* Ἄστυ, ἡ κοινῶς πόλις, διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν, κτίσμα δηλοῖ· ἡ δὲ Πόλις, καὶ τοὺς πολίτας.

Πλούσιος Ἀρνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων· Ἀρνεῖος δὲ, ὁ ἀπ' ἐναντιοῦ τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὀλβιος δὲ ἔστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι τι καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἔμπειρος τοῖς κατὰ πόλεμον ὄπλοις χρώμενος.

173

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Ρ.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον ⁷² διαφέρει. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανον δὲ, ἡ κραμβή.

Ῥεῖθρον Ῥεῦματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Σ.

Σημεῖον Τέρατος ⁷³ διαφέρει. Σημεῖον μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐπὶ τοῦ αἵρος γενόμενον· Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῆ.

Σημεῖον καὶ Τεκμηρίον διαφέρει. τὰ μὲν παρωχημένα ⁷⁴ Σημεῖοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Τ.

Τεῖχος καὶ Τειχίον διαφέρει. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεων· Τειχίον δὲ, ἐπὶ ἐπαύλειων.

Τιμωρεῖν ⁷⁵ καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸν ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεύς, Τιμωρεῖται δὲ Ἐκτορα.

⁷² Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον] *Malim apud Amm. legi: Ῥέφανος καὶ Ῥάφανος δ. vulgatam lectionem sequitur Eranius.*

⁷³ Σημεῖον Τέρατος δ.] *Praeter Amm. distinguit Etymologus: Τέρας διαφέρει σημεῖον. Τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γενόμενον*

πρῶγμα· σημεῖον δὲ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

⁷⁴ Τὰ μὲν παρωχημένα] *Verba sunt Antiphonitis ἐν τῇ τέχνῃ· cuius nomen omisit Eranius, verba integra conservans.*

⁷⁵ Τιμωρεῖν] *Eadem fere notat Amm. paululum diversa Thom. M.*

Τούνεκα καὶ Ούνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστι τούτου
 ἔνεκα· τὸ δὲ Ούνεκα διότι.

Τήθη καὶ Τηθύς ⁷⁶ διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ
 μάμη· Τηθύς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

174 Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύραννοι μὲν γάρ οἱ
 ἐξ ὠμότητος ἢ ἀρπαγῆς τὴν βασιλείαν δεξάμενοι· Βασι-
 λεῖς δὲ, οἱ πατροπαραδοτ . . . . ⁷⁷

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Υποψία Ὑφροάσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι
 κακοῦ ⁷⁸ τινος ὑπόνοια· Ὑφρόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ
 χεῖρον ταχθεῖσα.

Ὑπόσχεσις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν ὁ τὸ
 ἀξιωθὲν δίδοναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται ⁷⁹ δὲ ὁ δίχα
 παρακλήσεως παρέχειν τι δυνάμενος ἢ βουλόμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον ⁸⁰ διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ
 ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦρον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα.
 ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

⁷⁶ Τηθύς] Scribe Τηθίς. et
 vide, si lubet, quae ad *Amm.*
 notavi.

⁷⁷ Πατροπαραδοτ . . . .] La-
 cuna facili opere impleri poterit:
 οἱ πατροπαράδοτον τὴν ἀρχὴν δια-
 δεξάμενοι aut quomocumque
 demum volueris.

⁷⁸ Κακοῦ] In *Amm.* minus
 recte vulgatur καλοῦ. *Schol.*
Hom. ad *Il. G.* v. 42. ὑπόψιον
 exponit ὑποβλεπόμενον διὰ μῖσος·
 in *Scholiis* perperam ponitur
 ἐπόψιον· in *Homero* utraque olim
 obtinuit lectio. Ἐπόψιον prae-
 fert *Cod. Leidensis.* *Etymolo-*
gus: Ἐπόψιος, μοισιᾶσαι ἄξιος.
 Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ ε γράφει
 ἐπόψιος. ἔστι δὲ ἀρτιφανής ἢ φαν-
 ρὸς ἐπὶ κακῷ.

⁷⁹ Ἐπαγγέλλεται] *Apographum*
 exhibebat ἀπαγγέλλεται. *Eius lo-*
co posui ἐπαγγέλλεται.

⁸⁰ Φλαῦρον καὶ Φαῦλον] *Harum*
 etiam vocum differentiam *Am-*
monio ignoratam studiose adno-
 tarunt *Thom. M.* et *Moschop.*
 Pro φλαῦρον male apud *Thom.*
 φαῦρον vulgatur. *Mosch.* φαῦλον
 (i. φλαῦρον) τὸ μικρὸν καὶ ἐντέλις
 καὶ οὐδαμινόν· καὶ φαῦλον τὸ κακόν
 καὶ πονηρόν. Confer *Schol. Lu-*
cian. T. II. p. 55. Apud *De-*
mosth. in *Midianā* p. 402. φλαῦ-
 ρον et φαῦλον permutantur. Ne
 in huiusmodi vocabulis de
 veterum usu posset iudicari,
 librorum fecit incuria.

Π Ε Ρ Ι

Σ Χ Η Μ Α Τ Ω Ν ².

Σχῆμα λόγου ³ ἐστὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ

¹ ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ] Qui Eranium, idem liber *Lesbonactem* nobis suppeditavit, cuius edendi consilium *Leonem Allatium* habuisse et *Is. Vossium*, in praefat. ad *Amm.* indicavi. Libellum necdum editum usurparunt huius et superioris aevi Viri Clarissimi *Salmasius*, *Is. Vossius*, *I. P. D'Orville*, et *P. Burmanus Fr. F.*

² ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ] Eiusdem materiae opuscula *Tiberii Sophistae* et *Herodiani* adhucdum in Bibliothecis latent. *Herodiani* pater *Apollonius*, teste *Suida*, scripserat περὶ σχημάτων Ὀμηρικῶν. Auctor vitae *Homeri* p. 292. τὴν τεχνολογίαν memorat, in qua τὰ εἶδη τῶν σχημάτων sūt ἀναγεγραμμένα. Quae περὶ σχημάτων apud *Rhetoras* profiant, generis sūt diversi.

³ Σχῆμα λόγου] In scripto Codice legebatur: Σχῆμά ἐστι λόγου πλοκὴ τ. Per erat necesse, ut verborum ordo mutaretur: si quis rationem forte quaerat, res paulo altius est repetenda. Sermo dividi solet in proprium, et figuratum; figuratus complectitur σχήματα et τρόπους. Σχήματα duplicis vulgo traduntur generis, σχήματα διανοίας et λέξεως σχήματα. quae, quamvis potissi-

mum ad *Rhetoras* spectent, a *G. I. Vossio* Insit. Orat. quinto luculenter exposita, Grammatici etiam sibi vindicaverunt. Tertium figurarum genus, quod, a prioribus longe diversum, *Lesbonax* tradidit, σχῆμα λόγου certam dicit orationis structuram huic illive dialecto sive auctori propriam, a recepta consuetudine atque adeo a Grammaticorum legibus recedentem. Namque ἡ γραμματικὴ ἐκτὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διυλέκτω τὸ κράτος ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν συνειοτάθη, πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας — λίαν ἔχει ἀσυντελεῶς, uti scribit *Schol. Pind.* ad *Ol. Od.* III. v. 81. Haec σχήματα λόγου a *Soloecismo* discernunt Grammatici. *Trypho* περὶ τρόπων ineditus: Διαφέρει δὲ Σχῆμα *Soloecismου*. ἐπειδὴ Σχῆμα μὲν ἐστὶ ποιητοῦ ἢ συγγραφῆως ἀμάρτημα ἰκονσιὸν διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν. *Soloecismus* δὲ ἀμέσσημα ἀκούσιον, οὐ διὰ τέχνην, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον. Ea ratione accipiendus *Seneca* *Epist.* XCV. *Grammaticus non erubescit soloecismum, si sciens facit.* ut σχῆμα soloecismum vocaverit, quem quis sciens fecerit. *Diomedes* lib. II. p. 109. *Atthis brevitati studens admittit soloecismos, quos cum docti fecerint,*

178 τινα διάλεκτον. Εἶδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι καὶ δύο ⁴.
 Εὐβοικόν, Κορινθιον, Ἰβύκειον, Χαλκιδικακόν, Ἀλκαμαν-
 κόν, Κλαζομένιον, Κολοφώνιον, Σικελικόν, Νησιωτικόν,
 Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικόν, Ἀττικόν, Θηβαϊκόν,
 Ἰωνικόν καὶ Δωριον, Δωριον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων,
 Ἀττικόν, Ἄλλο Ἀττικόν, Περιηγηματικόν, Ἄλλο Ἀττικόν,
 Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον, Ῥοδιακόν, καὶ Ἀσιανόν.

Εὐβοικόν ⁵. ὡς τὸ, ἠδὺς παιδίον βαδίζων. Οὐδε-
 τέροις γὰρ ὀνόμασι συντάσσουσιν ἀρσενικόν καὶ θηλυκόν
 ἐπίθετον καὶ μετοχάς. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Δωρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Κορινθιον ⁶. ὡς τὸ, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. καὶ, ἵνα
 179 εἶδομεν ἄμφω. Ὀριστικοῖς γὰρ χρῶνται ἀνθ' ὑποτακτι-
 κῶν, ὡς τὸ,

Ὅππότ' ἂν ἠβήσει τε καὶ ἧς ἰμείρεται αἴης.

Ἰβύκειον ⁷. ὡς τὸ, λαμπρόν παμφαίνησι, καὶ ὁ λυ-

non solocicismit, sed σχήματα λό-
 γου appellantur. Hoc figurarum
 genus ἀόνητακτον vocat Scriptor
 vitae Hom. p. 302. ed. Gal. ali-
 quoties nobis ad partes vocan-
 dus.

4 [Εἴκοσι καὶ δύο] In hac recen-
 sione recessi a MS. in quo non-
 nulla deerant, descriptoris, ni
 fallor, incuria omissa. Pro
 Ἰωνικόν, Δωριον. sequentia resti-
 tui: Ἰωνικόν καὶ Δωριον, Δωριον
 τῶν ἐν Πελ. Δωριέων. Salmasium
 sequutus, de Hellenist. p. 148.
 qui eodem libro, quem nos
 versavimus, usus, paucula indi-
 dem decerpta exhibuit. Prae-
 terea in MS. legebatur Κοριν-
 θιον, Ἰβύκιον, X. Ἀλκαμανικόν, et
 Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. quae cum
 aliis quibusdam emendare non
 dubitavi; quantulumcunque au-
 tem id fuerit, in notis mendo-
 sam MS. lectionem proponere
 non praetermittam.

5 [Εὐβοικόν] Salmasius d. l. p.
 146. postquam priora Lesbomacis
 verba posuerat, addit: Nec Eu-
 boenfes soli hoc genere syn-
 τακτος, usi sunt, sed etiam no-

bilissimi quique et Attici scripto-
 res, poetae et πελογράφοι. Nam
 et Homerus ita locutus est: δῶρον
 τοι ἐγὼ, τ. φ. τ. δ. Hom. versus
 est in Od. O. 125. Δωρόν τοι καὶ
 ἐ. τέκνον φίλε τ. δ. quo in loco
 Solocicismitum περι τὴ γένῃ agnoscit
 Grammaticus, quem Lesbomacis
 subiiciam. Prudentius Auctor
 vitae Hom. p. 304. ἐπήνεγκε δέ,
 inquit, ἀρσενικόν τὸ φίλε, πρὸς τὸ
 πρόσωπον ἀποκτείνεις τὸν λόγον.

6 [Κορινθιον] Homeri quae ad-
 feruntur loca sunt in II. B. v.
 252. A. v. 363. In Od. A. v. 41.
 cum in plerisque Edd. extet:
 Ὅππότ' ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἧς ἰμείρεται
 αἴης, Lesbomacis cum aliis legit
 ἠβήσει. MS. mendosam scriptu-
 ram praeferebat: Ὅπόταν ἠβήσεται
 κ. ἦ. ἰ. α. Κορινθιον σχήμα tangit
 Etymologici M. Auctor p. 301.
 v. 30.

7 [Ἰβύκειον] Salmasius l. c. Ab
 auctoribus, ut dixi, etiam pe-
 tunt exempla huiusmodi σχημάτων
 λόγου. Nam Ἰβύκιον idem Les-
 bomacis notavit, quo ille poeta
 subiunctivo usus est pro ὀριστικῷ,
 ut λυχνος φαίνησι, pro λυχνος φαί-

χνος φαίνησι. ἀντίστροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποτακτικῶ
χρῶμενον ἀντὶ ὀριστικῶ.

Χαλκιδιακόν⁸. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστιν,
ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τα γὰρ ὀριστικά τῶν ῥημάτων εἰς
μετοχὰς ἀναλύει, μετὰ τοῦ ἔστιν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Αἰεὶ γὰρ ὄγιστα θεοὶ τετελήotes εἰμέν.

Ἀλκμανικόν⁹. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπορεύθησαν καὶ Ἀρι-
στοτέλης. Γίνεται γὰρ δυοῖν ὀνομάτων μετὰ πύπτοντος 180
πληθυντικῶ ῥήματος.

νεῖ, λαμπρόν παμφαίνησι, pro
παμφαίνοι. *Homerus* II. E. v. 6.
λαμπρόν παμφαίνησι usurpavit,
quam structuram tangens *Eustath.*
ad *Od.* II. p. 281. καλεῖται δὲ,
inquit, καὶ τὸ σχῆμα Ἰβνικὸν
ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, διὰ τὸν με-
λοποιὸν δηλαδὴ Ἰβνικόν, φιληδήσαντα
τοιούτη γλώσση.

8 Χαλκιδιακόν.] *Salmastii* iterum
verba subiiciam *Chalcidiacum*
fuit, quod nunc in *idiomate*
nostro plurimi est usus et apud
infimam Latinitatem percreebit,
quo verba *indicativi modi,*
praesentis temporis, resoluntur
in participia cum verbo substan-
tivo sum. — *Eo etiam utitur*
Homerus II. E. v. 873. Αἰεὶ γὰρ
ῥ. In *Edd.* legitur Αἰεὶ τοὶ ῥ.

9 Ἀλκμανικόν.] *Venustissimam*
hanc figuram *Pindarus* adhibuit
Pyth. *Od.* IV. v. 318. *μισέ*
Mercurius τὸν μὲν Ἐχίονα, κελαι-
δόνας ἦθε, τὸν δ' Ἐφροντα. ubi
veteres *Critici* notant: τὸ σχῆμα
τῆς φράσεως Ἀλκμανικόν. πρὶν γὰρ
εἰπεῖν τὰ δύο ὀνόματα, μίσην ἔταξε
τὴν μετοχήν. Dicitur autem σχῆμα
Ἀλκμανικόν, οὐχ ὅτι ὁ μελοποιὸς
Ἀλκμάν εἶπεν αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι, Ὅμη-
ρον ἐφρόντος, ἔταξε ἐκείνος τῷ
σχῆματι, notante *Eustathio* ad
II. T. p. 1273. qui ab his non
diversa scribit ad II. E. v. 774.
p. 462. quo in loco eandem
figuram posuit *Homerus*, quam
in binis aliis observavit *Lesbo-*
anax, *Odyss.* nimirum K. v. 513.
et II. T. v. 138. Posteriori in

loco apud *Lesbon.* legitur: Εἰ
δὲ ἔ' Ἀρης λάχῳσι μάχης καὶ Φοῖβος
Ἀπόλλων. cum vulgatae *Homeri*
Edd. praeserant: Εἰ δὲ ἔ' Ἀρης
ἄρχῃσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀ. *Eusta-*
thius vero legit ἄρχῳσι μ. ἢ Φ.
observans, alios scribere ἄρχῃσι
οὕτως, inquit, ἐκφεύγουσι τὴν και-
νοτροπίαν τοῦ σχήματος. Verum
pristina lectio videtur ἄρχῳσι,
ab *Aristarcho* quippe probata,
et *Lesbonaci* etiam restituenda.
*Scholias*tae inediti ad h. l. no-
tam ex *Vossiano* Codice adpo-
suille inuat: Ἀριστάρχος προκρίνει
τὴν διὰ τοῦ ω γραφήν. — ἐμφα-
σιν δὲ ἔχει τοῦ ὀκνεῖν μὲν ἄρχεσθαι,
θαυδοῦν δὲ. οἱ γὰρ τῆς μάχης ἴσως
ἄρξῳσι μὴ ἠσοθησονται. τὸ δὲ σχῆμα
καλεῖται Ἀλκμανικόν' κατακορίστε-
ρον γὰρ αὐτῷ χρῆται ὁ Ἀλκμάν.
ἔστι δὲ προεπίτευξις. Ἐνθα μὲν εἰς
Ἀχέροντα Ἰνυμφλεγέθων τε θέουσι
Κωντός τε. Ἦχι ῥόας Σιμόεις
συμβάλλετον ἠδὲ Σάμανδρος. Quae
ad postremum *Hom.* locum ex
II. E. in *scholiis* veteribus *MSS.*
leguntur, a *Vossio* ad oram
Lesbonactis citatis, univērsa
commentariis inseruit *Eusta-*
thius. Hic tamen praetermitten-
dum non est nobile huius struc-
turae exemplum, quod ex
*Alcman*e protulit *Schol.* *Pindari*
ad eum, quem dixi, locum:
Κάστῳ τε πῶλων ταχίων δημηγῆες,
ἱππότηι σοφοί, καὶ Πολυδείκης
κνδνός. e quo *Alcmanis* loco si
quis voces ἱππότηι σοφοί veluti
alienas tolli velit, me certe sibi
adversum non habebit.

Ἐνθα μὲν εἰς Ἀγέροντα Πυροφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκνὸς τε.

Εἰ δέ κ' Ἄρης λάχουσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Κλαζομένοιον. ὡς τὸ, πορεύομαι σὺν ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ
εἰς ἀγῶνα. Ἀλλάσσειν τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν ¹⁰, καὶ
τὴν πρόθεσιν εἰς πρόθεσιν. ὡς τὸ, σὺν πατρίδι ἔβη, ἀντὶ
τοῦ εἰς τὴν πατρίδα· οὕτως Ἀντιφῶν. Ἀντίστροφον δὲ
τούτῳ τὸ Πιοητικόν·

Ζεὺς γὰρ ἐς ¹¹ ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα.

ἐνήλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἡ ἐν πρόθεσις
εἰς τὴν μετὰ· ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψιν, εἶπε,
μετ' ἀμύμονας.

181 Κολοφώνιον ¹². ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τοῦ
ἵππου. ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὡς
καὶ Ὅμηρος,

Νῆϊ παρὰ πρόμῃ,

ἀντὶ τοῦ νηός· καὶ,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δεῖξαι ἱερεία, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τῆς ἱερείας.
Γίνεται δὲ παραλαμβάνομένης δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ γενι-
κῆς, καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς παρὰ προθέσεως· ὡς καὶ
Ὅμηρος,

¹⁰ Τὴν α. εἰς δοτικὴν] MS. τὴν
δοτικὴν εἰς αἰτιατικὴν, quam scri-
pturam invertere non dubitavi.
Salmasius l. c. Clazomenium
schema erat, quo σὺν pro εἰς
usurabant Iones urbis Clazome-
narum cives — cuius exem-
plum loquutionis adfert ex An-
tiphonte idem Lesbos, σὺν
πατρίδι ἔβη, pro εἰς πατρίδα. eam
itidem lectionem Lesbosnacti
reddidi. in MS. pro ἔβη extabat
ἔση.

¹¹ Ζεὺς γὰρ ἐς] MS. Lesbosax
Ζεὺς γὰρ εἰς ὦ. Homerus etiam
MS. cum Schol. Ζεὺς γὰρ ἐς ὦ.
legit pro ἐπ' Ωκ. quod vulgatur

Il. A. v. 423. Hesychius: Μετ'
ἀμύμονας, πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς. In
istis autem, Χθιζὸς ἔβη μετὰ
δαῖτα, praepositionis μεταλλαγὴν
perspexit vitae Hom. Scripior
p. 310.

¹² Κολοφώνιον] Huius etiam
constructionis meminit Salma-
sius. Homeri quae adferuntur
loca, sunt in Il. H. v. 383. et
Il. A. v. 24. ad utrumque locum
notat Scholiasta, in altero
θυμῷ minus recte exponens διὰ
τὴν ὁρμήν. Ad mentem Lesbo-
nactis Hesychius: ἦνδανε θυμῷ,
ἦγον ἤρεσκε τῇ ψυχῇ.

Θέμιστι ¹³ δὲ καλλιπαρήφ

Δέκτο δέπας·

ἀντι τοῦ παρὰ τῆς Θέμιδος. καί,

Δέξατό οἱ σῆπτρον·

ἀντι τοῦ παρ' αὐτοῦ.

Νησιωτικόν. πλούσιος ἦν χουσοῦ, ἀντι τοῦ ἔνεκα χουσοῦ. Γίνεται δὲ οὕτως· τὰ συντασσόμενα τῇ δοτικῇ ῥήματα αὐτοὶ γενικῇ συντάσσουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος ¹⁴,

182

ἀφνειότερος χουσοῖό τ' ἐσθῆτός τε.

Ἀττικοὶ δὲ ἐκφέρουσι τοιαῦτα τὸ ἔνεκα προστιθέμετες.

Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. ἀρίσκει με, ἀντι τοῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται· συντασσομένης δοτικῆς πτώσεως ῥήμασιν αὐτοὶ ἐπὶ αἰτιατικὴν προσφέρουσι, συνήνησέ με, ἀντι τοῦ μοι.

Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτόν γε ¹⁵ μάχη ἐνὶ κωδιανείῳ

Ἐρρίγ' ἀντιβολῆσαι,

ἀντι τοῦ τούτω. καὶ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ¹⁶ ὁ

13 Θέμιστι] In apographo legebatur Θέμιδι καλλιπαρήφ δέκτο δ. ἀντι τοῦ παρὰ τῆς Θέμιδος. sed obscura apparebant in nomine Θέμιδι literae μ, ab exscriptore erasae, vestigia, ut vix dubitem, quin in autographo eatione scribatur, qua edidi. *Salmasium* apographi lectio decepit, ubi scribit: Σικελικὸν σχῆμα reperiri apud Homērum, testantur hoc versu Θέμιδι καλλιπαρήφ Δ. δ. pro παρὰ Θέμιδος καλλιπαρήφ. Apud Hom. habes Θέμιστι Il. O. v. 88. Schol. ἀντι τοῦ παρὰ Θέμιδος. Θέμις δὲ ἐστὶ μία τῶν Τιτάνων. Themis fuit Titanis, et Iovis etiam τιθηρός. Prius ex *Apollodoro* novimus. Alterum colligi potest ex *Eratosth.* Cataster. c. XIII. Μουσαῖος γὰρ φησι, Δία γενόμενον ἐγχειροσθῆναι ὑπὸ Πέρας Θέμιδι. et ex *Hygin.* Poët. Astron. II. c. XIII. Musaeus autem dicit, Iovis nutrices Athomidem et Amaltheam nymphas. Utrumque Hom. lo-

cum a *Lesbonacte* usurpatum eandem in rem protulit *Auctor vitae Hom.* p. 291. Ὄταν δὲ εἴπη, (Il. B. v. 186.) Δέξατό οἱ σῆπτρον, καί, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφ Δέκτο δέπας, ἐν τούτοις διορίζει. ita enim pro διορίζει legendum animadvertit etiam *H. Stephanus.* 14 Ὅμηρος] Od. A. v. 165. Ἡ ἀφνειότερος χουσοῖό τε ἐσθῆτός τε.

15 Τοῦτόν γε] Sed in Hom. Il. H. v. 113. τούτω γε μ. vulgatur. Dubitari autem non potest, quin olim τούτων fuerit lectitium, quod postea a sciolis propter constructionis insolentiam lit depravatum. Ex Hom. posui Ἐρρίγ' pro ἄριστ', quod erat in MS. Alter Hom. qui adfertur locus est in Il. A. v. 299.

16 Ἀριστοφάνης] In *Pluto* v. 353. Τοῦτι ποτηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον, Καί μ' οὐκ ἀρίσκει. Schol. Ἀττικὸν δὲ τὸ, Καί μ' οὐκ ἀρίσκει, ὡς προείρηται. ad v. 64. ubi quae notantur, descripsit *Corinthius* de Dial. Att. qui, Ἀντι δοτικῆς, in-

κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἃ γενικῆ πτώσει συντάσσεται, ἐκφέρουσιν ἐπὶ αἰτιατικῆν, αὐτὸς με ἤρετο, καὶ ἀφαιρεῖται με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος,

ἐπεὶ μὲ ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον¹⁷ ἵππον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου. συντασσομένων γὰρ τῶν πρὸς τι ἔχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ἐπὶ γενικῆς πτώσεως, ἐκείνοι ἐπὶ αἰτιατικῆν ἐκφέρουσιν ὡς τὸ,

γυναῖκα¹⁸ τεθήσατο μαζόν,

183 ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγουσι τὸ γυναικα εἰρησθῆναι ἀντὶ τοῦ κτητικῶ¹⁹ τὸ γυναικίον. ὡς Ἀττικοὶ, Ἑλληνα στρατόν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικόν. ἦν δὲ αὐτῷ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἕλληνες²⁰ τὰ πρὸς τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν,

Τρωῶς²¹ στίχας οὔλος Ἄρης ὄτρυνε μετελθών.

τὰς στίχας. τινὲς δὲ τὰς Τρωῶς, ὄξύτωνος καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέγχει αὐτοὺς ἡ γραφή, χωρὶς οὔσα τοῦ ι. ἐπὶ κασιγνήτοιο φόνοιο. ἀντὶ τοῦ, κασιγνήτου. τὸ γὰρ προσηγορικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ κτητικῶ.

quāt, πολλὰς τὴν αἰτιατικῆν ἠγάπησεν. — καὶ ὅπως μῦθον εἰρησεῖς ἂν τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ' Ὀμήρω καὶ παρὰ πᾶσιν Ἀττικιστῶν. Scripto Corinthii libello, editis longe meliori, et hic et alibi semper utor.

17 Ἀλέξανδρον] Ita in ora correxerat Vossius MS. lectionem Ἀλεξάνδρου. Salmastius de Hellen. p. 147. et 148. Ionicum σχῆμα vocat idem Lesbomax, quo dicebatur, ὁ Ἀλέξανδρος ἵππος, Alexander equus, pro τοῦ Ἀλεξάνδρου ἵππος, Alexandri equus, cuius exemplum refert ex auctore antiquo, συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλεξάνδρου ἵππον. Cui paria esse vult apud alios auctores, γυναῖκα μαζόν, pro γυναικὸς, Ἑλληνα στρατόν, pro Ἑλληνικόν. Pro ἐκείνο mox scripsi ἐκείνοι.

18 Γυναῖκα] Hom. Il. Ω. v. 58. γυναῖκα τε θήσατο μαζόν. Quod Lesbomax, habet etiam Hesych. Τεθήσατο, ἐθήλασατο.

19 Ἀντὶ τοῦ κτητικῶ] Corinthius de Dial. Att. Ἀττικῶν καὶ τὸ τὰ πρωτότητα λαμβάνειν ἀντὶ τῶν κτητικῶν. ὡς τὸ, γυναῖκα τεθήσατο μαζόν. ἀντὶ τοῦ, γυναικίον ἐθήλασε μαζόν.

20 Οἱ Ἕλληνες] In MS. perperam a prioribus haec erant separata: διελέγοντο. Οἱ Ἕλληνες τ.

21 Τρωῶς] MS. Τρωῶς στίχας, οὔλος ἄ. ὄτρυνε μ. Haec autem scripturae variatio satis est insignis. In Hom. Il. E. v. 461. vulgatur: Τρωῶν δὲ στίχας οὔλος Ἄρης ὄτρυνε μετελθών. ubi Schol. notat: Τρωῶν δὲ στίχας] Τοῦς δὲ Τρωῶς εἰς τάξεις καταστάνας. In Il. I. v. 563. meminit κασιγνήτοιο φόνοιο.

Ἀττικὸν, σύνηδες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι. στρατευόμενοι Θηβαῖοι ἐπὶ Ἀττικῇν. Ἀλκιβιάδης ἐξεληθὼν τῶν πυλῶν. τὸ γὰρ κατ' ἐπιφορὰν δεῖ εἶπεν. Λακεδαιμόνιοι ἠττήθησαν. Γίνεται δὲ οὕτως, τῇ ἐπιφορικῇ ἐκφράσει προσυνταττομένης ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἢ μὲν γὰρ ἔστι προσηγορικὴ*), ἢ δὲ ἐπιφορικῇ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελής γίνεται· καὶ ὡσπερ ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελής ἑτέρας συνδεύσεως. ὡς καὶ Ὀμηρος²²,

Οἱ δὲ δύο σκοπέλοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων.

184

Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύνμιον.

Ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Ἴωνες δὲ καὶ πολλῶν φράσιν οὐ σώζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχομένω μοι ἔδωκαν, αὐτοὶ φασιν, ἐξερχόμενος δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσιν ἐπιφορὰς ποιοῦντες καὶ ζευγνύντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς²³, οὗτος γὰρ ἔφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τὴν Μυρίναν ἐξεληθοῦσαν καὶ περιβλεψαμένην, ἔδοξεν αὐτὴν τὰς ἄλλας Ἀμαζόνους ἀνακαλέσασθαι. Θηβαϊκόν. ἔστι δὲ²⁴ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας,

[*] L. προηγ. G. H. S.]

²² Ὀμηρος.] Exempla, quae proponit, mentem Lesbopactis clarissime patefaciunt, petita ex Od. M. v. 75. II. II. v. 517. II. Γ. v. 211. In secundo loco Ἀτύνμιον posui pro ἐτύνμιον. Homericas has constructiones inter σχήματα ἀσύντακτα retulit Auctor vitae Hom. p. 307. addens: ὅτι δὲ τὸ καινὸν τοῦ λόγου χάριν πολλὴν ἐπιφαίνει, πρόδηλον. Atticum hoc σχῆμα Aristophanis ac Thucydidae locis illustrat Corinthius: καὶ Ὀμηρος, inquit, Οἱ δὲ δύο σκοπέλοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίαις τῶν Σοφιστῶν (quinimo Pollux apud Philostratum Vit. Soph. II. p. 593.) Ὁ Πρωτὸς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὀμηρικόν, πολλὰ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδέως εἰ μορφαὶ, ἀντὶ τοῦ, Πρωτίως τοῦ Φαρίου τοῦ θαύματος, τοῦ

Ὀμηρικοῦ. Sed et Iones, notante Corinthio, eadem ratione χροῦνται εὐθειῶν ἀντὶ γενικῶν, ὡσπερ οἱ Ἀττικοὶ οἶον, οἱ δὲ δύο σκοπέλοι, etc. ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε. Utrumque locum MS. suppeditavit. Homeri versum Luciano plus semel admovit Scholiasta. Confer Schol. Theocr. ad Idyll. I. v. 48. et Pricaeus ad Evang. Lucas c. XXI. v. 6.

²³ Δ. ὁ Χαλκιδεὺς.] De Chalcedensi Dionysio Meursius notat ad Hellad. [p. 35. Dubitari autem non potest, quin Dionysii fragmentum partem fecerit operis, quod Κτίσις inscripserat. Urbs Aeolica Myrina ab Amazone cognomine traditur denominata. Inter Amazonas dignitate excelluisse Myrinam, hinc simul disci potest.

²⁴ Ἔστι δὲ.] Hic certe non-

ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται. Γίνεται δὲ οὕτως Λακεδαιμόνιοι ²⁵ πολεμειῖ Ἀθηναίους· μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἔπονται ²⁶ καὶ, διήγεται σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὀμηρος,

Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε ²⁷ νεῶν καὶ σπάρτα λέλνται.

185 ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν.

Ἴωνικὸν δὲ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημμένον ²⁸ ἀπὸ τῶν κατὰ Σικελίαν Δωριέων. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένου ἀπαρεμφράτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικῷ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγη τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναι φάσκει. καὶ Ὀμηρος,

Ἐλθὼν δ' εἰς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
Πάντα μάλ' — ἀγορευμένον.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ,

Πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶες.

ἀντὶ τοῦ πείραζε ²⁹. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφράτῳ ἐπὶ ἐνικῷ ³⁰ προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως, γράφειν λέγοντες ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὀμηρος,

Ἔμεις δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δωρικὸν, μάλιστα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων. Γι-

nulla videntur deficere. *Salma-*
fius particulam δὲ omisit p. 146.
Thebaicum schema et Pindari-
cum idem fuisse suspicatus.

²⁵ Λακεδαιμόνιοι] Ita vulgavi
pro Λακεδαιμόνιον, quod erat in
MS. *Salmafium* sequutus. Cum
plura sint ad manum, unicum
huius structurae exemplum ad-
ponam ex *Pindari Olymp. Od.*
XI. v. 5. μελιρρόθων ἕμνοι ὑστέρων
ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλον-
ται. *Scholiasiae* verba lubiicium:
Ζημίωσαι ἐνταῦθα τὸ τέλλεται.
οὐδεὶς γὰρ οὔτε τῶν προγενεστέρων,
οὔτε τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς
καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι τῷ ἐνικῷ
ἀντὶ πληθυντικῷ ἐχρήσατο, ὡσεὶ
οὗτος.

²⁶ Ἀντὶ τοῦ ἔπονται] MS. ἀντὶ
τοῦ ἔπειτα. Perperam.

²⁷ Σέσηπε] MS. σέσηπται. Apud
Hom. Il. B. v. 135. recte extat
σέσηπε. *Apollonius Alexandr. de*
Synt. III. caput XI. ita inscri-
bit: Ὅτι τὸ σπάρτα λέλνται κα-
ταλλήλοτερον τοῦ δοῦρα σέσηπε.

²⁸ Εἰλημμένον] MS. ὁμοῦ εἰλημ-
μένον. Vir *Eximius I. P. D'Or-*
ville, integra *Lesbonactis* obser-
vatione usus in *Vanno Critica*
c. IX. p. 342. et 343. legit:
Ἴωνικὸν δὲ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημ-
μένον· et *Homeri* etiam loca in-
dicavit, petita ex *Il. B. v. 10.*
Il. A. v. 66. et *Il. B. v. 75.*

²⁹ Ἀντὶ τοῦ πείραζε] MS. ἀντὶ
τοῦ πειρᾶ. *Scripti* πείραζε ex
Grammatico de Soloec. qui hanc
structuram Soloecismum vocat
περὶ τὰς ἐγκλίσεις.

³⁰ Ἐνικῷ] MS. ἐνικῷ.

νεται δὲ οὕτως· παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς, παρεπομένης τῆς διὰ προθέσεως. οἷον εἴ τις 186
φραῖη· τῷ στρατηγῷ οἱ πολέμοιοι ἀπώλοντο. ἀντὶ τοῦ, διὰ
τὸν στρατηγόν. καὶ, τούτῳ ἐσφάγη, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο.
"Ομηρος ³¹,

Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα,

ἀντὶ τοῦ διὰ σέ.

Ἄττικόν δὲ γίνεται οὕτως· συντασσομένης γενικῆς
πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς κατ' ἐπιφοράν. οἷον εἴ τις φραῖη, οὐκ
ἂν ἡμῖν συνέβη εὐσεβῶν ὄντων τοῦτο παθεῖν. καὶ, ἡμῖν
εἴρηται πράγματα μὴ πλευσάντων. καὶ "Ομηρος ³²,

ἡμῖν — κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἄττικόν ³³. τῷ ἵνα μορίῳ. Ἄττικὰ μόρια
ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, οἷον· ἵνα θύσασθε. ὁ Πλάτων τούτῳ
κέχρηται καὶ "Ομηρος. ἵνα μήποθεν ἄλλος ἰάοιο. καὶ, ἵνα
θανάτοισι φραεῖοιο.

Περιηγητικόν ³⁴. ᾧ πυκνότερως χρῶνται οἱ περιηγηταί.
γίνεται δὲ οὕτως· προταττομένης αἰτιατικῆς πτώσεως κατ'
ἐπιφοράν, ὅταν ἐν μεταβάσει λόγου ἐπενέγκωμεν ὀρθὴν
πτώσιν. οἷον, παραπλέομεν δύο πόλεις, αἱ καλοῦνται
Σηστός καὶ Ἄβυδος. καὶ "Ομηρος ³⁵,

"Ἄνδρ' ὄρω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,

Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξον εὖ εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ, τὸν μὲν.

Τῶν δὲ Ἄττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλον-
τος χρόνου. μὴ πείσομαι. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα τῶν περὶ Ἄν-
τιφῶντα. σπανίως δὲ καὶ "Ομηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ 187

³¹ "Ομηρος] Il. E. v. 875. Σοὶ πάντες μαχησόμεθα. Hesychius: Σοὶ πάντες μαχησόμεθα, διὰ σέ πάντες μαχησόμεθα.

³² "Ομηρος] Od. I. v. 256. — ἡμῖν δ' αὐτε κατεκλάσθη φίλον ἦ. Δ.

³³ Ἄλλο Ἄττικόν] MS. lectionem hoc in loco exhibuisse contentus, aliis relinquo, ut Les-

bonactis scripturam restituant, si id modo absque fidelioris libri fieri possit auxilio.

³⁴ Περιηγητικόν] Supra hoc schema dicebatur Περιηγηματικόν.

³⁵ "Ομηρος] Il. E. v. 244. ubi pro ἔχοντε extat ἔχοντας. Mendosa erat in scripto Lesbos. lectio: "Ἄνδρ' ὄρω κρατερῶ ἐ. σ. μ. μ. ἵνα πῖλαθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξον εὖ εἰδώς.

ἀμφοτέρων φωνάς, τὴν τε μὴ ἀπαγόρευσιν καὶ τὴν οὐ ἄρρησιν, ὑποτακτικοῖς ῥήμασι συντάσσομεν· οἷον, οὐ μὴ διαλεχθῶ σήμερον, οὐ μὴ εἴπω. Ἀνακύπτει δ' ἐκ τούτου τοῦ σχήματος καὶ ἕτερον Λωρίον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπομένης*). οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. καί, σήμερον οὐκ ἴδης, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδης. καὶ τὸ,

Οὐ γάρ πω³⁶ τοίους ἴδον ἀέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς ἐρρημένον. Ὅταν τὸ ῥήμα συντάσσεται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θαναμάζω, καὶ τὸ ὄνειδιζω, καὶ λοιδοροῦμαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ ἐνοχλῶ. ἔστι δὲ πλεονάζοντα παρ' Ἀττικοῖς. δοτικαῖς γὰρ συντάσσουσι πτώσεσιν, οἷον ἔστι τὸ μέμφομαι σοι, καὶ ὄνειδιζω σοι. οἱ δὲ Λωριεῖς, ἄπερ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ δοτικῆς συνήθη, ταῦτα ἐπὶ γενικῆν μεταάγουσι, μέμφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συντάσσουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικῆς³⁷, καὶ δοτικῆν τὴν αἰτιατικῆν.

Ῥόδιον. τῶν Λωριζόντων ἐν τῇ ἀκράτῳ δοτικῆ, ἦτοι τὴν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικῆν πῶσιν ἐπ' αἰτιατικῆν συντάσσουσι δοτικῆν πῶσει· οἷον εἴ τις εἴποι, κάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τὸν ἀνθρώπου. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐκ τοῦ σχήματος μάλιστα τῶν Λωριζόντων, διὰ τε τὴν τὴν καὶ τὴν σφὶν ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ οὐδεμιᾶς πτώσεως, ἢ δοτικῆς δηλωτικῆ. καὶ Ὅμηρος³⁸,

Ζεὺς με πατήρ προέηκε τείν τάδε μυθήσασθαι.

188

Ἀσιανόν, μάλλον ἐπιχωριάζον τοῖς ἐπὶ Σικελίας Ἑλλησιν. Γίνεται δὲ οὕτω, συνηρημένον ἔχον³⁹ ὀριστικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάντα κλεῖσαι τὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ ἀναστάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ' ἂν εἴη τούτῳ τῷ σχήματι, ὃ ἔμπαιον ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτια-

[*] Cf. App. ad Arist. Plut. p. 488. G. H. 8.]

³⁶ Οὐ γάρ πω] Pl. A. v. 262. Pro τοιούτους apud Lesbos. τοίους posui.

³⁷ Γενικῆς] MS. γενικαῖς.

³⁸ Ὅμηρος] Od. A. v. 829. Ἦ ἂν με προέηκε τείν τάδε μυθήσασθαι.

³⁹ Συνηρημένον ἔχον] Legen-

dum videtur συνηρημένον ἔχον τὴν αἰτιατικῆν ὁ. ἔ. ἀντὶ ὀρθῆς. In exemplo, quod adfertur, ἀναστάντα pro ἀναστάς, male in MS. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀνάστα. Vossius ἀναστάς in margine posuerat, et ad Catull. etiam exhibuit p. 296. ubi ex Lesbosnacte Aelianum schema attigit.

τικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον Μακεδόνα
 τρῶσαι τοὺς Πέρσας ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ
 τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὅμηρος ⁴⁰,

Φημί — οὐν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα,
 Ἀστράπτων ἐπὶ δεξιᾷ.

ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα.

40 Ὅμηρος] Il. B. v. 350. Φη-
 μί γὰρ οὐν κατανεῦσαι ὑπερμενέα
 Κρονίωνα Ἀστράπτων ἐπιδέξει.
Auctor vitae Hom. p. 307. huic
 loco subiicit: καὶ ταῦτα δὲ ἐξή-
 νεγκε κατὰ τινὰ ἀρχαίαν συνθήκαιαν.
 καὶ οὐδὲ ταῦτα ἀλόγως κ. τ. λ.
 Quae in scholiis ad *Hom.* MSS.
 leguntur, dignissima sunt, quae
 proferantur: Ὅτι ἀκαταλλῆως εἴ-

ρηται. ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ
 φαίνοντα. ὡς Εὐριπίδης ἐν Παλα-
 μῆδει,

Αἴε, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτήσαι θέλων,
 Σχολῆ μ' ἀπειρογε.

βραχὺ δὲ διασταλτὸν εἰς τὰ ἐπιδέξια.
 ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος
 τοῦ καί. ubi in margine *Lesbo-*
nactem citavit *Jf. Vossius*.

Β Α Ρ Β Α Ρ Ι Σ Μ Ο Τ

Κ Α Ι

Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Μ Ο Τ.

Β Α Ρ Β Α Ρ Ι Σ Μ Ο Τ ¹.

Βαρβαρισμός ἐστὶ λέξις ἥτοι περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσωδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει ² δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ

¹ ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ] Hoc et quod sequitur de Soloecismo opusculum ex antiqua *Leidensis* Bibliothecae membrana descripti. Utrumque in alio etiam eiusdem Biblioth. Codice legebatur, non sine exigua scripturae diffinitate, quam, ne quid omittentem, sedulus enotavi. Reliqua, alterius *Auctoris*, itidem ignoti, qui eandem materiam copiosius pertractat, capita ex laboriosis *Jf. Vossii* adversariis exhibui, qui ex optimo libro eadem hauserat; neque tamen priora quae vulgavi capita inibi non legebantur, sed minus plena quam in vet. libris. Plura vide sis in Praefat.

² Διαφέρει] Qua ratione *Soloecismus* et *Barbarismus* vulgo discerni soleant, docet *Sexius Empiricus* advers. Gramm. c. X. qui Grammaticorum hac in parte petulantiam sic fatis acerbè neque inmerito castigat. Discrimen inter *Barbarismum* et

Soloecismum porro tradiderunt *Etymologus* in v. Σόλοιχοι. *Suidas* in Βαρβαρίζει. et *Eustathius* ad *Hom.* II. B. p. 278. E veteribus nonnullos, quos has voces minus anxie distinxisse innuit *Eustathius*, reprehendit *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. c. IV. eosque temere conturbasse scribit τὴν παρὰ πᾶσι συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μίᾳ λέξει κατὰ ἐστὶν ὁ Βαρβαρισμός, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀνεπαλλήλων ὁ Σολοικισμός. Neque Graecis Latinos quidquam hic concessisse ex *Diomede* et *Donato* constat. *Soloecismum* vocat *Ausonius* Epigr. CXXX. quem ex mente Grammaticorum *Barbarismum* dixerat *Martialis* VI. Ep. XVII.

Cinname, Cinname, te iubes vocari:

Non est hic, rogo, Cinna, Barbarismus?

Tu si Furius ante dictus esses, Fur ista ratione dicereris.

ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει³, περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, 192
περὶ τόνον, περὶ χρόνον, περὶ πνεῦμα. Λέγομεν δὲ Βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἀλλοφύλῳ λέξει χωμένους⁴. ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχένιον Κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάππαν.

Π Ε Ρ Ι

Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Μ Ο Υ.

Σολοικισμὸς ἐστὶ λόγος περὶ τὴν σύνταξιν⁵ τῶν λέξεων ἡμαρτημένος. Διαφέρει δὲ Σχήματος⁶: ἐπεὶ τὸ μὲν Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καθισταμένην⁷ εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς⁸ ἐν τῷ λόγῳ, περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἄρθρον, περὶ ἀριθμὸν, περὶ πτώσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμὸς, ἐπεὶ σόλοικον⁹ καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει. Σολοίκους 193

3 Ἐν τῇ λέξει] Ita Cod. A. paulo aliter Cod. B. Διαφέρει δὲ τοῦ σολοικισμοῦ, ὅτι ὁ μὲν βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ἢτοι περὶ πλεονασμὸν στοιχείου. ἢ περὶ ἐναλλαγὴν. ἢ περὶ τόνον. ἢ περὶ χρόνον. Ὁ δὲ σολοικισμὸς ἐν ὅλῃ τῇ λέξει. περὶ τὰ αὐτὰ λέγομεν βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἄλλ.

4 Λέξει χωμένους] Ea ratione legunt Codd. B. et C. Mendose in A. λέξη χωμένους. Quae sequuntur: ὡς εἴ τις etc. Impeditavit Cod. A. universa deerant in Voss. apographo, seu Cod. C. Insignis est in B. lectionis differentia: ὡς εἴ τις τὸ μὲν περὶ ὑπαυχένιον ῥήκος, κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χ. μ. Siquidem hinc iudicium ferre licet, prioris tractatus auctor dicendus erit Herodianus. Subiiciam quae in Gloss. Med. et Inf. Graec. ad voces Κερβικάριον et Μάππα scribit Du Cangius: „Herodianus de Solocismo et Barbarismo MS. (in „Cod. Coll. 1825.) λέγομεν δὲ

„βαρβαρίζειν καὶ τὸν ἀλλοφύλου „χωμένον. ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχένιον, κερβικάριον λέγει, τὸ δὲ „χειρόμακτρον, μάππαν.“ Hinc ratio est petenda, cur in Cyrilli Glossis legatur Βαρβαρισμὸς, Graeco Latino. sive potius, Graeco-Latinum.

5 Περὶ τὴν σύνταξιν] Cod. C. περὶ τὴν σύστασιν τ.

6 Διαφέρει δὲ Σχήματος] Vide Tryphonis locum, quem ad initium *Lesbonactis* produxi.

7 Καθισταμένην] Emendatam Cod. C. scripturam proposui. Cod. A. καθισμένην εἰς εὐπρέπειαν. Cod. B. Διαφέρει δὲ σχήματος, (C. τοῦ σχήματος) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καθ' ἑσταμένην εὐπρέπειαν.

8 Γ. δὲ ὁ Σολοικισμὸς] Cod. B. καὶ τοι ἐν τῷ λόγῳ γινόμενος περὶ πλεονασμὸν λέξεως, etc.

9 Ἐπὶ σόλοικον] Ita Codd. B. et C. cum in Cod. A. legeretur ἐπισόλοικον. Saltasius in Tertull. de Pall. p. 312. σόλοικος εἰ σόλυ-

δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων¹⁰ φησὶ, Κοίμισσον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἰππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους ἦν λάβωσι, περνώσι
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφριτεύοντας.

ΕΤΕΡΩΣ

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μὲν εἰσὶν ἕξ. Ἑλληνισμός, Σαρρήνεια, Κυριολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια. Κακία δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρισμός, Ἀσάφεια, Ἀνυρολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθεσία, Ἀπρέπεια.
194 Ἑλληνισμός μὲν οὖν ἐστὶ λέξις ὑγιής, καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκῇ μετάλληλος^{*}). Βαρβαρισμός δὲ ἐστὶ λέξις ἠμαρτημένη παρὰ τὴν¹¹ τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

κος dicebatur, ut βρικόσ βροικόσ, μνρῶ μοιρῶ.

¹⁰ Ἀνακρέων] *Anacreontis et Hipponactis fragmenta hinc prodixerunt Viri Clarissimi I. Vossius ad Catull. p. 226. et Iac. Phil. D'Orville in libro reconditae eruditionis plenio, Vanno Critica c. XII. p. 570. Quandoquidem vero in his fragmentis Codices nonnihil ab invicem discedunt, universam singulorum scripturam bona fide proponam. Haec itaque erat lectio Cod. A. ὁ γὰρ ἀνακρέων φησὶν κοίμισσον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ ἰππώναξ. καὶ τοὺς σ. ἦν λάβωσι περνώσι φρύγας μ. ε. μ. ἀλφριτεύοντας. Cod. B. ὁ γοῦν ἀνακρέων φησὶ. κοίμισσον δὲ σόλοικον φθόγγον. ὁ δὲ ἰππώναξ. κ. τ. σ. η. λάβωσι περνώσι. φρύγας μὲν εἰς μίλητον ἀλφριτεύοντας. Huius ego libri lectionem in textum recepi. Cod. C. seu apographum Vossianum: ὁ γοῦν Ἀ. φησὶ. κοίμισσον σόλοικον φθόγγον. καὶ ἰππώναξ. καὶ τοὺς Σ. ἦν λάβωσι περνώσι. (in fine postremi capituli περνώσιν*

extabat.) φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφριτεύοντας. in libri margine posuerat Vossius: l. ἀλφριτεύοντας i. e. in pistrinum mittunt. Eadem autem, neque enim id praetermittendum, *Anacreontis et Hippon.* loca tangit *Eustathius* ad II. B. p. 278. τοὺς βαρβάρους Σολοίκους ἔργον, καὶ προφίρονται χοίρσις, Ἰππώνυκος μὲν τὸ, καὶ τοὺς σολοίκους ἴν' ἰθίλωνσι περνώσιν. Ἀνακρέωντος δὲ τὸ, σόλοικος φθόγγος, ὅπερ ἐστὶ βαρβαρικός.

[*] L. κατάλληλος. G. H. S.]

¹¹ Παρὰ τὴν] MS. mendose περὶ τὴν τ. *Sextus Empiricus* adversus *Gramm.* c. X. p. 42. B. Βαρβαρισμός ἐστὶ παράπτωσις ἐπὶ ἀπλῇ λέξει παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. qui pari ratione, qua *Grammaticus* noster, τὸ Βαρβαρίζειν et Ἑλληνίζειν in istius capituli principio opponit: ὅ, τε γὰρ ἐκάστοτε βαρβαρίζων καὶ σολοικίζων ὡς ἀπαίδευτος χλευάζεται. ὅ, τε Ἑλληνίζων ἱκανὸς ἐστὶ πρὸς τὸ σαφῶς ἅμα καὶ ἀκριβῶς παραστήσαι τὰ νοηθέντα τῶν πραγμάτων. qui vero emendatam *Graeci sermo-*

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμὸς Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοικία τὴν τάξιν βλέπει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη ¹² τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους ἑννέα ¹³. προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιγῇ, διαίρεσει, τόνω, χρόνω, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ἧς ¹⁴ λήγοντα σύνθετα οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν̄, ὅπαν ἢ παρ' οὐδετέρων πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ἐπὶ τέλει ἐμφαίνεται.

Κατὰ δὲ Ἀφαιρέσιν· ὡς εἶ τις λέγοι τὸν Ἐριῆ, δεῖ γὰρ λέγειν τὸν Ἐριῆν.

Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν ¹⁵. λέγοντες τὸν δίφρον, δρίφρον ¹⁶. 195
καὶ τὸ φέρω, φέρνω ¹⁷. καὶ Μυτιληναῖον, Μιτυληναῖον ¹⁸.
ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ χριστοῦ Μυτιλήνη καλεῖται.

nis culturam persequitur, id quod sentit, perspicue atque polite eloqui valeat. Hac ratione Hellenismum finit. Etymologici M. Auctor: Ἑλληνισμός ἐστι, τὸ καθ' Ἑλλήνας διαλέγεσθαι, τούτῃσι τὸ ἁσολοικίστως καὶ ἀβαρβαριστῶς διαλέγεσθαι.

¹² Ἐπη] Quid sint τὰ ἔπη τῆς λέξεως fateor me ignorare. quid si ἔπη scripserit? neque id placet. [Del. ἔπη. G. H. S.]

¹³ Κατὰ τρόπους ἑννία] Totidem modos recenset Donatus: Barbarismus autem fit duobus modis, scripto et pronuntiatione. His bipartitis, quatuor species supponuntur. Additio, Detractio, Immutatio, Transmutatio, literae, syllabae, temporis, toni, aspirationis. a quibus non longe discedit Diomedes.

¹⁴ Εἰς ἧς] Scripsi pro εἰς ἡ· et μοx διαν ἡ π. ο. πρὸς τὴν κατάληξιν, ubi in MS. legebatur ὅταν ἡ π. ο. πρὸς τὴν κατὰ λέξιν.

¹⁵ Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν] Id sine controversia mutandum est; secundum indicem supra positum ponendum Κατὰ δὲ μεταθέσιν· secundum adcuratorem legem:

Κατὰ δὲ ὑπέροθεσιν. Auctore quidem Tryphone περὶ παθῶν λέξεων· Μετάθεσις — καλεῖται καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέροθεσις. Corinthius vero de Dial. Ion. id ponit discriminis inter μετάθεσιν et ὑπέροθεσιν, ut illa fiat ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ, ἢ δὲ ὑπέροθεσις ἐν ἑτέρῃ.

¹⁶ Δρίφρον] Auctoritate unius Theodori Gazae (qui nihilominus e veteribus hausit, quae de Barbar. et Soloeec. notat, uti et Georgius Lescarpinus περὶ συντάξεως p. 215.) vocem Δρίφρος Glossariis Graeco-Barbaris inseruerunt Meursius et Du Cange. Ne noster quidem efficiet, ut eam vocis formam barbaram esse credamus.

¹⁷ Τὸ φέρω, φέρνω] Nulla hic μετάθεσις, sed literae ν παρεμπτωσις. Credibile Auctorem aliter scripsisse; forsitan posuerat: καὶ τὸ φερῶ, φέρνω.

¹⁸ Μιτυληναῖον] En, quae scribit Is. Vossius Observ. ad Melae II. c. VII. p. 201. Utrumque dixerit veteres Mytilene et Mytilene. Sed prius illud longe rectius, alterum vero inter barbarismi species referi Stephanus

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγήν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἰδυνάμην, ἠδυνάμην ¹⁹. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔβουλόμην, ἠβουλόμην. ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνιστώτῳ χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ ἔ ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον· βούλωμαι, ἔβουλόμην· καὶ δύναμαι, ἰδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφήν, ὡς Μένανδρος ²⁰ λέγει,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ἀντὶ τοῦ φάναι, ὁ ἕτερος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφή γίνεται ἐπὶ οὐδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τὸ ἕτερον λέγω θάτερον· ἐπὶ ἀρσενικοῦ δὲ οὐδαμῶς.

196 Κατὰ δὲ Λαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγη,

Μάγνης δ' αὖ Δίκτην τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκει.

οὐ γὰρ διαιρεῖται, ὧν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ῥ λήγει· αἱ γὰρ εἰς ᾧ λήγουσαι αἰτιατικαὶ διαιροῦνται, Δημοσθένεια, Δημοσθένη γὰρ καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, ἐὰν βουλώμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι. δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδιοῖς ὀριστικοῖς ὁμοτονεῖ, φέρομαι, ἐὰν φέρωμαι· λέγομαι, ἐὰν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι. Ὀμοίως καὶ περὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες ἀκρατον προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν ἀκρατον προπαροξυτόνως· ἡ γὰρ τοῦ ᾧ στερησις προτιθεμένη τῶν δυσλλάβων ὀνομάτων εἰς ὅς ληγόντων ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον κακός, ἄκακός· φθαρτός, ἀφθαρτός· οὐκοῦν καὶ κρατός, ἄκρατός.

Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionysium Thracem, et Mutilηναιὸν dicit iubet, addens rationem, ἀπὸ γὰρ τοῦ Μίτωνος τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται. Vossii meminit ad Stephanum Berkelius; quod autem auctorem nostrum Stephanum vocaret Vossius, nihil erat caufae.

¹⁹ Ἰδυνάμην] Atticum usum reprehendit. *Etymologus* p. 419. v. 30. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε τῶν παρρω-

χημένων εἰς ἡ τρίποναι· τὸ ἔβουλόμην, ἠβουλόμην λέγουσιν. Idem in ἠβουλόμην et ἰδυνάμην observat *Corinthius* de Dial. Att. ἔβουλόμην tamen et ἰδυνάμην frequentissime a probatis scriptoribus usurpari monuit *Thom. M.* ²⁰ Μένανδρος] *Menandri* versus reliquis fragmentis addi poterit. Nostro concinit *Etymologus* p. 443. v. 35. οὐ λέγεται θάτερον ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἄτερος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πινακωῖς ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πινακίς συνεσταλμένως, ὡς θυρίς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔριον δασέως· δεῖ γὰρ αὔριον ψιλῶς· ἐπέπερ εἴρηται παρὰ τὴν αὔραν²¹, ἥτις ἐκ τῶν ποταμῶν ἔωθεν ἀναδίδοσθαι φιλεῖ.

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

197

ἄλλως τε καὶ διὰ ψιλοῦ τοῦ στοιχείου συναλείφεται.

Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφι.

εἰ γὰρ ἦν δασύ, πάντως ἂν διὰ τοῦ θ' ὤφειλεν εἶναι ἢ συναλοιφή.

Ἀκυρολογία²² δὲ, ἥτις περὶ τὸ σημαίνουμενον ἀμαρτάνεται· τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ²³ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων,

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούρισσαν δὲ τιθήνας.

Τούναντιον γὰρ, ἐβάρυναν ἀπολείσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τροφόμενα βρέφη· καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

Ὄρωμεν ἀνθρῶν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

Π Ε Ρ Ι

Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Α Σ

Κ Α Τ Α Π Λ Α Τ Ο Σ.

Σολοικία ἐστὶν ἀκατάλληλος πλοκή τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ²⁴ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

²¹ Π. τ. αὔραν] Hanc originatorem, quae veritatis colorem ducit, praeter alias deteriores proponit Auctor Etymologici M. non omisso Homeri, quem Noster adducit, versu, ex Od. E. v. 469. MS. ita legebat: ἥτις ἐκ τ. π. ἔωθεν ἄ. φ. Αὔρα δ' ἐκ π. ψ. π. εἴωθι πρό. postea Μηδ' ἀναβάλλεσθαι. Est autem is versus Hesiodi Erog. 408.

²² Ἀκυρολογία] Inter decem vitia orationis ἀκυρολογίαν reponit, praeter Diomedem, Donatium, cui acyrologia dicitur in propria dictionis positio. Κυρολογίαν his verbis declarat Trypho περὶ τρόπων MS. Κυρολογία μὲν

ὄν ἐστιν ἢ τῶν κατὰ φύσιν λέξεων τεταχυνῆ φράσις. τότε γὰρ οἰκείως προφέροιστο ἂν τις, ὅταν μὴ παρεμπόνη τοῦ κυρίως λεγομένου. πῦξ μὲν ἐνίκησα. Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἰσθλὸν ἰόντα. Quisquis itaque voces παρὰ φύσιν sive a propria potestate derivatas usurpat, ἀκυρολογεῖ, et secundum Nostrum περὶ τὸ σημαίνουμενον ἁμαρτάνει.

²³ Π. τ. Καλλιμάχῳ] MS. ἐπὶ παρὰ τῷ Κ. Elegantissimum Callimachi fragmentum inter edita non occurrit. In Aeschyli versu Vossius pro Αἰγιον correxerat Αἰγαῖον.

²⁴ Παρὰ] Vitiose iterum in

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ τρόπον $\bar{\iota}\epsilon$ ²⁵. περὶ γένη, περὶ
 198 ἀριθμούς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἶδη, περὶ τὰ γενι-
 κά καὶ εἰδικά, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ
 τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν
 ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς
 προθέσεις ²⁶, περὶ τὰ ἐπιρροήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὀμήρω ²⁷,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνον φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδω ²⁸,

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύνιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,

Ἡέλιος, ὅς ²⁹ πάντ' ἐφορᾶς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

199 Περὶ τὰ Εἶδη· ὡς εἴτις ἀπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ τάξειεν,
 οἶον, διὰ θεάων ³⁰, ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καὶ * ³¹ γυναικῶν

MS. περὶ γήν τ. eandem mendam
 supra iustali in nota 11. *Apol-*
lonius Alexandr. de Synt. I. c.
 11. ἐπειδὴν τὰ μὴ δέοντα τῶν λέξεων
 συναφθῆ, τὸ τοιοῦτον κολουῦμεν
 σολοικισμόν.

²⁵ Κατὰ τρόπον $\bar{\iota}\epsilon$.] *Diomedes*
 II. p. 119. *Sunt Soloecismi se-*
cundum plerosque modis qua-
tuordecim, secundum quosdam
quindecim. Plerique omnes, qui
 notantur Soloecismi, venustissimi
 sunt σχηματισμοὶ σολοικοφανεῖς,
 quos mirum non est ab illis
 improbari, qui Grammaticae,
 quam didicerunt, regulis tan-
 quam scopulis abhaerent. Scri-
 ptor vitae *Homeri*, sive is sit
Dionysius Halicarnassensis, seu
 alius, iudicandi certe facultate
 praeditus non vulgari. Soloeci-
 smos, quos vocat Noster, in-
 ter σχήματα retulit.

²⁶ Προθέσεις] MS. habebat θέ-
 σεις.

²⁷ Ὀμήρω] *Od. O. v. 125.* In
 scripto libello perperam legeba-
 tur; Δῶρόν τοι κ. ἔ. φίλον τέκνον

φίλε τ. δ. Hanc generis permuta-
 tionem, certa ratione nixam,
Eὐβοικὸν σχῆμα vocat *Lesbonax*.
²⁸ Ἡσιόδω] *Theogon. v. 321.*
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, *Chimaera*
tripartito ore flammam spirare
dicebatur.

²⁹ Ἡέλιος, ὅς] *Scribe: Ἡέλιος*
 θ' , ὅς κ. ex *Il. Γ. 277.* ubi
Schol. notat: Ἡέλιος τε] Ἀντὶ
 τοῦ, καὶ οὐ δ' ἥλιε. παράπτωσις
 ὀρθῆ ἀντὶ κλητικῆς, κατ' Ἀτυκι-
 σμόν. *Versus* autem in *Il. Γ.*
276. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδίων,
 κύνιστε, μέγιστε. Is *versus*, quem
 Noster adfert, alibi frequenter
 recurrit.

³⁰ Διὰ θεάων] *Il. E. v. 381.*
 et alibi. *Hesychius: Διὰ θεάων,*
 ἀντὶ τοῦ διοτάτη.

³¹ Καὶ *] *Inferni* huic loco
 defectus indicem. Quae subii-
 ciam videntur excidisse: καὶ συγ-
 κριτικὸν ἢ ἐπιρροτικὸν ἀντὶ ἀπλοῦ,
 οἶον (*Od. M. v. 385.*) γυναικῶν
 θηλυτέρων, ἀντὶ τοῦ θηλυῶν. Ita
 edidi pro *θηλυῶν*. Inter *Hesychii*
 λέξεις Ὀμηρικῆς hanc etiam reperi-

Θηλυτέρων, ἀντὶ τοῦ Θηλειῶν. καὶ, δικαιοτάτος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ δικαίος.

Περὶ δὲ Γενικά καὶ Εἰδικά· ὡς παρ' Ὀμήρω,
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ, ἄνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Παῖθη· ὡς εἴ τις λέγοι, οἰκοδομοῦμαι πύργον,
ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ' Ὀμήρω,
Ναιετάουσι πόλῃες ³².

ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καὶ,
ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἰρρέϊτο ³³.

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα· ὡς παρ' Ὀμήρω ³⁴,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, 200
Σοὶ τ' ἐπιλείθονται, καὶ δεδμημέθα ἕκαστος.

ἀντὶ τοῦ δίδμηται.

Περὶ δὲ Χρόνους· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ³⁵,

rire licet: Θηλυτέρων, Θηλειῶν, τῶν μόνων ἐγκυμένων πλησιάζουσῶν ἀνδράσι. μόναι γὰρ αἱ γυναικες ἐγκυι οὔσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζῶων οὐδέν. *Scholiasftae* nota ad *Il. A.* v. 831. ubi Chiron dicitur δικαιοτάτος Κενταύρων, hac ratione est corrigenda: Τὸ ὑπερθετικὸν κείτω ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ θετικοῦ. ὃ ἐστὶν ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δικαίος. cui iunges *Hesych.* in Δικαιοτάτος Κενταύρων. *Auctor* vitae *Hom.* p. 308. Καὶ τὰ εἶδη δὲ τῶν ὀνομάτων ἐξαλλάσσει. πολὺν μὲν τὸ συγκριτικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ. — ποτὶ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, ὡς τὸ δικαιοτάτος Κενταύρων. Utrumque Atticis proprium esse observat *Corinthius*.

³² N. πόλῃες] In MS. ναιετάουσι πόλῃες. Scripsi N. πόλῃες ex *Il. A.* v. 45. Qui ea ratione activa et passiva permutant, peccare dicuntur *perit* τὰς διαθίσεις.

³³ Ἄντὶ τοῦ ἰρρέϊτο] *Homericæ* locutionis in *Il. A.* v. 451. triplex proponitur a *Scholiasfta* expofitio, quarum secundam *Grammaticus* noster sequitur, *Hesychio* etiam probatam: ῥέε δ' αἵματι γαῖα, κατερρέϊτο ἢ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος. quamvis dubium esse queat, an non κατερρέϊτο posuerit *Hesychius*. Tertiam *Schol.* interpretationem, meo quidem iudicio prioribus praeponendam, amplectitur *Schol. Apoll. Rhod. I.* v. 1146. ἢ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, ῥέε δ' αἵματι γαῖα· ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἰρρέει ἐν τῇ γῆ.

³⁴ Παρ' Ὀμήρω] *Il. E.* v. 877. et 878. ubi vulgatur, prouti versus postulat, δεδμημέθα. sed in MS. *Hom.* Codice δεδμημέθα legebatur. *Homericæ* figuræ venustatem, probe perceptam, perite declarat *Scriptor* vitae *Hom. Anonymus* p. 309. et 310.

³⁵ Παρ' Εὐριπίδῃ] MS. παρ' Εὐριπίδῃ, θύσσον δὲ τις λαβοῦσα ἔ. *Euripidae* versus reperiuntur in *Bacchis* v. 703. et 704. ubi pro *ἔπαισεν εἰς πίδον* vulgatur *ἔπαισεν εἰς πύργον*. Prius *Grammaticus* noster posuerat, versu proxime sequenti deceptus: Ἄλλῃ δὲ νύρθη εἰς πίδον καθῆκε γῆς. Ea autem lectio *ἔπαισεν εἰς πίδον*

Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέδον,
 "Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.

ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων· ὡς εἴ τις ἐναλλάττει³⁶ εὐκτικὰ ὀριστικοῖς, ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις,

ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς παρ' Ὀμήρω³⁷,

Αἶψα μάλ' εἰς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς,

Πειρᾶν δ', ὡς κεν — — ὑπερκύδαντας Ἀχαιοῦς.

ἀντὶ τοῦ πείραζε, ὡς καὶ προεῖρηκεν ἔλθε. καί,

Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μνηθῆσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.

ἀντὶ τοῦ οὐ μνηθῆσαιμην.

201 Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα³⁸· ὡς εἴ τις ὑποτακτικοῖς χρῆσαιο ἀντὶ προστακτικῶν. οἶον,

Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιῆς εἰρημένος ἔστω.

ἀντὶ τοῦ, ὁ μὲν· καὶ ἔμπαλιν προστακτικοῖς ἐχρήσατο

ἀντὶ ὑποτακτικῶν,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὁ δὲ τετελεσμένος ἐστίν.

ἀντὶ τοῦ, ὅς δή. καί,

ὁ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

ἀντὶ τοῦ, ὅς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύναρθρον ἀντὶ συνάρθρου παραλαμβάνοι. ὡς παρ' Ὀμήρω Ζηηόδοτος παραγράφει λέγων, πρὸς εἰς³⁹ ἀντὶ τοῦ σοι σύναρθρος.

nihil quidem habet, quod adeo offendat; nisi quod splendidam, quae Mosen et Bacchum comparat, fabulam nonnihil labefactet. Aliquantulum huic loco inhaeseram, antequam oculos converterem ad illud ἐκπηδᾷ pro ἐξεπήδησε positedum; et pene me in errorem induxisset, quae subito oborta fuerat coniectatio, nimirum pro ἔπαισεν Grammaticum nostrum legisse ἐπήσεν· quid voluerim, cogitandum relinquo.

36 Ἐναλλάττει] MS. ἀναλλάττει. Iam autem ἐγκλίσεων ἐναλλαγὴν tangit Auctor vitae Hom. p. 308.

37 Παρ' Ὀμήρω] Il. A. v. 70. et 71. Πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶας ὑπερκύδαντας Ἀχαιοῦς. Ibid. v. 66. Πειρᾶν δ', ὡς κεν etc. in MS.

etiam *Leidensi* extabat Πειρᾶν δ', ὡς κεν τ. Usus τοῦ προστακτικοῦ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου *Lesbonacti* dicitur schema Ionico-Doricum. Alter *Homeri* versus est ex Il. B. 488. ubi *Schol.* μνηθῆσομαι interpretatur μνηθῆσαιμην, ἴποιμι.

38 Περὶ δ. τ. Ἄρθρα] Confer, si lubet, *Scriptorem vitae Hom.* p. 310. *Homeri* loca, quae hac in nota adferuntur, reperies in Il. Θ. v. 524. Il. A. v. 388. et in Od. T. v. 372. Ἠπείλησεν μῦθον vulgavi pro ἐπέλησαι μῦθον, quod erat in MS. *Alexion* in Il. Z. versum 149. corrigebat, τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν κατὰ τὴν φράσιν νομίζων, uti traditur in Scholiis MSS.

39 Πρὸς εἰς] Est cur dubitem, an adcurate veteris libri ductus

ἢ εἴ τις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος ⁴⁰
 ἡμεῖς, ἐπὶ δὲ δευτέρου προσώπου τάξειεν ἄντωνμίαν
 τὴν ἀρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡοιδῶ,
 Λεῦτε δὲ ἐννέετε σφέτερον πατέρ' ὑμνίουσαι.
 ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.

202

Περὶ δὲ τὰς Προθέσεις ⁴¹.

Εἰς ἐλάτην ἀναβάς,
 ἀντὶ τοῦ, ἐλάτην. καί,
 Κάππεσον ἐν Ἀήμνῳ.
 ἀντὶ τοῦ, εἰς Ἀήμνον.

Περὶ δὲ Ἐπιρρήματα

καὶ εἶσω δόρπον ἔλαντο.
 ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ⁴²,
 Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοινὴ ἀνόνημος
 Θεᾷ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω ⁴³.
 ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καί,
 Πωλεῖται ⁴⁴ τις δεῦρο γέρον.

nobis reliquerit *Vossius*. Eius rei cura parum nos habebit sollicitos, cum sincera lectio ex istis scripturae reliquiis facillimo opere queat erui; hac enim ratione est legendum: παρ' Ὀμήρῳ Ζηρόδοτος παραγράφει λέγων, Πατὴρ σείο, ἀντὶ τοῦ σοῖο συνάρθρου. Silentio non premissam, quae hanc emendationem subministravit, *Ammonii* notam: Σοῖο καὶ Σείο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγνωσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γὰρ ἐστὶ συνάρθρος ἄντωνμια ὡς ὅν (H. Ω. v. 486.) Μήσιο πατὴρ σείο. ἢ δὲ Σείο οὐ συνάρθρος. *Dionysius Thrax* in *Arte Gramm.* Τῶν δὲ ἄντωνμιῶν, inquit, αἱ μὲν εἰσὶν ἀσύναρθροι, αἱ δὲ συνάρθροι. ἀσύναρθροι μὲν, ἐγὼ, σὺ. σύναρθροι δὲ, ἐμὸς, σός. quam distinctionem reprehendit *Vetus Technici Commentator*: Ἐπινοῦται τοῦτο εἰπὼν. Οὐ δὲ γὰρ συνάρθρος καὶ ἀσύνάρθρος καλεῖται ἄντωνμιας. ἰδοὺ γὰρ αἱ μὲν καλούμεναι συνάρθροι οὐκ εἰσὶν ἄρθρων δεκτικαὶ etc. αἱ δὲ καλούμεναι ἀσύναρθροι δεκτικαὶ εἰσὶν ἄρθρων. Ἄττικαὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασίν, ὡς καὶ *Καλλιμάχος*,

Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τὸν σὲ Κροτωπιᾶδην. Καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι, τὸν ἐμὲ τουτοῖ. *Integrum* locum propter inedita fragmenta produxi. *Callimachi* verba partim leguntur in fragm. *Bentleiano* CCCCXV.

⁴⁰ Λέγοντος] Scribendum forsitan λέγων τὸ ὕ.

⁴¹ Περὶ δ. τ. Προθέσεις] *Hom.* Π. Σ. v. 287. Εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήμετον. et Π. Α. v. 593. Κάππεσον ἐν Ἀήμνῳ. atque ita edidi pro κάππεσον quae erat MS. lectio. Alia in eandem rem loca dabit *Auctor vitae Hom.* p. 310.

⁴² Παρ' Εὐριπίδῃ] His versibus *Euripidae* Hippolytum exorditur *Venus*. *Euripidem*, *Sophoclem*, et *Eubulum* eandem ob rationem notat *Ammonius*.

⁴³ Οὐρανοῦ τ' ἔσω] Quam e MS. enotaverat *Vossius* lectionem, Κύπρι τ' οὐκ οὐκ ἔσω, ex scribendi compendio ortam, corrigere non dubitavi.

⁴⁴ Πωλεῖται] *Hom.* *Od.* Α. v. 384. *Hesych.* Δεῦρο, ἐνθάδε. In MS. πωλεῖται extabat pro πωλεῖται.

ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. καὶ,

Ναὶ μὰ ⁴⁵ τὸδε σκῆπτρον.

ἀντὶ τοῦ, νῆ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῶ χρήσηται ἀντὶ ἀρρητικῶ οἶον,

Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα ⁴⁶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

ἀντὶ τοῦ, οὐ δι' ἐμὴν.

203 Περὶ δὲ τοὺς Συνδέσμους· ὅταν τις τῶ μὲν μὴ ἐπενέγκῃ τὸν δὲ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῶ ἦτοι διαζευκτικῶ μὴ ἐπενέγκῃ τὸν ἢ. ἢ εἴ τις χρῆσται τῶ μὲν ἢ προτακτικῶ, τῶ δὲ ἦτοι ὑποτακτικῶ, λέγων, ἢ τὸδε, ἦτοι τὸδε· τοῦναντίον γὰρ χρῆ ποιεῖν, προτάσσειν μὲν τὸν ἦτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἢ, λέγοντας, ἦτοι τὸδε, ἢ τὸδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἶδη τῶν εἰρημένων ἐμπεριέχεται. ὡς ἐν τῶ, ἓνα λίθον πένθ' ὑπῆσαν σκόρπιοι. Σολοικίζει δὲ καὶ, ὁ τὸ παιδίον δεικνύς, καὶ λέγων οὗτος.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμός τούτῳ διενηρόχουσι ἀλλήλων, ὅτι ἢ μὲν Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημασιώμενον ἐναλλάσσει. οἶον, Ναιετάουσι πόλιν ⁴⁷, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται· ὁ δὲ Βαρβαρισμός περὶ μίαν γίνεται λέξιν ⁴⁸, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐστὶν ἀμάρτημα. ὁ γὰρ λέγων περισπωμένως εὐγενῆς, τὸ μὲν σημασιώμενον φυλάττει, πταίει δὲ κατὰ τὴν προφορὰν, περισπωμένην χρώμενος ἀντὶ ὀξείας.

Ὠνόμασται δὲ ὁ μὲν Βαρβαρισμός κατὰ ἐναντιότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπειδήπερ ἢ κατορθωμένη λέξις Ἑλληνισμός καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνηθισμένης λέξεως μετενηγεμένον ⁴⁹ Βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμός δὲ, ὅτι τοῦ σώου λόγον αἰκία ⁵⁰. αἰκίζεται γὰρ τὴν ἀκολουθίαν

45 Ναὶ μὰ] Π. Α. γ. 234. *He-sych.* Ναὶ μὰ, ἀντὶ τοῦ νῆ. μή.

46 Ἰότητα] *Mendose* in MS. Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα. Alterum est in *Hom.* Π. Ο. γ. 41.

47 Πόλιν] Quinimo legendum Ναιετάουσι πόλις· ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. Vide notam 32.

48 Λέξιν] MS. τάξιν· *perperam.*

49 Μετενηγεμένον] MS. μητ' ἐνηγεμένον.

50 Τοῦ σώου λόγον αἰκία] *Apud*

Etymologum Σόλοικοι dicuntur οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Κίλικος. nisi potius legendum sit: ἀπὸ Σόλων πόλεως Κιλικίας. Hanc nominis originem praeter *Anonymum* inter *Galci* Opuscula *Mythol.* p. 95. tangit *Eustathius* ad *Dionysii* *Perieg.* γ. 875. qui tamen alibi a ridicula, quam tradit *Noster*, etymologia non abhorruit, ad *Hom.* Π. Α. p. 47. ἀπὸ δὲ τοῦ σώου τούτου βοηθῆ-

τοῦ λόγου· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίκους ἐκάλουσαν τοὺς βαρ- 204
 βάρους. καθὰ φησὶν Ἰππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἦν λάβωσι, περιᾶσιν.

ὥστε τῷ γένει Σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμὸν.

ται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τοῦ σολοικισμοῦ, εἰπὼν σολοικισμὸν εἶναι σόου λόγου αἰκισμὸν. Sic solent Magistri, quorum hac in parte ineptiae nos parum movent. Σολοικισμὸς et Σολοικίζειν latissimi usus vocabula de quibusvis rebus usurpabantur, quae minus decore a recepta consuetudine recedebant. Σολοικίζειν τῇ φωνῇ, *barbare loqui*, apud *Demosth.* I. in Steph. p. 612. A. ἡμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπεκλήφατε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ εὐκαταφρόνητον εἶναι. Sauromatae minus castigatae Scythicam linguam enunciantes σολοικίζειν αὐτῇ dicuntur apud *Herodot.* IV. c. 117. Ad eandem rationem poni potest σολοικίζειν τῷ τρόπῳ. *Xenophon* Cyrop. VIII. p. 216. B. *Δαϊφάρης* δὲ τις

ἦν, σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ· *asperioris indolis homo*. Amplissimam hanc τοῦ Σολοικίζειν potestatem optime exposuit in Lexico non vulgaris bonitatis MS. *Cyrillus*: Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνῇ ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορενμάτων. ὅταν τις χορικῶς ἐνδέεται, ἢ ἀτάκτως ἐσθίει, ἢ ἀκόσμως περιπατεῖ. ubi pro φορενμάτων legendum videtur φορημάτων· nisi quis malevit ἐπὶ ὄρχημάτων. ἢ ὅταν, imperiti saltatores σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὄρχησει ἐπιδείκνυνται, apud *Lucian.* de Saltat. p. 814. hunc locum non omisit, qui copiose et erudite usum vocis σολοικισμοῦ sive σολοικίας declarat, praestantiss. Iesuita *Ludovicus Cresollus* Vacation. Autumn. L. II. c. IX. p. 347. et 348.

Π Ε Ρ Ι

Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ω Ν

Ε Κ Λ Ε Γ Ε Ν

Ε Κ Τ Ω Ν Π Ε Ρ Ι Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ω Ν

Τ Ρ Υ Φ Ω Ν Ο Σ , Χ Ο Ι Ρ Ο Β Ο Σ Κ Ο Τ ,

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ι Τ Ο Τ Κ Α Ι Ε Τ Ε Ρ Ω Ν

Κ Α Ι Α Ν Τ Ι Γ Ρ Α Φ Ο Ι Σ Δ Ι Α Φ Ο Ρ Ο Ι Σ Α Ν Τ Ι Β Η Θ Ε Ν
Κ Α Ι Ο Ρ Θ Ω Θ Ε Ν .

Τὸ *A* πρὸ ἑαυτοῦ φιλοῦται ἀί. οἶον, ἀαρῶν. Ἄαπτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ οὐ μὴ δύναται τις ἄψασθαι.

Τὸ *A* πρὸ τοῦ *B*, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ *B* τὸ *P*, φιλοῦται. οἶον, ἀβριῶν. ἀβιμέλαχ. ἄβαρις. ἄβυδος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἀβραάμ. καὶ ἀβραάμος. καὶ ἀβρός. ἀβρότης. ἀβρότονον. ἅ πάντα ἀπὸ τοῦ ἀβρός γίνεται, καὶ ὅσα ἐκ τούτου, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ *B* τὸ *P*. σημεῖωται ἐν τούτοις τὸ Ἀβρότη νῦξ, ἐν ἧ βροτὸς οὐ πορεύεται. καὶ Ἀβροτάζω, τὸ ἀμαρτάνω, κυρίως δὲ, τὸ βροτοῦ ἀποτνηχάνω· τοῦ *A* κατὰ στέρησιν ἐπὶ τούτων
208 λαμβανομένων. καὶ Ἀβρομοί, οἱ πολὺνχοι, τοῦ *A* κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένων, ἢ κατὰ στέρησιν, ἧρουν οἱ βρόμου μὴ ἔχοντες.

Τὸ *A* πρὸ τοῦ *Γ* φιλοῦται. ἄγαν. ἀγίρω. ἀγορά. Ἄγνος, τὸ φυτόν. τὸ μέντοι Ἄγνός, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος.

καὶ ἀγιάζω. καὶ ἀγιωσύνη. καὶ ἀγνίζω. καὶ ἀγνισμός. καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Ἄζω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Δ φιλοῦται. ἀδάμ. ἄδωνις. ἀδελφός. Ἄδριας, κόλπος θαλάσσης. πλὴν τοῦ ἄδης. ἀδρύνω. ἀδρότης. τὸ μέντοι Ἄδριας † παρ' Ὀμήρῳ δασύνεσθαι φησὶν Ἡρωδιανός, ἐν δὲ τῷ Καθόλου φιλοῦσθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ε φιλοῦται. οἶον, αἰεὶ. αἰτός. Ἄελλα, ἢ συστροφή τοῦ ἀνέμου. Ἀερόπη, κροῖος. αἰννασον. αἰρίον.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ φιλοῦται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλίος, ὁ κατὰ ξηρος. καὶ Ἀζαρίας, κύριον. Ἄζωτος, πόλις. πλὴν τοῦ Ἄζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαναμάζω. ἄζομαι. ἄζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Η φιλοῦται. οἶον, Ἄητης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται. οἶον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἢ γενικῆ, ἄθω ὡς ὁ κάλω, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄπρω, τοῦ ἄπρω· καὶ ὁ ταῶς, τοῦ ταῶ. Ἄθως, ὁ ἀζήμιος. ἀθηνᾶ. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ι φιλοῦται. οἶον, Ἄιδης, ὁ ἄδης. Ἄϊσσω, τὸ ὀρμῶ. Ἄϊω, τὸ ἀκούω. Ἄϊστῶσαι, τὸ ἀφανῆσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ φιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκόνη. Ἀκαλήφη, εἶδος βοτάνης, ἢ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκή, ἢ 209 κεφαλή τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ δισοῦ, φιλοῦται. οἶον Ἄλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἢ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἀμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἄλυδις †, ἀντὶ τοῦ ὀμοῦ. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἄλλοιός. ἄλλοδαπός. ἄλλότριος. ἄλλοκοτος. ἄλλας, ἄλλαντος. πλὴν τοῦ Ἄλς, ὃ θηλυκῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἰσσοσενικῶς δὲ τὸ ἄλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἀλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἄλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἀλουργίς. ἄλμη. ἀλιεύς. Ἀλικαρνασός, πόλις. καὶ ἀλίαςος. ἀλίατος. Ἀλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀλός περιζωννύσθαι. Ἀλυκόν, τὸ ἀλμυρόν. Ἀλίζω, τὸ ἄλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἀθροισμα σημαίνοντα. Ἄλις, ἀντὶ τοῦ δαφυλῶς, καὶ ἀντάρκως. Ἀλίζω, τὸ

συναθροίζω. καὶ Ἄλωσ, τὸ ἀλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἄλω, τὸ κρατῶ. ἄλωσις. ἀλωτός. ἀλίσκω. ἄλυσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἄλλομαι, διὰ δύο λλ, ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἀλλόμενος. καὶ Ἄλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἄλσος, φιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων,

Ἴν' ἄλμαθ' ἵππου † καὶ χαμευνάδος μόροι.

καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἄλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἄλτο χαμάζε,

φιλοῦται. τὸ Ἀλετρίβανον, εἰ μὲν παρὰ τὸ τοὺς ἄλας τριβεῖν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ παρὰ τὸ Ἀλεῖν, ἡγοῦν ἀλήθειν καὶ τριβεῖν, φιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότροψ. Ἀλκῶν, ἐκ τοῦ ἐν ἀλὶ κύνει ἐτυμολογεῖται, ὅμως φιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἀλέα, ἡ

210 θερμασία, δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου φιλοῦται· σὺ δὲ ψίλου κατὰ συνήθειαν. Ἄλυς, ποταμὸς, ὅθεν καὶ ἀλύτη, φιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύτης, πολλὴν γὰρ χώραν περιτρέχει· τινὲς δὲ δασύνουσι, ἀλυκὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἄλυς δὲ, ἡ ἀδημονία, παρὰ πᾶσι φιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τρίτης, φιλοῦται. οἷον, Ἄλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκή, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαῖνω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκῶν, ὄνομα ὄρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσῃ τίκτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀλὶ κύνει ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἄλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συνελοιφή. φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φί ῥαψωδίᾳ τῆς Ἰλιάδος,

Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Μ, ἢ ἐνός ἢ δισσοῦ, φιλοῦται. οἷον ἀμνός. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἀμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἄμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἄμα πολλοὺς τέμνειν στάχνας. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. ἀμαθύνω. Ἀμης, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἀμμυδῖς, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὀμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α στερητικόν. ἄμορφος. ἀμείλιτος.

πλήν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἶον Ἀμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀμίλλα. ἀμιλλῶμαι. ἄμαξα. σὺν τούτοις, ἀματροχία. ἀμαρτάνω. ἀμαρτία. ἀμαρτωλός. Ἄμμα, ὁ δεσμός. (γρ. τὸ σχοιμν) παρὰ τὸ ἄπτομαι. Ἀμῖς, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἀμνιον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ἐπιτήθειον ἀγγεῖον. καὶ Ὀμηρος,

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε.

γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἵμα αἰμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Ἀμνδῖς, τὸ ὄμοῦ. ἀμωσγέπως. καὶ ἀμωσγέπη. 211
τοῦτο δὲ παρὰ ἑτέροις φιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἄμος, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἄμμος παρὰ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμενον εὔρον καὶ δι' ἑνὸς μ. ἢ μῆντοι συνήθεια τοῦτο φιλοῖ, καὶ διὰ δύο μι γράφει. τὸ Ἄμαξα δασύνεται, ὡς εἶπομεν, ἐκ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ φιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ τοῦ τὸν ἄμητον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξενμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λέγομεν τὰς συνήθεις καὶ κατατετριμμένας. καὶ Ἀμαξίτος, ἢ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὀμηρος εἰπὼν,

Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξίτον ἔσσεύοντο.

Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, φιλοῦται αἰ. ἄμψω. ἀμφίς. ἄμπυξ. ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν φιλοῦται. ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἀνώ, ὃ καὶ Ἀνώτω Ἀττικῶς γράφεται. καὶ τὰ λοιπὰ. πλήν τοῦ Ἀνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἡδω, τὸ εὐφραίνω, γινόμενον τὴν δασείαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ φιλοῦται αἰ. ἄξω. ἄξινη. ἄξια. Ἄξυλος ὕλη, ἢ πολυξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο φιλοῦται. οἶον Ἄορ, τὸ ξίφος. Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἀοσητήρ, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Π φιλοῦται. ἀπηής. ἀπόλλων. Ἀπολλῶτος, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπάνθρωπος. ἀπώλεια. ἀπό, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλήν τοῦ ἄπας. ἀπλοῦς. ἀπλῶς, ἐπίρρημα. ἀπαλός. ἄπαξ. ἀπαξάπαντες. ἄπτομαι. καὶ ἄπαν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομέ- 212
νου, φιλοῦται. οἶον ἀρά. ἀραῖος. ἀρέθας. ἄρσην. ἀριρρεπής.

ἄροδν. ἄρονός. ἄροτρον. ἄρης. ἄρητός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυ-
λῆς, εἶδος ὑποδήματος. ἄργια. Ἄρω, τὸ ποτίζω. Ἄργος,
πόλις. ἄργός. ἄρμενον. ἄρμένιος. καὶ Ἄρμοι, ἀντὶ τοῦ
νεωστὶ, παρὰ Λυκόφρονι, ὡς τὸ,

Θύσσησιν ἄρμοι μηλάτων ἀπάργματα
Θύουσαν.

πλὴν τοῦ ἀρμόζω. ἀρμογή. ἀρμός. ἀρμονία. Ἀρμαλία, ἡ
τροφή, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται. ἄρμα. Ἄρκος, ἡ
παγίς. Ἄρπη, ἡ δρεπάνη. Ἄρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ.
ἀρπάζω. ἀρπαξ. ἀρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων
ἐπαγομένον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φιλοῦται, φωνήεν-
τος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. ἄσια. Ἄση, ἡ βλάβη. Ἀσά-
μινθος, ἡ λεκάνη· παρὰ τὸ τὴν Ἄσιν, τουτίεστι τὸν ῥύπον,
μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἄσσον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἄσσυρία.
ἄσκός. ἄσούριος. ἄσπις. ἄστυ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ
Ἄσσα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα. Ἄσσα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως,
φιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φιλοῦται. οἶον
Ἄτη, ἡ βλάβη. Ἄτεράμων, ὁ σκληρός. Ἄτρεις, κύριον.
Ἄττέλαβος, ἡ ἀκρίς. ἄττικός. Ἄτερ, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Ἄτ-
ταγὴν, εἶδος ὄνουθος καταστίκτου, τὸ λεγόμενον ταγηνά-
ριον. καὶ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. πλὴν τοῦ Ἄττα,
ἀντὶ τοῦ ἄτινα. Ἄτε, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἄτερος, ἀντὶ
τοῦ ἕτερος. καὶ ἄτερα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ φιλοῦται. Ἄυτη, ἡ βοή. Ἄυω, τὸ
φρονῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ,

213

ἀμφὶ δὲ νῆες

Σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ φιλοῦται. οἶον ἄφρω. ἀφανής.
Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. πλὴν τοῦ Ἄφη, εἴτε τὴν χεῖρα
σημαίνει, εἴτε τὴν ἕξαψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. οἶον Ἄχος, ἡ θλίψις.
Ἄχθος, τὸ βάρος. ἄχτρον. ἄχιλλεύς. ἄχιτόφελ. ἄχαιός.
ἄχρυϊά. ἀχαιά. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ φιλοῦται. οἶον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ
πάλιν, καὶ εἰς τοῦπίσω. ἐξ οὗ καὶ Ἄψορός, ὁ ὀπισθόρμητος

Ἄφροτος. καὶ τὰ λοιπά. πλήρ τῶν παρὰ τὸ ἄπτω, καὶ ἄπτομαι. Ἀφίκορος, ὁ ἅμα τοῦ ἄψασθαι κορευνόμενος, τουτέστιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία. ἀψις, ἀψίδος. καὶ Ἄψια, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα φιλοῦται. οἶον Ἄω, τὸ πνεύ. Ἄωτῶ, τὸ ὑπνώτω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ Ὀμηρος, ὑπνον ἄωτῆς. καὶ Ἄωρι, ἀντὶ τοῦ παρὰ καιρόν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἢ πολὺξύλος· εἴτε κακόν, ὡς τὸ Ἄφρωνος, ὁ κακόφρωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθής, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, στάχυς ἄσταχυς, σταφίς ἀσταφίς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ὀπίσω σημαίνει, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τὴν κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἢ ὁμόκοιτος, καὶ Ἀκοίτης, ὁ 214 ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσόσταθμον, φιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται. οἶον ἄπας. Ἀλίξω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἄλλυσις, καὶ ἄδης, κἄν στερητικὸν ἔχωσι τὸ Α, δασύνονται. ἐκ γὰρ τοῦ Α στερητικῷ μορίου, καὶ τοῦ λῶ. καὶ ἐκ τοῦ Α, τοῦ σημαυνομένου τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ἄδης.

Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσεσι φιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πρόθεσις φιλοῦται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, κατὰ διάστασιν, φιλοῦται. ἀαρίων. ἀηδών. τὸ γὰρ αἶμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, δασύνονται.

Τὸ Α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις δασύνεται. ἄ, ἄς, αῖς. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Ἄωρικοῖς. ἡμῶν, Ἀμῶν. ἡδύ, Ἀδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ φιλοῦται αἶ.

[ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.]

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἷον Ἐανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἐὰ, τὰ ἀγαθὰ. Ἐάλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη. Ἐαται, ἀντὶ τοῦ κἀθηρται, παρ' Ὀμήρου, ὡς τὸ,

Οἱ δὴ νῦν ἔαται σιγῇ.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἐαρίζω. Ἐαρινὸς καιρὸς. Ἐάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἐαδότα, τὸν ἀρέσκοντα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β φιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἷον Ἐβενος, ξύλον. Ἐβερ, κύριον. Ἐβριωνάιος, ὄνομα αἰρετικῶν τιῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι 215 ἔβδομος, ἔβραϊος, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασύνονται. ὅτι ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ φιλοῦται αἰ. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ φιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἐδεσσα, πόλις. Ἐδός, ὁ λαίμαργος. Ἐδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητς, ἢ εὐωχία. Ἐδωδὴ, ἢ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐδος, τὸ ἔδαφος, ἔδρα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἔδραϊος, ἔδράζω, ἔδραϊωμα. σὺν τούτοις Ἐδνον, ἢ προῖξ. Ἐδάλιον, ἢ τῶν ἔρεσσόντων καθέδρα. Ἐδανόν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἐδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει.

Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ φιλοῦται. οἷον ἐίκοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς. καὶ Ὀμηρος,

Τῷ μιν εἰσάμενος προσεφάνεε θεῖος ὄνειρος.

καὶ Ἐεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐέρσα, ἢ δρόσος. καὶ Ἐετο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύετο. καὶ Ἐε, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὀμηρος,

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἐξ δ' ἔξοχα πάντων.

καὶ Ἐέλωρ, τὸ ἐπιθύμημα. τοῦτο δὲ φιλούμενον εὔρον ἐν τοῖς Ἰωάννου.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ φιλοῦται. οἷον ἐξεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἷον ἐξη. ἐξηλοτύπει. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἷον Ἐῆ, ἢ ἰδία. Ἐῆος, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ προσηροῦς. ἐῆνδανε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐην, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἐηρὸς, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται, οἷον ἔθνος, ἔθος. Ἐθᾶς, ὁ συνήθης. Ἐθαιρα, ἡ θριξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς Ὀμηρος, 216
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα.

καὶ πάλιν,

οὐ ἔθεν ἐστὶ χειρίων.

καὶ Ἐθᾶς, ὁ ἐμβληθᾶς, καὶ ὁ ἀφεθᾶς. ἐκ τοῦ Ἐω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. οἷον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἐκηλος, ὁ ἥσυχος. ἐκόν. ἐκοῦσα. Ἐκατομβαιών, ὄνομα μῆδος. Ἐκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. Ἐκάς, τὸ πόρρω. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἐκηβόλος. ἐκάεργος. ἐκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἐκάβη. ἔκτωρ. ἐκάτη. ἔκτη. ἐκταῖον. ἔκτον. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀριθμοῦ. πλὴν τοῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἷον ἔκπτωτος. ἐκβλητος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἷον ἐκάλουν. ἔκρινον. ἐκεκτήμην. καὶ τῶν ἀποβολὴν πασχόντων τοῦ Ε. οἷον ἐκείνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκίσει. καὶ γὰρ λέγεται καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κείσε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ε. τὸ δὲ Ἐκυρός, ὁ πενθερός, καὶ Ἐκεχειρία, ἡ ἄδεια, κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως φιλοῦνται.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α, ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φιλοῦται, οἷον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω. ἐλεγεῖον. Ἐλλεδανός, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον. Ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἐλλοπες, οἱ ἰγθύες. ἐλισσαῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔλλην. ἔλλάς. Ἐλλανοδίκαί, οἱ κριταί, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἐλλη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ ἐλλησποντος. ἐλληνοταμίας. ἐλένη. ἔλενος. Ἐλλος, ὁ ἔλαφος. Ἐλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἐκύνω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἐλώρια, τὰ σπαράγματα, καὶ ἐκνώματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προκρίνω, ἀφ' οὗ καὶ ἐλόμενος, ὁ προκρίνας. Ἐλος, ὁ σύμφυτος τόπος. ἐλίχη. ἐλίσσω. ἐλιξ, ἔλικος. 217
 ὄθεν καὶ Ἐλίκωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἐλικῶπις κούρη. ἐλιγματώδης. Ἐλικὸν, ὄρος. ἔλω. ἐκύνω καὶ ἐλισάβητ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνεται. οἷον ἔλκος. ἔλω. ἐκύνω. Ἐλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ σήψεος τικτόμενος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἔλμινθος. ὡς τίρυνς, τίρυνθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον,

φιλοῦται. οἶον ἑλλίς. ἑλθεῖν. Ἔλδεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυ-
μαί. καὶ Ὅμηρος;

Καθδὲ κτήματα πολλὰ, τὰ τ' ἑλδεται ὅς κ' ἐπιδεινός.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομέ-
νου, φιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμετος. ἔμψης.
ἐμπόρευμα. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ Ἐμύς, ἢ χελώνη, παρὰ
τὸ ἔ ἤγον. ἑαυτὴν μύειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ
ὄστράκου. καὶ Ἐμα, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἐνός ἢ δισσοῦ φιλοῦται. Ἐνός,
ἐνιαυτός. Ἐνωῶ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνωά-
μιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τῆς Ἐνοῦς παῖς. καὶ Ἐνώ,
ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἐνοσις, ἢ κίνησις. καὶ Ἐνο-
σίθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ
ἐναυτος. καὶ ἐναίτη. ἐννέα. καὶ ἐννεμήκοντα. Ἐννη, ἢ νεομη-
νία. καὶ ἐννηφι. Ἐνήης, ὁ πρῶτος. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ
ἐνεκα, ὃ καὶ ἐνεκεν γράφεται. ἐν, ἐνός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.
Ἐνάς, ἢ μονάς. καὶ ἐνίζω. Ἐνώ, τὸ μιγνύω, καὶ Ἐνωσις,
ἢ μίξις. καὶ Ἐντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύοντο. ἐν τοῖς Θεοδοωρίτου
τὸ Ἐνος καὶ Ἐνη δασυνόμενα εὗρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνός,
καὶ δι' ἐνός ν, τὸ ἐνη. σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρα-
τοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἐξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἐξή-
κοντα. ἐξακόσια. ἐξῆς. ἐξείης, τὸ αὐτό. Ἐξω, ἀντὶ τοῦ
218 λάβω, ἐπὶ μέλλοντος, καὶ Ἐξίς, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς
ἐξ προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων. Ἐξωρος, ὁ
παλαιός. ἐξορία. Ἐξαιτος, ὁ ἐξαιρετός, κατὰ συγκοπὴν.
καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἶον ἔξεον, ἔξαινον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο δασύνεται. οἶον Ἐόν, τὸ ἴδιον,
καὶ τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ,

Θεοὶ δογῆρες ἑών.

ἐορτή. ἐορτάζω. καὶ Ἐο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,

ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα

Ἡτίμησε. ἔλων γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
πλὴν τῶν ἀπὸ θέματος ἐχόντων αὐτό. ἔοικεν. ἔοργεν,
ἔολπεν, ἀντὶ τοῦ ἔπραξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε. καὶ Ἐόν,
τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π φιλοῦται. Ἐπω, τὸ λέγω. Ἐπος,
τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπήτης, ὁ λόγιος. ἐπὶ, πρόθεσις.

καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ἐπιφορά. ἐπιτήδειος. ἐπίβουλος. καὶ ἐπιβόλος. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ Ἐπω, ἔπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. καὶ ἐπτά, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. καὶ ἐπτάς, ἐπτάδος. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐπτά.

Τὸ Ε ἐπιφερομένον τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, φιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρωσ. ἔρωτῶ. Ἐρνος, ὁ κλάδος. Ἐρις, ἡ φιλονεικία. Ἐρώω, τὸ ἐλκύνω. Ἐρῶω, τὸ φθειρομαι. ἔρχομαι. καὶ τὰ λοιπὰ. εἴρηται εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, διὰ τὸ Ἐρδω, τὸ πράττω. τούτο γὰρ ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυόμενον εὔρον· ἐνιοὶ δὲ φιλοῦσιν αὐτό. οὐδ' ὁ μέλλων ἔρξω. Ἐρκος, τὸ περίφραγμα. Ἐρπω, ἀφ' οὗ καὶ ἐρπετόν. καὶ ἐρπίξω. ἐρμῆς. Ἐρσα, ἡ δροσός. καὶ Ἐρσήεις, ὁ δροσώδης. καὶ Ἐργμα, τὸ κόλυμα. Ἐρμα δέ, 219 τὸ ἔρεισμα, φιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γεγονός κατὰ συγκοπήν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδορίτου, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοτῶν † τὸ ἔρνος δασυόμενον εὔρον. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ φιλοῦντες κατὰ ἐτυμολογίαν φιλοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας φνόμενον.

Τὸ Ε πρὸς Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, φιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσοπτρον. Ἐσσαῖοι, καὶ Ἐσσηνοὶ, ὀνόματα ἐθνῶν. ἔσθης, ἔσθητος. ἔσθιω. Ἐσδρας, κύριον. Ἐσθλός, ἀγαθός. ἔσχατος. ἔσχάρα. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ Ἐσία, ἡ πρεσβεία. καὶ Ἐσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυσσο. καὶ Ἐσσάμενος, ὁ ἐνδυσάμενος, ἀπὸ τοῦ Ἐω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἔσπερα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἐσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν. τούτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδορίτου φιλούμενον εὔρον. Ἔστε ἀντὶ τοῦ ἔως οὐ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον ἔστία. ἔστιω. ἔστιασις. Ἐστιαῖος, κύριον. ἔστηκα, ἔστηκως, ἔστως, καὶ ἔσταναι. τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἔστάθην, ἔστησάμην, φιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἢ γοῦν ἀπὸ ἀυξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, καὶ τὸ ἔστω, ἀπὸ τοῦ Ἐω, τὸ ὑπάρχω, γινόμενα.

Τὸ Ε πρὸς τοῦ Τ φιλοῦται. ἔτος. Ἐτεόν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον. Ἐτνος, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἐτοιμος, ὁ πρόχειρος.

ἔτοιμάζω. ἔτοιλοπεΐθης †. Ἐτερος, ὁ ἄλλος. Ἐταῖρος, ὁ φίλος. ἑτέρα, ἡ ἄλλη. καὶ ἑτεροῖον. Ἐταῖρα καὶ Ἐταιρίς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἐτνος δασύνουσιν, ὀφείλον φιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἐψημένον κύαμον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ Ἐω, τὸ ἀπολύω, ἔτος, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν ἔτνος, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἐψησεως, καὶ κλίνεται ἔτνος. καὶ Ἐτνήρουςις, τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ τὸ ἔτνος ἀρνεσθαι.

220 Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συνελέψει εἴτε ἐν διαστάσει ἐστὶ, φιλοῦται. οἷον Ἐὺς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. εὐρύς. εὐρύνω. εὖ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλήν τοῦ εὐρίσκω, εὐρεσις, εὐρημα, εὐρω, εὐρήσω. Εὔω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ φιλοῦται. ἔφρεσις. ἔφρετόν. ἔφρεσος. ἔφρατμ. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλήν τοῦ Ἐφθος, ὁ ἐψημένος.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. ἔχισ. ἐχθρός. ἔχω. ἐχίνος. καὶ τὰ παραπλήσια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἔψω, καὶ ἐψῶ, ἐψήσω. ἐψημα. ἐψητόν. Ἐψω, τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως. οἷον ἐπιλωμένος. ἐψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἐψων, τὸ ἐσπόγγίζον. σημειῶσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὁ ἐστὶν ἡ δια λόγον παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω, ἔψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέμιος, ὁ φιλοπαίγμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἐως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔωθεν. ἔωθινός. Ἐωλος, ὁ χθεσινός. ἔωσφόρος. καὶ Ἐωῦτόν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἔως, ἐπίρρημα χρονικόν. καὶ Ἐω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἔωρακα, ἀπὸ θέματος, καὶ ἔωρακῶς, καὶ ἔωρακείν. πλήν τοῦ Ἐω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἐῶ, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν κατὰ αὐξήσιν, ἐωνημένος. ἐώκειν. ἐώργειν. περὶ ὧν αὐτίκα ἔροῦμεν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον ἐν μὲν λέξεσι φιλουμέναις ἀπὸ
221 φωνήεντος ἀρχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ φιλοῦ πνεύματος,

ἐν δὲ δασυνομέναις τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν προτέρου πα-
ραδείγμα τὸ ἄνημένος, Ἐωνημένος, ὁ ἀγορασάμενος. ὠνο-
χόει, Ἐωνοχόει. ὠξεν, Ἐωξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνώξεν. ἦν, Ἐἦν,
ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐεἴκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ
ὄρων, Ἐώρων. ὄρακα, Ἐώρακα. ἦνδανεν, Ἐἦνδανεν. εἶς, Ἐεἶς.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὶν προσλάβῃ τὰ Υ, φιλοῦται.
οἶον ἔκηλος, ὁ ἥσυχος, Ἐῦκηλος. ἔωλον, τὸ χθεσινόν,
Ἐῦωλον. τὸ δὲ Ἐῦαδεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσε, φιλοῦται. διότι
καὶ ἔαδεν. ἡμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε κατὰ τους παρωχημένους προερχόμενον καὶ
ἀποπίπτον φιλοῦται· καὶ προέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐνεργητι-
κοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν ὀριστικῶν ῥημάτων, οἶον τύπτω
ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἔτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ
ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου φιλοῦται.
ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμεῖ, ἐμός, ἐμαντόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ
ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτόν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ
ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἐν. ἕνδεκα. ἕξ.
ἕξήκοντα. ἕξακόσια. ἐπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἐκτόν.
πλὴν τοῦ ἐννέα. ἐννεμήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι φιλοῦται. ἐπί. ἐξ. ἐκ. ἐν.
εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν ἐν αὐταῖς ἄνευ τοῦ ν.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τριῶν φωνηέντων, τοῦ Ε Η
Ι, φιλοῦται αἰί. πλὴν τοῦ Ἐέλωρ, τὸ ἐπιθύμημα. καὶ
πρὸ τῶν τριῶν δασέων, τοῦ Θ Φ Χ, φιλοῦται αἰί. πλὴν
τοῦ ἐφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Τ Η .

222

Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἢτοι ἀνξήσεως εὐρί-
σκεται, καὶ φιλοῦται. οἶον Ἡάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. καὶ
Ἡάριζον, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔαρος ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἶον Ἡβῆ, ἡ ἡλικία.
καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. ἡβάσχω. Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ σύν
πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἡβαιόν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν.
καὶ ἡβολεῖν †. καὶ τῶν μὴ παρὰ τὴν ἡβὴν γινομένων. τὸ
μῆντοι ἡβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀβρός γινόμενον, δασύ-
νεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται αἰ. οἷον ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγοῦμαι. ἡγούμενος. ἡγήτωρ. ἡγήσιππος. ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἶη. οἷον Ἡγμένος, ὁ ἀγόμενος. ἡγορόωντο. ἡγοροκίσθην. ἡγαμεν. ἡγαπάτο. τὸ μέντοι ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἀγνίζω γέγονε. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀγνός· τὸ δὲ ἀγνός ἐκ τοῦ ἄζω ῥήματος τὴν δασύειαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν ἐστὶ τοῦ Α εἰς Η, οἷον Ἡγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδύς, ἡδίων, ἡδιστος. ἡδιον. ἡδονή. ἡδύνω. καὶ ἡδω. πλὴν τοῦ Ἡδωνοί, οἱ Μακεδόνες. Ἡδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἡδος, τὸ ὄφελος. ὕπερ ἐστὶν ἀκλιτον. καὶ Ἡδει, ἀντὶ τοῦ ἡπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἡδούμην. Ἡδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. ἡδυνάμην. τὸ μέντοι ἡδρασμένος καὶ ἡδραιωμένος, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἰδραϊῶ καὶ ἰδράζω γεγονόσιν.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἡετίων, κύριον. Ἡέλιος, ὁ ἥλιος. Ἡερίβιοι. Ἡεροφοῖτις ἱερωνύς, ἢ ἐν τῷ ἀερί φροῦτωσα.

223 Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἡζανοί, ἔθνος. εἰ δὲ εὔρηται ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἄζομαι ἡζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον Ἡθος. Ἡθμός, τὸ σακελιστήριον, ἐκ τοῦ Ἡθῶ, τὸ διυλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον Ἡῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸν τοξότην. Ἡῖθεος, ὁ ἄγαμος, ἢ ὁ ἡμίθεος. Ἡῖα, τὰ βρώματα. Ἡῖων, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. Ἡκω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἡκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἡκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἡκίστης. Ἡκίσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. Ἡκαλον, ἀντὶ τοῦ ἡπάτων. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἡλίας καὶ Ἡλεῖ, ὀνόματα κύρια. Ἡλέκτρα. Ἡλεός, ὁ μάταιος. Ἡλεῖοι, ἔθνος, τοῦτο δὲ τινὲς δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλιος ἱστοροῦντες. Ἡλιτόμηνον, τὸ ἡμιτελὲς κῆμα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἀμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνός, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐννεαμῆρου

γεννήσεως. ἡλιθίος. ἡλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡλιος. Ἡλος, τὸ καρρῖον. ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἡλιοειδής. Ἡλῶ, τὸ προσπαρῶν †. ἡλιξ, ἡλικος, ἡλικιώτης. Ἡλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθην, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἀλῶ. Ἡλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθροισεν. Ἡλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡλωμένος, ὁ τετραμετατισμένος. τούτων γὰρ τὰ θέματα δασύνονται. τὰ δὲ λοιπά, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, φιλοῦνται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον Ἡλόμη, τὸ ἐπλανώμη. Ἡλανόμη. Ἡλειρα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ φιλοῦται. ἡμαρ. Ἡμάτιον, ἀντὶ 224 τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἡμος. Ἡμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. Ἡμωδόν, ὄρος. Ἡμὶ, τὸ φημί. Ἡμύω, τὸ ἐπικλίνω. καὶ Ὅμηρος,

ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταγέσσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἡμερος. ἡμερῶ, ὄημα. ἡμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἡμων, ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἄπτω. Ἡμενος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ Ἡμήκει, ἀντὶ τοῦ ἐθέρισεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, φιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν φιλοῦται. οἷον Ἡνις, ὁ ἐνιαύσιος. Ἡνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἡνορέη, ἡ ἀνδρία. Ἡνεμοίεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἡνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον Ἡνόχλησα. Ἡναιδησάμη. Ἡνιάθην. καὶ Ἡνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινός, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἡνίοχος. Ἡνιοχέω. Ἡνιοχεία. Ἡνίκα. Ἡνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω. καὶ Ὅμηρος,

Βουλὴν Ἡρα θεοῖσιν ἐφῆρδανε μητιόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἤξω μέλλονται μόνῳ εὐρίσκειται καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως φιλοῦνται. οἷον Ἡξίωσα. Ἡξεν, ἀντὶ τοῦ ἦγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο φιλοῦται. οἷον Ἡονεὺς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡόνει, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π φιλοῦται. Ἡπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἡπεδανός, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἡπιος, ὁ πρᾶος. Ἡπεροπεντής, ὁ ἀπατεῶν. Ἡπιρος, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἡπαρ, Ἡπατος. ὄθεν καὶ Ἡπατοσκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

225

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ρ, μετὰ φυσικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἶον ἦρα. ἦρος. Ἐρων, κύριον. ἠρώδης. ἠρωδιανός. ἠρακλῆς. μετὰ δὲ βραχέος φιλοῦται. οἶον Ἡριδανός, ποταμός. Ἡρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἠριγένεια. ἠριγόνη. Ἡρίον, ὁ τάφος. Ἡρεμος, ὁ ἠσυχος. ἠρεμῶ. ἠρεμία. Ἡριγέρων, βοτάνη, παρα τὸ ἐν τῷ ἠρι γηράν. Ἡρινός καιρός, ὁ ἐαρινός. καὶ Ἡρέταινος, κύριον. τὸ μέντοι ἠρόδοτος καὶ ἠρόφιλος, ἐκ τοῦ ἦρα γεγονότα κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺν, δασύνονται. τὸ δὲ ἠρόμην, καὶ ἠρίρειστο, καὶ ἠρετο, ἐκ κλίσεως ὄντα, φιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἶον Ἡσις, ἢ ἠδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἠδω. Ἡσθην, ἀντὶ τοῦ ἠσφράνθην. καὶ Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ εἠσφράναι. ἠσαΐας. ἠσαῦ. ἠσίοδος. Ἡσιόνη, κύριον. Ἡσυχος, ὁ ἠρεμος. ἠσυχάζω. ἠσυχία. Ἡσων, ὁ ἐλάττων. Ἡσα, ἢ τροπή. πλὴν τοῦ Ἡσὶν, ἀντὶ τοῦ φησὶν, ὅπερ ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως Ἡσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ λέλειται. Ἡσθιον, τὸ ἔτρωγον. Ἡσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἡσθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἡστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἔω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ φιλοῦται. Ἡτορ, ἢ ψυχὴ. Ἡτρον, τὸ ἦπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἡτα, τὸ στοιχεῖον. Ἡτοι, ἐφερημεντικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτήσατο. ἠτιάσατο. ἠτύχησεν. ἠτίμησε. καὶ ἕτερα. πλὴν τοῦ ἦττα. καὶ ἦτῶ. καὶ ἦττων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡταιρηκώς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἠτοίμασα. τὸ δὲ ἦτις ἐκ τοῦ ἦ ἀρθρου καὶ τοῦ τὶς γέγονε, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Υ φιλοῦται αἰ. Ἡῦς, ὁ πλατύς. 226 ἠγύνειος. ἠνκόμος. Ἡῦτε, ἀντὶ τοῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται αἰ. ἠφαιστος. ἠφαιστίων. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως ἠφειδικώς. ἠφρυσεν, ἀντὶ τοῦ ἠφτλησεν. ἠφίει. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἠχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. ἠχεν, ἀντὶ τοῦ ἔφρην. ἠχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἠχι, ἀντὶ τοῦ ὄπου.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἄπτω καὶ ἄπι-
μαι εὔρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἡράμην. ἡράτο. ἡψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω φιλοῦται αἰί. οἶον Ἡως, ἡ ἡμέρα.
Ἡών, ὁ αἰγιαλός. Ἡῶδι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρώτας. καὶ ἀπὸ
αὐξήσεως Ἡωρημένος, Ἰωνικῶς, ὁ χρονίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασείων,
ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένου ἀμεταβόλου, φιλοῦται. ἡρίει.
ἡχος. ἡχθαιρον. ἡχλυν. σημειῶσαι τὸ ἡφαιστος καὶ ἡφαι-
στίων.

Σημειῶσαι, ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δα-
σύνεται αἰί. πλὴν τῶν ἀπ' αὐξήσεως. ἡρίει. ἡράνυσε. καὶ
τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἡβαιός. ἡγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς
φρονήεντος φιλοῦται αἰί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ
τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει φιλοῦται. Ἡδος, τὸ ὄφελος.
Ἡμαρ, ἡ ἡμέρα. ἡμος. Ἡμί, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια.
πλὴν τοῦ Ἡλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἴμι, ἦσω, γίνεται. καὶ
ἡπαρ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἠδω ἐστίν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

227

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α φιλοῦται. ἰατρός. ἰάκωβος. ἰάμβος.
ἰάπτω. ἰάμβλιχος. ἰάμα. ἰατήρ. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β φιλοῦται. Ἰβυκος, κύριον. Ἰβις, τὸ
ζῶον. Ἰβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ φιλοῦται. οἶον Ἰγνὺς, Ἰγνύη, τὸ
ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάτιος. ἰγδα. πλὴν τῶν ἀπὸ κλί-
σεως. Ἰγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ ἰγμενος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ φιλοῦται. οἶον Ἰδος, ὁ κόπος, καὶ
ὁ ἰδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἰδιον. Ἰδε, ἀντὶ τοῦ θίασαι,
καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδὸν ἰδού. Ἰδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος. καὶ
Ἰδαῖος, ἀπὸ τῆς ἰδης. πλὴν εἰ μὴ τῷ Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο.
σεσημειῶται τὸ ἰδρις· ἐν τισὶ δὲ δασυνόμενον εὔρον αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ε φιλοῦται. ἰεσσαί. ἰαχονίας. ἰεμενεί.
πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἱερεύς. ἱερεία. Ἰερεῖον,
τὸ θῦμα. ἱερεῖω. ἱερονργῶ. ἱεριχώ. ἱερουσαλήμ. ἱεραξ. καὶ

ἀπὸ κλίσεως, Ἰει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπεν. ἰεῖς, ἢ μετοχή. Ἰεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἴετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται αἰ. Ἰζω, τὸ κάθημαι. αἱ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἰζήσω. ἰζάνω.

Τὸ Ι πρὸ Η φιλοῦται. οἶον ἰησοῦς. ἰητρός. ἰητήρ. Ἰημι, τὸ πορευομαι. Ἰη, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. πλὴν τοῦ ἴεω, ἰῶ, τὸ πέμπω, καὶ Ἰημι, τὸ αὐτὸ, ὣν ὁ παρατατικός ἴην.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται αἰ. Ἰθύς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενής, ὁ ἐγγώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

228 Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ φιλοῦται. Ἰκελος, ὅμοιος. ἰκαρος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτίς, ὄρνειον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἰκανός. ἰκανῶ, ῥήμα. Ἰκω, τὸ ἰκετεύω. ἀφ' οὗ καὶ ἰκετεία, καὶ ἰκέσιος, καὶ ἰκεσία. Ἰκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικόν, διὰ τοῦ ἰ γραφόμενον. ἀφ' οὗ καὶ ἰκάνω, παράγωγον. ἰκνοῦμαι, καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἰκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἴετο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνός ἢ δισοῦ, φιλοῦται. Ἰλιος, ἢ Τροία. Ἰλος, κύριον. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἰλη, ἢ τάξις. Ἰλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ σχοινίον. καὶ Ἰλλούστριος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεός, ὁ φωλεός. Ἰλιγγος. ἰλιγγῶ. πλὴν τοῦ Ἰλαος, ὁ ἐνμενής, καὶ Ἰλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. ἰλῶ, ῥήμα. ἰλαρός. ἰλαρότης. ἰλαρίων. ἰλάσκω. ἰλασμός. καὶ Ἰληκοῖς, ἀντὶ τοῦ ἰλεως εἴης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἐπιφερομένου, δασύνεται αἰ. Ἰμερος, ἢ ἐπιθυμία. Ἰμέριος, κύριον. Ἰμάς, ὁ λῶρος. ἰμάσθλη. Ἰμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἰμονιά. Ἰμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἰμεναι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι. καὶ Ἰμεν, ἀντὶ τοῦ πορευόμεθα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου φιλοῦται. Ἰμβρος, νῆσος. καὶ ἔτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν φιλοῦται. Ἰναχος, ποταμός. Ἰνὰ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἰν, Ἰνός, ἢ δύναμις. Ἰνῶ, τὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἰνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἰνα, ἀντὶ τοῦ ὄπον, τοπικοῦ ἐπιρρήματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ φιλοῦται. Ἰξ, ὁ σκόληξ. Ἰξίων, κύριον. πλὴν τοῦ Ἰξωμαι, ἀντὶ τοῦ παραγένωμαι. καὶ Ἰξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. ὡς τὸ,

Οἱ δ' Ἰξον κοίλην Λακεδαιμόνα κητέεσαν.

τὸ μέντοι Ἰξάλος, ὁ ὀρητικός. καὶ ἰξός, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ παρα- 229
γωγὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἅμα,
ἕκιδις. Ἰδίω, ἰδρώς. ἰξω, ἰξός. ὄδος, ὀδυσσεύς. εἶρω,
Εἰρώμος. εἶρω, Εἰρκτή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο φιλοῦται αἰ. οἶον, ἰοβιανός. ἰοβά-
της. ἰόλιος. ἰορδάνης. Ἰον, τὸ ἄνθος. Ἰοθόρ, ὁ πενθερός
τοῦ Μωϋσέος. ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτει, ἐὰν τὸ
Ἰὸς ἐλήφθῃ καὶ εἰς τὸ βέλος. οὐ γὰρ εὖρον διαστολήν
τούτου ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. παρὰ μέντοι τοῖς Νεωτέ-
ροις Γραμματικοῖς καὶ δασυόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ
τοῦ ἴημι, τὸ πέμπω, καὶ φιλούμενον ἐκ τοῦ ἰούσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἐνὸς ὄντος, φιλοῦται. Ἰπτω, τὸ
θλάπτω. Ἰπνος, ὁ φούρνος. Ἰπος, ἡ παγίς τῶν μῦων. καὶ
Ἰπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πτώσεως σεσημείωται τὸ Ἰπταμαι,
δασυόμενον. Δισσοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἶον Ἰππος. καὶ
τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἰππεύω. ἰππέυς. ἰππίας. ἰπποκρά-
της. ἰππώναξ. Ἰππόκομος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος.
ἰππηλάτης. ἰππηλάσιον. ἰππομανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ φιλοῦται. Ἰρος, ὁ πτωχός. Ἰρις,
τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερός γινομένων κατὰ κράσιν τοῦ
ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἶον Ἰρός, ὁ ἱερός. Ἰρεῖον, τὸ θῦμα.
Ἰρηξ, ὁ ἰέραξ. τινὲς δὲ παραλόγως φιλοῦσι τὰ τοιαῦτα,
λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς φιλοῦνται. οἶον
ῶρησεν, ῶρσεν. ἀρμόσας, ἄρσας. πρὸς οὗς ἔστιν εἰπεῖν,
ὅτι οὔτε τὸ ῶρησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπήν ῶρσεν, οὔτε
τὸ ἀρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ
μέλλων ὄρω, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἀρμόζω,
ἄρω, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα φιλοῦνται γινόμενα.
οὔτε μὴν τὸ ἱρός καὶ ἰρεῖον καὶ ἰρηξ συνεκόπησαν Αἰολι-
κῶς, ἀλλὰ κράσιν ἔπαθον τοῦ ι καὶ ε εἰς ι, ὡς ἐν τῷ 230
ὄφρις ὄφρις ἔστιν εὐρεῖν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάγοιτο, φιλοῦται
αἰ. Ἰσος, ὁ ὁμοῖος. Ἰσις, ὄνομα θεᾶς. ἰσίδωρος. ἰσηγίας.
ἰσμαῖλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ
ἐπάγοιτο τὸ Τ, δασύνεται. Ἰστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἰστορία.
Ἰστιαῖος, κύριον. Ἰσμα, τὸ κτίσμα. ἰστημι. ἰστός. ἰστάριον.

ιστίον. σημειώσαι τὸ Ἰστω, ἀντὶ τοῦ γνωσκέτω. ἰστίον. καὶ Ἰστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Τ φιλοῦται. Ἰτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ἄρματος. καὶ Ἰτυς, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνας. ἰταλία. ἰτία. Ἰτίον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμός, ὁ ἀναίσχυντος. Ἰτης, ὁ πτωχός καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Υ φιλοῦται. Ἰϋξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὄργανου. Ἰϋζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Φ φιλοῦται. Ἰφικλος. Ἰφίτος. Ἰφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ Ἰφια μῆλα. καὶ Ἰφισ, ὁ ταχύς. Ἰφίγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. Ἰχνος. Ἰχώψ. Ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ψ φιλοῦται. Ἰψ, ὁ σκώληξ. Ἰψιφαγία. Ἰψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω φιλοῦται. Ἰώσηπος. Ἰωάννης. Ἰων, Ἰωνος. ἰωνᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωκή, ἡ διώξις. Ἰωξις, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δέ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

231 Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος φιλοῦται αἰ, καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασείων τοῦ Θ, Φ, Χ, πρὸ τοῦ Ζ διπλοῦ αἰ δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἐτέρων δύο διπλῶν Ξ, Ψ αἰ φιλοῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β, Γ. πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνεται αἰ, πλην τοῦ Ἰμβρος.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Τ Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α φιλοῦται. οἶον Ὁαροι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὁαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὁαριστὺς, ἡ τῶν γυναικῶν ὀμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β φιλοῦται. οἶον Ὁβολός. Ὁβελός. Ὁβελίσκος. Ὁβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὁβότας, κύριον. Ὁβάρης, ὁ πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ φιλοῦται. οἶον Ὁγμος, ἡ τάξις. ὄγκος. ὄγδος. ὄγδοήκοντα. Ὁγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέος. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ φιλοῦται. οἶον Ὁδύνη. ὄδους, ὄδόντος. Ὁδάξ, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. ὄδωδός. καὶ τὰ

λοιπά. πλὴν τοῦ ὀδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὀδεύω, ὀδίτης, ὀδοιπόρος, ὀδοιδόμος, ὁ ληστής. σὺν τούτοις καὶ Ὀδί, ἀντὶ τοῦ οὔτος, καὶ ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσεὺς οἱ μὲν δι' ἑνὸς σ γραφόντες δασύνουσι αὐτό. ἔτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὀδὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρίχω. Ἰστόρηται γὰρ, ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν καθ' ὀδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ φιλοῦσιν, ἔτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλω γὰρ ἐφέκει, ὅτε ἐδημηγόρει. καθὰ δηλοῖ καὶ Ὀμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

Φαίης κεν ζακότον τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονα τ' αὐτως.
φαίνονται οὖν καὶ ἀμφοτέραι αἱ ἔτυμολογίαι ἀρεσταί. εὐρηται δὲ παρ' Ὀμήρῳ φιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον διὰ τὸ μετρούμενον, ὡς ἐν τῷ,

232

Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσηῆ Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ὀδὸν ἔτυμολογεῖται. οὐδὲν καθέστηκεν ἄπορον, πῶς οὐ δασύνεται. εἴρηται γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ ἠπολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. οὕτως καὶ ὀδός, Ὀδυσεῖς.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε φιλοῦται. Ὀεργίλος, κύριον. Ὀετής, ὁ ὁμοετής, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ Ὀπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ φιλοῦται. Ὀζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται. οἶον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὀθων, κύριον. Ὀθομαι, τὸ ἐπιστροφήν ποιοῦμαι. ὡς τὸ,

Οὐδ' ὀθομαι κοτίοντος.

πλὴν τοῦ Ὀθι, ἀντὶ τοῦ ὄπου. καὶ ὄθεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι φιλοῦται. οἰστός. Ὀΐω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ φιλοῦται. οἶον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκρίοις, ὁ φρίκωδος † καὶ ὁ ταχύς. Ὀκίλλω, τὸ προσουμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν κατὰ τροπήν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων κατὰ διάλεκτον Ἰωνικὴν. οἶον Ὀκόσον, ἀντὶ τοῦ ὀπόσον. Ὀκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὀποῖος. Ὀκως, ἀντὶ τοῦ ὄπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ φιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὕλεθρος. ὄλυμπος. ὄλισθος. Ὀλορος, κύριον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὀλοοίτροχος, ὁ στρογγύλος λίθος. Ὀλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειός, ποταμός. Ὀλπῆ, ἢ λήκυθος, ὃ ἐστὶ τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιόπη
 233 τις οὔσα. πλὴν τοῦ ὄλος. Ὀλμος, ἢ ἕγδη. Ὀλκος, τὸ σῶμα τοῦ ὄφρεως, καὶ πᾶν ἐπίμηκες σῶμα, καὶ ὁ λιμνῆ, ἐν ᾧ αἱ ὀλκάδες ἴστανται. Ὀλκὰς, ἢ ναῦς. Ὀλκῆ, τὸ βάρος. ὄλως, ἐπίρροημα. ὀλικῶς. ὀλότος †. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὄλος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Μ, ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, φιλοῦται. οἶον Ὀμῶ, τὸ ὀμνῶ. Ὀμιγῶ, τὸ οὐρέω. ὀμίχλη. ὄμμα. ὀμματῶ. ὄμβρος. Ὀμφαξ, ἢ ὠμὴ σταφυλή. Ὀμοόργυσιν, ἀντὶ τοῦ ἀπομάσσει, καὶ ἀποσπογγίζει. πλὴν τοῦ ὄμοῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἶον ὄμαίμων. Ὀμορος, ὁ γείτων. ὀμευνέτης. ὀμῆλιξ. ὄμηρος. ὄμώνυμος. ὄμιλος. ὀμιλία. ὄμοιος. Ὀμοκλή, ἢ ἀπειλή, καὶ ὄμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, φιλοῦται. οἶον ὄναρ. ὄνυξ. ὄνθος, ἢ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. ὄνειάτα, τὰ βρώματα. καὶ Ὀμηρος,

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἵαλλον. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ ὄν, τὸ ἴδιον. καὶ ὄν, ἀντὶ τοῦ ὄντινα, ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν. ὄν δέ, τὸ ὑπάρχον, φιλοῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ξ φιλοῦται. οἶον ὄξος. ὄξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρου. Ὀξύοεν δόρυ, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐστομωμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὄξύης δένδρου κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας· καὶ Οἰσῦνον, τὸ ἀπὸ οἰσῦας.) τινὲς δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ξῦω γίνεται ξυόεν, καὶ πλεονασμῶ τοῦ Ο ὄξυόεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π φιλοῦται. οἶον ὄπος. ὄπισω. Ὀπή, ἢ τρύπα. ὄπώρα. καὶ Ὀπωρινός, καιρός καὶ βορρᾶς.

Ὅς δ' ἄτ' ὄπωρινός βορέης νεοαρδέ' ἀλωῆν
 234 Αἴψα ξηραίνει.

Ὀπαδός, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τῶ Π ἐπαγομένον τὸ Α, οἶον ὄπλον. ὄπλιζω. Ὀπλή, ὁ ὄνυξ.

καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὄποι, καὶ ὄπου. ὀπόθεν. ὀπόδι. ὀπότε. ὀποῖος. ὀπόσος. ὀπότερος. ὄπως. ὀπωσοῦν καὶ ὀποσοῦν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὄρεϋς. ὄρέγω. ὄρεστής. Ὄρος, ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὄρός, τὸ γάλα. Ὄρόωδω, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὄρηξ, ὁ κλάδος. ὀρφεύς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὄρω, τὸ βλέπω. ὄρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὀρίζω. ὀρισμός. ὀριστικόν. Ὄριον, τὸ ὀροθέσιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγομένου. οἷον Ὄριμος, ὁ λιμὴν. ἀφ' οὗ καὶ Ὄριμίζω, τὸ ἐλλίμενίζω. ὀρμαθός. ὀρμῶ. ὀρμῶμαι. ὀρμώμενος. Ὄρμενος δέ, ὁ διεγερωθὲς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρω, ψιλοῦται. ὄρκος. ὀρκίζω. τὸ Ὄργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὔρον ἐν τε τοῖς Θεοδωρίτου, καὶ ἐν ἑτέροις, καίπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὄρηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀροῦειν εἰς ὕψος ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔρπειν δασύνουσι τινές. Ὄρμαθός παρὰ τισι ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄστρεον. ὄστρακον. ὄστον. Ὄσφυς, ὁ περὶ τοὺς νεφρούς τόπος. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσφυξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενής τὴν ὄσφιν. ἐκ τοῦ Ἄγω, ἄζω, ὃ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέροντος ὄσφυηγος. Ὄστια, ἢ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὄστιάριος, ὁ θυρωρός. Ὄσσα, ἢ φήμη, καὶ ἢ μαντεία, καὶ ὄνομα ὄρους. Ὄσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσσε, τῷ ὀφθαλμῷ, δυϊκῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὄς, ὁ ἴδιος. Ὄς, ἀντὶ τοῦ 235 οὔτος. καὶ Ὄς ἀντὶ τοῦ ὄστις. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου δασίνεται. οἷον ὄσιος. ὄσιῶ. ὄσος. ὄσον. καὶ Ὄσια, ἢ ταφή. τὸ μέντοι Ὄσιρις, κύριον, φωνήεντος ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. οἷον Ὄτλος, ἢ κακοπάθεια. καὶ Ὄτλησαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὄττοτοῖ, (γρ. θρηνητικόν) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὄτρηρός, ὁ σπυδαῖος. Ὄττεία, ἢ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὄτε. ὄτι. ὄταν. Ὄτω, ἀντὶ τοῦ ὄτινι. Ὄτέοισιν, ἀντὶ τοῦ οἴστισι. καὶ ὄ τε, ἀντὶ τοῦ ὄπερ παρ' Ὀμήρω, ὡς τὸ,

Ἄλκην δ' οὐ τοι δῶκεν, ὄ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ φιλοῦται. ὄφρις. Ὀφρῆι, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλή, τὸ χρέος. ὄφλισκάνω. ὄφρῦς. Ὀφρα, ἀντὶ τοῦ ὄπως, ὅπερ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατὰ ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ φιλοῦ τ ἄφριλε δασύνεσθαι, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται διὰ τὸν λέγοντα κανόνα· τὸ Ε Ο πρὸ δασίας φιλοῦται. ὄφρις. ἔθνος. ἔφρισις. Ὀφελον, ἀντὶ τοῦ εἶθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείκεσαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφρίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. Ὀχος, τὸ ἄρμα. ὀχεύς. ὄχανον. ὀχετός. ὀχυρός. ὄχλος. ὄκληρός. Ὀχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως, καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ φιλοῦται. ὄψις. ὄψια. ὀψέ. ὄψον. ὀψώνιον. ὀψοφάγος. ὀψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομέναις
236 λέξεσι φιλοῦται. βριμῶ, ὄβριμος. βέλος, ὄβελός. σταρίς, ὄσταρίς. κονόεις, ὄκονόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α, Β, Γ, φιλοῦται αἰ, καὶ πρὸ τοῦ Ε, Ζ, Κ, Θ, Ι, πλὴν μόνων τοῦ ὄθι καὶ ὄθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ, Ξ, καὶ Φ, Χ, Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, φιλοῦται. οἶον ὄρος, οὔρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἶον ὑάκινθος. ὑβός. ὑγία. ὑδωρ. ὑελλος. ὑθλος. ὑλη. ὑμέτερος. ὑννις. ὑπήνη. ὑρκανία. Ὑς, ὁ χοῖρος. ὕρος. ὕψος. υἱός. υἱανός. πλὴν τοῦ Ὑμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ρηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὑρχας, τὸ ταριχηρόν ἀγγεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι φιλοῦται. οἶον ὦδε καὶ ὦδι, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχος, καὶ ὠχρός. ὠχρότης. Ὠχος, ὁ κλάδος. Ὠμός, ὁ ἀπηνής. Ὠμος, ἡ ῥάχις. Ὠτος, κύριον. Ὠστός, ὁ ἀποδεδιωγμένος. Ὠρος καὶ Ὠρίων, κύρια. πλὴν τοῦ Ὠρα, ὁ καιρὸς καὶ τῶν παρ

αὐτοῦ ὄραος, ὁ χρόνος. ὠριμος. ὄρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν
 ἐξ αὐτοῦ. ὠρεῖος. ὠραῖζω. ὄρακίζω, τὸ ὠχρῶ. καὶ ὠρακίω,
 τὸ αὐτό. ὄρικός βουῆς, ὁ ὠραῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ ὄρα,
 ἡ φροντίς. ὄραω, τὸ φυλάσσω. ὠρεῖον. ὄραδε, ἀντὶ τοῦ κατὰ
 τοιοῦτον τὸν τρόπον. καὶ ὄραδι, τὸ αὐτό. πρόσκειται ἐν
 ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ ὦ, ἀντὶ τοῦ ὦτινι,
 ὑποτακτικὸν ἄρθρον πτώσεως δοτικῆς τῶν ἐνικῶν. καὶ ὦ,
 τῷ ἰδίῳ. ὦν, ἀντὶ τοῦ ὦντινων, ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυν-
 τικῶν. καὶ ὦν, τῶν ἰδίων. τὸ μέντοι ὄ, σχετλιαστικὸν ἐπίρ- 237
 ῥημα, καὶ ὦ τῆς κλητικῆς, καὶ ὦ ῥῆμα ὑποτακτικόν, ἀντὶ
 τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὦν, ὁ ὑπάρχων, φιλοῦται.

Καθολικὸι κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ἐπιφερομένου συμφώνου
 δασείος, φιλοῦται. οἷον ἀρχή. ἐρχομαι. ὄρανος. ὄρθος. καὶ
 τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Διολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ ὄρχας
 φιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν πρὸ δασείος φιλοῦται. ὄφης. ἔθνος. ἔφεις.
 ἔγνος. ἔχος. ἔθος. πλὴν τοῦ ἀφί. ὄθεν καὶ ὄΗφαιστος, τὸ
 πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἀφὴν αἶθειν. τὸ δὲ ὄχι,
 ἀντὶ τοῦ ὄπου, κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΡΑΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα φιλοῦνται. οἷον Εἰμί, τὸ
 ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, τρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν,
 ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐριπίδῃ,

Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδωρος. Εἶην, ἀντὶ τοῦ
 ὑπάρχοιμι, ἐντικόν, ἐάν ὦ ὑποτακτικόν, καὶ πάντα τὰ
 πρόσωπα τούτου καὶ αἱ μετοχαί, ὦν, οὔσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον προτακτικόν, ἢ ὑποτακτικόν, ἀπὸ φω-
 νήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. προτακτικόν μὲν, οἷον, ὁ,
 οἶ, ἡ, αἶ, ὑποτακτικόν δὲ ὄς, ἀντὶ τοῦ ὄστις. οὔ, ὦ, ὦν.
 δυϊκὰ, ὦ, οἶν. πληθυντικά, οἶ, ὦν, οἷς, οὔς. θηλυκὰ, ἡ,
 ἀντὶ τοῦ ἡτις. ἡς, ἡ, ἦν. δυϊκὰ, ἄ, αἶν. πληθυντικά, αἶ,
 ὦν, αἷς, ἄς. οὐδέτερα, ὄ, οὔ, ὦ, ὄ. δυϊκὰ, ἄ, οἶν. πλη-
 θυντικά, ἄ, ὦν, οἷς, ἄ. τὸ δὲ ὦ τῆς κλητικῆς φιλούμενον 238

πολλαχῶς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπιρ-
 ῥημα. πρῶτον μὲν, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχό-
 μενον δασύνεσθαι θέλει· τοῦτο δὲ φιλοῦται. δευτέρου, ὅτι
 πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ἐπιδέχεται
 τοῦτο δὲ καὶ ἀμφοτέρω. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλλάτ-
 τειν θέλει ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς·
 ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν, οἷον ὁ αἶας, ἡ μούσα, τὸ βῆμα·
 ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς, οἷον ὁ αἶας, τῶ αἶαντε, οἱ
 αἶαντες, ἡ μούσα, τὰ μούσα, αἱ μούσαι, τὸ βῆμα, τὸ
 βήματε, τὰ βήματα· τοῦτο δὲ οὐ διαλλάσσουν, οὔτε ἐν
 τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον,
 ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου προσώπου θέλει εἶναι ἢ τρίτου,
 οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστὶ. πέμπτον,
 ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερόν θέλει σημαίνειν καὶ πρόδηλον
 ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι οὐ φυλάττει τὸν κανόνα τὸν λέγοντα,
 πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐ-
 θείας, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μείζονα
 ἐστὶ τῆς ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε φιλοῦται. οἷον ἐγὼ, ἐκεῖνος,
 ἐμὸς, ἐμοί, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ
 ἰαντον, καὶ τὸ ἔθεν καθ' Ὀμηρον,

Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχουμένη φιλοῦται.
 οἷον ἀνά, ἀμφί, ἀντί, ἀπό, ἐπί, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ
 ἐκ λέγεται. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγεται φωνήεν, φυλάττει τὸ Ξ.
 οἷον ἐξ οὐρανοῦ. ἐξ ὑψους. ἐξ ἄδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπά-
 γεται, ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τὴν εὐφωνίαν. οἷον
 239 ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ θαλάττης, καὶ
 τῶν ὁμοίων. πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΤΝ ΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος φιλοῦται.
 οἷον ἀλλά. ἰάν. εἰ, ἀντί τοῦ ἰάν. καὶ ἡ διαζευκτικὸν, διὰ
 τοῦ η, καὶ ἦτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. οὔτοι γὰρ δασύ-
 νονται. ἴνα, ὅπως, ὅτι, ἔνεκα. τὸ μέντοι ὄφρα φιλοῦται

καὶ τοῦτο κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔστι γὰρ κανῶν ὁ λέγων, τὰ κατὰ ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνονται. οἶον τόσος, ὄσος. τοῖος, οἴος. ποτέ, ὀτέ. τότε, ὄτε. πηρίκα, ἠρίκα. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ ὧν εὐρίκαμεν. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. ὡς καὶ "Ομηρος·

Τόφρα γοῦν ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές.

καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν ἦμος διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. ἦχος. ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἦπαρ, καὶ ἦλος. τὸ δὲ ὄφρα διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, ὅτι τὸ ε ο πρὸ δασέος ὄντα ψιλοῦται. ὄφρις. ἔθνος. ἔφρεσις. ὄφρα. ἔχρις. "Οχος, τὸ ἄρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται. ἐν, ἀπὸ τοῦ εἰς, ἐνός γινόμενον, ἕξ, ἑπτά, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐννέα, εἴκοσι, καὶ ἐννενηκοντα. καὶ, καθάλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται πλὴν τῶν ῥηθέντων καὶ τῶν ὀκτώ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αῖ δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζηός. αἰλιανός. Αἰλουρος, ζῶον. αἰάζω. Αἶρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. οἶον αἶμα. Αἰμύλος, ὁ πανούργος, καὶ 240 δόλιος. Αἶμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἶμων, ὁ ἐπιστήμων. σημείωσαι τὸ Αἶρω, τὸ κρατῶ. Αἶρουμαι, τὸ βούλωμαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποτακτικά, οἶον αἰ, ἀντὶ τοῦ αἰτινες. αἶν, δνίκον. καὶ αἶς, ἀντὶ τοῦ αἰστισι. σημείωσαι τὸ Αἶ, ἀντὶ τοῦ φεῦ, ψιλούμενον.

Ἡ αὐ δίφθογγος ψιλοῦται. αὐξω. αὐδῶ. αὐτός. αὐριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὐτή, βαρύτερον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὔτος. καὶ αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ εἰ δίφθογγος ψιλοῦται. οἶον, εἶδος. εἰζάζω. Εἶρω, τὸ πλέω. εἶρω. εἶβω. Εἶρων, ὁ κόλαξ. εἶλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, εἰληθενοῦμαι. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἶλος, ὁ δοῦλος. Εἰλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἰλωτεία, ἡ δουλεία.

είλισσω. ειλόμεν, ἀπὸ κλίσεως. Εἰκὼν, ὁ πέμψας. εἰμαρμένη. Εἶμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἶμενος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἶς, εἷνα, τὸν ἕνα. καὶ εἶο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἶπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθει. Εἶσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκτισεν. εἰστήκει. Εἶατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Εἶαται, ἀντὶ τοῦ κάθηται, ποιητικῶς. καὶ εἶως, ἀντὶ τοῦ ἔως. ταῦτα δὲ πάντα ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ἰ ἐκτὸς τοῦ εἶς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἶμος καὶ εἶοκτῆ, κἄν τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ Εἶρω, τὸ συμπλέκω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Εἶρωγ, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐρξέθη γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλακίς ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἶον ἄμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρῶς. ὁδός, ὀδυσεύς. οὕτως οὖν καὶ εἶρω, εἶμος. καὶ εἶρωγ, εἶοκτῆ.

Ἡ εὐ δίφθογγος φιλοῦται. εὐγή. Εὐλή, ἡ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθεία. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὐδω, τὸ καθ'εὐδω. Εὐώ, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὐρω, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, 241 εὐρίσκω, εὐρεσις, εὐρεμα, εὐρεσιλόγος. Εὐ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἔο κατὰ κράσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τὴν εὐ δίφθογγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὅμηρος, Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὐ ἀκήδεσεν.

Ἡ οἰ δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι φιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ. Οἶσμα, τὸ κῆμα. οἶδημα. Οἶγω, τὸ ἀνοίγω. Οἶνεύς, κύριον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἶμη, ἡ ὠδή. ὄθεν καὶ οἰμῶζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἡ ὁδός. Οἶμῶ, τὸ ὀρμῶ. Οἶος, ὁ ὁποῖος, καὶ Οἶος, ὁ δυνατός. εἴρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ οἶ, ἀντὶ τοῦ αὐτῶ, ἀντωνυμίαν. καὶ οἶ, ἀντὶ ὄπον. καὶ οἶ, ἄρθρον προτακτικὸν πληθυντικῶν ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἶς δὲ, τὸ πρόβατον, φιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ οἶς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν. τὸ οἰμῶζω δασυνόμενον εὐρον ἐν Σχεδευτοῦ † Μουζάλωνος, γράφοντος οὕτως.

Εὐ θ' οἰμωζόντων ὀδνηρόν.
τὸ Οἶμη, ἡ ὠδή, τινὲς δασύνουσι, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἶμοις, ὅ ἐστιν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ πτωχοπρόδρομος

Τέρπου θ' οἰμῶν τῶν καλῶν.
τὸ δὲ οἰμῶζω φιλοῦσιν ἐκ τοῦ οἶμοι.

Ἡ οὖν διάρθογος ψιλοῦται. οἷον Οὐδός, ἡ γλιά. Οὐθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὐρος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ φορὸς ἄνεμος. καὶ Ὀμηρος,

Τοῖσι δ' ἔκμενον οὐρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων.

καὶ Οὐρηες, αἱ ἡμίονοι. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ οὔτος, οὔνεκα, οὐ, ἀντὶ τοῦ ὄπου. καὶ οὐ, ἀντὶ τοῦ οὔτινος. καὶ οὐς, ἀντὶ τοῦ οὔστινας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὐς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΤ ΡΩ.

242

Τὸ ῥῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ῥώμη. ῥωμύλος. ῥίπτω. ῥίξα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ ῤάριον, πεδίον. καὶ ῤάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος.

Τὸ ῥῶ ἰὰν δισσὸν γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτω ψιλοῦται, τὸ δὲ δευτερον δασύνεται, οἷον ἐπίρῳημα. ἄρῳστος. συρῳάπτω. καὶ τὰ λοιπὰ. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δευτερον δασύνεται, διότι φίλαρχός ἐστιν ἡ δασεία.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ἰστίον ὅτι ἡ κορωνίς, ὅτι οὐκ ἐν πάσαις τίθεται ταῖς κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἀρμογῇ δύο λέξεων γένηται ἡ κράσις. οἷον τὸ ἔργον, τοῦργον, τὸ ἔλαιον, τοῦλαιον, τὸ ἔπος, τοῦπος, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τᾶλλα. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἀρμογῇ λέξεων δύο γένηται ἡ κράσις, οὐ τίθεται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X
A U C T O R U M,
QUI AB AMMONIO CITANTUR.

(Numeri sunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

- A**eschines, ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶν-
τος. in Voce Μάγον.
— ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχοῦ. in V.
Κίλης. et in Κίθαρις.
- A**eschylus in V. Θεωρός.
— ἐν Ἀμυμώνῃ. V. Γῆμαι.
- Alcman.** V. Ἰπες.
- Alexion,** ἐν Ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου
Συμμιχτῶν. V. Γέρον.
- Ammonius ὁ Ἀμμοῦσις,** ἐν πρώτῳ
περὶ Θεσιῶν. V. Βωμός.
- Anacreon.** V. Ἰῆμι.
- ἐν δευτέρῳ. V. Διαβόητος.
- Antiphanes,** ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς.
V. Ἀρχύριον.
- Antiphon,** ἐν τῇ Τίτῃ. V. Σημίον.
— ἐν τοῖς Φονικοῖς. V. Ἐνδύμημα.
- Apollodorus,** ἐν Ἐφηβοῖς. V.
Σχισταί.
- Apollonides ὁ Νικαιεύς,** ἐν τῷ
τρίτῳ περὶ Κατεφευρομένων. V.
Κατοικήσις.
- ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρο-
βείας Δημοσθένους. V. Ὀφλειν.
- Archilochus.** V. Αἶνος. Ῥόδον.
- Aristocles ὁ Ῥόδιος,** ἐν τῷ περὶ
Ποικτικῆς. V. Ἐπικήδειος.
- Aristonicus,** ἐν Ἐπιτομῇ. V.
Ὀλίγον. (Vide Animadv. ad
Amm.)
- Aristophanes [Grammaticus].** V.
Ἀδῶστος.
- — περὶ Ἀνδρόπου γενέ-
σεως καὶ αὔξεσεως ἄχρι γήρως.
(ex coniectura.) V. Γέρον.
- Aristophanes.** V. Ἀλοῦν. Καταχύ-
ματα. [Παρεταί.] Ἰπάγειν.
— Ἀχαρνέσιν. V. Χόως.
— Βαβυλωνίους. V. Χολάδες.
— Κόρας. V. Διέφθαρχαι.
- Aristophanes,** ἐν Ἀμυνίαις. V.
Τέφανον.
- ἐν Νεφέλαις. V. Ἐδίδαξε. et
Κύπτιν.
- Aristoteles.** V. Βίος. Χλαμύς.
— ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων.
V. Νῆες.
- Aristoxenus,** ἐν τῷ περὶ Ὅργανον.
V. Κίθαρις.
- ὁ Μουσικός, ἐν τῷ πρώτῳ
νόμῳ Παιδευτικῶν. V. Αἰδός.
— ἐν τῷ πρώτῳ Τραγωδοποιῶν
περὶ Νεωτέρων. V. Πέσσοι.
- Ascalonita.** V. Τριετις.
- Astelepiades.** V. Ἄμμ.
- Caecilius** [sub testimonio Iyfi-
machidae]. V. Θεωρός.
- Callimachus.** V. Αἶνος. Ἀδῶσις.
Γράμμα. Ὀνεια. Φθίοι.
— ἐν Ἐκάλῃ. V. Τοῦνεκα.
- Demosthenes.** V. Πομπή.
— ὁ Ῥήτωρ. V. Αἰκίαι.
— ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροστῆνος. V.
Πότος.
- ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. V. Ξε-
νίειν.
- ἐν τῷ πρὸς Πανταίητον. V.
Παῖδα.
- ἐν τῷ περὶ στεφάνου. V. Βα-
σκαίνειν.
- ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδο-
μαρτυριῶν. V. Καταχύματα.
- ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. V.
Ὀσίον.
- ἐν Φιλιππηκοῖς. V. Παρίγειν.
- Didymus.** V. Συμμιχτεῖν.
— ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου
Ἐπικίων. V. Νηφίδες.
— ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Πλάδου.
V. Ἀπτονογίειν. Χλαμύς.

- Didymus, ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παλιῶν Μινδάρου. V. Θηβαῖος.
 — ἐν δεκάτῳ Ῥητορικῶν ὑπομνημάτων. V. Νῆξ.
- Dinarchus, ἐν τῷ κατὰ Κλειμένηδουτος αἰκίας. V. Μαριτυρία. et V. Ἐμμητυρία.
- Diphilus, ἐν Πύρρῳ. V. Εὐρεῖν.
- Ephorus, ἐν τῇ δευτέρῳ. V. Θηβαῖος.
- Eubulus, ὁ τῆς μέσης κωμωδίας ποιητής, ἐν Καλαθηφόροις. V. Ἐνδον.
- Euphemus. V. Ἰσθί.
- Eupolis, ἐν Βάπτεις. V. Τράγειν.
 — ἐν Δήμοις. V. Τύραννον.
 — ἐν Ταξισάρχους. V. Ἀμυγδαλῆ.
 — Φίλοις. V. Σχισταί.
- Euripides. V. Ἀφρόδειν. [Θεωρός.] Κίειν.
 — ἐν Ἀλότῃ. V. Τροχοί.
 — ἐν Ἡρακλείδαις. V. Ἐνδον.
 — ἐν Ὀρέστῃ. V. Μεταβάλλεσθαι.
 — ἐν Πλεισθίνει. V. Βωμός.
 — ἐν Τηλέφῳ. V. Πρόξενος.
- Heraclides. V. Ἰεῖσθαι.
- Heraclides ὁ ἡμέτερος. V. Σταφυλῆν.
 — ἐν πρώτῃ περὶ Καθολικῆς Προσώδιος. V. Νῦν.
- Herodotus. V. Ἱερίον. Μάγον. Τύραννον.
 — ἐν τῷ πρώτῳ. V. Ξυστόν.
 — ἐν τῇ τετάρτῃ. V. Δίος.
- Hesiodus. V. Αἶνος. Βωμός. Ζῆλος. Ἡμέρα. Μετρίσθαι. Ὀρθρος. (Ὀντος. Ὀψί.)
- Homeri loca. pagg. 2. 4. 5. 9. 12. 13. 14. 20. 24. 26. 27. 28. 33. 36. 39. 40. 41. 42. 47. 49. 51. 52. 55. 57. 58. 59. 60. 61. 66. 67. 71. 73. 74. 76. 77. 83. 86. 87. 88. 91. 93. 94. 101. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 112. 113. 115. 116. 121. 124. 129. 132. 137. 140. 143. 144. 146. 147. 148. 150.
- Hyperides, ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιτεράτιδου. V. Ἱερά.
 [Incertorum fragmenta. V. Ἀκαρῆς. Ἀκαρῆζειν. Διαβόητος. Εὐθύς. Ἐπιτηρῆσαι. Ἐστία. Κατοίκησις. Κέδρος. Ἀητουργεῖν. Οἰκίζετα. Οἶνον. Οὐδέν. Πρόξενος.]
- Lysimachides, ἐν τῷ πρὸς Κικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀτι-
- κοῖς ἑκτόρων. V. Θεωρός. (Vide Animadv. ad Amm.)
- Lucius ὁ Τυφάσιος, ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν. V. Αἶνος.
- Menander. V. Ἀρπαγῆ. Κηρύξαι. Πότος.
 — Ἀδελφοῖς. V. Διέσθαι.
 — ἐν Δακτυλίῳ. V. Παιδίσκη.
 — ἐν Δουκόλῳ. V. Εὐρεῖν. Εὐθύς.
 — ἐν Ἠνίοχῳ. V. Ἀρπαγῆ. Σειμάζειν.
 — ἐν Ἡρώ. V. Ἰσθί.
 — ἐν Νομοθέταις. V. Ἀρχιον.
 — ἐν Παιδίῳ. V. Ἀκαστῆς.
 — ἐν Παρκαταθήκῃ. V. Θύρα.
 — ἐν τῷ Ῥυτίδῳ. V. Αἰτώ.
 — Ἐπιβολομαίους. V. Αἰρβο.
 — ἐν Ψευδορακκίῳ. V. Ἡς.
- Mnaseas, ἐν τοῖς περὶ τῆς Βιρώπης. V. Νηρείδες.
- Neantes ὁ Κυλικησός, ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλει. (Vide Animadv. ad Amm.)
- Nilus. V. Πειραστής. (Vide, quas ad istum locum notantur.)
- Philemon ὁ Αἰζωνεύς. V. Πόνηρον. (citatur a Gryphone.) [Philosophi. V. Ἐρωτῆν. Αἰεῖν.]
- Phylarchus. V. Χλαμύς. (sub teste Didymo.)
- Pindarus. V. Δίος.
- Plato. V. Πρώτος.
 — ἐν Ὄροις. V. Παιδευαῖς.
 — ἐν Ἡρωταγορά. V. Ἀνάμει. Εὐφραίνεσθαι. Ἰσοί.
 — ἐν Σοφιστῇ. V. Αἰεῖν.
- [ἔνιοι τῶν Ποιητῶν. V. Διαβόητος.]
- Polemio. V. Χλαμύς. (sive Didymi.)
- Pofidippus. V. Βίρις. (ex conjectura.)
- Potamo. V. Ἐρωτῆν.
- Ptolemaeus, ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως. V. Ἰδομαῖος.
- Ptolemaeus ὁ Ἀσιαλωνίτης. V. Τρίετες.
 — ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Πηλίδι Προσώδιῳ. V. Σταφυλῆν.
 — ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεῖ Προσώδιῳ. V. Σταφυλῆν.
- Pythia. V. Κοφός.
- Sappho. V. Ἄρτι. [citatur Didymo in V. Χλαμύς.]
- Solon, ἐν τοῖς Ἄξοσι. V. Οἰκότροψ.
- Sophocles, ἐν Ἠλέκτρῳ. V. Ἐρταυθσί.
 — ἐν Τραχινιάδῳ. V. Ἐνδον.

- Sophocles, ἐν Χρόσῃ. V. Βωμός.
 Sophron. V. Πῦς.
 Theopompus. V. Δημοκρατεῖσθαι.
 — ἐν εἰκοστῇ ἔκτῃ. V. Ἰερά.
 Thucydides. V. Ἄγγελος. Μοχθη-
 ρός. Παρέχειν. Προξένος. Φα-
 κέλος.
 — ἐν τῇ πρώτῃ. V. Συμμαχεῖν.
 Trypho. V. Δημήτριος. Επικήδειος.
 Πόνηρον. Ψάλλον.
 — ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ.
 V. Δίσκος. Χλαῖναν.
 — ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς Προσ-
 φιδίας. V. Ἐξανέψιοι. Θαλα-
 μῆς. Μισσητή. Τροχοί.
- Trypho, ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς
 Προσφιδίας. V. Ἀρπιγῆ.
 [Veteres, οἱ παλαιοί. in V.
 Γράμμα. Κοφός. Μετρίοθαι.
 † τινὲς τῶν ἀρχαίων. in V.
 Εὐθὺς. † οἱ ἀρχαῖοι. V. Εὐθὺς.
 Τύραννον.]
- Xenophon. V. Χλαῖναν. (citatus
 Tryphoni.)
 — ἐν τῇ Ἀναβάσει. V. Ἀποδρᾶναι.
 — ἐν Οἰκονομικῷ. V. Ξυτόν.
- Zenodotus. V. Οὐδίν.

INDEX VOCABULORUM,

QUAE IN AMMONII LIBELLO EXPONUNTUR.

(Numeri sunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

A.

Ἀβαξ. pag. 1. ἀβάκιον. 1. ἀβέβηλον. 1. ἀβέβηλον. 2. ἀγαθός. 80. ἀγαλμα. 99. ἀγγελος. 2. ἀγειν. 2. ἀγνωεῖν. 3. ἀγόραμιος. 4. ἀγοραῖος. 4. ἀγοράσαι. 150. ἀγορεῖος. 3. ἀγοριος. 3. ἀγοροίκος. 3. ἀγοροικος. 3. ἀγορόνομος. 4. ἀγορόνομος. 4. ἀγχιστεις. 3. ἀγχιστικὰ δίκαια. 3. ἀγνωσθέναι. 4. ἀδικής. 4. ἀδικής. 4. ἀδικία. 117. ἄελλα. 4. ἄθνηαι. 5. ἄθλοσθέναι. 4. ἄθλον. 4. ἄθλος. 4. αἰδέεται. 4. αἰδώς. 5. 6. αἰθε. 8. αἰκία. 9. αἶνος. 6. 7. 8. αἰτόλος. 9. αἰσχύνεται. 5.!	αἰσχύνει. 5. 6. αἰτούμαι. 5. αἰτώ. 5. ἀκαιρία. 9. ἄκακος. 80. ἀκαρή. 10. ἀκαρής. 10. ἀκότιον. 9. ἀκταί. 9. ἀλαεῖν. 118. ἀληθής. 10. ἀληθευς. 10. ἀλίπαστον. 11. ἀλίσαρτος. 11. ἀλίσαρτον. 11. ἀλλοίωσις. 11. 95. ἄλλος. 11. 61. ἄλοιον. 10. ἄλοιον. 10. ἄμα. 13. ἄμαθος. 15. 150. ἄμαρτάνει. 15. ἄματροχία. 11. 12. ἀμητός. 15. ἀμητος. 15. ἀμνηδαλή. 12. ἀμνηδαλή. 12. ἀμνηεν. 15. 31. ἀμνησθαι. 15. ἀμφαγοεῖν. 3. ἀμφίπολος. 71. ἀμφιτάπητες. 134. ἀμφότεροι. 14. ἀναβάλλεσθαι. 16. ἀναβάτης. 17. ἀναγκάζειν. 17. 18.	ἀναγκόμενοι. 17. ἀναίτιον. 18. ἀνακείσθαι. 15. ἀνάκρισις. 59. ἀνακωχή. 16. ἀναλγής. 17. ἀνάληγτος. 16. 17. ἀνάμνησις. 16. ἀναρχον. 18. ἀνασπῆναι. 17. ἀναφορά. 21. 22. ἀναχθίντες. 17. ἀνδραγάθημα. 15. ἀνδρεία. 15. ἀνίστη. 65. ἀνεπιστοί. 17. ἀνήρ μίσος. 36. ἀνόητος. 18. ἄνοια. 18. ἀνοκωχή. 16. ἀνοχή. 16. ἀντικόν. 17. ἀντικρυς. 17. ἀντίπαις. 35. 109. ἀντίπηξ. 82. ἀντιπολιτεύεσθαι. 44. ἄντρον. 18. ἀξία. 18. ἀξιόπιστος. 18. ἀξιόχρως. 18. ἀξίωμα. 18. ἄξων. 18. ἀπαντήσαι. 159. ἀπίθαν. 22. ἐπειθής. 45. ἀπελεύθερος. 20. 21.

- ἀπήνησε κατὰ τὴν
 δίκην. 139.
 ἀπό. 20.
 ἀπόγονος. 47. 48.
 ἀπόδοσις. 22.
 ἀποδράναι. 19.
 ἀπόδρομοι. 55. 56.
 ἀποικιστάταισις. 22.
 ἀποκρήνυτος. 19.
 ἀποκηρῆσαι. 81.
 ἀποκηρῆθῆναι. 21.
 ἀποκρίσασθαι. 21.
 ἀπόλασις. 146.
 ἀπολογίζεσθαι. 19.
 ἀπολογεῖσθαι. 19.
 ἀπονίψασθαι. 21.
 ἀποπλεῖν. 113.
 ἀποστασίον δίκη. 19.
 ἀποφάσεις συμβολικαί.
 58.
 ἀποφύγειν. 19.
 ἀποφύγει δίκη. 142.
 ἀποφορά. 21. 22.
 ἐπροστασίου δίκη. 19.
 ἄρ. 145.
 ἄρα. 23.
 ἄρα. 23.
 ἀραρίξειν. 145.
 ἀράχη. 24.
 ἀράχης. 24.
 ἀραχινιον. 24.
 ἀραμπαρχία. 12.
 ἀραρῖοι. 24.
 ἄρας. 24.
 ἀραργή. 22.
 ἀραργη. 22.
 ἀράωδειν. 25.
 ἀράωστέιν. 24.
 ἀράωστος. 24.
 ἀράωστων. 24.
 ἄρατι. 23. 24.
 ἀρατίως. 23. 24.
 ἄραχειν. 22.
 ἀραχίς. 38.
 ἀστέος. 26.
 ἀστήρ. 26.
 ἀστικός. 26.
 ἀστρον. 26.
 ἄστν. 115.
 ἀσφάδελος. 26.
 ἀσφοδελός. 26.
 ἀσχολία. 9.
 ἀτέλις. 27.
 ἀτέλεστον. 27.
 ἀτέχνος. 26.
 ἀτεχνός. 26.
 ἀτιμάζεται. 26.
 ἀτιμοῦται. 26.
 ἄτμος. 71.
 ἄττα. 26. 27.
 ἄττα. 26. 27.
 ἄτυκή. 5.
 ἄνθι. 27.
 αὐθις. 27.
 αἰτάγγελος. 2.
 αἴτις. 27.
 αἰχρῆν. 27.
 ἀφικέσθαι. 73.
 ἀφνειός. 115.
 ἀφροσύνη. 18.
 ἄφρων. 18.
 ἄχρη. 27.
 ἄχρης. 27.
- B.
- Βάνασος. 154.
 βάραθρον. 29.
 βάραθρος. 29.
 βαρβαρικόν. 28.
 βάρβαρον. 28.
 βάρις. 29.
 βάσανος. 29.
 βασιλεια. 29.
 βασιλεία. 29.
 βασιλεύς. 28. 158.
 βασκαίνειν. 29.
 βέβηλα. 1.
 βέβηλον. 2.
 βεβλήσθαι. 29.
 βιάζεσθαι. 18.
 βίος. 30.
 βιοτεύειν. 30.
 βιούν. 30.
 βιώναι. 30.
 βλέπειν. 30.
 βλέφαρον. 30.
 βλεφαρίδες. 30.
 βληγᾶσθαι. 144.
 βλύειν. 32.
 βόμιος πούς. 31.
 βοηθεῖν. 31.
 βοός πούς. 31.
 βοουκλεῖν. 31.
 βούλι. 31.
 βούλη. 31.
 βούλεισθαι. 31. 70.
 βουλεύσαι. 31.
 βουλεύσασθαι. 31.
 βούπιαις. 35. 109.
 βρέτας. 99. 142.
 βρέφος. 33.
 βρύειν. 32.
 βρύκειν. 32.
 βρυγᾶσθαι. 145.
- βρούχειν. 32.
 βρούχεσθαι. 32.
 βρωμάσθαι. 145.
 βρωμός. 32. 34.
- Γ.
- Γαλικτοποτεῖν. 115.
 γαμήμιος. 34.
 γεγενῆσθαι. 34.
 γεγονέναι. 34.
 γελοῖον. 36. 128.
 γέλοισ. 36.
 γελοῖος. 36.
 γενέσθαι. 34. 35.
 γενέσθαι. 35.
 γενήσεται. 60.
 γέρον. 35. 36.
 γεφυρισμός. 129.
 γῆμαι. 36.
 γήμασθαι. 36.
 γηρῆν. 37.
 γήρας. 37.
 γήρασις. 37.
 γηράσκειν. 37.
 γίον. 76.
 γοητεία. 142.
 γοῦμα. 37. 38.
 γραμματική. 50.
 γυνάσθαι. 38.
 γυναικιστήναι. 38.
 γυμνασία. 38.
- Δ.
- Δαί. 39.
 δαιτυμόν. 60.
 δάμυλις. 39.
 δαμάλης. 39.
 δάματις. 40.
 Δαμύλη. 125.
 δέ. 39.
 δέος. 39.
 δέξασθαι. 87.
 δέξη. 27.
 διοπότης. 39. 86.
 δήμητις. 40.
 δημιος. 40.
 δημόκοιτος. 40.
 δημος. 40.
 δημός. 40.
 διαβότης. 42.
 διάγγελος. 2.
 διαιτητής. 41.
 διακρίνειν. 85.
 διαλέγεται. 44.
 διαλέγεσθαι. 87.
 διαμαρτάνει. 15.
 διαπολιτεύεσθαι. 44.

διδάσκειν. 43.
 διδάσκω. 43.
 διδάσκαλος. 44.
 διέφθαρται. 41.
 διέφθορε. 41.
 διήγημα. 43.
 διήγησις. 43.
 δικαστής. 41.
 δική. 41.
 διακίεσθαι. 101.
 διακωχή. 16.
 διαρροή. 43.
 διώτη. 105.
 διπλάσιον. 43.
 διπλοῦν. 42. 43.
 δίσκος. 40.
 διαφθίρα. 43.
 διχότομος. 43.
 διχοτόμος. 43.
 διώκη ὁ κατηγορῶν.
 142.
 δοάσατο. 44.
 δοιάσατο. 44.
 δόξα. 45.
 δόξω. 9.
 δορυξενος. 119.
 δοῦλοι. 45.
 δύναμις. 45.
 δυναμής. 64.
 διαπειθής. 45.
 δόμα. 45. 46. 103.
 δωμάτιον. 46.
 δωροδοκία. 46.

E.

Ἐγγυῆ. 46.
 ἐγγυᾶται. 46.
 ἐγερθῆναι. 17.
 ἐγρημάτα. 84.
 ἐγκόμιον. 139.
 ἐγκρίσις. 46.
 ἐδικτρος. 49.
 ἐδίδαξε. 46.
 ἐδιδάξατο. 46.
 ἐδῶλον. 142.
 εἰκότα. 54.
 εἰκόν. 46.
 εἰλωτες. 111.
 εἰκόνη. 106.
 εἰσβολή. 78.
 εἰς οἶκον. 102.
 εἰσποίητος. 19.
 εἰσφορά. 21.
 ἐκότεροι. 15.
 ἐκρονος. 47.
 ἐκεί. 47.
 ἐκείσε. 47.

ἐκκλησία. 47.
 ἐκμάσαι. 112.
 ἐκμαρτυρία. 48.
 ἐκποίητος. 19.
 ἐκπολιμῆσαι. 47.
 ἐκπολεμῶσαι. 47.
 ἐλιάρως. 48.
 ἔλεγχος. 91.
 ἔλεος. 48.
 ἔλλκος. 48.
 ἔλτρον. 81.
 ἐμβάσις. 49.
 ἐμβασις †. 49.
 ἔμεσο. 49.
 ἔμοιο. 49.
 ἐμμέλεια. 83.
 ἐμπειρία. 49. 50.
 ἐμμελεῖν. 46.
 ἔνδον. 50.
 ἔνδοξος. 53.
 ἔνεκα. 53.
 ἔνθα. 51. 52.
 ἐνθάδε. 51.
 ἐνθύμημα. 52.
 ἐνθύμιον. 52. 53.
 ἔννεός. 86.
 ἐννοεῖν. 53.
 ἐννοεῖσθαι. 53.
 ἔνος. 113.
 ἐνταῦθα. 51.
 ἐντανθοῦ. 51.
 ἐξάγγελος. 2.
 ἐξανειροῦ. 17. 54.
 ἐξανέμιοι. 54.
 ἐξαπατῶν. 31.
 ἐξελεῦσθαι. 21.
 ἐξόσον. 53.
 ἐξότου. 53.
 εἰκότα. 54.
 ἐπαγγέλια. 139.
 ἐπαγγέλλει. 56.
 ἐπαγγέλλεται. 139.
 ἐπακίρησις. 81.
 ἐπακροκίλης. 81.
 ἐπανορθοῦν. 43.
 ἐπήλιον. 66.
 ἐπιβάτης. 17.
 ἐπιβόητος. 42.
 ἐπίδοξος. 53.
 ἐπιδοτικός. 57.
 ἐπιθυλάμιος. 34.
 ἐπικήδειος. 54. 55.
 ἐπικηρκεῖα. 16.
 ἐπικηρκεῖσθαι. 56.
 ἐπικηρκεῖται. 56. 81. 82.
 ἐπικουρεῖν. 31.
 ἐπικουροί. 55.

ἐπικτήματα †. 84.
 ἐπιμαχεῖν. 151.
 ἐπιστοῖλαι. 55.
 ἐπισκήψαι. 55.
 ἐπιστάτης. 44.
 ἐπιστοφής. 55.
 ἐπίστατον †. 42.
 ἐπιτήδευμα. 134.
 ἐπιτήθη. 138.
 ἐπιτίμησον. 56.
 ἐπιτίμιον. 56.
 ἐπιτίμιος. 56.
 ἐπιτίμιον. 56.
 ἐπιτίμιος. 56.
 ἐπιχίρειν. 57.
 ἐρεῖν. 59.
 ἐρίσαι. 64.
 ἐρέσθαι. 125.
 ἔρω. 59.
 ἐροῦν. 57. 59.
 ἐσπίρα. 60. 108.
 ἐσταθή ὁ ἀνδρίας. 124.
 ἐσταθή ἡ νῆσος. 124.
 ἔστα. 60.
 ἔστη ὁ ἀνθρωπος. 124.
 ἔστιαι. 52. 53.
 ἔστιάτω. 60.
 ἔσχάρα. 32. 34.
 ἔσω. 50.
 εἰαῖροι. 60. 143.
 εἰαῖρος. 60.
 εἰεροῦσις. 11. 93.
 ἔταρος. 11. 61.
 ἐτιρόφθαλμος. 60.
 εὔ. 65.
 εὐειδής. 61. 62.
 εὐεργασία. 63.
 εὐθείως. 62.
 εὐθύ. 62. 63.
 εὐθυμία. 146.
 εὐθύς. 62. 63.
 εὐμυθής. 61.
 εὐμορφος. 61.
 εὐνή. 88.
 εὐπειτής. 122.
 εὐπορία. 114.
 εὐποροί. 114.
 εὐπορος. 113.
 εὐρεῖν. 61.
 εὐρίσθαι. 61.
 εὐστραφής. 55.
 εὐστράπελον. 128. 129.
 εὐστράπελος. 36.
 εὐτυχής. 103. 114.
 εὐφροίνεσθαι. 63.
 εὐφροσύνη. 146.
 εὐφνης. 61.

ἐγχερές. 122.
ἔφη. 67.
ἔφηθρος. 35.
ἐχθρός. 64.

Z.

Ζηλοῦ. 64.
ζήλος. 64. 65.
ζηλοτυπία. 64.
ζηλοτυπία. 64.
ζήλον τρία εἶδη. 65.
ζηλώσαι. 64.
ζῆν. 30.
ζυγός, ἡ. 65.
ζυγός, ὁ. 65.
ζωή. 30.
ζώνη. 65.
ζώνιον. 65.

H.

Ἡ, pro ἔφη. 67.
ἡγεμόν. 28.
ἡγέρθη. 65.
ἡδισθαι. 65.
ἡδονή. 146.
Ἠδύλη. 125. 126.
ἡθός. 65.
ἡώς. 66.
ἡμίρα. 66.
ἡς. 67.
ἡσθα. 66. 67.
ἡσυχία. 68.

Θ.

Θαλαμῆς. 68.
θαλάμις. 68.
θάροςος. 71.
θανμάτω. 68.
θεύσασθαι. 69.
θεύσθαι. 30.
θεατής. 69.
θεημαχία. 68.
θειά. 135.
θίλειν. 31. 70.
θεομαχία. 68.
θεράπεινα. 109.
θεράποντες. 69.
θερίζειν. 70.
θίσθαι. 70.
θητάλην. 117.
θεωρεῖν. 69.
θεωρήσαι. 69.
θεωρικόν. 69.
θεωρός. 68. 69.
θεωροί. 69.
θηβαγενεῖς. 70. 71.
θηβαῖοι. 70.

θῆς. 71.
θίνες. 9.
θράσος. 71.
θρεπτός. 101.
θρήνος. 54.
θριπτε. 74.
θριπηδέστατα. 74.
θρέλλω. 4.
θρίσθαι. 72.
θρυμός. 72.
θύονται. 72.
θύουσι. 72.
θύρα. 71. 72.
θύραι. 72.
θυραία. 71.
θύσαι. 132.

I.

Ἰδιόξενος. 118.
Ἰδουμαῖοι. 73. 74.
ἰερά. 73. 104. 105.
ἰερίον. 73.
ἰερεῦσαι. 72.
ἰερώσαι. 72.
ἰέες. 74.
ἰεῖσθαι. 73.
ἰετρος. 59.
ἰέες. 74.
Ἰουδαῖοι. 73.
ἰσθί. 76.
ἰσθμός. 76.
ἰσοί. 74. 75.
ἰστοκλής. 75. 92.
ἰστασθαι. 95. 94.
ἰστέ. 76.
ἰσχύς. 45.
ἰστοδόκη. 76.
ἰστοπέδη. 77.
ἰστορία. 96.
ἰστοριογράφος. 76.
Ἰταλιῶται. 77.
Ἰταλοί. 77.

K.

Καδίσκος. 79.
κάδος. 79.
καθάρατα. 79.
καθάρατα. 79.
καθιμεῖσθαι. 72.
καθιμεῖσθαι. 72.
κάθησο. 80.
κάθισον. 80.
καιρός. 79. 80.
κακοθήσια. 80.
κακός. 80.
κακοτροπία. 80.
κάλλεια. 80.

κάλλη. 80.
καλῶς. 63.
κάματος, καματηρός.
117.
καυθαρίζειν †. 79.
κάραξ. 83.
καυβολή. 78.
κάταγμα, ἐκτεταμένος.
78.
κάταγμα, βραχίως. 78.
κατακείσθαι. 15.
κατάκλιμας. 47.
καταντικρῶ. 17.
καταφρονεῖν. 144.
κατὰ χειρὸς ὕδαρ αἰ-
τήσαι. 21.
καταχύματα. 78.
καταχύματα. 78.
κατοίκησης. 77. 78.
κατοίκησης. 77. 78.
κάος. 29.
κέδος, ὁ. 81.
κέδος, ἡ. 81.
κέλης. 80.
κελεύθρον. 81.
κέλυφος. 81.
κηρύξει. 81.
κηρύξος. 82.
κίες. 74.
κίθαρα. 82.
κίθαρις. 82.
κίθαριστής. 82.
κίθαριδός. 82.
κίση. 82.
κλήμι. 83.
κλήρωσασθαι. 87.
κλήσις. 82. 83.
κλίμα. 83.
κλίμα. 83.
κοῖνοι. 74. 75.
κοίρανος. 28.
κοιτάζειν. 145.
κοίτη. 145.
κομᾶν. 84.
κομιδή. 83.
κομιδή. 83.
κόνις. 84.
κόνις. 84.
κόπτες. 83.
κόραξ. 85.
κορδύλη. 125.
κόρυδος. 84.
κορδύδαλος. 84.
κόσμος. 84.
κοιρῆν. 84.
κραυπάλη. 85.
κραυτεῖν. 22.

κρίνειν. 85.
 κτήμα. 85.
 κτηματα. 84.
 κτήσεις. 85.
 κνείν. 85.
 κνείν. 143.
 κνιπέειν. 85.
 κνύπτιν. 85.
 κνύθεις. 18.
 κνύσιος. 59. 86.
 κωμωδοί. 138.
 κωμωδοποιοί. 138.
 κωμωδοποιός. 86.
 κωμωδός. 86.
 κωρός. 86.

Λ.

Λαβείν. 87.
 λαγχάνειν. 86. 87.
 λαλέει. 44.
 λαλέειν. 87.
 λαμπτήρ. 90.
 λατρίαι. 71.
 λέγειν. 87.
 λέγει. 44.
 λεία. 88.
 λίμβος. 87.
 λίμφοι. 88.
 λήπιος. 87.
 λήπιος. 87.
 λήπιος. 88.
 λήπιος. 89.
 λήπιος. 89.
 λήπιος. 77.
 λήπιος. 89.
 λήπιος. 89.
 λήπιος. 88.
 λήπιος. 89.
 λήπιος. 89.
 λήπιος. 19.
 λήπιος. 19.
 λήπιος. 90.
 λήπιος. 90.
 λήπιος. 82.
 λήπιος. 92.
 λήπιος. 90.
 λήπιος. 90.
 λήπιος. 90.

Μ.

Μάχος. 92.
 μάχος. 91.
 μάχια. 135.
 μακροσμός. 65.

μακρολόγος. 91.
 μίμμη. 135.
 μανία. 92.
 μαντεία. 92.
 μαντική. 92.
 μαρτυρία. 48. 91.
 μάρτυς. 91.
 μιστός. 91.
 μάχαιρα. 90.
 μαχαιρίς. 90.
 μάχη. 91.
 μίθη. 85.
 μειράκιον. 56. 93.
 μειρακίσκος. 93.
 μίραξ. 56. 93.
 μέλι, μελιτηρός. 117.
 μελλοίτηρος. 35.
 μίμμις. 94.
 μεταβάλλεσθαι. 92.
 μεταδοτικός. 57.
 μεταμορφοῦσθαι. 93.
 μετόκιον. 75.
 μετοίκος. 75. 92.
 μετρεῖσθαι. 95.
 μετρεῖσθαι. 144.
 μηλωτή. 45.
 μητρολοίας. 11.
 μικρόν. 103.
 μινύρεσθαι. 94.
 μινυρίζειν. 94.
 μισσητή. 94.
 μισσητή. 94.
 μισθός. 95.
 μισθωμα. 95.
 μνία. 95.
 μνήματα. 95.
 μνημεία. 95.
 μνήμη. 95.
 μονόφθαλμος. 61.
 μορφάειν. 61.
 μόσχος. 39.
 μόχθηρα. 116.
 μοχθηρός. 95.
 μόχθηρος. 95. 96.
 μόχθος. 117.
 μύθος. 96.
 μνύσθαι. 145.
 μνυτήρ. 123.
 μύριοι. 96.
 μυριοί. 96.

Ν.

Ναός. 96.
 νααζία. 97.
 νανάγιον. 97.
 ναύκληροι. 96. 97.
 ναυκράρια. 97.

ναύκληροι. 97.
 ναυκλίας. 97.
 ναυκλίας. 36.
 ναυκλίας. 36.
 ναυκλίας. 97.
 ναυκλίας. 145.
 νήες. 98.
 Νηρείδες. 97. 98.
 Νηρείως θυγατέρες. 97.
 98.
 νήπιαι. 85.
 νουσι. 24.
 νόσος, νοσηρός. 117.
 νοσοσειν. 145.
 νοσοσία. 145.
 νοσοσι. 145.
 νόσι. 99.
 νυν. 99.
 νυτι. 99.
 νοθίστιρος. 99.
 νωχλίστιρος. 99.

Ξ.

Ξενίειν. 99. 100.
 Ξένος. 118.
 Ξόανον. 99.
 Ξυστός †. 100.

Ο.

ὄβελος. 100.
 ὄβολος. 100.
 ὄδε. 100.
 ὄδι. 100.
 οἴκαδε. 102.
 οἰκίαι. 3. 100.
 οἰκίαι. 45. 70.
 οἰκίαι. 101.
 οἰκίαι. 102.
 οἰκίαι. 100.
 οἰκίαι. 103.
 οἰκίαι. 102. 103.
 οἰκίαι. 101.
 οἰκίαι. 103.
 οἶκος. 102.
 οἰκότοιμα. 101.
 οἰκουμένη. 84.
 οἰκτισμός. 102.
 οἰκτις. 102.
 οἴμη. 102.
 οἶμος. 102.
 οἰνάθη. 102.
 οἴκηρα. 102.
 οἴη. 102.
 οἰστρος. 92.
 ὄκωχη. 16.
 ὄλιθος. 103. 115. 114.
 ὄλιγον. 103.

- ὀλισθος, ὀλισθηρός. 117.
 ὀλιμος. 104.
 ὀμοῦ. 13. 14.
 ὀνειρον. 139.
 ὀραν. 104.
 ὀρηγή. 72.
 ὀρθόν. 63.
 ὀροσπίγιον. 25.
 ὄρθρος. 104.
 ὄρμος. 104.
 ὄρωνοεντής. 104.
 ὄρωνοσκοπός. 104.
 ὄροπύγιον. 25.
 ὄροση. 104.
 ὄροπύγιον. 25.
 ὄρος. 25.
 ὄροσδεῖν. 25.
 ὄσι. 104.
 ὄσι. 105.
 οὔδεν. 105.
 οὔθεν. 105.
 οἶκον. 105.
 οἰκοῦν. 105.
 οἰλή. 107. 150.
 οἴνεκα. 106. 136.
 οἶρος. 107.
 οἶρος. 107.
 οἰτᾶσθαι. 29.
 οἶτος. 106.
 οἶτσοί. 106.
 ὄφειλεν. 107.
 ὄφειλημα. 107.
 ὄφλεν. 107.
 ὄφλημα. 107.
 ὄχθαι. 108.
 ὄχθοι. 108.
 ὄχλος. 114.
 ὄψιμος. 108.
 ὄψι. 60. 108.
 ὄψε τῆς ἡμέρας. 60.
- Π.**
- Παῖδα. 111.
 παιδάριον. 35.
 παιδεία. 110.
 παιδενσι. 110.
 παιδίον. 35.
 παιδικάριον. 111.
 παιδίση. 109. 111.
 παιδίσκος. 35. 409.
 παῖς. 35. 109. 110.
 πάλληξ. 35.
 πάλτον. 109.
 πανός. 90.
 παρὰ. 20.
 παραβολή. 109.
 παράδειγμα. 109.
 παραινέσις. 132.
 παρικέχρυσται. 109.
 παρικέχρυσται. 109.
 παραπλεῖν. 113.
 παρεῖα. 108.
 παρεῖται. 108.
 παρῆχειν. 108.
 παρῆχσθαι. 108.
 παρθενία. 110.
 παρθένος. 110.
 παρομοία. 8.
 παρομοίω. 115.
 παρομοίω. 115.
 πάσασθαι, βραχέος
 τοῦ α. 109.
 πάσασθαι, ἐν ἑκτάσει
 τοῦ α. 109.
 πάσχων. 110.
 πάσχων. 110.
 πατρωλοίας. 11.
 πάτρια. 111.
 πατρικοί. 111.
 πατριός. 115.
 πατριότης. 115.
 πατριώ. 111.
 καὶ Dor, 118. 121.
 παιδαρχεῖν. 121.
 παίδεσθαι. 121.
 πείρα. 49.
 πείρα. 112.
 πειραστής. 112.
 πειρατής. 111.
 πέλη. 109.
 πένισης. 111.
 πένης. 111.
 περιβόητος. 42.
 περιπεπήμε. 22.
 περιπέτησι. 22.
 περιμάξαι. 112.
 περιπλεῖν. 113.
 περιποῖν. 116.
 περιφορά. 82.
 πεσοεῖν. 85.
 πεύσις. 59.
 πῆ. 112.
 πηδάλιον. 112.
 πήρα. 112.
 πλεῖν. 113.
 πλῆθος. 114.
 πληθρίον. 112.
 πλῆμα. 114.
 πλῆμναι. 114.
 πλοῖα. 98.
 πλούσιοι. 114.
 πλούσιος. 113.
 πλοῖτος. 114.
 πλύναι. 83.
 ποθεῖν. 59.
 πόθος. 59.
 ποι. 113.
 ποι Dor, 118. 121.
 ποιῖν. 116.
 ποιημν. 43.
 ποιήσις. 43. 90.
 ποιμήν. 9.
 πολεμικός. 114.
 πολεμικός. 91.
 πολεμικός. 64.
 πόλις. 115.
 πολιτής. 115.
 πολυλόγος. 91.
 πολιτισμότης. 118.
 πολυτίμος. 118.
 πόμα. 114.
 πομπή. 115.
 πομπή. 115.
 πονεῖν. 118.
 πονηρά. 96.
 πόνηρον. 116.
 πονηρόν. 116.
 πονηρός. 80. 116.
 πόνηρος. 80. 116.
 πόνος. 117.
 πορεύσθαι. 140.
 πορεύσις. 76.
 πότος. 118.
 ποτός. 118.
 ποῦ. 115.
 πρόσβεις. 120.
 πρόσβεις. 120.
 προσβέειν. 118.
 προσβέεισθαι. 118.
 προσβέουσι. 120.
 προσβέονται. 120.
 προσβύτης. 36.
 προσβεβηκός. 36.
 προκλήσις †. 83.
 πρὸ μοίρας. 120.
 πρόσθενος. 118.
 πρόσκλησις. 83.
 προτέρα. 119.
 προτέρα. 119.
 πρότερος. 119.
 προσκρούειν. 121.
 προσπτύειν. 121.
 πρόσφατον. 97.
 προτομή. 46.
 πρὸ ὕρας. 120.
 προτανεία, τά. 119.
 προτανεία, ἡ. 120.
 πρῶτ. 104.
 πρῶτος. 119.

πρωτότοκος. 121.
 πρωτοτόκος. 121.
 πρώτος. 119.
 πτωχός. 111.
 πύθων, ἤ. 121.
 πύθων, ὁ. 121.
 πυρθάνεσθαι. 57. 59.
 πύς. Dor. 118. 121.
 πῶ. Dor. 118. 121. 122.
 πῶμα. 114.

P.

Ράδιον. 122.
 ῥάπειος. 122.
 ῥαφαίς. 122.
 ῥάφισον. 122.
 ῥάφισος. 122.
 ῥαίθρον. 122.
 ῥάμμα. 122.
 ῥέμανον. 122.
 ῥίς. 123.
 ῥοά. 123.
 ῥοδή. 123.
 ῥόδαν. 123.
 ῥοδοτιά. 123.
 ῥοά. 123.
 ῥόγγος. 123.
 ῥέσθαι. 123.

Σ.

Σείο. 129.
 σήκος. 96. 128.
 σημίον. 135.
 σιγή. 128.
 σικελιώται. 77.
 σικελιώτης. 128.
 σικελός. 128.
 σίκις. 85.
 σισίρα. 128.
 σισίρα. 128.
 σισιή. 128.
 σκυφαγόροι. 75.
 σκίπτεσθαι. 128.
 σκίπτεσθαι. 128.
 σκίλας. 145.
 σκίμνοι. 145.
 σκώμμα. 128.
 σοῖο. 129.
 σόλος. 40.
 σοφός. 129.
 σπείδειν. 130.
 σπείμιον. 18.
 σπονδαί. 129. 130.
 σπονδίζειν. 130.
 σπασθῆναι. 173.
 σπυγίλη. 124.
 σπυγίλη. 124.

στιάφιλος. 126.
 στόγος, βραχίως, ἔκτε-
 ταμίσιος. 124.
 στῆναι. 123.
 στοιχείον. 37.
 σιρατίης. 130.
 στρατεύμα. 130.
 σιρατόπειδον. 130.
 στρατός. 130.
 στύρεξ, ἤ. 132.
 στύρεξ, ὁ. 132.
 συγγενείς. 3.
 σύγγραμμα. 131.
 συγγραφείς. 76.
 συγχίρειν. 57.
 συμβολικῶς ἀποφάσεις.
 58.

συμβουλή. 132.
 συμμαχίην. 31. 131.
 σύμμαχοι. 35.
 συμπάσχειν. 110.
 συμπάσχον. 110.
 σίνεργος. 131.
 σινεργός. 131.
 σινετός. 129.
 σίνθεις. 131.
 σινθῆκαι. 130.
 σινοικία. 103.
 σινοικίζεται. 101.
 σύνταγμα. 131.
 συνταγματάτοχος. 131.
 σύνταξις. 131.
 σφάκελος. 141.
 σφάζει. 132.
 σφάττεσθαι. 72.
 σχιστά. 133.
 σχιστός. 133.
 οχολῆ. 133.
 σωφροσύνη. 110.
 σάφρων. 110.

T.

Τάλαν. 133.
 τάλας. 133.
 τανθαρίζειν. 79.
 τάπητες. 133. 134.
 ταυροκτόνος. 134.
 ταυροκτόνος. 134.
 ταῦρος. 25.
 τέγος. 104.
 τέθηκε. 22.
 τεχνη. 135.
 τεχία. 135.
 τεκμήριον. 127.
 τέκτα. 145.
 τέρας. 135.
 τέρας. 146.

τετραδραχμον. 134.
 τετραχμον. 134.
 τεχνάσματα. 135.
 τεχνη. 150. 134.
 τεχνήματα. 135.
 τεχνίτης. 134.
 τήθη. 135. 138.
 τηθε. 135. 138.
 τίθειται νόμον. 136.
 τίθειται νόμον. 136.
 τιθηνός. 135. 136.
 τίθημι νόμον. 136.
 τίκτειν. 84. 85.
 τιμωρεῖν. 136.
 τιμωρεῖσθαι. 136.
 τιθή. 135. 138.
 τόλμα, τολμηρός. 117.
 τόμος. 136.
 τομός. 136.
 τονθαρίζειν. 79.
 τοῦνκα. 136.
 τοῦτον. 107.
 τουτοῖ. 107.
 τραγωδοί. 138.
 τραγωδοποιό. 138.
 τραγικός. 86.
 τραγωδοποιός. 86.
 τριακίτιοι. 35.
 τρίτες. 137.
 τριετής. 137.
 τρόπος. 65. 66.
 τροφός. 135. 136.
 τροχοί. 137.
 τροχοί. 137.
 τρυγητός. 15.
 τυραννος. 138.

T.

Ἔβρις. 9.
 ἕδροποτεῖν. 115.
 ἕλακτεῖν. 145.
 ἕμιος. 139.
 ἕπαγειν. 140.
 ἕπαιρω, † 140.
 ἕπαντήσαι. 139.
 ἕπαρο. 139.
 ἕπαρξαι. 140.
 ἕπερμιχεῖν. 31.
 ἕπερορῶν. 104.
 ἕπερτίθεσθαι. 16.
 ἕποχεῖται. 56.
 ἕπογραμμός. 140.
 ἕποθίεσθαι. 70.
 ἕπόμησις. 16.
 ἕποσχεις. 139.
 ἕποψία. 139.
 ἕστατος. 119.

P

ὑστερος. 119.
 ὑστέρως ἔχειν. 119.
 ὑψηλῆς. 140.
 ὑπόρασις. 139.

Φ.

Φάγινα. 142.
 φαγίδαυα. 142.
 Φαιούλη. 125.
 φάκελος. 141.
 φακή. 141.
 φακοί. 141.
 φανός. 90.
 φάντασμα. 142.
 φαρμακία. 141.
 φαρμακός. 142.
 φαρμακός. 142.
 φάσαγον. 97.
 φάσκαλος. 141.
 φάσκει. 44.
 φασκόλιον. 141.
 φάσμα. 142.
 φανλία. 141.
 φέρειν. 2.
 φερνή. 144.
 φέρονιον. 144.
 φενγει δίχην. 142.
 Φθία. 143.
 Φθίοι. 142.
 Φθιώται. 142.
 φθόνος. 64. 65.
 φιλείν. 143.
 φίλοι. 143.
 φίλος. 60.

φόνος, φονή. 126.
 φόρος. 143.
 φορός. 143.
 φράσαι. 144.
 φράσον. 144.
 φρίνες. 99.
 φριμαγμός. 144.
 φριμάττεισθαι. 144.
 φριμάττεισθαι. 144.
 φριμαγμός. 144.
 φρονεῖν. 144.
 φυλία. 141.
 φύλλον. 144.
 φύλον. 144.
 φωλέος. 145.
 φωλεύειν. 145.
 φωνεῖν. 144.

Χ.

Χαρά. 146.
 χαρακώματα. 145.
 χαρακώσαντες. 145.
 χάραξ, ἦ. 145.
 χάραξ, δ. 145.
 χάριν. 117.
 χάριν. 53.
 χάρις. 63.
 χεμάζειν. 70. 146.
 χιτώνιον. 148.
 χιτωνίσκος. 148.
 χλαμύς. 147.
 χλαίνα. 146. 147.
 χλανίδες. 147.
 χόας. 148.

χοᾶς. 148.
 χολάδες. 148.
 χόλικες. 148.
 χορηγεῖον. 148.
 χορηγός. 148.
 χορός. 148.
 χρομετιζέειν. 145.
 χροός. 107.
 χρήσασθαι. 94.
 χηστῆται. 149.
 χησοτήριον. 73. 149.
 χίτραι. 149.
 χιτρίαι. 149.

Ψ.

Ψάλλιον. 149.
 ψάμαθος. 15. 149.
 ψέλλιον Dor. τὸ ἄκρον.
 149.
 ψέλλιον. 149.
 ψιλὴ προσφθία. 149.
 ψόγος. 94.
 ψοφεῖ. 83.

Ω.

Ωμογόρον. 36.
 ὠνήσασθαι. 150.
 ὠρα. 150.
 ὠρα. 150.
 ὠρεῖν. 69.
 ὠρεσθαι. 144.
 ὠτειλή. 48. 107. 150.
 ὠφελον. 8.

LVDOV. CASP. VALCKENAER
ANIMADVERSIONVM

AD

AMMONIVM GRAMMATICVM

LIBRI TRES.

IN QVIBVS VETERVM SCRIPTORVM LOCA
TENTANTVR ET EMENDANTVR.

ACCEDIT

SPECIMEN SCHOLIORVM AD HOMERVM INEDITORVM

EX CODICE VOSSIANO

BIBLIOTHECAE LVGDVNO-BATAVAE.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

PHYSICS DEPARTMENT
5712 S. UNIVERSITY AVE.

CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-709-3200

UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
505 EAST LAKE STREET
CHICAGO, ILL. 60601
TEL. 773-709-3200

VIRO CONSVLARI,

AMPLISSIMO

D. IOANNI VAN DEN BERGH,

VIRTUTE IN BELLO ET IN OTIO LVCVLENTER
ILLVSTRATA, MVNERIBVS IN PVBLICAE REI COM-
MODA PRAECLARE ADMINISTRATIS,

ET

NATALIVM SPLENDORE NOBILISSIMO,

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Si forte vaces, VIR ILLVSTRISSIME, et istius diei memineris, quo Consularis Collegii Princeps ad interiores Bibliothecae Leidenfis recessus aditum mihi patefaciebas, meque honorifico etiam colloquio sponte Tua dignabaris, non aliunde Tibi erit quaerendum, quid causae fit, quapropter meae erga Te venerationis et observantiae quaecunq;ue pignus, Animadversionum libros, Tua in civitate conscriptos, extare tanto opere voluerim.

Eti non dubito, quin plurimum apud Te valuerit Davidis Royeni, qui ad reliqua praeclari viri

ornamenta generosam politae eruditionis laudem adiecit, commendatio, vel Tui tamen solius adversus omnes proluxa voluntas, qui se literas amare profitentur, me etiam voti reddidisset compotem. Id ut credam, facile inducor, ubi Te mihi verecunde ob oculos pono.

Nobiles excelsi animi virtutes, Batavis Annalium conditoribus olim materiam suffecturas, importuno praeconio non obteram, ne et Tibi sim odiosus, et ab aliis gravi adsentationis suspicione premar, a quo ignobili facinore tam sum remotus, quam qui longissime.

Verum, quod pace Tua dictum velim, summa comitas, in Tui ordinis hominibus mihi usque etiam (quidni faterer?) inexperta, cui Tu personae, quam sustines, gravitatem sapienter adfuefecisti, quaque etiam me plus semel excipiebas, mirificum Tui amorem, et venerationem prope singularem grato pectori infudit.

Is honor, quo Tu Musicas artes earumque cultores dignari videbare, effecit, ut serio cogitem in ea via gnaviter progredi, quam coepi.

Ita enim se res habet, VIR AMPLISSIME; literae nativa suavitate cultores suos quam cumulatissime beant: dici tamen non potest, quanto hae literae videantur pulciores, si qui potentes et nobiles eas commendatione sua non indignas esse existiment.

Atque ea si ratione versarentur, qui humaniores artes publice tractant, et aliquo laudis irritamento

teneros animos commoverent, dubitari non potest, quin ingenui adolefcentes, qui rebus nihil profuturis bonae mentis semina deprimunt atque extinguunt, moniti animum erigerent, et castissimo artium liberalium studio emendare niterentur.

Haec certe fuit illius ratio, quem unum omnium colo maxime, Tiberium dico Hemsterhuisium, Virum Tuo, ILLUSTRISSE VAN DEN BERGHI, et magnorum hominum iudicio incomparabilem, cuius dotes pene divinas, et supra invidiam omnino positas, mihi propius et frequenter demirari contigit. Qui nulla re alia, in huius facilitate gloriari soleo, erga me etiam tanta, ut, si propius a doctore meo abfuisset, has chartas longe pauciores maculae foedarent.

Errores autem, quos sine controversia plurimos commisi, adeo me non deterruerunt, quin magnum nomen huic opusculo praefigerem. Hae res aliter non constant; errandum est, VIR SAPIENTISSE; sed cum venia erramus. Alienum laborem indoctae multitudini ambitiose non venditantes, quaedam detegimus vera, neque ab iis, qui ante nos fuerunt, animadversa.

Quod non eo dico, ut id mihi laudi duci velim: nam earum literarum, quas hic potissimum sum sectatus, immensa est atque infinita amplitudo; ad eam quisquis tandem accesserit, etsi neque ab ingenio, neque a iudicandi facultate paratissimus, tamen fieri nullo modo potest, quin aliquid reperiat

ab aliis praetermissum, dummodo animum a formidine et praeiudicatis opinionibus liberum sibi vindicaverit.

Hac sola spe me sustinui, et Animadversiones, quibus scribendis academico curriculo laetus finem inpono, grati animi leve testimonium, Tibi, VIR ILLUSTRISIME, inscribere non dubitavi.

Itaque etiam rogo atque etiam, ut dignitatem Tuam tantisper tegere, et libellum meum facilis suscipere non dedigneris; meque adversus eos tuearis, qui, literis in universum molesti, ut nostra etiam conamina deprimant, severis studiis invigilandum esse contendunt.

Vale, VIR AMPLISSIME, et reipublicae ac literarum commodis quam diutissime invigilato. Dabam Lugduni in Batavis, pridie Idus Octobris, c1010cccxxxix.

LIBER PRIMUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

Ἄβαξ et Ἀβάκιον. Caliclar. Glossarium Laconicum emaculatur. Ἀβεβήλου et Βεβήλου discrimen. Suidas et Philoxenus emend. Sophocles exponitur. Ἄγχιστος, finitimus: hinc ἄγχιστήρ et ἄγχιστεύς. Periculum in Orpheo. Quid fuerint Athenis ἄγχιστικά δίκαια? Lex Attica, Petito ignota, eruitur ex Ammonio. Emendatur oraculum apud Demosth. Proximo iusta faciebat ὁ ἄγχιστεύς. is haeres erat intestati. Quid sit ἄγχιστινίδην γαμεῖν; Tentatur corruptissimus Hesychii locus.

Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.] Isaaco Vossio, pro πράγματα, τραγήματα legendum coniectanti, nonnihil favet Cratinus, qui βαλίων ἄβακα usurpavit, teste Polluce X. 105. ubi in *Lysiae* loco,

* Numeri marginibus additi indicant paginas editionis Lugduno-Batavae.

quem adducit *Pollux*, eodem sensu accipiendum' putem
 2 ἀβάκιον, quo exposuit *Noster*, neque aliter adhibuit *Alexis*
 apud *Athenaeum* III. p. 117. F. emendante *Casaubono*,

Δίκαιος ὁ λόγος· ἀβακίου ψῆφρον λαβέ.

Receptam in *Ammonio* scripturam sollicitare non auisim. Prudenter sine dubio πράγματα posuit *Grammaticus*, ut indicaret, variis rebus reponendis *abacum* infervisse. Hinc non discedit *Orion*, qui ἄβακα — ἐπὶ οἷας δῆποτε σαπίδος dici, observat apud *Etymologum* in "Αβαξ. Egregia est in rem nostram *Dosithei*, MS. in Bibliotheca *Lugd. Batava*, Glossa: "Αβαξ, caliculare. id est κωλικοφορεῖον, sive κωλικεῖον, *Vasarium*, *Delphica*. Pro ἄβαξ *Lacedaemonii* ἀμάκιον dixerunt; temere sollicitari non debet *Hesychius*: Ἀμάκιον, ἄβαξ· Λάκωνες. Non raro μ loco τοῦ β eorundem usu fuit tritum. Glossarium *Laconicum* *Hesychio* insertum: Ἀμωσσοσ, κῆτος, Λάκωνες. Emendo: "Αμωσσορ, κῆτος, Λ. Cogita, quaeso, μέγα λαίτμα θαλάσσης. Eo lubentius operam meam subinde *Hesychio* addicam, quia id non nolle comperi liberalem excellentis libri statorem *Ioh. Alberti*, qui mihi puerulo, quod adolescentior laetus recolo, literarum, quas plaudentibus *Musis* exornat, primus iniecit desiderium.

Ἀβέβηλα καὶ βέβηλα διαφέρουσιν] Ex *Ammonii* regula tantum ab invicem veterum usu distabant, quantum ἱερά et ὅσια, *sacra* et *religiosa*. Multa, quae ad manum sunt, praetermitto. Proclive ad hunc modum emendasse *Suidam*: Ἀβέβηλα, τὰ μὴ βίασιμα χωρία, ἱερά δὲ καὶ μὴ ὅσια. Βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὲν ὅσια, μὴ ἱερά δὲ
 3 Si quis interim contendat, vulgatam *Suidae* deberi, propter exiguum hominis iudicium, qui corruptos codices sequi potuerit, non valde obnitar. Vocabuli ἀβέβηλος originem commode expressit *Sophocles* in *Oed. Col.* ubi ad hanc rem plurima reperies, v. 36.

"Εξελεθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.

Ibid. v. 123. ἀστιβὲς ἄλσος. Conf. *Eurip.* *Helen.* v. 875
Moschiopolus in *Βέβηλον* — ἀβέβηλον, inquit, τὸ πα

τελῶς ἄδυτον. *Etymol. M.* p. 194. v. 1. Βέβηλος, ὁ βási-
μος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἀδύτου. Hinc cor-
rige fodes Gloss. *Philoxeni*: *Inpenetrabile, Ἀδύνατον, ὅπου*
τις οὐκ ἀφίεται εἰσελθεῖν. Lege: Ἄδυτον. Haec demum
Sophoclis mentem, inter eos, quos sapientissimus *Paulus*
δαισιδαίμονεστέρους iudicabat, prudenter obvelatam, si quid
video, aperiunt. Locus est ex *Aleadis* in *Stobaei Floril.*
Grotiano p. 371.

Δεινὸς γὰρ ἔρπειν πλοῦτος ἔς τε τᾶβατα
Καὶ πρὸς τὰ βατά.

Non solum vulgares animas auri fames erodit, sed et
castiores ista lues recessus profanat, et in templorum adyta
penetrat. τᾶβατα, quae profano contingere non licebat,
folis sacerdotum fraudibus patebant. Opportune *Pollux* I.
8. ὁ μὲν εἶσω τῶν περιῶραντηρίων τόπος — ἀβέβηλος,
neque tamen id vocabuli hoc usu offendisse sese subiungit;
modo recte *Polluci* tribuantur haecce: καίτοι οὐδέπω ἐντε-
τήχηκα τῷ ὀνόματι. Utitur isto sensu *Heraclitus* in *Alle-*
gor. *Hom.* p. 411. ubi in re sanequam exili graviter: ἡμεῖς
δ' οἱ τῶν ἀβεβήλων ἐντὸς περιῶραντηρίων ἠγνίσμεθα,
σεμνήν ὑπὸ νόμῳ τῶν ποιημάτων τὴν ἀλήθειαν ἰγνεύωμεν. 4
Quae vix dubitem, quin in adfina materia turgidum imita-
torem habuerint.

Ἀγχισταῖς] Ab Ἀγχι, Ἀγχιστος, vicinum, finiti-
mum dicit, et cum propagine sua in proximo sanguinis
vinculo designando postea sedem fixit. Prima potestate
utilitur *Homerus* *Od. E.* v. 280. Apollinem in vicina urbe
cultum ἀγχιστον vocat *Iocasta* in *Sophoclis* *Oed. Tyr.* v.
929. Bonum pastorem, ἀγχιστον ὁπάονα μίλων, indi-
cuisum ovium comitem, *Pindarus* *Pyth. Od. IX.* v. 114.
Hinc duplex forma ἀγχιστήρ et ἀγχισταῖς. Priorem venu-
stissime *Sophocles* adhibuit, huiusce culprae proximum vo-
cans ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους in *Trachin.* v. 259.
quem locum peropportunum *Phaedro* admovit *Vir Cl. Pe-*
trus Burmannus, I *Fab. X.* v. 5. ubi emendationis *R.*
Bentleii imprimis habenda est ratio propter eam ipsam
Tragici ἔησιν· quam affinem huiusce culprae interpretatur

Iof. Scaliger, temere a *Tan. Fabro* in prim. *Scalig.* p. 4. notatus. In eadem Tragoedia habes μεταίτιον πάθους v. 264. et 265. *Adfinem negotiis Plautus* dixit *Trinum.* II. 11. v. 50. *corpus vitiiis adfine Lucret.* III. v. 733. et quae huiuscemodi plura alibi prostant. Alterum porro, quod ad nos propius spectat, Ἀγχιστεύς usus fuit in Attico iure creberrimi. Qui *Luciano* in *Timone* §. 51. συγγενής ἀγχιστεύς, is *Terentio cognatus proximus Adelph.* V. VIII. v. 24. Si quis Athenis intestatus, et nulla relicta sobole moreretur, proximi haereditatem cernebant, et dicebantur Ἀγχιστεῖς. id postea ostendam. Filius patris ἀγχιστεύς nulla ratione dici potuit; neque adeo *Acaustus*, ex 5 historia fabulari cognitissimus, *Πελῖας ἀγχιστεύς.* Vegeta, et quae literarum cultorem veluti propria decet, cogitandi libertas facit, ut hac in parte modeste a *Cl. Burmanno* discedam. Primum adscribam v. 221. et seqq. ex *Argonauticis*, quae *Orphei* nomen praeferunt, tum super hoc loco coniecturam proponam.

Ἀντὰρ δὴ Πελῖας Φεραιόθεν ἦλυθ' ἀνακτος
 Ἀγχιστεύς· νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας γεγένητο,
 Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν αἰμ' ἠρώεσσιν ἐλάσσαι.

Si quis ad *Orpheum* conferat *Apollonium Rhodium*, non poterit non in eam incidere cogitationem, pro ἀνακτος legendum Ἀκαστος. quod a *Cantero* et *Vossio* animadversum, didici ex *Argonautarum* catalogo, quem contexit *Burmannus*, in v. *Anchisteus*. Hanc emendationem, me quidem iudice optimam, qui amplectetur, facile sentiet, maiori se difficultate inpediri; quam si removero, operae mihi videor factururus pretium. Primum observo, in secundo versu nullo prorsus sensu legi γεγένητο, et in ultimo etiam mendam latere. Corrige utramque legendo:

———— νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε
 Ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν αἰμ' ἠρώεσσι πελάσσαι.

lubens enim voluit una cum heroibus *Argo* a navi ad inhospitalem *Phasin* accedere. Eo ipso istud γέγηθε veri habet speciem, quia *Hyginus* de *Acasto*, hic, inquit, voluntarius *Argonautis* accessit, sponte sua comes *Iasonis*.

Πελάσσαι placet, quia ad os Phafidis regia erat Aëctae sedes; huc tendebat Iafon. quin etiam v. 85. legere licet: *Phafin νηϊ σὺν Ἀργώη πελάσσαι*. Hinc, nisi fallor animi, 6 abunde constat, *Orphei* locum plane mendosum, et inter illa merito esse numerandum, in quibus si quid calidius conieceris, reprehensionem non merearis. Hac spe illectus, integrum locum ad hanc rationem constituendum arbitrer:

Ἀντὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραιόθεν ἦλυθ' Ἄκαστος
Ἄγχιστεύς· νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε
Ἄξεινον ποτὶ Φάσιν ἄμ' Ἡρωεσσι πελάσσαι.

Quum Iafon et Acastus fuerint patruelles, is demum Iafonis ἄγχιστεύς a poëta dici potuit.

Ibid. Ἀγχιδικὰ δίκαια] Ad tria potissimum capita reduci possunt: ἄγχιστέων enim habita fuit ratio in *iustis solvendis*; in *adeunda haereditate*; in *ducenda orba*. Singula attingam; neque enim eam lucem huic materiae adfudit *Samuel Petitus*, ut nullius amplius sit indiga, neque in Atticis legibus eruderandis et digerendis feliciter semper est versatus; quod cum ab aliis, tum pluribus exemplis ab *Heraldo* ostensum Animadv. in *Salm.* Observat. ad Ius Att. et Rom. Inter Atticas hanc etiam legem exhibuit *Petitus* LL. Alt. L. VI. Tit. VIII. §. 11. *Τοὺς παῖδας ἢ τοὺς κληρονόμους, ἐπειδὴν ἀποθάνωσιν οἱ γονεῖς, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχῳσι, παρασκευάζειν*. *Petitum* audio, non Legislatorem Atticum; qui in ea lege tantum de liberis egerat, qui, quomodocunque fuerant a patre habiti, iusta mortuo facere tenebantur. Egregia sunt in eam rem, quae observavit *Heraldus Anim.* in *Salmasii* Observ. ad I. A. et R. L. I. C. VII. §. 7. et 8. Apage itaque ex ista lege ἢ τοὺς κληρονόμους. *Isaei* locus, qui *Petitum* 7 errori implicuit in comment. p. 500., ad aliam legem referendus est, quae *Petitum* praeteriit, et ex hoc ipso *Ammonii* loco hunc ad modum constitui potest: *ΤΟΥΣ ΑΓΧΙΣΤΕΑΣ, ΕΠΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΑΠΟΘΑΝΗ, ΑΝΤΙΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΝ*. Si quis ex genere moriatur, agnati proximi iusta sibi vindicantur. Oraculum Delphicum apud *De-*

moſth. adverſus Macartatum p. 667. C. iubet τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθινομένοις ἐνικνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθῆκοντας. Lego: ἐν ἱκνούμενα ἀμέρα τελεῖν· exponit inferius orator ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Huc commode referri poteſt *Ciceronis* locus, quem veteri menda liberatum mihi ſuppeditavit, in magnum publicae rei columen et eruditae elegantiae ornamentum alte adſurgens, *Matthias Röverus*. Locus eſt II. de legg. c. 25. *Nam et Athenis iam illo more a Cecrope, ut aiunt, permanſit hoc ius terra humani, quam cum proximi iniecerant* etc. In literis ad me datis eruditiffime evicit *more* poni pro *more maiorum* et legendum *iam olim more*. quo nihil acutius cogitari poteſt. A funeris curatione ἀγχιſτεῖς dicti ſunt ταφῆς et κηδεſταί. Doctiffima eſt III. *Scaligeri* in Catal. vet. Poet. obſervatio p. 283. et 284. Commode *Hefychius*: Ταφῆς, περιſταί, ἀγχιſτεῖς. Alibi male legitur Ταφαῆς. Non ſpernendam lucem haec accendunt *Sophocli* in Antigone. Creon, qui regnum Thebanum, a germanae ſoris Iocaeſtae liberis haereditario iure in ſe devolutum, moderabatur,

Γένους κατ' ἀγχιſτεῖα τῶν ὀλολότων,

8 uti ipſe loquitur v. 178., cum Polynicis corpus humani veterat, Eteoclem v. 23.

— — — — — ſὺν δίκῃ
 χρῆσθεις δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς
 ἐκρυψε, τοῖς ἐνερθεν ἐντιμον νεκροῖς.

Qui mortuo tanquam ἀγχιſτεὺς iuſta fecerat, eo ipſo ius habere ad haereditatem adeundam cenſebatur. Egregius eſt in hanc rem locus *Demoſthenis* in dicta oratione p. 667. B. qui *Heraldi* ſententiam, loco ſupra citato §. 1. propoſitam, non parum adiuvat et confirmat. Indigenis, qui liberos non haberent, *Solon*, lata lege, liberam fecit haeredom, quemcunque vellent, ſcribendi poteſtatem; docet *Petitus* comm. ad LL. Att. p. 478. Eam legem tuliffe dicitur, οὐχ ἵν' ἀποſτεροῦσθαι τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει τῆς ἀγχιſτείας, ἀλλ' ἵνα, εἰς τὸ μέσον καταθεις τὴν ὠφέλειαν, ἐφάμιλλον ποιῆσθαι τὸ ποιεῖν ἄλλους εὔ. uti auctor eſt *De-*

mosthenes in *Leptinea* p. 374. C. quem locum truncavit *Petitus*, neque plenior *Meursius* attulit in *Them. Att.* L. II. cap. XIII. In *Ulpiani* commentario ad istum locum: οὐχ ἰν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγυτάτω (L. ἐγγύτατα τῷ) γένει τῆς συγγενείας καὶ τοῦ κλήρου. Intestati haereditatem cernebant οἱ ἀγγιστεῖς. potius τῶν ἀγγιστείων τοὺς ἐγγυτέρους cum *Eusebio* dixeris de vita *Constant.* L. II. C. XXXV. secundum ordinem a *Petito* p. 484. indicatum usque ad confobrinorum liberos. *Demosth.* adversus *Macart.* p. 661. inter eos est, inquit, quos tangit *Legislator*, καὶ μέχρι ὧν ὁ νόμος κελεύει τὴν ἀγγιστείαν εἶναι, ἀνεπιού γὰρ Ἀγνίου παῖς ἐστίν. Docet in eadem oratione, iussisse *Solonem* κρατεῖν τοὺς ἀρρένας καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀρρένων p. 669. B. Huc refer *Glossam*: Ἐξ ἀρρένογονίας ἀγγιστής, 9 *agnatus*. Denique ἀγγιστεὺς eximie etiam dicebatur, qui virgini ἐπικλήρω genere erat proximus, eamque uxorem ducere ex lege *Solonis* tenebatur. Eam legem exponit *Petitus* in comm. p. 441. seqq. et fuse exsequitur *Heraldus Anim.* in *Salmasii* *Obf.* ad I. A. et R. L. III. cap. XV. §. 1 — 5. cum *Mosaica* lege comparavit Ill. *Grotius* ad *Matth.* *Evang.* I. 16. Cognatus, qui orbam ducebat uxorem, is Athenis dicebatur Ἀγγιστινδην γαμεῖν. quod ab iis, quos nominavi, non fuit monitum. *Moschorulus* περὶ σχεδῶν p. 190. Ἀγγιστινδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγῃται τὴν ἐγγιστα τοῦ γένους. *Etymologus* p. 14. v. 47. Ἀγγιστινδην, τὸ κατὰ ἀγγιστείαν. editur ἀγγιστίαν. Primus in axibus usurpavit *Solon*. Suspicionem movet corrupta *Hesychii* glossa: Ἀγγιστινδην, ὁμνύων ἐγγὺς τῶν βωμῶν, παρὰ Σόλωνι. Binas notas, quae in unam coaluerunt, ita separandas iudico: Ἀγγιστινδην. . . παρὰ Σόλωνι. Ἀγγιστίη ὁμνύων, ἐγγὺς τῶν βωμῶν. Hac quidem emendatione nihil certius.

CAPUT II.

Quaenam sit secundum Grammaticos inter Ἀγοραῖος et Ἀγοραῖος discriminis ratio? *Dii forenses*. *Cornutus* obiter emend. Ἀγοραῖος cocio, lixa. *Recepta Xenon-*

phontis lectio sollicitatur. Cur Ἀγόραῖος hominem
 nauici et scurram notet? De Ammonii scriptura sub-
 dubitatur. Differentia inter Αἰτεῖν et Αἰτεῖσθαι.
 10 Τzetzes, Harpocr. et Demosth. emendantur. In libro
 Vossiano reponitur titulus Comoediae Menandri.

Ἀγόραῖος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν,
 τὸν ἐν ἀγορᾷ τετραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως,
 σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.] Qui ad hanc legem
 veterum loca corrigenda censuere, vereor, ut omnes
 Grammaticorum mentem ceperint. Ad eam intelligen-
 dam facem nobis praetulit *Tyb. Hemsterhuisius* Vir Clariss.
 ad *Poll.* IX. 12. Sicuti in hac officina Ἀγοραῖος et Ἀγοραῖος
 is dici traditur, qui ruri vitam degit, contra Ἀγοραῖος et
 Ἀγοραῖος, potestate ad mentem translata, homo inurbanis
 moribus et incultis: pari ratione Ἀγοραῖος eximie quidem
 dicitur deus fori praefes, sed et eum denotat, qui foren-
 sem eloquentiam sectatur, siue etiam mercimoniis emendis
 vendendisve in foro aetatem conterit: Ἀγόραῖος vero,
 cuius mentem forenses fordes inquinarent, secundum
Ammonium σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τετραμ-
 μένον. Huc, quae ab eruditis viris fuere notata, et quae
 plura addi possent, uniuersa commode referri queunt.
Hesychius: Ἀγοραῖος Ζεὺς, ad *Aeschyli* Eumen. v. 976.
 Praeter alios in foro statutos, de quibus pauca *Heraldus*
 I. Digress. XIV., imprimis innotuit Mercurius ὁ ἀγοραῖος,
 ὁ παρὰ τὴν ποικίλην, *Luciano* Ion. Tragoed. T. II. p. 147.
 ubi notat Schol. p. 13. *Cornutus* de Nat. Deor. p. 169.
 λέγεται δὲ καὶ ἀγοραῖος πρῶτος (fors. πρόεδρος), εἰκότως·
 ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζάντων τὴν ἢ πιπρασκόντων, ὡς
 μετὰ λόγον πάντα ποιεῖν δεόντων. non δεόντως. Nihil
 itaque est, cur *Salmasius Ammonii* τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώ-
 μένον sollicitauerit. Quod reponi volebat, τὸν ἐν ἀ. τι
 11 ὠνούμενον, siue, quod postea malebat, τι πωλούμενον, or-
 pido acutum est et eruditum. Ἀγοραῖοι hoc sensu dice-
 rentur *pufilli negotiatores*, qui mercantur a mercatoribus,
 quod statim vendant, de quibus multa notavit in libris de
 Usur. et de Modo Usurar. *Salmasius*, et concinno ordine

Heraldus Anim. ad Salm. Obs. ad I. A. et Rom. L. II. c. 11. §. 6. et seqq. In huiusce generis cociones faceta sunt Comicoꝝ dicta apud *Athenaeum*. Tales diris devovet *Archeſtratus* in *Gaſtronomia* apud eundem III. p. 92. E.

—— ——— τὸς κήρυκας δ' ἐπίτριψαι
 Ὁ Ζεὺς, τοὺς τε θαλασσογενεῖς καὶ τοὺς ἀγοραίους,
 Πλὴν ἑνὸς ἀνδρώπων.

Tradit *Xenophon Hellen. VI. p. 586. E.* holles fuiſſe deterritos, τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον ἰδόντας καὶ τὸν τῶν θεραπόντων καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. Cum iſta hominum turba, qui cum mercibus ſuis caſtra comitari ſolebant, non bene conveniunt in una ſede ordinis honoratioris θεράποντες, ac proinde non invitus reponerem καὶ τὸν τῶν παρεπόντων. *lixis puerorum, quondam exercitus proſequentibus* dixit *Salvianus* de *Gubern. Dei VII. p. 155.* ubi vide *Rittershuſium*. Porro Ἀγοραῖον etiam dicebatur, quodcunqꝛ ad forum ſive forenſem eloquentiam propius ſpectabat: Ἀγοραῖα ἐπιτηδεύματα vocat *Aeſchines* *Epift. IV. Lucianus Amor. T. I. p. 879. προῖστατο ——— ταντησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς.* Quum vero cocionum genus malis artibus et verſutiis inviſum eſſet et infamatum, neque garruli ſophiſtae et forenſes rabulae maiori eſſent in pretio; accidit, ut quosvis homines nequam et nauci ἀγο- 12 ραίους vocaverint. Huc pertinent obſervationes *Grotii* et *Pricaei*, quas ſupra indicavi. *Ammonii* verba ſunt: Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. *Suſpicabar, legendum τετριμμένον.* Non pauca ſunt, quae eam mutationem ſuaſeant. *Ariſtoph. Nub. v. 446. περίτριμμα δικῶν* vocat, quem *Demofth. de Coron. p. 331. B. περιμολόγον, περίτριμμα ἀγορᾶς. Iſocrates* *Epift. 8. p. 1020. οἱ τὰ βήματα κατατειροφότες, qui fora ſollicitabant, Corn. Gallo* *El. 1. v. 129.* Sed peropportunum locum, quo recepta in *Ammonio* ſcriptura defendi poſſit, ex *Ariſtoph. Equit. v. 293. ἐν ἀγορᾷ κέρῳ τέθραμμαι*, mihi indicavit, quem honoris cauſa nomino, *Celeberr. Weſſelingius.* De uſu vocis

Ἀγόραιος, ab *Ammonio* indicato, multa possent notari, quibus satius fuerit abstinuisse.

Αἰτῶ καὶ Αἰτούμαι διαφέρει.] Secundum *Ammonium* Αἰτεῖσθαι significat, aliquid *utendum* sive *mutuum petere*, χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. *Thomas M.* Αἰτούμαι λέγουσιν, ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν. Tetigit hunc usum *Salmasius* de Usur. cap. xx. p. 619, 620. de Mod. Usur. c. vii. p. 298. et priori in loco Grammaticorum distinctionem contulit ad *Evang. Matth.* c. V. v. 42. ubi δανείσασθαι idem quod αἰτήσασθαι. *Tzetzes* exponens *Hesiodi* ἔργ. v. 453. εὐκόλον γὰρ λόγιον, inquit, τῷ μὴ ἔχοντι γεωργῶ βόας, αἰτεῖσθαι παρ' ἑτέρου. ῥαδιώτερον δὲ κἀκείνῳ ἐστὶν ἀρνήσασθαι, καὶ εἰπεῖν, ὅτι πάρεστι καὶ ἡ δωρὶς τοῖς βουσίην. Αἰτῶ καὶ αἰτούμαι διαφέρει. Quae ex *Tzetzae* commentario excidisse iudicabat *Daniel Heinsius*, ipsa sunt *Ammonii* nostri verba. Quid vero in *Tzetzae* 13 verbis ἡ δωρὶς; Legendum videtur ἡ ἄροσις. *Schol. Oppiani* II. Hal. v. 19. ἄροσις βοῶν καὶ σῖτος ἔργα *Athous*. *Menandri* versiculo *Suidas* in Αἰτούμενος subiungit τὸ μὲν αἰτῶν εἰσαεὶ ἔξω· τὸ δὲ αἰτούμενος λαβὼν ἀνδρὶς ἀποδώσων· quacunque demum auctoritate motus, minus recte hunc locum edidit *Kusterus*. Aliquoties in orat. adv. *Timoth.* *Demosthenes* p. 700. B. ἐκέλευσεν αἰτήσασθαι στρώματα, καὶ ἱμάτια, καὶ φιάλας ἀργυρᾶς δύο, καὶ μῶν ἀργυρίου δανείσασθαι. ubi manifestum discrimen inter αἰτήσασθαι, *stragula, vestes, phialas, utenda petere*; et *argenti minam δανείσασθαι, ita mutuam rogare, ut cum foenore sis redditurus*; quod nihilominus *Salmasii* sententiam, quam modo memorabam, minime labefactat. In eadem orat. *Dem.* p. 705. A. περὶ δὲ τῶν φιαλῶν, ἃς ᾗτήσατο ἐν τῷ *Μαιμακτηριῶνι* μηνί male editur. Similiter *aurea et argentea pocula αἰτησάμενοι* *Thucyd.* VI. c. XLVI. *Schol.* χρῆσάμενοι· τὸ δὲ αἰτήσαντες, ἀντὶ τοῦ, λαβόντες ἄνευ τοῦ μέλλειν ἀποδώσειν. Porro Grammatici frequenter vim τοῦ αἰτεῖσθαι reddidere per κηροῦσθαι, quod idem est ac δανείζεσθαι, docente *Salmasio* de Usur. Cap. VII. p. 168, 169, 170. Miror viros eruditos non emaculasse locum *Harpocrationis*: Ἠτημένην, ἀντὶ τοῦ

κεχορημένην. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέγονο, εἰ γνήσιος. ὅτι μὲν αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κεχορῆσθαι. Inepte *Blancardus* κεχορημένην *indigentem* interpretatur; non poterat tamen aliter. Ex *Suida* emendandus est *Harpocr.* ad hanc normam: Ἡτιμημένην ἀντὶ τοῦ κεχορημένην (*commodatam*) — καὶ γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κεχορῆσθαι. Hinc corriges *Etymologium* in Ἡτιμημένον. Posslet tamen etiam κεχορησμένην in *Harpocr.* scribi. Vide *Salmaf.* de modo usur. cap. v. p. 191. Porro *Demosthenis* locus *Harp.* citatus in 14 signiori menda liberandus est p. 685. C. τὰ πρόβατα λαμβάνει ποιμαίνόμενα πεντήκοντα * μαλακὰ, καὶ τὸν ποιμένα μετ' αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἀκόλουθα τῇ ποιμνῇ ἔπειτα παῖδα διάκονον ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα ἄλλοτριαν ἡτημένην πολλοῦ ἀξίαν. *Molles oves*, πρόβατα μαλακὰ oratorem dixisse, non crediderim. Scribe mihi quaeso μαλλωτὰ, et habebis manum *Demosthenis*. Error non dissimilis apud *Ammonium* in v. τάπητες. Deinde non satis placet, iungi ἄλλοτριαν ἡτημένην· sed ne quid nimis. Nihil ad hanc rem aptius *Menandri* versu ἐν τῷ Ὑμνιδί· quem praeter *Suid.* et *Harpocrat.* conservavit *Ammonius*:

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Titulum fabulae *Menandreae* restituum in *Grammatico* inedito, qui in *Adversariis Jf. Vossii* MSS. proflat: Ἀπτικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασὶν, ὡς καὶ Καλλίμαχος — καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι, τὸν ἐμὲ τουτοῖ. Ubi ἐν Ὑμνιδί videtur scribendum.

C A P U T III.

Αἶνος pro breviori veterum dicto frequentatur ab *Euripide*; huius fragmentum emaculatur. *Archilochi* fabulam respicit *Aristoph.* Variantem lectionem e *Scholiis Hom.* sumsit *Eustathius*. Versiculi liberius tentantur. Ἀρχαῖος eiuscemodi in dictis usurpari solet. *Dolosa vulpes*, κερδαλῆ *Archilochi*.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει.] Differentiam, quam in
 15 hac nota tradit *Lucillus Tarrhaeus, Erasmo, Grotio, G. I. Vossio* probatam, non adeo sollicitè veteres videntur observasse. Hi non solum *apologos*, sed et quaevis breviora antiquiorum hominum dicta, primaevae simplicitatis et illibatae sapientiae pulcerrimas reliquias, *αἶνους* vocaverunt. Florilegium *Stobaei Grot.* abunde suppeditabit, quo id ostendi possit. *Moschio* p. 473.

Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὄδε·

Ὡς τὸν πέλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος.

Auctorum nomina in *Stobaeo*, admodum dubia fide nobis tradita, suspicionem movent, istud fragmentum *Euripidae* tribuendum. Is quidem in Tragoediis, quae integrae ad nos pervenerunt, quod meminerim, nusquam voce *αἶνος* usus, unus omnium frequentissime eandem, isto, quo dicebam, sensu, in fragmentis a *Stobaeo* conservatis adhibuit. In Danae p. 309. Dictye p. 363. Menalippe p. 475. Aeolo p. 477. Postremum locum adscribam, quia levis macula neque ab Illustri *Interprete*, neque a *Barnesio* animadversa, eius nitorem obfuscavit.

Φεῦ φεῦ· παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει,

Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλὴν ὄχλος

Καὶ σχῆμ', ὄνειρων δ' ἔρομεν μιμήματα.

Sentis, opinor, vitium; meas certe aures offendit πλὴν ὄχλος, et mox incidit χλόος· neque id absurdum. *Hesychius*: χλόος, χλωρίασις. Dum intenta mente *Euripideam* sententiam considero, malo: πλὴν λόγος· *fabula et umbra*. *Terentius* Hec. IV. III. v. 14.

16 ——— postremo nos iam fabula

Sumus, Pamphile, senex atque anus.

Interim λόγος alio etiam sensu accipi potest. Haec quamvis ita se habeant, vocabulum *Αἶνος* eximie pro *apologo* fuit usurpatum, uti ex locis *Archilochi, Hesiodi*, et *Callimachi* ab *Ammonio* adductis constat. Prima *Archilochi* ῥήσις animadversione nostra perquam digna est:

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὄδε·
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κᾶετός
Ξυωνίην ἔθεντο.

Hanc fabulam respicit *Aristophanes* Avib. v. 652.

— ὄρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
Ἔστιν λεγόμενον δὴ τι· τῆς ἀλώπεξ ὡς
Φλαύρωσ ἐκοινώνησεν αἰετῶ ποτέ.

Schol. ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καίτοι προσβυτέρῳ ὄντι. Idem hicce *Archilochi* locus *Pindaro* fortasse obversabatur *Ilihm.* Od. IV. v. 79. sed profundi poetæ mentem plane perspectam non habeo. *Eustathius* locis supra a me indicatis *Archilochi* versiculos ex *Ammonio*, quem *Herennium Philonem* vocat, petitos non sine aliqua scripturae differitate exhibuit ad II. A. p. 796. αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καὶ αἰετός ξυωνίην ἔθεντο. (atque ita ex *Eustath.* *Phavorinus* in v. Αἶνος.) postea ad *Odys.* ζ. p. 556. Ἀρχιλοχος δέ φησιν, ὅτι αἶνός τις ἀνθρώπων ὄδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ ἠδ' αἰετός ξυωνίην ἔμιξαν, ἢ καθ' ἑτέραν γραφήν, ἔθεντο. Cave, hinc suspiceris, *Archilochi* opera versasse *Eustathium*, quae priorum saeculorum barbaries dudum neglexerat: variantem is lectionem, ἔμιξαν, hausit e veteribus scholiis *Homericis*, quae magnam partem hodiedum supersunt. In iis ad Od. ζ. v. 508. sub teste *Archilochi* id ipsum reperire licet; in *Scholias*tae nota constituenda minus profecto verecunde versatur *Barnesius*, sed ea lis nostrum nunc scopum non tangit. De *Archilochi* scriptura sollicitus vix dubitem, quin paucula ex eius versibus exciderint: dum *Eustathius* nihil nos iuvat, quid vetat coniectasse? Fieri potuit, ut hac ratione olim scripserit *Archilochus*:

Αἶνός τις ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων ὄδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλή τε κᾶετός
Ξυωνίην ἔθεντο.

Si non in certas metri leges peccasse deprehendar, nihil posui, quod non verosimillima ratione probari possit ab *Archilocho* profectum, et brevitatis studio ab *Ammonio* praetermissum. Primum, ἀρχαῖος in huiuscemodi dictis peropportunum, et semper fere adhiberi solet. Locis supra a me indicatis, in quibus παλαιὸς αἶνος invenire datur, adde simillimum *Sophoclis* versum, quo *Trachinias* exorditur:

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς.

Eriphus Comicus in *Acolo*, teste *Athen.* IV. p. 134. C.

Λόγος γὰρ ἔστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων.

- 18 Nunc videndum, an auspicato κερδαλή in *Archilochi* versum introduxerim. *Phaedrus* in fab. de vulpi et aquila *docilem* tribuit vulpi *solertiam*; haec eidem *dolosa* I. 13. *Aesopo σοφή*, teste *Max. Tyr.* Serm. xxxiii. p. 189. ἡ δὲ ἀλώπηξ (σοφή γὰρ αὐτῇ τῷ Αἰώπῳ ἐστὶ) πρὸς τὸν ποιμένα. *Acron* ad *Horat.* Art. v. 437. *vulpes dolosum animal est, ut in Aesopi fabula.* Aptum itaque κερδαλή. *Hesychius*: Κερδαλή, ἀλώπηξ. Scribe Κερδαλή. et quidni plus semel id ab *Archilocho* fuerit usurpatum? Memorat *Basilii* in oratione de legendis Graec. libris p. 29. et 30. γῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον. Haec pro coniectura adferenda sufficiunt.

C A P U T IV.

Ἀκαρῆς rariori usu usurpatum. Ἐν ἀκαρεῖ, nomine sive momento. *Paulina* locutio ἐν ἀτόμῳ. Ἀκαρῆ. *Leviter em. Schol. Aristoph.* Super loco ab *Amm.* citato coniectura. Οὐδ' ἀκαρῆ. *Eupolidis* οὐδ' ἔγκρατος illustratur. Emendantur *Machonis* et *Eubuli* fragmenta. Inter Ἀλοῶν, Ἀλοῶν, et poet. Ἀλοῶν significandi discrimen nullum. Tentantur *Xenoph.* et *Theocr.* Συναλοῶν et Συναλοῶν. Καταλοῶν, contundere.

Ἀκαρῆς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ διαφέρει] Non admodum trita sunt, quae hic docet *Ammonius*; quo

auctore ἀκαρῆς significat τὸ παρὰ βραχὺ ὄν, veluti in exemplo, quod adducit: Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει, prae timore fere decidi. Non alio sensu Menander: ἀκαρῆς 19 παραπόλωλας, apud *Etymol.* p. 45. v. 24. et in *Lege Zaleucī*, ὡς ἀκαρῆς οἴχοιτο πηγείς, referente *Hierocle* apud *Stobaeum* Tit. XXXIX. p. 229. Notior est Attica loquendi formula, ἐν ἀκαρεῖ, *Heliod.* X. p. 490. *Lucian.* Scythia T. I. p. 596. *Corinthius*, ubi notat τὰς ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν ἰδίαις, τοιοῦτο, inquit, τὸ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ, καιρῶ, ἢ λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστιν. ita eum locum exhibet MS. *Vossianus*. Plena forma, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Legitur etiam ἐν ἀκαρεῖ χρόνον. Vid. III. *Spanhemius* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 244. (in quo versu *Etymolog.* MS. praefert χρόνον) Cl. *Arnaldus* in *Miscell.* *Obf.* vol. V. p. 62. et *Pricaeus* ad *Evangel.* *Luc.* IV. 5. ubi ἐν στιγμῇ χρόνον, temporis in puncto, *Lucret.* IV. 165. *Suidas* ἐν ἀκαρεῖ et ἐν ἀτόμῳ recte contulit: quorum posterius *Paulus* adhibuit 1 *Cor.* XV. v. 52. ubi adiecta sunt ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. *Hesych.*: Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει. Accedat *Cyrillus* *Lex.* MS. Ἀκαρεῖ· ῥιπέι (L. ῥιπή) ὀφθαλμοῦ. Ibidem tamen: Ἐν ἀτόμῳ, ἐν βραχεῖ, ἐν στιγμῇ (L. στιγμῇ), ἐν ῥοπή. *Conf. Gloss. Clar. Alberti* p. 136. Alterum porro, quod *Ammonius* a priori discernit, ἀκαρῆ non adeo videtur frequentatum. *Schol. Aristoph.* ad *Vespas* v. 699. τὸ δὲ ἀκαρῆ ἐπιρῶνημα, ἀντὶ τοῦ βραχὺ καὶ οἰκτρόν. *Lege καὶ μικρόν.* Admoveamus hanc interpretationem loco ab *Ammonio* producto: Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι· non multum profecerimus. Credibile mihi fit, versum e Comoedia petitum; in quo olim forsan extiterit: οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς ψυχῆς ἐπίσταμαι. quae sit animae natura, plane ignoro. Ut res omnium minimas denotarent, Graeci tantillas dixerunt, ut nihil inde possit abradi. Ita praeter alios *Pollux* II. 33. Apud *Demofih.* contra *Polyclem* p. 713. C. ἀπεκρίνατό 20 μοι, ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι, ne teruncium quidem, *Wolffius.* non ignoro, *Spanhemium* et alios eodem loco iam usos. Pro οὐδ' ἀκαρῆ *Eupolis* venuste posuit οὐδ' ἔγκατος· quam locutionem, quamvis id ab *Ammonio*

alienum videri possit, eum in finem iuvat illustrasse, ut comicis facetiis lectorem aliquantisper detineam. *Elymologus* MS. Ἐγκαφος· παρὰ τὸ ἐγκάψαι. ἔγκαφος τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν. tum desunt, quae habes in edito, *Comici* verba, hoc modo constituenda:

Οὐ γὰρ κέληται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

Apud *Suidam* vero legitur κέλειται. Prius placet. *Hesy chius*: Ἀέληται, ἐπελάθετο. Conqueritur nescio quis, omnia sibi ablata, neque superesse, quo buccam possit implere. Ea vis verbi ἐγκάπτειν e *Comicis* haurienda. Plus semel adhibuit *Aristophanes*. paucula addam ex *Athenaeo* L. III. p. 76. E. *Alexis* in *Lebete*

— ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον.

Confer *Schol. Aristoph.* *Vesp.* v. 787. *Machon* apud *Athen.* VI. p. 243. F. *Diphilum* Chaerephonti ad epulas abeunti dicentem facit:

Εἰς τὰς ἑαυτοῦ, Χαιρεφῶν, σιαγόνας
Ἐγκαψον ἡλους ἑκατέρω γε τέτταρας.

Ita lego pro ἔγκοπον· quod *Grotio* tamen non displicuit in *Exc.* e *Trag.* et *Com.* p. 857. Corruptissime vulgatur *Eubuli* versus ex *Auge* in *Athen.* XIV. p. 622. F.

- 21 Παρεγκέκαπται στάρνι' ἐννέ' ἢ δέκα,
'Ὡστ', εἴ τι βούλει τῶν λελειμμένων φραγεῖν,
'Ἐπειγ', ἔπειγε, —

Agni hic in censum venire neutiquam possunt; quod sequitur, φραγεῖν ad superiora referendum; tum facillimo opere restitues:

Παρεγκέκαπται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκα.

Quo usu κάπτειν a poetis fuerit usurpatum, in *Animadv.* p. 669. v. 59. monuit *Casaubonus*.

Ἄλοῦν καὶ Ἄλοιῶν διαφέρει. Ἄλοῦν μὲν γὰρ δασείως τὸ ἐπὶ τῆς ἄλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχνας· Ἄλοιῶν

δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν.] Vix aliter videtur scripſiſſe *Ammonius*, quam, uti ſupra dicebam: Ἄλοῶν καὶ Ἄλοιῶν διαφέρει. Primum enim, hoc tantum diſcrimen adnotavit: deinde, ἄλοιῶν poeticum eſt, neque a profae ſcriptoribus uſurpari ſolet. Obnititur, fateor, huic coniecturae verſus *Ariſtophanis* hic adductus: ſed fieri poteſt, ut *Ammonius* ἠλόηſεν legerit. In *Suidae* Codice MS. reperio: ἠλόηſεν ἢ μητέρ ἠλόηſεν. Haec non eum in finem attuli, quaſi vero putarem, utriuſque formae differentiam ſollicite a veteribus fuiſſe obſervatam. Utramvis ſcripturam eligas, Ἄλοῶν ſignificationem habuit verberandi, tendendi, et eximie de frumento fuit uſurpatum. *Etymologi* verba peropportuna et alia plura ad hanc rem pertinentia reperies in nota Clariffimi *Hemſterhuiſi* ad *Poll.* X. 161. n. 93. Ἄλοῶν ex *Ammonii* regula τρίβειν τοὺς στάχνας. *Longo* Paſtor. III. p. 96. ἄλωνοτριβεῖν· area meſſes terit. 22 Adhibuit *Xenophon* Oeconom. p. 863. A. ὑποζύγια ἀλοῶσι τὸν σῖτον. Eadem pag. frumenti tritrandi rationem exponit *Socrates*, ubi pro ἀνύτοιεν forſan melius legeretur ἀγνύτοιεν· quod multis deducere commodum non eſt. Licuit, opinor, *Theocrito* ἀλοιῶν eodem uſu adhibere in *Idyll.* X. v. 48.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.

Ita MS. legit pro ἀλοιῶντες, monente *Jſ. Voſſio* ad oram libri ſui. Contra *Homerus*: terram omniparentem χερσὶν ἀλοία. II. I. 564. *Schol.* ἔτυπτεν· idque ad mentem *Ammonii*. Vide *Hefych.* in Ἠλόα. Eadem ratio in compoſitis. Apud *Demosth.* contra *Phaenipp.* p. 654. B. σῖτος ἀπηλοημένος, exponente *Harpoer.* ὁ ἀπὸ τῆς ἄλω ſυγκεκομιſμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἐſτι πατηθῆναι. ubi ad *Mauffaci* notam docta eſt *H. Valeſii* obſervatio. Antiquiorem verbi virtutem novit *Hom.* II. A. v. 522. ubi οῤῥα et nervos lapidis ἄχρις ἀπηλοῖηſεν. *Schol.* MS. διόλον ἀπέκοψε. *Euſtathius*: διόλον ſυνηλόηſεν. Recte. *Longus* IV. p. 138. ἀνθρώπους γεωργοὺς ſυνηλόηſε πλῆγαῖς, verberibus contudit uſque ad necem. At vero ligatae orationis ſcriptores maluerunt ſυναλοιῶν. *Theocritus*: ſυνηλοῖηſε

παρῆια Idyll. XXII. v. 128. *Oppianus* Cyneget. I. v. 268. ubi marginis lectio genuina. *Halieut.* III. v. 575. Κρᾶτα σνηλοίησαν. Schol. συνέτριψαν. Adfinis usus τοῦ Καταλοᾶν. *Xenophon* Cyrop. VII. p. 177. D. τοὺς δὲ πίπτοντας κατηλόων. *Lucianus* Icarom. T. II. p. 198. σκίφῳ χροσῶ τὴν ὄφρυν κατηλομένος. ubi vide *Scholias* p. 22. *Eubulus* Comicus in *Auge* apud *Athen.* XIV. p. 622. E.

23 Κατηλόηται γαστροὺς ἐν μέσῳ κύκλος.

Huc referenda *Hesychii* Glossa: Κατηλόηται, κατατέτριπται. prouti eam emendandam monuit l. c. *Celeberrimus Hemsterhuisius*.

C A P U T V.

Vocabulum Ἄνοκωχὴ non omnibus notum. Ammonii praestantia. Priscae et fere obsoletae formae vestigia apud Homerum. ὄκωχὴ et ὄκωχεύειν. Hinc ἀνοκωχὴ ac διοκωχὴ. posterius Hesychio restituitur et Suidae e MS. utrumque Thucydidi. Observationis Ammonianae utilitas. Nota ex Etymol. Vossiano profertur.

Ἄνοκωχὴ καὶ Ἄνοκωχὴ διαφέρει. Ἄνοκωχὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις ἢ δὲ διὰ τοῦ ο ἀνοκωχῆ, ἀνοκὴ μικρὰ πολέμου. Διοκωχὴ καὶ ὄκωχὴ, διέλειψις τις καὶ ἄνεσις.] *Ammonii* scripturam, quam analogiae Graeci sermonis ignoratio temere mutaverat, ex *Aldina* editione prima tandem reduximus, in qua integra nota emendate legitur, nisi quod μακρὰ pro μικρὰ ibi legatur, et ἀκωχὴ, quod in ὄκωχὴ commutavi. Quum vero haec *Ammonii* observatio in *Stephani* et aliorum editionibus uti in notis indicavi, plane fuerit distorta, accidit, ut ἀνοκωχῆ, vetustae et probae notae vocabulum, Graece ceteroquin doctis fuerit incognitum. In hac autem nota praestantis Grammatici laudem egregie tuetur noster; et, uti alibi, ita eximie hoc in loco doctorem *Heraclidem*, et Scholam, in qua fuerat eruditus, *Aristarchensem* prodit.

24 Minus opportunam *Henr. Stephani*, in hanc ipsam *Am-*

monii notam, censuram reprehendisse, et aliorum errores detexisse, nihil iuvat. Praestabit paucis bonitatem τοῦ ἀνοκωχῆ, certa formationis lege nixam, adferuisse. Itaque ab ἔχω, ἐκέχω, ὄκωχα, cuius remanere reliquiae in genuina lectione *Homericæ συνοκωχότε* II. B. v. 218. ab *Hesychio* conservata, quam tetigit *Foefius* *Oecon. Hippocr.* v. συνοκωχῆ, et merito tuetur *Anonymus* in *Miscell. Obs.* Vol. I. T. I. p. 114. Hinc ὄκωχῆ, et ὄκωχεύειν, diversum sane a κωχεύειν, unde *Ammonii ἀνακωχῆ*, et ἀνακωχεύειν, a *Schol. Soph.* ad *Electr.* v. 734. et *Kühnio* ad *Poll.* I. 103. n. 35. expositum; τὴν ναῦν ἀνακωχάζειν occurrit in vita *Isidori* apud *Photium* *Cod.* CCXLII. p. 571. Verum id nunc non ago, et ad ἀνοκωχῆ revertor. Ὀκωχῆ servavit *Etymologicus* p. 596. v. 50. ἔχω, ὄχη, ὄκωχῆ. *Hesychius*: Ὀκωχεύειν, ἔχειν, συνέχειν. quod intempestive contrectat *Sopringius*. Hinc sponte fluunt, librariorum inperitia fere obsoleta, ἀνοκωχῆ pro ἀνοχῆ, et διοκωχῆ. Posterius praeter *Ammonium* agnovit *Hesychius*; nam ubi διακωχῆ vulgatur, literarum series, in talibus index certissimus, poscit: Διοκωχῆ, διάστασις χρόνου τινός. *Thucydides*, nisi me omnia fallunt, scripserat antiqua forma διοκωχῆ III, c. 86. quod ipsum auctoritate MS. *Lugduno-Batavi* restituendum veteri auctori apud *Suidam*, ubi, ordine Διοκωχῆ flagitante, editur Διακωχῆ, — ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διακωχῆν αἰτήσασιν ἔδωκε· in mirae bonitatis libro legi: Διοκωχῆ et διοκωχῆν αἰτήσασιν ἔδωκεν. His adde; si placet, *Hesychium* in κατοκωχῆ et μετοκωχῆ. Ad hanc lucem nunc considerandum *Dionysii Halicarnassensis* de *Thucydideo* usu vocis ἀνακωχῆ iudicium, in nota Cl. Editoris *C. A. Dukeri* ad L. I. c. XL. p. 41. δι' ἀνακωχῆς. Et ne vel *Zeno* dubitet, *Thucydidem* scripserat ἀνοκωχῆς; id poterat, ut obsoletum et a vulgi cognitione remotum, γλωσσηματικόν, καὶ ἀπηρχαιωμένον, καὶ δυσεἰκαστον τοῖς πολλοῖς, in *Historico* reprehendere *Dionysius*; quum alterum istud plurimorum usu notum sit atque tritum; quorum locis, quae ad manum sunt, abstinere satius esse iudico. Ad receptam in *Thucydide* scripturam pertinet nota in *Etymologo* MS. quae, nisi me fallit *Sylburgii* index, in

edito deficit: Ἀνακοχῆς, ἀναπαύσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωχὰς ἔχειν. ἐνθεν καὶ ἀνακοχέειν, τὸ ἐν πολέμῳ ἀμελεῖν. Hippocrati usurpatum Συνοκοχῆ exponit Erotianus, hunc ad modum a Foefio emendatus: Συνοκοχῆς, συνοχῆς, καὶ συνόδου. Credibile ad eandem formam ἀνοκοχῆ adhibuisse Hippocratem. Glaucias in Erotiani Lexico, ubi male legitur ἀνακόχησις, interpretatur: ἀνάπανσις καὶ ἀνοχή. Plura non addam.

CAPUT VI.

² Ἀποκηρύττειν. Ad legem Atticam de liberorum abdicatione observatio. Eius rei non meminit Demosth. Licueritne parenti filium abdicare propter unam causam, nec ne? Differentia inter abdicatum et Ἐκποίητον. Aeschinem exponit Etymol. Emancipatus mox fiebat Ἐκποίητος. In Ammonii scripturam inquiritur. Ex Veteris Oratoris loco pereleganti menda eluitur.

26 ² Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὃ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας.] Ἀποκηρύττειν, per praeconem aliquid promulgare; hinc merces vendendas voci praeconis subiicere. Thomas M. Ἀποκηρύττειν — τὸ διὰ κηρύγματος πωλεῖν — καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὕτω πωλούμενος: quae postrema in Franeg. Editione temere sunt omissa. Porro Ἀποκηρύττειν, publica auctoritate filium abdicare, et Ἀποκήρυκτος, Abdicatus. Lex fuit Athenis: τοὺς γονεῖας κυρίους εἶναι ἀποκηρύξαι, quam legem Petitus exposuit ad LL. Att. p. 157, 158, 159, et limites, quibus haec patria abdicandi potestas Athenis fuerit circumscripta, constituit. Non quidem dubitari potest, quin talis lex, qualem exhibuit Petitus, locum habuerit; verum Demosthenes ἐν τῷ πρὸς Βοιωτῶν ad hanc rem auctor non videtur idoneus. Locus est in prima adv. Boeotum περὶ τοῦ ὀνόματος: ubi nulla etiam fieri potuit abdicationis liberorum mentio, cum his tantum de nomine agatur: contendit actor, parenti soli ius

esse nomen liberis inponendi, atque id ipsum, si velit, cum alio rursus commutandi; negat, dari νόμον, ὃς ποιεῖ κυρίους εἶναι τοὺς παῖδας τοῦ ἑαυτοῦ (L. ἑαυτῶν) ὀνόματος, et mox subiungit, p. 640. C. lege parentibus potestatem concedi, οὐ μόνον θέσθαι τὸννομα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐξαλείφαι, ἐὰν βούλωνται, καὶ ἀποκηρῦξαι. Nemo erit, opinor, qui de generis abdicatione hoc intelligendum amplius censuerit; ad quam pluresne causae fuerint requisitae, an una suffecerit, necdum liquido constat; prius propter *Luciani* et *Hesychii* loca, a *Petito* prolata, magis videtur credible; ac propterea malim in *Ammonio* scribi: 27
ὁ ἐπὶ ἀδικήμασιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐ. τ. ο. Non aliter reperio apud *Herennium Philonem*. In MS. *Cyrilli Lex. Ἀποκηρῦκτος*, ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τῆς οἰκίας ἐκβληθείς. Vulgatam tuentur *Thomas*, *Ptol. Ascalonita*, et *Moschorulus*. Observatu non indignum, quod adnotavit *Pollux* IV. 93. vocabulum Ἀποκήρῦκτος non fuisse a veteribus frequentatum. Porro Ἐκποίητος secundum *Ammonium* dicendus ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς νόθεσίαν ἄλλω. In Glossis: *Emancipatus*, Ἐκποίητος. Fuisse olim, qui ἀποκηρῦκτον et ἐκποίητον confuderint, ex *Suida* et *Etymologo* clarissimum in modum patet, quod ex solo etiam *Ammonio* cogi potuisset. Verba *Etymologi* adscribam: Ἐκποίητος τῷ πατρί· καὶ ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρῦχθῆναι τοῦ γένους. ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ποίησιν (MS. legit εἰς νόθεσίαν) οἱ δὲ φασίν, addit, διαφέρειν ἐκποίητον (ita legendum) ἀποκηρῦκτον· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρῦκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς δίδοται εἰς ἕτερον οἶκον πρὸς θεσίω. quae posrema cum *Suida* comparari debent. Integram observationem e *Lexico Rhetorico* forsan hausit *Etymologus*; certe, nisi me omnia fallunt, respicitur *Aeschinis* locus contra *Ctesiphont*. p. 277. B. ubi habes ἐκποίητον γενέσθαι· quod commode interpretatur ad mentem *Ammonii Wolfius*. Iam vero ἐκποίητος, ubi in aliam familiam transferat, dicebatur εἰσποίητος. *Ammonius* istis, quae modo proferebam, subiungit: ὁ λέγουσιν, εἰσποίητος γέγονεν· hanc scripturam suspectam habuit *Cl. Fabricius*, qui pro ὁ maluit scribi ὃ, quia in

Ptol. Ascal. Schedis §. 21. repererat: ὃ λέγεται εἰσποίητος
 28 γεγονέναι. et sane, hac lectione *Ascalonitae* recepta, pla-
 nior evadet Grammatici sententia; favet etiam mutationi
Thomas: ὁ δοθεὶς εἰς νίοθεσίαν ἄλλω· ὃ λέγεται ὁ τοι-
 οῦτος εἰσποίητος. Iudicent alii. De hac autem εἰσποίησει
 multa notare supervacaneum arbitror, et propterea elegan-
 tissimum tantum dabo *Demosthenis* locum, nisi alium
 auctorem cenfeas orationis funebris, quae ipsius nomen
 praefert; quisquis fuerit, indigenas cum iis, qui natura
 liberi sint, inquilinos vero cum adoptivis comparat, eaque
 ratione Atheniensium suorum aures callide permulcet. p.
 152. C. ὥστε δικαίως ἂν τις ὑπολάβοι, τοὺς μὲν εἰς τὰς
 ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις καὶ τούτων πολίτας προσαγο-
 ρενομένους ὁμοίους εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παιδῶν.
 τούτους δὲ γνησίους γόνῳ τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι.
 Praestantiss. Interpreti aqua haesit, dum τοὺς μὲν εἰς τὰς
 ἐπήλυδας ἐ. π. vertit: qui in colonias peregre advenerunt.
 Ergone ἐπήλυδες πόλεις sunt coloniae? Nolo in hac versio-
 ne refellenda operam perdere. Pristina depravati loci
 scriptio facillimo negotio reduci potest, legendo: τοὺς μὲν
 εἰς ἑτέρας ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις, advenas, qui ex
 patria urbe in alias demigrant. Ἐπήλυδας *Hesychius* ex-
 ponit νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ ἑτέρας γῆς, — ἢ οὐκ ἰθαγενεῖς
 et videri posset eundem hunc, quem adduxi, locum re-
 spexisse.

CAPUT VII.

29 Ἀπελεύθερος et Ἐξελεύθερος olim diversa. *Ammoniana*
 observatio acerbae litis *Salmasium* inter et *Heraldum*
 materia. Utriusque de voce προσήλυτος sententia.
 Neutra probatur. Nova proponitur vocis explicatio.
 Eadem Athenis addictorum conditio, quae inquilino-
 rum. Recentioribus προσήλυτος, quem veteres ἐπήλυδα
 vocarunt. Antiqua forma in libris depravata paucis
 in locis reperitur. Inquilinus Ἰσοτελής, idem qui apud
Ammonium Ἐξελεύθερος.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελύθερος διαφέρει.] Ἀπελεύθερος *libertum* dicit: id, quo adferatur, non indiget. Diverſi generis olim fuit Ἐξελύθερος, quamvis *Ammonii* aevo promiſcuae haec vocabula uſurpari coeperint, ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. quod et ex *Polluce* III. 83. a *Salmafio* citato conſtat. Diſpiciendum vero, quis proprie Ἐξελύθερος antiquitus fuerit dictus; in eum finem Grammatici noſtri verba hic ponenda ſunt: Ἐξελύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσηλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύſας, εἶτα ἐλευθερωθεῖς. Primum litem, quam ſuper hoc loco agitarunt *Salmaſius* et *Heraldus*, paucis, ſi pote, exponam: deinde animadverſionem unam et alteram, quae difficili materiae aliquid lucis poſſit accendere, adiiciam. Prior *Salmaſius* vocem προσηλυτος exponere adgreſſus eſt de Modo Uſur. cap. XVIII. p. 803. et cap. XIX. p. 875. Huius expoſitionem reiiecit *Heraldus*, et non nominato adverſario, aliam coniecturam protulit de *Rer. Iudic.* auctorit. II. c. XXIV. §. 17. Id aegre tulit *Salmaſius*, et non ſine aceto ſententiam ſuam iterum propoſuit *Obſ. ad I. A. et R. c. XI. p. 336.* Tandem *Heraldus*, quod ſemel adferuerat, dimittere neſcius, opinionem ſuam vindicavit, et multis adſtruere conatus eſt, 30
Animadv. in Salm. Obſ. L. IV. c. X. §. 2. 3. et ſeqq. Si quis extra diſputandi calorem, qui magnos ſaepe viros egit praecipites, conſtitutus, hac de re iudicare velit, ante omnia neceſſe eſt, rem ipſam a nomine abſtrahat et ſeiungat. *Salmaſium* inter et *Heraldum* convenit, ἐξελυθρου nomine talem denotari, qui *libertati, quam propter debita amiſerat, fuerit reſtitutus*; in voce vero προσηλυτος explicanda ab invicem diſcedunt. *Salmaſius προσηλυτον* interpretatur *addictum, qui ſponte ſe in ſervitutem daret*; *Heraldus* de eo accipiendum ſuſpicatur, *qui propter aes alienum in alicuius fundum conſugit*. Poſterior haec ſententia, nullo auctore nixa, ſponte ſua diſfluit; nam quod in patrocinium ſuum *Salviani* locum advocet *Heraldus*, id leve eſt, et ad Graecam conſuetudinem, quam procul dubio tangit *Ammonius*, nihil conducit. Propius quidem ad

veram rationem accessit *Salmasius*; sed, quod pace viri magni dictum sit, quam huic voci tribuit potestatem, nullo argumento dedit probatam. Hac ratione inductus, vitium in voce *προσήλυτος* latere, omnino suspicor, quod vix tolli posse arbitrer, nisi feliciora ingenia et harum rerum peritiores huius loci curam susceperint, et antiquam vocis scripturam nobis revocaverint. Variæ quidem sæpius hac de re cogitanti inciderunt coniecturæ; amicis etiam meis magis ingeniosæ; quæ cum omnes veri haberent speciem, omnes falsas credidi, et prudentis lectoris iudicio verecunde subducendas. Interea, ne magno molimine nihil videar egisse, qua ratione recepta lectio queat

31 defendi, dicam tamen. Nullus dubito, quin Atticum ius respexerit *Ammonius*, nequiquam ex Romanorum legibus illustrandus, nisi quatenus utriusque populi instituta hac in parte convenisse constet et exploratum sit. Qui apud Romanos creditoribus propter debita addicti ab iisdem domum ducebantur, *tales Athenis olim antequam lege Solonis ἀγώγμοι τοῖς δανείζουσι.* verba dedi *Theodori Marcilii* ad LL. XII Tab. p. 70. Plenam fuisse ex lege *Solonis* creditori in debitorem potestatem merito credidit *Salmasius* Obs. ad I. A. et R. c. XI. p. 324. neque est, quod obnitatur *Heraldus*. Clarissimus est *Demosth.* locus adv. Nicostr. p. 724. B. ubi Nicostratus, *istam, inquit, mihi pecuniam suppedita, ne, si ad dictum diem solvendo non sim, αὐτὸς ἀγώγμος γένομαι, ipse in servitutem abducar.* Itaque debitor creditoris fiebat οἰκὲς, et in eius domo servitutem serviebat. *Hesychius:* Οἰκὲς, ὑπόχρεως οἰκέτης, creditori subiectus, ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος: ita certe vocem *προσήλυτος*, sive quamcunque aliam apud *Ammonium* legerit, cepit *Eustathius* ad *Qdyss.* ζ. p. 531. init. οἱ δὲ — τὴν ἐλευθερίαν διασκεπτόμενοι, ἐξελεύθερον μὲν εἶπον τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενον δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθέντα, ἀπελεύθερον δὲ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, quem locum mihi comiter indicavit Cl. noster *Arnaldus*, qui mihi ad hanc materiam intelligendam praeluxit. Miserrima fuit horum hominum conditio, qui, amissa libertate, priori etiam iure exciderant, in eum locum

depressi, quo *inquilini* Athenis habebantur, omnium ludibrio expositi. Haec *Ammonio* admota tenuem radiolum spargunt; ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος· qui ob aes 32 *alienum* civitatis iure privatus, *inquilinus factus est*. Haec demum vocis *προσήλυτος* vis apud recentiores, quibus *προσήλυτοι*, *ἐπήλυτοι*, *συνήλυτοι* dicebantur, quos veteres *ἐπήλυδας* et *συνήλυδας*, *advenas* et *convenas*, vocaverant; quod uti fufe firmari non potest, verbo observandum tamen, ultimam formam frequenter in libris corruptam circumferri. Apud *Hesychium* *σύγλυδα* et *συγγλύδων* utique mutandum in *συνήλυδα* et *συνήλυδων*. Ad hanc legem *Luciani* loca T. I. p. 465. p. 785. et omnia reformari debent, quae *H. Stephanus* in *Thesauri* T. II. p. 30. intulit ad v. nihili *Σύγλυς* confirmandam: pari errore in *Moschor. περὶ σχεδῶν* p. 44. *νέγλυς*, ὁ νεωστὶ ἐλθών. L. *νέγλυς*. Porro *ἐπήλυδες* sunt *μέτοικοι* oppositae ad *indigenas*. Loco in superiori *Observat.* emendato alia addi possent: iam vero hi alias *ἐπήλυτοι*. *Hesychius*: Ἐπήλυτος, ἔποικος, προσήλυτος. *Lexicon MS. Vossianum*: Ἐπίκλητος, ἔξωθεν ἐρχόμενος. Lege: Ἐπήλυτος, ex *Iobi* |XX. v. 26. Ulterius hunc usum vocis *προσήλυτος*, ab *Ammonio* usurpatae, disertis adferam verbis *Schol. Apoll. Rhod. I. v. |834. πλανᾶσθαι περὶ τὴν πόλιν ἀτημελήτως καθάπερ προσήλυτους*. *Ibid. ἐν ἀπάσαις ταῖς πολιτικαῖς κοινωνίαις καθάπερ μετοίκους διατροῖβειν καὶ προσήλυτους*. Nihil ad mentem meam magis opportunum. Maiorem addam huic opinioni verisimilitudinem, postquam dixero, quod postea ostendam, *inquilinos*, si qui ob praestantiora merita eminent, factos *ισοτελεῖς*, ac veluti *ἐξελευθέρους*. Quid? id ipsum in hac voce reddenda usurpatum. *Hesychius*: Ἰσοτελής, ὁ ἐξελευθέρους, καὶ μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. Crudam cogitationem eruditi velim examini subiiciant, 33 modo meliora proferant, et mihi parcere dignentur, qui levissimae coniecturae parum tribuo. Quae in sequentibus capitibus adnotabo, ad modulum nostrum magis conveniant.

CAPUT VIII.

Ἀρπάγη varii usus instrumentum. In Menandri versu tentamen. Λευτήρ. Harpagae. Sifennae verba corrupta apud Nonium. Harpago, Lacedaemoniis ἐξαιρέταρ. Porro vocatur ἐξαιστήρ, ἀστήρ, ἀστρα, hamus, lupus. Emendantur Aelius Dionysius, Hesy-chius, Isidorus et Scriptor vitae Homeri.

Ἀρπάγη καὶ Ἀρπάγη διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττι-κοῖς.] Integram observationem Tryphoni Grammatico ac-ceptam refert Ammonius. Nimis arctis limitibus finiunt latissimi usus vocabulum Ἀρπάγη: quo *instrumenta* cuius- cunque generis, *quibus aliquid violente attrahebatur*, olim fuere denotata. Tryphon Atticis ἀρπάγην esse scribit, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κίδονς ἐξαιρουσι, et in eam sen- tentiam adfert Menandri verba: Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, δεύτερον κίδον. E quibus, eiecto vocabulo δεύτερον, iambum formavit Ill. Bentl. Emend. in Men. p. 107. Quid si dixero, Menandrum scripserit:

— — — — — δευτέρα,
Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην κίδον.

- 34 Id admodum adblanditur; δευτήρ cum reliquis aptissime confilii: secundum Pollucem X. 105. Λευτήρ, κοινὸν ἀρτοποιῶ καὶ μαγείῳ σκεῦος, ἀπὸ τοῦ δεύειν ὠνομασμέ-νον. Deinde, inter bellica instrumenta Ἀρπάγας olim nu- meratas, indicio sunt Sifennae verba Hist. IV. Falces in- iectos comminuunt; pluteos, propius collocatis harpagis, deiiciunt. quae Nonius conservavit p. 556. ubi Falces et Harpagas armorum genera esse notat, murorum oppugna- tionis apta. Sifennae verba minus videntur integra, hac forsan ratione sananda: Falces intectos (corio scilicet) com- minuunt pluteos, quos propius collocatis harpagis deiiciunt. Porro operi rustico inferviebat Ἀρπάγη. Euripides Cyclope v. 52.

— — — — — ἀναγκαίως ἔχει
Σαίρειν σιδηρῶ τῆδέ μ' ἀρπάγη δόμου.

Quam scribendi rationem probat *Barnesius*: erudite vertit, a *Scaligero* edoctus, *Flor. Christianus*:

— — — Nunc necesse est exsequi
Mandata domini, et hirpice aedes ferrea
Everrere istas.

Euripidae mentionem facit *Hesychius* in Ἀρπάγη: verum explicatio, quae ad eius versum pertinuerit, procul dubio cum pluribus aliis excidit. *Hesychii* verba adscribam, quia in significato, quem eundem tradit cum *Tryphone* apud *Amm.*, aliquantisper haerebimus: Ἀρπάγη, ἔξανστήρ. ἔστι δὲ σκευὸς ἔχον ὀγκίνους, ᾧ τοὺς κάρους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων, καὶ ὁ λύκος. *Εὐριπίδης*. Vocem ἀρπάγη sollicitat *Pricaeus*, et inepte hoc loco abusus est ad *Matth.* Evang. VII. 15. Pro ξυστήρ ingeniose ἔξανστήρ reposuit 35 *Iunius*. Ἐξαιρέταρ dicebatur Lacedaemoniis. Inter Lacedaemonicas, auctore *Casaubono*, referenda est *Hesychii* Glossa: Ἐξαιρέταρ, ἀρπάγη, ἢ ἄρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα. In Glossis ad vocem Κρεάγρα habes: Exemplum, ἀρραγο. Ἐξανστήρ usurpavit *Aeschylus*, teste *Etymologo*: Ἐξανστήρ, σημαίνει σκευὸς τι παρὰ τὸ αὐῶ, αὐσω, αὐστήρ, καὶ ἔξανστήρ. Αἰσχύλος. Emenda *Aelium Dionysium*, qui apud *Eustathium* ad II. M. p. 867. τῆς ἀρραγῆς δὲ, inquit, differt ἢ ἀρπάγη, σκευὸς αὐτή, ᾧ κάρους ἀνέλκουεν. et pro αὐτῇ scribe αὐστήρ. Sicuti vero a ξύω ξυστήρ et ξύστρα, similiter ab αὐῶ dixerunt αὐστήρ et αὐστρα. *Hesychius*: Αὐστρανον, τινὲς λύκον, τινὲς φρεάτος ἄρραγα. Si vera coniecto, legendum: Αὐστραν, ἣν τινὲς λ. et coniecturae favent, quae eadem pagina praefert, Αατμενία, δουλεία. et Ααυστήρ, μοχθηρός. quorum prius in Ἀτμενία, alterum mutandum videtur in Αὐστηρός, austerus. Quae *Pollux* promiscue usurpari censuit, accurate distinxit *Hesychius*: Κρεάγρα, ἐν ἣ αἴρεται τὰ κρέα. Ἀρπάγη καὶ Λύκος, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσι. *Isidorus Orig.* XX. 15. *Amalurus*, qui et canicula, ferreus harpax, quia, si quid in puteum decedit, rapit et extrahit. Corrige: *Hamolurus*; sic apud *Festum*, *Hamotrahones*, iidem qui γαγαμουλκοί. aut, quod malim, *Hamus*, *lurus*. *Cyrillus*

in voc. acc. dist. Ἀρπάγη, *harpagus*. ἀγκιστρον *Moschorulo*: Ἀρπαγή, ἢ μετὰ βίας ἀρπαγῆς· Ἀρπάγη δὲ τὸ ἀγκιστρον (non ἀγκιστρον), δι' οὗ τῶν φρεάτων τὰ ἀγγεῖα ἐξαιρομεν. Cur *harpago* lupi nomine venerit, ratio non est obscura. Corrigam *Scriptorem* vitae *Homeri* ed. Gal. p. 321. ἀρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς καὶ ἱταμῶς προασσομένην
 36 λίκους εἴκασεν. Lege ἀρπαγὴν δὲ ἅμα ὀρητικῶς κ. ἰ. *Recepta lectio* sensum non admittit. [Lenius corrigas θυμικῶς. *G. H. S.*]

CAPUT IX.

Ἀρῳδεῖν et Ὀρῳδεῖν significatu non differunt. *Euripidae* fragmentum ex *Andromeda*. Tentantur *Demosth.* et *Andronicus*. Vocabuli Ὀρῳδεῖν *originatio* *Grammat. Eustath.* et *Glossae* corriguntur. *Seneca* illustr. Differitur super loco *Harpocrat.* Ταῦρος, *Taurus*, usu minus solenni. Emendantur *Etymologus*, *Erotiani Lexicon*, et *Schol. Aristoph.* Ποταύριον, ἀταυρώτη, λάσταυρος. *Meleagri epigramma ineditum*.

Ἀρῳδεῖν καὶ Ὀρῳδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι.] Multa ad exponendum verbum Ὀρῳδεῖν, undecunque demum sua hauserit, adnotavit *Ammonius*, et in ultima nota τοῦ Ἀρῳδεῖν differentiam tradit; quam, ab aliis etiam *Grammaticis* receptam, nemo tamen prudentior probaverit: significandi potestate non sunt diversa, quae scribendi tantum forma differunt, quod *Eustathio* non latuit ad *Il. M.* p. 867. Ἀρῳδεῖν frequentissime, uti ex *Aem. Porti* *Lexico Ion.* constat, usurpavit *Herodotus* eodem usu, quo alii scriptores Ὀρῳδεῖν adhibuerunt. *Foesium* in *Oecon.* *Hipp.* verbum Ὀρῳδεῖν *Homericum* esse adferentem decepit *Eustathius*. *Homero* recentiores, *Hippocrates*, *Plato*, *Demosthenes*, *Aristophanes*,
 37 *Xenophon*, alii, frequentarunt; testimonia hanc in rem in medium protulisse nihil attinet. In *Euripide*, cuius meminuit *Ammonius*, pedem figam. Is voces Ὀρῳδεῖν et Ὀρῳδία *Tragico cothurno* aptissimas credidit. *Locis* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 122. ab *Es. Spanhemio*, *Viro Ill.*, pro-

ductis adde *Euripidem* Suppl. v. 344. Phoen. v. 1398. Med. v. 317. Ion. v. 403. et inprimis locum, quem ex *Ammonio* hic proponam:

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
 Οὐ πάποθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρόωδων παθεῖν.

Istud fragmentum a Stobaeo etiam conservatum Tit. CXI. p. 582. ubi in margine adscribitur *Euripidis Andromachae*, neque aliter legitur in Exc. *Grotii* p. 466. Sola coniectandi sagacitas *Barnesium* V. C. impulit, ut ad *Andromedam* v. 53, 54. referret; quam id iure fecerit, ex *Ammonio* demum licet aestimare, qui laudabili in locis veterum citandis diligentia usus *Εὐριπίδης*, inquit, τὸν *Περσέα λέγοντα εἰσάγει*. Perseo vix nisi in *Andromeda* locus. Lubebat hisce diebus *Stobaei* librum, quem pia Illustrissimi *Grotii* manus versaverat, in Biblioth. *Leid.* excutere; neque fallebar animi; loco enim citato *Grotius* manu sua correxerat *Andromeda*. Ad alia nunc prope rantem revocat *Harpocraton*, qui in *Demosthenis Δημηγορικῶς προομιῶς* sese vocem ὀρόωδία reperisse testatur. In editis non legi, merito monuit *Henr. Valesius*, qui in Prooemio LXII. pro ἀρρώστιας reponit ὀρόωδίας. Si locum paulo diligentius inspexeris, coniecturam minus, opinor, probaveris: in eiusdem Prooemii initio pro λοιδορία καὶ ταραχή olim lectum fuisse suspicor: ὀρόωδία καὶ ταραχή. 38 Non raro φόβος et θόρυβος a *Demosthene* iungi solent. Definitor *Θρόωδία* ab *Andronico Rhodio* περὶ παιδῶν p. 742. φόβος πτοηθέντος: ita lego pro ἐννοηθέντος, non magna, ut vides, mutatione. Sed audiamus *Ammonii* originationem.

Ibid. Ὅρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος] In hoc etymo tradendo Grammatici conspirant, si *Etymologum* excipias, qui alterius etiam meminit. Concinna brevitate, quae in *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 223. plenius leguntur, exhibet *Hesychius*: Ὅρος, ἢ τράμις, οὗζ, ὡς τινες, τὸ ἰσχίον. ἐνθενδε ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ὀρόωδεῖν· οἱ γὰρ δεδοικότες ἰδίουσι τὸν ὄρον, ὃ ἐστὶν ἰδρούσιν. Ad hunc modum locus corruptus emendari potest. Denomi-

nationis rationem pandit etiam ex *Herennio Philone Eufstathius* ad *Odyss. T. p. 705.* ἀφ' οὗ (ὄρῳ) καὶ ὄρῳ-δεῖν τὸ εὐλαβεῖσθαι, οἱ γὰρ εὐλαβοῦμενοι, φασὶ, κατὰ τι ἀνασπῶσι τὸ κατ' αὐτόν· quae verba, nihil vitii suspicatus, *Thefauro* inferuit *H. Stephanus*; *Foefius* legisse videtur ἀνασπῶσι τὰ κατ' ὄρῳ. Id malo, quo literarum ductus sponte me ducunt, τὸ αἰδοῖον. Haud aliter *Ammonius*, addens: πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζῶων ὑποστέλλειν εἰῶθασι τὴν οὐραν, ὅταν εὐλαβῆται. quod verissimum. *Hesiodus* "Erg. v. 512.

Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέξ' ἔθεντο.

Id est ὄρῳδοῦσι. *Philox. Gloss. Horridus, σιαντοφρι-κτός.* Varie tentant. Lego: ὁ λίαν φρικτός. Optime et ad rem nostram peropportune *Cyrilli Glossarium: Ὄρῳδῶ, τὸ φοβοῦμαι, horresco. Seneca Hippol. v. 1050.*

39

————— omnis e saltu fera

Diffugit: omnis frigidus ex sanguis metu

Venator horret.

Ubi *horret* est ὄρῳδεῖ, sive μαλκίᾳ. *Schol. ad Statii Theb. I. v. 685. horret* exponit *frigus patitur.* Quae egregie confirmant lectionem a *Valesio, Graevio* et *Arnaldo Lect. Gr. p. 92.* probatam in *Hesiodi* "Erg. v. 530. Ἀνγρὸν μαλκίῳντες. *Phrynichus* in *Sophistico Appar. Bibl. Coislin. p. 467. Μαλκίῳν τὸ ὑπὸ κρύους ναρκῶν*· perperam vulgatur: *Μαλακίῳν.* Plura dabit praeter *H. Stephanum Ind. Thes. v. Μάλκη Cl. Arnaldus.* Ut in orbem nostrum redeamus, *μαλκίῳν Harpocratio* reddidit τὸν ὄρῳ φρίττειν. En *Harpocr.* verba, prout *Edd. praeferunt: Μαλακίζομεν. Δημ. — Μένομεν καὶ μαλακίζομεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίῳμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρῳ φρίττειν.* Non intellexit *Mauffacus*, et in aliud tempus explicationem distulit; sed et *Valesium* aberrasse credidit *Cl. Gronovius.* Non dubitem ego adfirmare, eruditi Grammatici mentem, *Iacobo Gronovio* minime perspectam, unum cepisse *Valesium*, qui *μαλκίῳμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρῳ φ.* legisse videtur, commode ad *v. ὄρῳδεῖν* provocans, et in rem praesentem egregia observans. Utinam vero haberemus viri

summi notas in ordinem redactas! Locus *Demosth.* Philipp. III. p. 48. B. iterum hic videtur describendus: μέλλομεν καὶ μαλακίζομεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν, five potius ἀποβλέπομεν e Var. Lect. Hic in aliis libris olim lectum fuisse putem: μαλκῶμεν· aut, si mavelis, μαλκίομεν· sensu elegantissimo: *desides et veluti torpore con-* 40 *stricti nosmet invicem respicimus*; alteram tamen lectionem non sperno, quum et alibi *μαλακίαν* et *ράθυμίαν* civibus suis vitio verterit *Demosthenes*. *Harpocratonis* locum, mei si res esset arbitrii, ita resingerem: *Μαλακίζομεθα.* Δημ. — μέλλομεν καὶ μαλακίζομεθα. ἐν ἐπίοις γράφεται μαλκῶμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρθον φοίττειν. Nolim tamen super hac re a quoquam dissentire.

Ibid. ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν] *Etymologus* in v. Ταῦρος — καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων τόπος οὕτως ὠνόμασται· ita et MS. Corrige ex *Cyrolli Lex.* MS. ὁ ὑπὸ τῶν ὄρχων τόπος. *Taurus*, observante *Turnebo* *Advers.* XVII. c. VII., eodem usu apud *Festum*. Plura de hac vocis tauri significatione notarunt *Clariss. Viri Pithoeus* et *Burmannus* ad *Petron.* c. XXV. p. 85 et 86. Alia, necdum protrita, addere non formidabo, quaeque a *Grammatico* haud possint cenferi aliena. Primum macula eluenda est ex *Erotiani Lexico Hippocrat.* Τράμιν, τὸν ὄρθον· ὄνπερ καὶ ἵπποταυρον καλοῦμεν· non aliter exhibuit *Eustachius* in *Edit. Iunt.* p. III. A vero non longe absuit *Foefius* *Oecon. Hippocr.* Plane persuasus sum, *Erotianum* scripsisse: ὄνπερ καὶ ἵπποταύριον καλοῦμεν. Fundus emendationis est *Schol. Luciani* ad *Lexiph.* T. I. p. 821. τὴν τράμιν] οἱ μὲν τὸ τριῆμα τῆς ἔδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ἵπποταύρον καλοῦσιν· ubi etiam malim ἵπποταύριον· quod apud *H. Stephanum* reperies *Thef.* T. III. p. 1271. *Apfyrta* fide firmatum. Quae de voce ἵππος et Lat. *equus* adferri possent plurima, ad illustrandum *Anacreont.* Od. LXI. scitula, ea receptam *Erotiani* lectionem non stabilirent. Potius attingam, quae a voce 41 ταῦρος derivata *Comico*rum usu inprimis innotuere. *Iugo intentatam*, et *taurum nondum tolerare doctam*, ἀταυρώτην dixit *Aristophanes* *Lyfistr.* v. 217. *Schol. Αταυρώτη,*

— ἄζευτος γάμον καὶ ἄζυγος. *Suidae* lectio non placet; malim ἄγευστος γάμον, a qua locutione, elegantioribus tritiffima, neque *Schol. Theocriti* abhorruit ad *Idyll. XII. v. 17. γήρως γεγευμένοι*. Adde notata *Ill. Spanhemio*, quem citat *Cl. Burmannus. Centauris* parcam. *Λάσταυροι*, secundum *Hesychium*, οἱ περὶ τὸν ὄρρον δασεῖς, *hystri culi*, tangit *Casaub. Anim. in Athen. I. c. VIII. Hesych. Δαῖπος, κιναιδος, λάσταυρος*, ubi forsan legendum *Λάγνος*, five *Λαίγνος*, quam vocem, antea per *λάσταυρος* ab eodem expositam, minime mutaverim. Locus, quem citat *Suidas* in *Λάσταυρος*, est *Theopompi* ab *Hoefchelio* adductus p. 108. ad *Phrynichum*, cuius verba dabit *Bergler. ad Alciphron. I. Ep. 37. p. 170. φουσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος*. In *Alciphronis* epistola inedita: *Νικίας ὁ λάσταυρος. Meleagri* adscribam Epigramma ex *Anthologiae* necdum editae MS. codice *Biblioth. Lugd. Bat.*

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ πυραυγῆς
 Πρὶν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς Ἀπολλόδοτος·
 Στέργω θῆλιν ἔρωτα, δασυτρόγων τε πίεσμα
 Λασταύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Scribe *λασταύρων* et graviolem mendam, quae secundum versum oppressit, corrige. Caveant severiores, ne nostram in his exponendis diligentiam insulse reprehendant; ne quidem Sacri Scriptores ab hoc vocis *tauri* usu abstinerunt. Placet veteris *poëtae* dictum, quo inopportuno aliquando repressit *Aristippus*:

— — καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
 Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

C A P U T X.

Vocem Βάραθρος expressit *Lucret. Thomas M. emaculatur. Quinam dicti sint ὄλεθροι? Huiusce formae alia, carcer, lutum. Catullus illustr. Κύρων, catasta. Βάρις navis Aegyptiaca, et ampla domus. Posidippi nomen *Amm. restituitur. Verbi Βουκολεῖν potestas decipiendi. Emendantur Meleager, Hesychius, et Max. Tyr. Βαυκαλεῖν.**

Βάραθρος, ὁ βαράθρον ἄξιος ἄνθρωπος.] Rariorem vocis usum, quem solis Grammaticis acceptum ferimus, tetigerunt *Iof. Scaliger* ad *Varr.* de R. R. p. 224. et *If. Vossius* ad *Catull.* p. 320. et seq. huius observatione minus pudenter usus *Thomas Creech*, lapsus etiam *Vossianus* describere non dubitavit, ad *Lucret.* III. v. 967. quo in loco ad Graecam procul dubio consuetudinem respicitur, quomodocunque etiam legas, sive cum *Vossio*, *baratre*, seu, quod plerisque videtur, *barathre*; *Scaligero* probatur *baratro*; *barathro* placuit *Erasmo*: nisi quis forsitan potiolem scripturam censeat *balatro*; quippe quae magni viri *Richardi Bentleii* ad sensum mereri potuerit, ad *Horat.* II. Sat. III. v. 166. *Thomae Magistro Βάραθρος* Atticis loquendi legibus minus videbatur conveniens: *κρείττον δὲ, inquit, λέγειν* 43 *βαράθρον ἄξιος, ἢ ὀλεθρον.* Levi vitio, non nullius tamen hac in re momenti, *Thomam* liberabis, modo scripseris: ἢ ὀλεθρος· quod ista significatione longe frequentissimum. *Nullius frugis homines*, et imprimis *exteros*, ὀλεθρους dictitabant Attici. *Lucianus* Dial. Mort. IX. *βάραβρος ἦν καὶ ὀλεθρος.* Ibid. XII. *τὸν ὀλεθρον ἐκείνον δαρεῖον.* ad priorem locum notavit ὁ *πάνν.* *Hesychius*: *Κιλίκιος ὀλεθρος, πονηρός.* *Demosthenes* in *Midiana* p. 414. A. *βάσκανον* et ὀλεθρον coniungit. *Id.* Contra *Aristocrat.* p. 457. C. *ἀνθρώπους οὐδὲ ἐλευθέρους γε, ἀλλ' ὀλεθρους*, quos in *Philippicis* vocaverat *φθόρους ἀνθρώπους, οἰκοτριβῶν οἰζοτριβας*, p. 70. C. quorum vim *Wolfius* non percepit. *Epicharmus*:

Σκύθης τις ὀλεθρος· ὁ δ' Ἀνάχαρις οὐ Σκύθης.

in *Stobaei Floril. Grot.* p. 353. Ad eandem hanc formam Graeci pariter et Romani plurima usurpaverunt. Non aliunde repetenda sunt, quae Comoedia frequentat: *crux*, *patibulum*, *mastigia*, *carcer*. *Lucilius* apud *Donatum* ad *Terent.* Phorm. II. III. v. 26.

— — — *carcer, vix carcere dignus.*

Ulpianus ad *Dem.* Leptineam p. 161. *μαστιγῖαι, μαστίγων ἄξιοι.* Confer *Athen.* XIII. p. 581. F. *Omni contumelia dignissimam lutum* vocat *Catullus* Carm. XLII.

*Redde putida moecha codicillos,
Non assis facis, o lutum lupanar.*

Non mirum, si Graias *Catulli* sui veneres probe ceperit elegantiss. *Vossius* p. 101. Veteres, si cui vellent gravi
44 contumelia inludere, notante *Etymologo* p. 669. v. 48. *πηλῶ* (ita legendum pro *πηλὸν*) ἔχριον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ praestanter addit: ἀπὸ τοῦ *πηλός*, *πήλαξ*, *πήλακος*, *πηλακίζω*. Originationis bonitas nemini non manifesta. *Κύρων* dicebatur *catasta*, vinculi genus; usum multis adseruit *S. Bochartus* Hieroz. P. I. L. II. c. LVI. cis finem. Tali supplicio dignus, *κακός*, sive *ὀλέθριος*, *Archilochō* *κύρων* vocabatur, observante *Schol. Aristoph.* ad *Plut.* v. 476. locum, quem *Bochartus* non praetermisit, hic posui, ob geminam plane *Rutilii* locutionem *Itiner.* I. v. 393.

*Caetera mendacis deliramenta catastae
Nec pueros omnes credere posse reor.*
Ad vocem *barathro* docte provocat *Barthius*.

*Βάρης μὲν ἐστὶν Αἰγύπτιον πλοῖον· λέγεται δὲ καὶ ἡ
μεγάλῃ οἰκίᾳ, ὡς ὑπὸ φιλίππου]* Aegyptiacae *Baridos*
Herodotum et alios meminisse, scribit *Illustris Scaliger* not.
in *Vett. Graec. fragm.* p. 44. *Herodoti* locis II. c. XLI. LX.
xcvi. deceptus *Corinthius* in libello de Dialectis vocis
usum Ionibus tribuit, quocum facit, re minus considerata,
eruditiss. *Iungermannus* ad *Poll.* I. 82. *Βαρβάρους βάριδας*
ex *Eurip.* *Iphig.* *Aul.* v. 297. dedit *H. Stephanus*. Confer
Barnef. Aeschyl. Perf. v. 553. *Hesychius*, emendante *Sal-*
masio: *Βουβαρίς, νεὼς ὄνομα παρὰ Φιλίστῳ*. Addit *Am-*
ponius: *λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ φιλίππου*.
Emendandum procul dubio: *ὡς Ποσειδιππος*. aut, si id
mavelis, *Ποσειδιππος*. Fundus emendationis *Stephanus*
est *Byzant.* *Βάρης ἡ οἰκία, ὡς Ποσειδιππος· καὶ ἡ συνοικία,*
45 *ὡς Ἐφρορος*. Et quis amplius hac de re dubitet? *Posi-*
dippum eundem illum intelligo, quem citat *Schol. Apoll.*
Rhod. ad I. v. 1291. *τούτῳ δὲ Ποσειδιππος ὁ ἐπιγραμ-*
ματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκίδης. *Ἐφρορος δὲ κ. τ. λ.*
Ubi *Ephori* et *Posidippi* testimonia iunguntur, hunc adcu-

ratae diligentiae Grammaticus *Epigrammatographum* vocat, ut adeo recte coniecerit *G. I. Vossius*. *Hesychius*: Βάρεις, πύργος, — περιάμφοδον. ita enim legendum, dudum me docuit *Cl. Alberti*. Περιάμφοδον idem, quod *Rosidippo* ἡ μεγάλη οἰκία. Egregie ad rem nostram *Hesychius*: Διάλαυρος, οἰκία μεγάλη, — ἡ λεγομένη περιάμφοδος. Hac significatione vocabulum Βάρεις apud Graecos Antiqui Foederis interpretes haud infrequens. Origo orientalis videbatur Graeculo, qui ad *Amosi* I. v. 12. hanc notam adlevit: Βάρεις ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλαι οἰκίαι. quae verba ad Hexapla exhibuit *Vener. Montfauconius*.

Βουκολεῖν μὲν ἐστὶ τὸ ἐπὶ πλείστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι.] *Βουκολεῖν*, dum ab origine, quam ad *Sueton. Caes. c. LIII.* tradidit *Casaubonus*, ad varia delabatur, in eam etiam, quam noster tetigit, significandi vim devenit, et denotare coepit, *blandis verborum lenociniis in fraudem inlicere*, sive *inani spe pascere et lactare*. Non invenuste *Meleager* in epigr. MS.

— — — — — *νενεῆς ἐλπίδας ἐτρέφουμην.*

Prouti pro *ἐτρέφουμην* emendat *Scaliger*. *Hesychius*: Βουκολεῖσθαι, χρησταῖς ἐλπίσι. Legendum videtur: *χρησασθαι ἐλπίσι*. minus certe probo conamen *Lamberti Bos*. in *Obf. Crit. p. 159.* *Alciphron* III. Ep. V. p. 288. ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι. *Lucianus* in *Amor. p. 874.* ἄλλαις ἐπ' ἄλλον ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι. *Dial. Mort. V.* πολλὰ κᾶκείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει. *Adde Heliod. VIII. p. 378.* *Aristaen. I. epist. V.* *Aristoph. Ecclesiaz. v. 81.* *Schol. ad Pac. v. 152.* et *Suidam*. Loco minus commodo id verbi reperire licet apud *Max. Tyr. Serm. XXIX. p. 171.* καθάπερ αἱ τίτθαι τοὺς παῖδας διὰ μυθολογίας βουκολοῦσι. ubi salvo aliorum iudicio restituendum censeo *βανκαλοῦσι*. *Pollux IX. 127.* τὸ σεῖστρον, ᾧ καταβανκαλῶσιν αἱ τίτθαι, ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσπνοῦντα τῶν παιδίων. Iudice *Cl. Hemsterhuisio* legi etiam potest *καταβανκαλοῦσιν*. *Hesychius*: Βανκαλῶν, — τιθηνεῖν, παιδία μετ' ᾧδῆς κοιμίζειν. Haec et plura iam dedit

summus *Leopardus* Emend. VII. c. v. Apud *Etymologum* p. 192. v. 18. Βαῦ, τὸ κατακοιμίζειν· et dubito an aliter scripserit. *Hesychius*: Κατάβαικα, Λάκωνες ἐκοίμισεν. sitne genuina haec scriptura, nec ne, in tanta Dialecti Laconicae caligine ignoramus.

C A P U T XI.

Ammonius Λαμπρένς. Lamprensum mentio. Refringitur Harpocr. Amm. melioris Codicis indigus. Domesticus usus τῆς ἐσχάρας. Heliodorus emendatur. Μέγαρον secundum Grammatici mentem exponitur. Ἐσχάρα proprie foculus, ipsum etiam altare designat. Scripseritne τὰ κατὰ πόλιν Neanthes?

Βωμὸς, Ἐστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι.] Qui differentiam tradiderit, primum testem citat cognominem
 47 *Ammonium, ἐν πρώτῳ περὶ Θυσιῶν. Aliunde constat, integrum operis indicem fuisse περὶ βωμῶν καὶ Θυσιῶν· observante Cl. Fabricio Biblioth. Gr. L. IV. c. xxvi. p. 171. Libri auctor dicitur Λαμπρένς, Lamprensis. Aliter scribi non debet. Confer Vales. in not. Mauissaci ad Harpocr. in v. Θόλος. Harpocratonis locum ita emendavit Meursius de Pop. Att. in Λάμπρα. uti edidit Blancardus, culpandus, quod, non monito lectore, Meursii emendationem in textum receperit; neque tamen propterea oportuisset mendosam lectionem, quamvis satis antiquam, a Iac. Gronovio V. C. revocari. Levissimam mendam, quae diligentiam Meursii effugit, tolles, legendo: Λαμπρεῖ· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. In ea orat. p. 718. C. reperio: Ἀρχεβιάδη τῷ Λαμπρεῖ. Praeter huncce Archebiaden nulla fit inibi Lamprensum mentio. Aliorum Lamprensum e Demosth. meminit etiam Valesius, quibus e Timocratea p. 479. C. Φιλέσιον τὸν Λαμπρέα si adiunxeris, plures frustra apud Dem. quaeras. Porro, quid scribat Lamprensis Ammonius, considerandum.*

Ibid. Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἢ πρὸς τὴν βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε

πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον ἢ περιοκοδομημένη ἐστία, ἔνθα τὰ μυστικά τῆς Δήμητρος.] Haec plenius describenda videbantur, quo facilius vulnus, quo locus adfectus est, sentiri posset. Remedium non nisi a veteribus membranis, quae fideliter *Ammonii* manum repraesentent, expectandum; librariorum enim socordia non pauca exciderunt, tum quae ad vocem Ἐστία, tum quae ad sacrum τῆς Ἐσχάρας usum declarandum olim pertinuerint: hunc usum tetigisse *Ammonium*, locuples testis est *Harpocratio* in v. Ἐσχάρα 48 — — Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ βωμῶν ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ὡς ἐστίαν, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἰδρυμένην, ἢ κοίλην. *Ammonii* nota integra usus videtur *Ptolemaeus Afscalonita*, e quo utcumque defectus apud *Nostrum* possit suppleri: sequentia e schedis MSS. edidit *Cl. Fabricius* §. 118. Βωμὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ταῖς προσβάσειν ἐξέχων, ἐφ' οὗ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς αἱ θυεσθιαὶ ποιοῦνται. Ἐστία δὲ ἐστὶ βωμὸς περιφεροῦς πρόσβασιν οὐκ ἔχων. Ἐσχάρας δὲ ἔλεγον τοὺς τῶν ἡρώων βωμοὺς καὶ τὰς ἐν κοινῇ χρεῖα — — Vellem reliqua addidisset vir praestantissimus, quae in *Ammonii* Edd. admodum sunt depravata. Hac ratione mendosa tentabat *Vulcanius*: Ἐσχάρα δὲ, ἢ πρὸς τὴν βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινομένη ἐστία. Eruditiss. *Arnaldus* in literis ad me datis, *Quid si*, inquit, in *Ammonio* reponamus: Ἐσχάρα δὲ ἢ πρὸς τὴν βιωτικὴν (aut, si mavis, ἰδιωτικὴν) χρεῖαν γινομένη, ἐπὶ ταύτης δὲ τὸ πολὺ ἐστία. Quo saepius hanc coniecturam confidero, eo propius ad veritatem mihi videtur accedere, quam aliis investigandam committo. Ad domesticum τῆς ἐσχάρας usum pertinet *Heliodori* mei locus, in editionibus omnibus egregie mendosus, L. IV. p. 195. ἐμοῦ δὲ τὴν τε ἐστίαν ἐσχάραν εἰς βωμὸν ἀνάψαντος, καὶ λιβανωτὸν ἀποθύσαντος, ἐπὶ μὲν οὐ Θεαγένης. *Bourdelotium* non moror, et emendo ἐστίας ἐσχάραν· *domestici foci craticulam*; et λιβανωτὸν ἐπιθύσαντος. Adde *Euripidae* locum in *Cyclope* v. 383.

— — — — — ὑψηλῆς δρυός

Κορμούς πλατείας ἐσχάρας βαλὼν ἐπι.

et quae plura profant in *Miscell. Observ. Vol. V. p. 281. 49*

Quod addit *Ammonius*: *Μέγαρον* — — ἔνθα τὰ μυστικά τῆς *Δήμητρος*. id lucem addit antiquo *Scriptori*, cuius fragmentum in v. *Μέγαρον* conservavit *Suidas*: ὠθεῖ ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον· ἔνθα δῆπου τῷ μὲν ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἔξην. Concinne *Hesychius*: *Ἀνάκτορον*, τὸ τῆς *Δήμητρος*· ὃ καὶ *Μέγαρον* καλοῦσιν, ὅπου τὰ *Ἀνάκτορα* τίθεται. quae mendo non vacant. Confer *Pollucem* IX. 15. *Photius* in *Lexico*: *Μάγαρον*, οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικά ἱερὰ κατατίθεται· οὕτως *Μένανδρος*. Nisi *Menandri* facta fuisset mentio, hoc loco careremus. Quae porro in hac nota traduntur, notissima sunt, neque minus, quod sub teste *Neanthe* docet, aliunde firmari posset. Denique subiungit: παρὰ δ' *Εὐριπίδῃ* *Ἐσχάρα* ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν *Πλεισθένει*. Proprie quidem *ἔσχάρα* *foculus* erat *altaris* βωμιαῖον *ἔσχάραν* vocat *Sophocles* apud *Steph. Byz.* in *Βωμοί*. ubi vid. *Berkel. Euripides* *Androm.* v. 1138.

Βωμοῦ κενώσας δεξιμήλον ἔσχάραν.

Frequentissime pro ipso *altari* usurpabatur. *Schol. Hom.* ad *Il. K.* v. 418. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις — — καὶ τὸν βωμόν, ὡς παρ' *Εὐριπίδῃ* ἐν *Ἡρακλεῖ*. v. 922. Adde *Eundem* in *Heraclidis* v. 122. 342. *Phoen.* v. 281. 291. *Alcest.* v. 117. 131. *Androm.* v. 1240. *Supplic.* v. 33. et 1200. *Ampliff. Cuperus* *Observ.* I. cap. XII. conferri poterit. Id unum restat, ut verbum de *Neanthis* libro moneam. Ita praeferunt *Ammonii* Editiones: *Νεάνθης* ὁ *Κυζικηνὸς* ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν. *Cuperus* vertit p. 97. de iis quae ad singulas pertinent urbes. Male. Ex *Ammonio* *Neanthis* 50 τὰ κατὰ πόλιν memorant *Meursius* ad *Hesych.* *Miles.* p. 153. et *Maussacius* ad *Harpoer.* in *Ἄρτις*, ubi etiam eiusdem secundi librorum περὶ τελετῆς occurrit mentio. *Ety-mologo* citatur ἐν πρώτῳ περὶ τελετῶν, monente *Valesio*. Itaque, ut paucis coniecturam exponam, favente MS. in *Ammonio* legendum suspicor ἐν τρίτῳ τελετῶν, καταπολὺ βωμοὺς θεῶν, φησὶν, ἔσχάρας δ' ἡρώων.

CAPUT XII.

Aristophanis Gramm. nomen in Ammonio reponitur. E scribendi compendiis orti errores. Παλλάξ, Catulaster. utriusque vocis eadem denominationis ratio. Paucula loca sanantur. Ἀντίπαις et Μελλοέσθηβος. Ἀπόδρομοι. Glossae Cretenfes illustr. et emend. Ῥμογέρων. Ἐσχατόγηρος in Stobaei collectaneis mendosum.

Γέρων] Eadem lege, qua superiori capite versabar, nonnulla ex hac etiam nota seligam et illustrabo. Quae hic traduntur, pleraque omnia descripsit et sub *Alexionis* nomine vulgavit *Eustathius*, nihil interim nobis adfert adiumenti. Adcuratissima iterum diligentia *Ammonius* hanc observationem legisse sese praecipit in *Alexionis* Epitome Miscellaneorum *Didymi*, qui eandem hauserit ἐκ τῶν Ἀριστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ ἀξίσεως ἄχρι γήρωσ. Dabo operam, ut Lectori persuadeam, pro Ἀριστωνος legendum Ἀριστοφάνους. In veteribus membranis nomina propria raro integra poni solent, frequenter media parte 51 truncata. Non est, cur veterum librorum usum perexiguam invidiose hic venditem, cum plura ad hanc rem firmandam in Palaeogr. Graec. p. 348. protulerit *Montfauconius*, ad literas in Gallia tutandas natus. Plurimos hinc ortos errores passim eruditi viri detexerunt. In *Schol. Aristoph.* ad *Ran.* v. 1155. pro Ἄριχος *Casaubonus*, monente *Kustero*, Ἀρίσταρχος restituit. Ad nos propius spectat, quod in *Ammonii* Editione prima *Aldina* in *Νῆες* legebatur Ἀριτέλης pro Ἀριστοτέλης. Atque ita nostro in loco suspicor MS. praetulisse Ἀριστονους pro Ἀριστοφάνους. Nunc quaeso *Ammonium* inspicere in v. Ἄρῶστος· ubi offendes ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. cum hoc loco conferendus est *Herennius Philo*, qui in eadem voce Ἄρῶστος, οὕτως, inquit, Ἀριστογῆ δοκεῖ. scribe primum Ἀριστονεῖ, tum Ἀριστοφάνει. Necdum tamen ultra veri primam speciem haec coniectura adfurgit. Magnam probabilitatem eidem conciliavero, si eruditi lectores sibi in memoriam redegerint, in ea quae hic tractatur materia elaborasse Grammaticum *Aristophanem*; eius opus περὶ ἡλικιῶν citatur ab

Athenaeo IX. p. 375. A. quod περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν plus semel vocat *Eufstathius*, uti ex Ind. Auct. *Fabriciano* didici. Tantam denique huic opinioni adfirmabo certitudinem, ut amplius ea de re dubium moveri non possit. Eum in finem adscribam *Eufstathii* verba e comm. ad *Il. N.* p. 944. v. 18. Βρέφος, ὡς ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης φησὶ, τὸ ἄρτι γεγονός παιδίον, ὃ ἢ τηθῆ (malo τιθῆ) τρέφει. παιδάριον τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιοῦμενον. παιδίσκος ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας. παῖς, ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη
52 μαθημάτων δυνάμενος ἵναί. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πάλλαξ, καὶ βούπαις, καὶ ἀντίπαις, καὶ μελλέφροτος. Dum vero hac in re nimius fuerim, fidem do, me in reliqua nota exponenda brevior fore. Itaque βρέφος, παιδίον, παιδάριον, παιδίσκον, παῖδα praetereo, τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν nonnulli vocabant, uti docet *Ammonius*,

Ibid. Πάλλακα.] Apud *Eufstath.* etiam πάλλαξ legitur, quae melior videtur scriptura; adolescentulos παλλάκια dixerat *Plato Comicus*, *Poll.* II, 9. Vulgatior forma Πάλληξ apud Grammaticos fere obtinuit. Ἀνδρόγυνος πάλληξ in *Lucilii* versu restitutum ivit *Jf. Vossius* ad *Catull.* p. 9. ubi, si non repertae veritatis, ingenii tamen acutissimi laudem eximie tuetur. *Cyrilli* Glossarium: Πάλληξ, *Pupa*, *Pupula*, *Catulafter*. Postremum Graecae vocis originem patefacit: sicuti enim a *catuliendo*, *catulafter*; ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν, primum πάλλος, mox forma intensiva, πάλλαξ. Eam vocem Doribus acceptam refert *Etymologus* p. 649. v. 57. Παλλακίς, ἢ παῖς· κατὰ Λωριεῖς πάλλαξ λέγεται. forsitan scribendum: Παλλακίς, ἢ νέα· ὁ παῖς κ. Δ. Primum scriptus Codex *Etym.* legit Παλλακίς, ὁ παῖς κ. Deinde *Cyrillus* Lex. MS. Παλλακίς, ἢ νέα καθ' ἡλικίαν. Veram denominationis rationem novit *Cornutus* de Nat. Deor. cap. XX. p. 187. ἀφ' οὗ καὶ πάλληκες καὶ παλλακαὶ (L. παλλάκια) προσαγορεύονται. σκιρτητικὸν δὲ καὶ παλλόμενον τὸ νέον. Orientales non aliam ob rationem *puerulum* صبي *zaby* nuncupabant; id vocabuli pristina virtute *salacem* dicit, *ad saltum et catulitionem emicantem*, πάλλακα. quam observationem debeo Viro Maximo, *Alb. Schultensio*, cui quantum debeam, cum pro meritis dici a

me non possit, grato pectore continebo, modo ne nobile 53
tanti praeceptoris nomen incautus ego dedecorem.

Ibid. οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον καλοῦσιν.]
Apud *Thomam M.* in v. Παις, pro ἀρτίπαις, quod *Cl. Graevio* in *Lect. Hesiod.* cap. XXIV. non displicuit, re-
pone Ἀντίπαις. Glossae exponunt: *juvenis, pueraefer.*
Luciani locum aptissimum dabit *Iungerm.* ad *Poll.* II. 9.
Sophocles in *Συνδείπνοις* apud *Athen.* XV. p. 679. A.

— — — κᾶντίπαιδα καὶ γένει μίγαν.

Confer *Aem. Portum* ad *Suidam* in Ἀντίπαις, ubi *Aristo-*
phanes τὸν πρόσηβον vocasse etiam traditur ἀνδρόπαιδα.
crediderim potius vim vocis ἀνδρόπαις a *Suida* minus per-
ceptam, cuius nominis honore eos dignabantur, qui ante
annos aevum virilem gerebant. Ea de re notat ad *Callim.*
H. in *Cerer.* v. 35. Ill. *Ez. Spanhemius* p. 688. quibus
adde *Schol. Pind.* ad *Pyth.* Od. II. v. 121. Non unum
errorem commisit *Fulvius Ursinus* in *Virg.* collat. *Script.*
Graec. illustr. p. 384. quos facile emendabis, si *Meursium*
conferas in *Sophocle* p. 81. Deinde *Μελλοέφηβον* in *Am-*
monio ex *Edd.* fide vulgavi, neque tamen sperno *Vulcanii*
lectionem *Μελλέφηβον*: haec certe priori frequentior.
In *Hesychio* reperire licet *μελλέποσις* et *μελλόπαις*. Gloss.
Μέλλαξ, *adultus, adulescens.* *Hesych.* *Μελλίσην, μελλέ-*
φηβος, et *Ἰοίνες, μελλέφηβοι.* Utraque glossa, inter *La-*
conicas referenda, *Meursii* diligentiam fugit in *Miscell.*
Lacon. II. c. III. His adde *Hesych.* *Λάσπαις, βούπαις.*
Ubi legendum videtur *Λάσπαις*, uti *λάστανρος.* *Idem:*
Λαίσπαις, βούπαις. *Λευκάδιοι.* Porro *εφήβους* a *Cyrene-* 54
nensibus *Τριακατίους* dictos monet *Amm.* Hos *Cretenses*
Ἀποδρόμους dicebant διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων
μετέχειν. quod, nisi fallor, a *Meursio* etiam in *Creta* prae-
termissum. *Suidas:* *Ἀρόμοις, τοῖς γυμνασίοις.* κατὰ *Κρη-*
τας. *Hesychius:* *Δεκάδρομοι, οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι*
ἐσχηκότες ὑπὸ Κρητῶν. Fortasse legendum: οἱ δέκα ἔτη
ἔ. τ. ἀ. ἡσηκότες. Bina denique aetatis senilis nomina
tangam.

Ibid. ὠμογέροντα.] *senem nondum maturum dixeris.*

Usurpavit *Homerus* II. Ψ. v. 791. ubi *Schol.* ineditus illis, quae prostant, subiungit: τοὺς μὴ τελείως (ita legendum) ὑπὸ τοῦ γήρως καθηρημένους δηλοῖ· ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κριῶν τῶν ἐψηθέντων μὲν, οὐ μὴν τελείως. Hinc emendandus *Hesychius*, qui binas notas ex Commentariis *Homericis* Lexico suo inseruit. Contra *decrepitus* senex ἐφθός γέρον dicebatur. *Philoxenus* in *Gloss.* *Decrepitus*, Ἐφθός γήρως, Ἐκπεπνευκός, Ἐφθός γέρον. ita scribi debet. Is *Ammonio* Ἐσχατόγηρως. *Marcus Antoninus* de Rebus suis L. IX. §. 33. ὁ ἐσχατόγηρως ἀποθανὼν εἰς ἴσον καταστήσεται τῷ προώρῳ. Confer *Poll.* II. 13. Vitiose apud *Stobaeum* Tit. X. p. 132. Interrogatus *Simonides*, quamobrem ἐσχάτου γήρως (L. ἐσχατόγηρως) ᾧν, φιλάργυρος εἶη, ὅτι, εἶπε, βουλομένη ἂν ἀποθανὼν τοῖς ἐχθροῖς μᾶλλον ἀπολιπεῖν, ἢ ζῶν διᾶσθαι τῶν φίλων, κατεγνωκὼς τῆς τῶν πολλῶν φιλίας τὸ ἀβέβαιον. in ultimis reddendis ad communem interpretum scopulum offendit *Gesnerus*

Differentia inter γράμμα et στοιχεῖον, literam et elementum. Ammonius Philosophus emend. Diomedes Rabinizans. Γράμμα pro σύγγραμμα. Excerpta ex Scholiastis ineditis Dionysii Thracis. Erudita Grammatici observatio ex Advers. Vossii.

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει.] Huc pertinet elegans *Ammonii* Philosophi locus in *Aristot.* de Interpret. fol. 17. a. quem non unam ob rationem iuvat adposuisse: Γράμματα καὶ στοιχεῖα λέγεται μὲν καὶ ὁ γραφόμενος ἐκάστου τῶν στοιχείων τύπος, λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐκφώνησις, καθ' ἣν ἕκαστον φθεγγόμεθα. καὶ λέγεται μὲν ἐπ' ἀμφοτέρων ἐκάτερον τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ γράμματος ὄνομα προηγουμένως τὸν δι' αὐξήσεως ἀποτελούμενον χαρακτῆρα σημαίνει, τὸ δὲ τοῦ στοιχείου τὴν ἐκφώνησιν, διὰ τὸ εἶναι (forsan ἔχειν) στοιχόν τινα καὶ τάξιν, φησὶν ὁ Διονύσιος. Pro τὸν δι' αὐξήσεως, emendo: τὸν διὰ ξύσεως. Vide *Hesych.* in Ζύει. Per *Dionysium, Thracem* intelligit, in

cuius Arte Grammat. apud Cl. *Fabricium* Bibl. Gr. vol. VII. p. 27. legimus: γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ξυσμαῖς (MS. στιγμαῖς· margo ξυσμαῖς habebat; prius videtur a *Dionysio* positum) τυποῦσθαι. γράφαι γὰρ τὸ ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, — τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν στοιχόν τινα καὶ τάξιν. Vin acumen grammaticum a *Diomede* Scholiasta ad h. l. excogitatum? En hominis verba e MS. *Vossiano*: γράμματα — ἐντυπούμενα ξυσμὸν τινὰ ἀποτελεῖ, μάλιστα ἐν τοῖς πτυχίοις ὑποκειμένου κηροῦ· δῆλον γὰρ ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπενοήθη τὸ γράμμα ἐντυποῦσθαι, ἵνα, ὡς τὸ μέλι τὸ πρῶτιστον 56 βρωμῶν ἐστι τοῖς βρέφειν; οὕτω καὶ τὸ λειπόμενον ἐκ τοῦ μέλιτος τῆς λογικῆς ἐντενξίως καὶ μαθήσεως ὑποδεκτικὸν εἴη τοῖς παισὶ. Faceta oratio! neque memini me legere, quod ad Rabbinicum ingenium propius accederet: sed ad rem. Latini Grammatici non minus sedulo *literam* et *elementum* distinxere, monente *G. I. Vossio* de Arte Gramm. I. cap. VIII. *Aufonius* Professor. XXI.

*Qui primaevos sandique rudes
Elementorum prima docebas
Signa novorum.*

Signa elementorum sunt τὰ τῶν στοιχείων γράμματα. *Quartam elementorum literam* dixit *Suetonius* Caes. cap. LVII. Ex *Ammonii* nota egregie emendata commodam *H. Valesius* lucem adfudit *Sozomen.* Hist. Eccles. VI. c. 35. p. 270. συλλογῇ γραμμάτων καθ' ἕκαστον στοιχείον. Prima parte *Ammonianae* notae defuncti, ad alteram accedimus, in qua docet, veteres γράμματα etiam vocasse τὰ συγγράμματα. Quod *Lucianus* βιβλίον dixerat, obsoletae dictionis amans *Lexiphanes* γράμμα nuncupat sub initium *Lexiphaneis Lucianeis.* *Aeschines* Epist. IV. τουτὶ (malo τουτουῖ, *Pindari*) μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι παρὰ *Μαντίᾳ* τῷ γραμματιστῇ ἄμα ἐμοὶ ποτε ἔμαθες τὸ γράμμα. *Antipater* Anthol. I. c. XLVI. ep. 1. Γράμμα τὸδ' Ἀρητοιο δαήμονος. Ibid. cap. LXVII. ep. 10. Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος. Monet *Scholiasta Dionysii Thracis* τὴν γραμματικὴν olim superbo titulo *Κριτικὴν* nuncupatam; id nemini non notum; quod

addit, ab alio doceri vix putem: Ἀντόδωρος δέ τις Γραμματικός Γραμματικὴν αὐτὴν ὠνόμασεν παρὰ τὴν γνώσιν τῶν γραμμάτων· Γράμματα δὲ καλοῦνται καὶ τὰ συγγράμματα καὶ τὰ ἀπονημονεύματα πάντα, καὶ λογικὰ ἐπιτηδεύματα. Celebrantur in hanc rem ab Ammonio Callimachi verficuli. Alter Dion. Thracis Scholiasta (quorum nomina antiquissimus Codex Leidenfis nusquam praefert): εἶρηται δὲ γραμματικὴ παρὰ τὰ γράμματα· οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος σύγγραμμα βουλόμενος εἰπεῖν ἐχρήσατο· ἀλλ' ἐν τῇ Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος. Ita MS. habet, sed legi debet:

———— ——— ——— ——— ——— ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος.

Et quia constitui in gratiam studiosorum hominum hoc caput dare excerptendis Grammaticis, nunc adscribam, quorum supra mentionem faciebam, ex Adversariis *Is. Vossii*. Excerpta sunt ex libro, qui Γεωργίου Γραμματικοῦ τοῦ Χοιροβοσοῦ nomen in fronte gerebat. Sed dubitat *Vossius*, sitne liber *Choerobosci*, et iure merito dubitat: aliunde mihi constat, istum hominem ab eruditione, quae in excerptis hisce elucet, minime fuisse paratum; deinde dici non potest, quam faciles sint in huiuscemodi rebus lapsus. Amoenissimi vir ingenii neque in membranis tractandis hospes *Alexander Morus* in not. ad *Matth. Evang. VI. v. 9.* sub *Dionysii Thracis* nomine, dubitabundus tamen, protulit, quae Christiano Grammatico hominum ineptissimo tribui debent, cuius vastum in *Dionys. Thracem* commentarium otiosus aliquando descripsi. Sed cuiuscunque tandem sint, excerpta egregia sunt: Φησί που (*Voss. Codex Αησίπου*, vitiole.) τῶν αὐτοῦ λόγων ὁ σοφὸς Ἐρατοσθένης, ὅτι Γραμματικὴ ἐστὶν ἕξις παντελὴς ἐν
 58 γράμμασι· γράμματα καλῶν τὰ συγγράμματα· δηλοῖ ὁ Καλλίμαχος εἰπὼν,

———— ——— ——— ——— Ὅμηριον δὲ καλεῖται
 Γράμμα. ——— ——— ———

καὶ πάλιν παρὰ Κλεομβρότῳ (Lege: περὶ Κλεομβρότου),

Ἡμῶν χαίρει φαεινὲ Κλειόμβροτος Ἀμπρακιώτης

Ἡλατ' ἀπ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς αὐδὴν.

Ἄξιον οὐτι παθῶν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος.

Πρὸς τοῦτο δὲ εἶπεν Ὀλυμπιόδωρος ὁ Φιλόσοφος,

Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνός ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωτῶν,

Ἦδη λυγρόν ἔλυσα βίου πολυκηδία δεσμόν.

Τουτέστιν εἰ μὴ ὠφελήθην ἐκ Πλάτωνος τρόπον ἐξῴϊας, προέκρινον ἂν μὴ εἶναι, ἢ κακῶς εἶναι. Dum haec scribo, forte fortuna *Fabricii Biblioth. Gr. evolvo*, et *Olympiodori distichon ex Scholiis Theodosii Alexandrini vulgatum reperio* L. III. c. 1. p. 9 et 10. necdum poenitet operae. *Callimachi* loca in editis epigrammatibus prostant. Prior epigr. VI. posterior epigr. XXIV. non sine insigni scripturae differentia. Primus versus ita vulgatur:

Εἶπας, Ἡλιε χαίρει, Κλειόμβροτος ὦ μπρακιώτης.

Rectius Grammaticus noster legisse videtur:

Ἡλιε χαίρει φαεινὲ, Κλειόμβροτος ὦ μπρακιώτης.

Deinde praestat prae vulgata tertii versus lectio: in ultimo ponendum γράμμα ἀναλεξάμενος. Nunc in *Ammonio* pergendum.

CAPUT XIV.

59

Aeschyli fragmentum emend. Γήμασθαι, nubere, de viris usurpatum. Discrimen inter Δίσσον et Σόλον neglexit Apollon. Rhod. Pindari loca illustrantur, et scholia turbata rediguntur in ordinem.

[Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει.] Nihil erat in hac nota, quod me adeo potuisset morari, si non *Aeschyli*, qui ex *Amymone* profertur, versum in notis intactum praetermisisset. Parum dubito, quin pro μὴ legi debeat μοι, ad hanc rationem:

Σοὶ μὲν γαμῆσθαι μόρσιμον, γαμῆν δὲ μοί.

Tibi quidem viro nupsisse, at mihi uxorem duxisse fatale.

fuít. Versus non alium in usum, quam ad vulgare discrimen confirmandum, adfertur. Ubi ab hac lege veteres discedunt, et de viris γήμασθαι usurpant, id de iis accipiendum, qui dotibus deleniti ultro etiam uxoribus ancillantur, uti loquitur *Titinnius* apud *Nonium* in *Delenitus*. p. 278. Apud *Eundem* p. 143. in v. *Nubere*, *Pomponius*: meus frater maior nupsit posterius dotatae vetulae. ubi confer *Merceri* notulam, et si qui rariorem hanc verbi nubendi elegantiam tradiderint. Eodem fortasse sensu *Antiphanes* in *Lex. Biblioth. Coislin.* p. 482. Γαμῶ ἢ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγνημίμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγνημα. Ex Comoediae titulo non iniuria quis suspicetur, eodem usu ab *Antiphane* adhiberi, quo *Anacreon* apud *Ammon.* utitur.

[Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει.] Δίσκος, lapis pertusus; Σόλος, solida ferri massa complanata, ut in orbem rotari possit. Ita discernit *Tryphon*, a quo parum discedunt alii, *Schol. Hom.* ad *Il. B.* v. 774. Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρῶϊπτουν (MS. *Voss.* ἐνερῶϊπτουν· lege: ἀνερῶϊπτουν·) οἱ γυμναζόμενοι. Τὸν γὰρ σιδηρὸν σόλον προσαγορεύουσι. ubi vide *Barnesium*, et si qui porro hanc Grammaticorum differentiam exhibuerint. Eam ab *Homero* observatam neglexit *Apollon. Rhod.* III. v. 1364. περιηγέα πέτρον, Λεινὸν ἐνναλίου σόλον Ἄρεος· et alibi voce σόλος usus, III. v. 1371. IV. v. 657. nusquam δίσκος adhibuit, nisi fortasse in animum inducas, *Apollonium* scripssisse IV. v. 851.

Τοὺς δ' εὔρεν παρὰ νηϊ σόλω ῥιπῆσι τε δίσκων
Τετρομένους.

pro vulgato ῥιπῆσι τ' οἰστῶν· quod uti non improbo, alterum tamen, si in MS. legeretur, veri speciem haberet non exiguam. Δίσκοισιν τέτροντο leges apud *Homerum* l. c. De disco Spartano conf. *Euripides Helen.* v. 1488. Nihil ad illustrandum *Ammonium* magis opportunum *Pindaro*, qui *Olymp. Od. X.* v. 86. vocis originem simul pandit:

Μᾶκος δ' Ἐννεύς ἔδικε πέτρον.

Schol. μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ· οὕτως οἱ ἀρχαῖοι.

Pro *δισκέειν* *Leonteus* dixit *γυροδρομόν πέτρον δινεύειν*, Anthol. I. c. xxxiii. ep. 25. Confer *Sofibium* in *Theocriteis* 61 Llection. *Casauboni* cap. XII. *Pind.* Isthm. Od. II. v. 51. Ibidem Od. I. multa praefatus super *Castore* et *Iolao*, qui variis in certaminibus olim fuerant nobilitati, tandem volubilem manuum ipsorum agilitatem admiratus, subiicit v. 33.

Οἶά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἴεν.

Locus difficilis exercuit commentatores; non parum eius sensum iuvat *Ammonius*, qui pro ὁπότε, ποτέ, quondam, hac ratione videtur legisse:

Καὶ λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις ἴεν.

Quae utique lectio recepta longe melior. *Pindari* mentem *Nicolaus Sudorius*, non temere cum quoquam interpretum comparandus, graviter expressit:

Ad haec gementem qualiter aëra
Rupere, coniectis in altum
Cuspibus gravibusve discis!

Nostram curam veterum requirunt scholia, quae, nisi ego plane coecutio, egregie sunt perturbata in editione certe *Pauli Stephani*. *Oxoniensem* non vidi; indidem itaque, quae ad locum modo adductum leguntur, describam: ἄς ἀποτομάδας καλοῦσι. παρόσον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς νικῶσιν ἀκοντῶ τοσοῦτον ἀπετίμωντο τῆς γῆς ἑπαθλον, ὅσον ὁ νικηφόρος ἠδύνατο βαλεῖν. quae omnia exhibuit *Ianus Gebhardus* una cum versu *Pindari* ad *Propert.* III. El. XIII. v. 10. Vereor, ut intellexerit. Quid enim quaeso veteres ἀποτομάδας vocavere? *Praemium*, ni fallor, *certaminis*; 62 eius vero necdum fecerat mentionem *Pindarus*, qui ita pergit:

Ὅν γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ', ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ
Ἐργματι κείτο τέλος, — — —

Vocabulum *Ἐργματι* fraudi fuit interpretibus: seiunge, si placet, et lege: *Ἐργμα τι κείτο τέλος*, *singulis certaminum generibus* certum quid et suis limitibus circum-

scriptum constituebatur praemium. Hoc qui probaverit, videbit illico, quo referenda sit *Scholias* observatio, quam suo loco motam fuisse, mirum non est; en novum huius sententiae argumentum. ἔργωσι κείτο τέλος] καὶ Ὅμηρος Βόμβησε δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπηξεν ποτὶ γαίῃ. Planissime persuasus sum, *Homeri* versum non posse nisi ad superiora, λιθίνους δίσκοισι, referri. Inspice modo *Ammonium*, et mecum senties. Priora dubitabundus eum in finem posui, ut ad hunc locum eruditiores animum adverterent, quidque rei esset, declararent.

CAPUT XV.

Arbitri Athenis non unius generis. Κληρωτοὶ eligebantur prope sexagenarii. Pollux correctus. Arbitri, expertae virtutis homines. Ἱστορα θεῖναι. Menandri versus in Adelphis emend. a Terentio expressus. Διαβόητος et Περιβόητος usu vix differunt. Hesychius macula liberatur. Vocabulum Ἐπίσφατος sitne genuinum?

- 63 Δικαστῆς καὶ Διαιτητῆς διαφέρει. Δικαστῆς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ κατὰ νόμον αἰρεθεὶς κριτῆς· Διαιτητῆς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἰρεθεὶς, συμβεβιάσεως χάριν.] *Harpocrati*, qui discrimen ponit inter δικαστὰς et διαιτητὰς, obloquitur *Heraldus* *Animadv.* in *Salm.* *Obf.* ad I. A. et R. L. V. C. xiv. §. 5. Ea lis nihil ad *Ammonium* facit. Scilicet Athenis *Arbitri* fuerunt sive sorte, sive pro libero partium dissidentium arbitrio electi. Priores dicebantur κληρωτοί; horum numerus, aetas, alia, lege fixa erant et definita. Vide *Vales.* ad *Harpocr.* p. 19. *Petit.* ad LL. Att. p. 345. et seqq. qui notat, sexagenariis non licuisse esse minoribus, inductus loco *Poll.* VIII. 126. Sed si *Pollucem* velis cum aliis reducere in concordiam, pro ὑπὲρ scribes *περί.* *Hesychius* in *Διαιτηταί*, — οἱ δὲ *περί* ἐξήκοντα ἔτη γεγονότες διήτων· quocum amice conspirat, quem *Phavorinus* sequitur, *Suidas*: Διαιτητὰς, τοὺς ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότας. Verum hi *διαιτηταί* potius secun-

dum *Ammonium* δικαστὰ dicendi; quippe qui vere fuerint κατὰ νόμον αἰρεθέντες κριταὶ, quum ex ipsius doctrina Διαιτητῆς tantum fit adpellandus ὁ κατὰ συμφωνίαν αἰρεθείς, συμβιβάσεως χάριν. Huiuscemodi certe διαιτητὰς illis, quos modo memorabam, antiquiores fuisse iudicat Cl. *Hemsterhuis*. ad *Poll.* VIII. 126. n. 80. ubi eximium profert *Platonis* locum, quo repelli possit *Thomae M.* cautio: Διαιτητῆς λέγε, καὶ μὴ αἰρετὸς κριτῆς. Praeter alia in *Philoxeni* Glossario ad vocem *Elegans* legere licet: Αἰρετος, Διαιτητῆς. quibus, a reliquis separatis, praeponendum videtur: *Electus*. Talium etiam διαιτητῶν ex *Demosth.* Mid. p. 398. C. meminit *Petitus* p. 344. Perquam autem fit credibile, partes litigantes arbitros elegisse homines probatae virtutis et fidei. *Demosth.* contra *Phormion*. p. 587. B. litem disceptandam commisimus Θεοδότῳ ἰσοτελεῖ κατὰ συνθήκας. contra *Boeot.* II. p. 646. B. ἔτοιμος ἦν ἐπιτρέπειν τῷ Ἀκόνωνι καὶ ἄλλῳ διαιτητῇ ἴσῳ. Vide *Harproc.* in *Ἐπιτροπή*. Quod *Demosth.* διαιτητὴν ἐλέσθαι, arbitrum capere, id *Homerus* vocat ἴστορα θεῖναι. II. ψ. 485.

Ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θεῖομεν ἄμφω.

Ceterum neque castiori scribendi formae addicti discrimen ab *Ammonio* indicatum semper observarunt. *Temerarius* arbiter *Idae*, *Stat.* *Achill.* I. v. 67. *Luciano* in *Deor. Dial.* XX. modo δικαστῆς, modo διαιτητῆς audit. *Menandri* versu ἐν *Παιδίῳ* in suam sententiam scite usus est *Ammonius*. Qui *Menandri* fragmina religiosius aliquando componere studebunt, Comoediae nomen hinc lucri facient. Adponam hic etiam *Menandri* versum, quem in sequenti observatione ad v. Διερθαρται citat *Ammonius*: Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς.

Repone vocem, quae excidit, auctoritate *Eustathii* ad II. B. p. 145.

Εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς.

Quem versiculum in *Adelphos* transtulit *Terentius*, III. I. v. 9.

*Quando vitium oblatum est; quod ad illum attinet
potissimum,*

65 *Talem, tali ingenio atque animo, etc.*

Id ab aliis nondum fuerat animadversum. *Bentleii* emendationem in *Terentio* cupide amplector.

Διαβόητος Περιβόητου διαφέρει.] Secundum *Ammonium* *Διαβόητος* virtute clarum dicit, *Περιβόητος* flagitiis infamem. Eo sensu *Διαβόητος* usurpavit *Aleiphron* I. Ep. 31. p. 128. II. Ep. 1. p. 204. *Hesychius* in *Τίτορμος* — ἀνήρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρεία καὶ μεγέθει. *Parthenius* c. IV. ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. qua locutione utitur etiam *Lucianus* *Necyom.* §. 6. Plura loca non congeram, cum, iudice *Viro* *Clariss. Tib. Hemsterhuisio*, nihil exploratius sit, quam veterum more in utramque partem dici. in quam sententiam paria scribit *Cl. Dukerus* loco supra citato. Utrumque usum agnovit in *Διαβόητος* et in *Περιβόητος* *Hesychius*. Ne quid tamen dissimulem, veteres vocem *Περιβόητος* in deteriorem plerumque partem accepisse, plurima sunt, quae persuadeant. Emenda *Hesychium*: *Περιλεσχηνητος, περιποίησητος, περιλάλητος.* et reponere *περιβόητος*. Iam vero, quae hominum est illiberalium protervia, haec fere commemorari solent et *περιβεβοῆσθαι, circumquaque spargi,* et maligne divulgari, quae quis minus decenter commiserit et perpetraverit. Et ne id temere videar adferuisse, loca indicabo, in quibus omnibus *περιβόητος* in deteriore sensum accipiat. Eum in finem conferri poterunt *Soph. Oed. Tyr.* v. 201. *Euenus* *Anth.* I. c. LXX. ep. 1. et III. c. XII. ep. 13. *Demosthenes* de *Cor.* p. 354. C. *αἰσχρῶς καὶ περιβόητου συστάσεως.* Idem contra *Boeot.* II. p. 642. C. *περιβόητος γὰρ ἡ πράξις ἐγένετο.* loquitur de *Plangonis* periurio. *Aeschines* contra *Tim.* p. 186. A. *περιβόητος ἐξηλέγχθη κλέπτῃς ὄν.* *Demosthenes* etiam alibi utitur, nusquam vero alio sensu. Ex his constare poterit, quamcunque demum lectionem in *Thucydide* probaveris VI. c. XVI. parum interesse, cum *περιβόητος* aequè ad vituperium poni possit, quam *ἐπιβόητος.* *Ammonius* in praecedenti

ervatione postquam dixerat: Ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὸν
 ν φήμην, et *Anacreontem* advocaverat, subiungit:
 ὅτιον δ' ἔνοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν. Libro
 a penuria fecit, ut nemo idonei scriptoris loco vocem
 σφατον confirmaverit, cuius ratio mihi necdum patet.
 citavi aliquando, pro ἐπίσφατον corrigendum ἐπίσφογον.
 aique cogitationem *Pollux* suggererat, V. 159. Ἐπιβόη-
 δέ, καὶ ἐπιβόητος καὶ ἐπίσφογος. Verum sobria Criti-
 alem emendandi rationem respuit. Ad receptam vocis
 pturam conferri possunt, quae in *Thef. T. IV. p. 71*,
 notavit *H. Stephanus*.

CAPUT XVI.

οὸς Δοάζειν *Suidae* et *Hesychio* restituendum. *Vim*
Tomerici Δοιάζεσθαι exhibuit *Virgil.* Δοιάζεσθαι nihil
 iffert. Leviter tangitur *Apollon.* Duplex forma
 Ἐνδοιάζω et Ἐνδνάζω. Posterior vetus. Συνδνάζειν.
Lex *Cyrilli* *Lex.* emendatur *Graecus* *Psalmodum* *Inter-*
res. Ἀμφιγνοεῖν et Ἀμφαγνοεῖν. Prius in libris fre-
 quentius, alterum non minus bonum *Polluci* videtur
 reddendum.

ισσατο τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοιάσσατο
 εἶναι τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.]
 tur *Ammonius*, et quae diversa credidit, amice con- 67
 ant, atque ab una, nisi fallor, origine descendunt.
 i a δις, διατάζειν· a δύο, δνάζειν· ita a δοιός, δοιά-
 a δοός, δοάζειν· quae omnia dubitandi potestatem
 nt. Et quoniam haec non usque videntur explora-
 na, paulo copiosius sunt deducenda. Vocabuli δοιός
 ul omni dubio vetulsta forma et simplicior fuit δοός,
 i agnovit *Etymologus* p. 289. v. 19. δοός· καὶ πλεο-
 ῶ τοῦ ἰ, δοιός. Hinc δοάζειν et δοάζεσθαι. *Suidas*:
 ω, ἀμφιδόξω. Lege Δοάζω, ἀμφιδόξω. *Hesychio* non
 dissimilis menda adhaesit: Δοξάζει, ἀμφιδόξει, δι-
 ι, δικάζει. Literarum ordo postulat: Δοάζει, in
 nque partem cogitationem versat, et animi dubius

pendet. Formam mediam *δοάσασθαι* frequentavit *Homerus*, qui quoties *διάνδιχα μερμηρίζοντας*, sive, uti admirabili etiam venustate loqui solet, *δαιζομένους κατὰ θυμὸν διχθάρια*, in scenam producit, toties, ubi in alteram partem inclinasse videbantur, subiungere amat:

᾿Ωδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι.

Hic versus saepius in *Iliade*, et in *Odyssæa*, at leviter immutatus, recurrit. *Scholia* cum *Ammonio* et aliis *δοάσατο* interpretantur ἔδοξε, et quidem recte. Sed vero, quae nobis meliora videntur, talia fere sunt, in quibus tamen pedem nondum liceat figere, quaeque necdum clara intelligentiam perfundant, sed eandem dubiam adhuc trahunt. *Eximie* hanc vim vocis *δοάσατο* expressit *Virgilius*, illius *Homeri* versum interpretatus in *Aen.* XI. v. 550. cuius loci mihi indicium fecit *Fulvius Ursinus*: *omnia secum*

Versanti subito, vix haec sententia sedit.

- 68 Haec vera loci, monente *Servio*, est distinctio; qui optime animadvertit, poetam *vix* posuisse, *quia naturale est, quotiens simul multa cogitamus, vix aliquod comprobentur*. Non male itaque *Etymologus* *δοάσατο* reddidit ἐνδοίασεν, atque idem esse credidit quod *δοιόσατο*. Quae de verborum origine submonuit, non minus aliena sunt, quam cetera doctus ceteroquin *Apollonii Rhod. Scholiasta* exprimit *L.* IV. v. 14. Apud *Apollon.* III. v. 769. *Medea* infortuna sua *δοάσατο*, *animi dubia secum versabat. Δοιάζεισθαι* apud eundem IV. v. 575. *λεύσσειν οὔρεα δοιάζοντο. Σοφοὶ ἐστοχάζοντο, dubitabundi coniectabant.* Alibi forma *δοιόσασθαι* versa *βουλας δοιάζειν*, III. v. 817. ubi pro οὐδέ τι proponi οὐδ' ἔτι βουλας Ἄλλη *δοιάζεισκεν*. id est *non atque ἐνδοίασε*. Pro ἐνδοιάζειν pulchre *Callimachus* hymno Iov. v. 5. posuit ἐν δοιῇ μάλα θυμός· imitatus *Homerus* II. I. v. 230. *Etymologus*: ἐν δοιῇ — ἐν διαταγματικῇ διχοστασίᾳ. Apud *Hesychium* reperio Ἐνανάζει, ἀνανάζει, βάλλει. Quod uti manifeste mendosum, ita dubium manebit, scripseritne *Auctor* *Glossarii*, e quo haec verba sunt fuit derivata, Ἐνδοιάζει, an vero Ἐνδυάζει. quae postea forma veteris etiam est notae. A δύο, δυάζειν et ἐνδυάζειν

Hesychius: Ἐνδύζει, ἀπορεῖ, διατάζει. et: Ἐνδυασμός, ἠμιβολία, διαταγμός, καὶ ἀπορία. Hinc etiam *Συνδυάζειν*, id Gallice diceres *combiner*. Paucula notat de hac voce *Asaub.* ad *Sueton.* Caes. cap. XX. Aptissime profecto fuerunt LXX Psalm. CXL. v. 4. οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. Ignotus *Interpres* in *Montfauc.* exapl. T. I. p. 648. μὴ συναλισθῶ ἐν ταῖς τερονότησι τῶν. Scripserat is, mihi crede, *συναλισθῶ*. Debeo hic emendationem *Cyrelli* Lexico MS. cuius integram notam, licet ab *Etymol.* p. 104. v. 11. parum diversam, 69 profuisse non erit inutile: Ἀενδοιάστως, ἀπὸ τοῦ ἐνδοιάστως, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀμφιβάλλω καὶ δοκῶ· γράφεται δὲ ἀ τῆς οἰ διφθόγγου πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συνδυάζω, σημαίνει τὸ συναλιζομαι· καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ, ἠτέστι, οὐ μὴ συναλισθῶ. Ἀενδοιάστως οὖν ἐστὶν ἠτὶ τοῦ ἀδιστακτῶς, ἀναμφιβόλως. leviores mendas sustuli. Item *Cyrellus* in Lex. Κατὰ συνδιασμόν. κατὰ κοινωνίαν. ἠγε συνδιασμόν· et id etiam *Hesychio* restitue. Docti facile viderint, quo haec Glossa debeat referri. Porro *Etymologus*, Ἀνάζειν, inquit, τὸ διατάζειν. Denique, ut supra me facturum recepi, exsequar, in v. Ἀγνοεῖν a scribit *Ammonius*: Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἐν τισιν εἶναι (ita legendum) διατάζειν. *H. Valesii* auctoritas, usu, qui in *bris* fere obtinet, firmata, non leviter me concusserat. Nisi nisi ἀμφιγνοεῖν apud Grammaticos offendes. *Platonis* loco a *Thoma* citato adde *Eundem* in *Sophista* p. 100. ὃ ἠ νῦν λέξαντος ἠμφιγνόησά σου, et p. 103. quod iam tum ἀμφιγνόουν, — οὐδὲ νῦν πῶ δύναμαι θεάσασθαι σαφῶς. *Sophoclis* in *Antig.* v. 387. locum elegantissimum *Schoeniasia* non cepit. *Xenophon* de *Cyri Exped.* II. p. 288. D. *Græci*, ὃ τι ἐποιοῦν, ἠμφιγνόουν. In huiusmodi loco *Hesychius* etiam ἠμφαγνόουν repererat. Confer *Procopii* locum inter ea, quae protulit *Valesius*. *Phavorinus* apud *Suidam* legisse videtur: Ἀμφαγνοεῖ, ἀμφιβάλλει. Neque de nihilo est, quod in MS. *Iungermanni* apud *Poll.* IX. 151. bis ἀμφιγνοεῖν legebatur; quorum alterum fortasse in ἀμφαγνοεῖν fuerit mutandum.

CAPUT XVII.

- 70 *Verbi medii διδάσασθαι Atticis observata potestas. Sophocles emendatus, et varians lectio e Scholiis eruit. Differentia inter κατάκλησιν, κατακλησίαν et σύγλητην ἐκκλησίαν.*

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατήρ συστήσας.] Rariore verbi medii usum ad *Aristoph.* Nubes v. 1341. ex *Ambr.* et *Thom. M.* observavit *Kusterus.* In *Lex. Platon. Timaeus* Bibl. *Coisl.* p. 478. Ἐδίδαξα, ἐπαιδευσα, αὐτὸς δ' ἑαυτοῦ. Ἐδιδάξαμην, ἐπαιδευσάμην, δι' ἑτέρου, αὐτὸ ἐπιμεληθεὶς τούτου. Confer *Suidam* in v. et *Hesych.* Ἐπαιδεύσατο. *Platonis* loca indicat *Kusterus* de Verb. Meas. Sect. II. §. 3. Legem *Solonis*: Ὅτι τρέφειν τὸν πατέρα μηδὲ διδάξαμενον τέχνην ἐπάναγκες μὴ εἶναι, inter *Atticas* retulit *Petitus* L. II. Tit. iv. quae in *Meursii* *Them. Att.* c. III. vitiose profertur. Confer *Heliod.* I. p. 23. *Lucian* sub initium *Somnii*, et *Schol. Idem* in *Abdic.* T. I. p. 724. σοῦ διδάξαμένου με καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος καὶ ἀναλασάντος, ὡς μάθοιμι. Haec pro *Grammaticorum* fide liberanda sufficiunt, nam si hinc discesserint poëtae, id istam legem minime labefactat. Neque id ignoravit *Moschorus*, qui, ubi discrimen tradit, ἀλλ' ὁ *Σοφοκλῆς*, inquit καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφεύρε. Perperam vulgatur ἐφεύγε. Locum extat in *Antig.* v. 365. *Mortale genus*

Καὶ φθῆγμα, καὶ ἠνεμόεν
Φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
Ὅργας ἐδιδάξατο.

- Primum pro φρόνημα repone φώνημα auctore *Scaligero* in notis MSS. forsan prius *Stephano* debetur, nam in veteri
71 *Sophoclis* editione reperio φώνημα. Deinde *Scholiam* sunt perturbata: Καὶ ἀστυνόμους ὀργάς.] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ἧν τὰ ἄστυνομούνται, ὅ ἐστι διοικούνται. prior haec erat observatio ἠνεμόεν φώνημα] τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν reliqua vix commode ad ἀστυνόμους ὀργάς referri possunt

facile autem in eam cogitationem delabor, *Scholiaſten* pro ὄργας legiſſe ἀρχάς, et hanc notam ſcripſiſſe: ἀστυνόμους ἀρχάς] τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστυα νέμονται, ὅ ἐſτι διοικοῦνται. Adfini certe ſignificatu in eadem Tragoedia v. 759. et 813. ea voce utitur *Sophocles*, et ſatis diſerte v. 182. *difficulter abſconditos alicuius animi ſenſus prius perſpexeris, quam*

Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντροβῆς φανῆ.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει.] Athenienſes, obſervante *Ammonio*, Κατάκλησιν vocabant, ὅποτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν πρὸς ἐπίſκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων. Uſi ſunt hoc loco *Iungerm.* ad *Poll.* VIII. 116. et *Petitus* ad *LL. Att.* p. 204. qui non ſatis accurate, quid κατάκλησις, κατακλησία et ſύγκλητος ἐκκλησία differant, explicuit; neque novi, qui diligentius hanc materiam pertractaverit. *Harpocration* in *Σύγκλητος ἐκκλησία* citat *Demofth.* ἐν τῷ κατ' *Αἰσχίνου*. Locus extat p. 215. C. ἐφοβοῦντο δὴ, μὴ ſύγκλητος ἐκκλησία γένοιτο ἐξαιρήνης. Adde *Aeſchinem* ἐκ τῷ κατὰ *Λημοσθένους* p. 256. B. Ad priorem locum monet *Ulpianus* p. 114. A. tres habitas Athenis ſingulis menſibus ſtatas conciones, ad quas ſponte ſua populus confluebat: ὅταν δέ, inquit, ἐξ ἀνάγκης τινὸς ſύλλογος γένηται, συνεκάλουν τινὲς περιῶντες. et haec coacta concio ſύγκλητος dicebatur. Confer omnino *Th. Galei* notam ad *Herodot.* VII. c. VIII. p. 783. Hinc 72 probe ſecerni debet, quae vocabatur *Κατακλησία*, teſtibus *Polluce* et *Hefychio*, cuius verba emendata in *Theſ. Gr.* Indice exhibuit *Stephanus*. *Σύγκλητος ἐκκλησία* et *Κατακλησία* id habuerunt commune, quod utraque extra conſuetum ordinem et in rebus gravioribus convocaretur; id vero privum habuit *Κατακλησία*, quod non ſolum in rebus maximi momenti obtinuerit, ſed et ad eam praeter Athenarum incolae per Atticae pagos diſperſi, οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν, evocati cogentur. Erat autem *Κατακλησία* ipſa *populi* in unum evocati *multitudo*. Per *Κατάκλησιν*, alio ſenſu a *Polluce* I. 29. memoratam, *actum convocandi* intelligit *Ammonius*.

CAPUT XVIII.

Discrimen inter Ἐκπολεμῶσαι et Ἐκπολεμῆσαι. Ascalonita emend. Λέξεις Xenophonteae e Zonarae Lexico. Ἠλιάτρος ab ἑλεός. Ἐδίατρος restituitur Athenaeo. Προγεύστης. Ἐδίατρος recentiori aevo idem qui olim Τραπεζοποιός.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρει.] Cum *Ammonio* faciunt *Etymologus* in v. *Thomas M.* in *Πεπολέμωται*, et *Ptolemaeus Ascalonita* §. 57. ubi pro *ἐκπολεμῆσαι* δὲ τῷ πολέμῳ ἐξελεῖν, ex *Ammonio*, quem passim sequitur, scribendum τὸ πόλιν ἐξελεῖν, quod a sciolo temere mutatum. Dantur Grammatici, qui, dum utramque formam memorant, significandi discrimen agnoscunt nullum. In *Zonarae Lex. MS.* Ἐκπολεμῶσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι· γράφεται δὲ καὶ Ἐκπολεμῆσαι παρὰ Ξενοφῶντι. *Xenophontea* λέξεις e *Zonarae Lexico* excerpserat *Leunclavius*, quae in libro *Voss. Bibl. Leidensis* prostant; quod alibi memini me dicere. *Suidas MS.* in hac voce ab editis parumper discedit: Ἐκπολεμῶσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ἢ ἐκπολεμῆσαι· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. ἐκπολεμῆσαι συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς. Confer, si lubet, *Harrocrat*, in v. *Valesium*, *Isferium Wasse* ad *Thucyd.* VIII. c. LVII. et *Moschorium* περὶ σχεδῶν p. 112. *Hesychius*: Ἐξεπολέμωσε, πολέμους (L. πολεμίους) εἰργάσατο. Verbo *ἐκπολεμῶσαι* bis tantum, si bene memini, usus est *Demosthenes*. *Olynth.* I. p. 2. A. νυνὶ γάρ, ὃ πάντες ἐθρολλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ, γέγονεν αὐτόματον. et *Olynth.* III. p. 11. B. ἐκπολεμῶσαι δεῖν ὄμοιθα τοὺς ἀνθρώπους ἐκ παντὸς τρόπου. priorem locum exponens *Ulpianus*, τοὺς Ὀλυνθίους, inquit, ἐσπουδάζομεν ἐχθροὺς καταστῆσαι τῷ Φιλίππῳ. In *Philippicis* haec loca legit *Harrocrat*ion. Considerari velim, an satis provide in *Polluce* I. 154. ἐξεπολεμῆθησαν vulgaverit *Lederlinus*.

Ἠλιάτρος καὶ Ἐδίατρος διαφέρει.] Dum *Ammonius* vocem Ἠλιάτρος, quae *coquum* dicit, παρὰ τοὺς ἑλεούς

derivat, manifesto prodit, eorum se non probasse sententiam, qui apud *Hom.* II. I. v. 215. ἑλεοῖσι, quod e *Schol.* inter varias lectiones retulit *Barnesius*, legi voluerint. *Schol. Hornei.* ἑλεοῖσι, ἐπιμήκεισι τραπέζιοις, — δασύνεται. Scriptus liber *Homeri Batavus* praefert: εἰν ἑλεοῖσιν ἔχενε· et *Scholion* ἐν ταῖς τραπέζαις ἔθηκην. Qui doctius quid velit super ea re, is adeat *Iungerm.* et *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 101. Hanc vocem propterea ab Ἐδέατρος discernit *Ammonius*, quia ob literarum adfinem scripturam librariorum incitiae erat exposita: nam a veteribus promiscue has voces 74 fuisse usurpatas, haud facile crediderim. Ἐδέατρος, inquit *Ammonius*, ὁ προγεύστης παρὰ τὰ ἐδέσματα. Non dubito, quin id aliquoties restitui debeat *Athenaeo* L. IV. p. 165. B. ubi *Artemidorus*, ἐκάλον δὲ, φησὶ, καὶ τοὺς προγεύστας ἑλεάτρος, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλείων πρὸς ἀσφάλειαν. Lepidam enimvero rationem, ὅτι προήσθιον, nisi ad ἔδω respiciens Ἐδέατρος scripserit *Artemidorus*. Quod paulo ante legitur, παρὰ τὸν ἑλεὸν, id semel depravata lectio peperit: quae virum eruditum eo potuit impellere, ut sanam lectionem in *Hesychio* sollicitaret. *Suidae* locum dedit *Briffonius* de Regno Pers. L. I. p. 66. Plura erudite ad hanc rem notavit *Ioh. Meursius* Animadv. Miscell. I. c. III. nonnulla etiam *Kusterus* ad *Suidam*, qui differentiae, quam tradit *Noster*, rationem minus habuit exploratam. Auctoritate MS. προγεύστης in *Ammonio* reposui, quamquam altera lectio leviter adblandiebatur. Observat *Suidas*, recentiori aeo Ἐδέατρον etiam dictum τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. Plura adderem, nisi pleraque ab aliis essent praecepta. Hoc usu Ἐδέατρος ab eo nihil quidquam distabat, qui *Τραπεζοποιός* vocabatur, teste *Athen.* IV. p. 170. E *Photii* Lex. profertur expositio vocis *τραπεζοποιός*, in qua *Menander* citatur. Non Comicum, sed Rhetorem intelligo. *Etymol.* p. 763. v. 47. in *τραπεζοποιός* — οὕτω Μένανδρος. ῥητορικῆ. MS. *Voff.* Μένανδρος ῥήτωρ. Fortasse legendum Μέν. ὁ ῥήτωρ ῥητορικῆ.

CAPUT XIX.

- 75 *Cothurni Tragici secundum Schol. Dionys. Thracis origo. Sophocles emend. Ἀγῆς ὄμμα grandis locutio. Sanatur e Scholiis Soph. Eiusdem fragmentum a Scaligero restitutum. Θεῖναι ἐν φρενὸς δέλτοισι. Quid proprie Atticis denotet Ἐνθύμιον.*

Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται διαφέρει.] Longa institui posset super hac re disputatio, cuius curam doctioribus integram malo relinquere. Unius *Diomedis* e Commentario in *Dionys. Thrac.* MS. de Tragoediae origine differentis verba describam: Δεῖ οὖν — ὡς οἶόν τε, βίον ἀναμάρτητον καὶ φιλοσοφώτατον μεταδιώκειν. ἐπ' ὠφελείᾳ δὲ ἢ καὶ συστολῇ ἢ τραγικῶν ποιήσις εἰσῆγετο τοῖς πολίταις· ἐπιδεικνύμενοι δὲ τῶν ἡρώων ὡσανεὶ τὰ αὐτῶν πρόσωπα, πρῶτο (I. πρῶτον) μὲν ἐπελέγοντο ἄνδρας τοὺς μείζονας καὶ εὐρυβόας· δεύτερον δὲ βουλόμενοι καὶ τὰ σώματα δεικνύειν ἡρωϊκὰ, ἐμβάδας ἐφόρον καὶ ἱμάτια ποδήρη. Credibile, ἐμβάτας scripsisse *Diomedem*.

Ἐνδον καὶ Ἐσω διαφέρει.] Num *Sophocles* harum vocularum differentiam observaverit, necne, nostra parum refert; sed locus, quem e Trachiniis ad eam rem producit *Ammonius*, dignissimus est, qui diligentius consideretur:

Γυναῖκες αἴτε ἔσω στήγης, αἴτε ἐκτός.

Legitur in editis v. 204.

———— αἴτ' εἴσω στήγης,
Αἴτ' ἐκτός αὐλῆς, ————

Parum abest, quin credam, vocem αὐλῆς in *Ammonii* codice non lectam; et profecto cogitari posset, olim editum fuisse:

Αἴτ' ἐκτός· ἀγῆς ὡς ἄελλτον ὄμμα ἔμοι
Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε.

- 76 *Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur. Facile patior, vulgatam aliis placere, modo ne quis hanc lectionem absurdam, aut Sophocle non satis dignam existimet.*

Ἀγῆς ὄμμα in stilo sublimi egregie usurpari potuit. Nihil aptius ad hanc rem *Euripidae* versu, quem Ill. *Grotius* attulit in Comment. ad *Matth. Evang. XXVII. v. 45.*

————— *ἰερὸν ὄμμα ἀγῆς ἥλιος.*

Ipsam noctem *νυκτὸς ὄμμα* vocat *Aeschylus* in *Perfis. v. 428.* ubi confer notam *Stanleii.* Tragicam verborum grandiloquentiam ridet *Aristophanes* *Nub. v. 284,*

Ὅμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται
Μαρμαραΐαισιν ἐν ἀγῆαις.

Alibi etiam vocabulum *ἀγῆ* *Sophocli* debet restitui, et pro *βρονταῖς αὐταῖς* in *Philoct. v. 1195. βρονταῖς ἀγῆαις* in textum e Scholiis recipi.

Ἐνθύμημα — τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθητο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῦ.] Atticum hunc usum exposuit *Cl. Dukerus* ad *Thucyd. VII. c. XVIII. Ἐνθύμιον ποιῆσθαι* vi vocis primum significavit *animo reponere, ἐν φρεσὶ βάλλειν, sive ἐν φρενὸς δέλτοισι θεῖναι, uti loquitur Sophocles* in *Triptolemo* apud *Schol. Pind. ad Olymp. Od. X. v. 1. Scaligero* pro *Σεῖδ' ἐν φρενὸς δ.* eximie in notis MSS. emendante:

Θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμούς λόγους.

Sed usus inprimis Athenis voluit, ut *ἐνθύμιον* de tali cogitatione usurparetur, quam inexpectatus casus, sed a superiori virtute oblati, suggereret, quaeque religionem et ominosum quid animo moveret. *Achilles Tat. II. p. 77. κατὰ τύχην μελιττά τις ἢ σφήξ περιβομβήσασα κύκλω μου 77 τὸ πρόσωπον παρέπτη· κἀγὼ λαμβάνω τὸ ἐνθύμιον. Heliod. VIII. p. 390. οἶον γὰρ μοι νῦν ὄναρ (εἴτε καὶ ὕπαρ ἦν) ἐνθύμιον γέγονεν. et alibi. Pari ratione accipiendus *Euripides Ione v. 1347.**

Ἐνθύμιόν μοι τόδε τίθησι Λοξίας.

Adde eundem in *Herc. Fur. v. 722.*

CAPUT XX.

Lucae locus in Amm. libello expositus. Ex Alciphrone aliquot maculae eluuntur. Ὅψε τῆς ἡμέρας, et similes loquendi formulae. Duplex verbi Ἐπιζηροῦσαι potestas. Suidas e MS. emaculatur. Differunt ἐπικηροῦσι et ἐπικηροκία.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει.] Haec nota *Ammonio* tribuenda; quae paulo post sequitur, recentiori aevo ab alio temere in hunc libellum videtur introducta: non solum ista observatio de ἐπίτιμος et ἐπιτίμιος apud *Moschopulum* iisdem verbis prostat, sed et locus, qui citatur: ἐπιτίμησον αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον, e Novo Foedere a Christiano Grammatico petitus, alium auctorem demonstrat. Editur quidem apud *Ammonium* ἐπιτίμησον αὐτόν, sed e *Lucae* *Evang.* VII. v. 3. facile patet, αὐτῷ scribendum. Grammatici verba, loco licet alieniori, ad *Lucae* XIX. v. 39. a *Pricaeo* adscripta et emendata deprehendo. Ἐπιτιμῶν τι hoc usu Graecis scriptoribus solemne, quod exemplis nolo adferere. Emendabo potius bina *Alciphronis* loca, quae mihi quidem medelae videntur inprimis indiga. Prior locus legitur L. III. epist. 32. συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνούμενοις τοῦπίτιμον. εἶμι γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐστιᾶν. οἶδα δ' ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπεργάζων. Nisi doctiores hanc loquendi rationem ferant, castissimi scriptoris verba ita constituam: ἣν τοῖς ἀρνούμενοις τοῦπίτιμον, εἶμι αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐστιᾶν. εὐδον ἐγὼ κ. τ. λ. In Epistolae Indice pro *Κοτίων* e MS. patru mei poni debet *Σκοτίων* et mox *Σκοτίων*. Quando *Alciphronis* feci mentionem, alterum eiusdem locum hic adiciam, qui ad *Ammonium* in v. Ἐσπέρα potuisset referri, ubi scribit Grammaticus: ὁψὲ δὲ βραδέως, καὶ μεθ' ὄντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, ὁψὲ τῆς ἡμέρας. Quod postremum legitur in *Alciphr.* I. epist. XXI. minus recte, uti auguror: σιτέται μὲν ὁψὲ τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. Ita etiam MS.

in cuius margine ex Cod. *Urbinate* ea comparet scriptura, quam in *Bergleri* nota reperies. Scripserat, credo, *Alciphron*: σιτεῖται μὲν τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο ὄψις τῆς ὥρας. Locus ad hanc rem a *Berglero* productus. Notissimae sunt Graecorum loquendi formulae, ὄψις καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας, ὄψις τοῦ χρόνου. *Max. Tyr.* Serm. XXXIII. p. 190. Ὅψις τοῦ καιροῦ *Alciphron* III. Epist. 71. ubi minor vulgatam Graecae linguae scientissimo Editori non displicuisse.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκέσασθαι διαφέρει.] De verbo Ἐπικηρύξαι non pauca ab eruditis hominibus fuere in medium prolata, quibus nonnulla hic adiicere animus est. Duplici potestate usurpari solet, quarum prior vulgatio, minus frequens altera. Ἐπικηρύξαι τινὲς χρήματα, certa pecunia per publicam praeconis vocem alicuius caput licitari; aliquoties apud *Demosthenem* ab aliis hanc in rem 79 citatum, et apud *Harpocrat.* καθάπερ Ξέρξη ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες. Eo, quo dixi, sensu cepit *Kühnius* ad *Poll.* IV. 93. Sed et dicitur aliquis ἐπικηρύττειν τινὲ ἀργύριον, praemium publice per praeconem alicui constituere, qui promulgatum hominem occiderit, verba sunt *Clariff. Hemsterhuisi* ad *Poll.* VIII. 138. n. 66. Ea ratione acceperunt *Ammonius*, *Etymologus* et *Moschorulus*, apud quem legendum: Ἐπικηρύξαι ἐστὶ τὸ δι' ὑποσχίσεως χρήματα δώσειν κ. τ. λ. Omissum in edd. δι'. *Suidae* locum, a *Kustero* non rite intellectum, e MS. *Leid.* adscribam: Ἐπεκήρυξαν. διασήμως καὶ διαπροσίως ἐλάλησαν. καὶ ἐπεκήρυξάν τε τάλαντον δώσειν τῷ μηνύσαντι. Quam lectionem qui ad vulgatam contendet, eius bonitatem facile agnoscat. Hanc pecuniam in aris poni solitam docet *Harpocrat.* Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο, εἴρηκεν Ἰσαῖος. ubi levem errorem commisit *Valesius*. Alter *Suidae* locus huc etiam pertinet: Ἐπανεῖπον, ἐκήρυξαν. *Θουκυδίδης* ἢ. mallet dixisset ἐπεκήρυξαν. pro ἢ ponendum ε'. nam, quae profert, leguntur apud *Thucyd.* VI. c. LX. ubi omnino conferenda cum *Schol. Cl. Dukeri* nota. Ad ἐπικήρυξιν egregia est *Ulpiani* observatio, quam *Valesius* praeteriit, ad locum *Demosth.*

citatum, ubi inter alia scribit: ἄλλο δέ ἐστιν ἐπικηρυκεία καὶ ἄλλο ἐπικήρυξις. ἐπικηρυκεία μὲν ἢ φιλία· ἐπικήρυξις δὲ, ὅταν πόλις, ὡς ἔφημεν, ἐχθρὸν ἔχουσά τινα, ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν τοῦτο ἐγίνετο. Eodem consilio ab ἐπικηρύξαι verbum ἐπικηρυκέσασθαι distinxit *Ammonius*. Differentiam perspectam habuit *Heliodorus*. L. I. p. 60. *Petofiris*, cum fuga sibi consulisset *Thyamis*, χρήματα πάμπολλα καὶ βοσκήματα τοῖς ζῶντα προσκομίσασιν, εἰς τὰς κώμας τὰς ληστρικὰς διαπέμπων, ἐπεκήρυξεν. Contra IX. p. 414. *Syenenses* τὸν Ὀροονδάτην ἐπικηρυκέσθαι πρὸς Ἰθάστην ἰκέτερον· caduceatores mitteret, qui pacem rogarent. *Herodotum* IV. c. LXXX. non bene vertit *Valla*. Confer *Demosth.* in *Leptinea* p. 368. B. πρὸς *Λακεδαιμονίους* ἐπικηρυκέσθαι. Idem de Pace p. 23. C. loco ab *Harpocr.* citato: διὰ τὴν πρὸς *Λακεδαιμονίους* ἐπικηρυκείαν. Neque tantum de caduceatoribus publica auctoritate missis, sed et de privatorum hominum nunciis ἐπικηρυκέσθαι adhibetur a *Thucyd.* VII. c. XLVIII. et *Demosth.* contra *Zenothem.* p. 577. C. Perdifficilem *Euripidae* locum aliis exponendum relinquo.

FINIS LIBRI PRIMI.

LUDOVICI CASPARI VALCKENAER

81

LIBER SECUNDUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

Verbi Ἐπιχάριεν potestas eadem quae τοῦ ἐπιγελᾶν, et similitum. Ἐπιχαιρέκακος. Insignis Anaxandridae Comici locus emendatur. Χαιρέκακος, Hesiodo κακόχαρτος. Procli Scholia suppleuntur. Differentiam inter Ἐτερόφθαλμος et Μονόφθαλμος non spernunt veteres. Tentatur Pollux. Phrynichi scriptura vindicatur. Μονόμματος. Cocles reponitur in Gloss. inedito et in versu Lucilii. Cyclops, cocles. E Lucilii fragmento ope MS. macula eluitur. Aelianus illustratur.

Ἐπιχάριεν καὶ Συγχαίριεν διαφέρει. Ἐπιχάριεν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτριῶς κακοῖς· Συγχαίριεν δὲ τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.] Hanc Ammonii nostri observationem inter illas reponendam esse censeo, quarum bonitatem, constanti veterum scriptorum usu firmatam, nemo sobrius harum rerum aestimator facile negaverit. Ἐπιχάριεν insultandi et alterius mala inridendi potestate

usurpari solet. *Sophoclis*, qui obmoveri posset, locum non repellam, neque etiam, quae ad hanc rem proferri possent, testimonia operose exponam; quum plerisque omnibus, quibus tenui hac opella placere laboramus, sit exploratissimum, praepositionem ἐπὶ verbo χαίρειν eandem virtutem conciliare, quam in similibus praeferat, qualia sunt ἐπιχαυριᾶν, ἐπιγάνυσθαι, ἐφῆδισθαι, ἐπιτέρπεσθαι, ἐπιγελαῖν. Sicuti ἐπιχαίρειν, pari ratione dici solet ἐπιγελαῖν τοῖς ἄλλοτρίοις κακοῖς: quod *Ammonio* videtur restituendum, a cuius scriptura leviter recessit errantis librarii manus, ponendo συνεπιγελαῖν. Quod *Menander* scripsit:

Ταῖς ἀτυχίαις μὴ ποτ' ἐπίχαιρε τῶν πύλας·

id sapienter olim praeceperat *Lacedaemonius Chilo*: Τῶ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα, teste, cui *Menandri* etiam versiculum debemus, *Stobaeo* p. 45. v. 42. Apud eundem *Teles* Tit. xci. p. 510. mortuo, inquit, diviti haeredes ἐπιχαίρουσι. In re non dissimili *Homerus* Od. T. v. 331.

— Τεθνεῶτι γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες.

Qui ignobilem animum sordido hoc vitio gerebat inquinatum, is, admirabili et aliis in linguis incomperta brevitate, *Lacedaemoniis*, observante *Hesychio*, dicebatur Ἐπιγελαστόρ, Graecis vulgo Ἐπιχαυρέακος. Id nominis erat Comoediae, in qua malevolorum hominum mores expinxerat *Timocles*. Elegans imprimis est *Anaxandridae* locus apud *Athenaeum* XV. p. 688. B. quem *Grotius* Excerptis ex Trag. et Com. p. 645. inseruit:

— — — ὦ πονηρὰ καρδία,
Ἐπιχαυρέακον ὡς εἶ μόνον τοῦ σώματος,
Ὁρχῆ γὰρ εὐθὺς, ἦν ἔδης δεδοικότα.

Una litera depravata omnes istius loci veneres simul abstulit, et *Illustri Interpreti* tenebras obiecit; medii versus interpretatio:

Quam tu malignum es solum in toto corpore,

neque Graecis respondet, neque expedita est: verum superioribus rebus tum erat inpeditus *Grotius*, et in notis ad hunc locum nihil tale meritum *Casaubonum* reprehendit.

Minima mutatione pro εἰ μόνον scribe, quaeso, ἔμμονον, id est ἀδιαλείπτως ἐπιμένον· et sententia evadet *Anaxandride* dignissima:

Ἐπιχαιρέκακον ὡς ἔμμονον τοῦ σώματος,
Ὁρχή γὰρ εὐθὺς, ἣν ἴδης δεδοικότα.

aliorum infortuniis insultandi libido tibi, innata veluti et per totum corpus diffusa, indefinenter adhaerescit; nam, si quem modo videris timore contactum, prae gaudio subsultas illico. His omnibus ad Graeci dicti vim exprimendam fuit opus. Τὸ ἐπιχαιρέκακον vulgo vocant ἐπιχαιρεκακίαν. *Andronicus Rhodius* περὶ παθῶν p. 744. *Χαιρεκακία* δέ, inquit, ἡδονὴ ἐπὶ τοῖς τῶν πέλας ἀτυχήμασι. ubi si ponendum censeas Ἐπιχαιρεκακία, habebis, quo suspicionem adiuvare queas, *Stobaeum* *Eclog. Phys. L. II. p. 193.* qui pessimam animi adfectionem ἐπιχαιρεκακίαν inter φθόνον et ὕβριν mediam collocavit: vocabulum etiam *χαιρέκακος* *Iungermanno* displicuit ad *Poll. V. 128.* Vereor, ne id satis tueatur *Hesiodicum* *κακόχαρτος*, quod *Schol. ad Erog. v. 196.* exponit *χαιρέκακος*, ἐπὶ *κακοῖς χαίρων*. Corrige *Proclum*, ubi ad v. 28. ἔρις *κακόχαρτος*, ἀμφίβολον, inquit, τὸ *κακόχαρτον*· ἦτοι γὰρ ἢ *κακοῖς* ἢ ἐφ' ἣ οἱ *κακοὶ* ἐπιχαίρουσι. legendo ἢ *κακοῖς* χαίρουσα imperfectam orationem facile supplebis.

Ἐτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἐτερόφθαλμος μὲν γὰρ ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, Μονόφθαλμος δέ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ *Κύκλωψ*.] Neque hanc legem vetustissimi scriptores migrant, qui *Polyphemum* *nuspiam* ἑτερόφθαλμον vocasseprehenduntur. *Altero oculorum casu quodam privatum*, qui inter *Locros*, antiquarum legum tenacissimos, novam ferre sustinuerat, ἑτερόφθαλμον vocat in *Timocrat. p. 480. B.* *Demosthenes*, quem locum respicit *Harpocr.* Ἐτερόφθαλμος fuisse dicitur etiam *Lycurgus* *Spartanus*, πηρωθεὶς ὑπὸ τινος τῶν πολιτῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον· uti scribit *Rufus* apud *Stobaeum* *Tit. XIX. p. 169.* et recte observat *Cyrillus* in *Lexico inedito*, eo usu adhiberi vocem ἑτερόφθαλμος, quo ἑτερόκωφος, ὁ τὴν

θατέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος. Contra Cycloπας et
 eiusmodi hominum portenta μονοφθάλμους dixerunt,
 unoculos natura, φυσικῶς: uti recte addit in hac differentia
 tradenda Thomas M. Pollux II. 62. Τὸ δὲ μονόφθαλμος
 παρὰ Ἡροδότῳ, ἐπὶ τῶν ἐκ φύσεως ἕνα ἐχόντων ὀφθαλμῶν
 οἷον Κυκλώπων καὶ Ἀριμασπῶν. Binis vocabulis transpo-
 85 fitis lege potius: καὶ Ἀριμασπῶν παρὰ Ἡροδότῳ. *Iffe-*
donum vicinos *Arimaspos* ἄνδρας fuisse μονοφθάλμους
 tradit *Aristeas* apud *Herodot.* IV. c. XIII. *Cycloπας* μονο-
 φθάλμους καὶ ὠμοφάγους καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους
Alcinoo narrabat *Ulysses*, teste *Luciano* Ver. Histor. I. p.
 641. *Hesychii* nota, Φορκίς, μονόφθαλμος, non videtur
 cum *Palmerio* mutanda. Ab hoc veterum usu temere
 discedentes recentioris aevi scriptores reprehendit *Phry-*
nichus p. 22. Μονόφθαλμον οὐ ῥητέον, Ἐτερόφθαλμον δέ·
Κρατῖνος γὰρ μονόμματος εἶπε τὸν Κύκλωπα. Huius,
 quam e scripto cod. vulgavit, lectionis bonitatem minus
 agnovit *Nunnesius*, et in notis p. 26. pro μονόμματος,
 μονόφθαλμον *Cratino* adscribere non dubitavit: tametsi
 autem in veteribus *Phrynichi* editionibus, quas in rem
 suam advocare potuisset *Nunnesius*, perspicue reperitur:
Κρατῖνος δὲ μονόφθαλμον εἶρηκε τὸν Κ. idque in *Lexicon*
 suum recepit *Phavorinus Camers*; μονόμματος minime
 spernendum censeo, non solum quod ab *Hesychio* expo-
 natur, sed praecipue quod in *Cratino* magis conveniat,
 ab *Alcaeo* pari usu positum in *Antholog.* I. c. LIX. p. 122.
 Ut lectoris fastidio occurram, integrum *Alcaei* epigramma
 subiiciam, cuius sensum mihi non usque perspectum haud
 diffitebor:

Οἶνος καὶ Κένταυρον, Ἐπίκρατες, οὐχὶ σὲ μῶνον
 Ὀλεσεν, ἢ δ' ἔρατῆν Καλλίου ἡλικίην.
 Ὅντως ὠμοφάγων ὁ μονόμματος, ᾧ σὺ τάχιστα
 Τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ αἵδεω πρόποσιν.

Euripides in *Cyclope* v. 77.

Θητεύω Κύκλωπι
 Τῷ μονοδέρκα.

Addictus Cyclopi
Servio lusco.

86

vertit *Flor. Christianus*. In Glossario *Batavae Biblioth.* reperiō: *Cloes, lufus, strabo*. cum scribi debuisset: *Cocles, lufcus*. Quamvis vocabulum *Cocles* notissimum sit, eo hunc locum produxi, quod *Polyphemus* etiam *Cocles* dicitur a *Lucilio*, uti ego quidem in eius loco, quem e *Satyrar. lib. XV.* adfervavit *Nonius p. 533.*, restituendum cenfeo:

Multa homines portenta in Homeri versibu' ficta

Monstra putant, quorum in primis Polyphemu' ducentos
Cocles longu' pedes, — — — — —

A *Franc. Doufae* editione parumper discessi, et quod pro vulgata: in *Homero versificata*, libri orae adscripserat Nobilissimus *Doufa*: in *Homeri versibu' fata*, in textum recepi, voce *fata* in *ficta* ad fidem vetustissimi codicis *Lugd. Bat.* mutata, in quo legebatur in *Homeri versificata*. Idem codex praeferebat etiam: *Cyclops longus pedes*; malui *Cocles* propter glossema, quod *Nonii* editionibus, *Merceriana* antiquioribus, inhaeserat: *Cyclopes, coclites*. cuius vix ratio reddi posse videbatur, nisi eam, quam dixi, scripturam ponas. Pulcerrima est hanc in rem *Ios. Scaligeri* observatio, Latinorum *Cocles* a *Κύκλωψ* derivantis, Coniect. in *Varr. de L. L. p. 143.* Istaec observatio egregiam lucem addit *Aeliano Var. Hist. XII. c. XLIII.* Ἀντιγόνοσ ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμοσ, καὶ ἐν τούτου Κύκλωψ προσαγορευθεὶσ, unoculus, et propterea *Cocles* cognominatus. ubi *Phrynichi* etiam meminit *Perizonius*.

CAPUT II.

87

Propria vocis Ἐὐφνης virtus et figurata. Euripidae versus, et epigr. in Anthol. obiter corriguntur. Ἐὐφνης Athenis denotabat τὸν σκωπτικὸν, non σκώπτην. Ingens harum formarum discrimen. Hesych. emend. Non perspicue tradi in Ammonio, quid distent εὐφνης et εὐμαθής. Tentatur Pindari locus. Quo usu Attici scriptores

posuerint τὸ εὐθύ. *Menandri fragmentum exponitur et leviter refingitur. Εὐθύ, ex adverso.*

*Εὐφνῆς καὶ Εὐμαθῆς διαφέρει. Εὐφνῆς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀπτικοῖς ὁ σκαπτικός· Εὐμαθῆς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.] Quaecunque laeto germine sata feliciter surgunt, Graecis dicuntur εὐφνῆ. Apud Polluc. I. 236. κλάδοι εὐφνεῖς. Laeta pascua, Oppiano εὐφνεῖς νομαί, *Halieut.* I. v. 603. Schol. εὐθαλεῖς, αἱ εὐ ἔχουσαι φύσεως καὶ θέσεως. vulgatur θήσεως. cui iunge Schol. Soph. ad Aiac. v. 771. Adfines est λόφος εὐφνῆς ἐς στρατοπεδείαν· quod Appiano restituit Doctor meus Celeberr. *Wesselingius* I. Observ. xv. Hinc elegans facta ad humani corporis venustatem, et naturalem quandam mentis virtutem translatio. *Scleriae ῥῆσις* — φνὴν καλὸν γενέσθαι, quam *Grotius* in *Stobaei Floril.* p. 425. interpretatur: *pollere ingenii secunda dote; potius videatur reddenda: decora pulcritudine gaudere; quo sensu ibid. p. 193. Tyrtaeus* 88 scripsit: *Τιθωνοῖο φνὴν χαριέστερος· pro indolis praesiantia usurpavit Euripides Eurysitheo:**

— — ὅς γὰρ ἂν χρηστός φνῆ,
Ὁὐ τούνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

Non satis emendate διαφθέρη vulgavit *Grotius* p. 333. quem sequitur *Barnef.* peior est apud *Stobaeum* scriptura. *Felici ingenio nati* et ad quaevis parato habebantur εὐφνεῖς. Glossae: *Εὐφνῆς, ingeniosus.* et: *Dubingeniosus, εὐφνῆς.* ubi perperam etiam legitur ἀφνῆς. Eo usu non distabat ab εὐστοχος, quo nomine eximie laudatur *Plato Anthol.* II. c. LI. ep. 8. vulgatam εὐστολος ineptissimam esse, absque ulla etiam εὐστοχία animadverti potest. Virtutem feliciter metaphoris utendi, neque docili aut attento, sed *natura ingenioso* tribuit *Aristoteles* de Poët. c. XXII. τὸ μεταφορικὸν εἶναι, — οὔτε παρ' ἄλλον ἐστὶ λαβεῖν, εὐφνῆς τε σημειὸν ἐστὶ. Quando *Aristotelis* feci mentionem, a Philosophis non recedam. *Plato* in *Protag.* p. 289. εὐφνεστάτος γενόμενος εἰς ἀλλήσιν. *M. Antoninus* I. §. 16. *Diis, inquit, acceptum fero, τὰ παιδιά μοι ἀφνῆ μὴ*

γενέσθαι, μηδὲ κατὰ τὸ σωματίον διάστροφα. Athenis autem hi fere cenfebantur εὐφυνεῖς, qui a iocis urbanis atque facetiis essent paratissimi. Εὐφυνῆς, inquit Ammonius, παρὰ Ἀττικῶς ὁ σκώπτικός. Ultimum σκώπτικός, non temere positum, tantum distat a σκώπτῆς, quantum ab *eleganti* et ingenuo homine dignissimo iocandi genus *petulans* et flagitiosum. *Hesychius*: Εὐφυνῆς ὁ ἐξ ἐτοίμου λέγων καὶ σκώπτων μετρίως. ubi ὁ σκώπτων μετρίως idem est, qui σκώπτικός. Depravata *Hesychii* lectio σκώπτων μετρίως magnis viris fraudi fuit, et *Henricum* etiam *Stephanum* egregie decepit, cui haec glossa pluribus de *Hesychii* 89 Lexico differendi occasionem subministravit in *Thef. Gr.* T. IV. p. 270 et 271. *Alexis* Lino apud *Athen.* IV. p. 164. D.

Μάλ' εὐφυνῆς ἄνθρωπος ἐπὶ τραγωδίαν
Ὡρμηκε νῦν ———

Arifippus Socraticus eidem Comico in Galatea audit σοφιστῆς εὐφυνῆς, teste *Athen.* XII. p. 544. F. Alia dabunt *Casaubon.* Anim. in *Athen.* VI. c. XVII. et egregie *Ammonium* illustratura *G. I. Vossius* Institut. Orat. III. sub finem cap. V. Nondum ab hoc loco discedam, in quo id me male habet, quod unica tantum haec vocis εὐφυνῆς potestas tangatur; et vanus sim coniector, si non plura aliquando fideliores libri suppeditent. Quanto clarius vocum εὐφυνῆς et εὐμαθῆς differentiam patefecit *Speusippus* in Ὅροις. Graviter, sed perspicue eandem declarat *Pindarus* Olymp. Od. II. v. 154. et seqq. qui, dum artem infra naturam longe deprimit, Od. IX. v. 152.

Τὸ δὲ φυνῆ κράτιστον ἄπαν·

non negat, utrumque pulcre convenire, et faciles felicitis ingenii dotes usu et disciplina excitari magis et corroborari. *Ibid.* Od. VII. v. 37.

—— δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μεῖζων ἄδολος τελέθει.

Qui locus, ut est sane minime expeditus, mirum in modum a veteribus fuit vexatus. Verosimile videtur, *Pin-*

darum scripſiſſe ἀδόλου. Unus e commentatoribus rem acu videtur tetigiffe: τῷ δαέντι, ἤγουν καὶ τῷ μαθόντι
 90 εὐφρεῖ, τέλειθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς ἐξ
 εὐφρέας μόνης ἀκρατος καὶ ἀδόλος. Corrige, fodes, ἀκρά-
 του καὶ ἀδόλου. Vin' *Pindarici* dicti interpretem? ecce
Demofthenem in *Erotic.* p. 162. C. ἀπασα φήσις βελτίων
 γίγνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν· πολὺ δὲ
 μάλισθ' ὅσαις ἐξ ἀρχῆς εὐφρέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε.
 Sin *Pindarum* contrectando doctis hominibus displicuero,
 poenitet me coniecturae.

Εὐθύς, Εὐθύ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθύς
 μὲν γὰρ ὁ κανὼν· Εὐθύ δὲ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ'
 εὐθεΐαν τοῦ γυμνασίου.] Hac ratione locum in editis egregie
 mendosum emendandum cenſeo: auctor emendationis *Am-*
monius, in ultima nota veteres aliquando τὸ Εὐθύ ποſuiſſε
 ſcribit ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθύ τῆς
 στοᾶς, εὐθύ τῶν ἀρωμάτων. Hinc petenda videtur ratio,
 cur *Menandrum* reprehenderit, qui ἐν *Λυσκόλω*, neglecto
 hoc Atticorum uſu, εὐθύς adhibuerit. Verba *Menandri*
 in *Amm.* Edd. ita vulgari ſolent:

Τί φῆς ἰδὼν ἐνθέν γε πᾶς δ' ἔλευθερῶν,
 Ἀπῆλθεν εὐθύς, ὡς ταχύ.

Obscuram fragminis *Menandrei* ſententiam, quam alii
 etiam exponere tentarunt, hac, ni fallor, ratione illuſtrio-
 rem reddes:

Τί φῆς ἰδὼν, ἐνθένδε πᾶς γ' Ἐλευθερῶν
 Ἀπῆλθεν εὐθύς ὡς ταχύ;

Quid ſi tu vidiffes, quam celeriter hinc ſeſe recta Eleu-
theras conieceroit? Εὐθύς Ἐλευθερῶν poſitum pro Εὐθύ.
 Sic εὐθύ πόλεως uſurpavit *Eupolis* Μαρικᾶ apud *Schol.*
Soph. ad *Oedip.* Colon. v. 1596.

91 Ἀλλ' εὐθύ πόλεως εἶμι, θῦσαι γάρ με δεῖ
 Κριὸν Χλόη Ἀήμητρι.

Alios etiam Atticiffas ſequutus εὐθύς et εὐθύ ſedulò diſcer-
 nit *Ptolem.* *Aſcalon.* §. 25. Εὐθύς ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ ὀρθοῦ.
 ὡς φραμὲν εὐθύς κανὼν. Εὐθύ δὲ οὐκέτι ἐπὶ χρόνου, ἀλλ'

ἐπὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας, οἷον εὐθὺ χωρίον. Corrigendam οἷον εὐθὺ χωρίου. Huiuscemodi loquendi formulae prostant apud *Suidam*, et apud *Lucianum* longe plurimae, veluti in *Hermotimo* T. I. p. 523. εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. p. 521. χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως. *Dial. Mort.* XXII. εὐθὺ τῆς καθόδου. *Nigrino* p. 40. εὐθὺ τῆς πόλεως. *Max. Tyr. Serm.* XXXVIII. p. 222. εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ. *Heliod.* I. p. 10. εὐθὺ τοῦ ὄρους ἐχώρου. *Aristophanes* ἐν *Γηροτάδι* apud *Etym.* p. 420. v. 5. ἦσαν εὐθὺ τοῦ *Διονυσίου*. Ab eodem p. 682. v. 52. sub teste *Aristophane* profertur εὐθὺς *Σικελίας*, ubi forsan scribendum εὐθὺ Σ. Eadem ratione usus est *Herodotus* VIII. c. XXXVIII. εὐθὺ *Βοιωτῶν* ἔφευγον. et IV. c. LXXXIX. ἔπλεε εὐθὺ τοῦ Ἰστροῦ. Ab his probe fecernenda est diversa vocis εὐθὺ potestas, qua, monente etiam *Ammonio*, significat τὸ ἐξ ἐναντίας. *Max. Tyr. Serm.* XXVII. p. 161. *Ἀχιλλεὺς* νῆσον οἰκεῖ εὐθὺ Ἰστροῦ, ubi εὐθὺ verti debet ex *adverso*: hunc locum eo protuli, quod viro cuidam eruditissimo fraudi fuerit.

CAPUT III.

Diversi ordinis legati dicti Θεωροί. Elegans Max. Tyrii 92 *locus menda liberatur. Minus vulgaris Philochori observatio. Munus Θεωρῶν perhonorificum. Ἀρχιθέωρος et Θεωρίας ὑπηρέται. Lyfimachidae verba apud Amm. emend. et illustr. Super titulo libri Lyfimachidae suspicio: non videri eum scripsisse περὶ ὀητόρων, sed περὶ ἰορτῶν. Ionsii sententiam non satis esse expeditam.*

Θεωρός καὶ Θεατῆς διαφέρει. Θεωρός μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος.] Nomen Θεωρῶν, per sane honorificum, diversi generis legatis olim fuit tributum, nullis, nisi τοῖς εἰς θεοὺς πεμπομένοις: qua generaliori loquendi ratione, praeter *Ptolemaeum Afcalonitam*, qui *Ammonium* sequitur, usus etiam fuit in *Lex. Hipp. Erotianus*, subiungens *χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν*. Illis quidem id nominis eximie adhaesit, qui ob rem, sive publicam, sive

etiam privatam, Delphos aut alioversum proficiscebantur. *Soph. Oed. Tyr. v. 113.* Λαίος Θεωρός — ἐκδημῶν. *Schol. ὁ πρὸς τοὺς Θεοὺς διὰ χρησμὸν ἀπερχόμενος.* Confer *Triclin. Soph. Oed. Col. v. 409.*

Ἀνδρῶν Θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.

Qui Iovis Ammonis oraculum consuluerant, Θεωροὺς vocat *Serinus* apud *Stobaeum* Tit. VII. p. 91. Atheniensium, Corinthiorum, et aliarum etiam gentium super gravissimi momenti rebus missas legationes memorat *Maximus Tyrius*, Serm. XXV. p. 145. tum philosophatur, sed elegantissime: φέρε, inquit, μιμησάμενοι τοὺς Θεωροὺς ἐκείνους, τοὺς ὑπὲρ κοινῶ τοῦ γένους ἐπὶ τὰ μαντεῖα σταλέντας, 93 ἐρώμεθα τὸν Δία, τίς τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν πατήρ καὶ χορηγός. Ita scribendum censeo, pro τοὺς κοινούς, τοὺς ὑπὲρ τοῦ γένους. Alia dabit in hanc rem *Cl. Dukerus* ad *Thucyd. V. c. xv.* nota p. 328. ubi illos monet, qui ad obeundas flatas in Delum legationes, sive ad solemnia Graeciae certamina publica auctoritate mittebantur, Θεωροὺς fuisse salutatos; ac de iis egisse *Spanhemium* et *Valesium*. Minus trita, sed mendis etiam sunt obfita, quae erudita in *Soph. Oed. Col.* Scholia nobis ex *Philochori* Tetrapoli exhibent ad v. 1040. e quibus id saltem cogi potest, Delphicas legationes et Deliacas per vices fuisse institutas: θύει δὲ ὁ μάντις, inquit *Philochorus*, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφοὺς πόμπιμα γένηται, καὶ Θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνῶν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Ἀῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ Θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Ἀῆλιον. Neglecti officii accusantur Athenienses in oraculo Dodonaeo apud *Demosth.* in *Midiana* p. 392. C. ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει, ὅτι τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας καὶ τῆς Θεωρίας· αἰρετοὺς δὲ πέμπειν κελεύει Θεωροὺς ἐννέα. ubi notatu digna sunt, quae scribit *Ulpianus* p. 203. Θεωροὶ ἦσαν οἱ τὰς θυσίας τοῖς ἔξω θεοῖς ἀποφέροντες. Confer *Lyfimachidae* verba apud *Ammonium*. Quod autem res ipsa suadet, munus Θεωροῦ admodum fuisse honorificum, ex *Demosth.* de falsa legat. p. 216. C. aestimare licet, non nisi primi ordinis et dignitatis prae-

cipuae viros ad istud obeundum electos: ὥστε μήτε τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς θεωροὺς, μήτε τοὺς θεσμοθέτας εἰς τὰ Πύθια πέμψαι, ἀλλ' ἀποστῆναι τῆς πατρίου θεωρίας. Missos fuisse cum legatis θεσμοθέτας, ἵνα μᾶλλον ἢ τὸ ἀξίωμα τῆς θυσίας, monuit *Ulpianus* in comment. ad h. l. p. 112. Prae reliquis unus eminebat Ἀρχιθέωρος. *An- 94*
dronicus Rhodius Ethic. Nicom. Paraphr. IV. c. III. p. 204.
 οἱ — τὸ αὐτὸ δαπάνημα προσήκει τριηράρχῳ καὶ τῷ ἀρχιθέωρῳ, ἀλλ' ἑκατέρῳ τὸ πρέπον τῷ μεγέθει τῆς ἀρχῆς. Multa notat *H. Steph.* Ind. Thef. in v. Ἀρχιθέωρος. Hic *Achilli Tatius* VII. p. 449. ὁ τὴν θεωρίαν ἄγων. Praeter Ἀρχιθέωρον *Theagenem*, a *Valesio* indicatum, θεωρίας etiam ὑπηρέτας L. IV. p. 198. memorat *Heliodorus*, qui non pauca ad hanc rem subministrabit. Porro, quae in hac observatione tradidit *Ammonius*, consideremus.

Ibid. Ἀσυμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑτηρίων.] Ut facilius fiat, quam mox de libro *Lysimachidae* institutam, disputatio, primum observari velim; hinc ab *Ammonio* enotari, quatenus sit inter θεωρῆσαι et θεάσασθαι significandi differentia; quique proprie θεωροὶ sint dicendi; deinde etiam, unde τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικὸν nomen acciperit: οὐχὶ διὰ τὰς θεάς, inquit *Lysimachides*, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι. In notis submonui, pro ἐπιθεῖν legendum videri ἐπιθύειν: neque pudet me coniecturae. *Moschopulus* περὶ σχεδῶν p. 10. θεωρικὰ χρήματα distributa fuisse scribit εἰς θεάς, καὶ ἑορτάς, καὶ θυσίας, ἵνα μὴ τῆς θεωρίας αὐτῶν ἀπολίπωνται. ut ne quis pauperior festorum celebritate careret. Hoc nostro nunc scopo sufficit; plura etiam de theorica pecunia notarunt *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 383. et seqq. et ad *Harpocrat. Henr. Valesius*. Si quis vero, quae sub teste *Lysimachida* ex *Ammonio* protuli, rite animadvertat, non facile hunc fuisse credet libri *Lysimachidae*, quem *Ammonii* Edd. praeferunt, indicem. Ego certe nullus adsequor, qui in huiusmodi argumenti 95
 libro haec materia commode pertractari potuerit. Modo a *Caecilii* cogitatione animus sit liber, non dubitabis

mecum reponere: *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑορτῶν*. Levissimam mutationem suadet *Harpocratio*, qui in v. *Σκίρον* testes citat *τοὺς γράψαντας περὶ τε ἑορτῶν καὶ μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἔστι καὶ Λυσίμαχίδης*. De Festis egerant, eidem alibi citati, *Apollonius* Acharnensis, *Philochorus* et alii, quos inter *Lysimachides*. Fieri non poterat, ut, qui festos Atheniensium dies exponerent, non simul mensium etiam haberent rationem: neque mirarer, potiorum tantum operis partem ab *Ammonio* memorari, cum et alibi Lamprensis *Ammonii* τὸ περὶ *Θυσιῶν* citaverit, qui tamen liber *περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν* inscribitur apud *Harpocratem*. Idem *Lysimachides*, quamvis nomen in *Fabriciano* indice non compareat, testis adducitur in Scholiis ad *Soph. Oed. Col. v. 56*. quaeque ibi de Prometheo et Vulcano Athenis uno in loco cultis sub eius nomine producantur, ex eodem libro videntur desumpta. Haec quidem specie sua non carent. At *Caecilii* nomen coniecturae meae dubium obmovet, cui non sum solvendo. *Caecilium* quendam sub Augusto inprimis clarum in oratoribus antiquis illustrandis operam suam collocasse liquido constat, deque eo notant Commentatores ad *Longinum*. Ea res *Vossium*, et *Ioannem* etiam *Ionsium*, hominem eruditissimum, de *Hist. Philos. Scriptor. III. c. 1. §. 5*. permovit, ut super recepta in *Ammonio* scriptura nulli dubitaverint. Suspicionem, quam posui, nondum tamen repudio, neque horum me auctoritas de priori sententia dimovit. De

96 Rhetoribus scripserat *Caecilius*; idem de *Lysimachide* nemo tradidit. Ac propterea eo devenit *Ionsius*, ut hac ratione in *Ammonio* vertendum censuerit: *Lysimachides libro adversus Caecilium de iis, quae apud Rhetoras Athenienses occurrunt*. quae quam sint a Graecis aliena, vel tiro viderit. Si enim ista obtineret, quam *Ionsius* exhibet, versio, hac ratione legendum foret: *Α. ἐν τῷ πρὸς Καικιλίον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι*. quae nimium a recepta scriptura recedunt. Interim *Caecilii* mentio apud *Harpocr.* in v. *Ἐξούλης* ad *Ammonium* comparari debet.

CAPUT IV.

Ismenium, Apollinis templum. Hercules Θηβαγενής. *Hesiodus leviter refingitur.* Θηβαγενεὺς consueviffe eis τὸ Ἴσμηνιον τριποδοφορεῖν. *Θης, mercenarius. Hesych. et Suid. corriguntur. Αάτρις, homo liber in servitute redactus. E Clitarchi Glossario locus emendatur. Ἐπάμονες sunt θεράποντες. Ἄτιμενος et Ἄτιμην, famulus et famul.*

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν· καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησίν· Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἴσμηνὸν πρῶτον.] Uti reliqua, quae in hac nota ex *Ephoro* observavit *Ammonius*, propter mendas, quibus sunt inquinata, densam mihi offuderunt caliginem, ita priora Grammatici, quae adscripsi, verba non minus sunt obscura. Cum enim ignoremus, quid in *Didymi* commentario praecesserit, dici etiam non potest, quo eius 97 verba ἀπὸ τούτου referri debeant. Quod tamen poterimus lucis, id optimo Grammatico adferre non pigebit. Hunc in finem *Pindari* verba adscribam ex *Pythion* Od. XI. In hac Ode Thebanum *Thrasylidaeum* laudaturus primum adloquitur *Κάδμου κόρας*, *Semelen* et *Ino*, quas una cum *Herculis* matre ire iubet

—— χρυσεῖον
εἰς ἄδυτον τρίποδων
θησαυρὸν, ὃν περιῆλλ' ἐ-
τίμασε Λοξίας·
Ἴσμηνιον δ' ὀνόμα-
ξεν ἀλαθεία μαντείων θῶκον.

Huic loco is ex *Paeonibus* sine dubio fuit adfinis, ad quem olim commentabatur *Didymus*, in cuius verbis facile vides scribendum Ἴσμηνιον. *Callisthenes* *Hellenic.* III. apud *Stephan.* in *Τέγραι*, —— εἶναι μαντεῖά φησι, τὸ μὲν Ἴσμηνιον ἐν Θήβαις· idque oraculum, *Max. Tyr. Serm.* XXVI. p. 150. et aliis memoratum, ἀλαθεία μαντείων

θῶκον vocat *Pindarus*, et aureorum tripodum thesaurum, quo *Καδμογενεῖς* contendere debeant

— — σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
ματρὶ — — —

Probarem legi: ἀριστογόνου· et cur id malim, facile percipies ex *Pausaniae*, quem mox adferam, loco. *Herculis* meminit *Pindarus*, quia is fuit *Θηβαγενής*. *Schol. Soph.* ad *Trachin.* v. 116. *Καδμογενῆ, τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα. Ἡσιόδου.* (*Theogon.* v. 530.)

98 Ὅρθ' Ἡρακλῆος Θηβαιγενέος κλέος εἶη.

Quod apud *Hesiodum* vulgatur *Θηβαγενέος*, hinc leviter emendabis; ita et *Euripides* *Supplic.* v. 136. *Πολυνεῖκε τῷ Θηβαγενεῖ.* His solis licebat in *Ismenium* *τριποδοφορεῖν.* *Didymus* apud *Ammonium* τὸν *τρίποδα* — — *Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς τὸ Ἰσμῆμιον.* ita videtur legendum: vocabulum *πρῶτον* quid hic notet, minus perspicio. *Schol. Pindari* ad *Oden* cit. v. 5. *τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμῆμιον, διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακεισθαι τρίποδας· οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδοφόρουν ἐκεῖσε.* *Annum* *Ismenii* *Apollinis* sacerdotem iuvenem nobilem *Thebis* creari solitum fuisse, observavit *Pausanias* IX. Cap. X. an vero omnes tripodem deo dedicare consueverint, non habuit exploratum: *δοκῶ δὲ, inquit, οὐ πᾶσιν εἶναι νόμον· οὐ γὰρ δὴ πολλοὺς ἑώρων αὐτόθι ἀνακειμένους·* inter illos unum, vetustate inprimis commendabilem, *Ἀμφιτρώωνος ἀνάθημα*, sese conspexisse notat *Pausanias*, cuius uti et aliorum inscriptiones a sese descriptas conservavit *Herodotus* V. c. LIX. et seqq. *Proclus* in *Chrestom.* p. 11. memorat τὸ *τριποδοφορικὸν μέλος*, quod *τρίποδος προηγουμένου παρὰ* (male *περὶ*) *τοῖς Βοιωτοῖς ἦδετο·* iis vero an huc pertineat, alii viderint, quorum curae intactam hanc notam reliquisset, fatius fuisset.

Θῆς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄμμενος διαφέρουσι] *Homines pauperes, sed liberi, qui mercede operas suas ditioribus locabant, Θῆτες* vocabantur. *Poll.* III. 82. *Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἑλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πέναν ἐπ*

ἀργυρίῳ δουλεύοντων. *Hesychius*: Θῆς, δούλος μισθωτὸς, — ἢ ὁ τὴν ἡμερητικὴν (ita videtur leg. pro μερητικὴν) 99 ἐργαζόμενος παρὰ Ἀθηναίους. Hoc sensu voce utuntur *Homerus* et *Hesiodus*, neque diverso θῆσσα γυνῆ legitur apud *Apollon. Rhod.* I. v. 193. *Euripidis* Alcestin ita exorditur Apollo:

ὦ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεὸς περ ὄν.

Solonis aeo Athenis invaluit, ut quarta et infima civium pars τὸ θητικὸν, quique ex hac plebe censebantur, θῆτες et θῆσσαι nuncuparentur. Vide *Petit.* ad *Leges Att.* p. 126. et seqq. et p. 453. Deinde Λάτρις et Ἄτμενος, qui, natura etiam liberi, servitutem serviebant, sive bello capti, sive alia ratione in eum statum redacti. Λάτρις secundum *Ammonium* ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἀλοῦς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθεῖς. Recte *Hesychius*: Λατρεύει, ἐλεύθερος ὢν δουλεύει. Ita capiendum vocabulum λατρεία in *Soph.* Aiace v. 504.

Οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.

Apud *Suidam* in Λατρεία adducitur hic versus, ubi nomen Σοφοκλῆς e MS. *Leidensi* restitui potest. Indidem alium *Suidae* locum adscribam: Λάτρις λάτρου· θηλικὸν δὲ ἢ λάτρις, θεράπαινα, δούλη. vulgatur: Λάτρις, λάτρου. θηλικὸν δὲ λάτρις· verum mox sequitur: Λάτρις τὸ ἀπλοῦν διὰ τοῦ ι. Itaque alterum λάτρις non agnovit *Suidas*, et praeferenda MS. lectio, modo sese sua turbetur λάτρου· quod, ubi semel prima vox fuit depravata, a sciolo inductum. Forsan *Suidas* scripserat: Λάτρις, λάτριδος, ὁ θ. δὲ ἢ λάτρις. Haec certe veterum usu possunt confirmari, e *Soph.* Trachin. v. 69. *Eurip.* Rheso v. 715. Apud 100 *Eundem* habes ἀρχαία λάτρι, *Hecub.* v. 609. et *Iphig. Aul.* v. 668. *Propert.* IV. El. VII. v. 75. *Latris* cui nomen ab usu est. *Euripid.* Helena v. 734.

Ἐγὼ μὲν εἶην καὶ πέφυχ' ὅμως λάτρις.

Qui versus *Ammonii* legem non parum labefactat, et eorum potius, qui usum voci ampliorem tribuebant, sententiam adferit. *Eustath.* ad *Od.* Z. p. 531. Λάτρις —

κατὰ τινὰς μὲν ὁ ἀπλῶς θεράπων. dignioris ordinis minister et pedissequus. Gravem maculam e *Clitarchi* Glossario tollam apud *Athen.* L. VI. p. 267. C. καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ὡς μὲν Κλείταρχος φησὶν ἐν ταῖς γλώσσαις, ἄζοι, καὶ θεράποντες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρεταί· ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις. Pro ἔτι δὲ πάλμονες legendum contendo: ἔτι δ' ἐπάμονες καὶ λάτρεις. In *Hesychio* itidem ea vox est corrupta: Ἐπάλλων, δοῦλος, λάτρεις. Repone: Ἐπάμων· ortus error ex affini literarum ΛΑ et Μ in membranis ductu. *Hesychius* recte alibi: Ἐπάμονες, ἀπόγονοι, ἀκόλουθοι. et: Ἐπέται, ἀκόλουθοι, θεράποντες. Ultimum denique nomen Ἄτμενος rarissimi, ni fallor, usus, non solum *servum*, sed et, auctore *Ammonio*, τὸν ὑποτεταγμένον ἐλεύθερον denotat; atque ita non multum ab eo differt, qui eximie θεράπων dicebatur. *Hesychius*: Ἄτμενον. ἄπανστον οὐκίτην. et: Ἄτμενία, δουλεία, δυστυχία. Alibi corrupte Λατμενία. In *Epigramm. Anthol.* IV. c. XXXII.

Διῶας μνισόβον ῥύομαι ἄτμενίης.

Apud *Etymol.* et *Suidam* Ἄτμην, et Ἄτμενες, οἱ δοῦλοι. *Famul* pro famulus, *Ennius*, *Lucretius*, et alii usurperunt.

Κίεσ, curculiones, et tarmites. Ἀνώτατοι. *Sapphus* fragmentum *Pindaro* tribuisse *Plutarchum*. *Scaligeri* emendatio. Variantem in *Hesiodo* lectionem *Grammaticis* deberi. Ἰεσ et Ἰεσ non nisi scriptura differunt. Erroris *Magistrorum* origo. Corriguntur *Etymol.* et *Isidor.* Θρίεσ, ligni teredines. *Stratonis* distinction. Θριπήδεστα et Θριπήδέστατα posteriorem formam legitimam videri. *Schol. Aristoph.* emend. Inepta *Hesychii* adnotatio.

⁵ Ἰεσ, καὶ Θρίεσ, καὶ Κίεσ, καὶ Ἰεσ διαφέρουσιν.] Minutam hancce vermiculorum nocentium turbam in totidem diversas species discernunt etiam *Etymologus* p. 481. et

Moschopulus, ita ut uterque *Ammonii* observatione videri possit usus. Quod verò in huiuscemodi Grammaticorum placitis plerisque omnibus tenendum, id hic eximie locum habet. Probatissimos scriptores hanc differentiam ignoravisse, ex iis, quae subiiciam, liquido patefiet. *Κίς*, secundum *Ammonium*, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια. *Hesychio* θηρίδια σιτοράγα· apud *Plautum* vocantur *curculiones* in fabula cognomine, IV. IV. v. 30.

— — — — in tritico facillume

Vel quingentos curculiones pro uno faxo reperias.

Vetus Onomasticon: *Curculio*: τρώξ. At nisi de ligni 102 *teredine* *Κίς* usurparetur, dici non potuisset ab *Hesiodo* Oper. et Dier. v. 435.

Αἰώνης ἢ πελέης ἀκιώτατοι ἰστοβοῆες.

Plutarchus, vocis ἀκιώτατοι rationem declarans, monente *Proclo* in Scholiis ad h. l. p. 103. a., εἶναι τι θηρίδιον, inquit, ὃ καλεῖται κίς, διεσθίον τὰ ξύλα. τοῦτο καὶ Πινδαρον, addit, οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα, κεῖνον σῆς οὐ κίς δάμνεται. in quibus lapsus videtur *Plutarchus*, et quae *Sapphus* erant, *Pindaro* tribuisse. In scholiis certe *Pindari* sequentia sub *Poëtriae* nomine leguntur ad Pyth. IV. 408. Δὸς παῖς ὁ χρυσοῦς, κεῖνον οὐ σῆς, οὐδὲ κίς, ἀπτεῖ βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν. Quam postquam vocem si ad Magni *Scaligeri* mentem in ἀφένων mutare velis, atque tum scribere: κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς ἀπτεῖ, δάμνεται δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον ἀφένων· sensum habebis, non dicam eruditula puella haud indignum, sed qui *Pindari* potius gravitatem sustinere possit. Ceterum usus *Hesiodicus* in voce ἀκιώτατοι, Grammaticorum decretis repugnans, eosdem, ni fallor, perhorruit, ut huic voci aliam ἀκιώτατοι substituerent. Cuius actionis meminit Etymologici M. *Auctor* in Ἀκιώτατον· cum e MS. longe auctiorem, atque est in edito, describitur: Ἀκιώτατον, ἄσηπτον, ἄβρωτον· κίς γὰρ λέγεται ὁ τοῖς ξύλοις σκόληξ. Ἡσίοδος ἐν Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, Δοῖα δὲ θείσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον Ἀυτόγονον καὶ πηκτόν· ἐπὶ πολὺ λώϊον οὕτω.

Εἰ γ' ἕτερον γ' ἄξιας ἕτερον δ' ἐπὶ βουσί βάλαιο,
 Δάρνης ἢ πελέης ἀκιώτατοι ἰστοβοῆες.

- 103 Ἐτεροι δὲ ἀκιώτατοι φασίν, ἴν' ἢ κάλλιστοι, κερῶν γὰρ
 τὸ κίτρινον. Deinde, ut id, quod inciperam, persequar,
 nullius itidem est momenti, quam inter ἴπας et ἴκας ponunt,
 differentia. *Involvolum*, sive *convolvolum*, uti Latini vo-
 cant, docente *Bocharto*, vili infesum animalculum, ἴκα
 nominaverat *Alcman*; *Homerus* pro *cornuum erosore* ἴπα
 posuerat Od. Φ. v. 395. Μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν. — Fieri
 non poterat, quin *Alcmanis* et *Homeri* locis decepti *Ma-*
gisteri ἴπας esse scriberent *θηρίδια*, ἀ κατεσθίει τὰ κέρατα,
 ἴκας vero τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων.
Grammaticus in *Biblioth. Leidensi* MS. Τὰ εἰς ἰξ μονο-
 σύλλαβα ὀνόματα, ἂν ἔχη τὸ φ, διὰ τοῦ κ κλίνεται, οἷον
 φριξ φρικός, φριξ φικός· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ φ, διὰ τοῦ χ,
 οἷον στιξ στιχός, θριξ τριχός· πλὴν τοῦ ἰξ ἰκός, ἔστι δὲ
 ὁ ἐσθίων τὰς ἀμπέλους σκώληξ. integrum locum descripsi,
 quo conflaret, ἰξ, ἰκός a recepta in reliquis lege recedere,
 atque eo etiam magis reddi probabilem, quam ego verissi-
 mam censeo, *Sam. Bocharti* sententiam, quæ ab *Alcmane*
 ἴκα ex dialecto pro ἴπα positum sagaciter animadvertit,
 et ex idoneis auctoribus loca produxit, in quibus, qui in
 vitibus nascuntur vermiculi, ἴπες dicantur, *Hieroz.* P. II.
 l. IV. c. XXVII. Recte itaque *Cyrillus* in *Lex. inedito* ad v.
 Σῆς, Διαφέρει, inquit, Θρίψ, Σῆς, καὶ Ἴψ. Θρίψ μὲν
 ἐστὶ σκώληξ ἐσθίων τὰ ξύλα· Σῆς δὲ, ὁ τὰ ἱμάτια· Ἴψ
 δὲ, ὁ τὰ κέρατα καὶ τὰς ἀμπέλους βλάπτων. Non aliunde
 repetenda est ratio, cur in *Homero* nonnulli ὑφ' ἐν scribi
 maluerint κεραίπες, ἀντὶ τοῦ ἐν κέρασιν ἴπες, πρὸς δια-
 στολήν τῶν ἐν φρυτοῖς, uti ad *Homeri* l. c. commode in
 104 rem nostram scribit *Eustathius*, bene etiam vocabulum Ἴψ
 derivans παρὰ τὸ ἵπτειν, ὃ ἐστὶ φθείρειν. qua in re sibi
 habet consentientem *Etymologum*: παρὰ τὸ ἵπτω, τὸ
 βλάπτω, ἵρω, ἵμ. e MS. posui ἵρω pro vulgato ἵπω. Est
 itaque ἵψ simplicissima veteris verbi, quod in compositis
 fere remansit, propago.

Ibid. Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα, καὶ Θριπηδέστατα
 τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα.] Θρίπες, *tarmites*. *Isido-*

rus XII. 5. *Teredonas Graeci vocant lignorum vermes, eo quod terendo edant; hos nos tarmites dicimus. non termites, uti vulgatur. Vide Scalig. Coniect. in Varr. p. 133. Veteribus etiam Cossi appellabantur, observante Festo in v. Bina loca, in quibus Θρίψ occurrit, subiiciam. Primus locus est Menandri apud Stobaeum p. 224.*

Τὸ δ' ἰμάτιον οἱ σῆτες, ἢ δὲ Θρίψ ξύλον.

Succedat *Stratonis* distichon ex *Anthologia* inedita:

Θριπὸς ἐγὼ καὶ σύμα τερηδόνοσ εἴθε γενοίμην,
Ὡς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα ταῦτα φάγω.

Etymologus: Θρίψ δὲ ἐστὶ ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα, καὶ θριπήδεστα, τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα. ubi observandum, θριπήδεστα dici, quae *Ammonius* vocat θριπηδέστατα. quae potior sit scriptura, neque ipsis veteribus constitit. Super ea re consulendi sunt ad *Poll. VI. 38. Kühnius*, et qui diligenter prae aliis hic versatur *H. Stephanus* Ind. Thef. in v. Θρίψ. Mirum vero, adeo scripturae hanc diversitatem dubium traxisse *Valesium* in not. *Mauß.* ad *Harp.* in v. Θριπηδέστατον· quo titulo Graeciam notabat *Hyperides*. In *Etymologico MS.* offendi 105 θριπηδεστόν, ubi vulgo legitur θριπηδέστατον· sed in fine illius notae addebatur καὶ θριπηδεστόν. quorum alterum sine controversia mutandum in θριπηδέστατον, quam scripturam, ubicunque occurrit, servandam et alteri longe praeponendam censeo. Ad eandem formam vidimus in *Hesiodi* versu Ἀκίωτατοι, quod tamen etiam apud *Hesychium* in Ἀκίωτοι mutatum voluerunt. Apud *Hesiodum* etiam ἀδητοτάτη ὕλη occurrit *Ἐργ. v. 420.* ubi *Procli* scholia menda non vacant. Ad θριπήδεστα σφραγίδια insignis est *Schol. Aristoph.* ad *Thestrophor. v. 434.* observatio, quam ea ratione hic adponam, ut eam emendandam existimo: θριπήδεστα] λέγεται κυρίως τὰ ξύλα βεβρωμένα καὶ διεσφραγμένα ὑπὸ τῶν θριπῶν. θρίψ δὲ ἐστὶ ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα. ἀπὸ δὲ τῶν κατεδηδεσμένων ξύλων ἐνταῦθα καλεῖ σφραγίδια θριπήδεστα. *Lacedaemonis* hunc usum adscribit *Hesychius* in *Θριπόβρωτος*, cuius loco usus est *Salmasius* de *Modo Usur. c. XI.*

p. 447. quem vide etiam *ibid.* p. 457. Est in *Hesychii* Glossario adnotatio, quae prima fronte mihi per videbatur ridicula: *Θιπόβρωτος, κακός, δίχα τοῦ ρ, λέγεται καὶ θριπόβρωτος, ὁ ὑπὸ σιτῶν βεβρωμένος.* et necdum quidquam magis videtur ineptum, nisi fortasse arbitreris, olim alicubi scriptum fuisse: *Θιπόβρωτος, ὁ ὑπὸ σιτῶν βεβρωμένος.* tum nescio quem notasse: *κακῶς δίχα τοῦ ρ· λέγεται γὰρ θριπόβρωτος.* tandem universa in *Lexicon* suum recepisse *Hesychium*, sive quisquis ille fuerit, qui utilissimo labore plurimorum *Lexica*, fideliter cum mendis descripta, in unum coëgit.

Quem in finem verborum differentias tradiderit Plato?
Origo proverbii Προδικον τοῦ Κείου σοφώτερος. Ἴσοι et κοινοὶ ἀκροαταὶ non differunt. Versus ex Anthol. emaculatus. Schol. MS. expositio dicti Homerici δικάσαι ἐπ' ἀρωγῆ. Librae imago in iudice, sed et amuffis et regulae. Theognis emendatur.

[Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει.] Istoc quidem usu non sunt diversa. Verba *Platonis*, quae ex eius *Protagora* p. 293. descripsit *Ammonius*, integra hic reponam: *Χρὴ γὰρ τοῖς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παραγιγνομένοις, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατῆς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν· κοινῇ μὲν γὰρ ἀκούσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρω· ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρω πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρω ἕλαττον.* Quae etsi a dialogi nexu avulsa Grammatico videntur favere, nihil tamen continent praeter acumen sophisticum, et *Platone* non satis dignum: itaque etiam *Prodicum* ea dicentem facit *Plato*, ut hominem aliquantisper ludat, et inepte sedulam *Sophistarum* in vocabulis distinguendis diligentiam *Attico* aceto perfundat. Eidem usui reliqua inserviunt, quae sub *Platonis* nomine ad voces *Ἄνναμις* et *Εὐφραίνεσθαι* retulit *Ammonius*. Qui eius *Protagoram* legerit, neminem ea de re dubitaturum confido. Vel unicus *Socratis* iocus id satis

etiam declararet: ἔστι δὲ οὐ ταντὸν, ὃ Πρωταγόρα, ὡς φησι Προδίκος ὅδε, τὸ εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι. et paulo inferius, Hisce, inquit Socrates, *elatio factus ὁ μὲν οὖν* 107 *Προδίκος ἀκούσας ταῦτα, ἐπήρσε με.* Priora, quae *Ammonio* hic materiam suffecerunt, eo protulit Prodicus, ut aequissimus videretur Socratem inter et Protagoram sedere arbiter; origo itaque proverbii: *Προδίκου τοῦ Κείου σοφώτερος* non aliunde videtur repetenda, quod in tanta rerum copia *Erasmus* praeteriisse, mirum non est. Atque ita videri possum *Platonem* tuitus, qui nullam inter ἴσους et κοινούς ἀκροατάς agnoverit differentiam, quae toties Oratores Athenis iunxerant. *Demosthenes* in *Aphob.* III. p. 560. A. ἄνπερ ἴσοι καὶ κοινὸὶ γενήσεσθε ἡμῶν ἀκροαταί. et in ultima oratione contra *Calliclem* p. 738. ἔτοιμοι μὲν ἡμεν ἐπιτρέπειν τοῖς εἰδόσιν ἴσοις καὶ κοινοῖς. Plura loca collegit *Heraldus* ad *Minut. Fel.* Octav. p. 34. et L. II. de *Rer. Iudicat.* Auctor. c. IV. p. 234. sqq. Pari ratione ἴσος et κοινός alias etiam coniungi solent. *Euripid.* *Orest.* v. 9.

Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον.

Auctor epigrammatis inediti:

Ἄλλ' ἦν δ' ἔνθα τραφῆς, παῖσεις ἴσα, κοινὰ λαλήσεις. prouti emendabat *Scaliger* MS. lectionem: Ἄλλη δ' ἔνθα τραφῆ παῖσεις, ἴσα κοινὰ λαλήσεις. Unius reipublicae civibus omnia dicuntur ἴσα καὶ κοινά. Vid. *Eurip.* *Supplic.* v. 433. *Thucydid.* I. c. XXVI. *Demosth.* contra *Aristogit.* p. 505. A. Tantum vero abest, ut censeamus *Platonem* credidisse, decere iudices, κοινούς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή, ut contra *Plato* de *Legg.* XII. dixerit: *χρὴ τὸν μέλλοντα δικαστὴν ἴσον* 108 *ἔσεσθαι*, teste *Stobaeo* p. 319. Ea locutio, apud *Demosthenem* et *Aeschinem* pervulgata, apud *Lucianum* etiam et *Achillem Tatium* occurrit. Turpissimum vitium, iudici ἴσῳ oppositum, *Theocritus* vocat ἐν χάριτι κρίνειν, *Idyll.* V. v. 69. *Homerus* ἐπ' ἀρωγῇ δικάσαι, II. Ψ. v. 574.

Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ.

Docte notat ad hunc locum *Scholiasia* MS. in libro

Vossiano: ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἑτεροβαρεῖς. καὶ ἐπιφέρει, μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ. καὶ ἔστιν ἡ διάνοια θαυροῦντος τῷ δικαίῳ· οὐδένα γὰρ αὐτῷ διὰ τὸ ἀξίωμα καταχαρίσασθαι ἀξιοῖ. in quibus, quod minus etiam est tritum, ἑτεροβαρεῖς in alteram partem propensum commode expringit, ἑτεροῴροπον, oppositè ad ἰσοῴροπον, quorum utrumque extat apud *Poll.* VIII. 10. et 12. et ab æquiffimæ *librae* imagine hac in re notissima desumptum est. *Phocylides* v. 13.

Σθαθμὸν μὴ κρούειν ἑτεροῴρον, ἀλλ' ἴσον ἔλκειν.

Non minus pulcra rigidae rectitudinis facie ἴσος δικαστῆς sese commendat, modo istud ἴσος ad fabri *normam* et *regulam* referas, quae omnia eodem rigore exaequans *Philosopho* obverfabatur apud *Stobaeum* Tit. XLIV. p. 319. Amussis etiam notio tuetur in *Polluce* εὐθυδικία, VIII. 11. Non finam in cultissimo, sed mirabiliter saepe mendoso, *Theognidis* libello istam, quam dicebam, imaginem unius vocis depravatione diutius obscurari, et in versu 543.

109 Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσσαι
Κύρνε, δίκην, ἴσον τ' ἀμφοτέροισι δόμεν.

Quantocyus repono:

Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι.

Est enim γνώμων, κανόνιον τι μηχανικόν, non κανονικόν, uti insulse legitur in *Schol. Lucian.* ad Harmonid. p. 29. Et ne quis στάθμην et γνώμονα minus rite una in sede convenire censeat, aut in hac emendatione velit disputare, quandoquidem ea est verissima, adiiciam alium *Theognidis* locum v. 802.

Τόρον καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρὴ μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι.

Elegantissimum ex *Sophoclis* Hippodamia locum conservavit *Athenaeus* XIII. p. 564. C. in quo non pauca mutavit *Grotius*, Vir Illustris.

CAPUT VII.

Quinam dicti sint Μέτοικοι; Inquilini, μετανάσται. Schol. Soph. obiter emaculatur. Emendatur Homerus e MS. Cod. Voss. et ex eo Scholion profertur. Inquilinorum misera Athenis conditio, et invidiosa nomina. Μετοίκος Ζεύς. Μετοίκιον τιθέναι. tributum fuit drachmarum X. vel XII. Ἴσοτελεῖς proprie dicebantur Ἴσοτελεῖς μέτοικοι. Vocabulum Ἀστοξενος restituitur Moschorulo.

[Ἴσοτελής καὶ Μέτοικος διαφέρει.] Inter eos, qui de Atheniensium inquilinis egerunt, nemo, quem quidem ego noverim, *Ammonii* meminit, qui talia tamen in hac nota 110 tradit, quae apud alios Grammaticos temere non offendas. Excipio *H. Valesium*, qui *Ammonium* citat ad *Harpocr.* p. 69. et hanc notam dedisset emaculatam, si viro eximio, quae ad *Harpocr.* congefserat, elaborare licuisset, et copiosam de inquilinis materiam decenter exponere. Ut emendationis reddam rationem, quaedam de iis sunt delibanda. *Μέτοικος*, ut inde incipiam, auctore *Amm.* dicebatur ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, *inquilinus*, qui patria urbe relicta in aliam migravit. Rectius *Hesychius*: *Μέτοικοι*, οἱ ἐνοικοῦντες ἕξνοι ἐν τῇ πόλει, *peregrini*, qui in urbe, *Athenis* puta, sive *Attica*, *fortunarum sedem fixerant*. Inter alia deteriora bona notat *Schol. Soph. ad Oed. Col.* v. 927. ubi cum *Suida* veteres Edd. sunt conferendae. Qui *Hesychii* verba modo adducta protulerunt, quae illis notatu inprimis digna subiiciuntur: *μετανάσται δημόσιοι*, fere praetereunt, cum tamen antiquum fuisse videatur *inquilini* nomen *μετανάστης*. egregie huc facit *Sophoclis* locus in *Oed. Col.* v. 941. et 942. ubi in Scholiis pro *ἐγγενῆ* legendum *ἐγγενῆ*. et conferendus est eiusdem *Tragici* locus in *Oed. Tyr.* v. 460. Contumeliose semet ab *Agamemnone* habitum, impatienter ferebat *Achilles* apud *Hom.* II. I. v. 642. Elegantem locum, quo indignabundi voces continentur, sibi in memoriam revocari, Lector moleste non feret:

Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅππότε' ἐκείνον

*Μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρείδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.*

- 111 Pro vulgata in *Homeri* Edd. lectione ἐκείνου *Μνήσομαι, ὡς μ' ἄ.* posui ἐκείνων *Μ.*, ὡς μ' ἄ. fideliter Codicis MS. *Lugd. Bat.* scripturam repraesentans. *Homeri* verba *Vetus Interpres* MS. hunc ad modum expresseit: πληροῦνται, ὀγκοῦνται ἢ καρδία τῇ ὀργῇ, ὅταν μνησθῆσωμαι, πῶς με ἀδόκιμον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἔκρινεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρείως, ὡς τινὰ ἄτιμον καὶ μέτοικον. Ad invidiam conciliandam apte posuit *Poëta* ἀσύφηλον. scholion, si vel hac ratione corrigendum censeas: παρὰ τὸ ἄσω καὶ φῆλος, φένας ἀσφρός, ineptum quidem, in Grammatico tamen ferendum; quod propter *Barneesium* dico. Optime *Eustathius* ἀσύφηλον p. 692. v. 23. interpretatur μηδενὸς ἄξιον. idque in μετανάστην peropportunum. *Demosth.* contra *Calipp.* p. 719. C. *maluisses*, inquit, *me pecuniā istā accerisse, ἢ τὸν μέτοικον ἄνθρωπον καὶ ἐν Σκύρω κατοικοῦντα καὶ οὐδενὸς ἄξιον.* Peregrini Athenis τὸ μηδὲν σχεδὸν ἦσαν, uti scribit ad dictum *Homeri* locum *Eustathius.* eodem respiciens *Scholiasia* ἀτίμητον reddidit τὸν ἐν τιμῆματι πολιτείας οὐ συναριθμοῦμενον. Quam misera fuerit Athenis inquilinorum conditio, vel ex *Comicorum* iocis disci potest, qui hos homines sibi frequentissime sumserunt petulanter deridendos, qua de re nonnulla scribit ad *Aristoph.* *Lyfistr.* v. 580. *Flor. Christianus.* De nomine σκαφηφόρων, quod iis inditum fuisse dicit *Amm.*, et adfinibus etiam, multa notarunt *Petitus* ad *L.L. Att.* p. 25. 26. *Vales.* ad *Harp.* in *Σκαφηφόροι.* *Commentatores* ad *Aelian.* V. H. VI. c. I. p. 442. et 443. et *Meurfius* citatus *Perizonio*, cuius cum ultima nota conferri debet *Casaub.* ad *Aristoph.* Eq. v. 346. Unam habebant *Opt. Max.* *Iovem*, quem a potentioribus pressi querelis fatigarent, teste *Phrynicho* in *Sophist. Appar.* MS.
- 112 in *Bibl. Coisl.* p. 467. Quod in fine observationis huius docet *Amm.* πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτεον τοῖς Ἀθηναίοις, apud alios non meminisse me legere. Huius rei exemplum habes apud *Thucyd.* II. c. XIII. ubi vide *Cl. Dukerum.* Porro debebant μετοίκιον τιθέναι. *Demosth.* III. in *Aphob.* p. 560. C. *Μεγάραδ' ἐξώμικε, καὶ κεῖ μετοίκιον τέθεικεν.*

Quotannis finguli solvebant, si receptae in *Amm.* lectioni credere licet, *μετοικίου δραχμᾶς δέκα*, ubi ad exemplum *Petiti* ad LL. Att. p. 170. et *Mewrfii* ad *Hesych. Miles.* p. 177. reponi posset *δάδεκα*, sed cum ea res exploratissima non sit, adfersum etiam sustinere malo. Ab hoc tributo persolvendo immunes inquilini dicebantur *ἰσοτελεῖς*, atque ita ad priorem loci, in quo versamur, partem sumus delapsi.

Quamquam eiusdem originis honore non facile quemquam dignabantur Athenienses, si qui tamen ex infima hac plebe praestanti virtute sese emergerent, hi a sordidis operibus, quibus capite census inferiores admovebantur, liberi, *μετοίκιον* non solvebant, et pari cum civibus honore, iisdemque privilegiis fruebantur, dicti propterea *ἰσοτελεῖς*. *Harprocrat.* locum fufe enarrat *Petilius*. *Timaeus Lex. Platon.* *ἰσοτελής, ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις*. *Cyrillus* in *Lex. MS.* *ἰσοτελεῖς, ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολιτικοῖς, τέλη διδόντες*. Apud *Demosth.* contra *Lacrit.* p. 593. B. testimonium dicit *Θεόδοτος ἰσοτελής*, quem *Theodotum* virum optimum fuisse et virtutis exploratae senem aliunde constat. Singulare autem *ἰσοτελείας* beneficium discrimen inter cives indigenas et hosce *ἰσοτελεῖς* minime tollebat, quod scribit *Budaeus* in *Comm. L. Gr.* p. 1089. v. 15. eatenus verum est, quatenus hi fere dice- 115 bantur *ἰσοτελεῖς μέτοικοι*. Haec fuit ratio, cur *Scaligeri* emendationem in *Amm.* textum receperim: *ἰσοτελής μὲν γὰρ ὁ τιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις*. apud *Hesychium* etiam *ἰσοτελεῖς μέτοικοι*. Confer notam summi *Hemsterhuisii* ad *Pollucis* librum VIII. extremam. Apud *Poll.* VIII. 155. ad ductum *MS. Iungermannni* reponi posset: *ἰσοτελής μέτοικος, ὁ τιμηθεὶς κ. τ. λ.* Ad rempublicam administrandam accedere ipsis non licuisse, praeter *Amm.* *Thomas* etiam *M.* adnotavit in *ἰσοτελή*. Hi *ἰσοτελεῖς* a nonnullis dicti videntur *Ἀστόξενοι*. Vide *Hesychium* in v. et *Moschorulum* *περὶ σχεδῶν* p. 119. ubi pro *Ἀντόξενος* omnino etiam *Ἀστόξενος* emendari debet.

CAPUT VIII.

Ἴστοπέδη, modius. *Ληρίς. Alcaei locus tentatur. Arbor mali restitutum Hygino. Ἴστοπέδη et Ἴστοδόκη diverso usui inferviunt. Schol. Hom. et Cyrilli Lex. emaculantur. Καταβολή, pensio, eleganter pro εἰσβολῇ usurpatur.*

[Ἴστοδόκη καὶ Ἴστοπέδη διαφέρουσιν.] *Ioannes Schefferus, homo eruditus et diligens, in libris de Militia Navali non memorat Ἴστοπέδην. Ea non erat diversa a modio, sive foramine in media navi, cui mali erecti pars inferior (πτέρναν vocabant) inferebatur. Μισόδμην adpellant Orpheus Argon. v. 1150. et Apoll. Rhod. apud Rutgersf. Var. Lect. VI. c. vi. Ammonii verba sunt: Ἴστοπέδη, ὃ ἐν μέσῳ*
 114 *τῆς νεῶς κοῖλος τόπος, (τινὲς δὲ Ληρίδα καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἰστός ἐντίθεται. Priorum Edd. lectionem Ληρίδα ad Scaligeri mentem correxi; Pollux ληρὸν vocat, torcularē, cui malus intorqueatur, I. 91. καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἰστόν ληρός· τὸ δὲ ἐναρμολοζόμενον αὐτῷ πτέρνα. ubi notat Iungermannus. Apud Etymol. p. 478. v. 28. etiam Ληρίδα reperitur; quod nihilominus eadem ratione emendant Sylburgius et H. Stephanus, qui in Thes. indice ad v. ἰστοπέδη Etymologi verba adposuit. Homeri locum, qui deficit in Etymol. edito, MS. Leidensis suppeditat: οἶον ἀλλά μ' ἐνὶ (L. με) δεσμῷ δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὄρθον ἐν ἰστοπέδῃ. Aptior enim vero isti usui adferendo locus videatur Alcaei apud Heraclit. de Allegor. Homer. p. 413.*

————— κοίλαν

Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει.

Ita isto in loco legendum censeo, κοίλαν pro καλάν· sensu plano et expedito, ἄντλος παρέχει κοίλαν ἰστοπέδην. sive, ut Lyrici sententiam verbis *Homericis* exponam ex Od. M. v. 410.

———— ἰστός δ' ὀπίσω πέσεν, ὄπλα τε πάντα
 Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ————

Ubi apud *Hom. Od. M. v. 161.* sese iubet constringi Ulysses

ὄρθον ἐν ἰστοπέδῃ· posterior potius locum habet, quam tradit *Eustathius*, expositio: p. 472. Ἰστοπέδῃ δέ, inquit, ὁ τόπος, ᾧ ἐντίθεται ὁ ἰστός, ἢ ξύλον ὄρθον, ᾧ προσδέδεται ὁ ἰστός. non aliter cepit *Hyginus* fab. 125. *Ulysses* — *sociis cera aures obturavit, seque ad arborem malum constringi iussit*: ubi legendum puto: *ad arborem mali.* 115
Hesych. Ἰστοπέδῃ, ξύλον ὄρθον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ᾧ προσδέδεται ὁ ἰστός. ubi pro τραπέζης non immerito forsitan τρώπῳς reponi volebat *Guietus*. *Basilius Patricius* in *Naumach.* editus a *I. A. Fabricio* *Bibl. Gr.* Vol. VIII. p. 140. Τῆς δὲ πλεούσης μέσον ἐπὶ τῆς τρώπῳς προσαρμόζεται ἢ τράπεζα, (ita vocat τὴν ἰστοπέδην sive *modium*) ἣς ἐντὸς ὁ ἰστός ἴσεται, ἥτοι τὸ κατάρτιον. Recte autem *Ammonius* ab aliis temere confusa ἰστοπέδην et ἰστοδόκην discernit. Ἰστοδόκη erat *receptaculum*, ἐφ' ἧς ὁ ἰστός κατακλίνεται, in quo malus finita navigatione demissus ponebatur. *Schol. Hom. Il. A. v.* 434. Ἰστοδόκῃ, τῇ ὑποδεχομένη τὸν ἰστόν ἰστοδόκῃ. scribe: ἰστοθήκῃ. *Etymologus* MS. Ἰστοδόκῃ, ἢ ὑποδεχομένη τὸν ἰστόν ἰστοθήκῃ τὶς οὐσα, παρὰ τὸν ἰστόν, ὃ σημαίνει τὸ ἄρμενον. — καὶ τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν ναυτῶν (*Schol. Hom. ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, a rei navalis peritis*) κατάρτιον. Ἰστοδόκῃς autem meminerunt plurimi.

Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γάρ, ἢ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.] Cum *Ammonio* facit *Cyrillus* in *Lexico* MS. Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἢ ἔκθεςις κατάρθεςις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ. ubi legendum videtur Καταβολὴ μ. γ. ἔ. ἢ ἔκτισις ἢ κατάρθεςις. Καταβάλλειν ἀργύριον, *pecuniam statuto tempore repraesentare*. Hinc Καταβολὴ *penfio* exponitur in *Glossis*. *Pollux* VIII. 157. τέλος, καταβολή, εἰσφορά. et IX. 31. καταβολὴ τέλους. libro III. 94. ἀποφορά ἢ τῶν φόρων καταβολή. *Auctor* orat. contra *Neaeram* p. 521. C. καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. *Demosthenes* *Timocratea* p. 474. C. αἱ τῶν τελῶν καταβολαί, adv. *Pantaen.* p. 627. A. τὸ 116

ἀργύριον — ὃ ἔφερε καταβολὴν τῇ πόλει τοῦ μετάλλου. *Libanius* in *Argumento orat. Aristogit.* p. 490. δύο μὲν δὴ καταβολὰς ἀπῆνεγκε. *Frequens usus vocis παρακαταβολή.* Apud *Etymologum* in Ἀρχαίων habes προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας. Porro *Εἰσβολή* secundum *Ammonium* dicebatur περίοδος τοῦ πυρετοῦ. Conf. *Foesius* *Oecon. Hippocrat.* Verum eo significato venustissime etiam *Καταβολή* adhiberi solet, et quidem a probatissimo *Platone*. *Timaeus* *Lex. Plat. Καταβολή, περιδικὴ λήψις τοῦ πυρετοῦ.* Recte *Thomas M.* καταβολή δὲ καὶ ἐπὶ νόσου, qui *Aristidem* auctorem citat. *Demosthenes* περίοδος ἢ καταβολή πυρετοῦ *Philipp.* III. p. 47. C. nonam *Philipp.* vocat *Harpocrat.* hunc usum eleganter exponens in *Καταβολή.* *Galenus* *Gloss. Hippocr. Κατηβολῆσι, περιδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν.* Ea ratione *Charterius* hunc locum vulgavit, quem praeter alia dabit *Iungermannus* ad *Poll.* I. 16. n. 13.

CAPUT IX.

Ἄγμα, fractum, et Κάταγμα. *Suidas* emend. *Eiusdem error a Phavorino animadversus. Tracta lanea, κατὰγματα ἐρίου. Timaei Lex. Platon. corrigitur. Super Apollonii Rhodii loco coniectura. Scholia mendo liberantur.*

Κάταγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Κάταγμα δὲ βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα.] Huius observationis emendatam scripturam debemus *Scaligero*; et quia observatio non est inelegans aut protrita, iuvat ei inhaesisse. Ab Ἄγειν, in veteri lingua *frangere*, ἄγμα, fractum. *Eustathius* ad *Od. A.* p. 32. v. 16. ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλῆν, ὄθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα. hinc κάταγμα *Ammonio* τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Vide *Hesychium* in Ἄγμα. *Vetus Auctor* ἄγματα ἀμφορέων apud *Suidam*, qui ἄγμασι exponit κλάσμασι, τροπαῖς. ubi legendum crediderim τρώπαις. sic ἄγματα ἄρτου dici potuerunt *Lucilio* apud *Nonium* in v. *Interfici* p. 449. *fragmenta panis.*

Hesychius: Βάρος, κλάσμα ἄρτου· alibi τρύφος. Apud *Eundem* in Ἀκτῆ· — ἀκτὴν δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κατάγμα καλεῖν εἶωθεν Ὀμηρος διὰ τὴν κατάξιν. Pleniori forma optimae *Glossae*: Κατάγμα, fragmentum. Observa mecum *Suidae* errorem, qui ad Αἶγμα adscripserit, θρήνος καὶ σύντριμμα, quum posterius absque ulla dubitatione ad Ἔγμα debuisset referri, quod a *Kuftero* non videtur animadversum. Laudanda hac in parte diligentia *Phavorini*: Αἶγμα, θρήνος, διὰ διφθόγγον. Ἐγμα δὲ τὸ σύντριμμα, διὰ τοῦ ε̄ ψιλῶ. Porro *fracta* sive potius *tracta lanea* Κατάγματα etiam dicebantur. *Ammonius*: Κάταγμα δὲ, βραχίως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα. Quod in prioribus editionibus legebatur ἔργον ἔλκυσμα, id ex perversa pronunciandi ratione fuerat ortum. Ζαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, iunxit *Plato* in *Sophista* p. m. 99. κατάγειν id est, quod latine dixeris *deducere*. *Hesychio* Κατάπτρια, ἐριουργός, quae, interprete *Catullo*, carm. LXIV. v. 312.

————— deducens fila supinis
Formabat digitis. ————

Non est, quod hanc *deducendi* sive *devolvendi* potestatem 118 pluribus adferam. Κατάγματα ἐρίου sunt *tracta lanea*, docente Ill. *Scaligero* ad *Tibull.* p. 143, 144. qui copiose hanc rem illustrat: quae *Lindenbrogius* ad *Catal.* p. 316. et *Salmas.* in *Tertull.* de pall. p. 208. notaverunt, paucula tantum sunt. Κάταγμα exemplis firmavit *Arnaldus* noster *Lect. Gr.* p. 77. quibus adde *Platonem* in *Politico* p. 126. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηχανθὲν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κατάγμα τι. Ad hunc forte *Platonis* locum referenda *Tymaei* nota in *Lex. Platon.* MS. in *Bibl. Coisl.* p. 479. Κάταγμα, ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Emenda: Κάταγμα, ἐρίου κλάσμα· quamvis etiam in *Tymaei* loco legi posset σπάσμα. Apud *Suidam* in v. κατάσπασμα, ἐρίου emendavit *Kufterus*, et ante *Kufterum* *Aem. Portus*. *Hesychius*: Κατάγματα. μηρύματα ἐρίου ἢ κατασπάσματα. Mendose vulgatur καταπ. et μηρύματα. *Pollux* VII. 29. κάταγμα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. ubi notant *Eruditi* com-

mentatores. *Etymologus*: Ἀμήρτον, τὸ ἀτέλεστον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀπὸ τῶν ἐρίων μνημάτων. Coniecturam proponam super *Apollonii Rhodii* loco, quem respicit *Etymologus*, Argon. II. v. 221. ubi conqueritur Phineus:

— οὐ γὰρ μῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὸς
 Λαῖξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρτον ἐς τέλος ἔλκω.

Non placet in *Apollonio* γῆρας ἀτέλεστον (ita recte ἀμήρτον interpretantur Vett.) εἰς τέλος ἔλκειν. Et facile mihi persuadeo, poetam scripsisse:

— — γῆρας ἀμήρτον ἄθλιος ἔλκω.

- 119 Eadem hac opera e *Schol. Apollonii* verbis vocem ἀμήρτον explicantis vitium eluam: Ἀμήρτον. γράφεται καὶ Ἀμήρτον· τοῦτ' ἔστιν, ἀτέλεστον, καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον. Ubi ἀμήρτον tanquam varians lectio videtur poni, quod quominus credam, insignis facit istius Grammatici doctrina. Itaque pro Ἀμήρτον scribendum censeo Ἀνήντον, hac ratione: Ἀμήρτον. γράφεται καὶ Ἀνήντον, τοῦτ' ἔστιν. Ad eam rem multa dici possent.

C A P U T X.

Κανθαρίζειν nihili est vocabulum. *Τανθαρούζειν* ex Grammaticis emendatis adferitur. *Theopompi* *Τανθαροστός* reponitur in *Hesychio*. *Γήρα τονθορίζειν* apud *Aristoph.* illustratur. *Τονθορούζειν* et *Τανθαρούζειν* significatu non sunt diversa. Lat. *Titubare*. *Glossae Philox.* emaculantur. *Τονθολυγῆν* de aquarum murmure. *Trepidare*. *Versus e Copa* corrigitur.

Κανθαρίζειν καὶ *Τονθορίζειν* διαφέρει. *Κανθαρίζειν* μὲν γὰρ λέγουσιν Ἀπτικοὶ τὸ τρέμειν· *Τονθορίζειν* δὲ τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν] Crede mihi, verbum *Κανθαρίζειν* Athenis plane fuit inauditum, et sine ullo dubio corruptum est; quod enim apud *Phavorinum* et recentiores *Lexicographos* reperiatur, nemo mirabitur, qui omnes uno *Ammonii* loco deceptos fuisse noverit. Spreta literarum serie, cui religiose semper in Grammaticis non est

phaerescendum, confidenter reponere: *Τανθαρούζειν καὶ Τονθορούζειν διαφέρει. Τανθαρούζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν. Ammonii Lexicon olim ἄτακτον a* 120 *recentioris aevi Grammatico ad ordinem Alphabeti fuit dispositum; hinc repetenda est vitii origo. Ubi semel remulus vocis sonus animo occurrit, et Ennianum ex Annali II.*

At tuba terribili sonitu taratantara dixit.

ti fieri solet, plurima mox praesto fuere, quibus verbum *Τανθαρούζειν* firmari, et in pristinas sedes reduci posset. Veterum formarum index praestantissimus *Hesychius: Ἐτανθόριζον, ἔτριμον. Lege: Ἐτανθάριζον. Eodem uctore Dores, ρ in λ mutato, τανθαλύζειν usurpabant: Τανθαλύζει, τρέμει. Δωριεῖς. οἱ δὲ, σπαίρει. Idem: ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ, ὁ τρόμον παρασκευαστικός. Literis maiusculis hanc vocem expressi, ut vitii origo et vera scriptura ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ simul Lectoris oculis obversarentur. Pollux V. 38. τανθενριστοὶ ὄρμοι παρὰ Θεοπόμπῃ ᾧ Κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς ἐνήσεως ἀνομάσθαι. Quod e MSS. proferunt κανθειριστοί, nihili quidem vocabulum, ad *Ammonium* tamen non parum facit. Unus *Kühnius* rem acu tetigit, et sagaciter nimadvertit *τανθαουστοὶ ὄρμοι* legendum, simul indians, novisse sese verbum *τανθαρούζω, tremò.* Quod a *Salasio* edoctus e *Suida* profert *Iungermannus* *Ταονθαρίειν, τρέμειν*, id minus auspicate in *Τονθορούζειν* mutatum oluit *Kusterus*. In MS. *Suidae* Codice *Lugduno-Batavo**

igitur *Ταονθαρούζειν*. Credibile in veteri libro *Τανθαρούειν* reperisse *Suidam*, indicio, utroque modo id verbi fuisse pronunciatum. Excutiam oculos meos. *Hesychius: Τονθορίκτρια, ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα. Vetus lectio ait Τανθαρίκτρια. Idem: Ἐτανθαρού, τρέμω. Errantem Sopingium non moror, et lego: Ἐτανθαρούζω. Haec,* 121 *nisi fallor animi, pleraque omnia sunt, quae de verbo Τανθαρούζειν, ex Hesychio, aut etiam aliunde, adferri possent. Cogitet forsitan quispiam id verbi restituendum Aristophani Acharnens. v. 683.*

Τονθορίζοντες δὲ γῆρα τῷ λίθῳ προσείσταμεν.

Neque Latina interpretatio, neque *Scholiastae* expositio hic, fateor, locum facile repererint, et, si *Ammonio* meo sit auscultandum, *τανθαρούζοντες* fuerit scribendum, quo et Scholiis *ὑπότρομοι* etiam referri posset. Certe *tremulos* et *titubantes senum gressus* in hac voce respicit *Aristophanes*,

Οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία.

In *Ausonii* epist. XII. forsan scribendum:

—— ——— τρομερὴ λάβε βῆμα *senectus*,
pro βλέμμα. *Euripides* Phoen. v. 310.

Γῆρα τρομερὰν ἔλω ποδὸς βάσιν.

Apollon. Rhod. II. v. 200.

—— ——— τρέμε δ' ἄνερα νισσομένοιο

Γῆρα ——— ———

Verum recepta in *Aristophane* scriptura omnino servari debet. *Τονθορίζειν*, quamquam secus fuerit *Ammonio* visum, nihil aliud est quam *τρέμειν*. Quid, anabo, mi *Ammoni*, *ψιθυρίζειν* καὶ *γογγύζειν*; nonne tremulo labiorum motu murmurare? ita opinor. *Schol. Aristoph.* l. c.
122 *τονθορίζοντες*, λάθρα φθεγγόμενοι, — τὰ χεῖλη κινουῦντες. *Aristaen.* II. epist. 3. ἡρέμα τῷ χεῖλη κινεῖ, καὶ ἅττα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει. *Lucianus* in *Hermotimo* T. I. p. 504. τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορούζων. sive tu dixeris, verbo *τονθορούζειν* indicari tremulum, sive etiam senilem vocis usum, haud obnitar. *Agathias Anthol.* VII. ep. 70.

Χεῖλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ.

Hesychius: Βαμβαίνων, τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς ὀδόντας. Recte; utramque istam potestatem praestat Latinum *titubare*. Vide *Nonium* p. 182. *Claudian.* de Raptu III. v. 155. *Succidui titubant gressus*. Cogita *Terentianum*: ne quid titubet. *Optimae Glossae*: *Trepidat*, *Titubat*, — βαμβαίνει. In iisdem reperies: *Vacillant*, *Δεκανίζουσι*, *βαμβαινουσιν*. *Vulcanius*, *Casaubonus* et *Bochartus*

Hieroz. P. 1. L. III. c. XXVIII. vocem *λεκανίζουσι* tentarunt: nemo, ablit invidia, veram emendationem protulit. Rerone *Λακωνίζουσι*. Eaedem *Glossae*: *Titubo, Σφάλλομαι, Λακωνίζω, γλώσση βαμβαίνω*. Ez. *Spanhemius* ad *Aristoph.* Ran. v. 759. nonnulla observans ad vocem *τονθορούσας*, citat ex *Athenaeo Pherocratis* versum, ubi *ποταμοὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι*

Διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγούντες ἔρῳρον.

cui loco a se producto ad II. P. p. 1126. subiungit *Eustathius*: *ἤχρον ποιὸν ἤχρον ἀποτελοῦντες, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορούζειν*. Quidni etiam ibi *τονθολυγούντες* *trepidantes* redderetur? Tremulum aquarum murmur *trepidandi* notione non invenuste exprimi solet. *Horat.* II. Carm. Od. III. v. 22.

— — — *obliquo laborat*

123

Lympha fugax trepidare rivo.

Incertus Auctor in *Copa Catalect.* p. 93.

Est trepidans rauco murmure rivus aquae.

Ita lego pro *strepitans*, quod vulgatur. Denique observandum, verbum *τονθορίζειν* sive *τονθορούζειν* duplici scribendi forma aliquoties obvium. Vide *Iensium Lect. Lucian.* p. 125, 126. Hinc suspicabar emendandum *Thomam M.* in *Τονθρίζω*. Neque iniuria. Audi *Phrynichum* p. 66. in *Γογγυσμός*: *ἡμεῖς δὲ τονθρουσμὸν καὶ τονθρούζειν λέγωμεν, ἢ νῆ δια σὺν τῷ ο τονθρουσμὸν καὶ τονθρούζειν*. ubi notat *David Hoeschelius*.

C A P U T XI.

Καταχύσματα. Ritus Atheniensium bellaria effundendi in servos νεωνήτους. Schol. Aristoph. et Etymologicicon M. emend. Καταχύματα, defusa quaevnis. Κέλυσος, Κελύσανον, et Ἐλυτρον apud Vett. promiscue usurpari. Luciani locus corrigitur.

Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει.] In servos aliosque recens domum ingressos nuces et alia bellaria,

quae *Καταχύσματα* vocabantur, effundere mos erat Athenis. Nota sunt, quae super hac re observarunt *Maussacus*, *Valesius* et *Ez. Spanhemius* ad *Aristophanis* locum ab *Ammonio* citatum in *Pluto* v. 768. ubi operose hanc con-
 124 suetudinem declarat *Scholiasta*, e cuius nota leve vitium non sustulerunt *Valesius*, aut *H. Stephanus*, qui multa ad hanc rem praecepit in *Thef. Gr. T. iv. p. 500*. In scholiis vulgatur: *περὶ τὴν ἐστίαν τὰ τραγήματα κατέχουν εἰς σημεῖον εὐπορίας*. ubi scribi debet *παρὰ τὴν ἐστίαν* ex *Aristoph.* *ibid.* v. 795. Hac etiam in parte *Suidas* MS. differt ab editis. quod enim in his offendas: *παρὰ τὴν ἐστίαν τραγήματα καταχέειν εἰς σημεῖον εὐετηρίας*, ita praefert MS. *π. τ. ἔ. τ. κατέχουν εἰς σημεῖον εὐεκτηρίας*. Eodem in libro extat: *τῶν νέων ἢ τῶν δούλων τῶν πρώτων εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν*. quod ad *Scholiasten* propius accedit; modo posueris *νεωνήτων*. Conf. *Fulv. Ursinus* in *Virg. Eclog. VIII. v. 30. p. 62.* et *Iof. Scaliger* ad *Catull. p. 59* et *60*. Hinc forsitan illustrari potest is Atheniensium ritus, quem copiose exposuit *Meursius* in Graecia *Fer. v. Παναθήμια*. Circa ramum, quem in hoc festo gestabant pueri, varii generis bellaria pendebant. Etymologici *M. Auctor* p. 303. v. 23. *Καταχύσματα δὲ καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπιλέγουσιν· Εἰρσειώη κ. τ. λ.* Versiculos, quos cantabant, emendatos exhibuit *Jf. Vossius* ad *Melam* I. xv. p. 78. Versuum ultimus,

Καὶ κύλικ' εὐζώρου οἴνου μεθύουσα καθεύδει.

auctoritate *Etymologi* MS. hac ratione corrigendus est:

Καὶ κύλικ' εὐζώρου, ἵνα καὶ μεθύουσα καθεύδη.

Pro *καταχύσματα* in scripto libro reperire licet *καταχύματα*, litera *σ* detrita. Auctore *Ammonio* *Καταχύματα* usu latiori quaevis dicebantur *defusa*: *Καταχύματα μὲν γὰρ*
 125 *χωρὶς τοῦ σ τὰ καταχέομενα ὕδατα*. Scribendi differentiam veteres haud videntur observasse. *Philoxenus* sub *Platonis* Comici testimonio citatus *Athenaeo* I. p. 5. C.

Βολβούς μὲν σποδιῇ δαμάσας καταχύματι δέουσας
Ὡς πλείστους διάτρωγε. — — — — —

Schol. Aristoph. ad Aves v. 535. κατάχουμα interpretatur ζουμόν. Poll. VI. 56. ζουμοῦ καρύκη, καταχύματα. adde ex §. 58. versum Pherecratis, et Philonidae apud Athen. II. p. 67. E. quibuscum conferri potest Archestrati locus apud Eundem XI. p. 399: E.

Κέλκρος, Κέλκφανον, καὶ Ἐλυτρον διαφέρει.] Istarum vocum, quam tradit Ammonius, differentia plerisque olim fuit incognita. Ad mentem Ammonii Pollux VI. 51: εἴποις δ' ἂν ὄστρέων κέλκρη. Hesychius: Κέλκρος, ὄστρέων λεπτόν. Lege: ὄστρέων λέπυρον. addit: κυρίως δὲ καὶ τὸ τῆς ὀπάρας καὶ τῶν δένδρων. huc refer quae Index Thef. H. Stephani suppeditabit. Schol. Aristoph. Vesp. v. 543: Κέλκρη δὲ, τὰ τῶν ὠῶν καλύματα. E quibus facile patet, usum vocis non arctis adeo limitibus fuisse conclusum. De navi, cui mortuum nautam incluserant, facete Antiphilus Anthol. I. c. LVI. ep. 3.

*Τοὶ δὲ κέλκρος ἔκλεισαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρα γεραῖος
Πλώση ἐπ' οἰκείης εἰς αἴδην ἀκάτου.*

Auctor porro est Ammonius, Κέλκφανον dicendum ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὄστρέων. Corrige Lucianum Ver. Histor. L. II. p. 687. τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς (Caryonautis) κέλκφανα, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα. Corrige, inquam, 126 vocabuli unius transpositione: κέλκφανα ἡμίτομα, καρύων κεκενωμένα. In scholiis reperio: κέλκρη καρύων, κέλκφανα, quod postremum prioribus forsitan praeposendum. Ἐλυτρον denique secundum Nostrum, τὸ ὑγρῶν χώρημα, (ita videtur legendum pro ὑγρόν,) liquidorum receptaculum. Moschorulus: Ἐλυτρον, τὸ σκέπασμα, κυρίως δὲ ἐπὶ κυκλοτερῶν τινῶν, οἷον καρύων ἢ ὠῶν ἢ ἄλλων τοιούτων. Recte. Confer Hesychium, Suidam, Etymologum, Moschor. περὶ σχεδῶν p. 52. et Erotianum, e quibus plures usum secundarii peti poterunt.

C A P U T XII.

Πρόκλησις et Πρόσκλησις a librariis confundi solent. Posterius in Amm. ponendum. Κλήσις et Πρόσκλησις non

discernit Demosth. Κομᾶν. στρέφειν τὴν κόμην vindicatur Ammonio. Κόρυδος et Κορυδαλλός distinguuntur ab Aristoph. Gramm. Glossae et Amm. emend. Σωτήρος Κόρης ἱερόν.

Κλήσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλήσις μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ εἰς ὀτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη. Πρόκλησις δὲ ἢ εἰς Ἄρειον πάγον.] Eadem fere Moschorulus. H. Stephanus, hac nota inductus, vocem Πρόκλησις ista significatione in Thes. suum recepit. Eruditissimo etiam G. I. Vossio hic locus fraudi fuit. Haud raro πρόκλησις et πρόσκλησις, quamquam diversae plane sint significationis, a librariis solent permutari. Apud Poll. VIII. 55. πρόκλησις
 127 *scribendum videtur, non πρόσκλησις. Docti Commentatores §. 62. ad vocem πρόκλησις nonnulla notarunt, quam copiose exposuit Heraldus Animadv. in Salmassi Obs. ad I. A. et R. L. VI. cap. xiv. Ex quibus abunde constare poterit, Ammonium scripsisse: πρόσκλησις δὲ, ἢ εἰς Ἄρειον πάγον. Nihil hac de re monuit Petitus, ubi de in ius vocando tractat ad LL. Att. p. 314, 315. Interim κλήσις et πρόσκλησις vix solent discerni. Luculentus testis est Demosthenes, qui in Aristocr. p. 437. C. κλήσιν dicit citationem in Areopagum; talem indicari ex toto orationis argumento liquidissimum. Deinde Harpocratio istum locum respiciens scribit: Κλήσις, ἢ πρόσκλησις. Idem: Πρόσκλησις, ἢ εἰς δικαστήριον κλήσις, καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀγρίου κλήρου. p. 660. A. ἢ πρόσκλησις ἐγένετο τῷ παιδὶ τούτῳ κατὰ τὸν νόμον, καθ' ὄνπερ καὶ οὗτοι προσεκαλέσαντο τὴν τουτουῖ μητέρα, ubi de Areopago cogitari non potest. Demosth. II. contra Boeot. p. 1645. C. τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προῦκαλέσατο. malim προσεκαλέσατο, uti plus semel alibi. prius tamen etiam memini me alicubi legere.*

Κομᾶν καὶ Κορυᾶν διαφέρει. Κομᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ στρέφειν τὴν κόμην.] In nota ad hunc locum coepi monere, veteres editiones praeferre στρέφειν τὴν κόμην, et hanc

lectionem prae ea, quam *Stephanus* in textum introduxit, placere. Non nego, propriam verbi potestatem esse *comam alendi*, sed, quae ab hac descendit, eam potius probasse videtur *Ammonius*, quippe frequentius a bonis scriptoribus usurpatam. Hunc usum verbi *Κομᾶν* 128 tetigit *Hadr. Iunius* de Coma c. l. et post eum executus est *Heraldus* Advers. II. c. xvi. Huc omnia refer, quae sub hac voce posuit *Cyrillus* Lex. MS. *Κομᾶ· γανριᾶ, μεγαλοφρονεῖ, στεφανοῦται, χλοηφορεῖ, τριχῶν περιβολῆ κοσμεῖται.* Unde in hanc significandi potestatem devenerit, docebit *Daniel Heinsius* Lect. *Theocrit.* cap. X. p. 327. Etymologici M. *Auctor* p. 527. v. 7. *Κομᾶν σημαίνει ὑπερηφανεύειν· οἱ γὰρ κομῶντες εἰσθασιν ὑπερηφανεύειν.* Addo: οἱ δὲ ὑπερήφανοι στρέφειν τὴν κόμην. Si forte superbientis homulli imago ante oculos non obverfetur, en *Rhiani* picturam accuratissimam in *Grotii* Excerpt. e *Stob.* Floril. p. 33.

Ἴσα δὲ βρομέει, κεραλήν δ' ὑπὲρ ἀνγένας ἴσχει,
Καὶ ἄερ ἐὼν ὀλίγος.

Nihil venustius; neque facile Graiae Veneres Latine tradi possunt. Vitam beatam *Max. Tyr.* Serm. XX. p. 117. comparat homini τὸν ἀνγένα πανταχοῦ περιστρέφοντι, καὶ τὰς ὄψεις πρὸς τὸν ἥλιον ἀνατείνοντι. In eandem sententiam plura conquiri possent.

Κόρυδος καὶ *Κορυδαλος* διαφέρει. *Κόρυδος* μὲν γὰρ τὸ ὄρνειον· λέγεται δὲ γῆς ἱερὸν· *Κορυδαλος* δὲ, δῆμος *Ἀθήνησιν*, ἐν ᾧ σωτήρος κόρυς ἱερὸν.] *Alauda*, five *Galerita*, *Κόρυδος* *Aristoph.* Av. v. 303. et 472. quem locum citat *Aelian.* H. Anim. XVI. 5. Confer ad utrumque locum Scholia. *Theocr.* Idyll. VII. v. 141. αἶδον κόρυδοι, et epigrammatis *Auctor* Anthol. I. c. LXXVI.

Εἰ κόμην δύναται κόρυδος παραπλήσιον ἄδειν.

Frequenter *κόρυδος* dicitur *Aristoteli* Hist. Anim. VI. c. 129 I. VIII. c. xvi. et alibi. Is ipse tamen *κορυδαλὸς* etiam adhibuit, IX. c. xxv. *Κορυδαλῶν* δ' ἐστὶ δύο γένη· ἡ μὲν ἐτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα. Haec ἐπιτυμβίδιος *Theocrito.* Vulgatior est scriptura et melior *Κορυδαλλὸς*

apud *Theocr.* X. v. 50. *Hesychius*: Κορυδαλλός, πτηνόν ζῶον — ἢ Κόρυδος παρ' ἐνίων. *Glossæ*: Bardala, Κορυδαλλός, ὄρνειον. ubi, missis aliorum coniecturis, *Pardala* putem legendum. Vide *Aristot.* Hist. Anim. IX. c. xxiii. Aliam *Glossam* ingeniose *J. Vossius* tentat ad *Catull.* p. 119. Quid sit in *Dosithei* *Glossis* Κορυδαλλός, *Parrumla*, alii viderint. Usus vocis Κορυδαλλός pro Κόρυδος non probat *Thomas*, cuius verba lucem accipient a *Phrynicho* p. 60. Κορυδαλλός. Εὐβούλον τοῦ κωμωδοποιοῦ δράμα ἐπιγράφεται οὕτως· σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος Κόρυδον λέγεις τὸ ζῶον. Itaque *Aristophanem* Grammaticum hic sequitur *Ammonius*, dum Κορυδαλλον fuisse scribit δῆμον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ σωτήρος κόρης ἱερὸν. *Meursium* de Pop. Att. in v. Κορυδαλλός *Ammonii* locus praeteriit; suspicor, viro eruditissimo incognitum fuisse σωτήρος κόρης ἱερὸν. Corrigendum: ἐν ᾧ Σωτείρας Κόρης ἱερὸν ex schedis *Ascalonitæ* §. 156. Non aliter apud *Ammonium* reperit *Moschopolus*, cuius meminit ad *Phrynich.* p. 67. *Nunnefius*, intelligens virginis servatricis, sive *Minervæ*, templum. Vid. *Meurf.* *Cecropia* c. xxvii. Neque tamen non legi posset apud *Ammonium* ἐν ᾧ Σωτήρος Κόρης ἱερὸν.

Στραγγεύσθαι et Στρατεύσθαι a librariis permutantur. Verbi στραγγεύσθαι potestas. *Schol. Aristoph.* emend. Κύπτειν et Κυπτάζειν usu vix differunt. Monstrum vocabuli Θεαστρέυσθαι unde in *Hesychii* *Lexicon* devenit? Eiusdem loca mendosa indicantur. *Glossæ* corriguntur. *Aginare*.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δὲ ἐστὶ τὸ στραγγεύσθαι.] Eadem tradunt *Moschopolus* et *Ptolemaeus Ascalonita*; nisi quod in huius schedis §. 158. pro στραγγεύσθαι *Fabricius* repererit στρατεύσθαι. Vix, nisi expertus, credat, quam frequenter in his vocabulis, quae literas tantum adfines habent, temere permutandis lapsi

fuerint librarii. Erroris originem indicavit *Salmasius* de Trapez. foen. p. 778. Ne alios nunc nominem, qui mendam, si quam forte huiusce generis habuerint obviam, fustulerunt; plurimas data opera detexit et emendavit *Kusterus* ad *Suid.* T. II. p. 45. multas sine dubio intactas reliquit; et nos pro nostro modulo eius observatis paucula adiungemus. *Στραγγῆς* in Glossis redditur *stillicidium*; a *στραγγός*, *στραγγένω*, *stillatim cado*, five propius ad originem, *stringo*. *Isidori* Glossarium: *Stringina*, *restrictio urinae*: ea est *στραγγουρία*. Hinc facile fluxit ista, quae in libris obtinuit, verbi *στραγγέειν*, five media potius virtute *στραγγέεσθαι*, *cessandi*, *commorandi*, *laborandi* potestas. Quod in versu ab *Ammonio* producto dixerat *Aristophanes*:

— τί κνπτάξεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

131

id in eadem fabula *Nub.* v. 131. expressit:

— τί ταῦτ' ἔχων στραγγέομαι,
Ἄλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν;

id est: quid cesso pulsare hoc ostium? Quae *Schol.* et *Latinus* interpretes adiecerunt, ea videri queant alieniora. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 580. E.

Στραγγεόμενον ὀρώσα περὶ τὰς συμβολάς.

Quod vulgabatur *στρατενόμενον*, castissimae non ferebant *Casauboni* aures, qui elegantem verbi usum indicavit in *Animadv.* p. 875. v. 22. Ex his satis constare arbitror, quam sit istud verbi veteris monetae, quod recentioris aevi Grammatici sibi veluti proprium vindicaverunt. Confer, si placet, quae *Kusterus* protulit, cuius diligentiam, quod miror, fugit *Schol. Aristoph.* ad *Lyfistr.* v. 17. Ἐκνπτασεν, ἀντὶ τοῦ ἐστράτευσεν. Κνπτάζειν ἐστὶ τὸ περὶ τι ποιεῖν καὶ διατρέβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ * Χάριτες, καθὰ καὶ Σώφρων. Ἐνθάδε κνπτάζουσι πλεῖσται γυναῖκες. Primum omnino legendum *ἐστράγγευσεν*. deinde forsan: καὶ χαριέντως· καθὰ καὶ Σώφρων,

Πλεῖσται γυναῖκες κνπτάζουσι ἐνθάδε.

e quo versiculo simul disci potest, quam exigua sit inter

Κύπτειν et productam formam Κυπτάζειν differitas. *Epicratis* Comici versum apud *Athen.* II. p. 59. E. contulisse non poetinebit. Adde *Suidam* in Κυπτάζειν ubi solemnī vitio MS. *Leidenfis* pro στραγγέειν praefert στρα-
 132 τεύειν et in fine notae καὶ τὸ πονεῖσθαι quod placet prae vulgata lectione. *Hesychio* in Ἐκπτάζον remedium frustra quaesivi. quod aliis optimi libri locis admovebō: Στρεύνομαι, διατρίβω. probarem praerponi: Στραγγέομαι quia subiicitur ἀφ' οὗ καὶ στραγγῆς ἢ μετὰ (L. κατὰ) βραχὺ πρόσσις nisi tamen id ad priorem Glossam debeat referri: nam στρεύνεσθαι eo significatu ab *Homero* usurpatum, quod *Soping.* etiam monuit, *Od. M. v. 351.* qui locus nisi animo obversetur, non facile dixeris, quid sit in *Hesychio* Θαστρεύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι. Inperitior aliquis vix crederet, Στρεύνεσθαι legendum; et tamen nihil certius. Alibi ex *Homero* Id. Ἡ δὴ δὲ στρεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Viden' unde monstrum vocabuli Θαστρεύεσθαι fuerit prognatum? En alia: Ἐρατεινεύειν, στρατεύεσθαι ἢ δυσφορεῖν. et *Μαθηγηλαῖ*, ἀμφιπονεῖ, στρατεύεται. Levis momenti est, monuisse στραγγέεσθαι et στραγγέεται scribendum, dum priores voces pristina caligine obscuratae manent. In Glossario *Philoxeni*: Aginare, στρατεύεσθαι. Aginat, στρατεύει. Ingeniosa est et docta *Scaligeri* ad *Festum* emendatio; vera, quam libri sui orae adleverat: στραγγέεσθαι et στραγγέει. Aginare est Graecum ἀγινεῖν, circa eundem locum versari et in se veluti revolvi. Agina est foramen, in quo trutina se vertit. Vide *Festum. Gloss.* Lat. MS. Aginat, fugat.

CAPUT XIV.

Κωφός, tufus, obtufus. Κωφὸν βέλος. Emendantur
 133 *Anacreon, Orpheus, et Apoll. Rhod.* Κωφός et κωφός a scribis permutari. Κώφωσις ὀφθαλμῶν. Κωφός, mutus. *Amm.* corrigitur. Muta silentia. *Stattius* tentatur. Ὠτῶν κώφωσις. *Hymnus in Mercur.* *Homero* abiudicatur. Κωφός, stupidus. *Homericum* κῆμα κωφὸν ἐ σχολῆ inedito exponitur. Quid sit κολόκωμα;

*Homericæ locutionis imitatores. Locus e Marci
Evang. illustr.*

Κωφός — — *παρά τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος.*] Vocabulum *Κωφός* mihi relictum credidi, in quo exponendo aliquantulum operæ ponerem; eum in finem primum adscribam *Etymologi* observationem: *Κωφός παρά τὸ κεκόφθαι.* Recte! sed hic gradum fisto, nam quod addit: *παρά τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὄψα, κενός τις ὢν,* (ita MS. *Bat.*) nugax est, et Grammaticum sapit. A *Κόπτω*, *caedendo ac tundendo stringo*, *Κωφός, constrictus, obtuses, hebes.* Haec prima potestas usu *Homérico* cognita ex II. *A.* v. 390. ubi inbellem Troianum acriter pungit *Diomedes*:

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάκλιδος οὐτιδανοῖο.

quum contra viri fortis ὄξυ βέλος πέλεται. *Scholias*ta ineditus: *ἀσθενὲς γὰρ βέλος ἀνάνδρου καὶ οὐδενὸς ἀξίου.* Editus *Schol.* *Κωφὸν* reddidit *ἀμβλύ εἰς ἀλγηδόνα.* Nihil castigatius *Anacreonte*, cui istum usum ex *Homero*, quem lubenter imitatur, restituo in Ode XLII.

Φιλολοιδόροιο γλώττης

Φεύγω βέλεμνα κωφά.

Irrita tela calumniatricis linguae fugito. Quod edi solet, et ab interpretibus, ac *Barnesio*, probari, *κωφά*, habet, 134 quo se tueatur, ad istam tamen elegantiam non adfurgit. Neque est, cur moneam, istas voces a librariis permutari, et in *Orphei* hymno, ubi *Salii* dicuntur — — *ἐπιμβάται ἔχνεσι κωφοῖς*, legendum *κούφοις*, quod *Scaligero* latuisse non est existimandum. sic et in *Apoll. Rhod.* IV. 1238. — *κούρη δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη*, non *κωφή*. Potius vero rarior usus vocis *Κώφωσις* pandendus, quem, nisi quis ad originem respiciat, nullus adsequi poterit. Admove fodes *surditatem*, quam in *Κώφωσις* unicum potestatem agnoscunt Lexicographi, *Hippocrati*, et nugas egeris. *Medicus visum obtusum et praestricium* vocabat *κώφωσιν ὀφθαλμῶν* quod *Foesio* etiam incompertum docuit *Erotianus* in *Lex. Hippocrat. Κώφωσις ὀφθαλμῶν*] *Νῦν τὴν κώφωσιν*

ἐπὶ παρεμποδισμοῦ τέταχεν. κωρίως γὰρ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε. Perite interpretatur παρεμποδισμόν· ἐγκόπτειν enim, et primaeva venustate ἐνικλῶν, est ἐμποδίζειν, impedire. Eà omnia, quorum sonus, et volubilis agitatio impeditur, dicta sunt *tacita, muta, κωρά*. Maris *fluctus*, five glacie sint *constricti*, five vento filefcente *taciti*, κῦμα κωφόν, *mutum mare Plauto* Mil. Glor. III. I. v. 70. ad quam locutionem infra plura notabo, hic *Senecae* locum ex Herc. Fur. v. 534. subiecit contentus:

Calcavitque freti terga rigentia

Et mutis tacitum litoribus mare.

Ammonius, Κωφός, inquit, ὁ μὴ φθηγόμενος· *mutus*, cuius organa ad loquelam formandam adfecta sunt, et vinctulis veluti constricta; hinc illustra locutionem, a qua Sacri
135 quoque Scriptores non abstinerunt, ῥῆξαι, et ῥῆξαι τὴν φωνήν. plene *Oppianus* Cyneget. I. v. 226.

—— — ῥῆξεν ποτὲ δεσμὰ σιωπῆς.

Quod in omnibus *Ammonii* editionibus legebatur: καὶ ἡσυχία·

Καὶ κωφοῦ ξυνήμι καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

putidum erat scioli alicuius commentum, qui ad κώματι κωφῶ expositionem (ἡσυχίῳ) referendam credidit. Certissime scribi debet ἡ Πυθία. Versus enim subiectus partem facit oraculi, quod sciscitanti Croeso respondit Pythia, et ab *Herodoto* conservatum est, L. I. c. XLVII. Scripturae differentiam et alia dedi ad *Herennium Philonem*, Κωφὴν σιωπὴν dixit *Heraclitus* Allegor. Homer. p. 481. *Muta silentia*, *Tibullus* IV. El. I. v. 130.

Quin largita tuis sunt muta silentia votis.

Corrige *Statium* Theb. II. 58.

*Inde per Arcturum, mutaeque silentia Lunae,
Arva super populosque meat.* —— ——

Vulgata, *mediaeque*, longius discedit, neque tamen coniecturae me poenitet. Κωφὴν γαῖαν *Homerus* *mutam* dixit II. Ω. v. 54. ἀναυδον *Moschion* in *Grotii* Exc. o *Stobaei* Floril. p. 515. *Alciphron* in epistola MS. cuius copiam

mihī fecit *Iacobus Valckenaer*: καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσι ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις. Porro *Ammonius*, νῦν δέ, αἰτ, κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται. Notio certe vulgatissima ex alio fonte non manavit. Credibile, veteres dixisse: κωφὸς τὰ ὄτα. *Antiphanes* apud *Athen.* X. p. 450. F. posuit κωφὴν ἀκοῆς αἰσθησιν, *constrictum auditus sensum*. Sicuti autem *Hippocrates* κώφωσιν ὀφθαλμῶν, sic ὄτων κώφωσιν usurpavit scriptor antiquissimus *Pempeleus* Pythagoreus apud *Stobaeum* Tit. LXXVII. p. 461. v. 8. Observandum autem, hymnum in Mercurium, quem divino ore non indignum iudicabat *Berglerus*, *Homero* tacite abiudicasse *Ammonium*: in eo enim hymno v. 92. Κωφὸς de *surdo* usurpatum reperies. Caeterum, quod in aliis linguis fieri adsuevit, in Graeca solemne, quae vocabula, in sensuum vitio indicando frequentata, ad rationalis mentis hebetudinem transferre amat. Eo usu Κωφὸς apud *Soph.* *AIACE* v. 928. et *Philodem.* Anthol. I. c. XXXI. ep. 5. Neque sensu multum diverso, in epigrammate necdum, quod sciam, edito, *Meleager*:

Ἦ δὲ σύερος ψυχῇ, παῦσαι ποτε· καὶ δι' ὀνείρων
 Εἰδῶλοις κάλλους κωφὰ χλιαυομένη.

In MS. legebatur καλλεὺς. Κωφὸς [*Pindaro rudis* et ab omni elegantiarum sensu alienus *Pyth.* Od. IX. v. 151.

Κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡ-
 ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει.

Qui *Herculem* laudibus non evocat, nāe is ἄμουσος et *stipes* aliquis cenferi debet. In *Cebetis* Tabula rem bene gefsit *Lamb. Bos Obs. Crit.* cap. XXVII.

Ibid. [Ὀμηρος, κύματι κωφῶ.] Versus est ex II. 7. 16. 137

Ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ.

Quae in *Scholiis* ad istum locum leguntur, habentur etiam in MS. libro *Vossiano*, ubi praeterea alterius *Scholiaetae*, (sive *Porphyrus* is sit, cuius nomen frequenter notae praefereunt, sive alius) adnotatio, quam integram hic exhibebo: Πορφύρη, ἀντὶ τοῦ μελαινεται, ὡς τὸ πορφύρεος θάνατος,

ἢ κατὰ βάρους κινεῖται. πορφύρη (L. πορφύρειν) γὰρ τὸ κατὰ βάρους μεριμνᾶν. Κωφῶ δὲ, τῷ ἀφῶν, τῷ μηδέπω παφλάζοντι. καὶ κωφὸν ὕδωρ, τὸ ἄροιζον. κωφὴν δὲ γαῖαν, τὴν ἀναίσθητον. τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ κολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκόληκα καλοῦσι. καλῶς δὲ μελαίνεσθαι φησὶ τὸ πέλαγος, τὸ μηδέπω ὑπαφρον γινόμενον ἐκ τῶν κυμάτων παφλάζοντων. Vir illustris in margine posuit κολόκυμα: calami fortassis errore; nam legendum κολόκυμα, quod ab *Is. Vossio*, non adducto tamen *Scholiasia Homeri*, expositum in *Obf. ad Catullum* p. 228, 229. *Flustrum* quid sit, inquirat *Salmasius* in *Tertull. de Pall.* p. 139. 144. Κολόκυμα ante *Kossium* tetigit *Casaubonus* ad *Aristophanis Equit.* v. 689. ubi de homine, qui magno molimine nihil agebat:

Ἐὐδῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κικῶν.

Apud *Polluc.* I. 109. prope accedit κῦμα κωφὸν ὑπεκινεῖτο. *Homericum* autem κῦμα κωφὸν fuit instar teli communis, quo ad stabiliendam in ista voce *silentii* potestatem pugnant Grammatici. Multa notavit *Theon* ad *Arati Progn.* v. 190. — κωφῆς ἁλός. Ducem quoque *Homerum* sequitur *Apollon. Rhod.* IV. v. 153.

138 Κῦμα μέλαν, κωφὸν τε καὶ ἄβρομον. —

Orpheus Argonaut. v. 1101. — κωφὰ δὲ πόντος

Κεῖθ' — *Placidis mare constitit undis.*

Lucret. II. v. 559. — *ridet placidi pellacia ponti. Pacuvius* in *Chryse:*

Flucti flaccescunt, filefcunt venti, mollitur mare.

Theocritus Idyll. II. v. 38.

—— — σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' αἴται.

Haec propterea latius deduxi, ut lucem adderent imagini, quam *Marcus* expinxit in *Evang.* IV. 39. ubi divinae suae omnipotentiae nutu incitatas undas compescentem *Iesum* nostrum dicentem facit: *Περίμωσο*: quo nil grandius cogitari potest.

CAPUT XV.

Λέπας et Λεπάς. Prius frequens apud Eurip. Eiusdem locus ex Ino, a Scaligero emendatus, cum Pind. comparatur. Λεπάς, ostreum. leviter restituta Aristoteli scriptura. Αἴμα et Αἴμμα recte distingui. Αἴμα, animi impetus, interdum vitio vertitur, saepe in laude ponitur. Vetus epigramma corrigitur. Ζηὸς λῆμα pro Iove. Εὐληματεῖν. Αἱματιῶν et Αἱματίας. Suidae locus è MS.

Λέπας καὶ Λεπάς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνος ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα. Λεπάς δὲ ὀξύτονος, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.] Cyrillus in Voc. acc. dist. Λέ- 139 πας, τοῦ λέπατος, τὸ, promontorium. Schol. Apoll. Rhod. ad I. v. 1266. Λέπη, τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρων, a λέπος, nisi forte putes scribendum λέπα, τὰ, ex Etymologo p. 328. v. 25. qui ex Euripidis Oreste v. 24. adfert: Κιθαίρωνος λέπας, Cithaeronis iugum. Monente Eusebio ad II. A. p. 372. Λέπας notat ὄρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπαία χθῶν (apud Eurip. Hippol. v. 1248.) τραχιῶς ἢ ὄρεινῆ. Voce λέπας utuntur quidem alii, veluti in Anthol. IV. c. XII. ep. 74. VI. c. III. ep. 3. at imprimis delectatus est Euripides; et in Bacchis posuit λέπας Κιθαίρωνιον v. 1043. Adde Rhéf. v. 921. Herc. Fur. v. 120. Androm. v. 295. Idem in Ino apud Stobaeum Grot. p. 159.

Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ' ἃ σιγᾶσθαι χρεῶν·

Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαῖον λέπας

Πρήσειεν ἂν τις. — — —

Quem locum Grotius Iacobo admovit Epist. c. III. v. 5. Ἴδον, ὀλίγον πῦρ ἤλικην ὕλην ἀνάπτει. In Schol. Pindari ad Pythion Od. III. v. 66. sub Euripidae nomine legitur: Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαῖον σέλας Πρήσειεν ἂν τις· ubi manifesta sunt temerariae manus vestigia. Scaliger, ut erat divino vir acumine, ad libri sui oram ita hunc versum emendabat:

Μικροῦ γὰρ ἐκ σπινθήρος Ἰδαῖον λέπας

Πρήσειεν ἂν τις.

Tam sum persuasus, ita scripſiſſe *Euripidem*, quam qui planiſſime. Quid enim, ſi *λαμπτήρος* retineas, adeo in
 140 hac ῥήσει reperiſas, quod mireris? Deinde, niſi legas *ſπινθήρος*, minus videatur conveniens, hunc locum cum *Pindaro* contuliſſe:

— πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἐνός
 Σπέρματος ἐνθορόν ἀΐτωσεν ὕλαν.

Ibi *σπέρμα πυρός* dicit *ſπινθήρα*, ſive *πυρός ἀποβολήν*. Ridicula quidem, ſed in hanc rem non inutilis originatio *Etymologi* p. 724. v. 9. *ſπινθήρες*, βολίδες καὶ ἀκοντιſμοὶ *πυρός*· παρὰ τὸ ſπείρειν πεποιήται. Adſcribam *Scholias* *Pindari* notam: ὡς περ γὰρ, εἴ τις εἰς ὕλην πολλήν *ſπινθήρα* βάλοι, οὐ μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ὃ βέβληται, κατακαίεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὕλη ſυγκατακαίεται. et in eam tum ſententiam adfert verba *Euripidae*, ſatis demonſtrans ſe eam vocem legiſſe, quam, a ſciolis poſtea peſſime mutatam, *Scaliger* reſtituit. Quum vero in hunc locum me demifi, paucis etiam altera *Ammonianae* obſervationis pars erit illuſtranda. *Λεπὰς* δὲ, inquit, ὄξυτόνωσ ἐν ταῖς πέτραις γινόμενον τι ὄστρεον. *Cyrillus*, ubi ſupra: *Λεπὰς*, τῆς *λεπάδος*, ἢ, genus *oſtrei*. *Suidas* MS. *Λεπὰς* δὲ, κογγυλίον εἶδος — ὁ *Ἀριſτοφάνης* παρ' ὑπόνοιαν ὡς περ *λεπὰς πέτρας*, οὕτως ἢ γραῦς τῷ *μειρακίῳ*. Recentiores *πατελλίδας*, *patellas* nuncuparunt. ita legendum videtur in *Schol. Opp.* ad *Hal.* I. v. 138. *Λεπὰς* firmiter petris adhaereſcit, et non niſi poſt multa conamina ferro σχίζεται ἀπὸ τῆς πέτρας, uti ſcribit *Aelianus* *Hiſt. An.* VI. c. LIV. Natiua pulcritudine *Theocritus* *Idyll.* I. v. 42.

φαιῆς κεν γυῖων νῖν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν.

Vide *Hefych.* in *Λεπαδενόμενος*· et *Ariſtot.* *Hiſt. Anim.*
 141 IV. c. iv. et cap. xv. ubi facete admodum, πάντα, inquit, τὰ ὄστρακώδη γίνονται αὐτόματα ἐν τῇ ἰλύϊ, et quidem περὶ τὰς *ſήραγγας* τῶν *πετριδίων* αἱ *λεπάδες*· quod mox addit, ὄστρεα γίνεσθαι, τὰ μὲν ἐν τοῖς *τενάγεσι*, τὰ δὲ ἐν τοῖς *πυελώδεσι τόποις*· id leviter corrigendum eſt, legendo: τὰ μὲν ἐν τοῖς *τεναγώδεσι*, τὰ δὲ ἐν τοῖς *πηλώδεσι*

τόποις. *Hesychius*: Τεναγώδεισι τόποις, ἔνθα ὀλίγον ὕδωρ.
Ostrea Lucilius dixit Satirar. IX.

— — — *Limum ac coenum sapere ipsum.*

Alia notavit Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Aristoph.* Plut. v.
 1097.

Λῆμα καὶ Λήμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ ἐστὶ, δι'
ἐνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς· Λήμμα δὲ διὰ δύο μμ,
τὸ λαμβανόμενον.] Diverſae originis et poteſtatis vocabula
discernunt etiam Etymologus, Moschopolus περὶ σχεδῶν
p. 167. et Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 456. Alii,
quos inter Hesychius et Suidas, differentia non animad-
verſa, talia ad Λῆμα referunt, quae non poſſunt niſi ad
Λήμμα pertinere, frequentiffime apud Demosthenem ob-
vium. Saepius librariorum incuria haſce voces permuta-
vit, quod erudite a Graevio oſtenſum ad Luciani Soloecc.
T. II. p. 739. Ammonius Λῆμα reddidit τὸ παράστημα τῆς
ψυχῆς· quod commode interpreteris, animi inpetum. Sic
Δάροτος Ammonio dicitur ἢ ἔλλογος ὁρμή· Schol. Hom. ad
Il. E. v. 2. et Eustathio τὸ εὐλογον παράστημα τῆς ψυχῆς.
Eleganter Longinus de Sublim. Sect. VII. §. 4. φύσει γὰρ
πῶς ὑπὸ τάληθους ὕψους ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἢ ψυχῆ,
καὶ γαῖρόν τι παράστημα λαμβάνουσα, πληροῦται χαρᾶς
καὶ μεγαλαυχίας. Sicuti autem animus ad virtutem flecti
poſteſt, et ad vitia etiam detorqueri, utrique indicando
142
λήμα· Tragicis inprimis infervit, et talia ſemper adiecta
habet, quae eius ſignificatum deſignent. Detestandam
Clytaemneſtrae in parente contrucidando audaciam μητρῶνον
λήμα vocat Orestes in Soph. Electr. v. 1429. vehementem
iracundi pectoris inpetum βαρύθυμον ὄργαν καὶ λῆμα
φρενῶν Eurip. in Medea v. 176. Quod ita expreſſit in
cognomini dramate Neophron in Stob. Florileg. Grot. p.
 107.

Κάτιοχε λῆμα καὶ σθένος Θεοστυγές.

Similes uſus apud *Euripidem* creberrimi. Non minus
 frequenter in laude ponitur. *Heliodor. X. p. 498. Thea-*
genes ἀνδρείῳ τῷ λήματι κινούμενος, generoſo animi inpetu
motus. et IX. p. 438. utrobique etiam perperam λήμματι

vulgatur. Confer *Aristoph.* *Ranis* v. 615. *Euripid.* *Rhes.* v. 245. *Hippol.* v. 206. Quae omnia mihi persuafere, emendandum vetus epigramma apud *Demosth.* pro Corona p. 353. C. quo publicis laudibus celebrantur, qui in proelio occubuerant:

Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δέϊματος οὐκ ἐσάωσαν
Ψυχὰς, ἀλλ' αἶδην κοινὸν ἔθεντο βράβηρ.

Non me fugit, Scholiasten δέϊματος expressisse φόβον, οὐ εἶχον ὑπὲρ τῆς πατρίδος: perquam tamen mihi fit credibile, olim scriptum fuisse:

Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος ———

qua erant praestanti virtute, strenue pugnantes. *Pindarus* iunxit λῆμά τε καὶ δύναμιν *Nemeon* I. v. 87. *Ibid.* III. v. 132. ἀεθλοφόρον λήματος ἔνεκεν. Sicuti *Telemachus* pulchra periphrafi apud *Homerum* ἱερῇ ἰς *Τηλεμάχοιο*, *Coronis Pindaro* dicitur λῆμα *Κορωνίδος* *Pythion* Od. III. v. 43. ubi in Scholiis male λῆμμα scribitur. Similiter *Ζηνὸς* λῆμα in epigrammate *Meleagri* inedito:

Ἐρρίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος· ἐν μόνον οἶδα
Τοῦθ', ὅτι καὶ *Ζηνὸς* λῆμα καθεῖλεν ἔρωσ.

In alio *Eiusdem* epigrammate:

Καὐτὸν ἀπ' Οὐλύμπου *Ζῆνα* καθεῖλεν ἔρωσ.

Α λῆμα descendunt ληματιῶν et ἐληματεῖν: quorum posterius in deperdita Tragoedia adhibuerat *Aeschylus* teste *Hesychio*: *Ἐληματεῖ*, λήματος καὶ ἀνδρείας εὐ ἔχει· *Δισχύλος* *Κερκῶνι* σατυρικῶ. In *Aristophan.* *Ranis* v. 497.

———— ληματιῶς κἀνδρείος εἶ.

Alterius lectionis, quae in antiquis libris fuerit, *Ληματίας*, ad formam *τολμητίας*, et similibus, meminit etiam *Suidas*, cuius locum auctiorem ex optimo Codice exhibebo: *Ληματιῶς*. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιῶς οὖν μεγαφρονεῖς· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ι ληματίας, ὁ μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός. Quae sequuntur, optime ab iis, quae praecesserant, sunt separata: *Ληματίας*, *φρονηματίας*, *γεννάδας*. Conf. *Hesychius*.

In Ammonii scripturam inquiritur. Ἀήτον ἀμφεπέοντο sciolum sapiunt. Cur Grammat. verba Λειτουργεῖν et Λιτουργεῖν secernat? Λεῖτον, λήϊτον, λάϊτον. Postremum restituitur Hesychio. Λιτουργεῖν, maledicere. Λιτουργός in iambis Simonidae. Φανός apud recentiores λυχνούχον et λαμπτήρα, apud veteres λαμπάδα denotabat. Φανὸν et Πανὸν in libris non discerni.

[Λιτουργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει.]
 Primum ex *Didymi* commentario hic adferuntur sequentia: *Λιτουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λήϊτον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον.* — — *Ἀήτον ἀμφεπέοντο.* Postrema unde sint desumpta, difficulter dici poterit. Vir quidam eruditissimus *Ἀήτον ἀμφεπέοντο* nusquam legi, et *Ammonio* inserta fuisse suspicabatur ab inepto interpolatore, cui vocabulum *δήμῳ* ridicule in memoriam revocaverit *Hom. II. Φ. v. 203.* — *ἀμφεπέοντο Δημόν ἐρεπτόμενοι* etc. Ingeuiosa peritissimi iudicis coniectatio primum hic locum postulabat, cui non parum momenti addit *Phavorinus*, qui, ubi hanc *Ammonii* notam descripsit, *Ἀήτον ἀμφεπέοντο* intacta praetermisit. Si quis interim haecce tueri velit, et illorum locorum numero adscribenda iudicet, quorum auctores ignoremus, non intercedam, certus interim, hanc *Ammonii* notam data opera ab otioso homine fuisse depravatam, quod miror *H. Stephano* non animadversum in *Thef. Indice*, ubi huius loci fecit mentionem. Noli quaeso dubitare, quin *Ammonius* ita scriptum reliquerit: *Λι-* 145
τουργεῖν διὰ τοῦ ε, καὶ Λιτουργεῖν διὰ του ι διαφέρει. Το μὲν γὰρ *Λιτουργεῖν.* si aliter censeas, nulla tibi distinctionis constabit ratio. *Λιτουργεῖν* vulgaris est et ubivis obvia verbi forma; eius loco *Ammonii* aevo pronuntiasse videntur *Λιτουργεῖν*: hoc temere fieri admonuit, atque *ι* et *ε*, vocum distinctioni saepe infervientia, minime confundenda, plus semel monstravit. Id vero magis dubium videri posset, scripseritne Noster *Ἀήτον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον*: an vero et hic *Λεῖτον* posuerit. Si prius eligas, id,

quamvis a communi lege remotum, et ex dialecto ortum, adferendae verbi *Λειτουργεῖν* potestati ab *Ammonio* adferri potuit: *Etymologus* et *Cyrillus* in *Lex.* ad v. *Λειτουργός*. — τὸ γὰρ προτανεῖον, ἦγον τὸ δημόσιον, Λήϊτον ἐκαλεῖτο. Notus est et ab aliis productus *Herodoti* locus, qui vocis usum Achaeis proprium tribuit VII. c. 197. Λήϊτον δὲ καλέουσι τὸ προτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. *Thomas M.* in *Λειτουργός* ad scripturam suo iam tempore in *Ammonio* corruptam adhaesit. Huc refer etiam glossas *Hesychii*: Λαῖτων, τῶν δημοσίων τόπων, et Λαῖτον, τὸ ἀρχεῖον· sic legendum pro Λαῖπον· cui ordo etiam literarum repugnat. Sin vero malueris pro λῆτον in nostro loco λείτον· habebis, praeter analogiam, quo sententiam confirmes, *Ulpianum* ad *Leptineam Demosthenis* p. 162. C. λείτον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ δημόσιον· ὅθεν λειτουργεῖν τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐργάζεσθαι ἔλεγον· ὅθεν καὶ λεία λέγεται ἢ παρὰ τῶν πολεμίων εἰς τὸ κοινὸν τῶν διαρπαζόντων ὠφέλεια. quae quamvis omnia adfersum non mereantur, id, quod res erat, abunde ostendunt. Alterum denique, quod a *λειτουργεῖν* 146 fecernit, *Λιτουργεῖν*, monente *Ammonio*, significat κακὰ λέγειν. Vellem, usum in hac librorum veterum penuria, ni fallor, rarissimum antiqui scriptoris loco nobis adsertum tradidisset. *Phavorinus* *Λιτουργεῖν* ex *Ammonio* in *Lexicon* suum recepit; in vocabulis acc. dist. *Λιτουργεῖν*, maledicere. et in *Ind. Henr. Stephani*, qui ex *Hesychio* ibidem adscripsit: *Λιτούριον*, κακοῦργον. Id ex prava librarii pronuntiatione traxit originem, et nulla potest ratione pro recentioris Graeciae vocabulo cum *Salmasio* haberi. Mutatum in *Λιτουργὸν* rei nostrae commode inservit. Desumptum est ex *Simonidis* Iambis, in quibus acer μισόγυνος foeminarum genealogiam contexuit non illepidam. Primam deum dicit creasse ex fetosa sue fordidam, ex dolosa vero vulpecula callidam, maledicam ex cane.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, ἀντομήτορα,
 Ἥ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
 Πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
 Δέληκεν, ἦν καὶ μηδὲν ἀνθρώπων ὄρα.

Hosce verficulos propter singularem venustatem integros descripsi. *Λιτουργόν* vulgatur apud *Stobaeum* p. 434. v. 51. atque id etiam exhibuit *Radulphus Wintertonus* in Poët. Min. Gr. Neque erat causae, ob quam ab hac lectione sibi recedendum existimaret *Grotius*.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτήρα φασὶ τὸν νῦν φανόν· Φανόν δὲ τὴν λαμπάδα.] Egregiam *Nunnesii* emendationem non dubitavi in textum recipere. Ad corruptam scripturam accedit *Thomae M.* nota: *Λυχνοῦχον καὶ λαμπτήρα φασὶ· φανόν δὲ τὴν λαμπάδα.* quae ad eandem rationem videntur emendanda. Nam si vel in depravatam 147
Ammonii Codicem inciderit, ipsum notissimam distinctionem ignoravisse, vix fit credibile. *Laternam*, quam veteres *λυχνούχον* et *λαμπτήρα*, recentiores *φανόν* nuncupabant. Saepius ad hanc rem citatus *Athenaeus*. *Schol. Soph.* Ai. v. 289. *Λαμπτήρες, οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν* (Li. οἰκίαν) *φαίνοντες λύχνοι.* *Galenus* Gloss. *Hippocr.* *Λαμπτήρ, ὃν οἱ πολλοὶ φανόν ὀνομάζουσιν.* *Timaeus* Lex. *Plat.* *Λαμπτήρ, φανός.* Eadem voce ad *λυχνούχος* utuntur *Hesychius* in v. *Idem* in *Φανόν* — *Ἀττιζοὶ δὲ λυχνοῦχον ἐκάλουν, ὃ (ὄν) ἡμεῖς νῦν φανόν.* qui locus ad *Ammonium* inprimis facit. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 936. *Λυχνοῦχον, ὃν λέγομεν φανόν. ἢ λαμπτήρα.* ita videtur distinguendum. At veteres voce *φανός* non *laternam*, sed *facem* sive *taedam*, *λαμπάδα* designabant. *Phrynichus* p. 12. *Φανός ἐπὶ τῆς λαμπάδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ κερατίνου λέγε· τοῦτο δὲ λυχνοῦχον.* ita Editio *Vascos.* et *Thomas M.* Consentit *Silenus* Glossographus apud *Athen.* XV. p. 699. E. *Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς.* Quod scribit *Ammonius*, Tragicos *Πανός*, Comicos vero *φανός* usurpasse, id in libris observari non solet. *Πανός* in *Athenaeo* aequè tribuitur *Menandro* et *Diphilo*, quam *Aeschylo*, in cuius *Agamemn.* v. 292. hodie legitur *φανόν*, quod in *Πανόν* mutandum censuit *Stanleius*. Obnititur *Schol. Aristoph.* ad *Pacem* v. 841. qui promiscuum utriusque formae usum Tragicis adscribit.

Emendantur Orpheus, Dionysius Siculus, Hesychius, et Euphorion. Varia lectio e Sophoclis Schol. profertur.

Μανία μὲν ἐστὶν ἔκστασις λογισμοῦ. Λύσσα δὲ ἐπιτεταμένη μανία. Οἰστρος δὲ μανιώδης ἐπιθυμία.] Λύσσα, rabies, de cane eximie solet usurpari. Eam in rem legi possunt Euripid. Bacch. v. 975. Apoll. Rhod. IV. 1393. Schol. Theocr. ad Idyll. X. v. 70. Schol. Hom. ad Il. X. v. 70. Ab auctoris manu deflexit v. 908. in Argonaut. Orphei:

Λύσσαν ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινοῖς σκωλάκεσσιν.

Commode restitues:

Λύσσαν ἐπιπνείουσα ἐπ' ἀργαλέοις σκωλάκεσσιν.

Nemo ignorat *Homeri κῆνας ἀργούς*. Hinc ad homines traducta vox *rabidum furorem* dicit: *Ammonio λύσσα* vocatur *ἐπιτεταμένη μανία*. Morbi vim et gravitatem adiecta plerumque declarant. *Λύσσα κρατερὴ Hom. Il. I. v. 239. Timaeus Locrus* de anim. mund. p. 562. *λύσσαι οἰστροῦδες. Eurip. Oreste v. 846. Θεομανεῖ λύσση. et v. 270. μανιάσιν λυσσήμασι. Dionysius Siculus λύσσαν ἀχύνετον* apud *Schol. Apoll. Rhod. III. v. 530.*

Πλαζομένηαις ἐνὶ λύσσαν ἀχύνετον ἦμα βαλοῦσα.

149 *Reposui ἐνὶ pro ἴνα. profuit mihi Rutgersii coniectura, τινὰ corrigentis, Var. Lect. II. c. 20. Plura dabit Vir Eruditiss. in Miscell. Obs. Vol. VI. p. 587. et seqq. ubi, qui adfertur Hesychius, Sophoclis scripturam nobis repraesentat. Τὴν ἐδοραῖαν μανίαν, inquit Hesych., φοῖτον ἔλεγον, τουτέστι τὸν μεθ' ὀριμῆς μεμνηότα. Haec in eam te sponte ducent cogitationem, in quam ego incidi, considerata altera Hesychii nota: φόβοι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν δυσωδῶν. Iubente literarum serie dubitanter φοῖβοι emendat Palmerius. Tu mecum lege: φοῖτοι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν. Cave credas ad receptam scriptionem quidquam facere Schol. Soph. ad Aiac. v. 333. Διαπεφοιβάσθαι.] ἐμμεμνημένοι παρὰ τὸν φοῖτον ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων κ. τ. λ. Qui*

non viderit, priora verba, ἐκμεμνημένοι παρὰ τὸν φοῖτον, olim ad aliam lectionem διαπεφοιτάσθαι pertinuisse, is hercle vero nihil viderit. Α φοῖτος, φοιταλέος, id est λυσσώδης. Io vaga et oestro percita apud *Moschum* in Europa v. 46.

Φοιταλή δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρὰ βαῖνε κέλευθα.

Euphorion apud *Schol. Apoll. Rhod.* IV. 55.

Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρονω.

Vocabulum ἄδην, sive ἄδην, quod apud *Phavorin.* extat in φοιταλήν, nihil hic dicit. proclivi emendatione et vera *Euphorionis* versiculum emaculabis scribendo:

Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄλην ἐπάτησε κοθόρονω.

Per totum erroris tempus furibunde vagabatur.

C A P U T XVIII.

150

Μισήτη, libidinosa. *Virosae*, *Θηλύτεραι γυναῖκες*. *Suidas* emend. *Μισήται* illicita *Venere famosae*: quales *Ἄννιον* et *Βιττώ*. *Asclepiadae* epigramma tentatur. *Νάννιον*, scorti nomen. *Is. Vossii* coniectura in *Theocr. fistula*.

Μισητή καὶ *Μισήτη* διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.] Si scribatur et pronuntietur *Μισήτη*, vocabulum significat τὴν καταφεροῦν πρὸς συνουσίαν, monente, quem hic rursus sequitur *Noster*, *Tryphone*. *Cyrillus* in voc. acc. dist. *Μισήτη*, libidinosa. Eundem usum tradiderunt *Suidas*, *Hesychius*, *Etymologus*, *Thomas M.* et alii, quorum plerique illius, quae hic adnotatur, differentiae non videntur habuisse rationem. *Sophonem* et *Cratinum* voce usos constiat ex *Eustathio* ad *Odyss. K.* p. 386. Conf. *Pantinus* ad *Apostol.* Prov. Cent. XV. 69. *Pollux* VI. 189. a Comicis *μισητήν* dictam notat τὴν μάχλον, nimis in *Venerem* pronam. *Achilles Tatius* VIII. p. 461. γυναῖκα μάχλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ, mulierem libidinofam vocat et *virorum adpetentem*. cuiuscemodi mulieres in primis odiosas.

*Hanc volo, quae non volt: illam, quae volt, ego nolo.
Vincere volt animos, non satiare Venus.*

*Homero caste θηλύτεροι γυναῖκες dicuntur II. Θ. v. 520.
Schol. αὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφρονώτεροι: quas virofas
Latine dixeris. Afranius in Divortio:*

151 ——— sicca, sana, sobria,
Virofa non sum, ——— ———

Hinc liquet, quam facile vocabulum *μισήτη* in eum potuerit sensum flecti, quem *Suidas* memorat: μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλήστου κατὰ τροφήν τίθεται ἡ λέξις· ita legendum pro τροφήν, suadet etiam *Hesychius*. Notum illud *Catulli*: *Es impudicus et vorax et helluo*. Non aliam ob rationem scortum *Αἰσίτος* dicebatur. Istas vero mulieres eximie *μισήτας* adpellasse videntur, quae illicita Venere erant famosae. *Cratinus* apud *Hesychium*, emendante ante alios *H. Stephano*:

Μισῆται δὲ γυναῖκες ὀλισβοῖσι χρήσονται.

Eustathius l. c. §. 36. τὸ μισεῖν ——— ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων· *Αριστοφάνης* γοῶν *μισητέαν* ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἧγον ῥοπήν ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις. scribe *μισητίαν* ex *Aristoph.* Av. v. 1621. ubi vide *Schol.* et ad *Plut.* v. 990. *Ez. Spanhemium*. Dubito, sitne hic usus restituendus in *Asclepiadae* epigrammate, *Anthol.* L. VII. ep. 25. p. 587. Quo melius possit hac de re iudicari, adscribam poëtae verba:

*Αἰ Σάμιαι Βιττῶ καὶ Ἄννιον εἰς Ἀφροδίτης
Φοιτῶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις·
Εἰς δ' ἕτερόν αὐτομολοῦσιν ἢ μὴ καλά. Λεσπότι Κύπρι,
Μίσει τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φρυγάδας.*

Iof. Scaliger Latine reddidit:

152 *Annion et Bitto Samiae genitalia nolunt
Legitimo Veneris gaudia iuro sequi.
Transfugiunt tantum ad praepostera. Ne tibi gratus
Sit coitus sancti transfuga, Cypri, furor.*

Non dissiteor, receptam lectionem sensum, quem *Scaliger* expressit, facilem admittere, sed vis et sententia postulare videntur in ultimo versu:

Μισήτας κοιτάς τὰς παρὰ σοὶ φηγάδας.

in quas pronae ruebant, εἰς δ' ἔτσο' αὐτομολοῦσιν ἃ μὴ καλὰ. Haec lectio castas monachi aures offendit, et, uti alibi, data opera prislinam versiculi scripturam mutavit *Planudes*. Praeterea suspicetur quis pro Ἄννιον legendum Νάννιον· quod scorti nomen erat in *Menandri* Colace apud *Athenaeum* XIII. p. 587. E. et in *Theophili* Philaulo ibid. F. ἰποχοριστικὸν pro Ναννώ. Mimnermus Καίετο μὲν Ναννοῦς ὑπο, ibid. p. 598. A. Ego tamen Ἄννιον non sollicito. In *Theocriti* *Fistula* *Salmasius* edidit:

Στήτας οἴστρε σαέττας.

Schol. MS. φασὶ γὰρ, ὅτι ἡ Ὀμφάλη οἴστρον εἶχε πολὺν περὶ τὸν Πάνα. Nomen σαέττας varie tentat in notis MSS. *Jf. Vossius*. Prae aliis haec coniectura placebat, qua legi posse suspicabatur:

Στήτας οἴστρε μισήτας.

Si cui id minus videatur commodum, in me culpam transferat, qui temere *Vossii* suspicionem in lucem produxerim.

CAPUT XIX.

153

Ναὸν olim etiam dictum fuisse Ἐνναον. Ἐνναίειν in *Suida* reponitur. Σηκὸς septum, eximie statuarum. Deos εἰνοδίουσ sepimine consecratos viatoribus moram obiecisse. Genuina scriptura *Theocrito* vindicata. Σηκὸς de *Heroum* facellis. Istius cultus origo. *Christianorum* consuetudo a *Gentilibus* derivata. *Euagrius* tentatur, et *Gregorii Nazianz.* carmen.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν Ναὸς ἐστὶ θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς ἠρώων.] *Thomas Magister*, qui toties *Ammonium* descripsit, nuspiam tamen eius fecit mentionem; et ut furta sua tegeret, ad hanc, quae prae manibus est, differentiam adferendam *Pollucem* testem advocare non dubi-

tavit. *Ναὸς* usu primario *domicilium* dicit. *Clinias* observat, καὶ τὸν ναὸν ποτὲ εἰρησθαι ἔνναον, (ita lego pro ἔνναιον) διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 1087. Id verbi Ἐνναίειν *Suidae* restituendum, ubi vulgo libri praeferunt: Ἐναίειν, τὸ ἰκετεύειν πρὸς τοὺς ναοὺς. Ab hac generaliori notione *Ναὸς* in istam significandi proprietatem devenit, quae vulgo obtinet. Pari ratione *σηκὸς septum* quaecumque, sed eximie partem templi interiorem, sive istud septem denotare coepit, quo deorum simulacra concludebantur. *Suidas*: Σηκὸς, ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ, ναοῦ, οἶκος, τάφος. Probem legi: ὁ ἐνδ. τόπος τοῦ ἱεροῦ ἢ ναοῦ. Ridicula quidem, ve-
 154 rum tamen vetusti moris index *Schol. Hom.* nota ad II. Θ. v. 131. originem vocis *σηκὸς* repetentis ἀπὸ τοῦ ἴστασθαι ἐν αὐτῷ τὰ ἀγάλματα. Opportune *Apoll. Rhod.* IV. v. 1284.

Ἡ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέη ἰδρῶ οντα
 Αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἐνι φαντάζονται.

Usum a *Tan. Fabro* ad *Anacreont.* Od. V. p. 125, 126. indicatum veterum locis egregie confirmavit *Def. Heraldus* ad *Arnob.* L. VI. p. 234. In viis deorum statuae *σηκοῖς* septae fuerunt et inclusae. *Apuleius* in initio *Florid. religiosam moram viatori obiecerit* — colliculus *sepi- mine consecratus*. *Nicander* in *Georgicis* apud *Athen.* XV. p. 684. D. *flores etc.*

Ἀρέφας, εἰνοδίοισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς,
 Ἡ αὐτοῖς βρετάεσσιν. — — —

Priapum in *Theocrit.* epigr. IV.

Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδίδρομεν.

Salmastio non succurrebat hic usus, dum ad *Consecrat. Templ.* in *ag. Her.* p. 64. vetusti *Cod.* lectioni Ἐρκὸς δ' εὖ ἱερὸν π. vulgatam postponebat. *Σακὸς* sive *Σηκὸς* est ἔρκος, *la balustrade*. Id ipsum pro deorum templo fuisse usurpatum non est quod dubitemus: loca producere nihil attinet. Eximie *heroum templa* sive potius *facella σηκοῖ* secundum *Grammaticos* vocabantur. Huc pertinent *Euri-*
 155 *pidae* bina loca, a *Cl. Arnaldo* producta *Animadv.* I. c. 1.

Σηκὸς Τροφωνίου et θαλάμας Τροφωνίου permutat Eurip. Ion. v. 300. et 394. Illustriorum hominum sepulcra *septo*, σηκῶ, cingebantur. *Nicarchus* Anthol. III. c. 1. epigr. 1.

Αὐτὸν ἔχουσι θεοὶ, σῶμα δὲ σηκὸς ὄδει.

Hinc petenda videtur ratio, cur in σηκοῖς culti fuerint, qui ob praestantiora merita post obitum in deos referebantur. Istaec religio ad Christianos etiam homines, a prisca simplicitate sensim delapsos, pervasit. Hi summum Deum augustioris moliminis templis, eius veluti internuntios, heroes, excellenti morum puritate claros, facellis honorare coeperunt. Superstitioni originem praebuere martyrum reliquiae, maxima cum cura custoditae, et in σηκοῖς, eum in sinem in templorum recessu primum constructis, repositae. Huius antiquitatis studiosis rem non ingratam me facturum arbitror, si uni et alteri loco hac opera medicinam fecero. *Euagrius* Hist. Eccles. II. c. III. εἶσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῶα ὑπρεπής ἐστι σηκός, ἐνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἐν τινι σοφῶ τῶν ἐπιμήκων, μακρὰν ἔνοι καλοῦσιν. Quae ultima, μακρὰν ἔ. κ., obscura videntur *Valesio* et medelae indiga. Ego vero, si id aliorum cum bona venia possit fieri, ista, μακρὰν ἔνοι καλοῦσιν, ab exscriptore in textum introducta fuisse censeo. Videlicet in Codice suo studiosi hominis hanc observationem repererat, μάνδραν ἔνοι καλοῦσιν, quae, quum ad vocem σηκός pertinerent, ineptulus ille leviter mutata post ἐπιμήκων inferuit. Ubivis autem σηκός a Grammaticis μάνδρα 156 exponi solet. Ad id, quod modo dicebam, in *Anecdosis Muratorii* Carmen XVII. *Gregorii Nazianzeni* peropportunum est:

Εἷς δόμος, ἀλλ' ὑπέπερθε τάφος, καθ' ὑπέπερθε δὲ σηκός,
 Τῦμβος δειμαμένοις, σηκός ἀεθλοφόροις.
 Καὶ ὃ οἱ μὲν γλυκερὴν ἤδη κόνην ἀμφεβάλλοντο,
 Ὃν σὺ μάκαιρα δάμαρ Ἀμφιλόχου Λιβίη,
 Κάλλιμ' εὖ νύηον Εὐφήμιε· τοὺς δ' ὑπόδεχθε
 Μάρτυρες ἀτρεικίης, τοὺς τ' ἔτι λειπομένους.

Levibus maculis sublatis adscripti epigramma ad eum modum, quo legi debere videbatur.

CAPUT XX.

Voces Ναυαγία et Ναυάγιον a Grammat. discerni. Prius naufragium, alterum navis fragmina notat. Eiecta, τὰ ἐκβρασθέντα. Differentia vett. usu confirmatur. Achillis Tatii locus turbatissimus redigitur in ordinem. Νηὸς διαφθορά. Ναυφθορίη. Ναυάγια, naufragia. Interpretes in hisce frequenter errare. Emendantur Schol. Pindari, Longinus, et Euripides. Ῥώπες, dumeta.

Ναυαγία μὲν ἐστὶν αὐτὴ ἢ τῆς νηὸς διαφθορά· Ναυάγιον δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.] Discrimen agnoscunt Scholiae Thucydidis, Kustero ad Suidam citatus, Schol. Aeschyli ad Pers. v. 418. et, qui propius accedit ad Amm. Thomas
 157 *Mag. Ναυαγία, συντριβὴ τῆς νεώς. — Ναυάγια πληθυντικῶς ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβρασθέντα. Optime finivit Moschopolus: Ναυαγία ἢ θραῦσις τῆς νεώς. Ναυάγια δὲ τὰ τμήματα αὐτῆς τὰ ἀπὸ τῆς ναυαγίας. Ipsum navisfragium ναυαγία; at ναυάγια, fractae navis tabulae, live τὰ ἐκβρασθέντα, eiecta, ναὸς ἔκβολα Euripidae in Helena v. 1230. Novi veteris scriptoris locum, in quo cum legatur: Qui eiecta nave quid rapuit, scribendum censeo: Qui eiecta navigii rapuit. ut eiecta navigii sint τὰ ἐκβρασθέντα. namque coortis naufragiis, uti pulcre scribit Lucret. II. v. 552.*

*Disiectare solet magnum mare transtra, gubernas,
 Antennas, proram, malos, tonfasque natantes.*

Ναυάγιον vero et Ναυαγίαν nunquam promiscue a Graecis scriptoribus fuisse usurpata, haud facile dixero; et inter alia, quae contrarium suadeant, pauca dedit H. Stephanus Thes. T. II. p. 998. Clarissime distinguunt, qui curatorem scribendi legem sibi fixerant, et id Grammaticorum fidem liberat. Paucis defungar, quae hanc rem in clara luce collocent, et postea usui sint futura. Lucianus Verae Histor. I. p. 665. τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια. L. II. p. 685. ναυαγία χρησάμενον. Herodotus L. VIII. c. XII. οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ἐξερρόντο εἰς τὰς Ἀφίτας. et eo-

dem in capite: ἀναπνεῦσαι — ἐκ τε τῆς ναυηγίης καὶ τοῦ χειμῶνος. *Achilles Tatius* L. III. p. 201. ἐπεὶ οὖν τῇ ναυαγίᾳ περιεπέσαμεν. et p. 203. κίστη τῷ ναυαγίῳ καθ' ἡμᾶς τῷ ῥοῦ κοιμισθεῖσα. *cista in tabula naufraga secundo flumine ad nos devoluta*. Eiusdem locum turbatissimum sane L. VI. p. 379. pristino ordini et nitore restitutum ad- 158
ponam: φέρε πάντα τιμῶμεν αὐτοῦ τὰ ναύαγια, καὶ ξύλον ἐκ ναυαγίας τῇ γῆ προσπεσόν ἐλάμβανον, τάχα, λέγονσα, Θέροσανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νηὸς ἔπλει. Πόσους καὶ ἄλλους ἔθρεψα νεναυαγηζότας; πόσους ἔθαψα τῆς θαλάσσης νεκρούς; εἰς δὴ καὶ οὗτος κ. τ. λ. Ad hanc formam concinnata oratio a Slutae mulieris in Therfandro dolis lactando calliditatem clarius patefacit. Quod autem *Ammonius ναυαγίαν* reddidit νηὸς διαφθορὰν, observari potest, utrumque permutavisse *Demosthenem* contra Phormion. p. 586. C. ναυαγίαν vocans, quod superius dixerat διαφθορὰν. nam ubi editur: ὄθεν καὶ ἡ διαφορὰ τῇ νηϊ συνέβη, scribendum διαφθορὰ, quod interpretem fugisse non videtur. *Ναυφθορίην* dixit *Statyllius* Anthol. III. c. xxii. ep. 17. *Ναύαγιον, tabula naufraga*. *Euripides* Helena vs. 514.

Κρύψας ἑμαντὸν, εἶμι πρὸς ναύαγια.

Ib. v. 429. — ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχουαι.
et v. 1398.

Πέπλους δ' ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς.

Amoenissimus *Maximus Tyrius* Serm. XXXII. p. 184. ἐξέπιπτεν εἰς γῆν πόλειος ναύαγια, de navi loquitur, quae infana supellectili gravis naufragium fecerat. Alias enim ναύαγιον eleganter ad alia transferri solet. *Sophocles* *Electra* v. 732.

—— — πᾶν δ' ἐπίμπλατο

Ναυαγίων Κρισσαίων ἱππικῶν πέδον.

Schol. ναυαγίων, τῶν πτωμάτων. Tragici locum ante oculos habuit *Demosthenes*, seu quisquis auctor sit *Erotici*, p. 159 161. B. ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσιν ἡδίστην θείαν παρέχεται τὰ ναυαγοῦντα. *Naufragia* eodem usu Latinis; quod ab aliis animadversum. *Apuleius* Met. IV. p. 149. *passim*

per plateas plurima cerneres iacere semivivorum corporum ferina naufragia. Caeterum discrimen certissimum ab interpretibus minus rite perceptum saepissime effecit, ut omnem nitorem veterum locis abstulerint, et ad ναύγιον tanquam ad scopulum semet adliferint. Multis, quibus id evinci posset, abstineo. Urbs Orchomenus Asopodorum ob civiles rixas patria profugum excepisse dicitur

— ἐρειδόμενον ναυαγίῳς.

apud *Pindarum* Isthm. I. 52. ubi editiones variant. *Scholiasista*: βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας ἐδέξατο. *Schmidius* in *Schol.* legit φερόμενον, quasi vero ναυαγία fractae navis tabulam diceret: scripserat: βαρυνόμενον ἀπὸ τῆς ναυαγίας, quod ad *Pindari* mentem attinet, male. Quanto rectius, qui reliquorum interpretum laudes eleganti versione obfuscauit, *Nicolaus Sudorius*:

— — — ratis

Complexum in alto fragmina naufragae.

In *Longino* De sublimi Sect. XLII. §. 2. τοὺς περὶ τὸ ναύγιον βρασσομένους, male reddunt *Boileavius*, *Tollius*, et *Fr. Portus*; neque cepit nuperus editor, Eruditus *Zach. Pearce*, eo imprimis nomine laudandus, quod, quum *Tollius Manutii* coniecturas, hic fideliores duces MSS. sequutus ediderit: τοὺς περὶ τὸ ναύγιον δρασσομένους, ad istud indicium genuina scriptura facillime poterit erui: 160 mutato *A* in *A* lege ἀρασσομένους, et pristinam habes *Longini* manum, circa tabulam naufragam iactatos et elisos. *Hesychius*: Ἀρασσομένα, προσρηγνύμενα, πλησσομένα. Plura non addam, postquam emendavero *Euripidem* in *Troasin* v. 438.

θαλάσσης δ' ἄλμυρᾶς ναύγια,

Ἄωτοῦ τ' ἔρωτες, ἡλίου δ' ἄγναι βόες.

Legendo: Ἄωτοῦ τε ῥῶπες, *dumeta loti*. Glossae *Philoxeni*: *Dumeta*, θαμνώδης τόπος. Ad *Euripidae* locum respexisse censerent *Hesychius*: Ῥῶπες, τὰ δασία τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη, et *Etymologus*: Ῥῶπες, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτά. De huius autem emendationis veritate neminem dubitaturum confido.

FINIS LIBRI SECUNDI.

LUDOVICI CASPARI VALCKENAER

161

LIBER TERTIUS

NIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

*per Nereidibus multa dici posse. Nereidum et Nerei
filiarum differentiam qui praeter Ammon. indicarint?
Vulcanii coniectura probatur. Quasvis deas marinas
Nereidas vocari. Nereides, Αεϋχοδείαι, Veneriae.
Falias Nerei a Nereidibus non distinguunt vett. omnes
Nereo et Doride natas. Apollodori macula eluitur.
Nereidum numerus quinquagenarius. Aeschylī fragm.
obiter correctum. Puellae nomen in Hygino reponitur.
Super Catalogo Hesiodo differitur. bis emendatus He-
siodus. Scholion ab Heinsio omissum. Paucula de
Mnasea, cuius locus emendatur.*

[*Νηεΐδες τῶν τοῦ Νηεΐως θυγατέρων διαφέρει.] De Ne-
reidibus, quarum nobilitata occurrit in utriusque linguae
scriptoribus mentio, luculenta patet differendi materies,
signissima, quam eruditior quispiam sibi vindicet, et*

- 162 propter veterum loca, in quibus Nympharum nomina non raro depravata latitant, bonarum literarum studiosis imprimis commendabilis. Si *Thomam Galeum* excipias, qui ad *Apollodorum* primas huius laboris lineas ducere incepit, quique pro insigni doctrinae copia unus omnium eunden etiam perficere potuisset, e recentioribus, qui hanc reu pertractaverit, novi neminem, ex antiquis unum *Ptolemaeum* Grammaticum, qui teste *Suida* librum conscripsit *περὶ Μουσῶν καὶ Νηρηίδων*. Huius etiam fuit loci, quam tradit *Ammonius*, *Νηρηίδας* inter et *Νηρέως θυγατέρας* differentia, quamque sub eiusdem *Bacchylidis* commentatoris testimonio adnotavit etiam *Eustathius* ad *Homero* *Odyss.* Ω. p. 824. ita tamen, ut *Eudociae* *Ἰωνίαν* potius videatur habuisse ob oculos, quam *Ammonium*. Locum in notis indicavi. *Eustathii* verba, etsi prolixiora, Lectoris oculis subiecisse non videtur inconveniens: *Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον, ὅτι κοινῶς μὲν Νηρηίδες πᾶσαι αἱ τοῦ Νηρέως θυγατέρες. παραδέδοται δὲ ἄλλως, ὅτι ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου τοῦ λυρικοῦ διαφορὰ Νηρηίδων φέρεται καὶ Νηρέως θυγατέρων, οὕτως· εἰσὶν οἱ φασὶ διαφέρειν τὰς Νηρηίδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ Ἀωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων κοινοτέρων Νηρηίδας καλεῖσθαι. Tum desunt, quae ex *Ammonio* adponam: καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. Haec manifesto mendosa ita primum corrigenda censebam: καὶ τὰς μὲν γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν· ut genuinae Nerei filiae XXV, spuriae numero plures fuisse traderentur; et ad eam coniecturam pluscula notari possent: nunc verior videtur scriptura, et Gramma-*
- 163 ticorum menti magis conveniens, quam restituendam esse monuit *Vulcanius*: καὶ τὰς μὲν γνησίας ἢ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. tametsi multiplicem hanc pellicum familiam, e quibus tot puellarum chorum, quinquagenarium numerum excedentem, procreare valuerit Nereus, mihi inconspertam, lubentissimus fateor; neque discrimen hinc ortum inter *Nereidas* et *Nerei filias* magis perspectum habeo. Generaliori *Nereidum* vocabulo non solum e Nereo prognatas, sed et *Oceanitidas* (quarum numerus ter

dit millenarius, monente *Apollodoro*,) et quasvis marinas
 ymphas aliquando designari, verosimili ratione adseverari
 potest. Antholog. IV. c. xv. epigr. 1.

Νύμφαι Νηϊάδες, Νηρεΐδες, Ληραΐδες.

hi hunc versum emendavit *P. D. Huetius*. Adde Libri
 I. cap. xxii. epigr. 36. et *Schol. Pind.* ad Olymp. Od.
 II. v. 24. *Ino* sive *Leucotheam* πορτιᾶν ὀμοθάλαμον
 ηρεΐδων vocat *Pindarus* Pythion Od. XI. v. 4. quam im-
 mortalitatem consecutam scribit Olymp. Od. II. v. 52.

*Μετὰ κόραισι Νηρηΐος
 Αλίας.*

bi praeter alia haec inprimis *Scholiastae* verba, αὐτῆ δὲ ἡ
 λευκοθέα Νηρηΐς γενομένη, considerari merentur. Sicuti
 item *Leucothea Nereis* facta, contra *Nereidas Leucotheas*
 uncupat *Myrsinus* apud *Etymologum* p. 561. v. 45.
 Ληραΐνος δὲ οὐ μόνον τὴν Λευκοθέαν Ἰνώ φησὶν, ἀλλὰ καὶ
 αὖς Νηρηΐδας Λευκοθέας ὀνομάζει. In *Dosithei* MS. capite
 e Deabus legitur forma minus solempni: *Νηρεΐδες, Vene-*
iae. Ceterum filias Nereo ex Doride natas veteres passim
 e *Νηρέως θυγατέρας* et *κόρας*, seu *Νηρεΐδας*, et Ionica 164
 orma *Νηρηΐδας*, nullo habito significandi discrimine, vo-
 care consueverunt. Pro *Νηρηΐς* aliam formam patronymicam
 Grammaticis notam in *νη*, Latinis etiam poetis hac
 in voce frequentatam, adhibuit *Oppianus* Halient. I. v.
 386. *Νηρηΐνην*. *Nereidas* nullas nisi *formosa Doride* natas
 vocat *Apollodorus*, I. c. II. §. 7. *Νηρέως δὲ καὶ Λωρίδος τῆς*
Ὠκεανού, Νηρεΐδες. levi macula utilissimum scriptorem
 liberavi, contra cuius mentem vulgatur τῶν Ὠκεανού. nam
Nereus Ponti fuit et *Terrae* filius. In *Nereidum* nomini-
 bus magna est apud scriptores differitas, ut adeo non in-
 iuria mirari subeat, in numero quinquagenario finiendo
 tanta consensione vetustissimos quosque convenire. *Or-*
pheum et *Hesiodum* quinquaginta, triginta *Nereidas Ho-*
merum numerasse, scribit *Galeus*. De *Hesiodo* res est
 explorata, minus vero de *Homero*, qui dum XXXV
 enumerat, plures fuisse declarat II. Σ. v. 49. *Hesiodum* et
Homerum quinquaginta agnovisse, innuit *Aelian*. Hist.

Anim. XIV. c. XXVIII. Thetis in *Aeschyli* "Ὀπλων κρίσει
dicebatur

Ἀεοποινα πενήκοντα Νηρείδων χοροῦ.

teste *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 883. Quod vulgatum
Νηρείδων χορόν, sensum verficuli corrumpit, et *Stanleii*
etiam fraudi fuit. *Orpheus* sive *Argonaut.* auctor v. 335
Nerea vocat

Ἀμμιγα πενήκοντα κόραις πάσαισιν ἑρανναῖς.

Eidem totidem filias tribuit in hymnis, et frequenter variis
in locis *Euripides*. A numero quinquagenario non disce-
dunt *Pindarus* *Isthm. Od.* VI. v. 8. et *Sophocles* *Oed. Col.*
165 v. 708. *Suidae* locum, prouti in MS. legebatur, *Vulcanii*
emendationi adferendae idoneum adiiciam: *Νηρείδες, νύμ-*
φαι ἢ τὸν ἀριθμὸν εἰσι. Parem numerum *Servius* et *Hy-*
ginus tradiderunt, quorum ille ad *Virg. Aen.* III. v. 74
notat; hic in *Genealogia*, ex *Nereo*, inquit, et *Doride*
Nereides quinquaginta. e nominibus incuria librariorum
unum excidit; ex *Homero*, quem sequitur, post *Callia-*
nassa reponendum *Callianira*, sive post *Thoë* inferendum
Halia. Ultimum nomen diuturno tempore oblitteratum
tandem *Hesiodo* restituiam. In eius *Theogonia* versus 245
ante *Graevium* ita vulgabatur:

Κυμοθῶν, Σπειώ τε θοῆ, Θαλίη τ' ἐρέεσσα.

Monuit ille, *θοῆ* non esse *Nereidis* epitheton, sed nomen,
et propterea edidit:

Κυμοθῶν, Σπειώ τε, Θοῆ, Θαλίη τ' ἐρέεσσα.

Qua in re praeeuntem habuit *Graevius* Latinum interpre-
tem, qui *Thoë* in versione posuerat, quod postea in *velox*
male iverunt mutatum. In eodem tamen versu mendam
reliquit vir eruditissimus, qui copulam hic desiderari iu-
dicabat; quod eius pace dictum velim, adest copula, et in
nomine *Θαλίη*, quod ab *Hesiodo* profectum minime arbi-
tror, latet: error satis antiquus ex *Scholiasiae* nota traxit
originem; is *Θαλίη* exponit ἢ θάλλειν δυνάμειν. Ast me
quidem iudice nulla potest ratione dubitari, quin *Poëta*
olim hae ratione scripserit:

Κυμαθόη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἀλίη τ' ἐρώεσσα.

Fundum emendationis ecce tibi, quem *Hesiodus* imitabatur, *Homerum* in *Iliade* Σ. v. 40.

— Σπειώ τε, Θόη θ', Ἀλίη τε βοῶπις,

165

Κυμαθόη τε, — — — — —

In Codice *Batavo*, non quidem antiquo, sed optimaе notae, quique scholia continet utilissima, vocibus Ἀλίη τε βοῶπις superscribitur: καὶ ἡ εὐόφθαλμος Ἀλία. Secundum *Homeri* ingenium admiratur *Eustathius* ad Il. Σ. p. 1177. qui τῶν τοσοῦτων *Nηρηίδων* τρεῖς μόνας μετ' ἐπιθέτων προήγαγεν, εἰπὼν· Ἀλίη βοῶπις, ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, καὶ εὐπλόκαμος Ἀμάθεια. ultimum nomen in *Homeri* libris ita vulgo scribi solet, nisi quod in eo, quem dicebam, scripto Codice prostat Ἀμάθνια· quod vulgatae lectioni non postpono. Labet porro *Graevianae* in *Hesiodo* lectionis bonitatem ita adferere, ut eadem opera novam lucem antiquo scriptori adfundam. Notandum primum *Thomae Galei* error, levis ille, et eximio viro facile condonandus, dum ad *Apollod.* p. 6. *Aristarchus*, inquit, numerum *Hesiodi* auxit, addendo *Θοῖν*, vereor ut recte, nam ea ad aliam familiam pertinet. *Θοῖν* sive potius *Θοῖν* non in catalogum *Hesiodicum* invexit, sed in suis exemplaribus invenit *Aristarchus*, et *Cumatolegen* v. 253. memoratam potius e *Nereidum* choro eliminandam esse censuit, neque iniuria. Verba *Scholias* subiiciam: σὺν Κυματολήρῃ] τῇ τῶν κυμάτων λήξει, τουτέστι καταπαύσει. εἰν γὰρ ὄνομα ἀκούσωμεν, ὡς φησὶν Ἀρίσταρχος, ἔσονται μία καὶ πενήκοντα κατηλεγμένα. Quae si cum calculo *Hesiodico* rite conferantur, facile id, quod dicebam, constabit. Illis, quae ex *Hesiodi* Scholiis adposui, in veteri mea editione subiunguntur, quae universa in *Heiniana* deficiunt; et propterea digna sunt, quae hic legantur: 167
 οὐδὲ ἐπὶ τοῦ πατρονόη νημερτῆς τε, ἢ πατρὸς ἔχει νόον, τὸ τῆ περισσὸν φασὶ κείσθαι· ἵνα κατὰ τοῦ πατρονόη ἀκούσῃται ἐπιθετικῶς. ἢ γὰρ προνοουμένη πάντων, ἀληθῆς ἐστὶ. καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς *Nηρεὺς*, ἀληθῆς παρωνόμασται. Dici non potest, quantam sibi in scholiis edendis licentiam

sumferit *Daniel Heinsius*, quod eo dico, ut huius rei ignaros admoneam, non ut quidquam de tanti viri meritis detraham. Inprimis vero moleste ferendum est, integram hanc notam ab eodem [omissam, tum quod in ea docetur, fuisse, qui difficultati ab *Aristarcho* motae alia via obviam ire studuerint, tum praesertim quod genuinam *Hesiodi* scripturam, in omnibus, quos viderim, libris obscuratam, recondit. Vulgatur apud *Hesiodum* v. 261.

————— Προνόη τε.

Νημερτής θ', ἢ πατρός ἔχει νόον ἀθανάτοιο.

Quanto rectius *Scholiasta* legit:

————— Πατρονόη τε

Νημερτής θ', —————

168 Omnis qui in hac lectione confirmanda infunderetur labor foret supervacaneus, cum semel iudicata suo sese colore commendet. Pro *πατήρ*, *πατρός*, *πατρί*, in scriptis libris poni *πῆρ*, *προς*, *πρι*, pervulgatum est: e tali scribendi compendio in *Hesiodo* remansisse *προνόη* pro *Πατρονόη*, hactenus ignorabatur. Redeo ad *Ammonium*, a quo parumper discedens pene omiferam notare, quod tamen non videbatur praetermittendum. Minus perspicue declarat
 168 Noster, utrum hauserit hanc observationem e *Didymi* commentario, num eius verba alterius fide retulerit, ex *Mnaseae* libro descripta; posterius vero videtur similis. *Ammonii* verba sunt: ταῦτα φησὶ Μνασείας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. Hoc in opere *Didymi* verba, ut puto, protulerat, et de *Nereidibus* copiosius egerat *Mnaseas*. Pleraque omnia, quae ex eius libris Grammaticorum diligentia conservavit, ad fabularem pertinent historiam, et ab aliis fuerunt adnotata. Iurene an iniuria ad libros de *Europa Mnaseae* verba a *Schol. Apoll. Rhod.* ad L. IV. producta retulerit *G. I. Vossius* de *Hiltor. Graec.* I. cap. XXI. non inquirō; illud novi, in eruditi Grammatici commentario ad *Apollon.* IV. v. 264. mendose legi: Μνασείας δὲ φησὶ πρὸ σιλήνης ἀρκάδας βασιλεῦσαι. *Vossiana* versio, *Arcadum reges Luna fuisse antiquiores*, a nemine paulo humaniori poterit probari. Scripserat

Mnaseas: Προσέληρον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι· atque ita in *Schol.* restituendum. Emendationem debeo *Schol. Aristoph.* qui alterius notam ad *Nubes* v. 397. integram exhibuit.

CAPUT II.

Ἄγαλμα, vocem olim latissimi usus, recentiores in statuæ significatum, magis adhuc coarctarunt Grammatici. Λίθοι πώρινοι, *Tofi.* In *Ammonio* pro Ἐυστός corrigendum esse Ἐυστόν. Quantum hæc bina differant? Ἐυστόν ἀκόντιον. Quando urbs dicatur Συνοικίξισθῆαι, quando Λοικίξισθῆαι. *Ammonii* nota verbis *Cl. Wesselingii* illustrata.

Ἰόανον, Βρέτας, [Ἄγαλμα διαφέρει.] Ἄγαλμα in *Homero* 169 bene interpretantur veteres πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀλλάσσεται. qua de re notat *Vir Eruditus* in *Miscell. Observ.* Vol. III. p. 267. et 268. *Hesychius* postquam, quæ adtulit, verba posuerat, addit: οὐχ, ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ἰόανον· qua in *Glossa* recentiorum non habuit rationem, qui a veterum usu recedentes ἄγαλμα pro ἰόανον frequentarunt. *Ammonius* vero statuam non ex quacunque materia, sed ex lapide et quidem pretioso constructam Ἄγαλμα dici voluit. Verba eius sunt: Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἐκ τινος ἑτέρου λίθου κατασκευασμένον. Apud *Ptol. Afc.* §. 198. Ἄγαλμα δὲ τὸ Πάριον. *Etymologus Ammonio* videtur usus p. 611. v. 16. Ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμυρον, ἢ ἐκ τινος ἑτέρου λίθου κατασκευασμένον· ubi elegantem *Sylburgii* coniecturam μαρμαρίνον legentis omnino amplector. Ea voce, uti *Afc.* per Πάριον, (ita enim scribendum) interpretatur *Ammonii* πώρινον. *Glossæ*: *Tofi*, πῶροι, λίθοι. *Sulpitius Servastus* in *Vett. Poët. Catal.* p. 232.

Decidens scabrum cavat unda tofum.

Λίθους πωρίνους dixit *Aristoph.* apud *Poll.* X. 173. Prorsus ad mentem *Amm.* ἀντικρὺς τοῦ πωρίνου *Σειληνοῦ Plutarcho* restituit *Salmasius*, citatus *Gronov.* ad *Herod.* V. c. LXII. p. 949. Plura forsan de istoc lapide dedisset *Salmas.* si non pleraque præcepisset *Meursius* *Att. Lect.* IV. c. XIV. quocum confer *Commentatores* ad *Poll.* VII. 123.

170 Ξυστός, τὸ τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.] Quod supra dicebam, pro Ξυστός legendum esse Ξυστόν, cum verissimum sit et dubio vacuum, mirum videri potest, receptam lectionem *Iungermanno* non displicuisse ad *Poll.* I. 136. n. 75. Ξυστός, *xystus*, porticus dicebatur, in qua hiberno tempore sese exercebant athletae. Is vocis usus virum eruditissimum permovit, ut receptam in *Ammonio* lectionem non sollicitaret. Ego vero confidenter adfirmare ausif, super ista porticu non cogitavisse Nostrum, ac propterea *Xenophontem* citasse, qui pro alius generis aedificio τὸ ξυστόν adhibuerit in *Oeconom.* p. 850. D. Res ex ipso *Poll.* IX. 43. est manifesta: ξυστοὶ δρόμοι. Ξενοφῶν δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δρόμου τῷ ξυστῷ κερηῆσθαι δοκεῖ ἐν τῷ Οἰκονομικῷ, ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοῖν. Deinde qui quaeso τὸ ἀκόντιον dici posset ξυστός; Frequentissimus est vocis Ξυστόν hoc sensu usus, ut mirum etiam sit, eam in rem *Herodotum* adduci. Docta est *Eustathii* adnotatio ad *Il.* Γ. p. 324. Ξυστόν καταμόνας αὐτὸ τὸ ξεστόν δόρυ, οὗ ὡς ξεσμένον ἐπιθετόν ἐστι τὸ ξυστόν. *Tyrtaeus* apud *Stobaeum* *Tit.* XLVIII. p. 352.

Δούρασι τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
Τοῖσι πανοπλίταις πλησίον ἰστάμενοι.

Pari ratione *Antiphanes* τυρὸς ξυστός, et *Ephippus* ξυστὰ τοιχώματα dixerunt, teste *Athenaeo* IX. p. 402. E. et XI. p. 509. C. *Cyrilli* Gloss. Ἄξυστον δόρυ, *sarisa*. Vide Ξυστόν inter instrumenta bellica in *Biblioth. Coislin.* p. 514. quod ibi adiicitur, a Ξυστόν omnino separari debet.

171 Οἰκίζεται, Συνοικίζεται, καὶ Διοικίζεται διαφέρει.] Huius observationis, sanequam elegantis et eruditae, ignorantia interpretes non raro egit praecipites. *Ammonii* verba: Συνοικίζεται, ἢ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν. *Thucydidi* VI. c. II. p. 379. admovit *Vir Clar. C. A. Dukerus*. Huiusmodi συνοικισμόν commemorat *Schol. Pindari* ad *Pyth. Od.* II. v. 1. ubi propterea *Syracusas* a poeta μεγαλοπόλιος dici observat, quod *Archias* τέσσαρας πόλεις καταστρεψά-

μενος εἰς μίαν συνήγαγεν. Posterior notae Ammonianae pars: Διοικίζεται δὲ, ἢ ἐκ μιᾶς πόλεως, μεγέθει ἰσχυροῦσης, εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενῆς γένηται· lucem accipiet ab Harpocrat. Διοικεῖν, ἀντὶ τοῦ διαιρῆσαι, ὥστε μὴ ἐν ταύτῳ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. locum proposui a Valesio emendatum, et e cod. Medic. a Gronovio auctum. Demosth. locum praeter alia, quae huc pertinent, produxit Valesius. Pro κατὰ μέρος Suidas in Harpocrat. legisse videtur καταμόνας (ita MS. praefert) aut, quod malim, κατὰ κόμας. Ephorus apud eundem Harpocr. in Μαντινίων διοικισμός, — φησὶν, ὅτι εἰς πέντε κόμας τὴν Μαντινίων διόκισαν πόλιν Λακεδαιμόνιοι. Quod de Lacedaemoniis in ultima nota scribit Ammonius: οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλῃν πόλιν διόκισαν· perhumaniter equidem per literas me edocefecit Vir Maximus, Petrus Wesselingius, cuius verba verecunde subiiciam: In eam urbem, (Megalopolin) Spartanis invitis, Arcadum plures commigraverant: quam ob rem magno studio egerunt, ut singuli suos in vicos sedesque 172 pristinas compellerentur, ut Demosth. Orat. de Megalopolit. extrema seu p. 126. edit. Graec. innuit; quae res per gradus quosdam tandem ab illis perfecta est. vid. Diodor. XV. p. 507. et Pausan. VIII. p. 656. etc. Plura indidem promere possem, nisi modus esset adhibendus.

CAPUT III.

Servus domi natus Οἰκότριψ. Scripseritne Amm. διατριβόμενος; vulgatam tuetur nomen Θρεπτός. Alumnus. Ἐντροπος. Phrynichus emendatur. Tribuaturne Soloni vox Οἰκέως, an vero Οἰκέτης; posterius probabile. Unde hausserint, quae ex Solonis axibus produciunt Grammatici? Οἶναρα, pampini. Hesych. corrigitur. Οἰνένθη. Epigoni epigramma vitio liberatur. Βότρους πεπανοί.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς Θρεπτόν καλοῦμεν.

Οικέτης δέ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός.] *Hesychius*: Οικότριψ, ὁ
 θρεπτός. διαφέρει δὲ οικέτης οικότριβος. ὁ μὲν γὰρ οικό-
 τριψ ἐκ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οικέτης, οὐ πάντως· ἀλλὰ
 καὶ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὢν. his verbis tres modos,
 quibus servi acquirebantur, complexus cenferi potest.
 Servus *domi natus* Atticis οικότριψ. In istis autem *Am-
 monii* verbis: ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος· non sine veri-
 fimilitudine cogitari posset scribendum διατριβόμενος·
 tametsi sequentia mutationi videntur obniti. *Aristophanes*
 Grammaticus, quem non invitus plerumque sequitur
 173 *Noster*, hanc nominis rationem tradidit, et οικότριβος
 dictos fuisse monuit, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι καὶ κατατε-
 τριφθῆναι, teste *Eustath.* ad II. Ψ. p. 1450. *Scholias* etiam
Aristoph. ad *Thesmoph.* v. 433. eo nomine indicari scribit
 συνεχὴ τινὰ περικύλισιν καὶ πλάνησιν διατριβὴν τε ἐν τῇ
 οἰκίᾳ δεσπότον. Verum, uti incepti dicere, nihil adeo est
 causae, cur διατρεφόμενος loco moveamus; inprimis cum
 mox subiungat *Ammonius*: ὃν ἡμεῖς θρεπτόν καλοῦμεν
alumnus. Optinae *Philoxeni* Glossae: *Alumnus*, Οἰκο-
 τραφῆς, Τρόφιμος, Θρεπτός. Eadem Glossae plura sub-
 ministrabunt. *Salvianus* epist. II. ad *Eucherium*: *Urfici-
 nus alumnus tuus salutationem tuam proxime ad me de-
 tulit.* quem in eadem etiam epistola *servum* vocat. *Ver-
 nulae* ὑποκοριστικῶς dicebantur θρεπτόρια. qua ratione
 etiam secundum *Poll.* III. 76. τὸ παιδίον, τὸ ἐκ τῶν οἰκο-
 τριβῶν, οικότριβιον ὠνόμαζον. Quando *alumni* mentio-
 nem inieci, *Plauti* verba adscribam e *Mil. Glor.* III. 1.
 v. 104.

Quid? nutrici non missurus quicquam, quae vernas alii?

Docte prae aliis ad hanc rem notavit *Thomas Gataker.* ad
Antonin. I. §. 16. p. 35. Pro θρεπτός etiam ἔντροφος dice-
 batur; vocis tamen usum Atticis vix concedit *Phrynichus*,
 cuius hanc exhibet notam *Nunnesii* editio p. 34. Ἀυτότρο-
 φος μὴ λέγε, ἀλλ' οἰκόσιτος, ὡς Ἀθηναῖος· μηδὲ οἰκογενῆ,
 ἀλλ' οικότριβα κ. τ. λ. In *Vasconiana* sequentia reperies:
*Εὔτροφον μὴ λέγε· μήποτε ὡς Ἀθηναῖοι· μηδὲ οἰκογενῆ,
 ἀλλ' οικότριβα·* quae quamvis mendosa qui ad priora

contenderit, non dubitaturum confido, quin binae Grammatici notae male coaluerint, hac vel simili ratione se-
iungendae: *Ἀυτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ' οἰόσιτος, ὡς Ἀθη- 174*
ναῖοι. † Ἐντροφον μὴ λέγε, μηδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα.
In libro, quem Doctiff. *Rönerus* mihi utendum dederat,
nonnemo *ἐντροφον* correxerat. *Παρά δὲ Σόλωνι*, inquit
Ammonius, ἐν τοῖς ἄξουσιν *Οἰκὲς κέκληται ὁ οἰκότριψ.*
quo loco usus est *Petitus* ad LL. Att. p. 130. ubi *Petitum*
reprehendit *Salvinus* in Miscell. Obs. Vol. IV. p. 259.
Pari iure notare potuisset *Nunnesium*, qui eundem, quem
Petitus, errorem, si tamen is error dicendus est, commisit
ad *Phryn.* p. 41. *Valesius* in not. *Mauff.* ad *Harp.* in v.
Ἰκίως Ammonii verba produxit, neque etiam mendi suspi-
cionem movit. Mihi vero haec adnotatio permira videtur,
et suspicor fere pro *οἰκὲς* legendum *οἰκέτης*: neque enim,
si vulgatam retineas, quidquam reperitur, cur *Solonem*
advocaret *Ammonius*, cum et *Sophocles* vernam *Οἰκία* vo-
caverit *Oed. Tyr.* v. 766.

Οἰκὲς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεῖς μόνος.

ut ne emptum, aut bello captum intelligeremus, effecit
ersu 1135.

Ἦν δοῦλος οὐ ἀνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

Probabile itaque vernam a *Solone* οἰκέτην nuncupatum;
etque *Ammonius* videtur hausisse ex veterum, qui in *So-*
mis axes olim ferebantur, commentariis, a *Fabricio* in
Bibl. Gr. II. c. XIV. §. 17. memoratis. Iisdem, nisi fallor,
veraque etiam accepta ferimus, quae Grammaticorum
obis diligentia conservavit.

Οἴνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἴνη μὲν γὰρ ἡ ἄμπε- 175
ος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· Οἰνάρια
εἰ, τὰ φύλλα.] In notis pro *Οἰνάρια* correxi *Οἴναρα*: id
e quis nullius existimet momenti, praemittam *Diphili*
ersum e *Parasito*, quem inter alios retulit *Athen.* X. p.
22. C.

— ἐμβαλεῖς —

Οἰνάριον εἰς λάγνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.

ubi quantum *Οἰνάριον* ab *Οἴναρον* distet, nemo non viderit. *Οἴναρα*, *ραμπίνος*, sive τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα interpretantur *Timaeus* in *Lex. Platon. Bibl. Coislin.* p. 480. *Schol. Theocr.* ad *Idyll.* VII. v. 134. *Suidas*, et *Hesychius*, apud quem tamen etiam, quod vitiose legitur: *Οἴνα*, τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα, mutandum in *Οἴναρα*. Alibi *Hesychius*: *Τῶν οἰνάρων*, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων· quo in loco alicui videri posset respexisse ad *Alciphron.* III. *Epist.* xxii. *ὀλοκλήρους ἀπέτεμον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρους*· quod mihi quidem non probatur. Eleganter *Xenophon* *Oecon.* p. 866. C. *ῥιτίς περιπετανύουσα τὰ οἴναρα*, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἀπαλοὶ οἱ βότρες ᾧσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταυτην τὴν ὥραν· postea quam vero *uvae incipiunt maturescere*, φυλορροοῦσα διδάσκει ἑαυτὴν ψιλοῦν. Quod a reliquis discernit *Ammonius*, *Οἰνάνθη* in *Cyrolli Glossario* redditur τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου· *Suidae* ἡ πρώτη ἔκφρασις τῆς ἀμπέλου· qua in re satis etiam trita non morarer, si non eadem opera *Epigoni Thessali* epigramma in *Anthol.* I. c. xvi. ep. 5. emendari posset.

Ἡ πάρος ἐνπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάσασα
 Καὶ πεπανῶν βοτρώων ῥᾶγα κομισσαμένη
 Νῦν οὕτω γραιοῦμαι. — — —

176 quo in loco inepte vulgatur *τετανῶν βοτρώων*. *Hesych.* *Ῥαίων*, τῶν πεπανῶν. *Βότρες πεπανοὶ* sunt molles *uvae*. Voces *πεπανός* et *πεπαίνειν* hac in sede sunt propriae. *Anthol.* III. c. xxv. ep. 23. *Βότρων ἀπ' οἰνάνθης ἡμέρον* eodem sensu posuit *Alcaeus*.

C A P U T IV.

Quam ob rationem Athenienses carcerem Οἶκημα vocarint?
Id ipsum pro cella meretricia frequenter usurpari.
Achillis Tatii et Nicandri apud Athen. verba tentantur.
Στῆναι ἐπὶ οἰκήματος et καθέζεσθαι· hinc prostibula et
profedae. Τέγος et στέγος. Leopardi emendatio vindicatur.
Ἄχρη τοῦ στόματος locutio proverbialis.
Suspicio in loco Pindari. Ἐργαστήριον, opificina.

Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος, καὶ Λομάτιον διαφερόσιν.] Reliqua, quae hic traduntur, omittam: interim nonnulla ad Οἴκημα notabo. Οἴκημα, inquit *Ammonius*, τὸ τέγος ἢ τὸ δεσμοτήριον. Carcerem eam ob rationem Οἴκημα vocarunt Athenienses, ut rei horrorem verbi lenitate aliquantulum mitigarent; id enim veteres et prae aliis Athenienses dabant operam, ut ne mali ominis vocabula frequentarent, observante *Helladio* in *Chrestom.* qui istiusce consuetudinis in hac voce exemplum proponens, διὸ καὶ, inquit, τὸ δεσμοτήριον Οἴκημα ἐκάλον· ubi vide *Meurs.* p. 68. *Vales.* ad *Harproc.* et legem Atticam apud *Petit.* p. 174. *Achilles Tatius* VI. p. 391. simul 177 ac intellexerunt, με ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ καθέεσθαι, — εὐθύς ἐπὶ τὸ οἴκημα σπουδῆ παρήσαν. Pro altero usu, quo cellam dicit meretriciam, eiusdem locum adscribam e libro VIII. p. 491. paulo emendatiorem ac vulgo legitur: τάχα δὲ καὶ συνεκάθευδες, ἱερῦ, οἴκημα τὸ ἱερὸν ποιήσας. Ubi sunt ea voce *Xenophon* Atheniensis et frequenter *Ephesus*. His, quae notarunt *Perizonius* et *Abrah. Gronovius* Viri Clariss. ad *Aelian.* V. H. VI. c. 1. p. 444: nonnulla neque adeo contrita adiiciam. Primus *Solon* effreni Atticae iuventutis libidini meretrices publicitus obiecit: ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος, uti sub *Philemonis* testimonio scribit *Athenaeus* XIII. p. 569. D. Tradit ibidem *Nicaner Colophonius*, *Solonem* καὶ πανδήμον Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἰδρύσασθαι, ἀφ' ὧν ἠργυρίσαντο αἱ προστάσαι τῶν οἰκημάτων· legendum videtur: ἱερῶν πρῶτον ἰδρύσασθαι, ἐφ' ὧν ἢ. ut sensus sit: templorum vulgivaegae *Veneris* primum extruxisse *Solonem*, ubi prostituta scorta quaestum facerent. Προστήναι οἰκήματος seu ἐπὶ οἴκ. quid differat a στήναι, ex interiori Graeci sermonis indole docuit ὁ πάντ *T. H.* in *Miscell. Obs.* Vol. VI. p. 346. *Dinarchus* contra *Demosth.* p. 95. A. τὴν Ὀλυνθίαν παιδίσκην ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος. Sicuti στήναι, pari ratione καθέεσθαι ἐπ' οἰκήματος apud *Aeschin.* in *Timarch.* p. 181. A. ὁρᾶτε τουτουοὶ τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθέζομένους, in cellis sedentes, sive verbis *Martialis* IX. Epigr. 59.

— hos, quos primae prostituere casae.

- Herodot.* II. c. 121. *filiam suam κατίσαι ἐπ' οἰκήματος.*
 173 *Valla: domi prostituisse, ubi domi delendum.* Latinis
Prostibula et usu minus vulgato *Profedae* vocantur mere-
 trices. Vide *Wowerium* *Elegantiss.* ad *Petron.* c. VI. p. 29.
 et in *Praecidaneis* pro *Petronii* *Satyr.* *Nobiliss.* *Doufam*
 III. c. VIII.

Τέγος, qua voce *Οἶκημα* interpretatur *Ammonius*,
 five, ut alii scribunt, *στέγος* exposuerunt *Scaliger* ad *Pro-*
pert. p. 270. et *Casaubonus* in *Suet.* *Caligul.* c. 57. citatus
Cl. T. H. Hesychius, corrigente *Salmasio*: *Στεγίτην, τὴν*
πόρην. Praeclaram *Leopardi* emendationem in *Polybii*
 fragmento apud *Suid.* in v. *Ἐμφασιν· οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγους*
 (MS. *στέγους*) ἄχρι τοῦ στόματος ἐργασμένων οὐδεὶς, non
 sprevisset, quo erat acumine, *Kusterus*, si ad manum ha-
 buisset *Machonis* versum ex *Athen.* XIII. p. 581. F.

Ἀνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἡσβολομένον.

Eodem sensu *στέγος* in *Theocriti* *Idyll.* II. v. 116. est acci-
 piendum:

Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος. —

Iason a *Chirone* dicitur educatus *λιθίνῳ ἔνδον τέγει* apud
Pindarum *Nem. Od.* III. v. 85. ubi ex ambiguo simile
 quid *Pindaro* videtur obversatum, quod si cui a *Chironis*
 sanctimonia videatur alienum, emendet is *Eratosth.* *Catast.*
 c. XL. *Athenis* *Ceramicus* erat cellis meretriciis nobilis.
Alexis ἐν Πυραύνῳ apud *Athen.* VI. p. 258. C.

Τρεῖς ἐν Κεραμεικῷ περιπατήσας ἡμέρας

Λιδασκάλους ἐξἔυρον οὗ λέγω βίον,

Ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἐνὸς ἐργαστηρίου.

- 179 *Orificinam* vocat *Plautus* *Mil. Glor.* III. III. v. 7. quam
ἐργαστήριον etiam *Alciphron*: *ἄθλια, κλείσατε τὰ ἐργαστή-*
ρια, — μία νῦν ἐστὶν ἢ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα,
γυνὴ μία, Laïs nimirum,

Ad cuius iacuit Graecia tota fores.

Alciphronis locus est ex epistola inedita, cuius partem ex
Vaticano Codice descriptam adservat *Iacobus* noster *Val-*
ckenaerius. Inscriptio epistolae haec erat: *Αἰ ἐν Κορίνθῳ*
ἐταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.

CAPUT V.

Grammaticorum leges eleganter migrant poëtae. Ὀλίγος pro μικρός. Ὀλίγος κῶρος. In Theocrito scribendum μίκρον παῖσδα. Ὀλίγη νῆσος. Super incerti auctoris fragmento, ab Amm. producto; coniectatur id ad Callimachi Hecalen pertinere. Aristonicus et aliorum et Homeri commentator. Ennii versus tentatur.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται.] Dici non potest, quanta cum venustate haec a poëtis permutari soleant. *Eustathius ad Il. E. p. 464. Cyclops ὀλίγον τὸν Ὀδυσσεῖα φησὶ, καὶ Ἡσίοδος δὲ πλοῖον ὀλίγον τὸ μικρὸν ἐν τῷ νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, Oper. et Dier. v. 643. Hesiodum imitatur Antipater Anthol. I. c. LVII. ep. 16. ὀλίγη νη' λεπτὰ ματείων φύκια. Huc pertinet nota Schol. Apoll. Rhod. ad I. v. 955. qui ex Theocrito ὀλίγον κοῦρον adnota-* 180
vit. Elegans is usus in primo eius Idyllio observatur v. 47.

Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἰμασιᾶσι φυλάσσει.

ὀλίγον huncce κῶρον Idyll. XV. v. 42. vocat μίκρον παῖσδα. ita enim vulgatam παῖσδε emendandam esse, didici ex MS. libello Τοῦ Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων. Ὀλίγον βρέφος occurrit in *Diodori* epigrammate Anthol. III. c. IX.

Κλίμακός ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου
Κάππεσεν.

In ipsa hac nota veteris scriptoris verba producit *Ammenius*, in quibus ὀλίγον pro μικρὸν usurpetur: ὀλίγην νησιδα Καλυψούς. Novi, qui ὀλίγην νῆσον adhibuerint, *Apoll. Rhod. IV. v. 1712.*

Νῆσος — ὀλίγης ἰππουρίδος ἀντία νῆσον.

et *Hermesianax* in dulcissima Elegia apud *Athen. XIII. p. 597. F.*

Ἦν διὰ πολλὰ παθῶν ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.

Quae etsi non multum ab isto, quem dicebam, usu discedunt, nihil tamen nos iuvant. Et, ut omnibus constet, hanc *Ammonii* notam non esse omni difficultate vacuum, primum adscribam, quae in plerisque ante nostram editionem locum obtinuerat, lectionem: Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς.

- 181 Ex prima *Aldina*, quae in seqq. fere Edd. exciderant, in textu reposui: Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς. φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην, μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. Insigne augmentum multo me incertiorum reddidit, ac fui ante, quando suspicabar, *Aristonici* expositionem ad istum *Homeri* versum pertinere, qui in hac etiam nota producitur, et pro ἐκάλεσ' legendum ἐκάλεσεν. Sed vana fuit istaec suspicio. Latet in corrupta voce ἐκάλεσ', uti auguror, libri index, quem commentario illustraverit *Aristonicus*, et e quo fragmentum hoc fuerit decerptum. Quid si hac ratione pristinam scripturam reprehenderemus? Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι Ἐκάλης, ἐπὶ στίχον·

— — — ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς·

φησὶν οὕτως, ὀλίγην, μικρὰν, ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν κ. τ. λ. Sed haec mera est et nullo argumento nixa hariolatio. Verum quidem est, magni olim nominis fuisse Grammaticos, qui *Callimachi* opera sibi illustranda sumserant, neque dedecere hos inter *Aristonicum* retulisse, qui in *Pindari* et *Hesiodi* scholiis ita citatur, ut utrumque data opera exposuisse credi possit. De eiusdem in *Homerum* Commentario res magis etiam est explorata tum ex *Etymologo* tum ex *Hesychio*. Ob leve mendum, quod *Hesychio* infedit, *Aristonicus* in *Pricaei* indice fuit omissus, citatus in v. Ἀκοστήσας, ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἐν ἄξει γενόμενος. *Homeri* versum, ad quem ea pertinet *Aristonici* interpretatio, hic subiiciam ex II. Z. v. 506.

Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃν
 Λεμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίον προαίνων.

- 182 Quod *Homeri* loco adnotaveram, lubet hic proponere: nimirum post *Macrobium* et *Fulv. Ursinum* in *Virg.* cum

Gr. Script. coll. p. 441. diligentius *Homericam* similitudinem cum *Enniana* comparavisse *Hieron. Columnam*. *Ennii* verba ex *Annali* II. haec sunt:

*Et tunc sicut equus, qui de praesepibus actus
Vincla suis magneis animeis abrupit, et inde
Fert sese campi per coerulea laetaque prata.*

Quod vero III. *Columna* arbitrabatur, *Ennium* vocem ἀροστήσας praetermisisse intactam, id mihi probari vix potest. Qui verbum ἀροστήσας optime sunt inter veteres interpretati, id reddiderunt per κριδιάσας, καὶ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατῆς ὄν. Hos, ut puto, sequutus *Ennius*, pro ἀροστήσας ἐπὶ φάτῃη posuerat:

— qui de praesepibus altus

aut, quod etiam malim:

— qui de praesepibus pastus.

Neutrum ab *Ennio* alienum. *Varro* apud *Nonium* in *Altum*: — altus alieno sumptu. Idem in v. *Grave*: ubi graves pascantur atque alantur pavonum greges. His adde *Euripidae* versum ex *Hippolyt.* 1240.

Στῆτ', ὃ φάτῃησιν ταῖς ἐμαῖς τετραμμέναι.

C A P U T VI.

Ὀλμος, *pila, mortarium*. Ὀλμος μωρεψῶν *marmoreus*. *Emendatur Hesychius*. Ὀπερος. *Scholion Hom. ineditum*, Ἰγδοκόπανον. *Differentia inter Ὀσιον et Ἰερόν*. *Παρείας serpentis genus*. *Catullus menda liberatur*. *Orgia Bacch. celabantur*. *Tentatur Orphei locus*.

Ὀλμος καὶ Ὀρμος διαφέρει. Ὀλμος μὲν γὰρ ἐστὶ μωρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἶδη τὰ μωρεψικά.] *Vas sive lapideum seu ligneum in formam globosam excavatum, quibuscunque demum rebus tundendo conterendis inferviens, Ὀλμος dicebatur*. *Ligneum ὄλμον ad usum rusticum praescribit Hesiodus, Operum et Dier. v. 423*. Propter figuram orbicularem ὄλμον meminit *Homerus* II. A. v.

147. ad quem locum ita scribit *Eustathius* p. 770. "Ὀλμος λίθος ἐστὶ στρογγύλος κωνδροειδής, ἢ σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου ἢ καὶ ξύλου, ἐν ᾧ πίσσουνται κοπτόμενα ὄσπρια ἢ ἕτερα ἅτινα. In scholiis ineditis plura leguntur, quae mox producam, postquam eum, quem *Ammonius* tangit, mortarii usum illustravero. *Hesychius*: "Ὀλμος, περιφερὴς λίθος, βάρβαρος, ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι. pro βάρβαρος non βαρὺς cum *Palmerio*, sed μαρμάρεος est restituendum. *Mortarium marmoreum* olim ab ungentariis non fuisse alienum hodiernus usus declarat. *Cyrellus* in Lex. MS. "Ὀλμος, ἐν ᾧ πίσσουνται τὰς κοιθὰς, καὶ τὸ τῶν μυρεψῶν, ἐν ᾧ καταλειαίνουσι τὰ παχύτερα τῶν μυρεψικῶν· τὸ δὲ τύπτον ὑπερον λέγεται. ubi potius ὑπερος scribendum.

184 *pistillum*, ὑπερον, *Hesiodus* fieri voluit τρίπηχυν. In sapienti *Salomonis* dicto Prov. XXVII. 22. *Aquila* et *Theodotion* ἐν ὀλμῷ ἐν ὑπέρω posuerunt. Nunc tandem ineditum in *Homeri* l. c. Scholion subiiciam: "Ὀλμον φασὶν οἱ παλαιοὶ λίθον στρογγύλον· ἕτεροι δὲ φασιν, ὀλμον λέγεσθαι σκεῦός τι, ὅπερ ὀγδοκόπανον πεζολόγοι εὐρίσκεισθαι. (ita MS.) ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ τι τερατολογούντας ἔφρασκον ἐπ' ὀλμον κοιμᾶσθαι. διὸ καὶ *Πανσανίας* ἐπὶ τινα γραφὴν ἔλεγε παρ' ὀλμον ὑπνώττειν· καὶ εἰς παροιμίαν τὸ προᾶγμα ἐξέπεσε πρὸς τὰ μαντικά ἀφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὄλλειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πισσόμενα. Maculas, quae huic notae ad MS. ductus descriptae infident, aliis eluendas trado; huius tamen est loci, ut pro ὀγδοκόπανον corrigatur ἰγδοκόπανον.

"Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει.] Quod supra dicebam, ὄσια et ἱερὰ pari ratione differre, qua βέβηλα et ἀβέβηλα, id bina quae subiiciam loca satis firmabunt. Horum alter est in *Aristoph.* *Lyfistr.* v. 744.

"Ἔως ἂν εἰς ὄσιον μόλω γῶ χωρίον.

ubi *Schol.* ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον, καὶ μὴ ἱερὸν. Alter *Sophoclis* est in *Oed. Col.* v. 54.

Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστ'.

sacer est, et a profano usu semotus. Hinc ratio petenda discriminis, quod hac in nota tradit *Ammonius*: "Ὅσια μὲν

γὰρ τὰ ἰδιωτικά, ὧν ἐρίεσθαι ἔξεισι καὶ προσάψασθαι·
 Ἱερά δὲ τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεισι προσάψασθαι· et in
 eam sententiam producit verba *Demosth.* e Timocratea,
 quibus ex eadem orat. p. 474. C. addi possunt sequentia: 185
 τοὺς ἔχοντας τὰ τε Ἱερά καὶ τὰ ὅσια χρήματα καταβάλλειν
 εἰς τὸ βουλευτήριον. Alia dabit *Valesius* ad *Harpocr.* in
 "Ὅσιον· qui in *Demosth.* τὰ ὅσια recte interpretatur τὰ δημό-
 σια. Ad eam rem prae ceteris egregius est eiusdem in
Leptinea locus p. 377. C. ὅτι δ' οὐκ ἔστι ταντὸν ἱερῶν
 ἀτέλειαν ἔχειν καὶ λειτουργιῶν, ubi *Ulpianus* p. 162. C.
 διαίρει γάρ, inquit, τίνα μὲν χρή καλεῖν Ἱερά ἀναλώματα,
 τίνας δὲ λειτουργίας. λείτον δὲ ἐκάλον οἱ παλαιοὶ τὸ δη-
 μόσιον. *Solon* etiam τὰ ὅσια opposite ad Ἱερά vocat δημό-
 σια in pulcra, quam *Demostheni* debemus, Elegia:

Οὐθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
 Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀπαγγῆ ἄλλοθεν ἄλλος.

Istam *Solonis* Elegiam, egregium antiquitatis monumen-
 tum, turpes maculae deformant.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσιν.] *Παρεῖαι* sunt ὄφεις
 τινὲς μετέωρα τὰ *παρεῖα* ἔχοντες. *Etymologus* MS. *Πα-*
ρείας, εἶδος ὄφεις, οὗ τὸ δῆγμα βλάβης ἀλλότριον. Quae
 ad hunc locum porro notari potuissent, *Valesius* in not.
Mauff. ad *Harp.* in v. *Παρείας ὄφεις*, et *Spanhemius* ad
Aristoph. *Plut.* v. 690. iam praeceperunt. Huiuscemodi
 serpentum fuit usus in Bacchanalibus. Quando autem *Jf.*
Vossius *Demosthenis* locum, in quo huius rei fit mentio,
Catullo admovit p. 222. neque quidquam praeterea hac de
 re proferri possit, super illo *Catulli* loco coniecturam lubet
 proponere. Verba sunt in *Carm.* LXIV. v. 258. et seqq.

Pars sese tortis serpentibus incingebant:
Pars obscura cavis celebrabant orgia cistis,
Orgia, quae frustra cupiunt audire profani.

Quo in loco pro *celebrabant* corrigendum censeo *celabant*; 186
 quae tam vera videtur emendatio, ut mirer, manifestam
 corruptelam perspicaces commentatores praeteriisse, in-
 primis vero *Iof. Scaligerum*, qui unicum quidem, sed qui
 solus mutationem suaderet, locum produxit. Huic alia

porro adiungam. *Apulei. XI. Metam. p. 262. Ferebatur ab alio cista secretorum capax, penitus celans operta magnificae religionis. Psyche libro V. p. 174. orat per tacita sacra cistarum. Tibullus I. El. VIII. v. 48.*

Et levis occultis conscia cista sacris.

Orgia cistis celata exhibet Orpheus Argon. v. 902.

*Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρωῶν,
"Ὅσσα περ ἀρήτεια καθάρματα μύστις ἔκευθε.
Ἀσινολεχῆς Μήδεια Κυτηΐασιν μίγα κούραις.*

Is etiam locus est depravatus, quem, voce μύστις in κίστις mutata, levissimo opere restitues:

*Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρωῶν
("Ὅσσα περ ἀρήτεια καθάρματα κίστις ἔκευθε)
Ἀσινολεχῆς Μήδεια Κυτηΐασιν μίγα κούραις.*

sensu, ut apparet, planissimo: ἀρήτεια κίστις ἔκευθε, sacra cista celabat, θύσθλα καθαρωῶν.

C A P U T VII.

187 Πάσασθαι prima producta pro γέυσασθαι, eadem correpta pro κτήσασθαι poni. Loca proferuntur Theocr. et Theogn. in quibus pro πασάμενος scribendum sit πασάμενος. Α Πάω, παὸς et πηὸς, adfinis. Παῶται. Πάμα, Theocriti Fistula et Dosiadae Ara illustrantur. Ad eam legem Πολυπάμων in Suidae Cod. Leid. Βονπάμων· virgo ἐπικληρὸς, observante Cl. Hemsterhuisio, Ἀυτοπάμων et Ἐπιπαματίς.

Πάσασθαι, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γέυσασθαι δηλοῦν ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.] Huiusmodi Grammaticorum praeceptis semper est auscultandum. In πάσασθαι, ubicunque gustandi et comedendi potestate pollet, prima syllaba brevis est, et, ubi longam postulat versus, poetae Πάσασθαι scribere consueverunt. Iis, quae notavit Athen. I. p. 23. et 24. adde Soph. Antig. v. 207. Apoll. Rhod. I. v. 1072. II. v. 1181. Arat. Phaenom. v. 132. Orpian. Halieut. I. v. 26. etc. Contra Πάσασθαι pro κτή-

πασθαι primam producit. *Cyrellus* in *Lexico*: Πολυπάμ-
 μονος, πολυπλουσίον. Πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Ὀ-
 μίησι τὰ κτήματα. καὶ πάσασθαι, (quinimo πάσασθαι)
 τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ ἄλλα. Huius rei igno-
 ratio non pauca veterum loca corruptit. Sicubi pro κτησά-
 μενος offendas πασσάμενος, id continuo librariorum impe-
 ritiae tribuendum est, eiusque loco πασάμενος ponendum;
 itaque etiam *Casaubonus* in veteri *Pythaeae* epigrammate
 apud *Athen.* XI. p. 465. E. pro vulgata πασσάμενος, πα-
 τάμενος restituendum esse monuit. Eadem medela *Theo-*
gnidi est admovenda v. 146.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
 Ἡ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασσάμενος.

In *Theocriti* *Idyllio* XV. versu 90.

188

Μᾶ πόθεν ὦνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 Πασσάμενος ἐπίτασσε.

legendum ex *Etymologo* p. 681. v. 54.

Πασάμενος ποτίτασσε.

EO non minus tribuo emendationis laudem *Mureto*, qui
 ob eam, quam dixi, rationem apud *Theocritum* πασσάμενος
 corrigendum esse animadvertit, et, ut erat homo elegans
 et venustus, insignem perdifficilis *Idyllii* partem commode
 enodavit II. Var. *Lectio.* cap. XX. Porro videor mihi
 non indecenter aliquantulum verbo Πάσασθαι inhaesurus.
 Pristina forma fuit Πάω· quae e libris nostris exulat, nisi
 quod apud *Etymologum* eo quem citavi loco legatur: Πάω,
 πῶ, ἔστι τὸ πῶμαι. Proxime hinc derivatum remansit
 Πας, adfinis. *Euripides* *Androm.* v. 641. γαμβρὸν πε-
 πᾶσθαι, generum adquisivisse bonum, quamvis pauperem,
 praestat, quam divitem pravum. Πας extat apud *Theo-*
crit. *Idyll.* XVI. v. 25. Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, quam-
 quam eo in loco ad formam Ion. et ab *Homero* usurpata
 πῶν legisse videtur *Hesychius*, qui Laonicam hanc
 etiam glossam nobis servavit: Παῶται, συγγενεῖς, οἰκεῖοι·
Λακωνες. prouti legendum prae aliis contendit *Tan. Faber*
 II. *Epist.* XXXIX. Frequentius istae formae recurrunt,
 quas Πέπαι propagavit, ita scribendum, non πέπαιμαι.

nam quod *Kusterus* ad *Suidam* in Ἐπεπάμεθα suspicabatur, id re minus explorata scripserat, tamen, quod restitutum volebat, legatur in *Anthol.* III. c. xxxiii. ep. 16.

189 Pulcrum est *Pempeli* Pythagorei dictum apud *Stobaeum* Tit. LXXVII. p. 460. σεμνόν τι καὶ θείας φύσεος πεπαμμένον αἰνὸν τὸ τῶν φητησάντων ἴδρυμά ἐστιν. Α πέπαμαι vetus vocabulum Πᾶμα· quod binis, quae mihi tantum innotuere, testimoniis confirmatum ibo. Prius suppeditabit *Theocriti* Fistula:

Ὡς τόδε τυφλοφόρων ἱρατὸν
Πᾶμα Παρὶς θέτο Σιμιγίδας.

Cui gratam hanc pastoritiam supellectilem sacram fecit Theocritus. Ita exponunt *Scholias*tae inediti. apud alterum vitiose πάμμα legitur; alter, Πᾶμα δὲ, inquit, κτήμα. Οψ (L. Ὀμηρος) πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. His subiungam locum ex *Ara Dosiadae* prima:

Μαύλιες δ' ὑπερθε πέτρης Ναξίας θοοῦμεναι
Παμάτων φίδοντο Πανός.

quae ita Latine reddo: *Sacrae secures, quas Naxia eos acutas reddiderat, ovium tamen sanguine tingi timuerunt.* Locum bene etiam cepit *Fortunius Licetus* in *Encyclopaedia*, quam vocat, ad aram mysticam *Nonarii Terrigenae* p. 90. et seqq. Monendum vero, secundum me versum ita adposuisse, uti eum legendum iudicabat *Salmasius*; in primo scripsi πέτρης Ναξίας e *Cod. Palatino*. Novi, qui omnia, quae *Salmasius* edidit, obscura poemata ad MSS. collata, cum ineditis scholiis quamplurimis, in lucem aliquando exponere cogitet. In primo *Dosiadae Scholias*ta sequentia legebantur: Παμμάτων ἢ κτημάτων τοῦ Πανός, τουτέστιν αἱ μάχαιραι οὗ σφάττουσι πρόβατα καὶ βόας, 190 ὧν ἕφορος ὁ Πάν. Recte tertius *Schol. Παμμάτων* exponit τῶν θρεμμάτων. utrobique παμάτων corrigendum, et ad eam legem omnia veterum loca sunt reformanda: qua in sententia, certa ratione nixa, praeuntem habeo *Salmasium* ad *Aram Dosiad.* p. 132. Optimus *Suidae* Codex MS. Bibliothecae *Lugd. Bat.* formam Πολυπάμων a communi labe intactam diligenter conservavit in v. Πέπατο. eandem

in *Etymologo* monstrabit *Sylburgii* Index: *Βουπάμων* scripserat, nisi fallor, *Leonides* in *Anthol.* III. c. vi. ep. 57. Virginem *ἐπικλήρον* veteres *Ἀυτοπάμονα* vocavisse a plerisque omnibus ignorabatur, usque dum Cl. *Hemsterhuisii* emendationem in lucem protraxit *G. Arnaldus* in add. ad *Variar. Coniectur.* libros p. 414. Est et aliud virginis *ἐπικλήρον* nomen tam mirabiliter in *Eustathii* ad *Hom.* commentario mendosum, ut priscae lectionis vix vestigia contineat, et *Salmasio* crucem fixerit, de *Mod. Usur.* c. iv. p. 167. Tandem portentum vocabuli *μάνδας* in *ἐπιπαματιδας* mutandum esse, monuit ad *Poll.* X. 20. *Tiberius Hemsterhuisius.*

CAPUT VIII.

Παρακρούσασθαι unde devenerit in decipiendi notionem?
Schol. Aristoph. emend. Κρουσιμετρῆιν et Κρουσιδημῆιν. Πενέστης apud *Thessalos* dicebatur bello captus. *Χειρωθεῖς* in *Amm.* legendum pro *δωρηθεῖς*. *Menonis Pharsalii* 300 *Penestae*, an 200. *Nili* nomen ex *Amm.* erasum. *Acuta Arnaldi* coniectura. *Πειραστής* recentiorum scriptorum vocabulum, antiquissimis ignoratum. 191
Sophoclis ex Aegeo versus corrigitur.

[*Παρακέρρονται καὶ Παρακέρρονται διαφέρει.*] Longe diversi generis haec est observatio, atque erat superior, et minoris momenti. Verbum *παρακρούεσθαι* decipiendi notione πολύ ἐστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀτικοῖς καὶ παρὰ Δημοσθένει, uti scribit *Harpocratio*. Metaphoricae significationis duplicem originem proponit *Etymologus*, quarum dum neutra abhorret, altera tamen videtur verior, qua huic verbo fallendi potestatem adhaesisse observat ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἰστώντων, οἱ τοῖς σταθμοῖς παρακρούουσιν, ἵνα ὁ θούλονται μέρος καθέλκη βαρυνόμενον τῇ κρούσει. Id *Phocylides* vocat σταθμὸν κρούειν ἑτερόζυγον v. 43. Corrige *Schol. Aristoph.* ad *Equit.* v. 855. *Κρουσιδημῶν* — ἐστι γὰρ παρακρουσόμενον μέτρον, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων. ubi legendum puto: ἐστι παρὰ τὸ

κρουσιμετρῆν, ὃ λέγεται ε. τ. non intercedam tamen, quominus *Kusteri* quis aut *Aem. Porti* emendationem amplexetur. *Hesychius*: Κρουσιδημῶν, κρουσιμετρῶν, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρῆν ἀπατώντων. sic enim legendum. *Casaubon.* ad *Perf.* Sat. I. p. 44. verbum κρουσιμετρῆν erudite exposuit. Vid. *Aristoph.* Nubib. v. 450. *Schol.* et *Hesychium* in Παρακρουσιχοϊνικός. Vim verbi παρακρούεσθαι egregie expressit *Lucianus* in *Timone* §. 57. locum subiiciam; quia inprimis est iocosus; Timon enim, dum liberali manu adulatori pugnos admietiebatur, indignanti *Thrasycli*, τί ἀγανάκτεῖς, inquit, ὦ γὰρθὲ Θρασύκλεις; μῶν παρακρέουσαι σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοϊνίκας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. quem locum qui decies legerit, nova semper voluptate sese perfundi sentiet.

192 Πελαστής καὶ Πενέστης διαφέρει. Πελαστής μὲν γὰρ ὁ πρόσφρξ· Πενέστης δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεῖς.] Quod saepenumero accidit, ut, quod primum videbatur verosimillimum, si diligentius ad animum revoces, multum de probabilitate sua amittat, idem hic etiam locum habet. *Meursii* coniectura in *Miscell. Lacon.* II. c. VI. apud *Ammonium* pro δωρηθεῖς legentis ζωρηθεῖς, cum a re ipsa non sit aliena, ad corruptae vocis literas prope accedit; nihilominus quovis ausu pignore contendere, *Ammonium* scripsisse: ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθεῖς· addit enim ὡς παρὰ Λακωνῶν οἱ Εἰλωτες· iam vero *Helotes* notante *Etymologo* p. 300. v. 13. dicebantur οἱ μὴ γνήσιοι δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ πρῶτον χειρωθέντες. par fuit *Penestiarum* ratio. Deinde ductus literarum Δ. Α. Χ. valde in membranis adfines, dici non potest, quantis erroribus dederint originem. Ceterum de *Penestis* copiose egerat in *Thessalicis Staphylus*, quod ex *Harpocrat.* novimus. Τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ex *Theopompo* tradit *Schol. Theocriti* ad *Idyll. XVI.* in quo v. 35. πενέσται memorantur. In *Euripidae Heraclid.* v. 639.

Ἔλλον πενέστης· οὗ με γνώσκεῖς ὄρων;

Thessalus Menon trecentis *Penestis* *Athenienses* adiuvisse

dicitur apud *Demosth.* in *Aristocrat.* p. 457. A. *Μένωνι τῷ Φαρσαλίῳ* — τριακοσίοις ἰππεῦσι πενίσταις ἰδίοις βοηθήσαντι — πολιτείαν ἔδωσαν. quae totidem verbis leguntur etiam in oratione *περὶ τῆς συντάξεως* p. 70. C. nisi quod ibi pro τριακοσίοις extat διακοσίοις. qui, ultra genuina sit lectio, coniectando adsequi valuerit, nae is magnus oportet sit coniector. In posteriori loco *πενίστας* non bene per *clientes* reddidit *Wolfius*, priorem locum tantum citat *Harpocraton*.

Πειραστῆς καὶ Πειρατῆς διαφέρει. Πειραστῆς μὲν γὰρ ὁ πειράζων. Πειρατῆς δὲ, ὁ θαλάσσιος ληστής. καὶ Νεῖλος, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.] Vetusissimos Graeciae scriptores *πειρατὰς marinos* vocasse *praedones*, haud dixero. Propterea credere, huic voci adferendae *Nilum* ab *Ammonio* advocatum? Nihil minus. Cedo tu mihi ex *Leonis Allatii* Diatriba aut aliunde *Nilum*, cui ista in *Ammonio* ὄησις ulla possit ratione convenire? neminem dederis, nisi infimi aevi homines, aut certe ad *Ammonii* antiquitatem neququam comparandos. Hinc factum est, ut diu fuerit apud me hic locus de mendo suspectus, quod tamen, siue hac tentabam siue illac, tolli a me non poterat. Rogavi itaque Cl. *Arnaldum*, in quo praeter insignem doctrinae copiam semper admiratus fui insitam acute cogitandi virtutem, ut adfecto loco medelam admoveret; is, ut est facilis mihiq; amicissimus, mox eam, quam inportuna *Nili* mentio iniecerat, mihi ademit sollicitudinem, meque per literas monuit, pro *καὶ Νεῖλος, Τὰς δ.* sibi legendum videri: *καὶ νηὸς τὰς διαλυθείσας σ.* qua emendatione nullam veriore, paucas elegantiores dari posse contendo. Adscribam verba e *Xenoph. Ephesi* II. p. 34. *καὶ τῆς νεὸς διαρράγεισης μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον.* Ab hoc loco non longe is fuit diversus, e quo pauca produxit *Amm.* cuiuscunque demum sint auctoris. Quod vero paulo ante incipiebam dicere, id, ut opinor, dubio vacat. Vetusiores et cultiores *piratas* (quam vocem Latini post *Varronem* frequentarunt) generaliori nomine *ληστὰς* appellare solent, vel etiam *τοὺς ἐν τῇ θαλάσῃ κακουροῦντας.*

Neminem forsan habemus, qui *πειρατής* eo sensu adhibuerit, antiquiorem Graeco *Iobi* interprete c. XXV. v. 3. Unius *Nicarchi* locum ex Anthol. II. c. VI. ep. 5. in v. *Πειρατής* adduxit *Stephanus* Thef. T. III. p. 159. Occurrit etiam in *Polybii* fragmento apud *Suidam* in *Καταβολή*. apud *Achillem* autem *Tatium* et *Xenophontem Ephesium* usu longe frequentissimo. Quibus adde, si lubet, Grammaticos, *Hesychium* in *Καρίται* et in *Μεσσηριοί*. *Etymolog.* et *Suid.* in v. *Schol. Soph.* ad init. *Aiac. Schol. Oppian.* I. Hal. v. 649. Subiiciam observationem *Schol. Pindari* ad *Pythion* Od. II. v. 62. *Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος ληστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας. παρ' ὃ δὲ καὶ ὁδοῦρους αὐτοὺς λέγουσιν Ἐυριπίδης ἐν Ἀρχελαῶ· Ἔπασ' ὁδοῦρους λυμειῶνας. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί· Πῶς δῆθ' ὁδοῦρόν ὅμοιος ἐξέβης λαθῶν.* Quem *Tragici* versiculum duabus tantum literis extritis ita legendum esse suspicor:

Πῶς δῆθ' ὁδοῦρόν οἶος ἐξέβης λαθῶν;

Qui tu solus latronem latere et evadere potuisti?

C A P U T IX.

Πήρα pastoritia. In Ammonii scripturam inquiritur. Κατωμίδες reponitur in Hesychii Lex. Πήρη κατωμαδίν. Grammatici Ἄφενος deducunt ab ἔνος, annus. Festi observatio probatur. Τετραετές. Tentatur Schol. Theocriti. Πλήμη seu Πλήμμη pro πλημμυρίς. Ascalon. schedae suppleuntur. Πλήμναι. Etymol. et Apollonii versus in Soph. Schol. corriguntur.

195

*Πείρα καὶ Πήρα διαφέρει. — Πήρα δὲ, τὸ ἱατρικὸν ἐγγχειρίδιον, καὶ δέρμα τι ἀρτοσόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.] Priorem significatum medicis relinquam, si qui modo sint medici, quos harum minutiarum cura tangat. Quando autem alter *perae* usus ab aliis fuit indicatus, veluti a *Pricaeo* et *Albertio* in *Obf. ad Matth.* X. v. 10. vix quidquam esse videbatur, quod eorum observatis*

hac opera adiungi posset. Est tamen aliquid, quod non praetermittendum censui. In istis *Ammonii* verbis, *δέριμα τι ἀροτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὄμων φέρουσιν οἱ ποιμένες*, priscæ, quæ illam *Stephani* praecefferant, Editiones pro ἐπὶ τῶν ὄμων præferebant ἐπὶ τῶν νόμων· idque mendosum esse supra adferui. Sed ubi me series in hunc locum iterum deduxit, coepi animadvertere, posse cui eam suspicionem oboriri, *Ammonium* scripsisse: ὃ ἐπὶ τῶν νομῶν φέρουσιν οἱ ποιμένες· quod scilicet longiuscule cum grege ad pascea abituri secum sumunt. quam lectionem tantum non sperno, ut vulgatae eam anteponendam censeam. Si enim ὄμων posuisset *Amm.* potius, opinor, scripsisset ὃ κατὰ τῶν ὄμων φέρουσιν οἱ ποιμένες. Inde etiam *Hesychio Κατωίδες* exponuntur: ἄπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὄμων φοροῦσι δέριματα. quo in loco satis inepte legitur *Κατωίδες*· quod si nondum fuit ab aliis monitum, una fecit literarum series. Pastoritiam *πήρην κατωμαδίην* vocat *Moschus* in dulcissimo epigrammate εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα·

Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον 196
Οὐλος Ἔρωτος, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.

Ἀροτοφόρον hocce pastorum *δέριμα* frequenter, neque mirum, memorat *Longus*, e quibus omnibus locis unus est, qui huc etiam referri posset; et Eruditiss. *Albertium* in *Observ.* ad eum quem dixi locum non praeteriit. *Perseus* τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὄμων, teste *Pherecyde* apud *Schol. Apoll. Rhod.* IV. v. 1515. ubi emendatius scribi potest ex *Apollod.* II. p. 84. κίβισιν, ἦν, inquit, φασὶ τινες εἶναι πήραν. ubi vide *Galeum*.

Πλούσιος Εὐπόρου, Ἀρνειοῦ, Ὀλβίου καὶ Εὐτρυχοῦς διαφέρει.] *Ἀρνειὸς* dum *Ammonio* dicitur ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφήν συλλέγων, nominis ratio quaeritur in ἔνος· quam vere, nunc non disputo. ἔνος γὰρ, inquit, ὁ ἐνιαυτός. quæ postrema, a *Thom. M.* ommissa, leguntur etiam in *Cyrilli* Lexico MS. ubi eadem traditur differentia, et apud *Proclum* ad *Hesiod.* Ἔργ. v. 24. E Grammaticorum originationibus, quantumvis ineptis et falsis, plurimarum saepe vocum, quas absque iis ignoraremus, percipi potest

cognitio. *Etymologus* in "Αφενος· ἐστὶν ἕνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλιμάχος, Τετραεὸν Λαμάσου παῖδα. Bonae frugis plena est *Festi* observatio: *Annis ex Graeco venit, quem illi ἕνον dicunt; et quod nos trimum, illi dicunt τριεὸν.* Vulgata lectio ἕνον et τριεὸν a tali videtur investa, qui non memor, veteres Romanos literas nunquam duplicasse, ἕνον et *annum* propius convenire existimaverit. *Hesychius*: Ἐπτάεον, ἑπταετῆ. *Dores*, notante *Corinthio*, τὸ 197 τετραεὲς Τετραεὲς λέγουσι. quae observatio ad *Theocritum* est referenda *Idyll. VII. v. 147.* ubi *Scholiasiae* verba, prouti vulgantur, haec sunt: Τετραεὲς, ἡγοῦν τετραεὲς, Ἀττικῶς. ἢ τὸ ἐν ἕτος κατὰ τινας. ubi mihi quidem emendandum videtur: τὸ γὰρ ἕτος ἕνος κατὰ τινας. aut, si id mavelis, ἕνος. qua ratione scribendum credidit *Theodoritus* in *Lexico περὶ πνευμάτων.*

Πλήμμαι καὶ Πλήμναι διαφέρουσι. Πλήμμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλήμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.] Neminem opinor dubitaturum, quin recte *Scaligeri* emendationem in textum receperim. *Suidas*, ubi utriusque vocabuli diversam potestatem declarat, Πλήμη, inquit, πλημμύρα τῆς θαλάσσης. ubi nihil est causae cur *Kusterus* mavelit πλήμη inductus *Schol. Apoll. Rhodii* nota, qua usus fuit etiam *Ill. Spanhemius* ad *Callim.* h. in *Del. v. 263.* Πλήμη non solum ex *Ammonio*, sed et aliunde notum. *Thomas M.* Πλήμας τὰς πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν. *Eustathium* confer ad *Hom. Od. I. p. 371.* et ad *Dionys. Perieges. v. 202.* Credidit *Thales Milesius*, ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήμμης τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον, teste *Schol. Apoll. Rhod.* quo loco, nunc non commemini. E *Ptolemaei Ascalon.* schedis sequentia edidit *Cl. Fabricius* §. 187. πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, πλήμναι δὲ μετὰ τοῦ ν̄ αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες. ubi restituendum esse πλήμμαι, πλημμυρίδες τ. π. sive πλήμμαι, vel inde liquet, quod addat πλήμναι δὲ μετὰ τοῦ ν̄ αἱ τῶν τροχῶν σ. *Etymologus*: Πλήμνας, τοὺς τροχοὺς, τὰς σύριγγας· ἃς ἔνιοι χοινακίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄζων ἐνστρέφεται. ubi corrigendum: Πλήμνας, τοῦ τροχοῦ τὰς σύριγγας. Plura ea de 198 re notavit *Schefferus* de *Re Vehic. l. c. vi. p. 48.* et 49.

Verſum autem *Apoll. Rhod.* I. 757. reſtitues in *Schol. Soph.* ad *Electr.* v. 746. ubi pro ἄξονος ἐν πλήμνησι corrupte vulgatur Ἀζόμενος πλήμνησι. *Schol. Homeri* ineditus ad *Il. E.* v. 726. Πλήμναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεισθαι ἀπὸ τοῦ ἄξονος· ταύτας δὲ ἐνιοὶ χήσας ὀνομάζουσι. et quae plura in libro *Voffiano* proſtant.

CAPUT X.

Differentiam inter Πρόξενον, Ἰδιόξενον et Δορύξενον multi tradiderunt. Ammonii ad v. Δορύξενος observatio non protrita. Quis olim Δορύξενος; Suidae vindicata vulgata lectio. Varias ad Amm. notam reficiendam eruditorum hominum coniecturae. Veterum Πρόξενους quid fuerit muneris iniunctum? Suidas corr. e scripto Cod. Πρόξενους frequenter ab Oratoribus memorari. Ἰδιόξενον et Πρόξενον discernit Lucianus, imitatus Demosth. cuius locus corrigitur.

[Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει.] Super harum vocum differentia ex *Aelii Dionysii* et *Pausaniae* Lexicis multa notat *Eustathius* ad *Hom.* *Il. Γ.* p. 307. quocum si vel conferantur *Suidas*, *Pollux* *III.* 59. 60. et *Moschorulus* περὶ σχεδῶν p. 119. universi nihil in medium producent, quo *Ammonio*, usum vocis *Δορύξενος* tradenti, fieri possit medicina. *Ammonii* verba, prouti vulgo legi solent, describam: *Δορύξενος* δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλλῆς γὰρ ξενίων τυγῶν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολέμιον λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ 199 φυλάσας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο. Antiquitatis particula, quam hic tangit Noster, reliquis, quos nominavi, Grammaticis fuit, ut puto, incognita. Apud *Suidam* in v. Ἰδιόξενος *Δορύξενος* exponitur ὁ ἐκ πολέμου γνωσθεὶς καὶ γεγονὼς τινὶ ξένος. ita enim legendum; nam causae nihil erat, quod *Kusterus*, reiectis vocibus γνωσθεὶς καὶ, quas liber *Batavus* agnoscit, scribi voluerit: ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονὼς τινὶ. Praeter *Aelium Dionysium* *Moschorulus*, *Δορύξενος* δὲ, inquit, ὁ ἐκ πο-

λέμου γνωσθείς. et *Pollux* III. 60. Δορυξένος δέ, ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γνῶσιν πεποιημένος. Ista Grammaticorum expositio binis *Euripidae* locis, in quibus δορυξένων fit mentio, adprime congruit, quorum alter est in *Medea* v. 687. alter in *Androm.* v. 999. *Sophocles* enim in *Electra* v. 45. et in *Oed. Col.* v. 624. παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον, ut cum *Eustathio* loquar. neque in *Aeschyli* *Choephor.* v. 560. et v. 914. propriae significationis adeo habenda est ratio. Ut autem id, quod supra me facturum receperam, nunc porro exsequar, ponam iterum mendosam *Ammonianae* notae scripturam, deinde eruditorum hominum coniecturas subiiciam. Corrupta in *Amm.* verba haec sunt: αἰεὶς γὰρ ξενίων τυχῶν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. Pro ultimis verbis *Scaliger* in libro suo correxerat μανδύην τεταμένην. quae scriptura, quantumvis acute excogitata, cum veritatis colorem prae se non ferebat, varios simul adii, a quibus non dubia medelae spes adfulgebat. Vir Celeberrimus *C. A. Dukerus* hac ratione locum sibi videri 200 constituendum significavit: αἰλοὺς γὰρ ξενίων τυχῶν ἀφείθη π. τ. π. λύτρα λαβόντος. μνα δ' ἦν ἢ τεταγμένη. Praeclarae emendationis laudem partietur Nob. *Matthias Röverus*, qui eadem plane ratione separandam vocem μναδὴν perspexit, sed pro αἰεὶς γὰρ scribi maluit αἰεὶς γὰρ καὶ ξενίων τυχῶν. Clarissimus vero *Arnaldus* solutionis pretium non definiendum esse credidit, ac proinde corrigendum: αἰλοὺς γὰρ καὶ ξενίων τυχῶν ἀ. π. τ. π. λύτρα λαβόντος τινὰ δὴ τεταγμένα. ὁμοίως δὲ καὶ φυλάξας κ. τ. λ. quod in primis considerari meretur propter *Plutarchi* locum, cuius partem mox adferam, quando prius *Eruditiss. Reiskii* coniecturam cum *Lectore* communicavero. Is ubi primum μναὺ τὴν τεταγμένην legendum esse coniecerat, postea graviore vulnere locum afflictum esse suspicabatur, hac autem ratione corrigendum: ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου, λύτρον λαβόντος καταβολὴν. τῇ τεταγμένῃ κομίσας οὖν καὶ etc. ut scilicet ab hoste dimissi pro redemptionis suae pretio postea adferendo quaedam deposuerint. etc. Ex his coniecturis unusquisque eligat, quae sibi proxime videbitur

ad veritatem accedere. *Plutarchi* locum, ab aliis etiam indicatum, tandem subtexam; est in *Quaest. Gr. T. II.* p. 295. ubi eam ponens quaestionem: *Τίς ὁ δορυξένος;* praeter alia in hunc modum scribit: *τοὺς δ' ἄλισκομένους λύτρον τι τεταγμένον ἔδει καταβαλεῖν, καὶ τοῦτο ἐλάμβανον ἀρέντες. πρότερον δὲ οὐκ εἰσέπραττον, ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰγυμάλωτον, ἀπῆγεν οἴκαδε, καὶ μεταδοὺς ἄλων καὶ τραπέζης ἀπέπεμπεν οἴκαδε. ὁ μὲν οὖν τὰ λύτρα κομίσας ἐπηνεῖτο, καὶ φίλος αἰεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου Δορυξένος προσαγορευόμενος.* Antiquioris, quem ibi sequitur *Plutarch.* auctoris verba fortasse *Ammonius* nobis re- 201 praesentat. Ad hanc etiam rem opportuna notat *Hesychius* in *Δορυξένους*. Et haec quidem hactenus. Quandoquidem autem in Grammatico illustrando versamur, prius nolo ab hoc loco discedere, quam paucula de usu vocis *Πρόξενος* monuero. *Πρόξενος* secundum *Amm. πόλεως καὶ ἔθρους. Πρόξενοι*, ut, quae a Grammaticis traduntur, universa complectar, homines dicebantur privati, quibus in patria urbe degentibus honorificum hospitii ius cum alia civitate publicitus intercedebat: his id muneris erat praecipue iniunctum, ut sedulo prospicerent, ne quid publica istius civitatis res a civibus suis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hospitio exciperent, ad populum deducerent, utque iis bene esset, procurarent. *Schol. Demosth.* ad *Leptineam* p. 371. *Πρόξενος, ὁ τὸν ἀπὸ ἄλλης πόλεως ἀναδεχόμενος, καὶ προσόδου φροντίζων τῆς πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ.* quod Scholion minus emendate edidit *Wolfius*. *Erotianus* in *Lex. Hippocr.* *Προξένους*] Οὕτως ἐκάλον οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν ἐπιδεχομένους (malo: ὑποδεχ.) καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν. Publica auctoritate constitutos declarat diversi generis nomen *Ἐθιλοπρόξενος*, a *Polluce*, *Suida* et *Hesychio* expositum. Quae aliorum observatis adieci, *Suidam* habent auctorem in *Ἰδιόξενος*. ubi *Πρόξενον* dictum fuisse tradit, *παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ πράττει* (lege *διαπράττει* ex *MS. Leidensi*) ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέ-

ροντα, ἧς προξενεῖ. Huiuscemodi προξένους frequenter memorant Oratores antiqui. *Demosthen.* de Halon. p. 33.

202 C. Καρύστιον τὸν πρόξενον τῆς ἡμετέρας πόλεως. contra Callipp. p. 719. C. προξενῶν μὲν γὰρ τυγχάνω τῶν Ἡρακλειωτῶν. *Dinarchus* contra Dem. p. 98. A. ὅσους οὗτος γέγραφε προξένους εἶναι καὶ Ἀθηναίους. *Aeschines* de fals. legat. p. 266. B. Δημοσθένους τοῦ Θεβαίων προξένου. Idem contra Ctesiph. p. 294. A. Θράσιων ὁ Ἐρχιεύς, πρόξενος ὢν Θεβαίους. Tales Delphis plurimos fuisse, perquam fit credible. Conf. *Euripides* Androm. v. 1102. et *Barnes.* ad *Eurip.* Ion. v. 1039. Locum denique, in quo πρόξενος et ιδιόξενος discernantur, clarissimum subministrabit *Demosthenes* pro Rhod. libert. p. 79. C. ubi nihil in gratiam Rhodiorum temere a se dici indicaturus, οὔτε γὰρ, inquit, πρόξενος τῶν ἀνδρῶν, οὔτε ἰδίᾳ ξένος αὐτῶν οὐδεὶς ἐστὶ μοι. ubi legendum puto: οὔτε γὰρ πρόξενος εἰμὶ τῶν ἄ. οὔτε ιδιόξενος αὐτῶν ο. ε. μ. quem locum non obscure imitatur *Lucianus* initio Phalar. II. T. I. p. 741. Οὔτε Ἀραραγαντιῶν, ᾧ ἄνδρες Δελοῖ, πρόξενος ὢν, οὔτε ιδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος. quae in Scholiis leguntur, non sunt unius afflis.

CAPUT XI.

Atticorum Ῥαφανὶς quo nomine vulgo diceretur, ambiguum. Ῥεφανος. Ionum Ῥέπανος. *Amm.* tentatur. *Suidas* e MS. emend. *Archilochi* versus illustr. *Archilochi* nomen restituitur in *Athenaeo*. *Moschi* versus corrigitur. Κύματος ἀγή, litus fluctifragum. *Paucula* de ν. Σισύρα et Σισύρα.

203 Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει.] Differentia ex illis, quos citant *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 27. et *Kuster.* ad *Suid.* notissima est. *Paucula* tamen propter ultima *Ammonii* verba adiiciam: ubi is scribit, Atticis Ῥαφανίδα vocari τὴν παρ' ἡμῖν Ῥάπανον, dubium, inquam, esse potest, an ea lectio sit sincera. nam pro Ῥάπανον apud *Moschorulum*, qui sine controversia *Ammonii* notam descripsit, Ῥάπαλον vulgatur.

Aliter etiam *Hesychius*: 'Ραιρανίς καὶ 'Ράφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 'Ράφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη· 'Ραιρανίς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφανος. et ea cum lectione *Suidas*, prouti vulgatur, concinit: 'Ραιρανίς. 'Ραιρανίδα φασὶν Ἀττικοὶ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον καλοῦμεν. Ultra nunc quaeso lectio eligenda? si mihi credatur, neutra, qui pro 'Ράπανον in *Amm.* scribendum cenfeo 'Ρέφανον, permotus *Suidae* loco, quem ita legi in MS. *Vossiano*: 'Ραιρανίς. 'Ραιρανίδα φησὶν Ἀττικῇ, ἣν ἡμεῖς ῥέφανον φασίεν. In *Cyrilli* Lexico 'Ρέφανον etiam reperire licet. Facile autem, cur id mavelim, animadvertes, postquam sequentem *Ammonii* notam subiecero: 'Ρέφανον καὶ 'Ράφανον διαφέρει παρ' Ἰωσι καὶ Ἀττικοῖς. 'Ρέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φασίεν· 'Ράφανον δὲ, τὴν κράμβην. qui etiam locus graviter adfectus sine scriptis libris frustra tentaretur, nisi quod legendum arbitror: 'Ρέπανον μὲν (Ἰονες λέγουσι), ἣν καὶ ἡμεῖς φασίεν ῥέφανον. Ionibus ῥέπανον tribuit *Thomas M.*

'Ρόδον καὶ 'Ροδωνία καὶ 'Ροδῆ διαφέρει.] *Archilochi*, quem *Ammonius* adducit, locus:

Ἐχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέροπετο

'Ροδῆς τε καλὸν ἄνθος.

apud *Moschor.* vitiose profertur: Ἐχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἀφείπετο, ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος. ab hac lectione non discedit *Phavorinus* in 'Ρόδον. Proba lectio est ἐτέροπετο. 204
Lucem huic versui accendit *Hesychii* observatio, qui moris fuisse refert, *Μυρσίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον δίδοναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ἄσαι ἀντὶ τοῦ βαρβίτου.* Confer *Hes.* in *Τὴν ἐπιδειξίαν.* Primum *Archilochi* versum servavit etiam *Etymologus* in *Θάλλω* p. 441. v. 49. alter, 'Ροδῆς τε καλὸν ἄνθος, extat apud *Athen.* II. p. 52. F. ubi pro Ἀντίλοχος reponi debet Ἀρχίλοχος. Quandoquidem rosarum meminit *Amm.* nihil vetat emendasse *Moschi* Europam v. 36.

Τερόμεναι ῥοδῆ τε φῦν καὶ κύματος ἠχῆ.

ubi non undarum sonitu, sed puellas delectatas fuisse suspicor litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant. Lego itaque:

— καὶ κύματος ἀγῆ.

Apollon. Rhod. eadem utitur loquendi ratione l. v. 554.

—— ———— πολὴν δ' ἐπὶ κύματος ἄγῃ
Τέγγε πόδας.

Isaacus Casaubonus pro vulgata scriptura ἄγῃ in *Numenii* versu apud *Athen.* VII. p. 305. A. emendavit:

—— ———— ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἄγῃ.

eodem *Apoll. Rhodii* loco inductus, quem sine auctoris nomine apud *Etymologum* vir inclytus repererat.

- 205 Σιούρα καὶ Σισύρα διαφέρει.] Differentiam praeter *Hesych.* adnotavit *Etymologus* p. 714. v. 24. nam cum priori observatione altera in MS. coniungitur: Σιούρα δέ ἐστι παχὺ περιβόλαιον ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. De Σιούρα praeter eos, quos ad *Poll.* X. 123. indicavit Celeberr. *Hemsterh.* ad mentem *Ammonii* nonnulla notat *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Nub.* v. 10. *Musonius* apud *Stobaeum* Tit. LXXXIII. p. 489. τῆς δὲ σισύρας ἰκανωτάτης οὔσης ὑπεστρωσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδος ἢ φοινικίδος. In *Lexico Cyrilli* Σιούρα exponitur τραχὺ καὶ παχὺ ἱμάτιον δουλικόν. quo usu occurrit in *Alciphron.* III. *Epist.* xxvi. κειμένην τῆν (ita MS.) σισύραν, ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμεν, ὑπὸ μάλῃς ἄχετο φέρων. *Ep.* XLII. τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρίς ἢ φλόξ. Confer apud *Stob.* p. 487. v. 44. leviter depravatum Pythagoreae *Perictyones* locum. Alterum vero Σιούρα, olim frequentius in veterum libris obvium, *Herodoto* IV. c. cix. et alibi restituit V. C. *Iacobus Gronovius* p. 933. quibus locis adde *Aeschyli* et *Sophoclis* fragmenta a *Polluce* X. 186. conservata. *Corinth.* de *Dial.* Ion. Σιούρα, βαρβαρικὸς χιτῶν. Iure itaque pro Σισύρα in *Ammonio* reposui Σιούρα.

C A P U T XII.

- Σταφύλη *Grammaticis* vulgo ἡ καθιεμένη μολυβδῖς. Haec bina a *Callimacho* distingui. Σταφύλη *amassis.* *Varia* in *Hom.* lectio. *Scholion* scriptum corrigitur. *Ammonii* locum corrumpit *Stephanus.* Φαισύλη, *Phaesylye,*
- 206

inter Hyadas Bacchi nutrices enumeratur. Pherecydae nota apud Etymol. emendatur. Θνώνη pro Διώνη reponitur in Schol. Hom. Panyasis emaculatur.

Σταφύλην — — καὶ Σταφύλην βαρυτόως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος.] Eruditam sed mirum in modum librariorum negligentia depravatam Ammonii observationem emaculare supra laboravi, ubi non pauca tamen diligentiori aliorum curae commisi. Primum, notante Amm., Ptolemaeus in libris de Profodia *Homericæ*, τὸ μὲν βαρυτονούμενον, φησὶν, ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται. Eandem vocis σταφύλη expositionem praeter personatum Ptolem. *Ascalon.* in libello de verborum differentiis tradiderunt *Hesychius*, *Etymologus* et *Moschorulus*, nisi quod in huius sylloge perperam vulgatur. In *Callimachi* tamen fragmento σταφύλη et καθιεμένη μολυβδὸς tanquam diversae significationis voces discernuntur. Inter *Bentlei. Callim. fragm. CLIX.*

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδὸς.

Hunc vocabuli σταφύλη usum forsitan ignoraremus, si non *Homeri* obtitisset auctoritas, qui Eumeli equas examuffim aequales fuisse docet *Il. B. v. 765.*

Ἵστιας, οἰετίας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔϊσας,
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

In quorum versuum altero MS. *Vossianus* praefert ἐν Φηρείῃ quod leviter mutatum ἐν Φηρείῃ vulgatae lectioni haud temere postposuerim. Eodem in Codice haec legebatur, 207 quae cum edito *Schol.* et cum *Eustath.* comparari poterit, adnotatio: Οὕτως ἔσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νῶτοις, ὡς ὑποστάθμη· σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικός διαβήτης, ἥντινα καὶ στάθμην λέγουσιν· ἔστι δὲ σχοινίον λεπτὸν χοιόμενον μέλιτι ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορροῦσι τὰ ξύλα· καὶ οἱ λαοὶ τοῦτω χρῶνται, ὅς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. in quibus pro ὑποστάθμη scribendum ὑπὸ στάθμη, et pro μέλιτι ex edito *Schol. μίλτω*. Confer in *Anthol. IV. c. vii. ep. 31.* Auctor Indicis voc. acc. dist. Σταφύλη, *perpendicularum*. Glossae: *Perpendicularum*, καθέτης et στάθμη λεξικῇ,

ὃ καλεῖται καθέτηρ. ubi λαοξοϊκή, et pro καθέτης, καθέτηρ, five κάθετος corrigi potest. Porro ex *Heraclidæ* observatione, quam *Ammonio* debemus, particulam depromam.

Ibid. Φαισύλη, δοκεῖ δ' αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ *Λυκοῦργος* Σεῦε κατ' ἠγάθειον *Νυσηῖον*. ἐδύλη.] Imprudenter, ne dicam inperite, *Henr. Stephanus* sibi a veteribus editionibus recedendum existimavit edendo: φεσύλη, ἐδύλη. δοκεῖ δ' αὕτη μία κ. τ. λ. quasi vero quispiam hominum *Edylen* Bacchi nutricem noverit. Itaque ἐδύλη suo loco reposui, et Φαισύλη *Scaligeri* monitu in textum *Ammonii* reduxi; qui hanc notae suae partem hac ratione scriptam reliquerat: Φαισύλη, (δοκεῖ δ' αὕτη μία εἶναι τῶν τ. τὸν Διόνυσον. ἃς ὁ *Λ. σ. κ. ἢ Νυσηῖον*) Ἡδύλη. Optimo consilio hanc nobis *Ptolemaei Afcalonitæ* notam exhibuit *Fabricius* V. C. §. 137. Σταφυλή ὀξυτόνως ἢ ὀπώρα. Σταφυλή δὲ βαρυτόνως, ὡς Φαισύλη, ἢ δοκεῖ μία εἶναι τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον κ. τ. λ. Quoniam vero hinc nondum liquido constat, Φαισύλη mulieri fuisse nomen, quae Bacchum nutricata dicitur, alios defensores subiiciam, et ex historia
208 fabulari paucula delibabo. *Phesyle* apud *Hygin.* fab. cxcii. et *Poët.* *Astron.* II. c. XXI. ante *Muncker.* legit *Hugo Grotius* ad *Arat.* Phaenom. p. 5. *Hesiodi* e deperdito libro fragmentum ab *Angelo* etiam *Politiano* I. Epist. 2. eundem in usum productum, quia neque *Munckero* ad manum fuisse videtur, et in *Micylli* nota ad *Ovid.* *Metam.* III. v. 314. mendose prostat, ex *Theone* ad *Arati* Phaenom. v. 172. adscribam:

— — — νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
Φαισύλη, ἣδὲ Κορωνίς, εὐστέρφανός τε Κλέεια
Φαίω θ' ἱμερόεσσα, καὶ Εὐδώρη τανύπεπλος,
Ἄς Ἰάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Videntur inter Ἰάδας etiam Φαισύλην; Iam vero *Pherecydes*, notante *Etymologo* in v. Ἰης, τὴν Σεμέλην Ἰην λέγει, καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφόντας Ἰάδας. ita legendum, non Ἰδας, aut cum MS. Ἰας. idque eo potissimum notandum duxi, ne quis *Sylburgio* crederet, qui, vulgata lectione deceptus,

in accuratissimo indice posuit "Υδαι, *Bacchi nutrices*. Alia dabit *Fabricius* Biblioth. Gr. L. II. c. VIII. §. 17. et *Muncker*. ad *Hyg.* fab. 182. Pro *Αἰσούλη* in *Homer. Schol.* ad II. Σ. v. 486. *Φαισούλη* perbene ex *Hesiodo* restituendum censuit *Cantrabrigiensis* Iliadis Editor. Aliud ibidem est inter Bacchi nutrices nomen *Διώνη*, quod ego non dubitanter ita emendandum puto, ut pro *Διώνη* reponatur *Θυώνη*. *Dione* enim Bacchi fuit mater, *Thyone* nutrix, uti gravissimus auctor est *Panyasis ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας*.

Καί ὁ ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφῶν θόρε ποσσὶ Θυώνης.
apud *Schol. Pindari* ad *Pythion Od.* III. v. 175. ubi pro
ἐν in margine libri sui ἐκ posuerat etiam *Scaliger*.

CAPUT XIII.

209

Corrigitur Ammonii nota ad Γεφυριασμός, sive Γεφυρισμός. Quid sit Γεφυρίζειν; idem fere quod κατὰ λισχάζειν. Λίσχη vocabulum peregrinum incertae originis. Orientales voces saepe Etymologos in errorem inducunt. Λίσχη qualia olim fuerint aedificia? Sophistarum conciliabula. Θῶκοι ἀργικοί. Nobilis Euripidae versus emendatur. Ἀ λίσχη, λισχαίνειν et λισχάζειν.

[Σκῶμμα Γελόιου, Ἐντραπέλου καὶ Γεφυριασμοῦ διαφέρει.]
Ubi reliquam notam cum *Thoma M.* comparabam, ultimam partem seposui, quam hic illustrarem: *Γεφυριασμός* δὲ ἀπὸ τοῦ τοῖς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἦτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων διασχυμούς τινῶν quem locum produxerunt *Io. Meursius* Att. Lect. V. c. 31. *Eleusin.* c. 27. et *Sam. Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. c. XXI. Horum utriusque uti quidquid erat antiquarum rerum patebat, mirum equidem non est, veterum scriptorum loca, diversa tantum facie et cuique proprio colore delineata, eadem apud utrumque reperiri. In id etiam ambo consentiunt, ut pro *Γεφυριασμός* reponendum esse statuunt *Γεφυρισμός*, et leviores corruptelas, quae *Ammonii* verbis insident, intactas praetereant; neque enim satis, ut opinor, cohaerent

- τοῖς Ἀθήνησιν, et ἔμμετρα διασυρούς. cui tamen vitio tollendo facile succurret, qui sua ex *Ammonio* depromsit,
- 210 *Thom. M.* is ad v. Σῶμα ita scribit: Γεφυρισμός δὲ (quod, si *Thomae* manum habere velis, cave mutes) ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἦτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίγα μέτρων, διασυρόν τινῶν ἔχοντα. quae omisit τοῖς Ἀθήνησιν (ita lego pro τοῖς) in *Ammonio* retinenda puto, cui ex *Thom. M.* reddes διασυρούς τινῶν ἔχοντα. five enim διασυρούς legas, seu διασυρόν, non multum interest. e schedis *Ptolemaei Ascalonitae* §. 141. *Fabricius* protulit διασυρούς τινας περιέχοντας. nisi potius in scripto libro περιέχοντα extiterit. *Proclus* in *Chrestomathia*: ὁ δὲ Σίλλος πεφασμένως λοιδορίας καὶ διασυρούς ἀνθρώπων ἔχει. *Γεφυρισμός* autem in *Amm.* legendum suadet saltem cognita forma verbi *Γεφυρίζειν*. quod, cum denotet *scurrili et petulanti ioco petere et obtrectare*, cum Latino *carinari*, quod verbi *Gatakerus* ad *Antonin.* I. §. 15. exposuit, pulcre contulerunt *Scaliger* ad *Fest.* in v. *Carinari* et, qui *Scaligeri* nota strenue fuit usus, *Mauffacus* ad *Harpocr.* in *Βωμολογεύεσθαι*. In veteris auctoris loco apud *Suidam*, ab aliis forte praetermissis, Sylla Atheniensibus iratus fuisse narratur διὰ τὰ σκώμματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέρριπτε τὴν πολιορκίαν. Unde verbum *Γεφυρίζειν* in eam defluerit significandi potestatem, non aliunde mihi videtur repetendum, quam ab hominibus nequam et defidiolis, qui nihil agendo in pontibus diem conterebant. Si non similis, finitima certe est ratio verbi *λεσχάζειν* a *λέσχη* derivati; itaque, cum nihil sit, quod porro de verbo *γεφυρίζειν* notem, vocis *λέσχη* secundum veteres usum declarare libitum est. Primum ponam *Casauboni* verba ex *Animadv.*
- 211 in *Athen.* V. c. iv. p. 337. 338. *Λέσχη antiquissimis Graecis dicebatur otiosorum hominum conventus, ut senum et mendicorum, qui ad blaterandum congregari amant. Ita Homerus, Hesiodus, Herodotus.* Ibidem loci vocem *λέσχη* peregrinam esse submonuit *Casaubonus*, eique *Hebraeam* etiam radicem substituit, aliam *Bochartus*; et commemini, nonneminem diversam etiam, huic voci satis apte

respondentem, excogitasse. quo autem constet, quam facile sit et nullius res operae, in huiusmodi vocibus fallaces literarum tractus aucupari, et doctioribus obniti, in hac voce exemplum ponam. Est in Hebraeo Codice superstes verbum רש , quod Alexandrini fere per $\alpha\delta\omicron\lambda\epsilon\sigma\chi\eta\sigma\alpha\iota$ reddiderunt; erunt itaque, ita suspicor, qui hinc loca, in quae garruli homines conveniebant רשׁל , ad confabulandum, $\lambda\epsilon\tau\chi\alpha\varsigma$ Graecis denominari potuisse arbitrantur. Neoptolemus in Glossario apud Proclum ad Hesiod. *Ἔργ.* v. 493. $\lambda\epsilon\sigma\chi\eta\eta$ fuisse scribit $\delta\omicron\nu\omicron\mu\alpha$ $\alpha\upsilon\lambda\eta\varsigma$, $\epsilon\tilde{\nu}$ η $\pi\upsilon\tilde{\nu}\sigma$ $\epsilon\sigma\tau\iota$. Nimirum $\lambda\epsilon\sigma\chi\alpha\iota$ aedificia proprie dicebantur, pauperibus vespertino tempore excipiendis et adversus aëris intemperiem tutandis publicitus constructa. Schol. Hom. ad Od. Σ . v. 328. $\lambda\epsilon\sigma\chi\eta\eta$ interpretatur $\delta\eta\mu\omicron\sigma\iota\omicron\nu$ $\omicron\iota\kappa\eta\mu\alpha$, $\omicron\iota\omicron\nu$ $\lambda\epsilon\chi\eta\eta$ (non $\lambda\epsilon\sigma\chi\eta\eta$), $\tau\alpha\rho\alpha$ $\tau\omicron$ $\epsilon\tilde{\nu}$ $\alpha\upsilon\tilde{\tau}\omega$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\mu\eta$ $\epsilon\chi\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$ $\omicron\iota\kappa\eta\mu\alpha\tau\alpha$ $\lambda\epsilon\chi\eta$ $\pi\omicron\iota\omicron\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$. Horum aedificiorum ingentem Athenis fuisse numerum locuit Meursius Athen. Att. III. c. vi. plura ad hanc rem notant Commentatores ad Aelian. Var. Hist. II. c. 34. p. 159. 160. et I. G. Graevius Lect. Hesiod. c. XII. ubi et Atticam garrulitatem tangit. Vetus in garrulos dictum: $\epsilon\eta\delta\omicron\nu\epsilon\varsigma$ $\lambda\epsilon\sigma\chi\alpha\iota\varsigma$ $\epsilon\gamma\kappa\alpha\theta\eta\mu\epsilon\upsilon\alpha\iota$, antea minus intellectum, exposuit H. Stephanus Animadv. in Erasmi Adagia. 213

Quod porro scribit Casaubonus: postea de sapientum congressibus id verbum cepit usurpari, firmat Hierocles apud Apostolium XI. 90. olim, inquit, $\omicron\iota$ $\tau\omicron\pi\omicron\iota$, $\epsilon\tilde{\nu}$ $\omicron\iota\varsigma$ $\epsilon\iota\omega\theta\epsilon\sigma\alpha\upsilon$ $\alpha\theta\omicron\rho\iota\zeta\omicron\mu\epsilon\upsilon\omicron\iota$ $\phi\iota\lambda\omicron\sigma\omicron\phi\epsilon\iota\upsilon$, $\lambda\epsilon\sigma\chi\alpha\iota$ $\epsilon\kappa\alpha\lambda\omicron\upsilon\tilde{\nu}\tau\omicron$. tametsi de illis potissimum conciliabulis videtur usurpatum, in quibus non homines prudentes paucis et sobrie dissertabant, sed in quibus garruli sophistae de rebus nihili aut humanae menti praeclusis, multis temere philosophabantur. Aristophanes vocat $\lambda\epsilon\pi\tau\omicron\lambda\omicron\gamma\epsilon\iota\upsilon$ et $\pi\epsilon\tilde{\rho}\iota$ $\kappa\alpha\pi\tilde{\nu}\omicron\upsilon$ $\sigma\tau\epsilon\upsilon\lambda\omicron\epsilon\sigma\chi\epsilon\iota\upsilon$. Talium hominum conventum $\lambda\epsilon\sigma\chi\eta\eta$ nuncupat Epicrates apud Athen. II. p. 59. F. Platonis convivium fuisse $\lambda\epsilon\sigma\chi\eta\eta$ $\phi\iota\lambda\omicron\sigma\omicron\phi\omega\upsilon$ negat Athen. V. p. 192. A. Pro $\lambda\epsilon\sigma\chi\alpha\iota\varsigma$ admirabili gravitate, neque adeo a Cantero aut Barnesio percepta, $\theta\omega\kappa\omicron\upsilon\varsigma$ $\alpha\rho\gamma\iota\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, desidiosas sedes, dixit Euripides in Philoctete:

Τί δῆτα θώκοις ἀγοινοῖς ἐνημένοι
 Σαρῶς διόμυνοθ' εἶδέναι τὰ δαιμόνων
 Οἱ τῶν δὲ χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων;

Qui Graecarum elegantiarum sunt expertes, ad Ill. *Grotii* versionem animum advortant in Exc. ex *Stob. Ethicis* p. 170.

Quid vos sedentes otiosis sedibus
 Iactatis omnes nosse res coelestium
 Temerarii rumoris audaces fabri?

Postremi versus corruptelam *Canterus*, ut puto, persequitur, itaque versionem non adiecit; *Grotiana* ad priorum granditatem minime adfurgit. *Euripides* ad hunc modum, nisi fallor, scripserat:

213 Ὀνητῶν δὲ χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων.

vitio originem praebuit vicina literarum O et Θ figura. versione autem Latina *Euripideae* sententiae elegantias non deteram. eundem sensum uno versu complectitur *Demonax*:

Ὀνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεοῦς.

Quod reliquum est, a λέσχη descendunt λεσχαίνειν et λεσχάζειν. *Periclyone* Pythagorea, sive qui sub huius nomine latet, apud *Stob. Tit. LXXVII. p. 458. parentes καὶ ζῶντας καὶ ἀποιχομένους σέβειν χρῆ, καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν, obgannire. Theognis v. 613.*

Σιγῶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες.

Quod ultimum ad γεγῶτες proxime accedit.

C A P U T XIV.

Artes liberales et sellulariae Ammonio Τέχναι et Ἐπιτηδύματα: haec minus rite ἄλογα vocari. Sellularias artes melius dici Προακτικὰς. Τέχναι βαναυσικαί. Xenophon corrigitur ex Stobaeo. Καθῆσθαι. Βαναυσοὶ vulgo qui per ignem operantur. Etymologus, Cyrillus et Heraclitus emendantur. Βαῦνος.

Τεχνίτης καὶ Βάνασος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθιστῶς· Βάνασος δὲ, ὁ δι' ἄλογον τινὸς ἐπιτηδεύματος.] Pro διὰ λόγου haud sane dubitanter posui ex mente Scaligeri δι' ἄλογον. In 214 praecedenti nota Τέχνην et Ἐπιτήδευμα ita discernit, ut artes liberales τέχνη, sellulariae ἐπιτηδεύματα sint vocandae. Ἐπιτήδευμα δὲ, inquit, τὸ λόγον χρηρῶν, οἷον χαλκευτική, τεκτονική. dubium autem non est, quin haec vocabula promiscue sint a veteribus usurpata, e quibus nescio an facile quisquam dari possit, qui artes illiberales ἄλογους nuncupaverit: verum quidem est, vulgo βαναίσους τέχνας dici, atque ab iis distingui τὰς λογικὰς, veluti artes liberales a sellulariis, neque tamen haec propterea ἄλογοι. Ammonius Hermeae ad Porphyr. f. 5. b. οὐ μόνον αἱ λογικαὶ τέχνηαι καὶ ἐπιστῆμαι δέονται φιλοσοφίας, ἀλλὰ καὶ αἱ βαναύσοι λεγόμεναι τέχνηαι. ubi quae sequuntur, peregrinia sunt. quin sellularias artes sordidas dici posse adfirmanti Salmasio de Trapez. Foen. p. 189. 190. obloquitur Heraldus Animadv. in Salm. Observ. ad Jus A. et R. II. c. xxii. §. 3. et 4. Ad hanc etiam rem conferri possunt Wowerius Polym. c. III. §. 2. 3. et ad Aelian. V. H. vi. c. 6. p. 450. et 451. viri clarissimi Iac. Perizonius et Abrah. Gronovius. Placet imprimis Scholiastae ad Dionys. Thracem inediti observatio, qui sellularias artes vocat πρακτικὰς, et eatenus eas distinguit a λογικαῖς. Grammatici verba producam: τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραὶ εἰσὶ δύο. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λογικαί, αἱ δὲ πρακτικαί. καὶ λογικαὶ μὲν εἰσὶν οἷον γραμματικὴ, ῥητορικὴ, φιλοσοφία· πρακτικαὶ δὲ, οἷον τεκτονικὴ, χαλκευτικὴ, καὶ αἱ τούτοις παραπλήσιοι. Τὰς πρακτικὰς Xenophon vocat βαναυσικὰς τέχνας Oecon. p. 827. C. ubi mirum in modum eas deprimit Socrates, et contemptus rationes promit: καταλυμαίνονται γὰρ, inquit, τὰ σώματα τῶν τε ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐπιμελουμένων, ἀναγκάζουσαι 215 καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι, εἶναι δὲ καὶ πρὸς πῦρ ἡμερεύειν. τῶν δὲ σωμάτων θηλυνομένων καὶ αἱ ψυχαὶ πολὺ ἄρρωστότεραι γίνονται. Pro πολὺ scribe ἐπιπολὺ, plerumque, ex Stobaeo Tit. LIX. p. 382. quem vicissim ex Xenophonte sanabis. in huius verbis τὸ καθῆσθαι et πρὸς

πῦρ ἡμερεύειν observatu non sunt indigna; vocem καθήσθαι in sellulariis artibus propriam e *Poll.* illustravit *Salmas.* De Usur. c. xii. p. 337. alterum ad Grammaticos veteres est referendum, qui βαναύσους proprie dictos volunt, qui per ignem operarentur. Etymologici M. *Auctor* p. 187. Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης, κυρίως ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. (Βαῦνος γὰρ ἢ κάμινος εἴρηται.) *Σοφοκλῆς* (Ai. v. 1141.)

Οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Ita is locus videtur restituendus. MS. εἴρηται et ἐκτησάμην suppeditavit pro vulgata lectione ῥητορικῶς et ἐκτῆσω. *Cyrillus* Lexico MS. Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. Βάναυσος γὰρ ἢ κάμινος. quinimo legendum Βαῦνος γὰρ ἢ κάμινος. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* v. 86. Βαῖνους ἔλεγον τὰς καμίνας. Eadem medicina *Heraclito* est facienda *Allegor. Homer.* p. 495. ἐκ τῶν βαναύσων (i. βαινῶν) διάπυρος ὁ τοῦ σιδήρου μύθος ἐλκυσθεῖς, ὕδατι βαπτίζεται. *Vulcanum* τέχνην ἔχοντα βάνανσον facete ridet *Lucianus* *Deor. Dial.* XV. ἰδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκρυότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. Alibi eundem βάνανσον vocat καὶ χαλκία καὶ πυρίτην. Ceterum, quod in talibus fieri fere consuevit, quidquid minus liberale et indoctum habebatur, usu frequentissimo βάνανσον dicebatur.

Τρόχος pro δρόμος secundum *Gramm.* βαρυντόως scribendum. *Discrimen* inter Ὑπαρ et Ὀναρ. ista veluti diversa opponi. *Max. Tyr. emend.* Σαφῶς et ὄναρ. *Loquendi formula* καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ. *Corruptus Democriti locus* indicatur. Ὑπάγειν vice τοῦ προάγειν et similia. *Schol. Aristoph. Comici fragmentum* et *Hesychius* emendantur.

Τροχοὶ ὀξυντόως, καὶ Τροχοὶ βαρυντόως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.] *Schol. Dionysii Thracis*: Τροχὸς μὲν ἐστὶν ὁ τρέχων· Τρόχος δὲ ὁ τρεχόμενος. *clarius Etymologus* p. 686. v. 10. Τρόχος ὁ τόπος, ἐν ᾧ τρέχουσι· Τροχὸς δὲ

ὁ τρέχων. ea etiam ratione apud *Amm. Tryphon*: Τρόχους δὲ, inquit, βαρυντόνως λέγουσι τοὺς δρόμους, et in eam rem adducit locum ex *Euripidis Alope*, nisi tamen in *Amm.* pro ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὡς γησιν, μὲν ἐν Ἀλόπη *Εὐριπίδου*, levi mutatione legi debeat: ὡς γησιν, ἐν *Μεγαλίππῃ Εὐριπίδου*. Alium ex eiusdem *Tragici Medea* locum adfert *Auctor Etymolog. M.* Τρόχος βαρυντόνως ἐπὶ τοῦ δρόμου. *Εὐριπίδης Μηδεία*,

Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπευμένοι
Στείχουσιν.

ἀντὶ τοῦ γυμνασίων, δρόμων. *Scholiasτες* ad istum e *Medea* versum 46. ἐκ τρόχων, inquit, βαρυντόνως, ὡς νόμων. *Δριστοφάνης*.

Βαδίζει μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων.

ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. In *Comici* 217 versu malim cum *Hesychio* ponere ἐξ ἀποτρόχου, quod is exponit ἐκ περιδρόμου. Ad mentem *Ammonii* in *Sophoclis Antigone* v. 1181. scribi etiam deberet: Τρόχους ἀμιλλητήρας ἡλίου. Adde *Eurip.* *Hippol.* v. 1133. *Phavorin.* Τρόχοι, δρόμοι, παρὰ τῷ Ἴπποκράτει.

Ἵπαρ Ὀνειράτος διαφέρει. Ἵπαρ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐναρχῆς ὄψις. Ὀνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.] Dum in his discernendis alii strenue nugantur, differentiam optime constituit *Ammonius*. Ex veterum usu Ὀναρ fallacem et obscuram φαντασίαν, quales fere in somniis nos deludunt, Ἵπαρ exploratam rei veritatem designat. Ἵπαρ ab *Hesychio* exponitur ἀλήθεια in v. Ἡπαρ. *Max. Tyr.* *Serm.* xxviii. p. 162. (λόγους) σφαλεροὺς καὶ ἀπατεῶνας, καὶ μηδὲν Ἵπαρ ἐπὶ τὴν ψυχὴν φέροντας. nihil habentes, in quo animus tuto possit acquiescere. *Plato* in *Politic.* p. 124. χαλεπὸν, ὃ δαιμόνιε, μὴ παραδείγμασι χρώμενον, ἱκανῶς ἐνδείκνυσθαί τι τῶν μείζονων. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα (malim ἕκαστα ex *Stob. Ecl. Phys.* II. p. 157.) πάντ' αὖ πάλιν ὡσπερ Ἵπαρ ἀγνοεῖν. periculum enim est, ne, qui singula obscure noverimus, postea universa vere ignoremus. *Pindarus Olymp. Od.* xiii. v. 94.

ἔξ ὄνειρον δ' ἀντίκα
ἦν ὕπαρ.

Formula loquendi proverbiali perquam frequenter ὕπαρ et ὄναρ sibi invicem solent opponi. *Heliodor.* II. p. 84. καὶ εἶθε γε ὕπαρ ἦν, καὶ μὴ ὄναρ, ὃ Θεάγενης, τὸ φανέν.
218 *Adde* III. p. 147. *Aristaen.* II. Epist. 18. et *Max. Tyr.* Serm. XXI. p. 120. Macula non sane gravi, sed quae venustissimi tamen scriptoris locum deformat, differt. XXVII. liberabo. Ultima istius dissertationis verba ita leguntur in editis: εἶδον καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν, ἀλλ' οὐχὶ ὄναρ εἶδον· καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ὕπαρ. ubi planissime legendum censeo: ἀλλ' οὐχὶ ὄναρ εἶδον, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ὕπαρ. Apud *Heliod.* VIII. p. 390. dubitat Chariclea, an somnianti oblata fuerit imago, verene Calasirini viderit: οἶον γάρ μοι νῦν ὄναρ (εἴτε καὶ ὕπαρ ἦν) ἐνθύμιον γέγονεν. Pro ὕπαρ, σαφῶς posuit *Strato* in *Antholog.* inedita:

Ἐσπερίην Μοῖρίς με, καθ' ἣν ὑγαινοῦμεν ὄριον,
Οὐκ οἶδ' εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ, ἠσπίσατο.

Est in Epistola quadam Paulina locus, qui hinc lucem accipiet non spernendam. Ab iis autem, quae protuli, probe secernenda est locutio καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ, qua praeter *Max. Tyr.* Serm. XXVI. p. 154. usus est *Democritus* apud *Stobaeum* *Ecl. Phys.* II. p. 205. Ὁ μὲν εὐμυθος (L. εὐθυμος) εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαίρει. per totum vitae spatium tranquilla pace gaudet. Reliqua *Democriti* verba, cum a me corrigi non possint, suo loco relinquo.

[Ἐπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει.] Recepta erat *Ammonii* aevo consuetudo verbum Ἐπάγειν usurpandi pro πορεύεσθαι· quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argumento tuebantur, ut ἐπάγειν dici posset ἀντὶ τοῦ προάγειν· ὅσπερ Ἐφηρητὴν
219 (*Ammonii* verba sunt) ἀντὶ τοῦ προηρητὴν, καὶ Ἐπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμὸν· ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον.

ἀντὶ τοῦ προαίρω. Verba *Aristophanis* antea a me non

intellecta, postquam paulo propius considerare coepi, levissimo opere emaculari posse videbantur. Eadem autem in *Ammonii* Codd., quos *Thomas M.* et *Moschop.* tractarunt, si iam depravata fuisse dixero, nihil adfirmavero, quod non vero videatur simillimum. Uterque enim alium locum ex *Aristoph.* *Ranis* v. 175. eundem in usum advocavit. Diversum etiam *Etymologus* in Ὑπογραμμὸς ex eadem *Aristoph.* fabula v. 898.

Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.

eo modo in edito *Aristoph.* corrigendum esse pro προσάσατε ex *Etymologo* animadvertit *Kusterus*, qui tamen minus rite Scholion constituit: τὸ ὑπάσατε ἴσον τῷ προσάσατε. cum scribi debeat: ἴσον τῷ προάσατε. Sed ut ad illam *Aristophanis* ῥῆσιν, cuius causa hanc notam exorsus sum, deveniam, primum eam e deperdita comoedia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam: Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον. — ἀντὶ τοῦ προεῶ. praefibo verba iurandi. Hoc autem ut verum credam, facit *Hesychii* adnotatio, ἴδιδem corrupta: Ὑπεροῶ, ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προεῶ. Primum ordo literarum in *Hesychio* minime spernendus poscit: Ὑπερῶ. Ad hoc indicium facile ita locum constitues: Ὑπερῶ, ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προεῶ. verba, quibus iurandum fit, subministrabo.

CAPUT XVI.

220

Φάκελος et Σφάκελος a librariis permutari. Φάκελος *Oppiano* restituendum. Σφάκελος exponitur. *Cyrilli et Hesychii Lexica* emendantur. Legendumne sit in *Attic.* δηλητήριον an κηλητήριον; prius probatur. Δηλητήριον φάρμακον parari ex malis herbis. *Tibulli* versus emaculatur. Δηλησασθαι de venenata potione. Φαρμακεία. *Lucianus* corrigitur. Μαγεία et Γοητεία quomodo differre censeantur?

Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γὰρ ἐστὶ φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης ἀργείας. Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.] *Mendosa Editio-*

num lectio fecit, ut minus certe opportuna notaret *H. Stephanus* Thef. Gr. T. III. p. 1167. Sinceram utriusque vocis scriptionem exhibui, uti apud *Amm.* sic et alibi a librariis frequenter depravatam. Apud *Hesych.* in v. 'Ραχοί, φακέλους τῶν ξύλων pro σφακέλους corrigit *Salmasius*. Eodem vitio laborat *Opprianus* Hal. iv. v. 419. hac ratione emendandus:

Συμφοροῦς δονάκων φακέλους ἅμα γυρώσαντες
Δίνας ἐγκατέθηκαν.

densos arundinum fascies in unum colligatos vorticibus immittunt. Bonae notae est, quod in Scholiis extat: σφακέλους, sive, uti scribendum puto, φακέλους, δεσμά. quae
221 adiiciuntur, ab *Oppriani* loco aliena, *Rittershusium* deceperunt. *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 863. φακέλοι, τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων. *Vetus Auctor* apud *Suidam* in Δείξ· Φακέλους πίση χειρισμένους κομίζοντες, τὴν πλάτην ἀνάπτουσι. Plura dabant *Viri Docti* ad *Thucyd.* II. c. 77. In eo autem, quem posui, *Oppriani* loco φακέλους scribendum, vocabulum σφακέλος ab eodem poeta usurpatum Hal. II. v. 583. et V. 540. satis demonstrat. Ad priorem locum σφακέλος a *Schol.* exponitur σῆσις τοῦ μυελοῦ, ὁ σπασμός, ὁ παλμός, ὁ σφυγμός. e quibus vocabulis unum restituendum est *Cyrillo*, in cuius Lexico, dignissimo, quod in publicam lucem emittatur, vitiose legitur: Σφακέλα, σφυγμός, καὶ παλαιός· cum scribi debuisset: Σφακέλος, σφυγμός καὶ παλμός. Ab *Amm.* σφακέλος optime redditur ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Apud *Heliod.* viii. p. 379. ex venenata potione pessima mulier σπασμοῖς τε καὶ σφακελισμοῖς ὀξυτάτοις ἐπιέζετο. *Aeschylus* in Prom. Vinct. v. 877.

Ἐπὶ μ' αὖ σφακέλος καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ' ———

Schol. Σφακέλος, σπασμός τοῦ ἐγκεφάλου. *Euripid.* Hippol. v. 1353.

Κατὰ γ' ἐγκέφαλον πηδᾶ σφακέλος.

Latissimo usu ab *Hippocrate* adhiberi indicat *Galenus* in Gloss. Σφακέλος] φθορὰ πᾶσα, καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρό-

πον· idque monstrat *Foefius* in *Oecon. Hippocr.* ut adeo mirum videri possit, quod scribit *Hesychius*: Ἀπισφακέλι-
 σεν. ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὀλκίαισι. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ 222
 τῆς ὄψεως μελανίαν, ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθῃ ἢ αἰφνιδίως
 ἀπέθανεν. Quo in loco sive vocem σφακέλον inferendam
 seu subaudiendam esse censeas, parum refert; modo expo-
 sitionem paululum refingere, et pro τὴν ἐκ τῆς ὄψεως με-
 λανίαν, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν, sive μελῶν ἀνίαν
 ponere ne formides.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ
 κυρίως, ἢ βλάβη ἢ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκον·
 Γοητεία δὲ, ἢ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς.] Cogita-
 bam aliquando, pro δηλητηρίου restituendum esse κηλητηρίου.
Suidas iurprimis eam cogitationem moverat, secundum
 quem Φαρμακεία λέγεται, ὅταν διὰ τινος σκενασίας θανα-
 τηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Φίλτρον
 autem, *amatorium Senecae* Epist. IX. sive, uti vocat *Achill.*
Tat. IV. p. 259. φάρμακον ἔρωτος, in *Sophoclis* *Trachin.*
 v. 582. dicitur κηλητηρίου, *delinimentum*. Nunc nullus
 dubito, quin genuinam scripturam *Thomas M.* nobis re-
 praesentet, et in *Ammonio* ponendum sit: ἢ βλάβη, ἢ διὰ
 δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκον. *Venena* sive φθορο-
 ποιά φάρμακα eximie δηλητήρια solent nuncupari. *Schol.*
Apoll. Rhod. III. v. 200. *Hecaten* scribit πρώτην θανα-
 σίμους ῥίζας εὐρεῖν, καὶ ἐμπειροτάτην γεγονέναι τῶν τε δη-
 λητηρίων καὶ τῶν ἰᾶσθαι δυναμένων. Quas hic θανασίμους
 ῥίζας, e quibus τὸ δηλητήριον parabatur, *malas herbas* vo-
 cat *Tibullus*: ita enim pro *alias herbas* scribendum censeo
 II. El. IV. 60.

Si modo me placidō videat Nemesi mea vultu,
Mille malas herbas misceat illa: bibam.

Heliodor. VIII. p. 380. ἀλλ' ἦν, οἶμαι, καὶ δηλητηρίου
 ψυχὴ δολερά πικρότερον. *Hesychius*: Ἐλλέβορον, δηλητή- 223
 ριον φάρμακον, ἦτοι βρωμα. *Idem*: Κυμειῶ, πόμα ἐκ
 πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον, φαρμακεία, ποτὸν δηλητήριον.
Succedat Cyrilli nota e *Lex. MS.* Δηλητήριον, φάρμακον
 ὀλέθριον, βοτάνη θανάσιμος, ἀντίδοτος. εἴρηται δὲ παρὰ

τὸ δηλήσασθαι καὶ βλάψαι. Recte *Parthen.* c. xxix. οὐκ
πολλῶν δηλησαμένην αὐτόν. *Theocrit.* ix. v. 35. τῶσδ' οὔτι
ποτῶν δαλήσατο Κίρκη. Vocem φαρμακεία eo, quo *Am-
monio* redditur, sensu accepit *Lucianus* de merc. cond.
T. I. p. 478. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες,
ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαγείας καὶ φαρμα-
κείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἔρωτικοῖς. Neminem
dubitaturum confido, quin pro μαντείας iure posuerim μα-
γείας. Similiter enim *Lucian.* in *Pseudom.* p. 750. γόης
τῶν μαγείας καὶ ἐπωδῶν θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ
χάριτας ἐπὶ τοῖς ἔρωτικοῖς. Non valde interim obnitar, si
quis pro μαγείας, μαγγανείας mavelit; cuius vocis usum
declaravit *Cl. Arnaldus* Var. *Coniect.* I. c. xxx. Apud
Moschorul. in *Γοητεία*, Μαγγανεία (vulgatur μαγγανεία)
exponitur ἐπίκλησις δαιμόνων τινῶν ἀγαθοποιῶν πρὸς
ἀγαθοῦ τινος σύστασιν. Frequentius μαγεία nuncupatur,
eo diversa a γοητεία, quod haec sit ἐπίκλησις δαιμόνων κα-
κοποιῶν, illa vero ἀγαθοποιῶν: prouti distinguunt *Auctor*
Lex. MS. in *Bibl. Coisl.* p. 236. et *Suidas* in *Γοητεία*. ubi
in scripto libro ita legitur: *Γοητεία, μαγεία: Γοητεία καὶ*
Μαγεία καὶ Φαρμακεία διαφέρει.

Promiscuus usus vocabulorum Φάγωνα et Φαγέδωνα.
Gravissimum Philoctetae morbum φαγέδωναν eximie
vocari. Ἐδηδών. *Pulcra Demosth. comparatio Paulino*
loco admoventur. Φριμάττεσθαι de hircis proprie usur-
pari. Φριμαγμός reponitur in veteri *Διαφορᾷ φωνῆς.*
Verbi φριμάττεσθαι usus secundarii e Grammaticis in-
dicati. *Hesychius tentatur.*

Φάγωνα μὲν λέγεται ἢ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία· Φαγέ-
δωνα δὲ φῦμα ἀνήκεστον.] Non solum medici, quibus
tamen huiusmodi in rebus credendum, verum etiam alii,
quos inter *Aquila*, Graecus Antiqui Foederis interpres, id
morbi genus, quod πολυφαγία dici solet, *Φαγέδωναν* voca-
runt. In *Lexico veteri* apud *Montfauc.* *Bibl. Coisl.* p. 476.

φαγέδαινα exponitur νόσος λιμική. atque ea fortasse ratione
 sicut *Swidam* legendum pro *λοιμική*, tametsi posterior de
 to usu non incommode poni potuit, quem declaravit *Am-*
monius, *Φαγέδαινα* δὲ, inquires, φῶμα ἀνήκεστον. Secun-
 dum *Democritum* apud *Stobaeum* p. 506. ἐν τοῖς ἔλκεσι
 φαγέδαινα κάκιστον νόσημα. Insanabilis morbi gravitatem
 inmane dolorum pondus luculenter descripsit *Sophocles*
 in *Philocteta*,

*Cui viperino morsu venae viscerum
 Veneno inbutae taetros cruciatus cient.*

Aecii verba sunt e cognomine Tragoedia conservata apud 225
Vonium p. 324. Taetram gangraenam, quae miserrimi
 hominis pedes inprimis erodebat, proprio nomine *φαγέδαι-*
να dixerat *Aeschylus* in *Philocteta*:

Φαγέδαιναν, ἣ μου σάρκα εἰσθίει ποδός.

quem versum in eiusdem argumenti fabulam transumpfit
Euripides, verbo *εἰσθίει* in *θωνᾶται* demutato, observante
Aristotele de Poët. c. xxii. Ad vocis *φαγέδαινα* notationem
 addunt *Pindarus* et *Max. Tyr.* quorum hic *Philoctetae*
 φῶμα vocat διαβεβρωμένον ὑπὸ τῆς νόσου, Serm. xli. p.
 143. *Pindarus* autem ἔλκει τειρόμενον, Pyth. Od. I. v.
 101. *Galenus* in Gloss. *Hippocrat.* φαγέδαινη, ἔλκει ἀνα-
 βρωσοκόμενω. Interior vocabuli vis ex alio nomine ἐδηδῶν
 talis etiam percipi potest. Apud *Hesych.* Ἐδηδῶν redditur
φαγέδαινα. Subiiciam pervenustum *Demosthenis* locum,
Aristogitonem gangraenae comparantis, quae, ne penitus
 permeet, refecanda sit, Orat. I. contra *Aristog.* p. 502. C.
 δεῖ δὴ πάντας, ὡσπερ ἰατροὶ, ὅταν καρκίνον, ἢ φαγέδαι-
 ναν, ἢ τῶν ἀνατοτάτων τι κακῶν ἴδωσιν, ἀπέκασαν, ἢ
 ὄλως ἀπέκοψαν, οὕτω τοῦτο τὸ θηρίον ὑμᾶς ἐξορίσαι,
 εἶψαι ἐκ τῆς πόλεως, ἀνελεῖν. quibuscum *Paulina* loquendi
 formula in II. ad *Tim.* II. v. 17. commode conferri potest.
Pauli locum respiciens *Auctor Lex. MS.* ad voces Ὡς γά-
 γραῖνα ita notat: εἶδος πάθους ἀπὸ (l. ὁ ἀπὸ) μέρους ἐφ'
 ὄλον τὸ σῶμα χωρεῖ. His addenda sunt, quae notarunt
Foefius *Oecon. Hipp.* in *Φαγέδαινα* et *Stanleius* ad *Aeschyli*
 fragm. p. 863.

226 Φοιμάττεσθαι καὶ Φρονάττεσθαι διαφέρει. Φοιμάτ
 τείσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαιμέν. — Φρονάττεσθαι δὲ
 τὸν ἵππον φωνῶντα καὶ γωνρούμενον.] *Hircus* φοιμαξάμε
 νος ἐς φυγὴν ἐτρέπετο apud *Longum* 1. p. 10. et p. 2
 αἱ δὲ αἶγες ἐσχίστων φοιμασσόμεναι, καθάπερ ἠδόμεναι
 σωτηρία συνήθους αἰπόλου. ubi notat *Mollius*. Φοιμα
 γμός, ἢ τοῦ τράγου φωνή, teste *Amm.* In *Διαφορὰ φωνῆς*,
 quam *Aldus* edidit, reperias: τράγων, φρονγμαγμός
 καὶ φρονγμός. ubi reponendum est φοιμαγμός. *Herodotum*
 III. c. 87. de equi hinnitu φοιμάξασθαι ufurpasse, monuit
Suidas: Φοιμάξασθαι παρὰ *Ἡροδότῳ*, τὸ φρονάξασθαι,
 ἢ πεφουσησθαι. *Schol. Theocr.* ad *Idyll.* V. v. 141. τὸ δὲ
 φοιμάσσεο — λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. paulo post.
 Φοιμαγμός μὲν γὰρ ἔστι κυρίως ἢ τῶν ἵππων φωνή. ita
 enim videtur restituendum. Utrumque verbum φοιμάττε
 σθαι et φρονάττεσθαι pulcre sive ad *iracundiam*, seu ad
superbiam transferri solet; posterius quidem usu pervul
 gato, cum alterum φοιμάττεσθαι minus sit frequens.
Dorientes, monente *Corinthio*, τὸ βρονθύεται, φοιμήσσε
 ται φασί. *Cyrellus* in *Lex. inedito*: Φοιμάσσεται. νεανι
 εύεται, ἐξαγριοῦνται, ἀτάκτως πηδᾷ, καὶ χραιμετίζει. male
 in libro legebatur χραιμετίζει. Corrige *Hesychium*: Φοι
 μάσσεται, σικρῆ, ἐπεγείρεται. † Φρονᾶται, βριμμενῶ.
 sublata distinctione scribe: ἐπεγείρεται, ὀφρονᾶται, βριμμί
 νει. Ut opinor, non ineleganter φοιμάσσεται exponi po
 tuit ὀφρονᾶται. In *Antholog.* inedita:

Τὸν θρασὺν εἶλον ἐγὼ, τὸ δ' ἐπ' ὀφρόσι κείνο φρονάγμω
 Σηπτροφόρου σοφίας ἠΐδε ποσσὶ πατῶ.

De vocibus animalium. *Διαφορὰ φωνῆς* ab *Aldo* edita.
Zenodoti et alterius tractatus περὶ φωνῶν ζῴων e scripto
 libro *Vossiano* proferuntur; hinc nonnulla illustrantur.
 ad finia *Grammaticorum* loca obiter correcta. *Emen
 dantur Eratosthenis Catasterismi.* Ἀραρίξεν ab *Ammo
 nio* rabiosae cani tribui. Ἀράξεν. hurrire. *Hirritus*
 reponitur in *Glossis.*

Φωνεῖν καὶ Ῥόυεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ῥόυεσθαι δὲ ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἐκάστῳ.] In propriis verbis, quibus quadrupedum volucrumque voces olim designabantur, enotandis et in unum colligendis Grammaticorum veterum opera enituit, quam ne quis male sedulam fuisse aut inutilem arbitretur, *Casaubonum* dabo et *Bochartum*, quorum neutrum in eadem materia elaborasse puduit. E *Casauboni* ad hanc rem collectaneis nonnulla vulgavit *Io. Christoph. Wolfius* V. C. in *Casaubonianis* p. 56—64. Varios autem, qui de animalium vocibus egerint, scriptores indicavit *Celeb. Io. Alb. Fabricius* *Biblioth. Gr. Lib. II. c. xi. §. 4.* atque istuc etiam loci exhibuit *Διαφορὰν φωνῆς* ab *Aldo* primum vulgatam, ita tamen, ut, nescio quo pacto, omiserit, quae superiori capite ex *Aldina* Editione produxi, cuius mihi ex instructissima Bibliotheca copiam fecit *Nobiliss. Röverus*. Huiuscemodi bina opuscula *περὶ φωνῶν ἰσῶν* in Codice Bibliothecae *Leidensis* membranaceo vetustissimo offendi, *Dionysii Thracis* *Arti Grammaticae*, et *Theodosii Alexandrini* *Canonibus* subiecta, quorum prius, ubi edito parum diversum, nescio cui *Zenodoto* adscribitur, alterum nonnulla continet satis scitula, quaeque diligenter relliganti minus videbantur pervulgata. Utrumque, prouti in MS. legebatur, hoc capite concludam.

Z H N O Δ O T O T '.

Ἐπὶ ἀνθρώπων κεκραγέαι. ἐπὶ κνῶν ὑλακτεῖν. ἐπὶ προβάτων βληχᾶσθαι. ἐπὶ βοῶν μυκᾶσθαι. ἐπὶ ἵππων χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι, λέγουσι δὲ ἄλλα σπάνιον. ἐπὶ κέοντων βρονχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκων καὶ παρδάλεων ὀμάζειν ².

¹ ZHNOΔOΤOΤ'] Huic nomini in MS. adiectum erat φιλέταρος· mod forsan in Φιλεταίρου demutandum, ut *Zenodoti Philetaeri* huic homini fuerit nomen: nisi tamen tractatum huncce antiquissimo *Zenodoto*, qui *Philetas* fuit discipulus, adscribi voluerint.

² Ὀμάζειν] *Moschopolus* *περὶ συντάξεως* p. 223. ἐφ' ὧν δὲ οὐκ ἴσται ἵσται τῆς φωνῆς ἴδιον, ὅλον ἄρκου καὶ παρδάλεως καὶ τῶν τοιούτων, τὸ βρονχᾶσθαι λέγουσι. quae ex *Polluce* V. 88. sunt derivata.

ἐπὶ ἀμαξῶν τετριγῆναι. ἐπὶ ὄρεων συρίττειν. ἐπὶ ἀετῶν
 229 καγκλάζειν ³. ἐπὶ ἀλεκτρονίων ἄδειν. ἐπὶ κοράκιων κρώζειν
 ἐπὶ τεττίγων τερετίζειν, ἠχεῖν. ἐπὶ χοίρων γρουλλίζειν καὶ
 γρούζειν ⁴. ἐπὶ περδικῶν κακκαβάζειν ⁵. ἐπὶ γλαυκῶν κακιβί-
 ζειν ⁶. ἐπὶ ὀρνίθων τῶν κατ' οἶκον ὠτοκουσῶν κακάζειν
 ὠρηγῆ κυρίως ἢ τῶν κύνων φωνῆ, καὶ ὠρούεσθαι, ὡς λυκῶν
 ὠρονοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ· ὠρούεσθαι γὰρ ἐπὶ λυκῶν εἶπε

ΕΤΕΡΩΣ ΠΕΡΙ ΦΩΝΩΝ ΖΩΩΝ.

³ Ἄνθρωπος βοᾷ, λαλεῖ, λέγει, κράζει, φθέγγεται.

⁴ Ἄρκος καὶ πάροδαλις οὐιάζει.

⁵ Ἀλεκτρονίων ἄδειν, κοκκύζει ⁷.

230 ⁶ Δετός καὶ γέρανος καγκλάζει.

³ Καγκλάζειν] *Aldus* edidit: ἐπὶ ἀετῶν κλαγκάζειν. Non invitum scriberem ἐπὶ ἀετῶν κλάζειν, κλαγγάζειν. Confer cum *Poll.* V. 8 alterum tractatum, quem eadem ratione corriges. In Latino ca mine de vocibus avium: *clangunt aquilae. κλαγγάροισι.* *Apud Sophocli.* vero *Antig.* ὄξια κλάζων αἰετὸς v. 111.

⁴ Γρουλλίζειν καὶ γρούζειν.] *Glossae:* *Grunniunt, Ῥήσσουσι.* ubi bene *Vulc.* γρούσουσι restituit. Alterius vocis scriptura per unum melior censetur ab Atticistis. atque ea etiam ratione scribit *M. Schorpius* l. c. *Γρουλλίζειν, ἐπὶ χοίρου.* In *Aldina Διαφορᾷ φωνῆς* χοίρων γρουλλίζειν καὶ γρούζειν. *Hesychius:* Κοίζειν, τὰ χοιρίδια μιμητικῶς λέγεται.

⁵ Κακκαβάζειν] Corrupte vulgarat *Aldus:* ἐπὶ περδικῶν κοκκαβάζειν. *Genuina*, ut puto, scriptura est κακκαβίζειν sive κακκαβίζειν, quorum haec apud *Poll.* v. 89. et *Athen.* ix. p. 390. A. Κακκαβάζειν commendat Latinum *cacabare.* *Auctor Veteris Poëmatii:* *Cacabare hinc perdidiz.* *Hesychius:* Κακκάβα, πέρδιξ. *Athen.* ix. p. 387. καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαί, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλημίνας.

⁶ Κακιβίζειν] *Ald.* Ed. κακιβίζειν. Apud *Aristoph.* in *Lyfisti* v. 762. ὑπὸ γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι ταῖς ἀργυρανίαισι κακιβίζουσῶν ἀεὶ. *Noctuis* κακιβίζειν videtur tribuendum. Vide *G. I.* de *Theol. Gent.* L. iii. c. 88.

⁷ Ἄδειν, κοκκύζει.] *MS.* κοκκύζει. *Schol. Aristoph.* ad *Vesp.* v. 81. κυρίως τὸ ἄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρονίου· κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυρος. ratione bina discernit *Pollux,* *Hyperidem* tamen et *Demosthenes* ἐπ' ἀλεκτρονίων τὸ κοκκύζειν usurpasse observans. In *Theocr. Idyl.* VII. v. 125. occurrit ἀλέκτωρ κοκκύσων. *Alciphron* in epistola inedita: μισῶ τὸν ἐν τῶν γειτόνων ἀλεκτρονόνα. κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροίμιαν, ἔδει ἀπολαύσαι σε. Gallo cantu victoriam indicanti τὸ ἄδειν adscribit *Demosth.* contra *Conon.* p. 728. C. ἦδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρονόνας μιμούμενος τοὺς νικηκτότας. *Hesychius:* Ἄδειν, ἐπὶ τῶν ἀλεκτρονίων λέγουσιν Ἀττικοί· κοκκύζειν δὲ οὐ φαίνεται ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μὲν κώμενοι τινὰ ξένον.

Αἴξ ἢ αἶγα ⁸ μηκάται.
 Ἄηδων τερετίζει ⁹.
 Ἄμαξα τέτριγεν.
 Βοῦς μυκάται.
 Γλαῦκος ¹⁰ καὶ πέρδιξ κα-
 καβάζει.
 Δράκων καὶ ὄφης συρίττει.
 Ἴεραξ κριζει ¹¹.
 Ἴππος χρομετίζει.
 Κιχλα κιχλάζει ¹².
 Κροῶνη καὶ Κόραξ κρώζει.
 Κύκνος ἄδει.
 Κύων ὑλακτεῖ, βαβίζει ¹³.
 Κώνωψ σρικα.
 Μέλιττα βομβεῖ.

Κάμηλος μωκάται.
 Κόσσυφος πιπίζει ¹⁴.
 Λέων βογῆται.
 Λύκος ὠρύεται.
 Νυκτερίς τριζει.
 Πρόβατον βληῆται.
 Ὄνος βρωμάται, τινὲς λέ-
 γουσιν ὄγκάται.
 Περιστέρα λαρύνει.
 Τέτιξ ἤχει, τερετίζει. 231
 Ποταμὸς καὶ ἄνεμος φοιεῖ.
 Χοῖρος γουλλίζει.
 Χελιδὼν τετιβίζει ¹⁵.
 Ὅφης δὲ ἢ κατ' οἶκον ὠ-
 τοκοῦσα κακάζει ¹⁶.

8 Αἶγα] Vocis forma profecto est insolentior; a qua tamen Hyginus non abhorruit Fab. 87. et Poët. Astron. II. 13. Nonnulli etiam Aegam Solis filiam dixerunt. cum in Eratosthen. Cataster. c. 13. legatur: τὴν δὲ αἶγα εἶναι ἡλίου θυγατέρα. Sed istic loci corrigendus est ad hanc rationem ex Hygino Eratosthenes: Τινὲς δὲ Αἶγαν εἶναι Ἥλιον θυγ. id verum esse, utrumque locum diligenter contendenti facile patefiet.

9 Ἄηδων τερετίζει] Vulgo de hirundine aut cicada poni solet τὸ τερετίζειν. Infra: Τέτιξ ἤχει, τερετίζει. et Pollux V. 89. Hefych. Τερετίζοντα, ληλοῦντα, ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος. Etymologus in Τερετίζειν — ἐπὶ μεταφορᾶς τοῦ τέτιγος ἢ τῆς χελιδόνος.

10 Γλαῦκος] Positum pro γλαῦξ. ut antea αἶγα pro αἴξ.

11 Κριζει] Poll. V. 89. ἰερακας δὲ ῥύζειν· ubi forsitan legendum κριζειν.

12 Κιχλίζει] Aldina φωνῆς Διαφορὰ· ἐπὶ κιχλῆς κιχλίζειν.

13 Βαβίζει] Quinimo βᾶζει. Moschopolus in Ecloga: Ῥακτεῖ κίων. Βαῖζειν σκίλαξ. et περὶ συντάξεως p. 223. Ῥακτεῖν ἐπὶ κύνος, Βαῖζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων. Apud Theocr. Idyll. VI. v. 10. κίων — βᾶδοει. et Lucian. de merc. cond. p. 474. κυνίδιον — βᾶζον λεπτὴ τῇ φωνῇ. Pulcrum usum verbi βᾶζειν illinc derivatum tangit Stanley. ad Aesch. Pers. v. 13. Parem latrandi potestatem, a Latinis frequentatam, Barthius exposuit ad Stat. T. II. p. 187, 188.

14 Πιπίζει] Id variis avibus fuit commune. Hefychius: Πιπίζειν, κατὰ μίμησιν ἢ λέξεις πεποιήται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. Onomast. Vetus: Pipare, πιπίζειν. Lesbiae passer ad solam dominam usque pipiabat.

15 Τετιβίζει] Emendatus scribes: τιτυβίζει. Hefych. Τιτυβίει, ὡς χελιδὼν φωνεῖ. Apud Athen. ix. p. 390. B. πέρδικες etiam τιτυβίζουσι. Hirundo ψιθυρίζει, teste Poll. V. 90. In Agathiae epigrammate Anthol. I. c. lvi. ep. 11. — ἐπιτρύζει δὲ χελιδὼν. triffas hirundo vaga.

16 Κακάζει] Ita MS. neque aliter posui in altero tractatu, ubi MS. perperam κικλάζειν. Hefychius: Κακάζειν, τὰς ὄφεις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθερομένης Ἀττικοί.

232 Quum vero canum voces apud alios varie exprimi soleant, praetermittendum non puto, quod ab *Ammonio* traditur: Ἀραρίζειν δὲ ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίους, ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς, παρ' ἡμῶν δ' ὑλακτεῖν λέγεται. Quae *Ammonii* verba, a *Phavorino* descripta, usurparunt *Bochartus Hieroz. P. I. L. II. c. LV. Casaubonus d. I. p. 57.* et in *Thefauri Gr. Indice H. Stephanus*. Cur autem *Ammonium* reprehenderet *Stephanus*, nihil erat causae: id significare voluit *Grammaticus*, sonum, quem *irritata canis* emittit, vulgo generali verbo ὑλακτεῖν, Athenis proprio vocabulo ἀραρίζειν fuisse designatum. Pro ἀραρίζειν, vocem non minus rabiosae canis congruam, ἀρράζειν posuit *Aelianus de Nat. Anim. V. c. LI. καὶ τισὶ μὲν ὠρυγμὸς, τισὶ δὲ ὑλαγμὸς φίλον καὶ ἀρράζειν, ἄλλω κλαγγαί τε καὶ ροῖζοι.* commoda interpunctione locum adjuvandum censui, ne ὑλαγμὸς et ἀρράζειν diversis animalibus tribui viderentur. Apud *Poll. V. 86. ἀράζειν.* sed Latinorum *hirrire* caninae literae duplicationem manifesto postulat. *Nonius Marcellus p. 31. Irritare proprie est dictum provocare; tractum a canibus, qui cum provocantur irriunt. sive hirriunt.* Iis, quae notat *Scaliger Coniect. in Varr. p. 119.* adiciam bina loca e *Cyrelli Glossario*: "Ὅταν κύνων ἀπειλῇ ὑλακτῶν, *Hirrit.* et: Κυνὸς ἀπειλῇ, ὅτε ὑλακτεῖ, *Hirritus.* ita enim corrigendum est pro *Hirric*, sive, quod e scripto libro *Sangerman.* adfertur, *Hirrit.*

233

CAPUT XIX.

Turbatissimus Ammonii locus. Οἱ Χόες festum Athenis. Aristophanem frustra a Stephano tentari. Χοεὺς et Χοῆ certa vini mensura. Amm. emendatur. Χρηστήριον non quaevis victima, sed τῶν χρηστηριαζομένων. Pindarus illustratur. Varia eruitur e Soph. Schol. lectio.

Χόας συνεσταλμένως τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεύσιν, Ἀκούετε λεῶς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας. Χόας δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρον τοῦ οἴνου.] Quae prima specie

nihil adeo continere videntur, quod quemquam possit morari, diligentius confiderata nodum proponunt satis etiam intricatum. Quid enim? fueritne Athenis festus dies Χόα cognominatus? eum enim in finem adduci videntur *Aristophanis* verba: κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας. iisque inductus, qui vocabula acc. distincta collegit, hanc notam posuit: Χόα, τῆς χόας, festum quoddam. Χοὰ, τῆς χοᾶς, ἡ, genus mensurae. Verum, sicuti constat, hominem aperte mendosa huic indici inferuisse, ita non minus est exploratissimum, cum aliunde, tum imprimis ex *Meurfi* Gr. Fer. in v. Ἀνθεστήρια, isti festo, quo paulo liberius genio indulgebant Athenienses, nomen fuisse οἱ Χόες. Ea res *Henr. Stephanum* permovet, ut in illo, quem dixi, *Aristophanis* loco ex *Acharn.* v. 999. ubi apud *Amm.* legitur τῆς χόας; vulgo autem τὰς χοᾶς, scribendum esse censuerit τοὺς χόας. Ipsa *Stephani* verba, quibus hanc suam coniecturam exposuit, ex *Thef. Ling. Gr.* T. IV. p. 481. D. huc transferam: „Sed notandum est, in *Aristophanis* illo loco vulg. edit. perperam habere τὰς χοᾶς pro τοὺς χόας, itidemque vulgata *Suidae* exemplaria, (in v. Ἀσχὸς Κτησιφῶντος) at non item manuscriptum. recte enim illud, τοὺς χόας, ut ipsa ratio postulat. nec enim χοὰ festum id nominatur, et mensura certa vini, quae in eo bibebatur, sed χόες. postrema dubiam scribentis mentem produnt, festum et mensuram vini temere confundentis; quo tamen animus videtur inclinasse, id ab *Aristophanis* loco est alienissimum. Praeconiis, populum ad certaminis praemium auferendum cohortantis, verba sunt, quae ex *Aristoph.* subiiciam.

Ἀκούετε λεῶς· κατὰ τὰ πάτρια τὰς χοᾶς
 Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, ὅς δ' ἂν ἐκπλή
 Πρωτίστος, ἀσχὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

neque enim, si festum intelligeretur, iuberi possent τοὺς χόας πίνειν. Recte vero cum aliis locum cepit *Frischlinus*: congios more patrio ebibite. *Suidas*: Χοᾶς. ὅτε ἐπὶ μέτρον τίθεται, περισπᾶται. Neque alteram scribendi rationem damnat *Schol. Aristoph.* ad *Nub.* 1240. τὸ χοᾶς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τοῦ χοεύς ἐστι· — εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἣτις ἐστὶν ἡ χοῆ Ἰηλυκῶς καὶ κλίνε-

ται τῆς χοῆς. *Ammonii* autem notam, in quam itide
 τοὺς χοῆς inferri volebat *Stephanus*, ad hunc modum refi-
 ciendam esse arbitror: Χοῆς συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν.
 Χοῆς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων οἴνου. Ἀκούετε λεῶς
 κατὰ τὰ πάτρια τὰς χοῆς Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος.
 235 Neque est quod quis apud *Ammon.* saltim mavelit τοὺς χοῆς.
 Vocem χοεὺς οὐ μόνον ἀρσενικῶς ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ufur-
 pari, vel ex *Phavorino* constat.

Χρηστήριον, ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμός, καὶ τὸ ἱερόν.]
 Credibile *Ammonium* scripsisse τὸ ἱερεῖον· nimirum ὃ χρῶν-
 ται χρηστηριαζόμενοι, sicuti supra scribit in v. Ἱερεῖον· ubi
 eam potestatem *Herodoti* testimonio firmat; eundem usum
 novit *Hesychius*, χρηστήρια inter alia exponens ἱερεῖα· am-
 plector enim *Soringii* emendationem, χρηστήρια corrigentis,
 ubi vulgo legitur Χρυσάτηρια, τὰ χωρία, εἰς ἃ φοιτῶν-
 τες ἐλάμβανον. (adde: μαντείας.) ἱερεῖα, καὶ χρησμούς.
 qui locus cum *Ammoniano* quam curatissime concinit. Per
 χρηστήριον nunquam τὸ ἱερεῖον denotari, protritum
 non est et vulgo minus animadversum. Hinc in *Pindari*
 Olymp. Od. vi. v. 120.

Ζηρὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τὸτ' αὖ
 Χρηστήριον θίσθαι κέλευσεν.

vertunt: *Iovis* in *suprema ara* tunc *oraculum* collocare ius-
 sit. *Schmidius* χρηστήριον reddidit *oraculi sedem*. Ego
 vero *victimam* malo, et χρηστήριον θίσθαι pari ratione
 hic positum autumo, qua in sequenti Ode, v. 76. *Θυσίαν*
θίσθαι· nisi quod priori in loco *victima* designetur, qua
 vaticinandi artis, sibi ab *Apolline* concessae, auspicia cape-
 ret *Iamus*. Sensum loci mirifice conturbant veteres, e quibus
 unus μαντεῖον fuisse scribit, οὗ ἀρχηγὸς λέγονεν Ἴαμος,
 τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία. quam scilicet μαντεῖαν capie-
 bant ex igne *victimae* sive τοῦ ἱερείου, ὃ ἐχρῶντο οἱ χρη-
 στηριαζόμενοι. Triplicem usum *Schol.* etiam *Sophoclis* ad-
 notavit: δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον, καὶ τον χρησμόν,
 236 καὶ τὸ ἱερεῖον· ad *Aiac.* v. 220. quo in loco χρηστήρια ex-
 ponit ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος. — ἢ τὰ διεφθαρούμενα ποι-
 μνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Quae interpretatio,

quantumvis absona, tamen traxit *Henr. Stephanum*, qui nescius, quo *Sophoclis* locum referret, tandem ad verbum *Διαχωῖμαι* retulit T. IV. p. 616. *χρηστήρια* cum *Schol.* dici arbitratus pro *διαχωστήρια*. Altera vetustioris, ut puto, *Scholiastae* explicatio, τὰ τολμήματα, καὶ πράξεις, a *Stephano* non intellecta, nobis veram corruptae vocis scripturam subministravit. *Sophoclis* locum, prouti vulgatur, proponam:

Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηῆς ἔνδον
Χειροδάκτυλα σφάγι' αἰμοβαφῆ
Κείνον χρηστήρια τάνδρός.

Quamvis autem *σφάγια* et *χρηστήρια* alibi eleganter iungi possint; non video, qua demum ratione hic vocabulum *χρηστήρια* locum reperire queat; itaque corrigendum puto:

Κείνον δραστήρια τάνδρός.

Scholia, quorum alterum ad genuinam, alterum ad vulgaram lectionem pertinuerit, ita separanda esse iudico: *Δραστήρια*] τὰ τολμήματα καὶ πράξεις. Κείνου χρηστήρια] ἂ διεχρήσατο ἐκεῖνος. ἢ τὰ διεφθαρμένα ποιῦμα παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. *Suidas* universa etiam receptae lectioni adscripsit. Huic autem coniecturae parum fiderem, si non *Ioanni Iacobo Schultensio*, magno parente dignissimo, eadem incidisset.

CAPUT XX.

237

Observationes quaedam super Homero et Specimen Scholiorum ad Hom. ex Leidenſi Codice ineditorum.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει.] Quibus diversam harum vocum potestatem adserat, *Homeri* loca producit *Noſter*, et in *Iliade* E. v. 587. ubi vulgo editur: τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, *Ammonius* legit: τύχε γὰρ ὁ ἄμαθοιο βαθείης. quae scriptura ab aliis etiam Grammaticis probata quin genuina sit, dubitari non potest. Oppido autem paucos esse opinor, quibus non sit perspectum, quanta fuerit olim in *Homero* scripturae ex diversis Criti-

corum sectis orta differitas. Qua de re quominus rite iudicari possit, veterum Grammaticorum facit penuria: ex centenis, qui data opera *Homero* illustrando incubuerant, ne unum quidem reliquum habemus, si discedas a *Porphyrrio*, cuius commentarium sanequam luculentum *Vossianus* Codex MS. adservat. Veteres autem commentatores divina carminis nobilitas non deterruit, quin pro sua quisque sapientia receptam lectionem leves saepe ob rationes sollicitarent, et pro libidine corrigerent. Cuius rei exempla passim apud *Eustathium*, et in Scholiis minoribus prostant, longe autem plurima in scholiis libri *Vossiani* ineditis. Deinde, cum *Homeri* loca in omnibus fere veterum libris occurrant, ingens hinc conferri potuisset variantium lectionum 238 seges, si in his locis ad *Homerum* comparandis, quod partim a *Barnesio* fuit praestitum, eruditi homines mutuam diligentiam collocassent, et primi librorum editores *Homericorum* versuum lectionem, quam in membranis repererant, bona semper fide nobis repraesentassent. Haec si pluribus exsequi vellem, unus *Ammonius* quantum satis fuerit exemplorum subministraret. Frequenter genuinam *Ammonii* scripturam, quam dederat *Aldus*, temere ad vulgatae in *Hom.* lectionis normam mutavit *H. Stephanus*; quae in notis passim super hac re notavi, hic nolo reponere. Unus est locus, qui me nonnihil adhuc dubium trahit; rectene nimirum *Stephanus* ad v. Ἐρωτῶν in *Hom.* versu posuerit ἐν Κρήτη εὐρείη, prouti vulgatur in *Od. N. v. 256.* reiecta lectione *Aldina* ἐν Τροίη εὐρείη: num vero posterior sincera sit et in *Homero* reponenda; tametsi istic loci se Creta profugum dolose simulet *Ulysses*, non negat tamen, praedam sese in bello Troiano adquisivisse; atque adeo nihil obstat, quominus ab *Ammonio* legi potuerit:

Πυρρανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Τροίη εὐρείη
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντον.

Aliud, quod *Amm.* in v. Μετρεῖσθαι suppeditat, variationis exemplum eo potissimum adnotabo, ut *Ammonii* simul notam integriorem exhibeam; hac enim ratione, ut autumo, ea est legenda: Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μίτρον λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δάνει. —

οὐκ ἀργύριον ἢ χρυσίον. (οὐδ' ἔτι γὰρ ἦν νομίσματα.)
 Ἰστασθαι δέ. In *Homeri* qui subiicitur versu, ex *Il. N.*
 v. 745. *Ammonius* posuerat ἀποστήσονται, eamque etiam 239
 lectionem Grammaticorum auctoritate in textum reduxit
Barnefius, remota priorum Edd. lectione ἀποτίσονται. Vel
 hinc Codicis *Leidenfis* bonitatem aestimare licet, qui eo in
 versu habet ἀποστήσονται. et in margine, praeter editum
 scholion, sequentia: ἐν γὰρ τῇ κολοβομαχίᾳ ἠτύχησαν οἱ
 Τρῶες. θεραπεύει δὲ τὸν Ἔκτορα λεληθόσων ἐπαινοῖς, ὑπο-
 μιμνήσκων αὐτὸν τῶν χεῖρες κατορθωμάτων. Quae in notis
 et in *Animadv.* ex *Iliadis Homeri* Codice *Vossiano* produxi,
 non dubito, quin apud idoneos harum rerum iudices aliquid
 etiam pretii huic libro conciliaverint. Eundem librum in
 Anglia publicitus agens *Ez. Spanhemius* apud *Is. Vossium*
 versavit, et nonnulla scholia indidem excerpta tum alibi
 tum in *Observat. ad Callimach.* exhibuit, sed pleraque om-
 nia levioris momenti. Quandoquidem autem e re literaria
 esse arbitror, ut is Codex suo merito magni fiat, non verbis
 sed re ipsa eum commendabilem reddam, et speciminis
 gratia e singulis *Homeri* libris; qui quidem in eo Codice
 integri extant, unum scholion producam: primum, ut ea
 ratione omnibus fiat de libri utilitate iudicandi potestas;
 deinde, ut meam in literarum commodis adiuvandis et pro-
 movendis voluntatem probem; tum vel imprimis, ut eru-
 ditos homines, si quos forte inportuna audacia, qua vete-
 rum scriptorum loca subinde temere contrectavi, offende-
 rim, tandem tamen mihi conciliem. In scholiis autem,
 quae subiiciam, leviores mendas ex prava pronuntiatione
 ortas tollam, reliquas aliis emaculandas trado.

Οἱ Πυθαγόρειοι κατὰ θεὸν, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον γένος, ὅλον τρίτον εἰδέμετο σεβάσμιον, τὸν βασιλέα· ἢ σοφὸν ἄνδρα. Ὅμηρον δὲ πρότερον μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων θέντος τὸν βασιλέα, καὶ πάλιν τὸν βασιλέα προτιμῶντα ποιήσαντος αὐτοῦ τὸν σοφὸν ἄνδρα, περὶ μὲν γὰρ τοῦ βασιλέως τοιαῦτα λέγει,

τὸ δ' αὐτῷ μέγιστοι ἔσταν

Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων

Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος,

προσέθηκε δὲ διὰ τὴν ὀργὴν τὸ ἀπηγείας. αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς οὐ μεταπέμπεται Νέστορα, σκοπούμενος περὶ τῶν συμφερόντων. καὶ αὐτὸς ἄπεισιν,

Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλῆ,

Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν' ἀνδρῶν.

Παρ' Ἰνδοῖς τε τοὺς Βραχμάνους, οἵπερ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς φιλόσοφοι, λόγος τοὺς βασιλέας ἀπαρτιῶντας προσκυνεῖν.

Σημείωσαι, ὅτι ἡ Σικυῶν πλησίον ἐστὶ Κορίνθου· πόλις εὐχαρὶς καὶ εὐκαρπος, πρὸς πᾶσαν ἀνάπαυσιν ἐπιτηδεῖα. διὸ καὶ παροιμία ἐστίν, εἴη μοι μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. καὶ Κορινθιάζειν, τὸ καλλοπίεσθαι.

Τῷ κάλλει. Τὸ δὲ Κρήτεσι προσέθηκεν, ὅπως φανῆ μὴ δελεασθεῖσα, ἢ τοῖς τρόποις αὐτὸν ἐχαρακτήρισεν, ὡς εἰδὼς τῇ συνεχεῖ ξενείᾳ. καὶ ὁ μὲν Νικάνωρ ἄμφω ὀξύνει, ὡς διαζευκτικούς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν δεῦτερον περισπᾷ, ὡς διαπορητικούς ἄμφω δεχόμενος.

[Ad II. A. v. 400.]

Ἀγορῆ δέ τ' αἰεῖνω. Οὐ γὰρ μετεῖχε λόγου Τυδεύς. Ἀντί-
μαχος δέ φησι, ὅτι παρὰ συφορβοῖς ἐτρόφη. καὶ Εὐριπίδης,
Οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
πιθανῶς δὲ προφυλαζόμενος ἀγορητὴν αὐτόν φησιν, ἵνα πρὸς
τὴν ἀπολογίαν δεικνῆται· διὸ οὐδὲν προσφθέγγεται ὁ Διομήδης.

[Ad II. E. v. 656.]

Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ αἰμαρτῆ χωρὶς τοῦ ἰ γράφει, καὶ ὀξύνει.
Οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιατῶν περισπῶσι, καὶ προσγράφουσι· παρὰ
τὸ ἄμα καὶ τὸ ἀρτῶ περισπώμενον. οὗτω δὲ αὐτὸ καὶ ἡ συν-
ήθεια δέχεται, καὶ τοῦτα ἐπεκράτησεν.

[Ad II. Z. v. 164. et 165.]

242

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Υ

Οὐ γὰρ, ὡς τινες ἐξεδέξαντο, τεθνήξῃ ἀναιρεθεῖς ὑπὸ τοῦ
ἐπιβούλου, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοῦτον ἀποκτείνῃς. ἔστι δ' ἠθικὴ
ἢ φράσις, λέγουσι ὅτι καλὸν σοὶ ἀποθανεῖν, Προῖτε, εἰ μὴ
τιμωρήσῃς τὸν ὑβρίσαντά σε διὰ τὸ θελήσαι μοι μιγῆναι
οὐκ ἐθέλουσ' ἀποθάνοις, ὦ Προῖτε, εἰ μὴ με ἐδικήσειας,
κατὰ ἀρὰν λεγούσης. συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆ-
ναι οὐκ ἐθέλουσ'. ἀλλ' οὐχ ὡσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ
Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου γυναικὸς διὰ μικρὸν ἐπέξελθόν.
Τρεῖς δὲ οὗτοι τρόποι μίξεως. ἢ γὰρ βούλεται τις μὴ βουλο-
μένης τῆς γυναικὸς, ὡς ἡ Ἄρτεια τὸν Βελλεροφόντην διέβαλε·
ἢ μὴ βουλούμενος βουλομένην σύνεστιν, ὡσπερ Ὀδυσσεὺς παρ'
ἐθέλουσ' τῇ Καλυψοῦ· ἢ βουλομένη βουλούμενος, ὡσπερ Αἴ-
μιστος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ· καὶ γὰρ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγα-
γεν ὅνδε δόμονδε. τέταρτος γὰρ τρόπος οὐκ ἔνεστιν, οὐδὲ γὰρ
ἄκων ἀκούσ' σύνεστιν.

[Ad II. H. v. 187.]

Οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι χαρακτηρισ-
τά, διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα. Καλλίστρατος
δὲ ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνευκε τὴν
γραμματικὴν, καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὡς φησιν Ἐφορος.

[Ad II. Θ. v. 524. et 525.]

Μῦθος ὅς μὲν δὴ † * Οὔτος μὲν δὴ ὁ λόγος, ὁ μὲν νῦν
μῦθος. ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀντὶ προτακτικοῦ. ὁ δὲ νῦν ἔστι

243 τοιοῦτος· περὶ μὲν τῶν νῦν καὶ σήμερον συντετέλεσταί μοι ὁ λόγος, καὶ οὐδὲν παραλέλειπται· περὶ δὲ τῶν εἰς αὐριον ὑπὸ τὴν ἑω μηνύσω. ἢ ὑπισχνόμενος λόγον εἶπεν οὐδαμοῦ. διὸ καὶ ἀθετοῦνται οὗτοι οἱ β' στίχοι, νόθοι ὄντες τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀστερίσκοι καὶ ὀβελίσκοι περιφέρονται.

[Ad II. I. vers. forsan 308.]

Π Ο Ρ Φ Τ Ρ Ι Ο Τ

Κέχρηται τῷ τρόπῳ καὶ ἐπὶ φωνῆς, καὶ ἐπὶ μελῶν ἐξαλλαγῆς, καὶ ὡς ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· ἥτε θαμὰ τραπῶσα χέει μελιηδέα γῆρυν, αἰοιδῆν. εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοὶ εἰσι διαλέγεσθαι καὶ ἐπίστανται τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλοὺς τρόπους λέγειν, ἐπιστάμενοι δὲ πολλοὺς τρόπους λόγων, περὶ τοῦ αὐτοῦ πολλοὶ τρόποι ἂν εἶεν, εἰ δὲ σοφοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν. διὰ τοῦτο φησι τὸν Ὀδυσσεῆα Ὅμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον εἶναι, οἷτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἠπίστατο πολλοῖς τρόποις συνεῖναι. οὕτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιωθεὶς ποιήσασθαι λόγους, διαθεῖναι πρὸς αὐτοὺς λόγους παιδικούς· καὶ πρὸς γυναῖκας, γυναῖξιν ἀρμοδίους· καὶ πρὸς τοὺς ἀρχοντας, ἀρχοντικούς· καὶ πρὸς ἐφήβους, ἐφηβικούς. τὸν γὰρ ἐκάστοις πρόσφορον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν· ἀμαθίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίους ἐντυγχάνοντα τοῦ λόγου τὸ μονότροπον.

[Ad II. K. v. 56.]

44 Τέλος, τὸ τάγμα. Σημαίνει δὲ πλείονα ἢ λέξις. ποτὲ μὲν τὸ τάγμα, ὡς ἐνθάδε· ποτὲ δὲ τὸ τοῦ συμπληρωμένου πράγματος ἢ ἔργου τέλος· ποτὲ δὲ τὴν ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠνίων φοιτῶσαν ταῖς πόλεσι πρόσοδον· ποτὲ δὲ τὰς ἀρχάς καὶ τὰ ἀξιώματα, ὡς ἐστὶν εὐρεῖν παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι· ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυεΐδῳ,

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκκαίει τέλος.

καὶ Δημοσθένῃ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. Χερρόνησον δὲ ἐν τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει. ποτὲ δὲ τὴν ἑορτὴν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μηδεΐᾳ,

Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλος προσάφομαι.

[Ad II. A. v. 636.]

Π Ο Ρ Φ Τ Ρ Ι Ο Τ

Νέστορ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν. Διὰ τὴν πεποίηκε μόνον τὸν

Νέστορα αἰρόντα τὸ ἔμπομα; οὐ γὰρ εἰκὸς ῥῆον αἰρεῖν νεότερον. καὶ Στησιμβροτος μὲν οὖν φησι, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράνομος ἢ ἰσχυρὸς καὶ οὐκ ὑπὸ γήρως μεμύρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παραπλήσια. Ἀντιθέτης δὲ, οὐ περὶ τῆς κατὰ γῆρα βαρύτητος λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει, ἀλλ' ἔφερε ῥαδίως τὸν οἶνον. Γλαῦκος δὲ, ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τ' ὄντα, ἐκ μέσου δὲ πανεύφορον. Ἀριστοτέλης δὲ τὸ, Νέστωρ ὁ γέρον, ἀπὸ κοινοῦ ἔφη δεῖν ἀκούειν ἐπὶ τοῦ ἄλλως· ἴν' ἢ, ἄλλος μὲν γέρον μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν· πρὸς γὰρ τοὺς καθ' ἡλικίαν ὁμοίους γενέσθαι τὴν σύγκρισιν.

[Ad II. M. v. 103.]

Π Ο Ρ Φ Τ Ρ Ι Ο Υ.

Πολλάκις ἀπὸ διαφορῶν κλίσεων συνέμπτωσις γενομένη πλανᾷ τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐνός ὄντος σημαινομένου, ὥσπερ ἔχει τὸ 245 εἶσαντο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπέλαβον, καὶ τὸ ἐπορεύθησαν, καὶ ἴσος καὶ ὅμοιος γερόμενος. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδω. τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἴω. τὸ δὲ ἰσοιότην ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν δηλοῖ τὰ τοιαῦτα.

[Ad II. N. v. 635.]

Ἄλλοι εἰσὶ παρὰ τοὺς Ἴωνας Ἰάονες. φησὶ γὰρ Ἀνδροτίων, ὅτι στήλην ἔστησαν ἐπὶ Λακεδαιμόνος, διορίσαντες οὕτως· Τὰδ' ἐστὶν οὐκ Ἰάονες, ἀλλὰ Πελοπόννησος. ὥστε τοὺς μὲν ἐνθεν εἶναι, τοὺς δὲ ἐκεῖθεν. Ἐλκεχίτωνες δὲ, οἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ἐναντίων ἔλκη ποιοῦντες· οἱ δὲ, ὅτι μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον χιτῶνας.

[Ad II. Ξ. v. 214. 215. 216.]

ἱμάντι

Ποικίλον· ἐνθα δὲ οἱ Φελακτῆρια πάντα τέτυκτο·

Ἐνθ' ἐν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀαριστύς.

Ἀποροῦσι, διατὶ ἐρωτικά καὶ ἐν ἱμάντι φησὶν ὁ Ὅμηρος κατεστίχθαι,

Ἐνθ' ἐν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀαριστύς.

Σάτυρος μὲν οὖν, ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δοῶσιν οἱ ἐρώντες.

Ἀπίων δὲ, ἐπειδὴ δεσμοῖς δίκασαν καὶ βρόχοις οἱ ἐρώντες,

καὶ τὰ τῶν ἐρώτων πάθη. Ἀρίσταρχος δὲ, ὅτι ἄχοι τοῦ δέ-
ματος δίκνυται τὰ ἐρωτικά πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρωῦντας,
καὶ ἀποξύνοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη.

[Ad II. O. v. 609. et seqq.]

246 Ἀθετοῦνται οἱ στίχοι, διὰ τὸ λέγειν, ὅτι ὀλιγοχρόνιον ὄντα ἐτί-
μα, καὶ ὅτι ἀπ' αἰθέρος· ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν· καὶ διατὶ μαρ-
ναμένοιο νοεῖται τὸ Ἔκτορος· ἐστὶ δὲ τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ· τὸ
δὲ ὄνομα ἐπανείληπται πρὸς πλείονα ἔμφασιν· εἴωθε γὰρ
θαυμάζων τινὰ τῶν ἔργων πολλὰκις ἐπαναλαμβάνειν τὸ ὄνο-
μα· τὸ δὲ ἀπ' αἰθέρος, ὅτι ὁ αἰθέριος Ζεὺς· οὐ γὰρ ἀπὸ
τῆς μερικῆς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς ἐχαρα-
κτήρισεν· καὶ ἡ πρόσληψις δὲ ἐστὶ σχῆμα ποιητικόν· προσεκτι-
κὸν δὲ ταῦτα τὸν ἀκροατὴν καὶ περιπαθητικὸν ἐργάζονται·
καὶ ὡς συναλγοῦντος ἢ πίστεως.

[Ad II. II. v. 233.]

Εἰκότως τὸν πολίτην καὶ γείτονα καὶ προπύτορα καὶ θεὸν ἐπι-
καλεῖται, ὡς καὶ Χρύσης τὸν Σμινθέα, καὶ τὸν Λυκογενῆ
Πόδαρος· ὁ δὲ Ἀσθωναῖος καὶ ναῖος· ὑψηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ
χωρία· Οἱ δὲ γράφουσι Βωδωναῖε· πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἢ
Βώδων, οὗ τιμᾶται Ζεὺς· Τινὲς δὲ, ἀνασθωναῖε, ὑφ' ἐν,
παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀγαθῶν· Ἀσθῶναι δὲ δύο, ἡ μὲν
Θεσσαλίς, ἡ δὲ Μολοσσίς· Τινὲς δὲ δοιδῶνην, τὴν γῆν,
παρόσον πάντα δίδωσι· Ἀνοσχέμερον δὲ, ὅτι πάγοις καὶ κρυ-
μοῖς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ συνέχεται· Πελασγικὴ δὲ, ὅτι ὑπὸ
Πελασγῶν ἱδρύεται τὸ περὶ Ἀσθῶνην τέμενος· Οἱ δὲ πελά-
σγικε· λόφον γὰρ ἐκεῖ εἶναι φασὶ λευκόν, οὕτω καλούμενον·
Οἱ δὲ πελασγικὴ, οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ· Τηλόθεν δὲ ναίων,
ὅτι ἀποθεν ἡμῶν ὁ αἰθήρ· Ζεὺς γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου
φυγῆ, ἀεροειδῆς οὐσα.

[Ad II. P. v. 143.]

Π Ο Ρ Φ Τ Ρ Ι Ο Τ.

247 Φύξηλις ἐστὶν ὁ φεύγων τὰς ἴλας· Δειλὸς δὲ, ὁ δεδιὼς τὰς
ἴλας· Μενεδήϊος δὲ, ὁ ὑπομένων τὴν δηϊοτήτα· Ἐσθλὸς
δὲ ὁ θελοντὴς μαχόμενος, οἰονεὶ ἐσθλός· ὁ δὲ ἐναντίος
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ.
ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπέμεινεν ἀποθεν τῶν τειχῶν μάχεσθαι· οὕτως
ἔχει καὶ τὸ,

Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξην ἔοντα.

τοῦ δὲ φυξήλιος,

Οὐ γὰρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.

καὶ τὸ,

Οἶον ἀναίξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν.

οὐ μὲν γὰρ τοι κακὸς εἰς ὅσα δηλοῖ. οὐχ ὑπέμεινε γνῶναι
οὔτε ἡμᾶς αὐτὸν, οὔτε αὐτὸν ἡμᾶς.

[Ad II. Σ. v. 254. 255. et seqq.]

Ἰστέον, ὅτι τεσσάρων ὄντων τῶν κεφαλαίων, τοῦ τε καλοῦ, συμ-
φέροντος, δυνιατοῦ καὶ ἀναγκαίου, καὶ ἐτέρων τῶν γ' ἰστέον
ἐνταῦθα παρελάβε τὸ ὠφελίμον. τὸ δὲ καλὸν ἐνταῦθα ἀχρη-
σιον. ταῦτα δὲ πάντα πρὸς τὸ ἀναγορεῖν εἴρηται. διὸ καὶ
Σωκράτης δύο καιροὺς πρὸς τινὰ γράφαν λέγει, γοῆ εἰδέναι,
περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν, καὶ δεῖ, περὶ ὧν ἀκριβοῦς ἐπίστα-
σαι, ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πολυδάματος διδαχθεῖς. Μεγίστην
δὲ ἔμφασιν ἔχει τὸ νῦν, ὃ γὰρ ὑποβάλλει, τοιοῦτόν ἐστι·
νῦν πορεύεσθε, μὴ περιμένητε τὴν μεθ' ἡμέραν, ὅτε μὲν
φεύγοντες, ὅτε δὲ διώκοντες φυγῆν. τότε γὰρ πάντως φεύ-
ξεσθε βιασθέντες. ἄμεινον οὖν προνοῆσαι τῆς ἀσφαλείας καὶ
προλαβεῖν τὸν κίνδυνον.

[Ad II. Τ. v. 90.]

Σηκτέον εἰς τὸ ῥέξαιμι. ἢ εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου. Ἦ ἢ οὐ-
τος μὲν καθολικὸς ὁ λόγος, θεὸς τὸ πάντων ἔχει τέλος. τὸ
δὲ ἕξῃς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἵνα εἴπῃ τὸ ἐστίν ὡς ἔθος. Τὴν
δὲ διὰ ὃ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται· ὃ δὲ Αἰδυμος 248
σημαίνει τὸ καθόλου· ὡς καὶ Διαλίτης, ὃ δι' ὅλου ἀμαρ-
τάνων, δι' ἑαυτοῦ πάντα τελῶν. Ἀσβοκλῆς δὲ διαιρεῖ τὸν
σύνδεσμον, καὶ τὸ ἴα ὄνομα, Ἦ ἢ· μία δὲ θεός, ἢ εἴτε τὸ
πάντων ἔχει τέλος.

[Ad II. Τ. v. 404.]

Φασὶν ἐν Μιλίτῳ ἱερὸν Ποσειδῶνος Ἐλικῶνι ἰδρῦεσθαι. σὺνη-
θες δὲ τοῖς ἐκεῖ, καθ' ἕκαστον ἔτος ἐγκυκλιεῖν τὰς θυσίας
τῷ θεῷ, σημεῖα λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τῶν ταύρων ἐρυγῆς-
βοάντων γὰρ τῶν ταύρων, δοκοῦσιν εὐμενῆ τε εἶναι τὸν θεὸν
καὶ τὴν θυσίαν ἀσπάζεσθαι. εἰκότως δὲ οὗτος ἀνερυγγάτων
τὸ αἷμα καὶ ὀξέως ἀποθνήσκει. τὴν γὰρ τραχεῖαν ἀρτηρίαν

διεκόπη, καὶ τὸν στόμαχον διήρηται, καὶ μέχρι δὲ τοῦ θυμοῦ φθάνει τὸ δόρυ. θυμὸς δὲ ἐστὶ μεταξὺ τῶν κλειδῶν κενός ὑμῆν, πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τῆς τραχηῖαν ἀσθηρίαν.

[Ad II. Φ. v. 235.]

Πάντα δ' ὄρινε.

Ἐλλάνικος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκῶν· ὑπὸ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἐπὶ τῇ Ἰδῆ, ὅθεν γὰρ ὁ Σκάμανδρος τὸ ρεῖθρον ὑπερβαλὼν ὑπὸ τοῦ ὄμβριου ὕδατος τὸ ἔχον κοίλα χωρία ἐπήλθεν, ἐν τῇ ῥοῇ τούτῳ ὁ Ἀχιλλεὺς ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ πρῶτος ἐνέτυχεν καὶ δεῖσας τὸν ῥοῦν, μὴ τί μιν πημῆνῃ, ἐν τῷ πεδίῳ πτελέας πεφυκνίας λαβόμενος ἐμετεώρισεν ἑαυτὸν· οἱ δ' ἄλλοι προεὶδόμενοι τὸν ῥοῦν ἐτρέποντο, ὅπου ἐδύνατο ἕκαστος, ἀλλὰ ἄλλη, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν ὄρων ὑπερέχοντα τοῦ πεδίου ἀνεβίβηκε. Σερουῖος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν· πλῆθος δὲ νεκρῶν ἐσωρεύθη κατὰ τὸν ῥοῦν, εἶτα ἀνακοπτομένου τοῦ ρεῖματος, διὰ τὸ ἀποπεφράχθαι τὸν πόρον, ἐλιμνάζετο ποταμός.

249

[Ad II. X. v. 80.]

Γυμνοῦσα τὸ περὶ τοὺς μαζοὺς κόλπωμα. καὶ αἶγας ἀνιεμένου ἀπὸ τοῦ γυμνοῦντας καὶ ἐκδέροντας. κινητικὸν δὲ καὶ γραφικὸν τὸ σχῆμα. ἐδειξε δὲ, ὅσον φιλοτεκνώτεραι γυναῖκες. ὁ μὲν γὰρ περὶ αὐτοῦ δίδειν, ἡ δὲ περὶ παιδὸς καὶ ἄνω καὶ κάτω βροῦ, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή. τῶν ἐπὶ τῇ πατρίδι δεινῶν ἐπιλησμονῆ. παρατηρητέον δὲ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μεταβαῖνον. ἀποκαλύπτει δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ θρόψαντα μέλη. Ἐλέγετο δὲ κόλπος τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου. ὅθεν καὶ προκόλπιον. περὶ γὰρ τὰς ὀσφῦς ἐζώννυντο.

F I N I S

ANIMADVERSIONUM AD AMMONIUM.

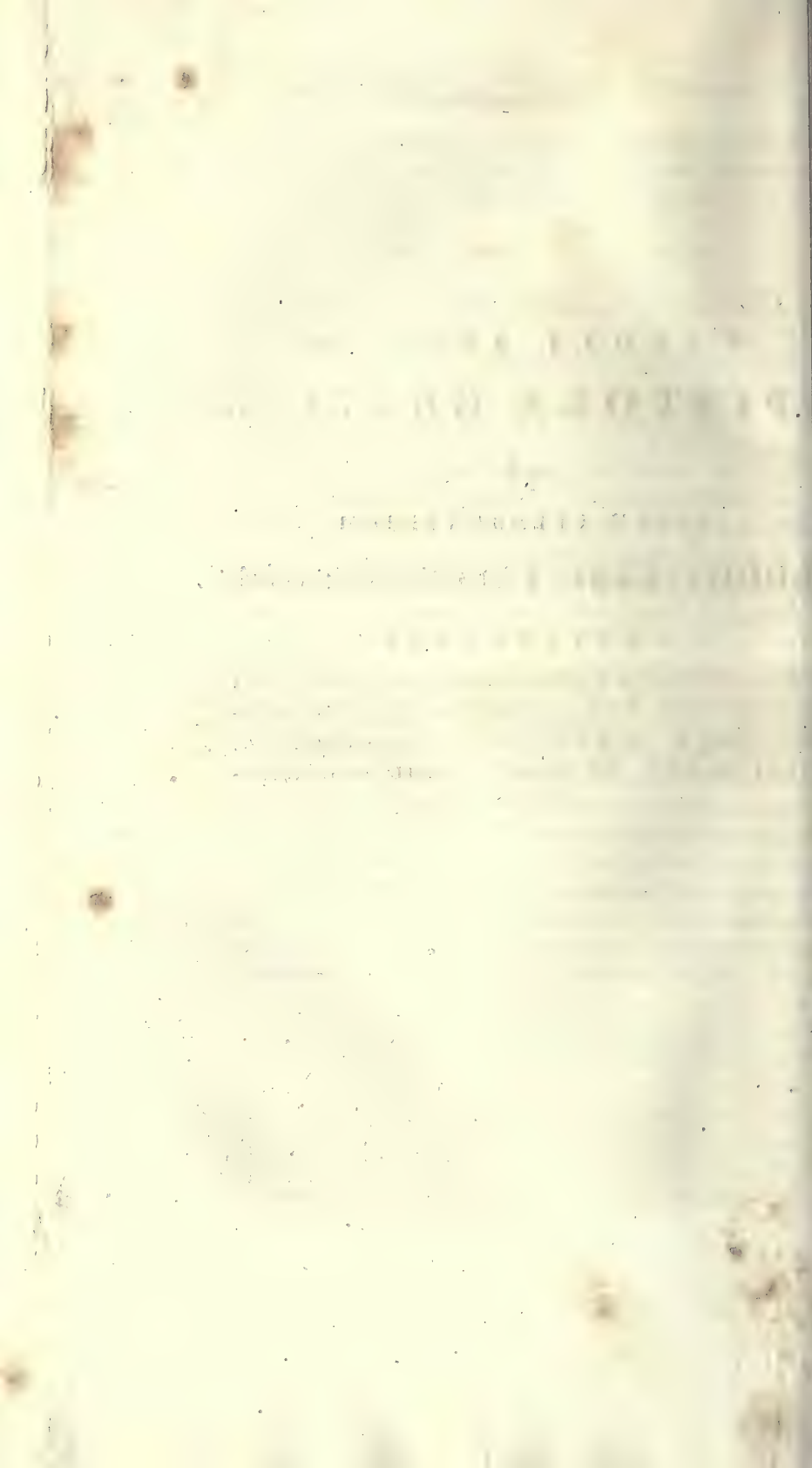
CAROLI SEGAAR
EPISTOLA CRITICA

AD

VIRUM CELEBERRIMUM
LUDOV. CASP. VALCKENARIUM

COMPLECTENS

COLLATIONEM MANUSCRIPTI ETYMOLOGICI
TRAIECTINI CUM AMMONIO, ET CUM ETY-
MOLOGICO MAGNO QUOD AD EXCERPTA,
QUAE HABET, EX DICTIONARIO ECCLESIA-
STICO.

V I R O   C E L E B E R R I M O

1*

LUDOV. CASP. VALCKENARIO

S. P. D.

C A R O L U S   S E G A A R.

Miraris forsan, inscriptionem videns, Clarissime Valckenari, hominem Doctrinae Principis alumnum, gravissimoque munere ecclesiastico occupatum, de Grammaticis Graecis esse sollicitum, artemque Criticam curare. Non certe, quod in ea verferis haeresi, Theologo haec esse indigna; illum non decere e fastigio, in quo collocatus est, ad has se minutias demittere: contrarium docuisti in elegantissima, quam ante plures annos habuisti, *Oratione de Sacra Novi Foederis Critice, a Literatoribus, quos vocant, non exercenda*. Verum, quod inter mei ordinis homines, qui harum rerum satagant, reperiantur sanequam paucissimi. Non exigua horum pars (quae fundi nostri calamitas) aliqua Linguarum, quas dicunt, Originalium cognitione tincta, atque eo usque iam progressa, ut Lexicis suis strenue uti queat, valde sibi beata videtur: audias non raro istos homines coram plebe Christiana Graeca, et Hebraica recitantes, multaque de origine, significatione, et emphasi verborum, locutionumque sacrarum, garrientes, quo ita scilicet a vulgo pro Viris perquam doctis habeantur. Verum dantur praeter haec nominis Theologici opprobria Viri egregii, Reginae scientiarum decora, omnium omnique laude digni, qui his studiis minus favere videntur, Literatoribus saltem ea committunt, et quod ad Criticam adinet, eam, si non perniciosam, Theologo saltem inutilem esse arbitrantur, fidenterque pronunciant. Non equidem is sum, qui inficiet,

---

* Numeri marginibus additi indicant paginas editionis Traiectinae.

et quis hoc neget? dari, qui praestantissima arte turpiter abutantur; sed optima abusu fiunt pessima. Omnino hic locum habet, quod verissime dixit Archilochus: *Και φρονεῖσι τοια ὄμοιοις ἐσχυρεῶσιν ἐργασια*, vel *ἐργασια*, ut recte legendum censuit *H. Stephanus*. Ars Critica severa lege tractata Theosophiae studioso non tantum maximi usus est, sed et plane necessaria. Hoc mihi tam certum, quam quod certissimum. Publicus in Ecclesia Doctor est mentis Divinae interpres. Mentem Divinam itaque bene percipiat oportet; hanc quomodo bene percipiet, nisi pulcre calleat linguam, qua suam mentem exposuit benignissimum Numen? Debet mentem Dei explicare; omnis autem solida interpretatio, quae *realis* dicitur, erudita nititur interpretatione Grammatica; atque huius initium a genuinae lectionis cura et iudicio proficisci debet: si itaque Theologum, qui in re summi momenti, qualis haec est, non alienis, sed suis oculis videre debet, non necesse sit esse et agere criticum, iam nihil intelligo. Haec, Vir Praestantissime, mihi toties, et tam graviter a Maximis Viris, *Schultensio* et *Hemsterhusio*, inculcata, ut imis infixae haereant medullis: unde et semper, quantum munia Sacra concederent, his Musis operatus sum. Verum enimvero quorsum abripior? Prima oris apertione veniam a Te petere debueram, quod ego, obscurum in Republica literaria nomen, Te publice compellere, atque de illo eruditionis genere Tecum agere audeam, in quo, omnium consensu, neminem agnoscis superiorem. Fateor. Verum humanitate Tua fretus culpam minus deprecor. Scias tamen oportet, qua ratione impulsus id facere in animum induxerim. Non ita pridem scilicet, Vir Clarissime, evolvere coepi *Etymologicum Manuscriptum*, quod extat in Bibliotheca nostra Traiectina, et cui haec est inscriptio: *Etymologicum valde insigne Soc. tis Iesu Ant. B. P.* Pauca tantum legeram, et ecce videbam, varias *verborum differentias*, quas notaverat *Ammonius*; et hic reperiri. Mox utriusque adcuratius conferendi consilium cepi. Aliquantulum in opere progressus lego apud summum Virum, *Wesselingium*, quem nobis ereptum adhuc dolemus, ad Herodot. p. 370. „*Ammonius*:

„μαστος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος κυρίως· δια το εἶναι
 „μειστος γαλακτος, in Codice Bibliothecae Trai.“ Nota
 calcar addit ad inchoatam collationem absolvendam. Cur-
 sum tamen nonnihil reprimebat, quod paulo post, clarif-
 simum *Abreschium* in Dilucidat. Thucyd. variis locis Ma-
 nuscriptum nostrum cum *Ammonio* iam contulisse, cerne-
 rem. Verum, re curatius perpenſa, ab incocepto mihi non
 esse desistendum, iudicavi. Restabant nimirum adhuc lon- 5
 ge plurima, quae faciebant ad *Ammonium* vel illustrandum,
 vel emendandum, vel augendum. Cogitabam subinde me-
 cum, an haec *Observationibus*, quas cum maxime in *S.*
Lucam edo, corollarii loco subiungerem; sed animum ad-
 vertens, *Ammonium* esse, quem Tu, Vir eruditissime,
 primum sinu Tuo receperas, teneraque cura foveras, atque
 dein multo pulcriorem, auctiorem, ornatioremque foras
 prodire iusseras, ad Te hoc quaecumque meae diligentiae
 specimen pertinere omnino arbitrabar. Et ut quod res est
 dicam, gaudebam sane, hic mihi aliquam dari occasionem
 publice testificandi, quanto opere in Te suspiciam acerri-
 mum ingenium, iudicium limatissimum, eruditionem sum-
 mam, illam denique Graecae Literaturae peritiam, ut in ea,
Hemsterhuisis, et *Wesselingiis* mortuis, iam principatum
 teneas. His, quemadmodum par erat, dictis, bona Tua
 venia ad rem ipsam. Non ingratum Tibi fore puto, exi-
 mie Valckenari, si in collatione mea initium faciam ab illis
 Manuscripti nostri locis, quibus firmantur cum meliores,
 quas vel servasti, vel *Ammonio* reddidisti, lectiones, tum 6
 emendationes, coniecturaeque, quas vel aliorum Gramma-
 ticorum collatio, vel iudicii critici acumen Tibi submini-
 strabat. In *Αιδως* κ. *A.* pro ὡς σεβομενωσ τ. ε. ex *Ptol.*
Ascal. schedis malebas, ὡν σεβασμωσ τ. ε. Noster, parvo
 discrimine, ὃν τις σεβασμωσ εχει. Cetera hic satis vitio-
 sa: in fine tamen est illud δε, quod Tu probabas. In *Απο-*
κρηυκτος pro ἐπι αδικηματι, ἐπ' αδικημασι. Pro *Γαμη-*
λιος κ. *E.*, *Γαμηλιον* και *Επιθαλαμιον*, et deinde, omisso
 ου, quod *Ammonius* habet, ὁ περιωρισται. In *Ενθυμημα*
 κ. *E.*, ubi vulgatae ποιου λογου σχημα, praeferebas ποιου
 λ. σχ. Trai. habet ποιονου λ. σχ. Duplex, nisi fallor, olim
 N

hic obtinuit scriptio, quam in suo Codice ita repraesentatam invenit exscriptor, *ποιον*; utramque ille coniunxit, et inde confecit illud *ποιονον*. Confimile huic exemplum dabit Cl. *Kulenkamp* in Specimine Emend. etc. pag. 32. Aliis tamen locis hanc unam alteramve syllabam superferendi methodum bene servavit, ut v. *Ενωαλιον. cet.* In *Επικηδιος, Επικηδειον*, quod aliquoties in hac nota restituendum esse monebas. In *Επιτιμος* κ. *E.* articulum, quem desiderabas, addit, scribens, *ο επιτιμος*; verum *επιτιμησον αυτον*, ut Ammonius. In *Ερωτησις, εξετασις*; sed *ιποδεεσσερων*. In *Ευμορφος, μορφαζειν*. In *Ευθυς, E. κ. E.* pro *αυτων, αυτι του*, ut Tu emendandum observabas. Locum Nostri iam exhibuit *Abreschius* Dilucid. Thucyd. pag. 798. quocum conf. Cl. *Ernesti* ad Callim. H. in Apoll. v. 103. Nonnulla quoque de usu v. *Ευθυ* post Te notavit eruditiss. *Tour.* Emend. in Suidam P. II. p. 158. In *Λεχος* κ. *E.* quoque *λεμνια*. In *Μεταβαλλεσθαι* κ. *λ.* perinde ac *Cyrellus*, nisi quod et posteriori loco habeat *μεταβαλειν*: in seqq. autem non *μεταμορφουσθαι cet.* sed *μεταμορφωσις, αλλοιωσις, ετεροιωσις*. In *Νεαρων* etiam *δυναται δε και* v. sed *αλσι*, omisso *τω*, *πεπασμενων*. Restituatur iam, si Tibi placeat, illud *αλσι πεπασμενων* *Hesychio*, v. *Νεαλεις*, pro *αλσι πατουμενων*. In v. *Οβελος, διαπειρονται*, quod margini a Principe Viro adscriptum Tu in textum restituebas. In *Ολμος* quoque *Μυρεφικα*. Turbatissimum locum in v. *Πασχειν* ea ratione exhibet Noster, qua a *Scaligero* erat emendatus, nisi quod post *διαφερει* male habeat, *και ο πασχων Πασχοντος*, et *ο συμπασχων* post *ου μεν τοι* repetat. In *Πλειν* pro *το* 8 *περι σκαφος αναστροφισθαι* Tibi, ingeniosissime Valckenari, legendum videbatur, *το επι σκαφους αναστ.* Cl. *Abresch* Lection. Aristæn. p. 75. malebat *περιξ σ. α.* verum pro Te facit *Trai.*, qui habet, quod Tu coniectabas. In *Ποι* in fine etiam *Πω*. In *Συμβουλη, λεγομενον*. In *Ταπητες, μαλλον*. In *Τουνεκα, α. τ. κα, κεν*. Iam ad alia. Dantur scilicet in Nostro et aliae quam in Ammonio lectiones, et nonnullae certe meliores. In *Αρτι* κ. *A.* habet,

το αριτως επι του απηροτισμενου τελειως εργου, ubi illud
 τελειως melius locatum. In *Αραχνη* κ. Α. ita. *Αραχνη*
Αραχνου διαφερει. *Αραχνη* μεν γαρ, inquit, εστι το λε-
 ιτοτατον υφασμα του ζωου, τουτ' εστι, του αραχνου. (hoc
 facile carere possumus.) *Αραχνης* δε εστιν αυτο το ζωον
 ερσενικως εκφρανονμενον. Similiter, ut video, *Eranius*,
 quem Tu Ammonio comitem dedisti. In *Αρρωδειν* in loco
 Euripidis cum eodem, et *Stobaeo* πεπραγοτων. In *Βοος*
 κ. Β. ο επι νεκρου. In *Βουλει*, οιονει, εαν βουλη πορευο-
 μεθα. In *Γερων*, εν δε *Κρητη*. In *Γραμμα*, αλλα πολ-
 λων γραμματων εμπειρος εστι, unde Cl. *Abresch* Dilucid.
 Thucyd. p. 516. pro το των πολλων substituebat τον πολ-
 λων. In *Δουλοι* κ. Ο., υπο βασιλειως. In *Εχθρος*, πολε-
 μιος δε ο μεθ' οπλων χωρων προς τον πελας. In *Θεημα-*
μα, *Θεουμαχια* η αυτων τ. θ. π. α. μ. In *Ιταλοι* in fine 9
 το αυτο και επι των *Σικελων* και *Σικελιωτων*. In *Μαζος*,
 ut iam vidimus, ο γυναικειος κριως· δια το ειναι μ. γ.
 η *Πατρια*, *Πατρωα*, και *Πατρικοι*, και *Πατρια* διαφερει.
 Sequentia sic ordine se invicem excipiunt. Hic vero οι
 ριλοι, et τα της πατριδος εθη. In *Πειρα* κ. Π. pro
δερμα τι, *δερματιον*. In *Πομα*, το απλουν δια το (του)
 ο μικρου· εν δε συνθεσει δια του ω μεγαλου, οιον *γαλα-*
κτοπωτης, *οινοπωτης*, *υδροπωτης*, και τα ομοια. Ad lo-
 cum desperatum liceat Tibi, sagacissime Valckenari, pro-
 ponere, quod mihi in mentem venit. Suspicio nempe,
 Grammaticos in hoc decreto non adeo ipsum *πομα* et *πωμα*
 spectasse, quam quidem vocabula *ποτης* et *πωτης*, atque ita
 rem percepisse, voces illas sequi rationem του *πομα* et *πω-*
μα, et ita quidem, ut simplicia tantum per ο, composita
 autem etiam per ω dicantur. Quorsum enim ceteroquin
 illa exempla, *γαλακτοπωτης*, *γαλακτοπωτειν* etc.? Etymol.
 M. v. *Φιλοποτης*· *Φιλοποτης* μεν δια του ο μικρου, ο φι-
 λων ποτους, και συμποσια. *Φιλοπωτης* δε δια του ω με-
 γαλου ο φιλων πολλα πινειν· *πωμα* γαρ τον ποτον (το
 ποτον) και ου *πομα*. Nescio, an praestantissimus Sylbur-
 gius recte mutatum voluerit, censueritque, legendum *πομα* 10
 γαρ το ποτον, και ου *πωμα*. Vid. Ammon. in *Ποτος*
 και *Ποτος*, ubi *Ποτος* αυτο το εκπομα exponit. Con-

icio hinc, et voluisse dici *γαλακτοπωτης, οινοπωτης, υδροπωτης*, ad denotandos homines, qui *multum* lactis, vini aquae bibunt. Haec si ita se haberent, forte stare posset quod Noster habet, vel saltem iuvari, addendo voculam *και* ante *δια του ω μεγαλον*. Verum haec nil nisi coniectura. Pergamus. In *Προξενος* pro *αλιες γαρ ξενων* MS. *αλους γαρ και ξενων*, ut emendabat Cl. *Arnaldus* et pro *μναδην η τεταγμενη, μνα δε η τετ.* id quod iam notavit Cl. *Abresch*. Dilucid. Thucyd. p. 275. In *Σημειο κ. Τ. παρωγηκοτα* et *πισθουσθαι* (pro *πιστουσθαι*). In *Σκωμμα, γεφυρισμου* et *γεφυρισμος*, quod et Tu malebas ultimam vero notae partem ita exhibet: *γεφυρισμος δε απτους εν ταις Αθηναις επιγραφειν τινα επι γεφυρων μετρο διασφουριους τινων περισχοντα*. Nonnulla ad h. l. in *Ανιμαδν*. notasti: conferre licet Cl. *Oudendorp.* ad Thom. in v. In *Συμμαχειν κ. Ε. Συμμαχειν μεν γαρ εστι το συαντοις ειναι. Επιμαχειν δε ειτε τοις αντοις, ειτε αντοις ετεροις επιστρατευοιεν.* an, *ειτε αντοις ετεροι, ειτε α. ε. ε.?* Nosti, Vir clarissime, quae ad hunc locum scripsi

11 *Abreschius* Dilucid. Thucyd. p. 51. In *Συγγραμμα, Συγγραμμα Συνταγματος* διαφερει, quomodo legendum esse ex ipso orationis contextu esse perspicuum, iam observavi Cl. *Sallierius* ad Thom. v. *Συγγραφεις*. In *Συμβουλη*, pro *πολεμον* — *ει συμφερει, πολει* — *εισφερει*. In *Τεχνιτης βανανσος* δε ο χωρις *λογον επιτηδευων*. In *Τιθησι*, pro *αιρουμενοι, τιμωρουμενοι*. In *Τοδνεκα*, in fragmento *Callimachi αιγεις*. In *Υποψια, δοξα και επι*, male autem *των χειρων*, pro *το χειρον*: in priori parte cum *Ηερηνιο* convenit. In *Υπαγειν, βονν η ιππον*: locum autem *Aristophanis* ita habet: *Συ δ' υπαγεις τον ορκον αντι του, επαγη*, vitiose certe pro *επαγεις*. Hoc sane notatu dignum. In verbis *Eurolidis* pro *υπαγε, υπαγεις*. In *Φασκωλος, ιματιον φορις*. In *Φωλεος, λεγων νεοσσοι αντι του τεκνα α*. Ad hanc classem referre etiam licet, quod Noster alia nonnunquam Scriptorum nomina habeat, quam Ammonius. Duobus saltem locis id observavi. Voce *Αρρωστος*, pro *ως Αριστοφρανης φησι, dat οντως Αριστοτελης* et V. *Γερων* pro *Αριστωνος, Αρισταρχου*. Con-

node iam in hunc locum incidimus; sterilitas enim collationis aliquantulum sublevanda videtur. Quae hic notat Ammonius, mihi in mentem revocant locum *Aeliani* male defectum, cui opportunam opem adferre lubet. Exstat in *H. V. L. II. C. 33.* *Ἀθηναῖοι δὲ, αἰτ., τὸν Κηφισσοῦν ἀνδρὰ μὲν δεικνύουσιν ἐν τιμῇ, κέρατα δὲ ὑποφαινόντα.* Ita habet nempe vulgata lectio. Defendit eam Cl. *Perizonius*; verum, quae adfert Vir eximius, ab hoc loco sunt aliena. Aliam itaque viam ingressus est Vir egregius in *Obsc. Misc. Vol. III. pag. 88.* sed vereor admodum, ut et ille acu rem tetigerit. Nec mirum; certissime enim, si quid iudico, locus est corruptus. Vidit id iam, quo erat acumine, *Tanaq. Faber.* Substituebat hic pro *ἐν τιμῇ, ἐν τέλει, ἀνδρὰ ἐντέλει, virum perfectum.* Verum, an Tu, mi Valckenari, qui omnes Literaturae Graecae recessus teneas, nosti, Graecos hoc sensu usurpare v. *ἐντέλης?* id ipsis certe *τελειος.* Quid ergo? Vera, nisi me omnia fallant, *Aeliani* manus est, *ἐν ἤβῃ.* Quam facile β in μ et η in τι abire potuerit, non tantum Tu probe intelligis; sed et omnes, qui unquam Manuscriptos Codices versarunt. Ad rem illud *Euripidis* *Alcest. v. 711.* *Ταυτὸν γὰρ ἤβωντ' ἀνδρὰ καὶ πρεσβῶν θανεῖν; δεικνύναι* pictorum fictorumve est, qui expressissima similitudine imagines animant: ut docuit *Literatorum Princeps* ad *Luciani* *Somnium pag. 11.* *ὑποφαινεῖν κέρατα* est initia cornuum tantum praeferre. Eximie iam *Aelianus*: *Ἀθηναῖοι τὸν Κηφισσοῦν ἀνδρὰ μὲν δεικνύουσιν ἐν ἤβῃ, κέρατα δὲ ὑποφαινόντα.* Ex hoc diverticulo in viam. V. *Γερων* Noster post *μετεχειν* eadem subiungit, quae *Eustathius*, nisi quod pro *Θρακιες* scribat *Καδες.* Sunt in *Trai.* plura additamenta, et quaedam non contemnenda; loca etiam, ut hoc addam, nonnulla, ubi paulo plenius, paulo interdum et aliter, quam *Ammonius.* Ita v. *Ἀγροίκος, Ἀγροίκος μὲν βαρυντοῦως,* inquit, ὁ ἡμέρος (leg. certe ὁ μὴ ἡμέρος, vel ὁ ἀνημέρος. conf. *Etym. M. v. ἀγροῖος.*) ἴσως ὁ ἀγροῖος (ἴσως τῷ ἀγροῖος *Eranius*) ἀγροῖκος ὁ ἀμαθὴς καὶ ἀπαιδευτός· ἀγροῖκος ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτουμένος (διαιτωμένος). In *Ἀλιπαστον* pro ὡς τινῶν *ῥιθονερῶν τοῦτο ποιοῦντων* haec habet: *τῶν δὲ ἀρχαίων*

τινων βαρβαρων διακειμενων προς τους Έλληνας, τας χω-
 ρας αυτων αλσι κατησπειρον (κατεσπειρον) εις το μηκειν
 δυνασθαι φερειν καρπους. Vides idem propemodum, ac
 quod *Eranius* habet. In *Αποζηρυκτος* post verba εκποιη-
 τος δε ο δοθεις ετερω, ούτως *Ερατοσθηνης*. In *Αποφρα*
 κ. *Ε*. Το δε ύπο των πολιτων δημοσια διδομενον αποτε-
 λεσμα και εισφορα. conf. *Hesych.* v. εισφορα. *Eranius*
 14 τέλος. *Exprungatur illud* και. In *Ασφοδελος*, *Ασφοδελον*
 και ασφοδελόν διαφερι παρα τοις *Αττικοις*. *Ασφοδελον*
 μεν γαρ βαρυντονως ο (del.) σημανει το φυτον παρα τοις
 παλαιοις. *Ασφοδελον* δε οξυτονως τον τοπον, εν ω ασφο-
 δελοι γινονται. conf. id. *Eranius*. In *Αστρον*, *Αστρον*
 μεν γαρ εστιν όλον το ζωδιον, το εκ πολλων αστερων συν-
 εστηκος, οιον ακτος, (αρκτος) αστηρ δε εκαστος των εν τω
 ζωδιω ύπαρχοντων. ως, όταν λεγομεν την ακτην εξ αστε-
 ρων συγκειμενην. In *Ατεχνως*, περισπωμενωσ δε το αδο-
 λωσ και απλαστωσ τεχνη γαρ ο δολωσ. Και *Όμηρωσ*
 — *Αμφι* δε δεσμοι τεχνηεντες εχοντο.
 τουτ' εστι δολερωσ σημανει δε και το απλωσ, καθαπαξ.
 οι δε ισω τω οντι και τη αληθεια· οι δε το παραπαν,
 καθολων. *Convenit tantum non, ut saepius, cum Etym.*
M. Locus Homeri, quem respicit, est Odyss. Θ. v. 296.
 ubi *Αμφι* δε δεσμοι *Τεχνηεντες* εχοντο π. *Η*. *Εχοντο*
 quoque habet *Etym. M.*; sed et aliam lectionem εχον, ut
 monuit adcuratissimus *Sylburgius*. Quid, si ex collatione
Nostri et *Etymol.* colligamus, duplicem olim in *Homero*
 existisse lectionem εχοντο, et εχοντο? Tu, *Όμηρικωτατε*
Valckenari, iudica. In *Βλυειν*, ότι το μεν βρυειν επι
 15 της αναδοσεωσ των ανθειων το δε βλυειν επι της του ύδα-
 τωσ αναδοσεωσ. *Addit* και εις το ομβροβλυτει, pro ομβρο-
 βλυτεισ; nam in eo de his etiam agit, docetque ibi, βλυω
 esse a βρωω, hoc autem a ρεω, ρύω, et hoc ab ύω, το βρεχω.
 In *Διγησις*, κ. *Δ*. v. *Διγημα*, *Διγησις* μεν γαρ εστιν
 (deficiunt hic nonnulla facile supplenda) οιον ή πασα διη-
 γησις *Όμηρων*. *Διγημα* μερωσ τι της ποιησεωσ· οιον *Αταν-*
τωσ μονομαχια προς *Έκτορα*. In *Έλκωσ* addit, ut saepius,
 discrimen duarum aliarum vocum, τραυματωσ et πληγησ.
Τραυμα δε, inquit, τρωσις σαρωσ ύπο σιδηρων γενομενη

αφ' ὕγειον (ὕγεινον) σώματος, πληγή δε εκ χειρος πληξίς.
 In Ένεκα alia etiam habet, quae iam produxit Cl. *Abresch*
Dilucid. Thucyd. p. 806., ubi tamen in una vocula, id quod
 facillime accidere potest, errat; diserte enim in MS. legitur
 οίον ένεκα μεν Αλεξανδρον κ. λ. In Έστιατωρ tradit quo-
 que discrimen inter έστιαν, εσχαραν, et μεγαρον, quae
 vero describere non lubet. In ζήλος φ. δ. convenit plane
 cum *Cyrillo*, nisi quod μιμησις omissa sit, et ου et in fine.
 In θρασος v. θαρσος. Θαρσος και θρασος διαφερει, ως
 αρετη κακιας· το μεν γαρ επι αρετη τασσεται, το δε επι
 κακια· όθεν οι παλαιοι ώρισαντο ούτω. Θαρσος εστι
 ψυχης παραστημα μετα λογισμου, θρασος δε τη αλογιστια. 16
 (s. μετα της αλογιστιας. *Hyperides* apud *Suidam* v. Θαρ-
 ραλεον, ανευ λογισμου.) όθεν *Ευριπιδης* άμαρτανει λεγων·

Ου θρασος τωδε, επι ουδε τολμη

Κακως φιλους δρασαντας εναντιους βλέπειν.

Verum neque hoc discrimen a Scriptoribus, etiam optimis,
 semper observatur, ut probavit Cl. *Wassé* in Praef. *Cel.*
Dukeri ad Thucyd. p. 174. 24. ubi tamen omnia loca non
 aequè feliciter adducta, quemadmodum Tu docuisti ad *Eu-*
rip. Phoen. pag. 280, 281. In *Ιστοριογραφος* addit, και
 αμφοτεροι πιζω χωρνται λογω: in fine autem ζωγραφος δε
 ο ζων εικονας γραφον. In *Αημα*, *Αημα μεν δι' ενος μ το*
παραστημα της τυχης, η ανδρια. Legendum certissime,
 ut Tu edidisti, της ψυχης, quod hic liquet vel ex addito η
 ανδρια, potius ανδρεια. *Herodotus*, qui et Tibi quam
 plurimum debet, L. VII. C. 99. υπο ληματος τε και αν-
 δομης εστρατευετο. conf. quoque *Eranius* V. In fine au-
 tem habet το λαμβανομενον κερδος: sufficit το λαμβανο-
 μενον, κερδος verosimiliter ex margine irrepfit. In *Αυχιον*
Νοστη post verba, *Αυχνος δε ο φανος*, subiungit και λυ-
 χνουχος; locum autem *Menandri* omittit. Quid iam, si 17
 illud και *Αυχνουχος* *Ammonio* addamus? Titulus ita bene
 se habet: *Αυχιον Αυχνου διαφερει*, et recte post illud και
Αυχνουχος tum sequitur, *Μενανδρος κ. λ.* In *Ολβιος* co-
 piofus *Trai.* v. *Ολβιοδαιμων*, tradens non tantum discrimen
 inter ολβιος et ευτυχης, sed et inter πλουσιος, ευπορος,

αμφίως, ευδαιμών, et μακάριος, quod et Ammonius notavit v. *Πλουσιος* p. 113. a quo in eo tantum differt Noster, quod cum *Thoma* et *Aescal.* pro τυχας habeat χρείας. Μακάριος δε, αἰτ, ὁ παντοτε εν αγαθοις ων. In Ὀλμος, Ὀλμος δε μυρεψικον τι σκευος, εις ὁ cet. το ιγδιον λεγομενον παρ Ἰταλοις. De v. *Ιγδιον* dixit ὁ πανν ad *Polluc. L. X. Segin.* 103. et ad *Comici Plut.* p. 237. In *Πελαστιης, Πενεστιης* παρα *Θεσσαλοις* ὁ πραθεις αλλοις, η μετα πολεμον δωρηθεις. In *Πληθος* addit, και αλλως. Οχλος μεν το πολυ και αναριθμητον πληθος. Πληθος δε το εναριθμητον και μεμετριμενον (μεμετρημενον). In *Στρατεια, Στρατεια* το αξιωμα· εκ του στρατενομαι στρατεια. Στρατεια δε το στρατευμα εκ τουτου (quo non indigemus) το πληθος το πολεμικον· εκ του στρατος, στρατια. In Ὑπαρ addit, και ονειρον. Ὑπαρ εστι γαρ, inquit, ὄραμα και ἡ εναργης οφεις. Ονειρος δε και οναρ (ονειρον) ἡ ε. τ. κ. φ. In *χλαιναν*, και τι διαφερει χλαινα, χλαινις, και χλαμυς; 18 χλαινα μεν λεγεται το παχυν και χειμερινον ιματιον. *Conf. Hesiod. E. v.* 537. et quae ibi *Cl. Graevius.* Χλαινις δε το λεπτοτατον και τρυφερον ιματιον; tum, ὄπερ φοροουσιν οἱ κηροφοροι; dum nihil sequitur de v. *Χλαμυς.* Lacunam inplet *Elym. M.* p. 812. χλαμυς δε το περιφερεις και κωλοειδες, το εν συνηθεια λεγομενον σαγομαντιον (quod non multum distat ab ιματιον, qui fons erroris), ὄπερ φ. ο. κ. Addit, χιτων δε (adiicias itaque et titulo licet χιτων) ὑποκαμυσον, vitiose pro ὑποκαμισον. *Suidas v. Επειδυτης*· το εσωτατον ιματιον· ὁ και ὑποκαμισον λεγεται. Noster et in praecedd. χιτων ὑποκαμισον· το του ανδρος ιματιον· παρα το περιχεισθαι τῷ σωματι ἡμων· το δε της γυναικος πεπλον λεγεται και χιτωνισκος· quocum *conf. proxime sequentem Ammonii notam.* Sunt et quaedam alia huius generis; sed pauca et memoratu vix digna. Tango adhuc tantum, quia et hic animum paulisper relaxare lubet, *Ατιμονται κ. Α.* Hic cum *Aescal.* ὀλοσχηρη ατιμιαν. Subiicit plura, quae describere nihil adtinet, cum paene eadem sint, ac quae habet *Elym. M.* p. 164. In mentem hic venit loci *Aeschinis Socratici* p. 126. ed. *Horrei*, ubi *Axiochus* mor- 19 tem valde metuens ad Socratem, istam animi mollitiam in

ipſo increpantem, inculcantemque, vitam peregrinationem eſſe, eaque bene tranſacta, oportere bono animo eſſe, et tantum non pœana canendo diem ſupremum obire: *Ἀληθῆ τὰντα cetera. Ἀλλ', οὐκ οἶδ', ὅπως παρ' αὐτο μοι δεινὸν γενομένου οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνεύουσι λεληθότως καὶ ατιμάζονται.* Ne quidem hic ulla ſuſpicio viris doctis oborta, latere aliquid vitii. Et tamen mihi omnino ſuſpectum illud ατιμάζονται. Video quidem, quomodo defendi poſſit; ſed teſtor Te, ſagaciſſime Valckenari, an ατιμάζονται aptum ſit in hac ſede, an bene iunctum τῷ ὑπεκπνεύουσι. Sine dubio, εμοίγε κριτῆ, ſubſtituendum ἐξατιμίζονται. Verbum rarius, quod non intelligebat librarius. Graviter et eleganter ita ſenex: οὐκ οἶδ' ὅπως παρ' αὐτο μοι κ. λ. οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνεύουσι λεληθότως καὶ ἐξατιμίζονται. Ceterum plura ſunt loca in Aeſchine noſtro, quae ope medica indigent. Ita v. c. in hoc ipſo dialogo male pag. 154. τὰ δὲ παθήματα ſοφισμάτων οὐκ ἀνεχεται, μονοῖς δὲ ἀρκεῖται τοῖς δυναμειοῖς καθικεσθαι τῆς ψυχῆς. Quid hic iſtud ἀρκεῖται? Legendum certiſſime, expuncta una tantum litera, ακεῖται. Verum tela noſtra eſt detexenda. Reperias et in Trai. loca, 20 in quibus vel parum cum Ammonio convenit, vel plane diverſus ab eo abit. In *Ἀναβατῆς* Noſter v. *Ἐπιβατῆς*. *Ἐπιβατῆς* ἐπὶ ἄρματος. *Ἀναβατῆς* ἐπὶ ἵππου. Eurip. Suppl. v. 585. ἄρμάτων τ' ἐπιβατῆν: ſic et v. 685. Aeſchines modo laudatus ex adverſo pag. 11. ἐπεβαινε γούν ἐπὶ τὸν ἵππον ορθὸς ἰσθηκῶς: ubi neſcio, cur noviſſimus Editor lectionem ſollicitet; ſenſus enim patet: *εſcendebat in equum, et rectus in eo ſtabat.* In *Γελίοις* cum *Thoma* aliisque ordinem invertit: προπαροξυτονῶς μὲν, inquit, λέγεται ὁ γελωποιός (γελωτοποιός), προπεριſπωμένως δὲ ὁ γελωτός αξίος. In *Ἡμέρα*, *Ἡμέρα* μὲν ἐſτιν ἡ πρό ἡλίον φανείς. Ἡὼς δὲ ἡ μετὰ τὸν ἡλίον. In *Θυμός*, *Τι* διαφέρει μηνίς, οργῆ, χολός, κοτός, καὶ θυμός; *Μηνίς* μὲν ἐſτιν ἡ ἐπιμονός οργῆ ἀπο τοῦ μενειν. *Οργῆ* δὲ ἡ ἐπ' ὀλίγον χρόνον παρα τὸ οργάν. *Χολός* δὲ οἶονει κινήσις χολῆς ἀπο τοῦ κεισθαι (χεισθαι). *Κοτός* δὲ ἡ πολυχρόνιος μνησικακία. *Θυμός* δὲ ζέσις τὸν περικαρδίου αἵματος. In

Νηες, αἱ μὲν νηες στρογγύλαι φορτιζόμεναι· το δε πλοιον
 στρατιωτικον. unde et lectio στρατιωτικοῖς in loco *Aristo-*
telis firmatur. conf. *Eranius*. In *Παραβολη*, ἡ μὲν γὰρ
 παραβολη ἀπο ἀλογῶν ἢ καὶ ἀψυχῶν λαμβανεται· ἀπο μὲν
 21 ἀλογῶν, οἶον οἰκία μεγιστη. το δε παραδειγμα ἀπο ἐμψυ-
 χῶν καὶ γεγονότων πραγμάτων· ἀπο ἐμψυχῶν, ὡς περὶ
 τις· ἀπο δε γεγονότων πραγμάτων, ὡς περὶ το συμβεβηκός
 του πολεμου. In *Παις*, *Παις* καὶ *Ἀντιπαις* διαφέρει.
Ἀντιπαις δε ὁ μέγας παις. conf. *Ammon*. v. *Γερων*. *Ἀν-*
τιπαις tactum a Magno Viro ad *Luciani Somnium* initio.
 In *Τιθθη*, *Τιθθη* ἢ τροφός ἢ βαια. *μια* puto: strenue
 autem ibi nugatur de origine illius βαια. Porro, *Τροφοί*
 δε, inquit, καὶ *Τιθθηνοί* αἱ τοὺς ἄλλους πόνους ἀναδεχο-
 μέναι, λέγω δὴ, περιφέρειν, καὶ ἀποπλύνειν, καὶ λουεῖν.
 Valde mihi suspecta prior notae pars: quae de veriverbio
 v. βαια habet, certe huc malum pedem intulerunt. In
 Ὥρα non distinguit inter ὥραν et ὡραν. Conf. et *Etym. M.*
 et *Eustath.* loco a Cl. *Alberto* ad *Hefych.* laud. Vidi, ut
 et hoc ἐν παροδῶ addam, praedictum *Aeschini* dialogum
 relegens, rariorem v. ὥρας usum, quo pro casu venit, fe-
 fellisse doctiss. *Horreum*. Habes ibi p. 120. ὁ γὰρ πατήρ
 ἐκ τίνος ὥρας ἀφρῆδιον ἀδυνατῶς ἐχει. Vertit: *Pater enim*
ab hora fere repente in morbum incidit. Debuerat: *Pater*
enim ex casu quodam repentino, qui repente advenit, *la-*
 22 *borat*. Ceterum, quanquam, ut iam vidimus, *Ammonius*
 et *Noster* in nonnullis locis dissentiant, in longe plurimis
 tamen mire conspirant. Breviter haec perstringam. Con-
 veniunt in *Ἀθλος* κ. *Α*. In *Ἀθλοῦται* tamen, quod pro-
 xime praecedat, *Noster* discrepare videtur. *Ἀθλον*, ait,
 καὶ *Ἐπαθλον* διαφέρει. *Ἀθλον* μὲν γὰρ καλεῖται αὐτός ὁ
 ἀγων. *Ἐπαθλον* δε το δίδομενον νικῆσαντι. Convenit
Eranius, qui bene το δίδομενον τῷ νικῆσαντι δωρόν.
 Verum potest haec ἐναντιοφανεία ita tolli. *Ἀθλος* nempe
 tantum certamen significat, non praemium. *Ἀθλον* prae-
 mium, sed et certamen. *Ἐπαθλον* praemium tantum.
 Conf. Cl. *Abresch* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 9. In *Ἄνος*, ubi
Trai. ex *Ammonio*, ut saepius, emendandus et supplendus.

In *Αμα*. In *Αντιζους*. In *Απολογεισθαι*. In *Απελευθερος*. In *Αρπαγη*. In *Αρα*. In *Αρρωδειν*. In *Ατλες*. In *Αχρη*. In *Βασιλευς*, ubi parvo discrimine *αρχην εχων και προλαβων* (*παραλαβων*). In *Βιος*. In *Δημητεο*. In *Δημος*, ubi in fine addit, *εν πιονι δημω*. In *Δισκος*. In *Δικαστης*. In *Διερθαρται*, ubi tantum, *Διερθαρται μεν γαρ υφ' ετερου*. Noster, Vir eximie, quomodo *Αριστοφάνης* locus ab Ammonio hic laudatus a cultae doctrinae viro, sed immatura morte extincto, *Pierfono*, sit emendatus ad 23 Moer. pag. 128. In *Διαβοητος* κ. E. In *Διπλων*, ubi *των κατα μεγεθος, των κ. α*. In *Διχοτομος*, ubi idem, licet non iisdem verbis: *αν μεν* (inquit) *προπαροξυνωμεν, δηλοι τα εις δυο διηρημενα αν δε παροξυνωμεν, δηλοι τα (των) εις δυο διαιρουντα*. In *Διφθερα*. In *Δοασατο*. In *Δυναμις*. In *Εγγυα*. In *Εκει*. In *Εμειο*. In *Ενδον*. In *Ενδοξος*. Convenit et *Herodian*. post Moer. pag. 471. ubi *Pierf.* In *Εοικοτα*. In *Επιστραφης*. In *Επιστειλαι*. In *Επιτιμιων*. In *Επιτιμος*. In *Ερωτην του π. δ.* In *Ερωτησις*. In *Ερως* κ. II. Tantum, *επι τ. π. επι τ. α*. Discrimen harum vocum tetigit Vir Summus ad Aristoph. Plut. pag. 427. In *Εραν*. In *Εσπερα*. In *Εταιρος*. In *Ετεροσφθαλμος*. In *Ευφυης*, ubi *ο εις μαθησιν ταχυς*. In *Ευρειν*. In *Ευεργεσια*; sed hic multo brevior, ut in pluribus. In *Ζηλος* κ. Z. In *Ζηλωσαι*. In *Θαλαμας*. In *Θαυμαζω*. In *Θεημαχια*. In *Θεωρος*. Hic quoque Ammonius multo plura: priora vero ita Noster: *Ο μεν γαρ εις θεους πεμπομενος, ηγουν φροντιζων, θεωρος λεγεται*. Post *φροντιζων* nonnulla desiderantur, quod vel patet ex spatio vacuo, quod hic datur. Suppleri potest vel *των θεων, vel των θειων, vel προς τα θεια*. Conf. *Hesych.* 24 et *Harpoer.* in v. nisi vero plura desint, quae *Suidas* subpeditabit. Quo autem iure et hic Ammonius eos damnet, qui *θεωρειν* usurpant, cum de *certaminibus* sermo est, docet Cl. *Sallierius* ad Thom. pag. 436. Porro: In *Θης*. In *Θυρα* κ. Θ. In *Ιεσθαι*. In *Ιδουμαιοι*. In *Ιπες*. In *Λογογραφος*. In *Λογος*. Confuse vero *η συνθεσις η μετρω, η εμμετρος κοσμουμενη, pro η μετρω κοσμουμενη, η εμμετρος*. In *Μαρτυς*. In *Μειραξ*, nisi quod habeat

επι αρρενος, επι θηλειας: paulo post in v. Μειραμισκος·
 και μειρακιον. In Μισητη. In Μνημη. In Ξοανον. In
 'Οδε. In Ομιος. In Οικτος. In Ολιγον. In Ορθρος.
 In 'Οραν. In Ορνιθειτης, ubi ορνιθοσκοπος, ο μαντις,
 ο οιωνοσκοπος. In Ουκουν, ubi certissime, ut monuisti ad
 Eurip. Phoen. pag. 535., pro αποφαντικον legendum απο-
 φρατικον. In Ούνεκα. In Ούτος. In Ουλη. In Οφλειν.
 In Οφλημα: tantum pro δημοσιω, δημω. In Οχθαι. In
 Οψε, nisi quod pro ώρα habeat καταστασις. In Παιδευσις
 και Παιδεια, pro quo Παιδια, quae vero saepe confun-
 duntur. In Παιδισκη x. II., nisi quod hoc modo habeat:
 Παιδισκη και Παις παρα Αττικοις η θεραπεινα διαφερει.
 25 Παιδισκη μεν γαρ εστιν η ελευθερα. Παις δε η δουλη.
 Delendum illud η θεραπεινα, vel locus totus, ut videtur,
 ita constituendus: Παιδισκη, Παις και θεραπεινα δ. Παι-
 δισκη μεν γαρ εστιν η ελευθερα παρα Αττικοις. Παις δε
 η δουλη. Το αυτο και θεραπεινα, ut saepius, vel Παις
 δε και θεραπεινα η δουλη. In Παρθενια. In Πηδαλιον.
 In Πη. In Πλημα. In Πολεμικος. In Πομπη. In
 Ποιειν. In Πονηρον. In Ποτος, ubi, ut non raro, vitio-
 se: ποτος, ait, βαρυντονως λεγεται ο αοριστος. legendum
 sine dubio το αριστον. Hesych. ποτος, ευωχια, αριστον
 x. λ. Hanc notam aliunde habet: quo de in seqq. In
 Πρεσβευεσθαι: parvam differentiam notavit Cl. Abresch
 Dilucid. Thucyd. pag. 411, 412. In Προτερα. In Προ-
 μοιρας, ubi προ μορας (μοιρας) μεν το βιαως αποθανειν.
 Προ ωρας δε τον (το) νεον αποθανειν. In Προτερος: in
 fine tantum post επι πολλων· ως 'Ομηρος επι των εννεα
 αριστωνων το πολυ μεν

Πρωτος μεν αναξ x. A.

Corrigendum certe, ως 'Ομηρος ε. τ. ε. αριστων'

Ωροτο πολυ πρωτος μεν α. x. A.

26 In Πρωτοτοκος, ubi pro τεκουσα, γεννησασα. In Ρεφανον.
 In Ροια. In Ρυεσθαι, sed brevius, quemadmodum et in
 Σταφυλη. In Σταθηναι, ubi v. σθηναι, το μεν γαρ σθηναι
 κατα προαιρεσιν ιδιαν γινεται· το δε σταθηναι εκ της
 αλλου προαιρεσεως· οιον, εστη ο ανθρωπος δι' αυτου·

(αὐτοῦ) ὁ ἀνδρίας ἐσταθῆ ὑφ' ἑτέρου. In Σιουρα. In Σηπτεσθαι. In Σοφος, ubi καθο ὁ μὲν σοφος καὶ συνετος παντός. In Σοιο. In Στρατος, ubi Στρατοπεδον μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τοπος, ἐν ᾧ ὁ στρατος ἰσταται· το δε στρατευμα ὁ στρατος· ὁ δε στρατος το πληθος στρατευομενον. In Συνεργος, ubi Συνεργος δε ὁ ὁμοτεχνος, καὶ συντεχνος. In Συνθεσις. In Τεχνη. In Ὑμνος. In Ὑποσχεσις. In Φιλειν. In Φρασον. In Φρονειν, ubi Φρονειν μὲν γὰρ ἐστι το κάλως ἐνθυμεισθαι. In Φυλλον. In Φωνειν, ubi paucis, Φωνειν μὲν ἐπὶ ἀνθρωπον. Ὁρυσασθαι (Ὁρυσασθαι) δε ἐπὶ λυκων. In Χαραξ. Nonnulla iam ante indicavi. Omifi Ουδεν, ad quod aliqua monenda. Traiect. quoque πασα γὰρ ἢ του κενου φησις βασταζεται. Locus sane difficilis. In talibus, donec benignior lux adfulgeat, nihil quidem certi statuū potest. Non improbabis tamen, suavissime Valckenari; si coniecturae Reiskianae et meam addiderim. Lego: πασα γὰρ ὑπο του νου φησις βασταζεται. Ὑπο Cl. Reiskius iam tentavit. Ὑπο του 27 νου non intelligebat librarius; hinc, quia praecedebat κενον, illud iterum scribebat. Ex eo autem, quod πασα φησις ὑπο του νου, ut mihi iam videtur, βασταζεται, probatur, ουδεν ἐν κοσμῳ ειναι κενον. Inspice iam quaeso locum Auctoris libri *de placitis Philosophorum*, ex quo Stobaeus descripsit. Οἱ μὲν, inquit, αλλοι παντες ἐμψυχον τον κοσμον, καὶ προνοια διοικουμενον. Λευκιππος δε, καὶ Δημοκριτος, καὶ Επικουρος, καὶ ὄσοι τα ατομα εισηγουνται καὶ το κενον, ουτε ἐμψυχον, ουτε προνοια διοικεισθαι, φησει δε τινη αλογω. Nihil disertius. Locum in suum usum iam laudavit doctiss. *Cudworthus* in *System.* intell. p. 550. Verum certiore emendationem adiciam. In manus venit hic locus *S. Empirici*, ubi et de sententia *Democriti* agit. Habes pag. 399. Dicit ibi inter alia de Democrito, eum sustulisse, quae adparent sensibus; dixisse, nihil ex iis vere adparere, sed solum ex opinione; verum autem tantum in iis esse, quae sunt; esse haec atomos et inane: refert huc et ipsius verba: ἡμεις δε τῳ μὲν εοντι, αιεβαν, ουδεν ατρεκες συνιμεν, nos quidem re ipsa nihil veri intelligimus. Quid itaque intelligimus? μεταπιπτον

- 28 δε κατα τε σωματος διαθηκην, και των επεισιοντων και των αντιστηριζοντων. Mirari subit, illud διαθηκην non advertisse praestantissimum Fabricium. Est hic plane alienum. Indubitatum, ut puto, legendum esse διαθηκην. Suidas habet non tantum illam vocem, sed et in Ρυσμος docet, Democritum ista peculiariter usum fuisse pro ταξις: vid. ibi vir insignis, L. Kusterus. Propemodum iam spatium, quod mihi proposueram, emensus sum. Defino in illis locis, ubi Noster duplicem notam habet. Ita in Αυητος: mitto, quia parum differunt. Sic et in Αωπειθης. In Θυεσθαι altera quidem nota cum Cyrillo paene convenit, nisi quod pro καθ' ηντινα αιτιαν habeat καθ' οντινα τροπον, et cum Ammonio in fine, και το μεν επ' αλογου, το δε επ' ανθρωπου τασσεται: altera autem eadem, quae Ammon., habet: tantum ultima hoc modo: και το μεν επ' ανθρωπων, το δε επι αλογων τασσεται, addens: το δε θυσαι του σραξαι διαφερει. Σραξαι επι τι ζων. Θυσαι δε το θυμιασαι. Notione certe hostias mactandi Θυσαι Homeri, et Hesiodi aetate non fuit cognitum. De hac nativa verbi virtute passim egerunt viri docti. Ceterum in hoc loco Pierfon. ad Moer. p. 281. deletis vocibus επι τιμη
- 29 male repetitis, rectissime legendum censuit το μαντενεσθαι δια σπλαγχνων, et in l. Cyrilli pro μεν Θυεσθαι, μαντενεσθαι. Hesychius: Θυεται, ιεροσκοπεται, ubi et malim ιεροσκοπει. Erant nimirum olim tres futura praedicendi species, οιωνοσκοπια, ιεροσκοπια, quomodo sine dubio pro αεροσκοπια legendum in Schol. Brev. ad Hom. Il. α. v. 62., et η δια των ονειρατων μαντια. Τερεις hinc saepe h. sensu θυται. In Ισθμος prior adnotatio eadem ac Ammonii; tantum pro διοδος κ. λ., διοδος εκατερωθεν θαλασση περιεχομενος: posterior ita se habet: ισθμος μεν γαρ εστιν η στενη οδος ηπειρου, και αμφιθαλασσος· πορθμος δε στενος πλους καθ' εκατερος (— ον) μερος ηπειρους εχων. In Λιβανος primo, λιβανος μεν γαρ το ορος· λιβανωτος δε το απο του δενδρου δακρον· dein, λιβανος μεν γαρ το φρυτον, λιβανωτος δε αυτος ο καρπος, τουτεστι το θυομενον τοις θεοις. Θυομενον, quod hic θυμιομενον. In Νεαρρον prima nota tantum non eadem: secunda haec:

Νεαρρον ονομα γινεται παρα το ναον (νεον) και το αρνω· το νεωστι αρυθεν υδωρ· μεταφορικως δε λεγεται επι των παιδων των νεωστι γεννηθεντων· λεγεται δε προσφατον το νεωστι εσφαγγμενον κρεας. Smilia et infra v. Νεαρρος. Conf. Etym. V. De Παρεχειν nihil addo, quia, quae huc pertinent, iam dedit Abreschius Dilucid. Thucyd. pag. 168. 30
*In Πενης iterum priori l. convenit, nisi quod nonnulla irrepperint, quae aliena sunt; sequenti autem: πενης μεν γαρ ο δια των χειρων πονων και ποριζων την τροφην· πτωχος δε ο δι' ενδειαν τροφων. Loca Homeri, quae addit, emitto. Ad hoc discrimen conferre licet Hemsterhusium nostrum ad Aristoph. Plut. p. 163, 164. In Πολιτης primo: Πολιται μεν οι της αυτης πολεως μετεχοντες· πατριωται δε οι μη κατα νομον εν τη αυτη οντες. Tum ut Ammonius. In Πολις principe loco eodem modo ac Eranius: deinde, ut Ammon. In Σικελος: Σικελος μεν γαρ εστι ο εξ αυτης νησου της Σικελιας ων cet. Schol. Thucyd. ad L. V. C. 5. ιστειον δε, οτι οι μεν Ελληνες οι εν Σικελια Σικελιωται λεγονται· οι δε βαρβαροι οι εν αυτη Σικελιοι. Noster posteriori loco: Σικελιοι μεν εισι οι εν τη Σικελια οικουντες βαρβαροι. Σικελιωται δε οι απο Ελληνων πολεως μετοικισαντες. l. μετοικησαντες: quae duo saepe permiscentur. Operae pretium hic conferre, quos laudasti, clarissimos viros Hudsonum, et inprimis Dukerum. In Τηθη Noster duplicem notam habet, quae ab Ammoniana non differt; sed scribit Τιθη, Τιθις. In Notis docuisti, Vir literatissime, in vocibus τηθη, τιθη, τιθη, τηθις, 31
 τιθις, perpetuam regnare confusionem. Plures id post Te notarunt, e quibus honoris causa nomino Ruhnkenium vestrum V. C. ad Timaeum pag. 183. In Τιμωρησθαι posterior nota verbotenus eadem; prior haec: Τιμωρησαι και Τιμωρησασθαι διαφερει. Τιμωρησαι μεν γαρ εστι το εκδικησαι· τιμωρησασθαι δε το κολασαι.*

Sic, quod orsus eram, iam pertexui. Multa certe ex Nostro hic notavi, quae parvi vel nullius sunt momenti: non pauca tamen, quae Ammonium iuvant, unde itaque utilitas huius Etymologici satis constat. Verum cave credas, mi Valckenari, hanc unicam aut praecipuam MS.

nostri esse dotem. Habet multo plures verborum differentias. Reperi in eo varia loca, e quibus non unus Auctor Graecus vel emendari vel illustrari queat. Inprimis vero aliis Grammaticis facem praeferre potest, et maxime quidem *Etymol. Magno*. Nosti certe, pl. Vener., quem supra laudabam, *L. Kulenkamp* specimenibus quibusdam demonstrasse, *Codicem Gudianum*, quem cum *Traiectino* Nostro passim convenire satis certum est, insignis esse usus

32 in emendando et restituendo *Etymol. M.* Collegeram et ego quaedam ex Nostro specimenia meliorum lectionum et additamentorum, quae hic subnectere primum ferebat animus. Verum, ne longis literis Te obtundam, haec in aliud tempus sepono. Patere autem quaeso, Vir honoratissime, me iam nonnulla addere, quae Theologis etiam ingrata non fore arbitror, atque usui futura spero. Probe Tu scis, in *Etym. M.* etiam varia dari, quae ex *Dictionario Ecclesiastico* sunt excerpta. Ita et in Nostro. Sunt in *Etym.* plura huius generis, quae *Traiect.* non habet. Sunt, quae Noster quoque habet. Sunt et, quae solus habet. Videamus. Quae *Etymol.* inpressum habet, et quae frustra apud Nostrium quaeras, sunt fere sequentia. *Αβαλ* pag. 1, 54. *Ανενδοιαστα* p. 104, 18. Locum, quem ibi respicit, est *Pf. CXL. 4.* ubi *Alexandr.* etiam *συνδυασω. Ανθραξ* pag. 109, 39. seq. ubi cum illis, *διϋνης δε ανθραξ λεγεται ο Χριστος κατα αναγωγην.* conferas licet *Luc. II. 34. 2 Cor. II. 16.* et similia S. Spiritus effata. *Αουιτης* pag. 171, 5. Respexit fortasse, ait Cl. *Sylburgius*, ad *Jeremiae Proph. C. XXV.* Notabo, quae mihi ad h. l. ob-

33 servata. *Iob. I. 1. LXX* Hebraica *עַרְבָּרָא* verterunt *εν χωρα τη Αουιτιδι.* Alibi, quod equidem noverim, vox non occurrit. Verum *Vulgata* habet *Ier. XXV. 20. cunctis regibus terrae Ausitidis* etc. Scilicet *עַרְבָּרָא* dicebant antiquitus *ουγ* et *αυγ*, atque inde illud *αουιτης*, ut bene notavit Cl. *Drusus* ad dictum *Iobi I. Ausitas* Arabiae desertae incolas reperias et in *Ptolemaeo*: ita enim legendum esse, non *Αουιται*, recte monuit summus *Bochartus* in *Phal. L. II. C. 8.* Tenemus sic originem et significationem v. *Αουιτης.* Deinde, *Βαρρακιζω* p. 191, 27. seq. η δε

βαττολογία *z. λ.* *Ελεω* pag. 327, 29. *Ιακωβ* pag. 462. *Κερας* pag. 504, 51. *Κληρος* pag. 519. ubi plura. *Κλητος* ib. in fine: conf. *Pf. XC. 7.* *Ομφαξ* pag. 625. *Ορη* pag. 629, 17. *Παλαιστη* pag. 647, 38. *Παραβολη* pag. 654. *Πιτυς* pag. 673. *Πνευμα* pag. 679. *Πυραμις* pag. 697, 31. Priora quoque Noster habet, qui post *v.* *Πυργος* addit, οὕτως *Ἡρακλειδης*; verum, quae apud Etymol. sequuntur, non agnoscit. *Πωλικον παραδειγμα* pag. 698. *Ραμνος* pag. 702. *Σαμαρεια* pag. 708. *Σηλωμ* pag. 710. *Συμβολα* pag. 734, 18. seq. *Σχες* pag. 740, 15. *Τις* pag. 759. *Φυλακη* pag. 803. Pergo iam ad ea, quae uterque habet. In- 34
 itium hic facio a *v.* *Αγγελος*. Etym. pag. 7, 31, 32. και τα παρ' αυτου συγκειμενα δια του ε ψιλου γραφονται· οιον, αρχαγγελος, ευαγγελος, χαραγγελος. Noster: *Αγγελος* παρα το *αγω cet.* η παρα το εις αγγελιαν πεμπισθαι θεου (παρα θ.) επι γης, η εξ αυτου (hoc facile abesse potest) προς ανθρωπον· και δια τουτο ευαγγελισται ειρηνται παρα το ευ αγγελειν ημιν. Porro, in *Αδολεσχια*, pag. 18, 22. Trai. σημαινει δε τεσσαρα· το φλυαρω· ως το ελυπηθην εν τη αδολεσχια μου· και το φιλοσοφω· ο δε δουλος *cet.* In *Αιγυπτος*, pag. 29, 18. MS. σημαινει δε και παρα τω θεολογω την αμαρτιαν· ως το σημερον καθαρωσ εφνηγομεν *Αιγυπτον*· και παλιν, *Αιγυπτος* σκοτει κολαζεται. Plura et in seqq. habet, quae non describo. In *Βαβυλων*, pag. 183. Noster tantum: *Βαβυλων*. *Εβραϊκη λεξις*. In *Βασιλευς*, pag. 190, 11. Eadem hic Trai. In *Βεελφεγωρ*, pag. 194, 18. Bis Noster. Prior nota eadem ac Etym. Posterior breviter h. m. habet. *Βεελφεγωρ*. βηλ εν τοπω του φεγωρ· τουτεστιν (τουτο εστιν) ονομα ειδωλου, ο παρ' *Εβραιοις* λεγομενος κρονος, imo χοιρανος, ut puto. Invenio et apud Nostrium *Βααλ*. *Περσιστι*, inquit, λεγει θεος, ος εστιν ο πολειμικος αρης. In *Βοσορ*, p. 205. Hic ambo 35
 prorsus conveniunt. In *Γαστριμαργος*, pag. 222, 15. seqq. MS. δυναται δε τις ενσεβως τοις ουσι κατα θεωριαν επιβαλλειν τα ειρημενα. Scriptores Ecclesiastici nimirum *spiritualis sensus contemplationem* seu *sensum allegoricum* vocare solent *θεωριαν*. Non raro ita reperias *ιστοριαν*, vel simile quid, μεταβαλλειν εις *θεωριαν*· παν γαρ παθος

- (ita pergit) απο σηψεως γεννασθαι περινε· και επειδαν γεννηθη et reliqua, quae nihil differunt, nisi quod Noster habeat ὡς δια νεφους τ. δ. et προτερην εμπραθη ζωνη. In *Ευδοκια*, pag. 390. Trai. pro το ευ και καλως δοκειν αυτοις, το ευ και καλως δεδεχθαι. Habet quoque, levi tantum discrimine, εστι δε ονομα πολεως, και κυριον ονομα, σημαίνει δε (add. και) αποδοχην και θελησιν· ὡς το, ευδοκησας Κυριε την γην σου, αντι του ηθελησας. Cum uterque hic ait, esse nomen urbis, respiciunt certe locum *Cantic. VI. 3.* ubi תִּירְצָה sicut *Thirza*, Οί ό vertunt, ὡς ευδοκια. In eo, quod sequitur, esse scilicet etiam ονομα κυριον, ob oculos habent nomen *Eudociae*, quo plures, illustres etiam foeminae, insignitae fuerunt. Locus in fine laudatus exstat *Pf. LXXXIV. 1.* In *Ζαβουλων*, pag. 406.
- 36 MS. *Ζαβουλων*· απο του βαλλω, βολη, και βουλη, απο του ζα επιτατικου μοριου ζαβουλος, ό πανν βουλευτηκοτατος· fatis vitiose. Scis, Vir longe doctissime, quam egregie in originibus nugentur saepe Grammatici. Verum in his similibusque veteres misere passim cespitant. Habebimus plura in seqq. Meliora et pro ratione temporis fatis bona invenias in *Adpend. Cl. Alberti ad Glossar. Gr.* pag. 223. In *Ητορ*, pag. 439. Trai. hic plane eadem habet, ac *Etym.*, in nonnullis autem ex eo emendandus. In *Ιερουσαλημ*, pag. 469: Noster: Παρα το ιερον και το σαλεμ, ό σημαίνει την ειρηνην. In *Ιησους*, pag. 469. ubi Noster verbotenus: το του χυ̅ ονομα· παρα το ιεναι εις το σωζειν. *Ιοπη*, pag. 473. MS. *Ιοπη*· δι' ενος π και δια του ι· εστι δε πολις Παλαιστινης· συστέλλεται δε το ι· ειρηται δε cet. In *Ιορδανης*, *ibid.* Trai. bis; sed vitiosus. In *Ισραηλ*, pag. 477. Trai. *Ισραηλ*· εστιν ις, ινος, και σημαίνει την δυναμιν· και ὄρω (sic et in *Etym.* scribendum videtur, cuius haec nota confusior est) το βλεπω· και ηλ λεγεται παρ' Εβραιοις ό θεος. *Ισραηλ* δε ό μετα δυναμειως βλεπων τον θεον· η νους ὄρων τον θεον. In *Καδης*, pag. 482. in fine, Trai. *Καδης* σημαίνει τον αγιασμον·
- 37 παρα το (τω) Λαβιδ, και συσσησει (συσσεισει, ει et η saepissime mixta) κυριος την ερημον καδης· καδης ἐρμηνευεται η̅ αγια παρα τω̅ αγιω Βασιλειω. In *Λιβανος*, p. 564.

Ordine paululum mutato convenit MS. In *Μελχισεδεκ*, p. 578. Adcuratius Noster το *χι. ι.* απο παραδοσεως· *μελχι* λεγεται βασιλευς· το *σεδεκ* λεγεται δικαιοσυνη· λεγεται ουν *Μελχισεδεκ* βασιλευς δικαιοσυνης· και *μελχι* σαλημ βασιλευς ειρηνης· και αναγεται εις τον *Χριστον*. Quid apud Scriptores Ecclesiasticos hic fit αναγεσθαι, nemini non notum. In *Μη*, pag. 585, 586. MS. post locum *Πομερι*, μη ψευδε̄ επισταμενος σαρα ειπειν, addit και ο *Δαβιδ*· μη με καταποντισατω καταγης υδατος. In *Μοναχος*, pag. 590. Trai. *Μοναχος* παρα το μονω̄ θεω̄ προσευχεσθαι· η μονως (an μονος?) εχων το παντων αιτιον ητοι καλον. In *Μωσης*, p. 597. Habet et Noster, quae Etymol.; sed praeterea: *Μωσης* παρα το μω̄, ο σημαίνει το υδωρ αιγυπτιστι, και το σης, ο σημαίνει το λαμβανω̄ κατ' *Αιγυπτιους*· ο εκ του υδατος ληφθεις. Cum his conf., quae viri docti monuerunt ad Hefych. v. *Μω̄*. In *Νομος*, pag. 606. Noster post η̄ συνθηδια, νομος η̄ ταξις: tum νομὸς δε̄ cet. In *Ποτηριον*, pag. 685. Nihil praene differt MS. Observanda hic autem inprimis illa: 38 και τον θανατον, ως το, *Πατερ*, ει δυνατον, παρελθειτω απ' εμου το ποτηριον τουτο. Videmus hinc, quomodo olim quoque nobilem hunc locum intellexerint. In *Σηγωρ*, pag. 710. Verbotenus eadem hic Trai. In *Σικημα*. Noster brevius: ονομα τοπον· απο παραδοσεως τα δυο ι. In *Σινα*, pag. 713. MS. ονομα ορους· απο του ις, ο σημαίνει την δυναμιν, ινα, και πλεονασμω̄ του σ̄ σινα· οτι εκει η̄ η̄ νομου δοσις. In *Σιων*, pag. 715. Trai. paucis: *Σιων* το ονομα της πολεως δια του ι. *Σηων* δε το ονομα του βασιλευς δια του η̄. In *Σχοιμιον*, pag. 740. Noster και μετρον γεωμετρικον *Περσικον*, ο και *Περσαις* παρασαγγης καλουμενος· λεγεται δε απο μεταφορας και η̄ κατευθυντηρια (sic et apud Etymologum interpungere malo), καθως και ο ψαλμωδός φησι, cet. Adcedo nunc ad ea, quae Traiect. solus habet. Haec sunt. *Άγιος*· εκ του αγους γεγονεν· *άγιον* δε εστι το παντος αγους ον *άγωτερων*, (an *άγιωτερον*? sed malim *άγωτερον* a Nostro hic formatum ab *άγος*, quod huic loco aptius) η̄ το δυναμιν εχον προς το τοις *έτεροις* (τους *έτερους*) *άγιαζειν*, αυταγιαστων

ον. Saltem αυθαγιαστον. Nescio, αν αυτοαγιαστος. Ita Deum saepius vocat *Gregor. Nazianzenus*, pluresque inter
 39 Patres. *Αιθιοψ.* ὁ μελας· οἶονει εις οψιν ων θειας δοξης, et reliqua, quae insigniter corrupta. *Απηγγημοτες· αποκαμοντες, απελπισαντες, και αμεριμνησαντες, η αναισθητως εχοντες.* Haec utiliter adplicari possunt *Apostoli* loco *Eph.* IV. 19. quorsum certe referuntur. In *Glossario* Cl. *Alberti* pag. 151. exponitur tantum per *απελπισαντες.* *Αργυρος.* Ἐκατον, inquit, δηναρια ὑπηρχεν· αργυρος δε ετυπωθη απ' αρχης το νομισμα· εκ δε των Ασσυριων εφοιτησεν (ως εφ) *Αβρααμ εις γην χανααν, φασι, τον τυπον τουτον ενηροχεν.* *Βαβελ· τουτεστι,* scribit, *συγχυσις, η ταραχος· εστι δε πολις Συριας.* Sub eadem litera *Βενιαμιν· εστι μειον, το μικρον· και εκ τουτον και του μονος γινεται μενιαμιν, και τροπη βενιαμιν· ὁ μονος των αλλων αδελφος εσχατος, ων μικροτατος.* Melius iterum in *Append.* ad *Gloss.* Gr. pag. 223. ubi vid. not. a *Viro clarissimo.* *Γομορ* exponit per *λεθεκ,* citans locum *Hoseae* C. III. 2. dicitur ibi, inquit, *εμισθωσαμεν εν αυτω λεθεκ κριθων· εν αλλοις δε αντιγραφοις λεγει γομορ κριθων.* Inspice vero ipsum locum. *το ονν αυτο,* ita pergit, *ιε μοδια δηλοι,* *Eriphanus* de mensuris, ut a viris doctis iam notatum, confudit perinde *Chomer* cum *Lethech,* statuitque, quindecim esse modiorum. Communis autem opinio est, *Lethech* dimidiam constituere *Chomeri* partem. Ceterum vox *ηηλ* alibi in S. S. non occurrit. Videamus, quomodo pergal. *Αηθεκ* δε, addit, *κατα την των Εβραιων φωνην ειρηται, ὁ εστιν επαρμα, (permiscuit forte ηηλ cum ηηλ)* απο του δυνασθαι νεανιαν επαραντα τον γομον των ιε μοδιων του σιτου, η κριθης τω ονω (*החמץ* scilicet est *aspinus*) επιτιθεναι. In v. *Εμμανουηλ* haec scribit: *το ημισυ συριστι εστι, και το ημισυ εβραιιστι· το γαρ εμμα συριστι ερμηνευεται μεθ' ημων· το δε νοηλ ερμηνευεται εβραιιστι θεος.* Non opus est, ut hic de *Nostri* errore aliquid moneam: adeo vitium in oculos incurrit. *Ιουδας· απο του ουδας,* inquit, ὁ σημαίνει το εδαφος, και πλεονασμῳ του ἰ Ιουδας. Porro in *Ιουδαιοι· απο Ιουδα φυλαρχου.* *Ιουδας Ιουδα.* Ὁ κανων· Τα εις δας ληγοντα ονοματα

αρσενικα ὑπερ δυο συλλαβας αποβολη του σ̄ ποιουσι την γενικην, οἷον Ιουδας, Ιουδα, Πλακιδας, Πλακida, Γενναδας, Γενναδα. Conf. *Etymol. M.* v. Ὑπεραυδαντας. In *Λεπτον* haec habet: ὁ ἐστι σταθμιον γομορος· το τεταρτον· περι οῡ ὁ Κυριος λεγει· ουχι δυο στρουθια ασσαριον πωλειται; ασσαρ δε ἑβραϊστι ελαττωμενον καλεται. Paucis haec illumi- 41
nanda. *Λεπτον* et *Ασσαριον* unum itemque. In Adpendice ad *Gloss. Gr. Cl. Alberti* pag. 204. disertè: *Ασσαριον* ἐστιν ογκιας (an ita hic quoque legendum?) το τεταρτον. *Αλλως*. Το αυτο ἐστιν ασσαριον και λεπτον. *cet. Hesychius* quoque v. *Ασαριον*· *Ασαριον* και *Λεπτον* ἐν εἰσι. Videmus ita, unde factum sit, ut Noster hic locum *Matth. X.* 29. adduxerit. In ultimis *ασσαρ* δε ἑβραϊστι κ. λ. respexisse videtur ad Hebr. רשן. In *Μακκαβαιος*· κατα *Περσας*, ait, *καρανος*, τουτεστι δεσποτης· τη δε συρω διαλεκτω ανδρειος, πολεμιστης, δυνατωτατος. In *Μαννα* longiorem notam habet: σημαίνει τι τουτο· ου γαρ σημαίνει την τροφην κυριως· ηγειροντο γαρ πρωϊ, και ευρισκον αυτο, ὅσον αρκεσαι αυτοις του φαγην (φαγειν) *μαν* λεγοντες· και λοιπον ελθοντες οἱ Ἑλληνες προσεθηκαν το να· και σημαίνει τι τουτο· εχον γαρ τουτο, ὅτε ηθελον, εἰ τινα τοπον (an ηλθον εἰς τινα τοπον?) και απο δισχλιων πηγων εποιουν την σκηνην. In *Ναζιραιος*· ηγιασμενος, inquit, καθαρος, μοναχος, αζυξ, ἅγιος· εξ οῡ και ναζιραιον το αγγελικον. *Ναζωραιος* δε ὁ απο *Ναζαρετ*. *Suidas* v. *Ναζηραιος*· ὁ θεω κευχρισμενος (vel potius κευχρισμενος. vid. *Cl. Alberti* ad *Hesych.* v. *Ναζιρεος*.) και αμειρωμενος· ὁ μοναχος. Videmus hic *Ναζηραιος*. Literae nempe η̄ et ῑ similiter pronunciabantur. 42
Audi vero, si placet, quomodo Noster haec distinguat v. *Ναζαρετ*. *Ναζαρετ*· καθαροις· και *Ναζηραιος*, *καθαρηστης* (*καθαριστης*)· *Ναζιραιος* ὁ καθαρος και ἅγιος. Ceterum *Naziraeatus* olim sacratissimum erat vinculum, quo quis vel ad certum quoddam tempus vel ad totius vitae cursum sese adstringebat (quod latet in origine verbi נזיר) ad severam abstinentiam ab omni pollutione, et a vino potuque inebriante, cum obligatione simul alendae comae, nullamque novaculam ad caput admittendae. Haec *Naziraeatus* religio quam proxime adcedebat ad sacerdotalem dignitatem,

quin et ad pontificale sanctimoniae culmen. Sublimior vero contemplatio Naziraeatum mystice adplicari iubet ad Christum et ad Fideles. Atque hinc ad mentem veterum iam bene hic expositum non tantum ἡγιασμενος et ἅγιος, sed et καθαρὸς, μοναχὸς, ἀζύξ. Ναζωραῖος vero Suidas quoque exponit ὁ ἀπο Ναζαρετῶν ὡς και Ναζαρηνοσ. Sic uterque discrevit, quae alii confuderunt, ut vides in Not. ad Hef. l. c. In Ὅπα· γενουσ θηλυκου, εκ του επω, το

43 λεγω· ὁ μελλων εψω· αποβολη του ω, εψ, και τροπη του ε εις ο, οψ cel. το δε οψ σημαίνει τρια· τον οφθαλμον, και κυριον ονομα, και την φωνην. Ζητει πλατυτερωσ εν τοις επιμερισμοις εις τον πρωτον ψαλμον εις το απο προσωπου. Permiscuit hic omnino οψ et ωψ. Conf. *Elym. M.* p. 826. v. ωψ. In Ποτοσ· Ποτοσ βαρυτονωσ λεγεται ὁ αοριστοσ (το αριστον, ut supra vidimus). και εποιησεν Ιακωβ ποτον μεγαν τοις υιοις αυτου. In Σαρακηνοσ. Longior nota, quam ut totam describam. Σαρακηνοσ, inquit, σαπροσ, καινοσ· διαπαντοσ γαρ ἡ σαπρια· νεοσ εϋρισκεται, ου τελευτα γαρ αυτου ἡ πονηρια· σαπροσ γαρ μητεροσ της δουλησ γεγονε. (Ad *Ismaelem* scilicet haec spectant.) σαπροσ τω παλαι δικαιοω (an τω τον παλαι δικαιοον?) γνωρισαι την δουλην, και κατεχθηнай (τεχθηнай) παρ αυτησ cel. ἡ δε Σαρρα εξ επαγγελιασ της ἁγιασ Τριαδοσ συνελαβε· και ευλογηθη και αυτη και το εξ αυτησ τεχθεν προ της κησεωσ αυτησ εν τη επαγγελια της συλληψεωσ αυτου. In Σολομων· Σελομων λεγεται ἡ ειρηνη, και εκ τουτου τροπη του ε εις ὁ σολομων. Minus accurate, quod quisque videt. In Χερουβιμ· επι μεν ενικου διφθογγων (δια διφθ.), επι δε πληθυντικου δια του ι· in singulari nempe dicitur χερουβ, in plur. χερουβιμ. In Χριστοσ· παρα το χρω, το αλειφω· σημαίνει δε το του Κυριου ονομα· χρω, οϋ ὁ μελλων χρωσ, κεχρικα, κεχρισμαι, κεχρισται. Iterum: Το Χριστοσ ονομα σημαίνει πεντε· το θεοσ μονοσ· ὡσ το Χριστοσ εξ ουρανωσ· (ita lego) το ανθρωποσ· ὡσ το Χριστοσ γενναται· το βασιλευσ· ὡσ το Χριστοσ εβασιλευσε της αμαρτιασ· και το ιερευσ, επι εθνησεν εαντον ὑπερ ἡμων. Deficit hic forte, το προσητησ etc. Atque hic manum de tabula. Collationem utramque iam ad finem perduxī: neque me

operae hic impensae poenitet. Quam vellem vero, ut omnes, qui studiis sese dedunt, Theologi imprimis, per aliquod saltem tempus ad Grammaticos animum adplicarent, quo ita linguam melius cognoscerent, penum suam et inde locupletiozem reddiduri. Ceterum, quanta potui, hic adcuratione usus sum. Crisin plus semel exercui; verum, nisi fallor, modeste, nec nisi, ubi opus videbatur: odi certe inconsultam omnia innovandi pruriginem, et pro peste literarum habeo. Tuo autem arbitrio, Vir praecellentissime, quae scripsi, stent cadantve universa. Nihil sane mihi gratius erit, quam si errantem, qua es humanitate, commiter in viam reduxeris. Ita vale, laudatissime Valckenari, et me in posterum ama. Dabam Traiecti ad Rhenum d. XXX. Iun. MDCCLXVI.

Accedant quae Car. Segarius Supplementi loco praefationi ad *Observationes Philologicas et Theologicas in Evangelii Lucae Capita IX. priora* inseruit.

„— P. 8. et seqq. notavi variantes ex Etymol. Trai. lectiones, bonas mixtas malis: hinc scripsi: *Dantur in Nostro et aliae quam in Ammonio lectiones et nonnullae certe meliores.* Nullus dubitabam, Cl. Valcken. in *Animadv.* pag. 219. Fragmenti Aristoph. v. Ὑπαγειν veram dedisse lectionem; notatu tamen dignum videbatur επαγεις, quod in Nostro reperiebam: neque et hoc respuit Vir magnus; cum Graeci, ut διδοται, sic et επαγειν ὄρκον, *adigere iusiurandum, adigere sacramento*, dicant. Placebat ipsi illud δεσματιον pro δεσματι in Πειρα κ. π. Dixi pag. 11. v. Αρρωστος, Trai. pro ὡς Αριστοφανης φησι habere, οὕτω Αριστοτελης: monuit me Cl. Valcken. indicio Ruhnkenii, in Cod. Parisiensi ita quoque legi: deinde v. Γερων eundem praeter cetera praebere εκ των Αριστιανου, quod egregiam emendationem *Anim.* pag. 51. propositam confirmat; similiter et Καδες, a Cl. Ruhnken. optime in Αρκαδες transmutatum: denique in eo sub nomine *Eratosthenis*, Traiectino laudati v. Αποκηρυκτος p. 13. plures exitare verborum differentias.

Quae p. 14. de diversa in Homero lectione scripsi, pro non scriptis ut habeas, rogo: adgnosco enim a Cl. Viro monitus, *αμφιχεσθαι* Homero non usurpari, et quod editur, rei, de qua agitur, unice aptum esse. P. 15, 16. ex Trai. exhibui discrimen inter *θρασος* et *θαρσος*, et pro *τη αλογιστια* addidi legendum forte *μετα της αλογιστίας*: non memineram tum, Cl. Abresch. ad Euripid. locum, quem hic respicit Etym., illa iam notasse *Anim. ad Aesch.* L. III. pag. 175. et recte dedisse *η αλογιστια*. P. 26, 27. proposui coniecturam ad verba v. *Ουδεν*: *πασα γαρ η του κενου φρσις βασταζεται*: sed vide, quantum illi praestet haec Ruhkenii, felicissimi nostra aetate Critici. Nihil mutat Vir acutissimus, tantum pro verbo *βασταζεται* substituit *φανταζεται*, leni certe medela, sensuque optimo. Vocem p. 27, 28. Democrito restitutam probat Valck. P. 19. Axiocho reddidi *εξατμιζονται*: conieceram quoque *καξιμαζονται*; illud tamen praeplacebat: et veram esse lectionem iam non dubito, cum et summus Hemsterhusius (*ακειται* quoque) ita emendandum censuerit, ut ex Valck. et Ruhkenio intellexi. Aeliani emendationem, quam habes pag. 11, 12. maximo Viro me ipsum probasse laetus recordor. Cum enim optimus praeceptor, cui omnia in hoc studiorum genere me debere, lubentissimus profiteor, illum mihi diligentius legendum commendasset, sedulo id faciebam, interque evolvendum meo quodam modo etiam hic illic crisin exercebam, infelicius saepe; nonnunquam tamen *ευστοχος*: atque ita in illo loco: quod cum e summo Viro audirem, inpenſe, bene memini, gaudebam. In privatis deinde Institutionibus in Aeliani duos priores libros ita et nos ipse legendum docuit *ο πανν*. In iis, quae p. 32, 33. recensui, omisi v. *Στρατια*. Et plura erunt, quae hic me effugerint. Atque haec quidem hactenus.“

I N D E X

A U C T O R U M,

QUI IN

ANIMADVERSIONIBUS AD AMMONIUM

E M E N D A N T U R.

(Numeri sunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

- Achilles Tattius. pag. 158. 177.
 Aelius Dionysius, *apud Eustath.*
 35.
 Aeschylus. 59. 164.
 Alcaeus, *apud Heraclit.* 114.
 Alciphron. 78. *ter.*
 Ammonius Hermeae. 55.
 Ammonius Grammaticus, *fre-*
quenter.
 Anacreon. 133.
 Anaxandrides, *apud Athen.* 85.
 Andronicus Rhodius. 38.
Anthologia. 55. 151. 175.
 — — *inedita.* 41. 45. 107.
 136.
 Apollodorus. 164.
 Apollonius Rhodius. 68. 118.
 134.
 Archilochus. 17. 204.
 Aristophanes. 219.
 Aristotelis *Historia Anim.* 141.
 Artemidorus, *apud Athenaeum.*
 74.
 Athenaeus. 204.
 Aufonius. 121.
Bibliorum Interpres Graecus. 68.
 Callimachus. 58.
 Catullus. 185. 186.
 Cicero. 7. (*ex emend. Röveri.*)
 Clinias, *apud Schol. Apoll.*
Rhod. 153.
 Cornutus *de Nat. Deor.* 52.
 Corinthius *de Dialect. ex MS.*
 19. 180. 226.
 Cyrilli *Lexicon MS.* 19. 69. 115.
 183. 187. 215. 221. 226.
 Democritus, *apud Stobaeum.*
 218.
 Demosthenes. 26. 28. 37, 38.
 158. 202.
 Oraculum Delphicum *apud*
Demosth. 7.
 Vetus epigramma *apud eum-*
dem. 142.
 Diomedes *ad Dionys. Thrac.*
MS. 75.
 Dionysius Sículus, *apud Schol.*
Apoll. 148.
 Dionysius Thrax *ex MS.* 55.
 Dosiadae *Ara ex MS.* 189.
 Ennius. 182.
 Eratosthenis *Catasterismi.* 230.
 Erotiani *Lex. Hippocrat.* 40.
Etymologici Magni Auctor. 40.
 44. 197. 208.
 — — *ex MS.* 20. 25. 27. 52.
 74. 102. 104. 114. 115. 124.
 215.
 Euagrii *Hist. Eccles.* 155.
 Eubulus, *apud Athen.* 21.
 Euphorion, *in Scholiis Apolloni.*
 149.
 Eupolis, *apud Suidam.* 20.
 Euripides, *in Aeolo, apud Stob.*
 15.
 — — Euryftheo, *ibid.* 88.
 — — Ino, *apud Schol. Pind.*
 139. (*ex mente Scaligeri.*)
 — — Philocteta, *apud Stob.*
 212. 213.
 — — Troasfin. 160.
 Eustathius *ad Homer.* 38. 51.
 151.
Excerpta MSS. ex Choerobosce.
 57. 58.
 Festus. 196.

218 INDEX AUCTORUM EMENDATORUM.

- Glossarium Clitarchi *apud Athen.* 100.
 — — in Prophetas *MS.* 52.
 — — in Epistolas Apostol. *MS.* 225.
 — — Latinum *MS.* 86.
 — — Cyrilli *Graeco-Lat.* 232.
 — — Philoxeni *Latino-Gr.* 5. 38. 54. 63. 88. 122. 129. 132. (*ex emend. Scalig.*) 207.
 Gregorius Nazianzenus, in *Muratorii anecdotis* 156.
 Harpocraton. 13. 40. 47. 171.
 Heliodorus. 48. 142.
 Heracliti *Allegor. Homer.* 215.
 Hesiodi *Theogonia.* 98. 165. 167.
 Hefychius. 2. 7. 9. 18. 24. 32. 35. ter. 38. 41. 45. 53. 54. 65. 67. 68. 73. 88. 99. 100. 105. 120. ter. 121. 125. 132. ter. 145. 149. 175. 181. 183. 191. 195. 219. 222. 226.
 Homeri *vitae Scriptor.* 55. 56.
 Homeri *Ilias ex MS.* 110. 111. 166. 206.
 Hygini *Fabulae.* 114. 115. 165.
 Idiodorus. 35. 104.
 Longinus. 159. 160.
 Lucianus. 32. 126. 223.
 Lucilius, *apud Nonium ex MS.* 86.
 Macho *apud Athen.* 20.
 Maximus Tyrius. 46. 92. 93. 218.
 Menandri *fragmenta.* 14. 33. 64. 90.
 Mnaseas *apud Schol. Apoll.* 168.
 Moschopulus. 32. 113.
 Moschi *Europa.* 204.
 Nicander Colophonius, *apud Athen.* 177.
 Oppiani *Halieutica.* 220.
 Orphei *Argonautica.* 5. 148. 186.
 — — *Hymni.* 134.
 Panyasis, *apud Schol. Pind.* 208.
 Pherecydes, *apud Schol. Apollon.* 196. *apud Etymolog.* 208.
 Phrynichi *Ectog.* 173. 174.
 — — *Apparat Sophist.* 39.
 Pindarus. 61. 89. 97.
 Pollux. 63. 69. 84. 113. 126.
 Procli *Chrestom.* 98.
 Ptolemaeus Acalonita. 72. 91. 197. 210.
 Sapphus *fragm. apud Schol. Pind.* 102.
 Scholiafies Apollon. Rhodii. 119.
 — — Aristophanis. 19. 41. 105. 124. 131. 191. 219.
 — — Demofthenis. 201.
 — — Dionysii Thracis *MS.* 14. 57. 58.
 — — Dofadae *MS.* 190.
 — — Hefiodi. 167. *Proclus.* 84. *Tzetzes.* 12.
 — — Homeri. 60. 111. 115. 208.
 — — Homeri ineditus. 54. 137. 184. 207.
 — — Luciani. 40. 109.
 — — Oppiani. 87. 140.
 — — Pindari. 62. 90. 159.
 — — Sophoclis. 71. 110. 149. 198.
 — — Theocriti. 197. 226. *ad eiusdem Fiftulam MS.* 189.
 Sifenna *apud Nonium.* 54.
 Sophocles, in *Aiace.* 236.
 — — Aegaeo, *apud Schol. Pind.* 194.
 — — in Antigone. (*emend. Scaligero.*) 70.
 — — Philoctete. 76.
 — — Trachiniis. 75.
 — — Triptolemo *ap. Schol. Pind.* 76. (*ex emend. Scaligeri.*)
 Sophron, *apud Schol. Aristoph.* 131.
 Statius. 135.
 Stobaeus. 15. 37. 54.
 Suidas. 2. 67. 79. 117. bis. 151. 153.
 — — *ex MS.* 24. 73. 79. 99. 120. 124. 140. 143. 190. 201. 203.
 Theocritus. 188. 22. (*ex MS.*) 152. (*ex emend. If. Voffii.*)
 Theognis. 109. 187.
 Thomas M. 43. 55. 146. *et frequenter in notis.*
 Thucydides. 24. 25.
 Tibullus. 222.
 Timaei *Lexicon Platon.* 118.
 Ulpianus *ad Demofth.* 8.
 Virgilii *Copa.* 125.
 Xenophon. 11. 22. 215.
 Zenodoti *tractatus de vocibus anim.* 228. *et seq.*

I N D E X

R E R U M E T V E R B O R U M.

(Numeri sunt paginarum editionis Lugduno-Batavae.)

A.

- ¹Ἀβαξ, *caliclarare*. pag. 2.
 Abdicatio liberorum parentibus Athenis concessa. 26, 27.
²Ἀβέβηλια, sacra, adyta. 2, 3.
 Acastus non Peliaō sed Iafonis ἀγχιστεύς. 5, 6.
 Adagia, ἀρχαῖοι λόγοι. 17.
 Addicti iure Rom. Athenis dicebantur ἀγώγιμοι. 31.
¹Ἄιδειν, de gallo. 229, 230.
 Aega, ἡ αἶμα, pro αἵμα. 230.
 Aelianus illustr. 86. 232.
¹Ἀγαλμα sec. Grammat. 169.
 Aginare, ἀγινεῖν. 132.
¹Ἄγμα, fragmentum. 117.
¹Ἀγομιος et Ἀγοαῖος. 10, et seqq.
 Ἄγμα et ἔγμα non discerni a Suida. 117.
 Aios pro adagio usurpari. 15.
 Αἰεῖσθαι, utendum petere. 12, 13.
¹Ἀκαρή. 19.
 ἄκαρής. 18, 19.
 ἐν ἀκαρῆ χρόνῳ. 19.
¹Ἀκώαται. 102.
 Alcaeus Homerum expressit. 114.
 Alciphronis Epistolae ineditae citantur. 135. 179. 230.
 Aldina Φωνῆς Διαφορά. 226, 227.
¹Ἄλῃ restitutum Euphorioni. 149.
 Ἄλοιον, ἄλοῦον, et ἄλοῦον. 21, 22.
 Alcus ab alendo. 182.
 Alumnus, νεμνα. 173.
¹Ἀμύκιον pro ἀράκιον. 2.
¹Ἀμύκτιον. 118.
¹Ἀμφιγνοεῖν et ἀμφιγνοεῖν. 69.
¹Ἀνακωχή, ἀνακωχεῖν et ἀνακωχάειν. 24.
 Anacreon imitatur Homerum. 133.
 Anaxandridae pulcer locus exponitur. 83.
 Animalium voces. 227, et seqq.
 Ammonius laudatur. 23. notatur. 36. 66. 101. 103.
²Ἀγχιστεῖς quinam dicti? 4. 6, et seqq.
 ἀγχιστεῖς et ἀγχιστήρ. 4.
 ἀγχιστικά δίκαια. 6, et seqq.
²Ἀνδροπαῖς. 53.
¹Ἀνοκωχή vocabulum veteris notae pene oblitteratum. 23, 24.
 Anthologia Bibliothecae Leidanae inedita citatur. 41, 43. 104. 107. 143. 218. 226.
²Ἀντίπαῖς. 53.
 Antodorus Criticam vocavit Grammaticam. 56.
²Ἀπηλομημένος οἶτος. 23.
²Ἀποκήρυκτος, abdicatus. 26.
 Aquila κλάζει, κλαγγάζει. 228.
²Ἀραρθεῖν et ἀρράθειν, hiriire. 232.
 Arbitri duplicis generis. 63.
 — — κληρωτοὶ Athenis circiter sexagenarii. 63.
 Arbor mali, ἰστοπέδη. 114. 115.
 Archilochi loca illustr. 16. 17. 18. 203, 204.
 — — fabulas Aesopias vocari. 16.
 — — nomen restituitur Athenaeo. 204.
 Aristophanes illustr. 121. 219. 234.
 — — Grammaticus scripsit περὶ ἡλικιωρ. 51.
 — — Grammatici nomen ap. Amm. depravatam. 50, 51.
 Arnaldi sagax coniectura. 193.

¹ *Ἀράγη* non unius generis instrumentum. 33, et seqq.

² *Ἀρόωδειν* et *ἀρόωδειν* potestate non diversa. 36.

Artes liberales et sellulariae. 214.

³ *Ἀστόξενοι*. 113.

⁴ *Ἀταυρώτη*. 41.

⁵ *Ἀτιμήν* et *ἄτμενος*, famul et famulus. 100.

Ἀγῆς *ἄμα* grandis locutio Sophocli restituta. 76.

Ἀυστήρ et *αὐστρα*. 35.

Ἀυτοπάμων, virgo orba. 190.

B.

Bacchi nutrices, *ῥάδες*. 208.

— — — — — Phaeſyle, et Thyone. Ibid.

Βάναυσοι τέχνη et *Βαναυσικαί*. 215.

Βάναυσοι quinam? Ibid.

Βάραθρος, barathrus. 42.

Βάρις, vox peregrina. 44, 45.

Βανκαλίην et *Βανκαλίην*. 46.

Βαύξην, gannire. 231.

Βέβηλα, religioſa. 2.

Βουκολίην, ipe lactare. 45.

Βουπάμων. 190.

C.

Caecilius sub Augusto claruit. 95.

Cataſta, pro Iudaeo. 44.

Catulaſter, a catulendo. 52.

Celabantur orgia. 186.

Ceramicus cellis meretriciis nobilis. 178.

Χαιρέκεκος et *χαιρέκεκτα*. 83, 84.

Χοῦ et *χοεὺς*, mensura. 233, 234.

Χόες festum Athenis. 233.

Χρηστίριον, victima. 235, 236.

Christiani Gentilium in cultu heroico imitatores. 155.

Cocles Polyphemus. 86.

— — — — — ex Graeco *Κύκλωψ*. 86.

Cognatus proximus. 4.

Comicorum usus, *crux*, *maſtigiā*, *patibulum*, *carcer*. 43.

Compendia ſcribendi in nominibus propriis olim pervulgata. 51, 167.

Conciones Athenienſium. 71, 72.

Cothurni Tragici origo. 75.

Cyrelli Archiepiſcopi Alexandrini Lexicon (MS. inter libros Voff.) uſurpatur. 19, 69, 103, 115, 128, 145, 183, 187, 221, 223, 226.

D.

Δευτήρ Menandro restituitur. 33.

Δηλητήριον φάρμακον. 222, 223.

Διαβόητος. 65.

Διδάσασθαι rariori potestate. 70.

Δικαιότης et *δικαιοσύνη*. 64.

Διοικέται πόλις. 171.

Διοκωχή. 24.

Δίλοκος et *όόλος*. 60, 61.

Δούξεν et *δοιάξεν* non sunt diversa. 67, 68.

Δουρῆνοι. 199, 200.

Dosithei Glossae. c MS. Voff. 2, 129, 163.

Δραστήριον eruitur e Schol. Soph. 236.

Dubitandi voces, *διστάξεν*, *δύαξεν*, *δοιάξεν*, *δοιάξεν*. 17.

E.

¹ *Εαγμα*, fragmentum. 117.

² *Εiecta navigii*. 157.

³ *Εισπολήτος*. 27, 28.

⁴ *Εκπολήτος*. 27.

⁵ *Εκποληρήσαι* et *εκποληρώσαι*. 72.

⁶ *Ελέυτρος* et *ιδίευτρος* propter librarios discerni. 73.

⁷ *Ενδοιάξεν* et *ένδυάξεν*. 68, 69.

⁸ *Εγκάπτεν*. 20, et 21.

⁹ *Εγκάφος*. 20.

¹⁰ *Εγναλεω*. 153.

¹¹ *Εγναός* pro *νάός*. Ibid.

¹² *Ενος*, annus. 196.

¹³ *Ενθύμιον* quid Atticis notet? 76, 77.

¹⁴ *Εντροφος*, verna. 173.

¹⁵ *Επάμονες*, ordinis honoratioris famuli. 100.

¹⁶ *Επήλυδες*, advenae. 28.

¹⁷ *Επιχαλρεν*, mala alicuius irridere. 82, seqq.

¹⁸ *Επιχειρεκκία*. 83, 84.

¹⁹ *Επιχειρέκεκος*. 83.

²⁰ *Επικηρῶσαι*. Duplex verbi usus. 79.

²¹ *Επισηρηκείασθαι*. 80.

²² *Επισφατος* dubiae notae vocabulum. 66.

²³ *Εργαστήρια* ſcortorum. 178, 179.

²⁴ *Εσχάρα*. Varius vocis usus. 48, 49.

²⁵ *Εσχατόγηρος*. 54.

²⁶ *Εστίας λοχάρα*, foci craticula. 48.

²⁷ *Ετερόφθαλμος*. 84.

Etymologi MS. inter Voff. libros notae. 25, 102, 114, 115, 185.

Εύλημαντιν. 143.

Εὐφροσύνη. Propria vocis potestas et figurata. 87, et seqq.

Euripidae nobile dictum. 212.
— fragm. ex Andromeda.

37.
Εὐθύ cum genit. 90, 91.
Ἐξαιρέτως, *Ἐξαστόχως*. 35.

Ἐξελιθθεὶς quis olim fuerit dictus? 29, et seqq.

G.

Gangraenae civis seditiosus comparatur. 225.

Georgio Choerobosco abiudicantur docta Vossii excerpta MSS. 57.

Γερουσίαν et *γεροντισμόν*. 209, 210.
Γήμοσθαι de viris. 59.

Glossae Laconicae. 2. 35. 46. 53. 82. 188.

— — Cretenfes. 54.
Glossarium Lat. MS. Voff. citatur. 86. 152.

Γνώμων. 109.
Γράμμα et *στοιχείον* qua ratione sint diversa? 55, 56.

Γράμμα pro *σύγγραμμα*. 56, et seqq.

H.

Harpagae. 34.
Hesiodens Nereidum catalogus corrigitur. 165, et seqq.

Hefychiani Lexici Auctoris stupor. 105. 152. etc.

Hippocratea locutio declaratur. 154.

Hirrite, et *hirritus*. 232.
Homeri Commentatores olim plurimi. 237.

— — hymnus in Mercurium. 136.

— — Iliados Codex Vossianus commendatur. 259.

— — imitatores. 114. 133. 137. 138. 165.

Horrere, *ὀφθαδεῖν*. 38, 39.

I.

Iacobi locus tangitur. 159.
Ἰερά et *ἴουα* differunt. 184, 185.

Ἰνα Alcman posuit pro *ἴνα*. 103.
Inedita. Vid. suis locis *Alciphron*. *Antholog.* *Cyrill. Dositih.* *Etymol.* *Georg. Choerob.*

Glossar. *Schol. Dion. Thracis.* *Dioscoridae.* *Homeri.* *Theocr.* *Suid.* *Zenodot.* *Zonar.*

Inquilonorum misera inter Athenienses conditio. 111, 112.

Inquilonorum nomina invidiosa. 111.

Ἰσμήνιον, Apoll. templum. 97, 98.

— — tripodum thesaurus. 98.
Ἰσοί et *κοινοί ἀχροαταί*. 107, et seqq.

Ἰσοταίς μέτροικοι. 113.
Ἰστοπέδη, modius. 115, 114.

K.

Κακαβύζειν et *κακαβίζειν*. 229.
Κανθορύζειν, vox mendosa. 119.

Καταβολή. 115, 116.
Καταχύματα. 124, 125.

Καταγειν, *deducere fila*. 117.
Κάταγμα ἀλφειου et *ἰφίου*. 117, 118.

Κατάκλησις et *κατακλήσις*. 71, 72.
Κατάκτρια. 117.

Καθέζεσθαι ἐπὶ οἰκήματος. 177.
Κατωμίδες, perae pastoritiae. 195.

Κελύφανον. 125, 126.
Κέλφος. 125.

Κηδεσται, cognati proximi. 7.
Κηλητήριον, amatorium. 222.

Κιχρῶσθαι. 15.
Κίς, curculiones. 101.

Κίς etiam de ligni teredine. 102.
Κλάζειν, *πλαγγίζειν*, de aquila. 228.

Κολόκυμα. 157.
Κομῆν, superbiere. 128.

Κόρυθος et *Κορυθαλός*. 128, 129.
Κοῦφος et *κωφος* permutari. 134.

Κωφή σιωπή. 135.
Κωφος. 133, et seqq.

Κωφὸν κῆμα. 138.
Κώφωσις ὀφθαλμῶν. 154.

— — *ῶτων*. 136.
Κρουσιμετρεῖν. 191.

Κύματος ἀγή. 204.
Κυπτεν et *Κυπτάζειν*. 131.

L.

Lamprenses, *Λαμπρεῖς*. 47.
Λάσπαις. 53.

Λάστυνοι. 41.
Λατρεία et *λάτρις*. 99, 100.

Λεῖτον, *λήτιον*, *λάιτον*. 145.
Λειτουργεῖν et *Λιτουργεῖν*. 144,

seqq.
Leopardi emendatio adseritur. 178.

Λεπας, montis iugum. 159.
Λεπὰς, ostreum. 140, 141.

Λέσχει qualia olim aedificia? 211, et seqq.

Λεσχάζειν et *Λεσχάινειν*. 215.

- Leucothea, Nereis facta. 163.
 Lex Attica de haeredis iure in iustis proximo solvendis ex Amm. eruitur. 7.
 — de patria in liberis abdicandis potestate illustr. 26.
 Λίμνα in utramque partem usurpari. 141, 142.
 — Ζηρός, Jupiter. 143.
 Ληματιών. 143.
 Ληστοί, eximie piratae. 194.
 Littera et elementum, 56.
 Λιτουρός. 146.
 Lucae locus in Amm. libello tangitur. 77.
 Lupus, hamus, ἀρπάγη. 55.
 Λύσσα rabies ad homines transfertur. 148.
 Lyfimachides non videtur scripsisse περὶ ὀφθαλμῶν, sed περὶ ἰορτῶν. 95, 96.

M.

- M pro B usurpabant Spartani. 2.
 Μαγεία. 223.
 Μαλκίον, horrere. 39.
 Marci Evangel. illustr. 138.
 Martyrum reliquiae in σηκοῖς repositae. 155.
 — cultus veterum heroico successit. Ibid.
 Μέγιστον. 48.
 Meleagri Epigrammata. Vid. Antholog. inedita.
 Μελλοσφηβος. 53.
 Menandri versum in Adelphos recepit Terent. 64.
 Μεταστάτης, antiquum inquilini nomen. 110.
 Μέτοικος. 110.
 Μετοίκιον. 112.
 Μισήγη, virosa. 150.
 Μισήγαι κοίται. 152.
 Mnaseae Europiaca. 168.
 Μονόμματος. 85.
 Μονόφθαλμοι, natura unoculi. 84, 85.
 Muta silentia. 135.

N.

- Nανῶ et Νάρμιον scortorum nomen. 152.
 Ναναγία et νανάγιον differunt. 157, et seqq.
 Neanthis Cyziceni τελευτά. 50.
 Nereides et Nerei filiae qua ratione differre dicantur. 162.
 — quaevis marinae Nymphae. 163.

- Nereides Leucotheae et Venetiae. 163.
 — numero quinquaginta. 164.

Nili nomen ex Amm. erasum. 193.

Nubendi rarior potestas. 59.

O.

- Ὀδοῦρος, Iatro. 194.
 Οἰκίος et Οἰκίτης. 174.
 Οἰκήμια, carcer. 176, 177.
 — cella meretricia. 177.
 Οἰκότροψ. 172, 175.
 Οἰναρα et οἰνάνθη. 175.
 Ὀκωγα, ὀκωγή, et ὀκωχέειν. 24.
 Ὀλεθρος, barbarus. 43.
 Ὀλίγον pro μικρόν. 179, et seqq.
 Ὀλμος, vas ligneum sive lapideum. 183.
 Ὀφρουσθαί. 226.
 Οριστικὴν sensu Plautino. 179.
 Ὀπὲ τῆς ἡμέρας, etc. 78.
 Originationes Grammaticorum, quamvis ineptae, utiles. 196.
 Originationum Graecarum vocum ex Oriental. fallacia. 211.
 Ὀρόος. 38.
 Ὀρόωδειν et ὀρόωδία. 36, 37.
 Ὄσια et ἱερά. 184, seqq.
 Ὄσδ' ἔγκρατος. 20.
 Ὄμογεῶν. 54.

P.

- Πᾶν πᾶος. πᾶντι. πᾶμα. 189.
 Πάλλαξ et πᾶλληξ. 52.
 Παροκρούσασθαί. 191.
 Πάσασθαί prima producta et correpta differunt. 187.
 Πασάμενος et πασιάμενος. 187, 188.
 Πατρονόη Hesiodo redditur pro Προνόη. 167.
 Pauli loca illustrantur:
 I Cor. XV. v. 52. 19.
 II Tim. II. v. 17. 225.
 Πειρατής, pirata. Vox vetustissima scriptoribus ignota. 193, 194.
 Περέσται apud Thessalos. 192.
 Πεπανοὶ βότρες. 176.
 Περιβόητος potissimum in malam partem usurpari. 65, 66.
 Περιτομήμα-ἀγορεύς etc. 12.
 Permutantur librariis litterae:
 — — O. et Q. 120, 200.
 — — A. et A. 159.
 — — A. A. X. 192, 236.
 — — AA. et M. 100.

- Πήρη* pastoritia. 195, 196.
Phaëstle, Bacchi nutritrix. 207.
 208.
Φαγέδωρα et *φάγωνα*. 224.
Φάκελος. 220, 221.
 — — et *σφάκελος* male permu-
 tari. 220.
Φανός recentioribus laterna. 147.
 — — veteribus taeda. Ibid.
 — — et *Πανός*. Ibid.
Φαρμακία. 222, 223.
 Phavorinus Camers laudatur. 117.
 Philoctetae morbus. 224, 225.
Φοῖτος et *φοιταίος*. 149.
Φριμαγός et *φριμάσθαι*. 226.
 Phrymichi Edd. inter se com-
 parantur. 173, 174.
 Pindari loca obscuriora illustr.
 61, 89, 90, 235.
Πιπίων. 231.
 Plato quem in finem verborum
 differentias tradiderit? 106.
Πλάμη et *πλήμη*. 197, et 198.
Πολυπέμων in Suidae Cod. MS.
 190.
Πόωνοι *λίθοι*, tofi. 169.
 Posidippi nomen Amm. restitu-
 tum. 45.
Προσίλυτος qua ratione capien-
 dum in Amm.? 30—32.
Προσίλυτοι, inquilini. 32.
Πρόσκλησις citatio in *Areopa-*
gum. 127.
Prostibula et *Profedae*. 178.
 Proverbialis locutio *ἄχρι τοῦ*
στόματος. 178.
 Proverbia, *Προδίκου τοῦ Κελου*
σοφώτερος, origo. 107.
Πρόξενοι, quinam olim dicti?
 201, 202.

R.

- Ῥεφανίς* Att., vulgo *Ῥέφανος*. 203.
Ῥώτες, *dumeta*. reponitur vox
 in Euripide. 160.

S.

- Salmasii et Heraldii super Amm.
 loco certamen narratur. 29.
 Utriusque sententia examina-
 tur. 30, et 31.
 Sapphus fragm. Pindaro tribu-
 tum. 102.
 Scaligeri (Iof.) emendationes in-
 editae. 70, 76, 102, 107, 132.
 139.
 Scholiastes Aristoph. descripsit
 Schol. Apoll. 168.

- Scholia in Dion. Thracem in-
 edita. 14, 55, 56, 57, 75, 214.
 — — Dosiadae a nonneminem
 edenda. 189.
 — — Hesiodi minus rite ab
 Heinsio edita. 167.
 — — Homeri MSS. usurpan-
 tur. 108, 111, 133, 157, 166,
 184, 198, 207, 239, 240, et
 seqq.
 — — Pindari perturbata. 71.
 — — Sophoclis in Oed. Col.
 optima. 93.
 — — — — turbata. 71.
 149, 235.
 — — in Theocriti fistulam in-
 edita. 189.
Σηκός. 154, et seqq.
 Simonidae Genealogia mulie-
 rum. 146.
Σισύρα et *σισύρα*. 205.
Σκόπητος et *σκαπητικός*. 88.
 Solonis Axes. 174.
Σόλος. 60.
Σφάκελος. 221, 222.
Σπινθήρ et *σπέσμα πυρός*. 140.
Σταφύλη, perpendiculum. 206.
Στέγος et *τέγος*. 178.
Στραγγεῖω, fringo. 130.
Στραγγεῖσθαι et *στρατεῖσθαι*
 a librariis temere permutari.
 130, 131, 132.
 Suidae error. 117.
 — lectio defenditur. 199.
Συγγενής ἀγχιστεῖς, cognatus pro-
 ximus. 4.
Συναλοῦν et *σναλοῦν*. 22.
Συνδυᾶζειν, Gall. *combiner*. 68, 69.
Σύγκλις vocabulum corruptum,
 in *σύνηλις* mutandum. 32.
Συνοικισμός civitatis. 171.
Συνοχοχόστε, vetus Hom. scri-
 ptura. 24.

T.

- Τανθαρούζειν*. 119, et seqq.
Τανθαρωστός. 120.
Τανθαρούζειν. 120:
Ταφῆς, proximi. 7.
Taratantara, tremulus tubae
 sonus. 120.
Tarmites, *θράπες*. 104.
Taurus, τὸ *αἰδοῖον*. 40.
Τέγος et *στέγος*. 178.
Τετραγάδες τόποι. 141.
Τετραμμένοι ἐν ἀγορᾷ. 13.
Θαστρατεῖσθαι, vox nihili. 133.

Θάλασσαν ἐν φρενὸς δέλτοις, animo
reponere. 76.
Θεωρίας ἀρχῶν et ἑπιπέτα. 94.
Θεωρῶν munus honorificum. 92,
93.
Θηβαγενής et Θηβαγενής. 97, 98.
Θήτες. 98, 99.
Thomae M. Editio Franeq. sup-
pletur. 26.
Θρεπίος, verna. 173.
Θριπήδεσσι et Θριπήδέσσινα. 105.
Θρίψ, ligni teredo. 104.
Thyone, Bacchi nutrix. 208.
Titubare, βυμβάλειν. 122.
Tofi. 169.
Τονθορούζειν. 121, 122, 123.
Trepidare de aqua. 123.
Tripodes in Ismenium delati.
98.
Τρόχος, cursus. 216.

V.
*Τάδες, Bacchi nutrices. 208.
*Τιαρ et ὄναρ opponi. 217.
*Προτάξιον. 40.
Variarum lectionum magna in
Hom. seges. 257. seq.
Veneriae, Nereides. 163.
Vermiculi nocentes. 101.
Viresca. 150, 151.
Vulpes dolosa. 18.
Wesselingii observatio. 171.
X.
Ξυστόν, aedificii nomen. 170.
Z.
Zaby apud Arabas πάλλαξ, catu-
laster. 52.
Zenodoti tractatus e MS. Lei-
deni vulgatur. 228—231.
Zonarae Lexicon MS. citatur.
72, 73.

F I N I S.

L I P S I A E,
L I T E R I S F R. C H R. D Ü R R.

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
